STEPHEN KING

PERİ MASALI

FAIRY TALE

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN
KİTAPLAR

Kitabın Orijinal Adı
FAIRY TALE

Yayın Hakları
© 2022 STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
RIEN QU'UNE FOIS-KEEE'V / ZONEE.L/
MATTHIEU EVAIN / FABRICE VANVERT
©2015 YP / RECORD TWO

Editör
ELÇİN KAZANCI

İllustrasyon
GABRIEL RODRIGUEZ (GİRİŞ VE TEK SAYILI BÖLÜMLER)
NICOLAS DELORT (ÇİFT SAYILI BÖLÜMLER)

Kapak Uygulama
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

Baskı
1. BASIM/HAZİRAN 2023/İSTANBUL
LARUS YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
Bağlar Mah. 62. Sok. Yıldızlar Plaza No: 10/A
34212 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.446 38 88 Sertifika No: 49657

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2837 - 8

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok. Maya Han Apt.
No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

PERİ MASALI

Türkçesi
Gökçe Yavaş

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
DİRİLİŞ
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
BİR AŞK HİKÂYESİ
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DOKTOR UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
KARANLIK ÇÖKÜNCE
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET
UYUYAN GÜZELLER
HAYATI EMEN KARANLIK
YABANCI
ENSTİTÜ
BILLY SUMMERS

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE I: SİLAHŞOR
KARA KULE II: ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
KARA KULE III: ÇORAK TOPRAKLAR
KARA KULE IV: BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
KARA KULE V: CALLA'NIN KURTLARI
KARA KULE VI: SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KARA KULE VII: KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE / YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

REH, ERB ve tabii ki HPL'yi düşünerek...

"Ve daima vicdanın rehberin olsun."

Mavi Peri*

* Pinokyo'ya hayat veren ve sonrasında onu kötü veya tehlikeli davranışlardan kaçınması konusunda uyarmak için tekrar tekrar görünen, kurgusal karakter. (ç.n.)

BİRİNCİ BÖLÜM

Boktan Köprü. Mucize. Uluma.

1

Bu hikâyeyi anlatabileceğime eminim. Kimsenin bana inanmayacağına da eminim. Önemi yok. Anlatmak bana yeter. Benim derdim –eminim sadece benim gibi çaylaklar değil, bir sürü yazar bu dertten mustariptir– nereden başlayacağıma karar vermek.

İlk olarak kulübeden başlamayı düşündüm çünkü maceram asıl orada başladı ama öncesinde Bay Bowditch'ten ve nasıl samimi olduğumuzdan bahsetmem gerektiğini fark ettim. Tabii baba-

mın başına gelen o mucize olmasa Bay Bowditch'le de tanışamazdım. Gayet sıradan bir mucizeydi aslında, 1935'ten beri binlerce kadın ve erkeğin başına gelen bir şeydi ama bir çocuğun gözünde yine de bir mucizeydi.

Gerçi bu da başlamak için doğru yer değil, çünkü o boktan köprü olmasa babamın bir mucizeye ihtiyacı olmazdı. O yüzden oradan başlamam gerekiyor, boktan Çınar Sokak Köprüsü'nden. Şimdi bunları düşününce yıllar içinde Bay Bowditch ve harabe Viktorya dönemi evinin arkasındaki asma kilitli kulübeye uzanan o ipi gayet net görebiliyorum.

Ama ipin kopması kolaydır. O yüzden ip değil zincir diyelim. Güçlü bir zincir. Ben de bileklerine kelepçe vurulan çocuğum.

2

Küçük Rumple Nehri, Sentry's Rest'in (yerlilerin Sentry olarak bildiği yer) kuzeyinden geçiyor. Benim doğduğum 1996 yılına dek bu nehrin üzerinde ahşap bir köprü varmış. O yıl Karayolu Taşımacılığı Dairesi'nden gelen müfettişler köprüyü incelemiş ve güvenli olmadığı sonucuna varmışlar. Babamın dediğine göre Sentry'nin bizim tarafında oturan sakinleri bunu '82 yılından beri biliyormuş. Köprünün ağırlık sınırı dört buçuk ton olarak belirlenmiş ama kamyoneti ağzına kadar dolu olan yerliler oradan uzak durur, onun yerine yolu uzatarak sıkıcı ve zaman çalan paralı yan yolu tercih ederlermiş. Babam köprüden arabayla geçerken bile altındaki ahşap plakaların titreyip sallandığını, gıcırdadığını hissedebildiğini söyledi. Tehlikeliymiş, müfettişler bu konuda haklıymış ama işin ironik yanı şu: Eski ahşap köprünün yerine çelik bir köprü yapılmasaydı, annem hâlâ hayatta olabilirdi.

Küçük Rumple Nehri gerçekten küçük, bu yüzden yeni köprünün inşası uzun sürmemiş. Ahşap köprü yıkılmış ve yeni köprü Nisan 1997'de trafiğe açılmış.

"Belediye başkanı kurdeleyi kesti, Rahip Coughlin o boktan şeyi kutsadı, işte öyle," dedi babam bir gece. O sırada bayağı sarhoştu. "Kutsamanın bize pek faydası dokunmadı, ha Charlie?"

Köprüye Vietnam'da ölen bir Sentry şehidinin anısına Frank Ellsworth Köprüsü adı verildi ama yerel halk sadece Çınar Sokak Köprüsü diyordu. Çınar Sokak, köprünün iki tarafında da güzelce asfaltlanmıştı, –kırk üç metre uzunluğundaki– köprü döşemesiyse çelik ızgaralardan oluşuyordu, üzerinden arabalar geçerken uğulduyor, kamyonlar geçerken gürlüyordu, kamyonlar burayı kullanabiliyordu çünkü köprü artık otuz ton ağırlık kapasitesindeydi. Yüklü bir tırın geçebileceği kadar büyük değildi ama uzun yol araçları Çınar Sokak'tan hiç geçmiyordu zaten.

Belediye meclisinde her yıl köprüyü asfaltlama ve en azından tek taraflı kaldırım ekleme fikri gündeme gelir ama her yıl para daha acil başka bir şey için lazım olurdu. Kaldırımın annemi kurtaracağını sanmıyorum ama asfalt kurtarabilirdi. Bunu bilmenin de bir yolu yok, değil mi?

Boktan köprü.

3

Biz yukarı doğru uzanan Çınar Sokak yokuşunun ortasında, köprüden üç yüz metre kadar ileride oturuyorduk. Köprünün diğer tarafında Zip Market denen, akaryakıt da satan bir market vardı. Burada motoryağından Wonder Bread ekmekler ve Little Debbie marka keklere kadar, her yerde satılan şeyler satılıyordu ama aynı zamanda marketin sahibi (mahallede Bay Zipzip olarak bilinen) Bay Eliades'in yaptığı kızarmış tavuktan da satılıyordu. O tavuk gerçekten de vitrindeki tabelada yazan şeydi: DÜNYANIN EN İYİ TAVUĞU. Tadı hâlâ damağımda ama annem öldükten sonra ağzıma bile sürmedim. Denesem midem kalkardı.

Kasım 2003'te bir cumartesi günü –o sıralar belediye meclisi hâlâ köprüyü asfaltlamayı tartışıyor ve bu işin bir yıl daha bek-

leyebileceğine karar veriyordu– annem Zipzip'e yürüyüp akşam yemeği için kızarmış tavuk alacağını söyledi. Babamla ben üniversite liginden bir Amerikan futbolu maçını izliyorduk.

"Arabayla git," dedi babam. "Yağmur yağacak."

"Biraz hareket etmem lazım," dedi annem, "ama Kırmızı Başlıklı Kız yağmurluğumu giyerim."

Onu son gördüğümde üzerinde bu vardı. Henüz yağmur yağmadığından başlığını başına geçirmemişti, saçları omuzlarına dökülmüştü. Yedi yaşındaydım, annemin saçının dünyadaki en güzel kızıl saç olduğunu düşündüm. Pencereden ona baktığımı görüp el salladı. Ben de ona el salladım, sonra da LSU takımının maça iyice asıldığı televizyona döndüm. Keşke ona daha uzun süre baksaydım ama kendimi suçlamıyorum. Hayatta tuzak kapılarının nereden çıkacağını bilemezsin sonuçta, değil mi?

Benim hatam değildi, babamın hatası da değildi ama onun kendini suçladığını biliyorum, *kıçımı kaldırıp onu o boktan markete götürsem ne olurdu.* Muhtemelen tesisatçı kamyonetindeki adamın hatası da değildi. Polisler onun alkollü olmadığını söyledi, adam hız sınırının altında kaldığına yemin ediyordu, ki o bölgedeki hız sınırı kırktı. Babam, bu doğruysa bile, adamın en azından bir anlığına gözünü yoldan ayırmış olması gerektiğini söylemişti. Muhtemelen bu konuda haklıydı. Sigorta eksperiydi ve bana bir keresinde hayatında duyduğu tek gerçek kazanın Arizona'da başına düşen meteor yüzünden ölen adam olduğunu anlatmıştı.

"Hatalı biri hep vardır," dedi babam. "Hata suçla aynı anlama gelmiyor ama."

"Anneme çarpan adamı suçluyor musun?" diye sordum.

Düşündü. Bardağını ağzına götürüp içti. Bu annemin ölümünden altı ya da sekiz ay sonraydı, birayı neredeyse tamamen bırakmıştı. Artık sıkı bir Gilbey's içicisiydi.

"Suçlamamaya çalışıyorum. Çoğu zaman başarıyorum da. Sabahın ikisinde uyanıp yatakta yapayalnız olduğumu görmediğim sürece. İşte o zaman onu suçluyorum."

* Louisiana Devlet Üniversitesi. (ç.n.)

4

Annem yokuştan aşağı inmiş. Kaldırımın bittiği yerde bir tabela varmış. Tabelanın yanından geçip köprüyü geçmiş. Artık hava kararmaya ve yağmur çiselemeye başlamış. Markete girmiş ve Irina Eliades (tabii ki o da Bayan Zipzip olarak biliniyordu) ona üç, en fazla beş dakikaya yeni tavukların çıkacağını söylemiş. Tesisatçı Çam Sokak üzerinde, evimize çok da uzak olmayan bir yerde, o cumartesi günkü son işini yeni bitirmiş, alet çantasını kapalı kamyonetinin arkasına koyuyormuş.

Tavuk sıcak, çıtır çıtır, altın renginde çıkmış. Bayan Zipzip sekizli bir kutu hazırlamış ve yolda yemesi için anneme fazladan bir kanat vermiş. Annem ona teşekkür edip ödemeyi yapmış, sonra dergi reyonuna bakmak için duraksamış. Dergilere bakmasa köprünün karşısına geçebilirdi belki, kim bilir? Annem *People*'ın son sayısını incelerken tesisatçının kamyoneti Çınar Sokak'a dönüp bir buçuk kilometrelik yokuştan aşağı inmeye başlamış olmalı.

Annem dergiyi geri koyup kapıyı açmış, omzunun üstünden Bayan Zipzip'e, "İyi akşamlar," demiş. Kamyonetin ona çarpacağını gördüğünde bağırmış olabilir, kim bilir neler düşünmüştür, ama ağzından çıkan son kelimeler bunlar olmuş. Dışarı çıkmış. Yağmur artık üşütüyor ve durmaksızın yağıyormuş, damlalar köprünün Zip Market tarafındaki tek sokak lambasının ışığında gümüş çizgiler halinde parlıyormuş.

Annem tavuk kanadını kemirerek çelik köprüye yürümüş. Farlar üzerine vurmuş ve gölgesi arkasında upuzun uzamış. Diğer tarafta tesisatçı tabelanın yanından geçmiş, tabelada KÖPRÜLER YOLDAN ÖNCE DONAR! DİKKAT! yazıyormuş. Adam dikiz aynasına mı bakıyordu? Belki telefonundaki mesajlarını kontrol ediyordu? İkisine de hayır demiş ama o gece annemin başına geleni düşününce aklıma hep babamın duyduğu tek gerçek kazanın kafasına meteor düşen adam olduğunu anlatması geliyor.

Köprüde bayağı yer varmış, çelik köprü ahşap köprüden çok daha genişmiş. Sorun çelik ızgara zeminmiş. Tesisatçı annemi köprünün ortasındayken görüp frene basmış, hızlandığı için değil de (onun dediğine göre) içgüdüsel olarak. Çelik zemin çoktan donmaya başlamış. Kamyonet kayıp dönmüş ve yanlamasına gitmeye başlamış. Annem köprü korkuluğunun kenarına büzüşmüş, tavuk parçasını elinden düşürmüş. Kamyonet dönmeye devam edip ona çarpmış, annemi korkuluk boyunca topaç gibi döndürerek uçurmuş. O öldürücü dönüş sırasında kopan parçalarını düşünmek istemiyorum ama bazen düşünmeden de edemiyorum. Tek bildiğim sonunda kamyonetin onu köprünün Zip Market tarafındaki ayaklarından birine sürüklediği. Annemin bir kısmı Küçük Rumple'a düşmüş. Çoğu köprüde kalmış.

Cüzdanımda bir fotoğrafımızı taşıyorum. Çekildiğinde üç yaşında falanım. Beni kucağına alıp kalçasına oturtmuş. Ellerimden biri saçında. Annemin çok güzel saçları vardı.

5

O yıl Noel bok gibi geçti. Şüpheniz olmasın.

Cenaze kaldırıldıktan sonra taziye için ziyaretimize geldiklerini hatırlıyorum. Bizim evdeydik. Babam oradaydı, insanları karşılıyor, başsağlığı dileklerini kabul ediyordu, derken ortadan kayboldu. Kardeşine, Bob amcama onun nerede olduğunu sordum. "Uzanması gerekti," dedi Bob amcam. "Gerçekten çok yoruldu Charlie. Sen dışarı çıkıp oyun oynasana."

Hayatımda oyun oynamayı hiç bu kadar az istememiştim ama dışarı çıktım. Sigara içmeye çıkan bir grup yetişkinin yanından geçerken birinin *zavallı adam*, *dut gibi sarhoş*, dediğini duydum. O an, annem için derin bir yas tutarken bile, kimin hakkında konuştuklarını anlamıştım.

Annem ölmeden önce babam "düzenli içici" diyebileceğim tiplerdendi. O zamanlar ikinci sınıfa giden küçük bir çocuktum, o yüzden sanırım bu söylediğimden şüphe edebilirsiniz ama ben lafımın arkasındayım. Babamın dilinin dolaştığını hiç duymamıştım, etrafta sendeleyerek yürümezdi, barlara gitmezdi, ne anneme ne bana el kaldırmıştı. Evrak çantasıyla eve gelirdi, annem ona bir içki getirirdi, genelde martini. Annem de bir tane içerdi. Akşamları televizyon izlerken iki bira falan içerdi bazen. O kadar.

Boktan köprüden sonra tüm bunlar değişti. Cenazeden sonra sarhoştu (*dut gibi*), Noel'de sarhoştu, yeni yıl günü sarhoştu (daha sonra onun gibi insanların bu güne Amatör Gecesi* dediğini öğrendim). Annemi kaybettikten sonraki haftalarda, aylarda çoğu zaman sarhoştu. Genelde evdeyken. Hâlâ geceleri barlara gitmiyordu ("Oralarda benim gibi bir sürü dallama var," demişti bir keresinde) ve hâlâ bana el kaldırmıyordu ama kafayı çekmeleri kontrolden çıkmıştı. Bunu şimdi anlıyorum, o zamanlar sadece kabullenmiştim. Çocuklar kabullenir. Köpekler de.

Kendimi haftada iki gün kendi kahvaltımı hazırlarken buldum, sonra haftada dört gün, sonra sürekli. Mutfakta Alpha Bits ya da Apple Jacks marka mısır gevreklerinden yiyip yatak odasından gelen horultusunu dinliyordum, motor sesi gibi horultusunu. Bazen işe gitmeden önce tıraş olmayı unutuyordu. Yemekten sonra (gittikçe daha çok dışardan söylüyorduk) araba anahtarlarını saklıyordum. Yeni şişe almak isterse Zipzip'e yürüyerek gidip alabilirdi. Bazen boktan köprüde onun da karşısına bir araba çıkacak diye endişelenirdim ama çok da değil. İki ebeveynimin de sonunun aynı yerde gelmeyeceğine emindim (eh, *bayağı* emindim). Babam sigorta işindeydi, istatiksel tablonun ne işe yaradığını biliyordum: ihtimalleri hesaplamaya.

Babam işinde iyiydi, içip durmasına rağmen üç yıl boyunca iyi kötü idare etti. İşyerinden uyarı aldı mı? Bilmiyorum, muhte-

* Gündelik hayatlarında içki içmeyen insanların yılbaşı günü içkiyi fazla kaçırmasını ifade eden bir söz. (ç.n.)

melen almıştır. Öğleden sonra da içmeye başlayınca arabayı dengesiz kullandığı için kenara çekildi mi? Çekildiyse de belki bir uyarıyla bırakılmıştır. Hatta çok büyük ihtimalle böyle olmuştur çünkü şehirdeki tüm polisleri tanırdı. Polislerle uğraşmak işinin bir parçasıydı.

O üç yıl boyunca hayatımızın bir temposu vardı. Belki iyi bir tempo değildi, belki bu tempoda dans etmek istemezdiniz ama benim için güvenli bir tempoydu. Ben üç civarı eve geliyordum. Babam da beş gibi arabayla gelirdi, çoktan birkaç bardak yuvarlamış olurdu, nefesinden anlaşılırdı (geceleri barlara gitmezdi ama sonraları işten eve gelirken Duffy'nin Barı'na hep uğradığını öğrendim). Joy Fun'dan pizza, tako veya Çin yemeği getirirdi. Bazen yemek almayı unuturdu ve dışardan söylerdik... daha doğrusu ben söylerdim. Asıl yemekten sonra içmeye başlardı. Genelde cin. Cin biterse başka şeyler. Bazı geceler televizyonun karşısında uyuyakalırdı. Bazı geceler sendeleyerek yatak odasına gider, ayakkabılarını ve kırışık ceketini arkasında bırakırdı, ben de toplayıp kaldırırdım. Arada bir geceleri uyandığımda onun ağladığını duyardım. Gecenin bir yarısı bu sesi duymak bayağı korkunç bir şey.

Çöküşü 2006 yılında oldu. Yaz tatilindeydik. Sabah onda küçükler liginde beyzbol maçım vardı, iki sayı aldım ve bir topu da çok iyi yakaladım. Öğleni biraz geçerken eve döndüm, babam çoktan gelmişti, koltuğunda oturmuş televizyona bakıyordu, televizyonda eski dönem film yıldızları bir şatonun merdivenlerinde düello yapıyordu. Babam baksırıyla oturmuştu, kokusu sek Gilbey's'e benzeyen beyaz bir şey içiyordu. Ona evde ne yaptığını sordum.

Kılıç dövüşünden gözünü ayırmadan ve dilinin dolanmasını zar zor engelleyerek, "Eh, işimi kaybettim Charlie. Ya da komedyen Bobcat Goldthwait'in deyişiyle, nerede olduğunu biliyorum ama artık o işi başkası yapıyor. Ya da yakında yapacak," dedi.

Ne diyeceğimi bilmediğimi düşündüm ama sözler yine de ağzımdan çıktı. "İçtiğin için."

"Bırakacağım," dedi.

Sadece elindeki bardağı gösterdim. Sonra odama gittim, kapıyı kapattım ve ağlamaya başladım.

Kapımı tıklattı. "İçeri gelebilir miyim?"

Cevap vermedim. Zırladığımı duymasını istemiyordum.

"Hadi ama Charlie. Lavaboya döktüm."

Şişenin geri kalanının mutfak tezgâhında durduğunu bilmiyormuşum gibi. Bir şişe de içki dolabında. Ya da iki. Ya da üç.

"Hadi Charlie, ne dersin?" *Derşin*. Dilinin dolanmasından nefret ediyordum.

"Siktir git baba."

Ona daha önce böyle bir şey söylememiştim hiç, bir yanım içeri girip bana tokat atmasını istiyordu. Ya da sarılmasını. Herhangi bir şey yapmasını. Bunun yerine ayaklarını sürüyerek mutfağa gittiğini duydum, Gilbey's şişesinin onu beklediği yere.

Sonunda odamdan çıktığımda kanepede uyuyakalmıştı. Televizyon hâlâ açıktı ama sesi kısıktı. Başka bir siyah beyaz film oynuyordu, bunda film seti olduğu bariz bir yerin etrafında yarışan eski arabalar vardı. Ben evde olmadığım ve başka bir şey izlemek için ısrar etmediğim sürece babam içerken hep klasik filmlerin gösterildiği TCM kanalını izlerdi. Şişe sehpadaydı, yarısından çoğu boştu. Kalanını lavaboya döktüm. İçki dolabını açıp geri kalan her şeyi dökmeyi düşündüm ama cine, viskiye, minik votka şişelerine, kahve aromalı brendiye bakınca üzerime bir yorgunluk çöktü. On yaşında birinin böyle yorulacağı aklınıza gelmez ama ben yorgundum.

Akşam yemeği için mikrodalgaya Stouffer's donmuş yemeklerinden koydum –Büyünannenin Tavuğu, en sevdiğimiz– yemek ısınırken onu sarsıp uyandırdım. Babam doğruldu, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı, sonra daha önce hiç duymadığım korkunç öğürme sesleri çıkardı. Elleriyle ağzını kapatıp banyonun yolunu bulmaya çalıştı, kustuğunu duydum. Bana hiç bitmeyecekmiş gibi geldi ama sonunda bitti. Mikrodal-

ga bipledi. Fırın eldivenlerini takıp tavuğu çıkardım, eldivenin sol tekinde ELİNE SAĞLIK, sağ tekinde AFİYET OLSUN yazıyordu. Bu eldivenleri takmayı fırından sıcak bir şey çıkarırken bir kere unuttuktan sonra bir daha asla unutmuyorsun. Tabaklarımıza biraz yemek koyup oturma odasına gittim, babam kanepeye oturmuş, başını eğmiş, ellerini ensesinde kavuşturmuştu.

"Yemek yiyebilecek misin?"

Başını kaldırdı. "Belki. Bana iki aspirin getirebilirsen."

Banyo leş gibi cin ve bir şey daha kokuyordu, belki fasulye sosu ama en azından sadece klozete kusmuş, sifonu da çekmişti. Biraz Glade sıktım, sonra ona aspirin kutusuyla beraber bir bardak su verdim. Üç aspirin içip bardağı Gilbey's şişesinin olduğu yere koydu. Başını kaldırdı ve yüzünde daha önce, annem öldükten sonra bile, hiç görmediğim bir ifadeyle bana baktı. Böyle söylemekten nefret ediyorum ama söyleyeceğim çünkü o an tam da bunu düşünmüştüm: Bu kakasını yere yapan bir köpeğin yüzündeki ifadeydi.

"Bana sarılırsan yiyebilirim."

Ona sarıldım ve söylediğim şey için özür diledim.

"Önemi yok. Sanırım hak ettim."

Mutfağa gittik ve "büyükannenin tavuğundan" yiyebildiğimiz kadarını, çok azını, yedik. Tabaklarımızı lavaboya sıyırırken içmeyi bırakacağını söyledi ve o hafta sonu bıraktı da. Pazartesi günü iş aramaya başlayacağını söyledi ama başlamadı. Evde kalıp eski filmler izledi, beyzbol antrenmanından ve öğlen yüzmeden döndükten sonra onu kafası uçmuş vaziyette buldum.

Ona baktığımı gördü ve sadece başını iki yana salladı. "Yarın. Yarın. Söz veriyorum."

"Hadi oradan be," dedim ve odama gittim.

6

Çocukluğumun en kötü yazı buydu. *Annenin ölmesinden sonraki* günlerden *daha mı kötüydü?* diye sorabilirsiniz ve ben evet derim çünkü artık tek ebeveynim babamdı ve çünkü her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi.

Sigorta sektöründe gönülsüzce iş aradı ama hiçbir sonuç alamadı, tıraş olup duş aldığında, başarılı olmak için düzgün giyindiğinde bile. Namı kulaktan kulağa yayılmıştı, galiba.

Faturalar geldi ve girişteki masanın üzerinde biriktiler, açılmadan. En azından o açmadı. Yığın çok büyüyünce onları ben açtım. Onun önüne koydum, o da her biri için çek yazdı. Bu çeklerin YETERSİZ BAKİYE damgasıyla ne zaman geri döneceğini bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Bir köprüde durup kontrolden çıkmış bir kamyonetin üzerine doğru geldiğini hayal etmek gibiydi. O seni ezip öldürmeden önce son düşüncelerinin ne olacağını merak ediyordun.

Paralı yan yoldaki Jiffy Araba Yıkama'da yarızamanlı işe girdi. Bu da bir hafta sürdü, sonra ya bıraktı ya da kovuldu. Ne olduğunu anlatmadı, ben de sormadım.

All-Star küçükler beyzbol takımına girmeyi başardım ama çift elemeli turnuvada ilk iki maçı da kaybedip elendik. Normal sezon boyunca maçlarda on altı sayı almıştım, Star Market'ın en güçlü vurucusuydum ama o iki oyunda yedi kez sayı kaçırdım, bir keresinde yerden geleni, bir keresinde de ulaşmak için asansöre falan binmem gereken, çok yukardan gelen bir topu. Koç neyim olduğunu sordu, bir şey yok dedim, yok bir şey, beni rahat bırak. Kötü işler de karıştırıyordum: bazıları bir arkadaşla, bazıları tek başıma.

Pek iyi uyuyamıyordum. Annem öldükten sonra olduğu gibi kâbuslar görmüyordum ama uykuya dalamıyordum, bazen gece yarısına ya da sabahın birine kadar. Artık kaç olduğunu görmeyeyim diye saatin arkasını çevirmeye başlamıştım.

Babamdan tam anlamıyla nefret etmiyordum (gerçi eminim zamanla o noktaya gelirdim) ama onu küçük görüyordum. Yatakta yatmış onun horultusunu dinlerken, *zayıf, çok zayıf*, diye düşünüyordum. Ve tabii ki başımıza ne geleceğini merak ediyordum. Arabanın borcu yoktu, bu iyi bir şeydi, ama evin vardı ve ödemelerin boyutu beni dehşete düşürüyordu. Aylık gideri çıkaramayacağı ana ne kadar kalmıştı? O gün elbet gelecekti çünkü ev kredisinin daha dokuz yılı vardı ve elimizdeki paranın o kadar dayanmayacağı kesindi.

Evsiz, diye düşündüm. *Banka eve el koyacak*, Gazap Üzümleri*'ndeki gibi, evsiz kalacağız.*

Şehir merkezinde evsiz insanlar görmüştüm, bir sürülerdi, uyuyamadığımda aklım onlara gidiyordu. O şehir gezginlerini çok sık düşünüyordum. Cılız bedenlerinden sarkan ya da iri bedenlerini sıkan eski kıyafetlerini. Bantla tutturulmuş spor ayakkabılarını. Yamuk gözlüklerini. Uzun saçlarını. Deli bakışlarını. Alkol kokan nefeslerini. Eski tren istasyonuna ya da Wallmart otoparkındaki karavanların arasına çektiğimiz arabamızda uyuduğumuzu hayal ediyordum. Babamı elimizde kalan tüm eşyaları doldurduğumuz bir alışveriş arabasını iterken hayal ediyordum. Alarm saatimi hep o sepette görüyordum. Bu, neden beni bu kadar korkutuyordu bilmiyorum ama korkutuyordu.

Evsiz olsam da olmasam da kısa süre sonra okula dönecektim. Takımımdan birkaç çocuk muhtemelen bana Iskacı Charlie demeye başlayacaktı. Ki bu Zom'un Oğlu Charlie'den daha iyi olurdu. Halimizin herkesin kulağına gitmesi ne kadar sürerdi ki? Bizim sokakta oturanlar George Reade'in artık işe gitmediğini çoktandır biliyordu, nedenini de gayet iyi biliyorlardı. Bu konuda kendimi kandıracak değildim.

Biz hiçbir zaman kiliseye giden ya da geleneksel anlamda dindar bir aile olmadık. Bir keresinde anneme neden kiliseye gitmediğimizi sormuştum. Tanrı'ya inanmadığı için miydi? Bana inandığını ama ona nasıl inanacağını söyleyecek bir vaize (ya da

rahibe ya da hahama) ihtiyaç duymadığını söylemişti. İnanmak için sadece gözlerini açıp etrafına bakması yetiyordu. Babam, Baptist olarak yetiştirildiğini ama kilisesi, *Dağdaki Vaaz*'dan çok siyasetle ilgilenmeye başlayınca oraya gitmeyi bıraktığını söyledi.

Ama okulun açılmasından bir hafta kadar önce bir gece aklıma dua etmek geldi. İçimdeki bu dürtü öyle güçlüydü ki daha çok bir mecburiyet gibiydi. Yatağımın yanında yere diz çöktüm, ellerimi birleştirip gözlerimi sımsıkı kapattım ve babamın içmeyi bırakması için dua ettim. "Sen her kimsen, benim için bunu yaparsan ben de senin için bir şey yapacağım," dedim. "Söz veriyorum, yemin ederim bu sözü tutacağım. Sadece bana ne istediğini göster, yapacağım. Yemin ederim."

Sonra tekrar yatağıma girdim ve en azından o gece sabaha dek uyuyabildim.

7

Babam kovulmadan önce Overland Sigorta'da çalışıyordu. Büyük bir firma. Muhtemelen reklamlarını görmüşsünüzdür, Bill ile Jill'li olanlar, hani şu konuşan develer. Bayağı komik. Babam şöyle derdi. "Bütün sigorta şirketleri gözleri üzerine çekmek için komik reklamlar veriyor ama sigortalı bir talepte bulununca bütün kahkahalar kesiliyor. Ben de bu noktada devreye giriyorum. Ben talep *düzenleyen* bir eksperim, yani –kimse yüksek sesle söylemese de– sözleşmedeki meblağı düşürmem gerekiyor. Bazen düşürüyorum da ama sırrım şu: Ben hep talepte bulunanın yanında durarak işe başlıyorum. Bunun aksini yapmak için nedenlerim yoksa tabii."

Overland'in ortabatı merkezi, Chicago'nun dışında, babamın Sigortacılar Yolu dediği yerde. İşe gidip geldiği günlerde Sentry'den arabayla kırk dakika sürüyordu, trafik yoğunsa bir saat. O ofiste çalışan en az yüz sigorta eksperi vardı ve Eylül

2008'de bir gün orada beraber çalıştığı eksperlerden biri babamı ziyarete geldi. Adı Lindsey Franklin'di. Babam ona Lindy diyordu. Lindy akşamüstüne doğru gelmişti, ben mutfak masasında ödev yapıyordum.

O gün hafızalara kazınacak kadar boktan başlamıştı. Etrafa Glade sıkmıştım ama evde hâlâ hafif bir duman kokusu vardı. Babam kahvaltıya omlet yapmaya karar vermişti. Kim bilir neden sabahın altısında kalkmıştı ve kim bilir neden benim omlet yemem gerektiğini düşünmüştü, ama omleti koyup tuvalete ya da televizyonu açmaya gitmiş, ocağa yemek koyduğunu unutmuştu. Şüphesiz bir gece önceden hâlâ yarı sarhoştu. Duman dedektörünün kulak tırmalayıcı sesine uyanıp iç çamaşırımla falan mutfağa koştum, dumanın bulutlar halinde yükseldiğini gördüm. Tavadaki şey kömürleşmiş bir kütüğe benziyordu.

Onu çöp öğütücüye atıp Apple Jacks gevrek yedim. Babamın üzerinde hâlâ salak bir önlük vardı. Özür dilemeye çalıştı, ben de sırf o sussun diye bir şeyler mırıldandım. O haftalar ve günlere dair aklımda kalan şey, onun sürekli özür dilemeye çalışması. O hali acayip canımı sıkıyordu.

Ama o gün aynı zamanda akşamüstü yaşananlar sayesinde hafızalara kazınacak kadar güzel bir gündü, yaşadığım en güzel günlerden biri. Muhtemelen çoktan anladınız ama ben yine de anlatacağım çünkü babamı sevmeyi hiç bırakmadım, ondan hoşlanmadığım zamanlarda bile, o yüzden hikâyenin bu kısmı beni mutlu ediyor.

Lindy Franklin, Overland'de çalışıyordu. O da iyileşmeye çalışan bir alkolikti. Muhtemelen Lindy iş çıkışı diğerleriyle beraber Duffy'nin Barı'na hiç uğramadığından, babamla özellikle yakın olan bir sigorta eksperi değildi. Ama babamın işini neden kaybettiğini biliyordu ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar vermişti. En azından deneyecekti. Daha sonraları On İkinci Adım ziyareti olduğunu öğrendiğim şeyi yapıyordu. Bizim orada birkaç sigorta görüşmesi vardı, onlarla işi bitince bir anda karar verip bize uğ-

ramıştı. İlerleyen zamanlarda yanında destekçi biri olmadığı için (iyileşmeye çalışan alkòlikler On İkinci Adım ziyaretini genelde bir partnerle yaparlar, biraz Mormonlar gibi) az daha fikrini değiştireceğini ama sonra boşver deyip telefonundan adresimize baktığını söyledi. Gelmemeye karar verse başımıza neler gelirdi düşünmek istemiyorum. Bay Bowditch'in kulübesine hiç girmezdim, orası kesin.

Bay Franklin takım elbise giymiş, kravat takmıştı. Keskin hatlı bir saç kesimi vardı. Tıraşsız, tişörtü dışarı çıkmış, yalınayak dolaşan babam bizi tanıştırdı. Bay Franklin elimi sıkıp tanıştığına memnun olduğunu söyledi, sonra babamla yalnız konuşabilmesi için dışarı çıkmamı rica etti. Ben memnuniyetle çıktım ama pencereler mutfakta yaşanan felaket yüzünden hâlâ açık durduğundan Bay Franklin'in söylediklerinin büyük bir kısmını duydum. Konuşmalarından iki şeyi özellikle hatırlıyorum. Babam Janey'yi hâlâ çok özlediği için içtiğini söyledi. Bay Franklin de, "İçmek onu geri getirecek olsa iç derdim. Ama getirmeyecek, hem senin ve oğlunun nasıl yaşadığınızı görse ne hissederdi?" dedi.

Bir de şunu söyledi. "Sürekli hasta ve yorgun hissetmekten bıkmadın mı?" Babam işte o zaman ağlamaya başladı. Normalde bunu yapmasından nefret ediyordum (*zayıf, çok zayıf*) ama bu ağlamanın belki de farklı olabileceğini düşündüm.

8

Bunları anlatacağımı biliyordunuz, muhtemelen hikâyenin geri kalanını da tahmin edersiniz. Alkolü bırakmaya çalışıyorsanız ya da bırakmaya çalışan birini tanıyorsanız eminim biliyorsunuzdur. Lindy Franklin o gece babamı bir Adsız Alkolikler toplantısına götürdü. Geri döndüklerinde Frank eşini arayıp bir arkadaşında kalacağını söyledi. Bizim çekyatımızda uyudu ve ertesi sabah babamı sabah yedideki Ayık Gündoğumu toplantısına

götürdü. Bu toplantılar babamın düzenli gittiği toplantılara dönüştü ve ilk yıl AA madalyonunu orada aldı. Madalyonunu ona verebilmek için o gün okulu ektim ve bu sefer salya sümük ağlayan ben oldum. Kimse takılmadı buna, o toplantılarda bol bol salya sümük ağlanıyor. Madalyonunu verdikten sonra babam bana sarıldı, Lindy de sarıldı. Artık ona adıyla sesleniyordum, bizimle çok zaman geçiriyordu. Babamın programdaki sponsoruydu.

Mucize buydu işte. Artık AA hakkında bir sürü şey biliyorum, bunun dünyanın her yanında birçok kadının ve erkeğin başına geldiğini de biliyorum ama bana yine de mucize gibi geliyor. Babam ilk madalyonunu Lindy'nin On İkinci Adım ziyaretinden tam bir yıl sonra almadı çünkü sözünü birkaç kere bozdu ama hatalarını hep kabullendi, AA'dakiler de her zaman dediklerini dediler, buraya gelmeye devam et, o da toplantılara gitmeye devam etti; son hatası –altılı paketten tek bir bira almış ve sonra lavaboya dökmüştü– 2009 Cadılar Bayramı'ndan hemen önceydi. Lindy babamın ilk yıl kutlamasında konuşma yaparken birçok insanın programa davet edildiğini ama programı *asla* anlayamadığını söyledi. Babamın şanslılardan biri olduğunu söyledi. Bu belki doğruydu, belki de duamın kabul olması sadece bir tesadüftü ama ben tesadüf olmadığına inanmayı seçtim. AA'da istediğine inanmayı seçebiliyorsun. İyileşen alkoliklerin Büyük Kitap (*Adsız Alkolikler*) dediği kitapta öyle yazıyor.

Yani tutmam gereken bir sözüm vardı.

9

Sadece babamın yıl dönümü toplantılarına gidiyordum ama dediğim gibi Lindy bizimle çok zaman geçiriyordu, AA'cıların durmadan tekrar ettiği sloganların çoğunu öğrenmiştim. *Turşu tekrar salatalık olmaz*'ı seviyordum, *Tanrı çöp yaratmaz* da güzeldi ama –bugün hâlâ– en çok aklımda kalan, babamın ödeyemediği

faturalardan ve evi kaybetmekten nasıl korktuğundan bahsettiği bir gece Lindy'nin ona söylediğiydi. Lindy babamın içkiyi bırakmasının bir mucize olduğunu söyledi. Sonra, "Ama mucize sihir değildir," diye ekledi.

İçkiyi bıraktıktan altı ay sonra babam Overland'e yeniden başvurdu, Lindy Franklin ve –onu işten atan eski patronu da dahil olmak üzere– başka birileri daha ona arka çıkınca işini geri aldı ama deneme süresindeydi ve bunu biliyordu. Bu yüzden iki katı fazla çalıştı. Sonra 2011 sonbaharında (iki yıldır ayıktı) Lindy'yle uzun bir tartışmaya girdi, o kadar uzun sürdü ki Lindy yine bizim çekyatımızda uyudu. Babam tek başına işe atılmak istediğini söylüyordu ama bunu Lindy'nin rızası olmadan yapmayacaktı. İşi batırırsa yeniden içmeye başlamayacağından emin olduktan sonra –en azından olabildiğince emin, iyileşme süreci bilim değil sonuçta– Lindy ona şansını denemesini söyledi.

Babam beni karşısına alıp işe atılmanın ne demek olduğunu açıkladı: Güvencesi olmadan çalışmak. "Ne dersin?"

"Bence konuşan develerle vedalaş," dedim, buna çok güldü. Sonra da söylemek zorunda olduğum şeyi söyledim. "Ama yeniden içmeye başlarsan batırırsın."

İki hafta sonra Overland'e çıkışını verdi ve Şubat 2012'de anacaddedeki minik bir ofise tabelasını astı: George Reade Bağımsız Sigorta Eksperi.

O minicik ofiste çok zaman geçirmedi, genelde dışarda kaldırım tepiyordu. Polislerle, kefaletnamecilerle ("Oradan iş çıkıyor," derdi) konuşuyordu ama en çok da avukatlarla görüşüyordu. Çoğu onu Overland'deki işinden tanıyor ve güvenilir olduğunu biliyordu. Ona iş veriyorlardı: zor işleri, büyük firmaların ya ödemeyi kabul edecekleri tutarı büyük ölçüde düşürdüğü ya da talebi tamamen reddettiği işleri. Uzun, çok uzun saatler boyunca çalışıyordu. Çoğu akşam boş bir eve gelip kendi yemeğimi kendim yapıyordum. Buna takılmıyordum. Başlarda babam sonunda eve geldiğinde nefesinde o unutulmaz Gilbey's cin kokusu var

mı diye gizlice nefesini koklamak için ona sarılıyordum. Bir süre sonra sadece sarılmak için sarıldım. Ayık Gündoğumu toplantılarına nadiren gitmemezlik ediyordu.

Lindy bazen pazar günleri öğle yemeğine bize geliyordu, genelde yanında yemek de getiriyordu, üçümüz televizyonda Bears'in Amerikan futbolu maçlarını, beyzbol dönemiyse de White Sox maçlarını izliyorduk. O günlerden birinde babam işlerin aydan aya arttığını söyledi. "Kayıp düşme davalarında sigortalının tarafını daha sık tutsam iyice artar ama çoğunda burnuma kötü kokular geliyor."

"Bilmem mi," dedi Lindy. "Kısa vadede kazanç sağlayabilirsin ama sonunda kıçında patlar bu işler."

Hillview Lisesi'nde üçüncü sınıfa başlamadan hemen önce babam konuşmamız gereken ciddi bir konu olduğunu söyledi. Reşit olmadan içki içmek üzerine bir nutuğa ya da onun içtiği yıllarda (ve sonrasında da bir süre boyunca) arkadaşım Bertie Bird'le karıştırdığımız işlere dair bir tartışmaya hazırlamıştım kendimi ama onun aklındaki ikisi de değildi. Okulla ilgili konuşmak istiyordu. İyi bir üniversiteye girmek istiyorsam iyi çalışmam gerektiğini söyledi. *Gerçekten* iyi.

"İşim iyi gidiyor. Başta korkutucuydu, abime ulaşıp borç almam gereken bir dönem oldu ama o borcu şimdi neredeyse kapattım, yakın zamanda tamamen düze çıkacağımı düşünüyorum. Telefonlar susmuyor. Ama üniversiteye gelirsek..." Başını iki yana salladı. "Sana çok yardım edebileceğimi sanmıyorum, en azından başında. Borcumuzu ödeyebildiğimiz için falan çok şanslıyız. Bu benim hatam tabii. Durumu düzeltmek için elimden geleni yapıyorum..."

"Biliyorum."

"...Ama senin de kendine yardım etmen lazım. Çalışman lazım. Üniversite sınavına girdiğinde iyi puan alman lazım."

Sınava o aralık ayında girmeyi planlıyordum ama söylemedim. Babam kendini iyice kaptırmıştı.

"Kredi almayı da düşünmen lazım ama son çare olarak, o kredi borcuna bir girdin mi uzun süre peşini bırakmaz. Burslara bak. Sporunu yap, o da bursa giden bir yol ama asıl notların önemli. Notlar, notlar, notlar. Birincilikle mezun olman lazım demiyorum ama ilk onda olmalısın. Anladın mı?"

"Anladım baba," dedim, o da bana şakacıktan vurdu.

10

Çok çalışıp iyi notlar aldım. Sonbaharda Amerikan futbolu, ilkbaharda beyzbol oynadım. İkinci sınıftayken iki sporda da ana takıma girmiştim. Koç Harkness basketbol da oynamamı istiyordu ama ona olmaz dedim. Yılda en az üç ayımı başka şeylere ayırmak istediğimi söyledim. Koç bu yozlaşmış dönem gençliğinin haline dertlenip başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

Birkaç dansa gittim. Birkaç kızı öptüm. Birkaç iyi arkadaş edindim, çoğu sporcuydu ama hepsi değil. Sevdiğim birkaç metal grup buldum ve yüksek sesle dinledim. Babam hiç karşı çıkmadı ama Noel'de bana bir kulaklık aldı. Geleceğimde beni korkunç şeyler bekliyordu –onları da eninde sonunda size anlatacağım– ama geceleri uykuya dalamadan yatıp düşündüğüm o şeylerin hiçbiri olmadı. Hâlâ kendi evimizdeydik, anahtarım hâlâ kapıyı açıyordu. Bu iyi haberdi. Bir noktada, sonunuzun soğuk kış gecelerini bir arabada ya da evsiz barınağında geçirmek olduğunu düşündüyseniz neden bahsettiğimi anlarsınız.

Tanrı'yla yaptığım anlaşmayı da hiç unutmadım. *Benim için bunu yaparsan ben de senin için bir şey yapacağım,* demiştim. Dizlerimin üstüne çöküp söylemiştim. *Sadece bana ne istediğini göster, yapacağım. Yemin ederim.* Bu bir çocuk duasıydı, kendi kafamda kurduğum bir şeydi ama bir parçam (büyük bir parçam) buna inanmıyordu. Hâlâ da inanmıyor. Ben dualarımın kabul olduğunu düşünüyordum, tıpkı Şükran Günü'yle Noel arasındaki dö-

nemde Lifetime'da gösterilen basmakalıp filmlerdeki gibi. Yani benim de kendi sözümü tutmam gerekiyordu. Sözümü tutmazsam Tanrı'nın mucizeyi geri alacağına, babamın yeniden içmeye başlayacağına inanıyordum. Şunu unutmayalım, liseliler –erkekler ne kadar uzasa kızlar ne kadar güzelleşse de– içlerinde hâlâ çocukturlar.

Denedim. Günlerin okul ve okul sonrası aktivitelerle sadece sıkışmadığı, dolup taştığı günlere rağmen borcumu ödemek için elimden geleni yaptım.

Key Club'ın* Yollara Sahip Çık grubuna katıldım. 226 numaralı otobanın üç kilometrelik bir kısmı atandı bize, *fast food* restoranları, moteller ve benzin istasyonlarının olduğu çorak bir alandı. Zilyon tane Big Mac kutusu, iki zilyon bira şişesi ve hiç değilse bir düzine külot toplamışımdır oradan. Bir Cadılar Bayramı'nda salak turuncu bir kazak giyip UNICEF için bağış topladım. 2012 yazında şehir merkezinde seçmen kayıt masasında görev aldım, hem de oy verecek yaşa gelmeme daha bir buçuk sene varken. Cumaları da antrenmandan sonra babamın ofisindeki işlere yardım ettim, dışarda hava kararırken belgeleri dosyalıyor, bilgisayara girme işlerini –klasik sıkıcı işleri– yapıyordum, sonra da Giovanni'den aldığımız pizzayı dosdoğru kutusundan yiyorduk.

Babam tüm bunların üniversite başvurularımda çok iyi görüneceğini söyledi, bunları üniversite için yapmadığımı söylemeden onayladım onu. Tanrı'nın üstüme düşeni yapmadığıma karar vermesini istemiyordum ama bazen beni onaylamayan ilahi bir ses duyduğumu düşünüyordum: *Bu kadarı yetmez Charlie. Sence babanla yaşadığınız güzel hayatın karşılığı yol kenarındaki çöpleri toplamak mı?*

Bu da beni –sonunda– Nisan 2013'e getiriyor, on yedi yaşında olduğum yıla. Ve Bay Bowditch'e.

---

* Amacı topluma hizmet etmek olan lise öğrencileri liderliğindeki bir kuruluş. (ç.n.)

11

Ah, Hillview Lisesi! Şimdi çok eskilerde kalmış gibi geliyor. Kışları otobüsle giderdim, arka tarafta ilkokuldan beri arkadaşım olan Andy Chen'le otururdum. Andy de sporcuydu, sonradan Hofstra Üniversitesi'nin takımında basket oynamaya devam etti. Bertie o dönem çoktan gitmişti, taşınmıştı. Bu da bir bakıma içimi rahatlatmıştı. İyi bir arkadaşın aynı zamanda kötü arkadaş olduğu durumlar vardır. Bertie ve ben de birbirimize iyi gelmiyorduk.

Sonbahar ve baharda okula bisikletimle gidiyordum çünkü bol yokuşlu bir şehirde yaşıyorduk ve bisiklet sürmek bacaklarımdaki ve sırtımdaki kasları güçlendirmek için iyi bir yöntemdi. Aynı zamanda düşünmem ve yalnız kalmam için fırsat oluyordu, bu da hoşuma gidiyordu. Liseden eve giderken Ova Sokak'tan Demir Caddesi'ne, sonra Söğüt Sokak'tan Çam'a geçiyordum. Çam Sokak yokuşun tepesinde Çınar'la kesişiyordu, o yol da dosdoğru boktan köprüye iniyordu. Çam ve Çınar sokakların köşesinde de *Sapık Evi* vardı, Bertie Bird on, on bir yaşlarındayken eve bu ismi vermişti.

Aslında Bowditch eviydi, ismi posta kutusunda yazıyordu, solmuştu ama gözlerini kısarak bakınca okunuyordu. Ama Bertie'nin hakkı vardı. Hepimiz o filmi izlemiştik (beraberinde *Şeytan* ve *Şey* gibi on bir yaşındakilerce izlenmesi gereken diğer filmleri de izlemiştik) ve bu ev gerçekten de Norman Bates'in doldurulmuş annesiyle yaşadığı eve benziyordu. Çınar'daki ve mahallenin geri kalanındaki diğer düzgün, küçük dublekslere ya da tek katlılara hiç benzemiyordu. Sapık Evi derme çatma duran, çatısı çökmüş bir Viktorya dönemi eviydi, bir zamanlar muhtemelen beyazdı ama artık solup Vahşi Yaban Kedisi grisi diyeceğim bir renk almıştı. Evin çevresi boyunca uzanan eski bir bahçe çiti vardı, bazı yerlerde öne, bazılarında geriye doğru sarkmıştı. Pas-

* Alfred Hitchcock tarafından çekilen, psikozlu katil Norman Bates hakkındaki 1960 tarihli korku ve gerilim filmidir. (ç.n.)

lı, bel yüksekliğinde bir kapı eve uzanan kırık yolu kapatıyordu. Çimen iyice dallanıp budaklanmış yabani otlardan oluşuyordu. Veranda ait olduğu evden yavaş yavaş ayrılıyormuş gibi duruyordu. Bütün perdeler çekilmişti, Andy Chen boşuna zahmet ettiklerini, camların zaten içeriyi göremeyeceğimiz kadar pis olduğunu söylemişti. Uzun otların arasında yarısına kadar gömülmüş GİRMEK YASAKTIR tabelası vardı. Kapıda daha da büyük bir DİKKAT KÖPEK VAR tabelası duruyordu.

Andy'nin, adı *M*A*S*H* dizisindeki karakter gibi Radar olan bir Alman çoban köpeğiyle ilgili bir hikâyesi vardı. O oğlanın sesini hepimiz duymuştuk (Radar'ın dişi olduğunu bilmiyorduk), arada bir gözucuyla görmüştük ama Andy köpeği yakından gören tek kişiydi. Bir gün bisikletiyle giderken evin önünde durduğunu anlatmıştı, Bay Bowditch'in posta kutusu açık kalmıştı ve içinde öyle çok gereksiz posta vardı ki bazıları kaldırıma düşmüş, sağa sola uçuşuyordu.

"Dağılanları topladım ve geri kalan bok püsürle beraber kutuya sokuşturdum," dedi Andy. "Ona iyilik yapmaya çalışıyordum. Derken köpeğin hırıltısını ve havlamasını duydum, YABBA-YABBA-RAV-RAV gibi bir ses çıkarıyordu, başımı kaldırdım ki siktiğimin canavar köpeği üstüme koşuyor, elli elli beş kilo vardır, *bak en az*, tamamen dişten oluşuyor, salyaları her yana saçılıyor, boktan gözleri de *kırmızı*."

"Tabii," dedi Bertie. "Canavar köpek. O filmdeki Kujo gibi. Tabiiiii."

"Öyleydi ama," dedi Andy. "Yemin ederim. Ona bağıran yaşlı adam olmasa o kapıyı aşıp geçerdi. Kapı öyle eski ki işporta lazım ona."

"*Sigorta*," dedim.

"Her neyse abi. Yaşlı adam verandaya çıkıp, 'Radar, yere yat!' diye bağırdı, köpek hemen karnının üstüne yattı. Ama bana bakmayı kesmedi, hırlamayı kesmedi. Sonra adam şöyle dedi, bak şöyle, 'Burada ne yapıyorsun oğlum? Postamı mı çalıyorsun?' Eh,

ben de, 'Hayır, efendim, etrafa savrulmuşlardı, ben de topladım. Posta kutunuz çok kötü durumda efendim,' dedim. Sonra şöyle dedi, bak şöyle, 'Posta kutumla ben ilgilenirim, sen buradan git yeter.' Ben de uzaklaştım." Andy başını iki yana salladı. "O köpek boğazımı parçalardı. Eminim."

Ben Andy'nin abarttığına emindim, öyle bir huyu vardı ama o gece babama Bay Bowditch'i sordum. Babam onun hakkında pek bir şey bilmediğini, sadece o harabe evde babamın Çınar Sokak'ta yaşadığından daha uzun süredir yaşayan, ki babam burada yirmi beş yıldır yaşıyordu, hiç evlenmemiş biri olduğunu söyledi.

"Bağırdığı tek çocuk arkadaşın Andy değil," dedi babam. "Bowditch huysuzluğuyla ve bir o kadar huysuz Alman çoban köpeğiyle bilinir. O ölse belediye meclisi çok sevinir, evi yıkmak istiyorlar ama adam direniyor. Onu gördüğümde –tabii çok nadir– konuşuyorum, yeterince medeni görünüyor ama ben bir yetişkinim. Bazı yaşlı adamların çocuklara alerjisi oluyor. Tavsiyem ondan uzak durman Charlie."

Nisan 2013'teki o güne dek bu benim için sorun değildi. Şimdi size o günü anlatacağım.

12

Beyzbol antrenmanından eve dönerken Çam ve Çınar'ın köşesinde durup sol elimi bisikletin gidonundan çektim ve şöyle bir salladım. Elim o öğleden sonra spor salonunda (saha hâlâ oyun oynanmayacak kadar çamurluydu) yaptığımız çalışmalardan sonra hâlâ kırmızıydı ve zonkluyordu. Koç Harkness –basketbol dışında beyzbol koçu da oydu– atıcılık için denemelere giren bir grup çocuk geriye koşanlara top atma hareketini çalışırken beni tutucu yapmıştı. Çocuklardan bazıları da topu bayağı sert atıyordu. Basketbol oynamayı –Kirpiler bir önceki sezon 5 galibiyete

20 yenilgi almıştı– kabul etmedim diye Koç'un benden intikam aldığını söylemiyorum ama almadığını da söyleyemem.

Bay Bowditch'in çöküк, derme çatma duran eski Viktorya evi sağımda kalıyordu ve o açıdan Sapık Evi'ne her zamankinden daha çok benziyordu. Yeniden yola çıkmaya hazır halde sol elimle yeniden gidonu tuttuğum sırada bir köpeğin uluduğunu duydum. Ses evin arkasından geliyordu. Andy'nin tarif ettiği canavar köpeği düşündüm, koca dişlerini, salyalı çenesinin üstündeki kırmızı gözlerini, ama bu tehlikeli, saldırgan bir hayvanın YABBA-YABBA-RAV-RAV sesi değildi, sesi hüzünlü ve korkmuş gibiydi. Hatta perişan gibi. Sonradan mı bana öyle geldi diye merak edip bunun üzerine düşündüm ama öyle olmadığına karar verdim. Çünkü ses yeniden geldi. Sonra üçüncü bir kez daha, ama bu sefer alçak ve cansızdı, sesi çıkaran hayvan *ne anlamı var ki* diye düşünüyor gibiydi.

Sonra, o son cansız ulumadan daha alçak bir ses geldi: "Yardım edin."

O ulumalar olmasa tepeden aşağı evime iner, bir bardak süt içip keyifli keyifli yarım kutu Pepperidge Farm Milanos kurabiye yerdim. Bu Bay Bowditch için kötü olurdu. Saat geç oluyordu, akşam çöktükçe gölgeler uzuyordu ve aşırı soğuk bir nisan ayıydı. Bay Bowditch tüm gece orada kalabilirdi.

Onu kurtardığım için övgüleri ben aldım –üniversite başvurularım için altın bir yıldız daha, babamın önerdiği gibi mütevazılığı bir kenara bırakıp bir hafta sonra yayımlanan gazete haberini başvuruma eklesem mi– ama aslında bunu yapan ben değildim, tam anlamıyla değil.

Bay Bowditch'i perişan ulumalarıyla aslında Radar kurtardı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bay Bowditch. Radar. Sapık Evi'nde Bir Gece.

1

Köşeyi dönüp bisikletimi Çınar Sokak'taki bahçe kapısına doğru sürdüm, bisikleti eğilen çite yasladım. Kısa, ancak belime kadar gelen kapı açılmıyordu. Kapının arka tarafına bakınca en az kilitlediği kapı kadar paslı, koca bir sürgü gördüm. Sürgüyü çekiştirdim ama kaskatıydı. Köpek yeniden uludu. Kitaplarla dolu sırt çantamı çıkarıp bir basamak olarak kullandım. Kapıya tırmanıp üstünden geçerken dizimi DİKKAT KÖPEK VAR tabelasına çarptım, ayakkabılarımdan biri kapının üstüne takılınca

da diğer tarafta dizimin üstüne indim. Köpek, Andy'yi kovaladığı gibi beni de kovalarsa kapının üstünden tekrar kaldırıma atlayabilir miyim acaba diye merak ettim. O basmakalıp, korku insanı kanatlandırır, sözünü hatırladım ve bu sözün doğruluğunu öğrenmek zorunda kalmamayı umdum. Amerikan futbolu ve beyzbol bendeydi. Yüksek atlamayı atletlere bırakmıştım.

Arka tarafa koştum, pantolonuma sürten uzun otlar hışırdıyordu. Kulübeyi gördüğümü sanmıyorum, hayır, o an görmedim, köpeği arıyordum. Arka verandadaydı. Andy Chen elli, elli beş kilo vardır demişti, belki biz lise hayatı henüz çok uzaklarda olan küçük birer çocukken öyleydi ama benim gördüğüm köpek yirmi beş, otuz kilo ancak vardı. Cılızdı, kürkü yer yer dökülmüştü, kuyruğu karmaşık ve pisti, burnunun büyük bir kısmı beyazdı. Beni görünce kırıldı kırılacak gibi görünen merdivenlerden inmeye başladı, merdivenlerdeki adama çarpmamaya çalışırken az daha düşecekti. Bana doğru koştu ama tüm gücüyle saldırıyor gibi değil, aksak, eklem iltihaplı bir koşuydu bu.

"Radar, *yere yat*," dedim. Bana itaat etmesini pek beklemiyordum ama köpek otlarda karnının üstüne yatıp inlemeye başladı. Yine de arka verandaya doğru ilerlerken onun uzağından yürüdüm.

Bay Bowditch sol tarafına yatmıştı. Sağ dizinin üstünde, haki pantolonundan dışarı doğru uzanan bir yumru vardı. Bacağının kırıldığını anlamak için doktor olmaya gerek yoktu, o yumruya bakılacak olursa bayağı da kötü kırılmıştı. Bay Bowditch'in kaç yaşında olduğunu çıkaramıyordum ama epey yaşlıydı. Saçı neredeyse tamamen ağarmıştı, gerçi gençken havuç kafalının biri olmalı, saçında hâlâ yer yer kızıllıklar vardı. Saçı paslanıyormuş gibiydi. Yanaklarındaki ve ağzının çevresindeki çizgiler öyle derindi ki daha çok oyuklara benziyorlardı. Hava soğuktu ama alnı boncuk boncuk terlemişti.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi. "Sikik el merdiveninden düştüm." Eliyle işaret etmeye çalıştı. Bu da onun basamaklarda biraz kaymasına yol açtı, acıyla inledi.

"911'i aradınız mı?" diye sordum.

Bana salağın tekiymişim gibi baktı. "Telefon *evde* oğlum. Bense *dışardayım*."

Bunu ancak daha sonraları anladım. Bay Bowditch'in cep telefonu yoktu. Hiç ihtiyaç duymamıştı, ne olduğunu bile bilmiyordu neredeyse.

Yeniden yerinden kıpırdamaya çalıştı ve yüzünü buruşturdu. "*Tanrım*, çok acıyor."

"Kıpırdamasanız iyi olur o zaman," dedim.

911'i arayıp onlara Çam ve Çınar'ın köşesine bir ambulans göndermelerini, Bay Bowditch'in düşüp bacağını kırdığını anlattım. Kötü bir kırık gibi göründüğünü söyledim. Pantolondan çıkıntı yapan kemiği görebiliyordum, dizi de şişmişti. Operatör ev numarasını sordu, ben de Bay Bowditch'e sordum.

Bana yine o sen böyle salak mı doğdun bakışını atıp, "1 numara," dedi.

Ben de bunu kadına söyledim ve kadın hemen bir ambulans göndereceklerini haber verdi. Bana onun yanında kalmamı ve onu sıcak tutmamı söyledi.

"Terliyor zaten," dedim.

"Kırık anlattığınız kadar kötüyse muhtemelen şok yüzünden terliyordur efendim."

"Hımm, tamam."

Radar topallayarak yanımıza geldi, kulaklarını yatırmıştı, hırlıyordu.

"Dur kızım," dedi Bowditch. "Yere yat."

Radar –anlaşılan dişiydi– rahatlamış gibi merdivenin dibinde karnının üstüne yattı ve hızlı hızlı solumaya başladı.

Ben takım ceketimi çıkarıp Bay Bowditch'in üstüne serdim.

"Ne bok yiyorsun sen?"

"Sizi sıcak tutmam gerekiyor."

"*Sıcağım* zaten."

Ama öyle olmadığını görebiliyordum, titremeye başlamıştı. Çenesini aşağı eğip ceketime baktı.

"Liselisin ha?"

"Evet, efendim."

"Kırmızı ve altın. Hillview yani."

"Evet."

"Sporcu musun?"

"Amerikan futbolu ve beyzbol."

"Kirpiler. Ne..." Kımıldamaya çalıştı ve çığlık attı. Radar kulaklarını hemen dikti ve endişeyle ona baktı. "Ne saçma bir isim."

Ona katılmadan edemedim. "Kımıldamamaya çalışın Bay Bowditch."

"Basamaklar her yanıma batıyor. Yerde kalsaydım keşke ama verandaya kadar çıkabileceğimi düşündüm. Sonra da içeri girerim dedim. Denemem lazımdı. Birazdan hava aşırı soğuk olacak."

Bence zaten aşırı soğuktu.

"İyi ki geldin. Herhalde ihtiyarın ulumasını duydun."

"Önce onu duydum, sonra da sizi," dedim. Verandaya baktım. Kapıyı görebiliyordum ama sağlam dizinin üstünde doğrulmadan kulpa erişebileceğini sanmıyordum. Dizinin üstünde doğrulabileceğini ise hiç sanmıyordum.

Bay Bowditch bakışlarımı takip etti. "Köpek kapısı var," dedi. "Belki oradan sürünürüm diye düşündüm." Yüzünü buruşturdu. "Ağrı kesici yoktur değil mi yanında? Aspirin ya da daha kuvvetli bir şeyler? Sporcusun ya?"

Başımı iki yana salladım. Uzaktan, çok uzaktan bir siren sesi duyuyordum. "Sizde? Sizde var mı?"

Tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "İçerde. Koridordan dümdüz ilerle. Mutfağın orada küçük bir tuvalet var. Ecza dolabında bir kutu Empirin var sanırım. Başka hiçbir şeye dokunma."

"Dokunmam." Onun yaşlı ve acı içinde olduğunu biliyordum ama bu iması yine de biraz canımı sıkmıştı.

Uzanıp tişörtümden yakaladı beni. "Etrafı karıştırma."

Geri çekildim. "Karıştırmam dedim ya."

Merdivenleri çıktım. Bay Bowditch, "Radar! Onunla git!" dedi.

Radar topallayarak merdivenleri çıktı ve alt taraftaki menteşeli, açılır kapanır kapıdan geçmek yerine benim kapıyı açmamı bekledi. Koridorda peşimden geldi, koridor loş ve bir bakıma harikaydı. Bir tarafına hasır iplerle grup grup bağlanmış eski dergiler yığılmıştı. Dergilerden *Life, Newsweek* gibi bazılarını biliyordum ama bazılarını da –*Collier's, Dig, Confidential* ve *All Man*– hiç duymamıştım. Diğer tarafa da kitaplar dizilmişti, çoğu eskiydi ve eski kitaplara özgü o kokuyu yayıyorlardı. Bu kokuyu herkes sevmez herhalde ama ben seviyorum. Küflü bir koku ama güzel bir küf.

Mutfak eski eşyalarla doluydu, Hotpoint fırın, bizim oranın sert suyu yüzünden yer yer pas lekesi olmuş porselen lavabo, eski tip açma kapama kolları olan musluk, eskilikten deseni anlaşılmayan muşamba yer döşemesi. Ama ev pırıl pırıldı. Bulaşıklıkta bir tabak, bir bardak ve bir takım çatal, bıçak, kaşık vardı. Bu içimi burktu. Yerde kenarına RADAR yazılmış temiz bir mama kabı vardı, bu da içimi burktu.

Tuvalete girdim, dolap kadar bir yerdi, kapağı kaldırılmış, yine pas lekeli bir klozet, bir de üzerinde ayna olan bir lavabo dışında bir şey yoktu. Ayna kısmını açınca çok eski zamanlardan kalmış gibi görünen, bir sürü tozlu ilaç kutusu buldum. Orta raftaki bir şişede Empirin yazıyordu. Şişeyi alınca arkasında minik bir topçuk gördüm. Havalı tüfek saçması olduğunu düşündüm.

Radar beni mutfakta bekliyordu, tuvalette gerçekten de ikimize yetecek kadar alan yoktu. Bulaşıklıktan bardağı aldım ve musluktan su doldurdum, sonra hemen peşimden gelen Radar'la Okunacak Eski Şeyler Koridoru'ndan geçtim. Dışarıda siren sesi gittikçe yükseliyor, yaklaşıyordu. Bay Bowditch başını koluna yaslamış yatıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordum.

Başını kaldırınca terlemiş yüzünü, bitkin, koyu halkalı gözlerini gördüm. "İyiye benziyor muyum?"

"Pek benzemiyorsunuz ama bu hapları almalı mısınız emin değilim. Şişeye göre son kullanma tarihi Ağustos 2004'müş."

"Üç tane ver bana."

"Tanrım, Bay Bowditch, belki de ambulansı beklemelisiniz, onlar size..."

"Ver işte. İnsanı öldürmeyen şey güçlendirir. Bunu kimin söylediğini bilmiyorsundur herhalde, biliyor musun? Bugünlerde size hiçbir şey öğretmiyorlar."

"Nietzsche," dedim. "*Putların Alacakaranlığı*. Bu dönem Dünya Tarihi dersi alıyorum."

"Aferin sana." Pantolonunun cebini karıştırdı, bu da inlemesine sebep oldu ama anahtarla dolu ağır bir anahtarlık çıkarana dek durmadı. "Benim için kapıyı kilitle oğlum. Kare başlı gümüş anahtar. Ön kapı kilitli zaten. Sonra anahtarları bana geri ver."

Gümüş anahtarı anahtarlıktan çıkardım, sonra da anahtarlığı ona geri verdim. Yine inleyerek cebine koydu. Siren sesi şimdi çok yakındı. Paslı kilitle şanslarının benimkinden daha yaver gitmesini umdum. Yoksa kapıyı menteşelerinden sökmeleri gerekecekti. Tam ayağa kalkıyordum ki köpeği gördüm. Başı yerde, patilerinin arasındaydı. Gözlerini Bay Bowditch'ten ayırmıyordu.

"Radar ne olacak?"

Bana yine aynı sen böyle salak mı doğdun diyen bakışlarla baktı. "Köpek kapısından içeri girebilir, işini görmek için de dışarı çıkabilir."

Etrafa bir göz atıp bir şeyler çalmak isteyen bir çocuk ya da minyon bir yetişkin de bu kapıyı kullanabilir, diye düşündüm. "Evet ama onu kim besleyecek?"

Bay Bowditch'e dair ilk izlenimimin iyi olmadığını söylememe gerek yok sanırım. Onun kötü huylu, huysuz biri olduğunu düşündüm, yalnız yaşamasına şaşmamalıydı, bir eşi olsa ya onu öldürür ya da terk ederdi. Ama onun yaşlı Alman çoban köpeğine bakışını görünce başka bir şey fark ettim: sevgi ve umutsuzluk. Ne yapacağını bilememek sözü var ya? Bay Bowditch'in suratın-

dan o noktada olduğu anlaşılıyordu. Çok şiddetli acı çekiyor olmalıydı ama o an tek düşünebildiği –tek önemsediği– köpeğiydi.

"Siktir. Siktir, siktir, *siktir*. Onu bırakamam. Onu da lanet hastaneye götürmem lazım."

Sirenler ön tarafa ulaştı ve durdu. Kapılar çarptı.

"İzin vermezler," dedim. "Bunu biliyorsunuz."

Dudakları gerildi. "O zaman gitmiyorum."

Ah, evet, gidiyorsun, diye düşündüm. Sonra aklıma başka bir şey geldi ama bu hiç de benim fikrim olabilecek bir şeye benzemiyordu. Fikrin benim olduğuna emindim ama hiç de öyle değil gibiydi. *Bir anlaşmamız var. Otobanda çöp toplamayı boşver, asıl şimdi sözünü tutmalısın.*

"Merhaba," diye seslendi biri. "Ambulans geldi, kapıyı açabilecek biri var mı?"

"Anahtar bende kalsın," dedim. "Onu ben beslerim. Sadece ne kadar ve..."

"Merhaba? Biri cevap vermezse içeri gireceğiz!"

"...Ve ne sıklıkta olduğunu söyleyin yeter."

Bay Bowditch şimdi daha çok terliyordu, gözlerinin altındaki halkalar iyice koyulaşmıştı, morarmış gibi duruyordu. "Şu boktan kapıyı kırmadan önce içeri al onları." Sert, hırıltılı bir sesle iç çekti. "Ne boktan bir durum."

2

Kaldırımdaki kadın ve adam, üzerinde Arcadia Hastane Ambulansı yazan ceketler giymişti. Üzerine bir sürü malzeme yığılmış bir sedyeleri vardı. Çantamı bir kenara itmişlerdi ve adam sürgüyü çekebilmek için elinden geleni yapıyordu. Onun da şansı benim gibi pek yaver gitmiyordu.

"Arka tarafta," dedim. "Onun yardım için seslendiğini duydum."

"Harika ama şunu açamıyorum. Tut bakalım. Belki ikimiz beraber açabiliriz."

Tuttum ve çektik. Sürgü sonunda başparmağımı sıkıştırarak kaydı. Anın heyecanıyla pek fark etmedim ama o gece tırnağımın büyük kısmı kararmıştı.

Evin yan tarafından ilerlediler, sedyeyi uzun otlara sürte sürte geçtiler, sedyeye yığılmış malzemeler birbirine çarpıyor, sıçrayarak tıngırdıyordu. Radar topallayarak köşeyi döndü, hırlıyor, korkunç sesler çıkarmaya çalışıyordu. Elinden geleni yapıyordu ama tüm o heyecanın ardında pek gücünün kalmadığını görebiliyordum.

"Yere yat Radar," dedim ve yüzünde minnettar bir ifadeyle karnının üstüne yattı. Görevliler yine de onunla aralarında büyük bir mesafe bıraktılar.

Bay Bowditch'in veranda merdivenlerinde serili olduğunu görünce malzemelerini indirmeye başladılar. Kadın durumun o kadar da kötü görünmediğine ve daha iyi hissetmesi için ona bir şey vereceklerine dair rahatlatıcı şeyler söyledi.

"İlaç aldı," dedim ve cebimdeki Empirin kutusunu çıkardım. Erkek görevli ilaca bakıp, "Tanrım, bunlar çok eski. Etkisi varsa da çoktan geçmiştir. CeeCee, Demerol ver. Yirmilik yeter," dedi.

Radar geri dönmüştü. CeeCee'ye göstermelik hırladı, sonra inleyerek sahibinin yanına gitti. Bowditch onun başını okşadı, elini çekince köpek merdivenlerde onun yanına sokuldu.

"Köpek hayatınızı kurtardı efendim," dedim. "Hastaneye gidemez ve aç da kalamaz."

Gümüş arka kapı anahtarı elimdeydi. CeeCee ona anlaşılan hiç hissetmediği bir iğne yaparken Bay Bowditch anahtara baktı. Yine hırıltılı bir iç çekti. "Tamam, başka şansım var mı ki? Maması kilerdeki büyük plastik kovada. Kapının arkasında. Akşam altıda bir bardak, beni gece orada tutarlarsa sabah altıda da bir bardak." Erkek görevliye baktı. "Tutarlar mı?"

"Bilmiyorum efendim. Uzmanlığım buna yetmiyor." Adam tansiyon aletini açıyordu. CeeCee bana eh, evet, gece onu orada tutarlar ve bu sadece başlangıç, diyen bir bakış attı.

"Bu akşam altıda, yarın altıda. Tamamdır."

"O kovada ne kadar mama kaldı bilmiyorum." Bakışları donuklaşmaya başlamıştı. "Alman gerekirse Pet Pantry'ye git. Orijen Regional Red yiyor. Et yok, atıştırmalık yok. Nietzsche'nin kim olduğunu bilen bir çocuk bunu aklında tutabilir herhalde."

"Tutarım."

Erkek görevli tansiyon aletini şişirmişti ve artık ne sonuç gördüyse bu pek de hoşuna gitmemişti. "Sizi sedyeye alacağız efendim. Ben Craig, o da CeeCee."

"Ben Charlie Reade," dedim. "O da Bay Bowditch. İlk adını bilmiyorum."

"Howard," dedi Bay Bowditch. Onu kaldırmaya yeltendiler ama onlara beklemelerini söyledi. Radar'ın yüzünün iki yanından tutup gözlerinin içine baktı. "İyi bir kız ol. Yakında görüşeceğiz."

Radar inleyip onu yaladı. Bay Bowditch'in yanağından bir gözyaşı aktı. Belki acıdandı ama sanmıyorum.

"Mutfaktaki un kabında para var," dedi. Sonra gözleri bir an berraklaştı ve dudakları gerildi. "Boşver bunu. Un kabı boş. Unutmuşum. Eğer..."

"Efendim," dedi CeeCee, "gerçekten artık sizi..."

Ona bir bakış atıp bir saniyeliğine susmasını söyledi. Sonra yeniden bana baktı. "Eğer yeni bir paket mama alman gerekirse kendin öde. Ben sana sonra veririm. Anladın mı?"

"Evet." Bir şeyi daha anlamıştım. Birinci kalite bir uyuşturucu etkisindeyken bile Bay Bowditch bu gece ya da yarın gece dönemeyeceğini biliyordu.

"Tamam o zaman. Ona iyi bak. O benim her şeyim." Radar'ın kulaklarını sevip onu son kez okşadı, sonra görevlilere başıyla

onay verdi. Onu kaldırırlarken kenetlediği dişlerinin arasından bir çığlık koyverince Radar havladı.

"Oğlum?"

"Efendim?"

"Etrafı *karıştırma*."

Bu dediğini, karşılık vermeye değer görmedim. Craig ve CeeCee evin yan tarafından geçerken onu çok sarsmamak için sedyeyi olabildiğince havaya kaldırdılar. Gidip otların arasındaki sürgülü el merdivenine baktım, sonra da çatıya. Olukları temizliyordu herhalde. Ya da temizlemeye çalışıyordu.

Veranda merdivenlerine dönüp oturdum. Ön tarafta siren sesi yeniden başladı, başta yüksek sesliydi, sonra o tepeden aşağı, boktan köprüye doğru ilerlerken gittikçe azaldı. Radar sesin geldiği yöne doğru baktı, kulaklarını dikmişti. Onu okşamayı denedim. Isırmayınca, hatta hırlamayınca yeniden okşadım.

"Anlaşılan sadece sen ve ben kaldık kızım," dedim.

Radar burnuyla ayakkabımı dürttü.

"Teşekkür bile etmedi," dedim ona. "Ne küstah biri."

Ama aslında kızgın değildim çünkü bunun bir önemi yoktu. Bana teşekkür edilmesine gerek yoktu. Ben borcumu ödüyordum.

3

Babamı arayıp olanları anlattım, bir yandan da evin ön tarafına doğru yürüyor, kimsenin çantamı çalmadığını umut ediyordum. Çantam oradaydı, üstelik görevlilerden biri onu kapının iç tarafına koyma zahmetine girmişti. Babam yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Ona olmadığını, saat altıda Radar'ı besleme vakti gelene dek burada kalıp biraz çalışacağımı, sonra da eve geleceğimi söyledim. O da Çin yemeği alacağını söyledi, evde görüşürüz, dedi. Ona onu sevdiğimi söyledim, ben de seni dedi.

Çantamdan bisiklet kilidimi bulup çıkardım, Schwinn bisikletimi kaldırıp ev tarafına geçirmeyi düşündüm ama sonra siktir et deyip kapıya kilitledim. Bir adım geri çekilince Radar'a takıldım. Acıyla havlayıp hemen benden uzaklaştı.

"Özür dilerim kızım, özür dilerim." Diz çöküp elimi uzattım. Biraz sonra elime geldi, koklayıp hafifçe yaladı. Korkunç Kujoluğu buraya kadardı.

Onunla arka tarafa gittim, hemen peşimden geliyordu, kulübeyi de işte o zaman fark ettim. Buranın alet kulübesi olduğunu tahmin ettim, bir arabanın sığacağı kadar büyük değildi kesinlikle. Devrilen el merdivenini oraya koymayı düşündüm ama yağmur yağacak gibi durmadığından bununla uğraşmamaya karar verdim. Sonradan bunu yapsam da el merdivenini otuz, otuz beş metre boyunca boşu boşuna taşıyacağım aklıma geldi, çünkü kulübenin kapısında kocaman bir asma kilit vardı ve Bay Bowditch anahtarların geri kalanını yanında götürmüştü.

İkimiz için kapıyı açtım ve eski tip bir ışık düğmesi buldum, şu dönenlerdendi, sonra da Okunacak Eski Şeyler Koridoru'ndan mutfağa doğru yürüdüm. Buradaki ışık, babamın sevdiği o eski filmlerden birinin setinden fırlamış gibi görünen, tavana asılı, buzlu camdan bir avizeden geliyordu. Mutfak masasına kareli bir örtü serilmişti, rengi soluk ama temizdi. Mutfaktaki *her şeyin* eski bir film setinden fırlamış gibi göründüğüne kanaat getirdim. Üstünde cüppesi ve başında kepiyle Bay Chips'in* içeri daldığını neredeyse hayal edebiliyordum. Ya da Barbara Stanwyck'in Dick Powell'a bir şeyler içmek için tam zamanında geldiğini söylediğini. Masaya oturdum. Radar masanın altına girip hafif, hanım hanımcık bir hırıltıyla oraya kuruldu. Ona aferin dedim, kuyruğunu yere vurdu.

"Endişelenme, yakında dönecek." *Belki*, diye düşündüm.

Kitaplarımı masaya yaydım, biraz matematik sorusu çözdüm, sonra kulaklıklarımı takıp ertesi günün Fransızca ödevini

* 1939 yapımı romantik drama *Elveda Bay Chips* filminin unutulmaz başkarakteri. (ç.n.)

dinledim, "Rien Qu'une Fois" diye bir pop şarkısıydı, "tek bir sefer" gibi bir anlama geliyordu. Pek bana göre değildi şarkı, ben daha çok klasik rockçı biriyimdir ama duydukça daha çok sevdiğiniz o şarkılardan biriydi bu da. Aklına takılıp diline dolanmaya başlayana dek tabii, o zaman nefret ediyordun. Şarkıyı üç kere çaldım, sonra da eşlik ettim, sınıfta da söylememiz bekleniyordu:

"Je suis sûr que tu es celle que j'ai toujours attendue ..."

Bir dörtlük söyledikten sonra masanın altına bakmış bulundum, Radar'ın kulaklarını geriye yatırmış, yüzünde fena halde acımaya benzer bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Bu hali beni güldürdü. "Gündelik işimi bırakmasam iyi olur ha?"

Kuyruğunu yere vurdu.

"Benim suçum yok, ödev bu. Bir kere daha dinlemek ister misin? Hayır mı? Ben de."

Fırının sol tarafına doğru tezgâha dizilmiş, birbiriyle uyumlu dört kutu gördüm, üzerlerinde ŞEKER, UN, KAHVE ve KURABİYE yazıyordu. Bayağı acıkmıştım. Evde olsam dolaba bakar, içindekilerin yarısını yalayıp yutardım ama tabii ki evde değildim ve –saatime baktım– bir saat daha eve gidemeyecektim. Kurabiye kutusuna bakmaya karar verdim, bu etrafı karıştırmaktan sayılmazdı herhalde. Kutu ağzına kadar pekan cevizli kurabiyeyle ve şu çikolata kaplı marşmelovlarla doluydu. Köpeğine baktığıma göre Bay Bowditch'in bir tane alsam rahatsız olmayacağını düşündüm. Ya da iki. Belki dört. Burada durdum artık ama zordu. Kurabiyeler aşırı lezzetliydi.

Un kabına baktım ve Bay Bowditch'in içinde para olduğunu söylemesi aklıma geldi. Derken bakışları değişmiş, sertleşmişti. *Boşver bunu. Un kabı boş. Unutmuşum.* Az daha kabın içine bakacaktım, çok da uzak olmayan bir zaman önce bakardım da, ama o günler geride kalmıştı. Yerime dönüp Dünya Tarihi kitabımı açtım.

---

* Fr. Her zaman beklediğim kişinin sen olduğuna eminim. (ç.n.)

Versay Antlaşması ve Almanya savaş tazminatı hakkında ağır konuları güçbela okudum, saatime yeniden baktığımda (lavabonun üstünde bir saat vardı ama durmuştu) altıya çeyrek kaldığını gördüm. Yeterince yakın bir saat olduğu sonucuna varıp Radar'ı beslemeye karar verdim.

Buzdolabının yanındaki kapının kiler olduğunu tahmin ettim, doğru tahmindi. İçerde o hoş kiler kokusu vardı. Işığı açmak için havada sallanan ipi çektim ve bir anlığına Radar'ı beslemem gerektiğini tamamen unuttum. Küçük oda tepeden tırnağa konserve ve kuru gıdayla doluydu. Spam konserve domuz eti, hazır fasulye, sardalye, Saltine tuzlu krakerler, Campbell's çorbalar; makarna, makarna sosu, şişe şişe üzüm ve kızılcık suyu, jöle ve reçel kavanozları, onlarca, belki yüzlerce sebze konservesi. Bay Bowditch kıyamete hazırdı.

Radar *köpeği unutma* dercesine inledi. Kapının arkasına baktım, plastik mama kutusu oradaydı. Tam doluyken kırk, kırk beş kilo alıyor olmalıydı ama artık dibi neredeyse görünüyordu. Bowditch hastanede birkaç gün –hatta bir hafta– kalırsa yeni mama almam gerekecekti.

Ölçü kabı kutunun içindeydi. Kabı doldurup kuru mamayı Radar'ın adının yazdığı mama kabına döktüm. Radar kuyruğunu yavaşça bir o tarafa bir bu tarafa sallayarak hevesle kabına gitti. Yaşlıydı ama yemek yiyeceği için yine de seviniyordu. Bu iyi bir şeydi herhalde.

"Kendine iyi bak," dedim ceketimi giyerken. "İyi bir kız ol, sabah görüşürüz."

Ama onu görmem o kadar uzun sürmedi.

4

Babamla Çin yemeklerine yumulduk, ona akşamüstü maceramın uzun versiyonunu anlattım, merdivendeki Bowditch'le başlayıp Okunacak Eski Şeyler Koridoru'na geçtim, Kıyamet Kileri'yle de bitirdim.

"İstifçi," dedi babam. "Kendi payıma düşeni gördüm, genelde söz konusu istifçi öldükten sonra tabii. Ama evin temiz olduğunu söyledin, değil mi?"

Başımla onayladım. "En azından mutfak temiz. Her şeyi koyduğu bir yer var ve her şey yerli yerinde. Küçük tuvaletteki eski ilaç şişelerinin üstünde biraz toz vardı ama başka bir yerde görmedim."

"Arabası yok."

"Yok. O alet kulübesinde arabayı koyacak yer de yok."

"Alışverişini eve söylüyor herhalde. Tabii bir de Amazon var, 2040 yılında sağcıların korktuğu dünya hükümeti olacak. Parası nereden geliyor acaba ve ne kadar kaldı?"

Bunu ben de merak ediyordum. Sanırım tamamen batmasına ramak kalmış insanların bu tür meraklara kapılması gayet normal.

Babam ayağa kalktı. "Ben satın alıp getirdim. Şimdi birkaç evrak işini halletmem gerek. Sen bunları temizle."

Temizledim, sonra gitarımda biraz *blues* ezgileri çalıştım. (Hemen her şeyi çalabiliyordum, mi perdesinde olduğu sürece tabii.) Normalde parmaklarım acıyana dek müziğe dalıp gidiyordum ama o gece değil. Yamaha'mı köşesine geri koydum ve babama Radar'ı kontrol etmeye gideceğimi söyledim. Orada tek başına kaldığını düşünüp duruyordum. Belki köpekler böyle şeyleri umursamıyordu ama belki de umursuyordu.

"Tamam, oğlanı buraya getirmeye karar verme de."

"Kızı."

"Neyse, cinsiyeti ne olursa olsun gecenin üçünde yalnız hisseden köpek uluması dinlemek pek ilgimi çekmiyor."

"Onu buraya getirmeyeceğim." Bu fikrin tabii ki aklıma geldiğini öğrenmesine gerek yoktu.

"Dikkat et Norman Bates seni kapmasın."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne? Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sırıtıyordu. "İnsanlar oraya sen ve arkadaşların doğmadan çok önce de Sapık Evi diyordu küçük kahraman."

5

Bu beni gülümsetti ama Çam ve Çınar'ın köşesine vardığımda işin komik yanını görmek zorlaştı. Ev tepenin başında heyula gibi yükseliyor, yıldızları gökyüzünden siliyordu. Norman Bates'in, *Anne! Çok fazla kan var!* demesi geldi aklıma, keşke o lanet filmi hiç izlemeseydim.

En azından kapıdaki sürgüyü çekmek artık daha kolaydı. Evin yan tarafından dolaşmak için telefonumun fenerini kullandım. Feneri evin yan cephesinde gezdirdim ama keşke yapmasaydım. Pencereler tozluydu ve bütün güneşlikler çekilmişti. O pencereler her nasılsa kör gözlere benziyordu, beni yine de görebilen ve içeri davetsiz girmemden hoşlanmayan kör gözlere. Köşeyi döndüm, arka verandaya doğru yürürken bir tak sesi duydum. Sesten irkilip telefonumu düşürdüm. Telefon düşerken de karanlıkta hareket eden bir gölge fark ettim. Bağırmadım ama taşaklarımın büzüşüp içeri doğru çekildiğini hissettim. O gölge bana doğru yaklaşırken donakaldım, sonra, ben dönüp koşmaya başlayamadan, Radar inlemeye, burnunu pantolonuma sürtmeye başladı, üzerime atlamaya çalışıyordu. Sırtı ve kalçası kötü durumda olduğundan ancak olduğu yerde boşu boşuna sıçrayabiliyordu. Tak sesi savrulup kapanan köpek kapısından gelmiş olmalıydı.

Yere çömelip ona sarıldım, bir elimle başını okşuyor, diğeriyle de tasmasının altından boynunu kaşıyordum. Yüzümü yalayıp yanıma öyle bir sokuldu ki az daha beni devirecekti.

"Tamam, tamam," dedim. "Yalnız kaldığın için korktun mu? Eminim korkmuşsundur." Bay Bowditch'in arabası yoksa ve tüm alışverişi eve teslim ediliyorsa en son ne zaman yalnız *kalmış* olabilirdi ki? Belki de uzun süredir kalmıyordu. "Tamam. Her şey yolunda. Hadi."

Telefonumu yerden aldım, taşaklarımın yerlerine dönmesi için biraz bekledim, sonra arka kapıya gittim, Radar hemen dibimde yürüdüğünden başı sürekli dizime çarpıyordu. Bir zamanlar Andy Chen bu evin ön bahçesinde canavar bir köpekle karşılaşmıştı ya da karşılaştığını söylüyordu. Ama bu yıllar önceydi. Bu köpekse uzaktan geldiğimi duyup köpek kapısından beni karşılamak için fırlayan, korkmuş, ihtiyar bir hanımdı.

Arka verandanın merdivenlerini çıktık. Kapının kilidini açıp Okunacak Eski Şeyler Koridoru'nu aydınlatmak için ışık düğmesini çevirerek açtım. Köpek kapısını kontrol ettim ve üç küçük sürgüsü olduğunu fark ettim, iki yanında, bir de üst tarafında. Radar evden uzaklaşıp kaybolmasın diye ayrılmadan önce bunları kapatmayı aklıma yazdım. Arka bahçe de ön bahçe gibi çitle çevriliydi muhtemelen ama bundan emin değildim ve artık Radar benim sorumluluğumdaydı.

Mutfakta Radar'ın önünde çömeldim ve yanaklarını okşadım. Kulaklarını dikmiş dikkatle bana bakıyordu. "Kalamam ama ışıklardan birini açık bırakacağım ve yarın sabah gelip seni besleyeceğim. Tamam mı?"

İnleyip elimi yaladı, sonra da mama kabının başına gitti. Kap boştu, Radar kabı birkaç kez yalayıp bana baktı. Mesajı gayet açıktı. "Sabaha kadar mama yok," dedim.

Yere yatıp burnunu patilerinin üstüne koydu, gözünü de benden hiç ayırmıyordu.

"Eh..."

Üzerinde KURABİYE yazan kutuya yöneldim. Bay Bowditch et yok, atıştırmalık yok, demişti ama bunu derken et atıştırmalıkları kastetmişti herhalde. Böyle semantik farklar çok işe yarıyor, değil mi? Bir yerlerde köpeklerin çikolataya alerjik olduğunu duyduğumu ya da okuduğumu hayal meyal hatırlıyordum, bu yüzden pekan cevizli kurabiyelerden bir tane alıp bir parça kırdım. Radar'a uzattım. Kokladı, sonra da nazikçe parmaklarımdan aldı.

Daha önce ders çalıştığım masaya oturdum, gitmeliyim diye düşünüyordum. Tanrı aşkına o bir köpek, çocuk değil. Yalnız kalmak hoşuna gitmiyor olabilirdi ama sonuçta lavabonun altındaki dolaba girip çamaşır suyu içecek de değildi.

Telefonum titredi. Arayan babamdı. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda ama iyi ki gelmişim. Köpek kapısını açık bırakmışım. Beni duyunca dışarı çıktı." O hareket eden gölgeyi gördüğümde *Sapık* filminde Janet Leigh'in duşta çığlıklar atarak bıçaktan kaçmaya çalıştığı sahnenin aklımda çaktığını anlatmama gerek yoktu babama.

"Senin hatan değil. Her şeyi düşünemezsin. Geliyor musun?"

"Birazdan." Bana bakan Radar'a baktım. "Baba, belki de..."

"Kötü bir fikir Charlie. Yarın okulun var. O yetişkin bir köpek. Geceyi yalnız geçirebilir."

"Tabii, biliyorum."

Radar ayağa kalktı, bu izlemesi biraz acı veren bir süreçti. Arka bacaklarını altına almayı başardığında muhtemelen oturma odası olan yere doğru karanlığın içinde kayboldu.

"Birkaç dakika kalacağım sadece. İyi bir köpek o."

"Tamam."

Telefonu kapatınca alçak bir vik vik sesi duydum. Radar ağzında bir oyuncakla geri döndü. Oyuncağın bir maymun olduğunu tahmin ediyordum ama öyle bir çiğnenmişti ki ne olduğunu anlamak zordu. Telefonum hâlâ elimdeydi, bir fotoğrafını çektim. Oyuncağı bana getirdi ve sandalyemin yanına bıraktı. Gözlerinden ne yapmam gerektiği anlaşılıyordu.

Oyuncağı odanın karşısına doğru hafifçe attım. Radar peşi sıra topalladı, oyuncağı aldı, kimin patron olduğunu göstermek için birkaç kere vikletti, sonra da geri getirdi. Sandalyemin yanında yere attı. Onun genç, çok daha ağır ve çevik halini, zavallı maymunun (ya da onun selefinin) peşinden son sürat koştuğunu hayal edebiliyordum. Andy'nin o gün koştuğunu söylediği gibi. Ama artık koşma günleri geride kalmıştı, yine de elinden geleni yapıyordu. Onun, *bu işte ne kadar da iyiyim görüyor musun? Burada kal da bak, bunu bütün gece yapabilirim!* diye düşündüğünü hayal edebiliyordum.

Ama yapamazdı, ben de kalamazdım. Babam eve dönmemi istiyordu ve ben de burada kalırsam uyuyabileceğimden pek emin değildim. Çok fazla gizemli çatırtı ve gıcırtı, bir şeylerin pusuda bekleyebileceği, ışıklar sönünce bana doğru sokulabileceği çok fazla oda vardı.

Radar vikleyen maymunu geri getirdi. "Bu kadar yeter," dedim. "Dinlen kızım."

Arka koridora doğru yöneldim, sonra aklıma bir fikir geldi. Radar'ın oyuncağını bulduğu karanlık odaya gittim, hiçbir şeyin (Norman Bates'in buruşuk mumya annesinin mesela) elimi kapmamasını umarak duvarı yoklayıp ışık düğmesini aradım. Bulup basınca ışıklar bir tık sesiyle yandı.

Mutfak gibi Bay Bowditch'in oturma odası da eski moda ama temizdi. Koyu kahverengi kumaşla kaplı bir kanepe vardı. Bana çok kullanılmamış gibi geldi. Oturmalar belli ki daha çok, eski moda örme halının ortasına konmuş televizyon koltuğuna özeldi. Bay Bowditch'in sıska bacaklarının koltukta bıraktığı izi görebiliyordum. Koltuğun sırtına mavi patiskadan bir gömlek atılmıştı. Koltuk tarih öncesinden kalma gibi duran bir televizyona bakıyordu. Televizyonun üstünde anten gibi bir şey vardı. Telefonumla fotoğrafını çektim. O kadar eski bir televizyon çalışabilir mi bilmiyordum ama iki yanına dizilmiş, çoğu postit notlarla işaretlenmiş kitaplara bakılırsa, çalışıyorsa da pek kulla-

nılmıyordu. Odanın bir ucunda köpek oyuncaklarıyla dolu hasır bir sepet vardı, bu Bay Bowditch'in köpeğini ne kadar sevdiğini merak edenlere gereken tüm cevapları veriyordu. Radar odayı pıtır pıtır geçip pelüş bir tavşan aldı sepetten. Bir umut tavşanı bana getirdi.

"Olmaz," dedim. "Ama bunu alabilirsin. Muhtemelen sahibin gibi kokuyordur."

Gömleği koltuğun sırtından alıp mutfakta çamaşır makinesinin yanına serdim. Radar onu koklayıp üzerine yattı. "Aferin kızıma," dedim. "Sabah görüşürüz."

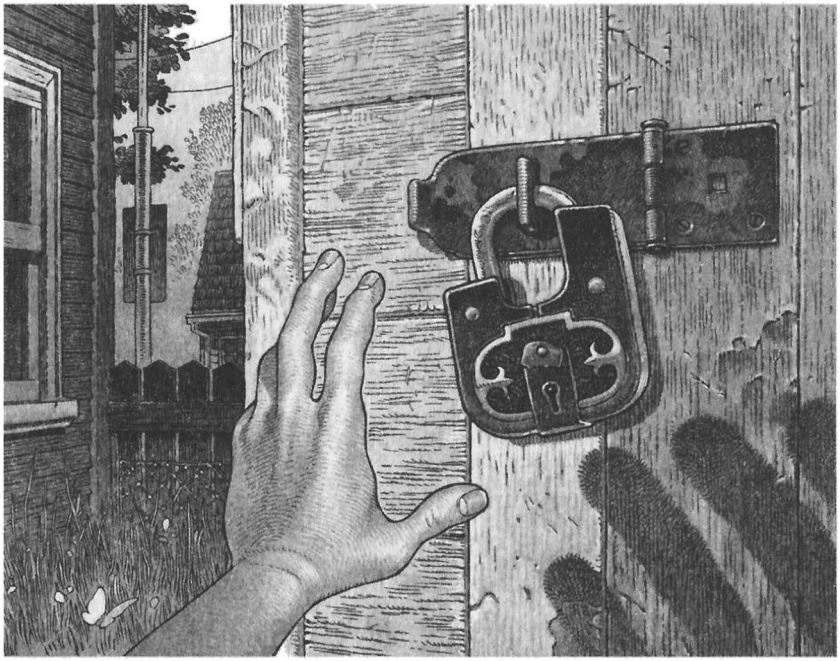
Arka kapıya yöneldim, bir kez daha düşünüp oyuncak maymunu ona götürdüm. Belki de sırf beni memnun etmek için bir iki kere çiğnedi maymunu. Birkaç adım gerileyip telefonumla bir fotoğrafını daha çektim. Sonra çıktım, köpek kapısını kapatmayı unutmadım. İçeriyi pisletirse de temizlerdim artık.

Eve dönerken, şüphesiz yapraklar yüzünden tıkanan olukları düşündüm. Biçilmemiş çimleri. Evin fena halde boyanmaya ihtiyacı vardı ama o beni aşardı, yine de pis pencereler, bir de sarkan bahçe çiti konusunda bir şeyler yapabilirdim. Zamanım olursa tabii, ki yaklaşan beyzbol sezonu düşünülürse zamanım yoktu. Üstelik bir de Radar vardı. İlk görüşte aşktı bu. Belki benim için olduğu kadar onun için de. Bu fikir size tuhaf, banal –ya da her ikisi birden– geliyorsa diyebileceğim tek şey şu, beni bağlamaz. Babama da dediğim gibi, o iyi bir köpekti.

O gece yatağıma yattığımda alarmımı saat beşe kurdum. Sonra İngilizce öğretmenim Bay Neville'e mesaj atıp ilk derse yetişemeyeceğimi, Bayan Friedlander'a ikinci dersi de kaçırabileceğimi söylemesini haber verdim. Hastanede birini ziyaret etmem gerektiğini söyledim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hastane Ziyareti. Pes Edenler Kazanamaz. Kulübe.

1

Sapık Evi şafak vaktinin ilk ışıklarında o kadar da korkunç görünmüyordu, gerçi uzun otlardan yükselen sis ona yine de gotik bir hava veriyordu. Radar beni bekliyor olmalıydı çünkü merdivenlerde sesimi duyduğu an sürgülü köpek kapısına vurmaya başladı. Verandanın merdivenleri gevşek ve sünger gibiydi, yeni bir kazaya davetiye çıkarıyorlardı, birilerinin halletmesi gereken yeni bir işti bu da.

"Sakin ol kızım," dedim anahtarı kilide sokarken. "Bir yerini burkacaksın."

Kapı açıldığı an üzerime atıldı, zıplıyor, ön patilerini bacaklarıma koyuyordu, eklem iltihabı falan umuru değildi. Peşimden mutfağa gelip kuyruğunu durmadan sallayarak biten mama stokunun dibini kazıyıp ona son bir tam kap mama çıkarmamı izledi. O yerken babama mesaj atıp öğle yemeği vaktinde ya da işten sonra Pet Pantry denen yere uğrayıp bir paket köpek maması, Orijen Regional Red alıp alamayacağını sordum. Bir mesaj daha atıp ona parasını ödeyeceğimi, Bay Bowditch'in de bana sonra vereceğini söyledim. Bir an düşünüp üçüncü bir mesaj attım: Büyük bir paket alsan iyi olur.

Mesaj atmak uzun zaman almadı ama Radar mamasını çoktan bitirmişti. Maymunu getirip sandalyemin yanına koydu. Sonra da geğirdi.

"Sorun değil," dedim ve maymunu hafifçe attım. Radar atılıp oyuncağı geri getirdi. Yeniden attım, o oyuncağın peşinde koşarken telefonum bipledi. Babamdı. Tamamdır.

Oyuncağı bir kere daha attım ama Radar onun peşinden gitmek yerine Okunacak Eski Şeyler Koridoru'ndan topallayarak koşturup dışarı yöneldi. Bir tasma kayışı var mı bilmediğimden gerekirse onu içeri çekebilmek için pekan cevizli kurabiyeden bir parça daha kırdım. İşe yarayacağından emindim, Radar obur köpeklerdendi.

Ama onu içeri sokmak sorun olmadı. Küçük tuvaletini yapmak için bir yere çömeldi, büyük tuvaletini yapmak için de başka bir yere. Geri döndü, zorlu bir tırmanış alanına bakan bir dağcı gibi merdivenlere baktı, sonra da yarısına kadar çıktı. Bir an oturup sonra gerisini de çıktı. Daha ne kadar zaman yardım almadan merdiven çıkabileceğinden emin değildim.

"Gitmem lazım," dedim. "Sonra görüşürüz."

Bizim hiç köpeğimiz olmamıştı, o yüzden köpeklerin bakışlarının ne kadar manalı olduğunu bilmiyordum, özellikle de

yakından ve kişiye özelken. Onun bakışları bana gitmememi söylüyordu. Memnuniyetle kalırdım aslında ama o şiirde dediği gibi, verilmiş sözüm var benim.* Onu birkaç kez okşayıp uslu durmasını söyledim. Bir yerlerde bizim bir yılımızın köpeklerin yedi yılına denk geldiğini okuduğumu hatırladım. Kabaca bir hesaptı bu tabii ama bir köpek için zamanın nasıl aktığını anlamanın bir yolu olabilirdi. Onu beslemeye akşam altıda gelirsem, bu benim zamanımla on iki saat olurdu. Onun için seksen dört saat anlamına mı gelirdi peki? Üç buçuk gün? Öyleyse beni görünce bu kadar sevinmesine şaşmamak gerekirdi. Hem Bay Bowditch'i de özlüyor olmalıydı.

Kapıyı kilitleyip aşağı indim, işini gördüğü yere doğru baktım. Arka bahçe temizliği, yapılması gereken bir diğer işti. Bay Bowditch bunu kendi yapmadıysa tabii. Yüksek otlar yüzünden temiz mi değil mi anlamak imkânsızdı. O yapmadıysa da biri bunu yapmalıydı.

O biri sensin, diye düşündüm bisikletime doğru yürürken. Bu doğruydu ama ben de meşgul biriydim. Beyzbola ek olarak yıl sonu gösterisinin seçmelerine girmeyi düşünüyordum: *Yıldızlar Takımı* oynanacaktı. Son sınıflardan aşırı güzel Gina Pascarelli'yle "Breaking Free" şarkısını söyleme hayalleri kuruyordum.

Ekose kumaşlı bir monta sarınmış bir kadın bisikletimin yanında duruyordu. Onun Bayan Ragland olduğunu düşündüm. Reagan da olabilir. "Ambulansı arayan sen miydin?" diye sordu.

"Evet, efendim," dedim.

"Durumu ne kadar kötü? Bowditch'in?"

"Tam bilmiyorum. Ama bacağını kırdığı kesin."

"Eh, günlük sevabını almışsın. Hatta belki yıllık. Pek komşuluk yapmaz, insanlardan uzak durur ama onunla bir derdim yok. Evi dışında tabii, göz zevkini bozuyor. Sen George Reade'in oğlusun değil mi?"

"Evet."

* Robert Frost'un "Kar Yağarken Ormana" şiirinden. (ç.n.)

Kadın elini uzattı. "Althea Richland."

Elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Köpek ne oldu peki? Korkutucu bir hayvan, Alman çoban köpeği. Sabah erken saatlerde, bazen de hava kararınca onu yürüyüşe çıkarırdı. Çocuklar evlerindeyken." Hüzünlü bir halde sarkan bahçe çitini işaret etti. "Şu çitin o oğlanı tutamayacağı kesin."

"Dişi o, köpekle ben ilgileniyorum."

"Ne iyi yapıyorsun. Umarım seni ısırmaz."

"Artık bayağı yaşlı ve kötü huylu değil."

"*Sana* karşı belki," dedi Bayan Richland. "Babam, 'Yaşlı köpek iki katı daha fena ısırır,' derdi. O haftalık gazete paçavrasından bir muhabir geldi, bana ne olduğunu sordu. Sanırım ihbar olaylarına bakan bir muhabir. Polis, yangın, ambulans, o tip şeylere." Burnunu çekti. "Senin yaşlarında görünüyordu."

"Aklımda tutarım," dedim, neden tutmam gerektiğini anlamasam da. "Gitsem iyi olur Bayan Richland. Okuldan önce Bay Bowditch'i ziyaret etmek istiyorum."

Güldü. "Arcadia'daysa ziyaret saati dokuza kadar başlamıyor. Seni bu kadar erken asla içeri almazlar."

2

Aldılar ama. Okula ve çıkışta da beyzbol antrenmanına gitmem gerektiğine dair açıklamam ön masadaki kadını pek ikna etmese de ona ambulansı arayanın ben olduğumu anlattığımda yukarı çıkabileceğimi söyledi. "322 numaralı oda. Asansörler sağ tarafta."

Üçüncü kat koridorunu yarılamışken bir hemşire bana Howard Bowditch'i görmeye mi geldiğimi sordu. Onu görmeye geldiğimi söyleyip nasıl olduğunu sordum.

"Bir ameliyat oldu ve bir tane daha olması gerekecek. Sonra da önünde bayağı uzun bir iyileşme süreci var, uzun süre fizik te-

davi alması lazım. Muhtemelen onun işlerini Melissa Wilcox üstlenecek. Bacak kırığı özellikle kötü bir kırıktı, kalçasını da büyük ölçüde mahvetmiş. Protez takılması gerekecek. Yoksa ne kadar tedavi alsa da ömrünün geri kalanını hasta yürüteciyle ya da tekerlekli sandalyeyle geçirir."

"Tanrım," dedim. "O bunları biliyor mu?"

"Kırığıyla ilgilenen doktor şimdilik bilmesi gerekeni ona anlatmıştır. Ambulansı arayan sen miydin?"

"Evet, efendim."

"Eh, hayatını kurtarmış olabilirsin. Şokun üstüne bir de geceyi dışarda geçirseydi..." Başını iki yana salladı.

"Köpek kurtardı. Onun ulumalarını duydum."

"911'i de köpek mi aradı?"

Aradığımı kabul ettim.

"Onu görmek istiyorsan hemen gitsen iyi olur. Ağrısı için ilaç verdim şimdi, çok geçmeden uykuya dalar muhtemelen. Kırık bacağı ve kalçası bir yana, fena halde zayıf. Kemik erimesine birebir. O rüyalar âlemine dalmadan önce on beş dakikan olabilir."

3

Bay Bowditch'in bacağı 1930'ların komedi filmlerinden fırlamış gibi görünen makaralı bir askıya asılmıştı... ama Bay Bowditch gülmüyordu. Ben de gülmüyordum. Yüzündeki çizgiler daha da derinleşmişti, neredeyse, özellikle oyulmuş gibi. Gözlerinin altındaki morluklar iyice koyulaşmıştı. Saçı cansız ve ince, aradaki kızıllıklar solgundu. Sanırım bir oda arkadaşı vardı ama 322 numaralı odanın ortasına yeşil bir perde çekildiğinden onu hiç görmedim. Bay Bowditch beni görünce yatağında doğrulmaya çalıştı, bu da yüzünü buruşturması ve nefesinin kesilmesiyle son buldu.

"Merhaba. Adın neydi? Söylediysen de hatırlamıyorum. Şu şartlar altında affedilebilir bir hata herhalde."

Ben de adımı söyleyip söylemediğimi hatırlamıyordum, yeniden (ya da ilk defa) söyledim, sonra nasıl hissettiğini sordum.

"Bombok. Halime baksana."

"Üzgünüm."

"Benim kadar olamazsın." Sonra medeni davranma çabasıyla, "Teşekkürler genç Bay Reade. Hayatımı kurtarmış olabileceğimi söylediler. Şu anda hayatımın pek kıymeti varmış gibi gelmiyor ama Buddha'nın sözde dediği gibi, 'Her şey değişir.' Bazen daha iyiye doğru, gerçi benim deneyimlerime göre bu nadiren olur," dedi.

Ona –babama, ambulans görevlilerine ve Bayan Richland'a söylediğim gibi– aslında onu kurtaranın köpek olduğunu söyledim, onun ulumalarını duymasam bisikletle yoluma devam ederdim.

"O nasıl?"

"İyi." Yatağının yanına bir sandalye çektim ve ona Radar'ın maymunuyla beraber çektiğim fotoğraflarını gösterdim. Fotoğraflar arasında birkaç kere gidip geldi (bunu nasıl yapacağını ona göstermem gerekmişti). Fotoğraflar onu daha sağlıklı yapmadıysa da daha mutlu etmiş gibiydi. Hemşire, önünde bayağı uzun bir iyileşme süreci var, demişti.

Telefonu geri verdiğinde gülümsemesi de silinmişti. "Bana bu lanet gemi revirinde ne kadar kalacağımı söylemediler ama salak değilim. Uzun süreceğini biliyorum. Sanırım onu uyutmayı düşünmem gerek. İyi bir hayatı oldu ama artık kalçası..."

"Tanrım, böyle bir şey yapmayın," dedim panikle. "Ben ona bakarım. Memnuniyetle."

Bana baktı, ilk defa yüzünde kızgınlık ya da bıkkınlık ifadesi yoktu. "Bunu yapar mısın? Bu konuda sana *güvenebilir* miyim?"

"Evet. Maması bitmek üzere ama babam bugün o Orijen dediğiniz mamadan alacak. Sabah altı, akşam altı. Orada olacağım. Bana güvenebilirsiniz."

Bana doğru uzandı, belki elimi tutmak ya da en azından elime şöyle bir vurmak istemişti. Buna izin verirdim ama sonra elini geri çekti. "Bu... çok naziksin."

"Onu sevdim. O da beni sevdi."

"Öyle mi? İyi. İhtiyar fena değildir." Bakışları donuklaşıyordu, konuşması ağırlaşmıştı. Hemşire ona ne verdiyse etkisini göstermeye başlamıştı. "Bir zarar vermez ama eskiden mahalledeki çocukların ödünü bokuna karıştırırdı. Bu hoşuma giderdi. Çoğu meraklı küçük veletlerdi. Meraklı ve gürültücü. Hırsızlara gelince? Hiç şansları yok. Radar'ı duydular mı tabanları yağlarlardı. Ama artık yaşlandı." İç çekti, sonra öksürdü. Acıyla yüzünü buruşturdu. "Yaşlanan bir tek o değil."

"Ona iyi bakacağım. Belki onu tepeden aşağı, kendi evime doğru yürüyüşe çıkarırım."

Bu ihtimali düşünürken bakışları bir an sertleşti. "Onu enikken aldığımdan beri başka kimsenin evine girmedi. Sadece benim evim... bahçe..."

"Bayan Richland onu yürüyüşe çıkardığınızı söyledi."

"Sokağın karşısındaki herkesin işine burnunu sokan komşu mu? Eh, evet, doğru söylüyor. Yürüyüşlere çıkardık. Radar'ın yorulmadan dolaşabildiği zamanlarda. Artık onu evden uzaklaştırmaya korkuyorum. Ya onu Çam Sokak'tan indirirsem de geri çıkamazsa?" Başını eğip kendine baktı. "Şimdi çıkamayacak olan *benim*. Hiçbir yere gidemem."

"Onu zorlamam. Aşırı yüklenmem."

Rahatladı. "Sana bedelini ödeyeceğim... yediklerinin. Ve zamanının da tabii."

"Hiç endişe etmeyin."

"Ben eve döndüğümde de bir süre daha iyi olabilir. Tabii eve dönersem."

"Döneceksiniz Bay Bowditch."

"Onu... besleyeceksen... bana Howard de."

Bunu yapabileceğimden emin değildim ama kabul ettim.

"Belki bana başka fotoğraflarını da getirirsin ha?"

"Tabii. Şimdi gitsem iyi olur Bay... Howard. Dinlenmelisiniz."

"Başka çarem yok." Gözleri kapanıverdi, derken gözkapakları ağır ağır yeniden açıldı. "Ne verdiyse bana... uff! Kuvvetli bir şey."

Gözleri yeniden kapandı. Kalkıp kapıya yöneldim.

"Oğlum. Adın ne demiştin?"

"Charlie."

"Teşekkürler Charlie. Belki de... ona bir şans daha vermelisin. Benim için değil... bana bir keresi yetti... hayat zamanla ağır bir yüke dönüşüyor... yeterince uzun yaşarsan bunu sen de göreceksin. Ama *o*... Radar... ben de yaşlanıp sıçtığımın merdiveninden düştüm işte..."

"Size daha fazla fotoğrafını getireceğim."

"Getir."

Gitmek için arkamı döndüm, o sırada yeniden konuştu ama benimle konuştuğunu sanmıyorum. "Cesurlar yardım eder. Korkaklar sadece hediyeler getirir." Sessizleşti ve horlamaya başladı.

Koridoru yarıladığım sırada daha önce konuştuğum hemşirenin elinde bulanık bir idrar torbasıyla bir odadan çıktığını gördüm. O da beni gördü ve torbanın üstünü bir havluyla örttü. Ziyaretimin iyi geçip geçmediğini sordu.

"Evet ama sonlara doğru pek anlaşılır şeyler söylemiyordu."

Gülümsedi. "Demerol öyle yapar. Hadi bakalım. Okula gitmen lazım."

4

Okula döndüğümde ikinci ders başlayalı on dakika olmuştu, koridorlar boştu. Bayan Silvius'tan geç kâğıdı almak için idareye gittim, Bayan Silvius korkutucu mavi saçları olan ihtiyar, tatlı bir kadındı. En az yetmiş beş yaşında olmalıydı, normal emeklilik yaşını geçeli çok olmuştu ama hâlâ gayet dinç ve güler yüzlüydü. Sanırım işiniz ergenlerleyse güler yüz şart.

"Duyduğuma göre dün bir adamın hayatını kurtarmışsın," dedi geç kâğıdını imzalarken.

"Size kim söyledi?"

"Minik bir kuş. Cik cik cik. Haberler çabuk yayılıyor burada Charlie."

Kâğıdı aldım. "Aslında ben kurtarmadım, adamın köpeği kurtardı. Onun ulumasını duydum." İnsanlara bunu anlatmaktan sıkılmaya başlamıştım artık, kimse bana inanmıyordu. Bu da tuhaftı. Herkesin kahraman köpeklerle ilgili hikâyeler duymaya bayıldığını sanırdım oysa. "Ben sadece 911'i aradım."

"Nasıl diyorsan öyle olsun. Şimdi dersine gir bakalım."

"Önce size bir şey gösterebilir miyim?"

"Hızlıca göstereceksen olur."

Telefonumu çıkarıp ona Bay Bowditch'in televizyonunun fotoğrafını gösterdim. "Üstündeki şey bir anten değil mi?"

"Tavşan kulağı derdik onlara," dedi Bayan Silvius. Gülümsemesi Radar ve maymununun fotoğraflarına bakarken Bay Bowditch'in yüzünde beliren gülümsemeye çok benziyordu. "Biz bizimkinin uçlarına alüminyum folyo sarardık, öyle yapınca daha iyi çektiği söylenirdi. Ama şu *televizyona* bir bak Charlie! Tanrım! Çalışıyor mu?"

"Bilmiyorum. Denemedim."

"İlk televizyonumuz buna benziyordu. Masa üstü bir Zenith. O kadar ağırdı ki babam televizyonu o zamanlar yaşadığımız daireye çıkarırken sırtını incitmişti. Durmadan televizyon izlerdik! *Annie Oakley, Wild Bill Hickok, Captain Kangaroo, Crusader Rabbit*... Tanrım, başımız ağrıyana kadar seyrederdik! Bir keresinde televizyon çalışmadı, aynı görüntü dönüp duruyordu, babam bir tamirci çağırdı, adam tüplerle dolu bir çantayla geldi."

"Tüpler mi?"

"Vakum tüpleri. Eski moda ampuller gibi turuncu turuncu parlıyorlardı. Adam bozulanı değiştirdi ve televizyon düzeldi."

Bir kez daha telefonumdaki fotoğrafa baktı. "Bunun tüpleri çoktan yanmıştır tabii."

"Bay Bowditch eBay ya da Craigslist'ten almıştır yenilerini," dedim. "Artık internetten her şeyi bulabiliyorsun. Karşılayabilirsen tabii." Gerçi Bay Bowditch'in *internetle* işi olduğunu sanmıyordum.

Bayan Silvius telefonumu geri verdi. "Hadi Charlie. Fizik seni bekler."

5

Koç Harkness o öğleden sonraki antrenmanda enseme bindi. Bokun başına üşüşen sinekler gibiydi demek daha doğru olur. Çünkü bok gibi oynuyordum. Üç huninin etrafında dönerek yaptığımız antrenmanda ters yöne dönüp durdum, bir kere de aynı anda iki yöne birden gitmeye çalışıp kıçımın üstüne düştüm, bu da kahkahalarla karşılandı. Topu atıp karşılama antrenmanında başta pozisyonumu alamadan yakalandım, ikinci saha oyuncusunun attığı top olmam gereken yerden geçip gitti ve spor salonu duvarına çarpıp sekti. Koç topa vurup yerden gelen bir top attığında topa doğru iyi atıldım ama eldivenimi aşağı indirmediğim için top –yürüme hızında giden kolay bir toptu– bacaklarımın arasından geçip gitti. Ama hafif vuruşlar Koç Harkness için bardağı taşıran son damla oldu. Topu üçüncü kale çizgisine atmam gerekirken atıcıya gönderip duruyordum.

Koç katlanan sandalyesinden fırladı, sallanan göbeğiyle ve pek de minik olmayan göğüslerinin arasında zıplayan düdüğüyle ağır ağır alana yürüdü. "Tanrı aşkına Reade! Yaşlı teyzeler gibisin! Topa vurmayı kes! Sopanı aşağı eğ ve bırak top sadece sopadan zıplasın. Kaç kere anlatmam lazım?" Sopayı aldı, beni dirseğiyle kenara itti ve Randy Morgan'a döndü, o günün deneme atıcısı oydu. "At! Biraz taşaklı bir atış bekliyorum!"

Randy elinden geldiğince sert attı. Koç eğilip harika bir hafif vuruş yaptı. Top üçüncü kale hizasına, tam da olması gereken yere gitti. Steve Dombrowski topa atıldı, çıplak elle yakalamaya çalıştı ama kaçırdı.

Koç bana döndü. "İşte! Bu iş böyle yapılır! Aklında ne var bilmiyorum ama çık şu moddan!"

Aklımdaki Radar'dı, Bay Bowditch'in evinde benim dönmemi bekliyordu. Benim için on iki saat, onun için belki de üç buçuk gün. Neden yalnız bırakıldığını anlayamazdı, atan biri olmadıkça vikleyen maymunla da oynayamazdı. Eve pislememek için çabalıyor muydu, yoksa –köpek kapısı sürgülü olduğundan– tuvaletini çoktan bir yerlere yapmış mıydı? Eğer öyleyse bunun kendi hatası olmadığını anlamayabilirdi. Ayrıca o kuru çimler ve sarkan bahçe çiti, onlar da aklımdaydı.

Koç Harkness beyzbol sopasını bana verdi. "Şimdi vur bakalım, doğru yap bu sefer."

Randy atışıyla beni delip geçmeye çalışmadı, kıçımı kurtarmak için normal antrenman atışını yaptı. Ben pozisyonumu aldım... ve yukarı doğru vurdum. Randy'nin topu tutmak için yerinden kımıldamasına bile gerek kalmamıştı.

"Yeter," dedi Koç. "Beş tane." Bu salonun etrafında beş tur atmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Hayır."

Spor salonundaki tüm sesler bir anda kesildi. Bizim tarafımızda da kızların voleybol antrenmanı yaptığı tarafta da. Herkes bizi izliyordu. Randy belki de gülümsemesini saklamak için eldiveniyle ağzını kapattı.

Koç ellerini etli kalçalarına dayadı. "Ne dedin sen?"

Beyzbol sopasını yere bırakmadım, kızgın değildim. Sadece ona uzattım, o da o şaşkınlıkla sopayı aldı.

"Hayır dedim. Bu kadarı yeter." Soyunma odalarına giden kapıya yöneldim.

"Gel buraya Reade!"

Başımı bile sallamadım, sadece yoluma devam ettim.

"Hemen şimdi buraya dön, sakinleştiğinde değil! Sakinleştiğinde artık çok geç olacak!"

Ama sakindim *zaten*. Sakin ve kendimde. Hatta mutluydum, zorlu bir matematik sorusunun çözümünün hiç de ilk başta göründüğü kadar zor olmadığını fark ettiğinde olduğu gibi.

"Lanet olsun Reade!" Sesinde şimdi biraz panik vardı. Belki en iyi vurucusu ben olduğumdan, belki de bu isyanım takımın geri kalanının gözünün önünde olduğundan. "Hemen dön! Kazananlar pes etmez ve pes edenler kazanamaz!"

"O zaman beni kaybedenlerden say," dedim.

Merdivenlerden soyunma odasına indim ve üstümü değiştirdim. Bu Hillview Lisesi'ndeki beyzbol kariyerimin sonu oldu, pişman oldum mu peki? Hayır. Takım arkadaşlarımı yarı yolda bıraktığım için pişman oldum mu? Biraz, ama Koç'un hatırlatmaya bayıldığı gibi bu tek kişilik bir oyun değil. Bensiz de idare ederlerdi. Benim ilgilenmem gereken başka işler vardı.

6

Bay Bowditch'in posta kutusuna gelenleri aldım –adına bir şey yoktu, herkese gönderilen boş şeyler vardı– ve arka kapıdan içeri girdim. Radar üstüme tam atlayamadı, sanırım kötü bir gün geçiriyordu, ben de nazikçe ön patilerini alıp onu kaldırdım ve yukarı kaldırdığı başını sevebilmek için patilerini belime dayadım. Eksik kalmasın diye ağaran burnunu da birkaç kere okşadım. Veranda merdivenlerini dikkatlice indi ve tuvaletini yaptı. Bir kez daha geri dönmeden önce merdivenlere o tartan bakışını attı. Ona, aferin, Koç Harkness seninle gurur duyardı dedim.

Vikleyen maymunu birkaç kez atıp fotoğraflarını çektim. Oyuncak sepetinde vikleyen başka şeyler de vardı ama belli ki maymun en sevdiğiydi.

Ben düşen el merdivenini toplamaya gittiğimde peşimden dışarı çıktı. Merdiveni alet kulübesine taşıdım, kapıda ağır bir asma kilit olduğunu görünce onu saçağın altına dayayıp bıraktım. Ben bu işle uğraşırken Radar hırlamaya başladı. Kilitli kapının beş altı metre ilerisinde çömelmiş, kulaklarını geriye yatırmış, dişlerini gösteriyordu.

"Ne oldu kızım? İçeri bir kokarca ya da dağ sıçanı girdiyse bu konuda yapabileceğim bir şey yo..."

Kapının arkasından bir tırmalama, peşinden de tuhaf, tiz bir cikleme sesi geldi, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir ses. Bu bir hayvan sesi değildi. Buna benzer bir şeyi daha önce hiç duymamıştım. Radar havladı, sonra inledi, sonra da karnını yerden ayırmadan geri geri kaçtı. Benim de içimden kaçmak geliyordu ama onun yerine yumruğumla kapıya vurdum ve bekledim. Hiç ses gelmedi. Radar'ın tepkileri olmasa o sesleri uydurduğumu düşünüp yok sayabilirdim, her hâlükârda yapabileceğim bir şey yoktu. Kapı kilitliydi ve kulübenin penceresi yoktu.

Kapıya bir kere daha vurdum, o tuhaf sesin yeniden gelmesi için adeta meydan okuyordum. Ses gelmedi, ben de eve döndüm. Radar güçlükle ayağa kalkıp peşimden geldi. Bir kere dönüp arkama baktım ve Radar'ın da arkasına baktığını gördüm.

7

Bir süre Radar'la maymun getirmece oynadım. Muşambaya yatıp, *bu kadar yeter* bakışını attığında babamı arayıp beyzbolu bıraktığımı anlattım.

"Biliyorum," dedi. "Koç Harkness beni aradı bile. Ortamın biraz gerildiğini söyledi ama önce ondan, sonra da bütün takımdan özür dilemen şartıyla seni takıma geri almaya hazır. Takımı yarı yolda bıraktığı için, dedi."

Bu can sıkıcıydı ama aynı zamanda komikti. "Baba, bölge finali maçı değildi ki, spor salonunda yaptığımız bir antrenmandı. Bok gibi davranıyordu." Gerçi ben buna alışıktım, hepimiz alışıktık. Koç H'nin fotoğrafı sözlükte *bok*'un karşısına konabilirdi.

"Yani özür dilemeyeceksin, doğru mu anlıyorum?"

"Aklım dağınık olduğu için özür dileyebilirim çünkü dağınıktı. Bay Bowditch'i düşünüyordum. Ve Radar'ı. Bu evi. Yıkılmıyor ama yıkılmak üzere. Zamanım olsa burada bir sürü şey yapabilirdim ve şimdi zamanım var."

Bu dediğimi sindirmek için birkaç saniye durdu, sonra, "Neden böyle bir ihtiyaç duyduğunu anlayamıyorum. Köpeğe bakmak, bunu anlarım, iyilik sonuçta, ama Bowditch'i hiç tanımıyorsun," dedi.

Buna ne cevap verecektim ki? Babama Tanrı'yla bir anlaşma yaptığımı anlatacak mıydım? Kibar bir insan olduğundan gülmese bile (ki muhtemelen gülmezdi) bana bu tür şeyleri çocuklara, Protestanlara, sihirli bir yastığın ya da diyetin tüm hastalıklarını iyileştireceğine inanan kablolu kanal haberlerine bağımlı tiplere bırakmamı söylerdi. En kötüsü, onun sürdürmek için büyük çaba verdiği alkolü bırakma başarısını sahiplenmeye çalıştığımı düşünebilirdi.

Bir şey daha vardı: Bu mahremimdi. Bana özeldi.

"Charlie? Orada mısın?"

"Evet. Sadece o yeniden ayaklanana kadar elimden geleni yapmak istiyorum."

Babam iç çekti. "O elma ağacından düşüp kolunu kıran bir çocuk değil. Yaşlı. Bir daha hiç *ayaklanamayabilir*. Bunu düşündün mü?"

Düşünmemiştim ve düşünmeye başlamak için de bir neden göremiyordum. "Senin programında ne diyorlar biliyorsun... adım adım."

Kıkırdadı. "Aynı zamanda geçmiş mazidir, gelecek gizemlidir de diyoruz."

"İyiymiş baba. Beyzbol konusunda sorun yok değil mi?"

"Evet ama sezon sonunda bölge takımına girsen üniversite başvurularında iyi görünürdü. Farkındasın değil mi?"

"Farkındayım."

"Futbol peki? Onu da mı bırakmayı düşünüyorsun?"

"Henüz düşünmüyorum." En azından futbolda Koç Harkness'la uğraşmam gerekmiyordu. "Antrenmanlar ağustosta başlıyor, Bay Bowditch o zamana iyileşebilir."

"Belki de iyileşmez."

"Belki de iyileşmez," diye ona katıldım. "Gelecek gizemlidir."

"Kesinlikle. Annenin Zipzip'e yürümeye karar verdiği o geceyi düşününce..."

Sonunu getiremedi. Ben de bir şey söyleyemedim.

"Benim için şunu yap ama Charlie. *Weekly Sun*'dan bir muhabir gelip senin iletişim bilgilerini sordu. Vermedim ama onun bilgilerini aldım. Seninle Bowditch'i kurtarmanla ilgili röportaj yapmak istiyor. İnsanları duygulandıran haberlerden. Bence bunu yapmalısın."

"Onu aslında ben kurtarmadım, Radar..."

"Ona bunu anlatabilirsin. Ama başvurduğun üniversiteler beyzbolu neden bıraktığını sorarsa böyle bir haber..."

"Anladım. Bana numarasını versene."

Verdi, ben de rehberime ekledim.

"Akşam yemeğine evde olacak mısın?"

"Radar'a akşam yemeğini verir vermez."

"Tamam. Seni seviyorum Charlie."

Ben de onu sevdiğimi söyledim. Bu doğruydu. Babam iyi bir adam. Zor zamanlar geçirdi ama atlatmayı başardı. Herkes başaramıyor.

8

Radar'a mama verdikten sonra ona ertesi gün sabah erkenden döneceğimi söyledim, kulübeye yürüdüm. Aslında oraya gitmek istemiyordum, serin nisan akşamının sinsice çöken karanlığında o penceresiz küçük yapının fazlasıyla tatsız bir havası vardı ama kendimi zorladım. Asma kilitli kapının önünde durup içeriyi dinledim. Tırmalama sesi yoktu. Bilimkurgu filmlerindeki uzaylı yaratıklarınkine benzer tuhaf, tiz bir cikleme gelmiyordu. Yumruğumla kapıya vurmak istemiyordum, bu yüzden kendimi zorladım. İki kere. Sertçe.

Hiçbir şey olmadı. İçim rahatladı.

Bisikletime binip Çınar Sokak tepesinden aşağı sürdüm, beyzbol eldivenimi dolabımın en üst rafına attım, dolabın kapısını kapatmadan önce bir süre baktım ona. Beyzbol güzel bir oyun. Son oyunda önde olup topu savunamayacakları bir yere atmak gibisi yoktur, büyük bir galibiyetin ardından rakip takımın sahasından, herkesin güldüğü, bağrıştığı, birbirinin kıçına vurduğu otobüsle eve dönmek gibisi yoktur. Yani evet, biraz pişmanlığım vardı ama cidden, çok da değil. Buddha'nın o sözünü düşündüm: Her şey değişir. Bu üç kelimede çok büyük doğruluk payı olduğuna karar vermiştim. Aşırı büyük.

Muhabir adamı aradım. *The Weekly Sun* bedava bir gazeteydi, bir dünya reklamın arasına gömülmüş yerel haberler, spor haberleri olurdu içinde. Zipzip'in önünde her zaman BİR TANE ALIN tabelasıyla birlikte bir yığın bulunurdu, şakacının biri tabelaya HEPSİNİ ALIN yazmıştı. Muhabirin adı Bill Harriman'dı. Sorularını, bir kez daha övgülerin çoğunu Radar'a vererek cevapladım. Bay Harriman ikimizin bir fotoğrafını çekip çekemeyeceğini sordu.

"Şey, bilmem ki. Bay Bowditch'ten izin almam gerekir ve o hastanede."

"Ona yarın ya da ertesi gün sor, olur mu? Gelecek haftanın sayısına yetişmesi için haberi yakın zamanda teslim etmem lazım."

"Sorabilirsem sorarım ama sanırım bir ameliyata daha girmesi planlanmıştı. Onu ziyaret etmeme izin vermeyebilirler ve onun izni olmadan da bunu yapamam." İstediğim son şey Bay Bowditch'in bana kızmasıydı ve Bay Bowditch kolay öfkelenen biriydi. Daha sonraları böyle insanlar için kullanılan kelimeyi buldum, *mizantrop* deniyor.

"Anladım, anladım. Her hâlükârda mümkün olduğunda bana haber ver. Aa, sen geçen kasım ayında Lise Amerikan Futbolu Turnuvası'nda Stanford Lisesi'ne karşı son sayıyı alan çocuk değil misin?"

"Evet, o benim ama *SportsCenter*'daki en iyi on gol gibi falan değildi. Çizgiye çok yakındık, ben de topu geçirdim."

Adam güldü. "Mütevazısın. Sevdim. Ara beni Charlie."

Arayacağımı söyleyip kapattım, sonra ders çalışmadan önce babamla televizyon izlemeye aşağı indim. Radar'ın nasıl olduğunu merak ediyordum. İyi olmasını umuyordum. Yeni bir rutine alışıyorduk. Aklıma yine Buddha'nın o sözü geldi. İnsanın tutunabileceği bir sözdü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bay Bowditch'i Ziyaret. Andy Chen. Bodrum. Diğer Haberler. Bir Hastane Buluşması.

1

Ertesi gün Çınar Sokak 1 numaraya vardığımda Radar beni coşkuyla karşıladı ama bir önceki gün kadar çılgın halde değildi. Yeni düzene alışmaya başladığını düşündüm. Sabah rutinlerini yerine getirdi, kahvaltısını yalamadan yuttu (babam onun mamasından on kiloluk bir paket almıştı), sonra da maymunla oynamak istedi. Oyundan yorulduğunda hâlâ zamanım vardı, ben de klasik televizyon çalışıyor mu diye bakmak için oturma oda-

sına gittim. Kumandayı arayıp boşa biraz zaman harcadım ama Bay Bowditch'in aptal kutusu ev eğlence sistemlerinin kumanda öncesi dönemindendi. Ekranın altında iki büyük ayar düğmesi vardı. Sağdakinin üstünde numaralar yazıyordu –bunların kanal olduğunu tahmin ettim– bu yüzden soldakini çevirdim.

Televizyondan gelen uğultu kulübeden gelen sesler kadar rahatsız edici değildi ama yine de insanı biraz endişelendiriyordu. Televizyonun patlamamasını umarak bir adım geriledim. Bir süre sonra ekranda yavaşça *Today* programı belirdi, Matt Lauer ve Savannah Guthrie iki siyasetçiyle konuşuyordu. Görüntü kalitesi 4K değildi, 1K bile değildi. Ama bu da bir şeydi en azından. Bayan Silvius'un tavşan kulağı dediği antenin yönünü değiştirmeye çalıştım. Bir tarafa çevirince görüntü iyileşti (kısmen). Başka bir yöne çevirdim ve *Today* bir kar fırtınasının içinde kaybolup gitti. Televizyonun arka tarafına baktım. Arkası sıcaklığın –ki çok sıcaktı– çıkması için küçük deliklerle doluydu, bu deliklerin ardında tüplerin turuncu parıltısını görebiliyordum. Uğultu sesini onların çıkardığına gayet emindim.

Her kanal değiştirmek istediğinde ayağa kalkmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu merak ederek televizyonu kapattım. Radar'a okula gitmem gerektiğini söyledim ama öncesinde bir fotoğraf daha çekmem gerekiyordu. Maymunu ona verdim.

"Ağzında tutsan olur mu? Bayağı tatlı görünüyorsun."

Radar bu isteğimi memnuniyetle yerine getirdi.

2

Beyzbol antrenmanı olmayınca akşamüstüne doğru hastaneye vardım. Danışmaya Howard Bowditch'in ziyaretçi izni olup olmadığını sordum, bir hemşire bana bir ameliyata daha girmesi gerektiğini söylemişti. Danışmadaki kadın bilgisayarda bir şeyi kontrol etti ve bana yukarı çıkıp bakmamı söyledi. Ben asansör-

lere doğru döndüğüm sırada bir dakika beklememi istedi, doldurmam gereken bir form vardı. "Acil durumlar için" iletişim bilgilerimi girmem gerekiyordu. Talep eden hasta Howard Adrian Bowditch'ti. Adım Charles Reed olarak girilmişti.

"Sensin değil mi?" diye sordu danışmadaki kadın.

"Evet ama soyadım yanlış yazılmış." Üstünü çizip *Reade* yazdım. "Size benimle iletişime geçmenizi mi söyledi? Başka kimsesi yok mu? Bir kardeşi falan yok mu? Çünkü büyük kararlar alabilecek yaşta olduğumu düşünmüyorum, yani eğer..." Cümleyi tamamlamak istemiyordum, danışman da zaten anlamıştı ne demeye çalıştığımı.

"Ameliyata girmeden önce aydınlatılmış onam formu imzaladı. Bu form sadece ona bir şey getirmeni isterse kullanılacak."

"Onam formu ne?"

Bana açıkladı. Hiç de duymak istediğim bir şey değildi. Akrabalarıyla ilgili sorumu cevaplamamıştı çünkü muhtemelen o da bilmiyordu, nereden bilecekti? Forma ev adresimi, mail adresimi ve cep telefonu numaramı yazdım. Sonra Howard Adrian Bowditch hakkında bilmediğim bir değil, iki dünya şey olduğunu düşünerek üst kata çıktım.

3

Uyanıktı, bacağı artık askıda değildi ama ağır konuşmasından ve gözlerindeki donuk bakışlardan anlaşıldığı üzere bir ilacın etkisindeydi.

"Yine sen," dedi, ki bu pek de, *seni gördüğüme çok sevindim Charlie*, sayılmazdı.

"Yine ben."

O zaman gülümsedi. Onu daha yakından tanısam daha sık gülümsemesini söylerdim. "Bir sandalye çek de şu görüntüyle ilgili ne düşünüyorsun söyle bakalım."

Beline kadar bir battaniye örtülmüştü. Battaniyeyi açınca bacağını kaval kemiğinden uyluklarının üst kısmına kadar saran, karmaşık bir çelik aparat ortaya çıktı. Etine giren ince çubuklar vardı, girdikleri yerler kuruyan kandan kararmış, plastik contamsı şeylerle kapatılmıştı. Dizi bandajlıydı ve bir somun ekmek kadar büyük görünüyordu. O ince çubuklar bir yelpaze biçiminde sargıların arasından geçiyordu.

Yüzümdeki ifadeyi görüp kıkırdadı. "Engizisyonun kullandığı bir işkence aletine benziyor değil mi? Bu bir dış sabitleyici."

"Acıtıyor mu?" dedim bunun yılın en salak sorusu seçileceğini düşünerek. O paslanmaz çelik çubuklar doğrudan bacak kemiklerine giriyor olmalıydı.

"Acıtacağına eminim ama neyse ki bende bu var." Sol elini kaldırdı. Elinde eski moda televizyonunda olmayan kumanda benzeri bir alet vardı. "Ağrı pompası. Ağrımı hafifletecek ama kafamı iyi yapmayacak kadar ilaç vermeme müsaade ediyor sözde. Ama ben Empirin'den daha ağır bir ilaç kullanmadığımdan sanırım kafam çoktan uçup gitti."

"Gitmiş olabilir," dedim, bu sefer kıkırdamadı, doğrudan kahkaha attı. Ben de onunla birlikte güldüm.

"*İleride* acıtacak sanırım." Bacağının etrafında bir dizi metal halka halinde duran sabitleyiciye dokundu, bacağı çürüklerden öyle bir kararmıştı ki bakınca bile insanın canı yanıyordu. "Bu sabah erken saatte bunu bacağıma takan doktor Rusların bu tip aletleri Stalingrad Muharebesi sırasında icat ettiğini anlattı." Bu sefer de kanlı contasının üstündeki ince çelik çubuklardan birine dokundu. "Ruslar bu sabitleyici çubukları bisiklet jant telinden yapmış."

"Ne kadar süre kalması gerekiyor?"

"Şanslıysam ve iyi iyileşirsem altı hafta. O kadar şanslı değilsem üç ay. Havalı parçalar taktılar, sanırım titanyum da var içinde ama sabitleyicinin çıkarılacağı vakte kadar bacağım kaskatı kesilecek. Fizik tedavi bacağımı açacak sözde ama bana o tedavi-

nin de 'büyük ölçüde rahatsızlık içerdiği' söylendi. Nietzche'nin kim olduğunu bilen biri olarak bunun tercümesini tahmin edebilirsin."

"Sanırım deli gibi canınızın yanacağı anlamına geliyor."

Yine kahkaha atmasını –en azından kıkırdamasını– ummuştum ama sadece belli belirsiz gülümsedi ve başparmağıyla ilaç veren kumandaya iki kez bastı. "Bence kesinlikle haklısın. Ameliyat sırasında bu fani telaştan yakamı sıyıracak kadar şanslı olsaydım kendimi o *büyük ölçüde* rahatsızlıktan esirgeyebilirdim."

"Böyle demek istemezsiniz."

Gri ve gür kaşlarını çattı. "Ne demek isteyip istemediğimi söyleme bana. Bu beni küçümsemek olur, seni de salak gibi gösterir. Beni nelerin beklediğini biliyorum." Sonra neredeyse gönülsüzce ekledi: "Beni görmeye geldiğin için sana minnettarım. Radar nasıl?"

"İyi." Ona çektiğim yeni fotoğrafları gösterdim. Radar'ın ağzında maymunla oturduğu fotoğrafa uzun uzun baktı. Sonunda telefonumu geri verdi.

"Fotoğrafı gönderebileceğim bir telefonunuz yok, sizin için bir fotoğraf bastırmamı ister misiniz?"

"Gerçekten çok hoşuma gider. Onu beslediğin için teşekkürler. Sevdiğin için de. Onun çok mutlu olduğuna eminim. Ben de mutlu oluyorum."

"Onu seviyorum. Bay Bowditch..."

"Howard."

"Howard, evet. Sorun olmazsa çimlerinizi biçmek isterim. Kulübede çim biçme makinesi var mı?"

Gözlerinde endişeli bir ifade belirdi, ağrı pompasını yatağa bıraktı. "Hayır. O kulübede hiçbir şey yok. İşe yarar bir şey yok yani."

O zaman neden kilitli? diye sormamam gerektiğini gayet iyi biliyordum.

"Eh, o zaman bizimkini getiririm. Hemen sokağın aşağısında oturuyoruz."

Bu uğraşamayacağı kadar büyük bir dertmiş gibi iç çekti. Geçirdiği gün göz önünde bulundurulursa muhtemelen öyleydi. "Bunu neden yapasın ki? Ücret karşılığında mı? İş mi arıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden?"

"Bu konuda konuşmayı pek istemiyorum. Eminim sizin de konuşmak istemediğiniz şeyler vardır, haksız mıyım?" Mesela un kabı. Sonra kulübe.

Kıkırdamadı ama dudakları kıpırdandı. "Çok haklısın. Çinlilerin yaptığı şey mi yoksa? Bir insanın hayatını kurtarırsan sonrasında da ondan sorumlu oluyorsun hani?"

"Hayır." Benim düşündüğüm babamın hayatıydı. "Bu konuya girmesek olur mu? Çimlerinizi biçeceğim, bir de belki ön taraftaki çiti düzelteceğim. İsterseniz."

Uzun bir süre baktı bana. Sonra beni biraz ürküten bir sezgiyle, "Evet dersem sana bir iyilik mi yapmış olacağım?" diye sordu.

Gülümsedim. "Aslına bakarsanız evet."

"Tamam o zaman. Ama çim biçme makinesi o ot yığınından bir parça koparırsa ölür. Bodrumda birkaç alet var. Çoğu boktan, ama bir tırpan var, pasını temizleyip bıçak kısmını bilersen otları en azından biçilecek boya getirebilirsin. Çalışma tezgâhında bileği taşı bile olabilir. Radar'ın aşağı inmesine izin verme. Oraya inen basamaklar çok dik, düşebilir."

"Tamam. Peki ya el merdiveni? Onu ne yapayım?"

"Arka verandanın altına koyuyorum. Keşke oradan hiç çıkarmasaydım, şimdi burada olmazdım. Lanet kötü haberleriyle lanet doktorlar. Başka bir şey var mı?"

"Şey... *The Weekly Sun*'dan bir muhabir benimle ilgili bir haber yapmak istiyor."

Bay Bowditch gözlerini devirdi. "Şu paçavra. İzin verecek misin?"

"Babam bunu yapmamı istiyor. Üniversite başvurularımda faydasının dokunabileceğini söyledi."

"Doğru, işe yarayabilir. Gerçi... o gazete pek de *The New York Crimes* sayılmaz, değil mi?"

"Muhabir Radar'la benim bir fotoğrafımızı istedi. Size soracağımı söyledim ama bunu yapmamı istemeyeceğinizi düşündüm. İstemezseniz de benim için sorun değil."

"Kahraman köpek, buna mı oynamak istiyor? Yoksa sen mi buna oynamak istiyorsun?"

"Ben övgüyü onun alması gerektiğini düşünüyorum sadece, bunu da havlayarak yapamaz sonuçta."

Bay Bowditch düşündü. "Tamam ama muhabirin eve girmesini istemiyorum. Radar'la evin yolunda durun. Fotoğrafını kapıdan çekebilir. Kapının *dışında* durarak." Ağrı pompasını alıp iki kere bastı. Sonra gönülsüzce, neredeyse korkarak, "Ön kapının oradaki bir askıda tasma kayışı asılı. Uzun süredir kullanmadım. Tepeden aşağı doğru bir yürüyüş yapmak hoşuna gidebilir... Tasmasıyla, unutma. Ona araba çarparsa seni asla affetmem," dedi.

Anladığımı söyledim, anlamıştım da. Bay Bowditch'in kardeşi, boşandığı ya da vefat eden bir karısı yoktu. Bir tek Radar'ı vardı.

"Çok uzağa da götürme. Bir zamanlar altı yedi kilometre yürüyebiliyordu ama o günler artık geride kaldı. Şimdi gitsen iyi olur. Görevliler, burada akşam yemeği dedikleri o bir tabak lapayı getirene dek biraz uyuyacağım sanırım."

"Tamam. Sizi gördüğüme sevindim." Gerçekten sevinmiştim. Ondan hoşlanmıştım, size neden hoşlandığımı söylememe gerek yok muhtemelen ama söyleyeceğim. Ondan Radar'ı sevdiği için hoşlanmıştım çünkü ben de seviyordum.

Ayağa kalktım, eline dokunmayı düşündüm ama dokunmadım, kapıya yöneldim.

"Ah, bir şey daha var," dedi. "Şimdi aklıma geldi. Pazartesi hâlâ burada olursam –ki olacağım– alışverişim gelecek."

"Kroger's'dan teslimat mı?"

Bana yine o salak mısın bakışını attı. "Tiller and Sons'dan."

Tiller'ı biliyordum ama oradan alışveriş yapmıyorduk çünkü "gurme market" dedikleri yerlerdendi. Yani pahalıydı. Ben beş ya da altı yaşındayken annemin bana oradan doğum günü pastası aldığını hayal meyal hatırlıyorum. Pastanın üstünde ve katlarının arasında limonlu krema vardı. Dünyadaki en güzel pasta olduğunu düşünmüştüm.

"Adam genelde sabahları geliyor. Onları arayıp teslimatı akşamüstüne, senin orada olacağın zamana ertelemelerini söyleyebilir misin? Siparişi vermiştim."

"Tamam."

Bir elini alnına koydu. Kapıda durduğumdan emin olamıyordum ama sanırım eli biraz titriyordu. "Ödemen de gerekecek. Ödeyebilir misin?"

"Tabii." Babamdan boş bir çek alır, ne kadarsa yazıp verebilirdim.

"Benden haber alana dek bundan sonraki haftalık siparişleri iptal etmelerini söyle. Harcamalarının da listesini tut." Elini yavaşça, kırışıklarını düzeltir gibi –ki kırışıkları ümitsiz vakaydı– yüzünden aşağı indirdi. "Lanet olsun, başkalarına muhtaç olmaktan nefret ediyorum. Niye çıktım ki o el merdivenine? Salaklığım tuttu herhalde."

"İyileşeceksiniz," dedim ama koridordan asansörlere doğru ilerlerken merdivenden bahsederken söylediği şeyi düşünüp durdum. *Lanet kötü haberleriyle lanet doktorlar.* Muhtemelen lanet bacağının lanet iyileşmesinin ne kadar süreceğinden ve belki de eve lanet bir fizyoterapist (üstelik de lanet meraklı birini) alması gerekeceğinden bahsediyordu.

Yine de merak ettim.

4

Bill Harriman'ı arayıp, hâlâ istiyorsa Radar ve benim bir fotoğrafımızı çekebileceğini söyledim. Bay Bowditch'in şartlarını da anlattım, Harriman sorun olmayacağını söyledi.

"Toplumdan uzak yaşayan biri değil mi? Bizim dosyalarımızda ve *The Beacon*'da ona dair hiçbir şey bulamadım."

"Bilmiyorum ki. Cumartesi sabah sana uyar mı?"

Uyuyordu, saat onda buluşmaya karar verdik. Bisikletime binip eve doğru yola koyuldum, ağır ağır pedal çeviriyor, harıl harıl düşünüyordum. Öncelikle Radar'ı. Tasma kayışı ön kapının orada eski büyük evin daha önce hiç gitmediğim bir yerinde asılıydı. Şimdi düşününce Radar'ın boynunda kimlik belirten bir şey de yoktu. Bu da muhtemelen kuduz falan olmadığını belgeleyen bir sertifikası da olmadığı anlamına geliyordu. Radar hiç veterinere gitmiş miydi acaba? Muhtemelen gitmemişti.

Bay Bowditch'in alışverişi eve teslim ediliyordu, bu bana abur cubur almanın üst sınıf bir yolu gibi gelmişti, Tiller and Sons da kesinlikle cebi dolu üst sınıf insanların alışveriş yaptığı üst sınıf bir marketti. Bu da beni, babama da olduğu gibi, Bay Bowditch'in emekli olmadan önce ne iş yaptığı konusunda meraka sürüklüyordu. Düzgün bir konuşması vardı, bir profesör gibi ama emekli öğretmenlerin "alt katta şarap mahzeni" olmasıyla övünen bir marketten alışveriş yapmayı karşılayabileceğini sanmıyordum. Eski televizyon. Bilgisayar yok (bu konuda iddiaya girebilirdim), cep telefonu yok. Arabası da yok. İkinci adını biliyordum ama kaç yaşında olduğunu bilmiyordum.

Eve varınca Tiller'ı arayıp alışveriş teslimatını pazartesi öğlen üçe aldırdım. Ödevimi Bowditch evinde yapmayı düşünürken Andy Chen bilmem ne kadar zaman sonra ilk kez arka kapımızı çaldı. Küçükken Andy, ben ve Bertie Bird birbirimizden hiç ayrılmazdık, hatta kendimize Üç Silahşorlar diyorduk ama Bertie'nin ailesi Dearborn'a taşınmıştı (ki bu muhtemelen benim için iyi

olmuştu), Andy de hazırlık kapsamında Illinois Üniversitesi'nin yakın bir şubesinde fizik dahil olmak üzere bir sürü üniversite dersi alan, kafası çalışan biriydi. Tabii ki o da bir sporcuydu, benim oynamadığım iki sporda çok başarılıydı. Tenis bunlardan biriydi. Diğeri de koçluğunu Harkness'ın yaptığı basketboldu, yani Andy'nin neden burada olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Koç geri dönüp beyzbol oynaman gerektiğini düşünüyor," dedi Andy lezzetli bir atıştırmalık bulmak için buzdolabımızı kontrol ettikten sonra. Önceki günden kalan Kung Pao usulü tavukta karar kılmıştı. "Takımı yarı yolda bıraktığını söylüyor."

"Eyvah, hazırlanayım, vicdan azabı çektirmeye çalışacaksınız herhalde," dedim. "Hiç uğraşamam."

"Özür dilemene gerek olmadığını söyledi."

"Öyle bir planım yoktu zaten."

"Beyni yanmış resmen," dedi Andy. "Bana ne diyor biliyor musun? Sarı Tehlike.* 'Sahaya çık Sarı Tehlike ve şu koca pisliği savun,' falan diyor."

"Sen de buna katlanıyor musun?" Hem meraklanmış hem de dehşete düşmüştüm.

"Bunun bir iltifat olduğunu düşünüyor, bence çok komik. Hem iki sezon sonra Hillview'dan çıkmış, Hofstra için oynuyor olacağım. Birinci lig beni bekle. Tam burslu dostum! O zaman Sarı Tehlike demeyecekler bana. O ihtiyarın hayatını kurtardın mı gerçekten? Okulda öyle duydum."

"Köpek kurtardı. Ben sadece 911'i aradım."

"Boğazını parçalamadı mı?"

"Hayır. Çok tatlı. Ve yaşlı."

"*Onu gördüğüm* gün yaşlı değildi. O gün kan dökme niyetindeydi. İçerisi tuhaf ve korkunç mu? Doldurulmuş hayvanlar var mı? Seni gözleriyle izleyen Kit-Cat duvar saati? Bodrumda testere? Çocuklar onun seri katil olabileceğini söylüyor."

---

* Asya halklarını Batı dünyası için tehlike olarak tasvir eden ırkçı bir renk metaforu. (ç.n.)

"O seri katil değil, ev de korkunç değil." Bu doğruydu. Korkunç olan kulübeydi. O tuhaf, bir şeyden kaçıyormuş gibi çıkan sesler korkunçtu. Hem Radar: *O da* sesin korkunç olduğunu anlamıştı.

"Tamam," dedi Andy. "Ben mesajı ilettim. Yiyecek başka bir şey var mı? Kurabiye?"

"Yok." Kurabiyeler Bay Bowditch'in evindeydi. Kesin Tiller and Sons'dan alınmış çikolatalı marşmelovlar ve pekan cevizli kurabiyeler.

"Tamam. Sonra görüşürüz abi."

"Görüşürüz Sarı Tehlike."

Bir an bakıştık ve kahkahalara boğulduk. Kısa bir süreliğine yeniden on bir yaşına dönmüş gibiydik.

5

Cumartesi Radar'la fotoğrafımız çekildi. Ön kapıda gerçekten de bir tasma kayışı vardı, altında bir çift eski lastik çizme olan bir kabanın yanında asılıydı. Kabanın ceplerini karıştırmayı düşündüm –bilirsiniz işte, ne çıkacak bir bakmak istedim– ama sonra burnumu sokmamaya karar verdim. Kayışın ucuna bağlı yedek bir tasma vardı ama sisteme kaydedildiğine dair bir isim etiketi yoktu; Bay Bowditch'in köpeği, ha-ha-ha, belediyenin radarına yakalanmıyordu. Ön taraftaki yoldan ilerledik ve Bill Harriman'ın gelmesini bekledik. Tam vaktinde geldi, hurda bir Mustang sürüyordu, daha geçen sene üniversiteden mezun olmuş gibi görünüyordu.

Harriman arabasını park edip dışarı çıkarken Radar birkaç kez göstermelik hırladı. Ona bir sorun olmadığını söyleyince sakinleşti, sadece burnunu paslı kapıdan dışarı uzatıp onun paçasını kokladı. Harriman benimle tokalaşmak için elini kapının üzerinden uzanınca yine hırladı.

"Korumacı."

"Sanırım öyle."

Büyük bir kamerasının olmasını beklemiştim –muhtemelen bu fikre mücadeleler veren gazeteciler hakkındaki eski TCM klasik filmleri yüzünden kapılmıştım– ama fotoğrafımızı telefonuyla çekti. İki üç tane çektikten sonra oturabilir mi diye sordu. "Otururşa yanında diz çök. Güzel bir poz olur. Sadece bir çocuk ve köpeği."

"O benim köpeğim değil," dedim aslında öyle olduğunu düşünerek. En azından o an için. Radar'a bunu yapacağından emin olmasam da oturmasını söyledim. Sanki bu emri bekliyormuş gibi hemen oturdu. Ben de yanına çömeldim. Bayan Richland'ın dışarı çıkmış, elleriyle gözüne siper yaparak bizi izlediğini fark ettim.

"Kolunu onun omzuna at," dedi Harriman.

Kolumu atınca Radar yanağımı yaladı. Bu da beni güldürdü. *Sun*'ın bir sonraki sayısında işte o fotoğraf çıktı. Sadece orada da değil üstelik.

"Evin içi nasıl?" diye sordu Harriman eliyle işaret ederek.

Omuz silktim. "Diğer tüm evler gibi sanırım. Normal." Bildiğim bir şey yoktu aslında, sadece Okunacak Eski Şeyler Koridoru'nu, mutfağı, oturma odasını ve ön girişi görmüştüm.

"Sıradışı bir şey yok yani? Çünkü biraz ürpertici duruyor."

Televizyonun duraksız yayını geç, kablolu çıkmadan önceki zamanlardan olduğunu söylemek üzere ağzımı açtım, sonra kapattım. Harriman'ın fotoğraf çekiminden röportaja geçtiğini fark ettim. En azından bunu yapmayı deniyordu, çaylak olduğundan pek de ustaca beceremeşti bu işi.

"Hayır, normal bir ev. Gitsem iyi olacak."

"Bay Bowditch hastaneden çıkana kadar köpeğe sen mi bakacaksın?"

Bu sefer ben elimi uzattım. Radar hırlamadı ama tuhaf bir şeyler olursa diye dikkatle izledi. "Umarım fotoğraflar iyi çıkmıştır. Hadi Radar."

Eve doğru yürümeye başladım. Arkama baktığımda Harriman'ın Bayan Richland'la konuşmak için sokağın karşısına geçtiğini gördüm. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, o yüzden hemen ardımda Radar'la arka tarafa dolaştım. Bir süre yürüdükten sonra Radar'ın daha rahat hareket ettiğini fark ettim.

Merdiveni arka verandanın altına koydum, burada bir kar küreği ve kocaman bir bahçe makası da vardı, kapıdaki kilit kadar paslı görünüyordu ve muhtemelen kullanması da bir o kadar zordu. Merdivenlerin yarısını çıkan Radar bana oradan baktı, öyle tatlıydı ki bir fotoğrafını daha çektim. Söz konusu o olunca aptallaşıyordum. Bunun farkındaydım ve bu duyguyu sahiplenmekten rahatsızlık duymuyordum.

Mutfak lavabosunun altında temizlik malzemeleri ve üzerinde Tiller logosu olan kâğıt poşetlerden düzgün bir yığın vardı. Plastik eldivenler de vardı. Eldivenleri taktım, bir poşet aldım ve kaka devriyesine çıktım. Bir sürü de topladım.

Pazar günü Radar'a yine tasma kayışını taktım ve onu tepeden aşağı indirip bizim eve götürdüm. Başta yavaş yürüyordu, hem iltihaplı kalçası yüzünden hem de belli ki evden böyle uzak kalmaya alışık olmadığından. İçini rahatlatmak için dönüp dönüp bana bakıyordu, bu da çok içime dokundu. Bir süre sonra çok daha rahat ve özgüvenle yoluna devam etti, telefon direklerini koklamak için duruyor, oradan geçen diğer köpekler Bowditch'lerin Radar'ının burada olduğunu anlasın diye oraya buraya çiş yapıyordu.

Babam evdeydi. Radar başta hırlayıp ondan kaçtı ama babam elini uzatınca öne çıkıp kokladı. Yarım dilim pizza işi tatlıya bağladı. Bir saat kadar bizim evde kaldık. Babam bana fotoğraf çekimiyle ilgili sorular sordu ve ona Harriman'ın bana nasıl evin içiyle ilgili sorular sormaya çalıştığını, benim de onun önünü nasıl kestiğimi anlatınca güldü.

"Kendini habercilik işine adarsa gittikçe daha iyi olur," dedi babam. "*The Weekly Sun*, portfolyosunu oluşturmaya başladığı yer sadece."

O sırada Radar babamın bir zamanlar sarhoş halde sızdığı koltuğun yanında uyukluyordu. Babam eğilip onun kürkünü okşadı. "Gençlik zamanında ortalığı yıkıyordur eminim."

Andy'nin dört beş sene önce karşılaştığı korkunç yaratık hakkındaki hikâyesi geldi aklıma ve ona hak verdim.

"Eklem iltihabı için aldığı bir köpek hapı var mı bak. Muhtemelen kalp kurdu için de bir tablet almalıdır."

"Bakarım." Tasmasının kayışını çıkarmıştım, geri taktım. Başını kaldırdı. "Geri dönmeliyiz."

"Bugünlük onu burada tutmak istemez misin? Bayağı rahat görünüyor."

"Yok, geri götüreyim."

Nedenini sorsa ona doğruyu söylerdim, Howard Bowditch'in bu fikirden hoşlanacağını sanmıyordum. Ama babam sormadı. "Tamam. Arabayla götüreyim mi?"

"Gerek yok. Bence yavaş gidersek yürüyebilir."

Yürüyebildi de. Tepeyi çıkarken kendisinin olmayan otları koklayabildiği için mutlu gibiydi.

6

Pazartesi öğleden sonra yan tarafında (altın rengi) TILLER & SONS yazan düzgün, minik, yeşil bir minibüs evin önüne park etti. Şoför bana Bay Bowditch'in nerede olduğunu sordu. Ona anlattım ve poşetleri normalde hep böyle yapıyormuş gibi kapının üstünden bana uzattı, herhalde böyle alışmışlardı. Babamın imzaladığı boş çeke miktarı yazdım –üç poşetlik alışverişe yüz beş dolar vermek beni bayağı dehşete düşürmüştü– ve çeki verdim. Kuzu pirzola ve bonfile vardı, bunları buzluğa attım. Yiyeceklerini yemeyecektim (kurabiyeler dışında) ama bozulup gitmelerine de izin veremezdim.

Bu işi halledince bodruma indim, Radar peşimden gelmeye çalışmasın diye kapıyı arkamdan kapattım. Bodrumda en ufak bir seri katil mekânı havası yoktu, sadece kimse uzun süredir oraya inmemiş gibi küflü ve paslıydı. Tavandaki ışıklandırma floresan boru lambalardandı, bir tanesi yanıp sönüyordu, yarı bitikti. Yer betondu. Çivilere asılı eski aletler vardı, çizgi filmlerde Ölümün taşıdığı şeye benzeyen tırpan da bunlardan biriydi.

Odanın ortasında üzeri bir örtüyle kapatılmış bir çalışma tezgâhı vardı. Örtüyü kaldırıp altına şöyle bir baktım ve zilyon tane parçası var gibi duran, kısmen tamamlanmış bir yapboz gördüm. Gördüğüm kadarıyla (kontrol edebileceğim bir yapboz kutusu yoktu etrafta) arka planda Rocky Dağları'nın olduğu bir dağ merasının resmi çıkacaktı. Tezgâhın bir ucunda katlanan bir sandalye vardı, kalan parçaların çoğu da tezgâhın o tarafına yayılmıştı. Sandalye tozluydu, bundan Bay Bowditch'in uzun süredir yapbozu üzerinde çalışamadığı sonucunu çıkardım. Belki de pes etmişti. Ben ederdim eminim; geriye kalan kısmın büyük bir parçası dümdüz mavi gökyüzüydü, tekdüzeliği kıran tek bir bulut bile yoktu. Yapboz hakkında hak ettiğinden daha çok konuştum, olabilir... ama belki de hak ettiği budur. Yapbozun hüzünlü bir yanı vardı. O zamanlar o hüznün nedenini ifade edemezdim ama artık daha yaşlıyım ve sanırım bunu yapabilirim. Mesele yapbozdu ama aynı zamanda antika televizyon ve Okunacak Eski Şeyler Koridoru'ydu. Yaşlı bir adamın tek başına verdiği uğraşlardı ve –katlanan sandalyenin, kitapların, dergilerin üstündeki– toz, bu uğraşların da yitip gittiğini gösteriyordu. Bodrumda düzenli olarak kullanılıyor gibi duran tek şey çamaşır ve kurutma makineleriydi.

Örtüyü yapbozun üstüne serdim tekrar ve fırınla termosifon arasında duran dolaba baktım. Eski moda bir şeydi, bir sürü çekmecesi vardı. Birinde vidalar buldum, bir diğerinde penseler ve İngiliz anahtarları, üçüncüsünde lastikle toplanmış faturalar,

dördüncüsünde keski ve herhalde bileği taşı olan şeyi buldum. Bileği taşını cebime attım, tırpanı da alıp üst kata çıktım. Radar üstüme atlamak istedi, tırpanın bıçağını kazayla ona vurmayayım diye uzakta durmasını söyledim.

Telefonumun dört bar çektiğini bildiğim arka tarafa çıktık. Merdivene oturdum, Radar da yanıma oturdu. Safari'yi açıp *bileği taşıyla bilemek* yazdım, bir iki video izleyip çalışmaya başladım. Kısa süre sonra tırpanın ucu bayağı keskinleşmişti.

Bay Bowditch'e göstermek için bir fotoğrafını çektim, sonra da bisikletle hastaneye gittim. Vardığımda uyuyordu. Akşamüstü güneşinde bisikletle geri döndüm ve Radar'a mamasını verdim. Beyzbol oynamayı biraz özledim.

Eh... belki birazdan daha çok özlemişimdir.

7

Salı günü öğleden sonra uzun otları tırpanla kesmeye başladım, önce ön bahçedekileri, sonra da arka bahçedekileri. Bir saat kadar sonra kızaran ellerime bakınca dikkatli davranmazsam yakında ellerimin su toplayacağını fark ettim. Radar'ın tasmasına kayışını takıp onu bizim eve yürüttüm, garajda babamın iş eldivenlerini buldum. Geri dönerken Radar'ın ağrılı kalçasını düşünerek tepeyi ağır ağır çıktık. Radar uyuklarken ben de yan taraftaki otları kesip attım, sonra ona mamasını verdim ve o günlük çalışmayı bitirdim. Babam arka bahçedeki mangalda hamburger yaptı, üç tane yedim. Tatlı olarak da vişneli pasta vardı.

Babam beni arabayla hastaneye götürdü ve o aşağıda raporlarını okuyarak beklerken ben de yukarı Bay Bowditch'i ziyaret etmeye çıktım. Onun akşam yemeğinde de hamburger, yanında da peynirli makarna vardı ama o ikisinden de pek yememişti. Tabii o iki saat boyunca tırpan sallamamıştı, kibar davranmaya

çalışsa, Radar'ın yeni fotoğraflarına (ayrıca tırpanın ve ön bahçedeki yarı biçilmiş otların fotoğraflarına) baksa da çok acı çektiği belliydi. İlaç veren düğmeye basıp duruyordu. Üçüncü basışında bir bilgi yarışmasında oyuncu yanlış cevabı verdiğinde çıkan sese benzer alçak bir daaat sesi çıktı.

"Boktan şey. Bir saatlik maksimum doza ulaşmışım. Sırf sefil hissediyorum diye sana bağırmaya başlamadan önce gitsen iyi olur Charlie. Cuma gel. Yok, cumartesi. Belki o zamana daha iyi hissederim."

"Ne zaman çıkışınızı yapacaklarına dair bir haber var mı?"

"Pazar belki. Bir kadın geldi ve yeni bir..." Üstleri takılan kelebekler yüzünden moraran büyük ellerini kaldırıp tırnak işareti yaptı, "...'iyileşme planı' üstünde çalışmama yardım etmek istediğini söyledi. Ona siktirip gitmesini söyledim. Tabii tam olarak böyle demedim, iyi bir hasta olmaya çalışıyorum ama zor. Sorun sadece acı değil..." Havada belli belirsiz bir daire çizdi, sonra kollarını tekrar örtünün üstüne bıraktı.

"Çok fazla insan var," dedim. "Alışık değilsiniz."

"Halden anlıyorsun. Şükür birisi anlıyor. Ayrıca çok fazla *gürültü* var. Kadın –adı Ravenhugger gibi bir şeydi sanırım– gitmeden önce evimin giriş katında bir yatağım olup olmadığını sordu. Yok ama kanepe açılıyor. Gerçi uzun zamandır hiç yatak olarak kullanılmadı. Sanırım... hiç kullanılmadı. Sırf indirimde diye almıştım."

"Bana nevresimlerin yerini söylerseniz yatağı hazırlarım."

"Nasıl yapacağını biliyor musun?"

Gayet aktif bir alkolik olan dul bir adamın oğlu olarak bunu biliyordum. Çamaşır yıkamayı ve alışveriş yapmayı da biliyordum. Babasına her anlamda destek olan iyi bir çocuktum. "Evet."

"Nevresim dolabı. İkinci katta. Oraya çıktın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Eh, şimdi çıkabilirsin. Yatak odamın karşısında. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Kadının bir sonraki gelişinde ona iyileşme planınızın ben olduğumu söyleyin." Kalktım. "Gideyim artık, siz de dinlenin."

Kapıya gittim. Adımı söyleyince arkamı döndüm.

"Sen uzun zamandır başıma gelen en güzel şeysin." Sonra bana söylediği kadar kendine de söylüyormuş gibi ekledi: "Sana güveneceğim. Başka bir seçenek göremiyorum."

Babama uzun zamandır başına gelen en iyi şey olduğumu söylediğini anlattım, güvenme kısmını anlatmadım tabii. İçgüdüsel bir his bunu söylememe engel oldu. Babam tek koluyla bana sıkıca sarıldı ve yanağımdan öptü, benimle gurur duyduğunu söyledi.

Güzel bir gündü.

8

Perşembe günü kendimi yine kulübenin kapısını tıklamaya zorladım. O küçük yapıdan gerçekten hiç hoşlanmıyordum. İçeriden ses gelmedi. Ya da kimse kapıyı tırmalamadı. Kendimi o tuhaf sesi hayal ettiğime ikna etmeye çalıştım ama ben hayal ettiysem Radar da hayal etmiş olmalıydı ve köpeklerin pek hayal edebildiğini sanmıyordum. Tabii ki benim tepkime karşılık tepki vermiş olabilirdi. Ya da dürüst olmam gerekirse korkumu ve içgüdüsel olarak uzaklaşmak istememi hissetmiş olabilirdi.

Cuma günü Lawn-Boy çim biçme makinesini sokak boyunca yukarı doğru ittim ve yarı normalleşen bahçede çalışmaya başladım. Hafta sonuna bahçenin nispeten daha güzel görünmesini sağlayabileceğimi düşünüyordum. Önümüzdeki hafta bahar tatiliydi ve bu tatilin büyük bir kısmını Çınar Sokak 1 numarada

geçirmeyi planlıyordum. Pencereleri temizleyip bahçe çitlerinde çalışacak, dik durmalarını sağlayacaktım. Bunları görmenin Bay Bowditch'i neşelendireceğini düşünüyordum.

Evin Çam Sokak tarafını biçerken (Radar gürleyip duran makineden hiç hoşlanmadığından içerideydi) cebimdeki telefonum titredi. Çim biçme makinesini durdurdum ve ekranda ARCADIA HASTANESİ yazdığını gördüm. Midem düğüm düğüm halde telefonu açtım, birilerinin bana Bay Bowditch'in durumunun kötüye gittiğini söyleyeceğine emindim. Hatta daha da kötüsü vefat ettiğini söyleyeceğine.

Konu oydu, evet ama ortada kötü bir şey yoktu. Bayan Ravensburger adında biri, ertesi sabah dokuzda Bay Bowditch'in "iyileşme ve bakımı" konusunda onunla görüşmeye gidip gidemeyeceğimi sordu. Gidebileceğimi söyledim, sonra da yanımda ebeveynimi ya da vasimi getirip getiremeyeceğimi sordu. Muhtemelen getirebilirim dedim.

"Gazetedeki fotoğrafınızı gördüm. Bay Bowditch'in harika köpeğiyle olanı. İkinize de minnet borcu var."

Onun *Sun*'dan bahsettiğini varsaydım, öyle de olabilir sanırım ama Radar'la ben başka yerlerde de çıktık. Şöyle desem daha doğru olur: Her yerde çıktık.

Babam cumaları genelde olduğu gibi o gün de geç geldi, *Chicago Tribune* gazetesinin bir sayısını getirmişti, gazetenin "Diğer Haberler" adıyla sürdürdüğü bir köşenin yer aldığı ikinci sayfayı açtı. Bu köşede ilk sayfadakilerden çok daha mutluluk verici minik haberler sıralanırdı. Benden ve Radar'dan bahsedilen haberin başlığı KAHRAMAN KÖPEK VE KAHRAMAN GENÇ'ti. Kendimi *Chicago Tribune*'de görünce şok olmadım ama şaşırmıştım. Aksine dair birçok kanıt olsa da bayağı iyi bir dünyada yaşıyorduk, her gün binlerce (belki milyonlarca) iyilik yapan binlerce insan vardı. Merdivenden düşüp bacağını kıran yaşlı bir adama yardım eden bir çocuk pek de özel bir haber değildi ama fotoğraf haberi

sattırmıştı. Radar tam yanağımı yalarken, ben de onun boynuna sarılıp başımı arkaya yatırmış kahkaha atarken çıkmıştım. Şöyle bir bakınca bayağı da yakışıklı görünüyordum. Acaba hayallerimi süsleyen Gina Pascarelli bu fotoğrafı görmüş müydü?

"Gördün mü?" dedi babam başlığa vurarak. "AP haber ajansı. Bu fotoğraf muhtemelen bugün ülkenin bir ucundan diğerine beş yüz, altı yüz gazetede çıktı. İnternette her yerde olmasını saymıyorum bile. Andy Warhol bir gün Amerika'daki herkesin on beş dakikalığına ünlü olacağını söylemiş, sanırım seninki şimdi. Kutlamak için Bingo'ya gitmek ister misin?"

Kesinlikle istiyordum, kaburga etini yerken (iki porsiyon) babama ertesi gün benimle hastaneye gelip Bayan Ravensburger diye biriyle konuşup konuşamayacağını sordum. Memnuniyetle geleceğini söyledi.

9

Ravensburger'ın ofisinde görüştük. Yanında Melissa Wilcox adlı genç bir kadın vardı; uzun ve biçimli bir vücudu vardı, sarı saçları kısa, pek ciddi bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı. Bay Bowditch'in fizik tedavi uzmanı o olacaktı. Konuşmanın büyük kısmını o yaptı, hiçbir şeyi atlamamak için arada bir küçük bir deftere bakıyordu. "Küçük bir tartışmanın" ardından Bay Bowditch'in, hareket kabiliyetini artırmaya ve önce koltuk değnekleriyle –kolu destekleyen metal halkaları olandan– sonra da hasta yürüteciyle yeniden ayaklanmasını sağlamaya çalışması için haftada iki kez onu evine almaya ikna olduğunu söyledi. "Güzel ilerleme kaydettiğinden" emin olmak için hayati değerlerini de alacaktı ve çubuk bakımı denen bir şeyi kontrol edecekti. "Bunu senin yapman gerekecek Charlie."

Ona bunun ne anlama geldiğini sordum, bacağına giren çubukların düzenli olarak dezenfektanla silinmesi gerektiğini açık-

ladı. Bunun acı verici bir işlem olduğunu ama sonradan kangrene yol açabilecek bir enfeksiyon kadar acı verici olmadığını söyledi.

"Ben haftada dört gün gelmek istedim ama kabul etmiyor," dedi Melissa. "Neyi kabul edip neyi etmeyeceği konusunda çok net."

Bir de bana sor, diye düşündüm.

Başlarda çok yardıma ihtiyacı olacak Charlie, senin ona yardımcı olacağını söylüyor."

"Dediğine göre," diye araya girdi Bayan Ravensburger, "*sen* onun iyileşme planıymışsın." Benimle konuşuyor ama onu da konuya dahil etmeye çalışır gibi babama bakıyordu.

Babam dahil olmadı.

Melissa önünde hırlayan bir kaplan olan parlak mor renkli küçük defterinde yeni bir sayfa açtı. "İlk katta tuvalet olduğunu söyledi."

"Evet, var." Ona bayağı küçük bir tuvalet olduğunu söyleme zahmetine girmedim. Evi ilk ziyaretinde kendisi görebilirdi.

Başıyla onayladı. "Bu çok önemli, uzun bir süre merdivenleri çıkamayacak."

"Ama eninde sonunda çıkabilecek mi?"

"Sıkı çalışırsa tabii. Yaşlı o –aslına bakarsan tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmediğini iddia ediyor– ama formu iyi. Sigara içmiyor, içki içmediğini söylüyor, kilosu yok."

"Bu bayağı önemli," dedi babam.

"Tabii öyle. Beden yükü çok önemli bir sorun, özellikle de yaşlılarda. Pazartesi hastaneden çıkış yapmasını planlıyoruz. O zamana dek tuvaletin yan taraflarına tutunma barlarının yerleştirilmesi gerekiyor. Bu hafta sonu bunu yapabilir misiniz? Yapamayacaksanız taburcu etmeyi salı gününe erteleyeceğiz."

"Yapabilirim." Yakın geleceğimde daha çok Youtube videosu görüyordum.

"Geceler için ördeğe, acil durumlar için de lazımlığa ihtiyacı var. Bunu halledebilir misin?"

Evet, dedim, halledebilirdim de. Birden çok kez kusmuk temizlemiştim, lazımlıktan tuvalete kaka dökmek gelişmeden bile sayılabilirdi.

Melissa defterini kapattı. "Başka binlerce şey var, çoğu küçük şeyler... Bu işine yarar. Bir bak."

Kotunun arka cebinden bir broşür çıkardı. Başlık *Aptallar İçin Evde Bakım* değildi ama pekâlâ olabilirdi de. Okuyacağımı söyleyip kendi arka cebime koydum.

"Evi kendi gözümle görünce başka neler gerektiğini daha iyi söyleyebilirim," dedi Melissa. "Bu öğleden sonra evine uğramayı düşündüm ama o dönene dek eve girmemem konusunda çok ısrarcı."

Evet, Bay Bowditch çok ısrarcı olabiliyordu, bunu ben de kısa sürede öğrenmiştim.

"Bu işi üstlenmek istediğine emin misin Charlie?" diye sordu Bayan Ravensburger. Bu sefer önce babamın yüz ifadesini kontrol etmemişti.

"Evet."

"İlk üç dört gece onun yanında kalman gerekse bile mi?" diye sordu Melissa. "Rehabilitasyon merkezi ihtimalini konuşmaya çalıştım onunla –boş yeri olan Riverview adında güzel bir yer var– ama dinlemek bile istemedi. Sadece evine gitmek istediğini söyledi."

"Onunla kalabilirim." Gerçi üst kattaki henüz hiç görmediğim bir odada uyuma fikri tuhaf geliyordu. "Sorun olmaz. Okul tatil."

Bayan Ravensburger babama döndü. "Bu düzenleme sizin için uygun mu Bay Reade?"

Ne diyeceğinden hiç emin olamadan bekledim ama babam yanımda durdu.

"Biraz endişeliyim ama bu muhtemelen normaldir, Charlie sorumluluk sahibidir, Bay Bowditch onunla bir bağ kurdu sanırım ve gerçekten de başka kimsesi yok."

"Bayan Wilcox, ev konusunda..." dedim.

Gülümsedi. "Melissa de lütfen. Sonuçta iş arkadaşı olacağız."

Ona Melissa demek Bay Bowditch'e Howard demekten daha kolaydı çünkü yaşlarımız yakındı. "Ev konusunda... kişisel algılamayın, sizin bir şey çalacağınızdan falan korktuğu yok. O sadece... şey..." cümleyi nasıl bitireceğimi bilemiyordum ama babam bitirdi.

"Mahremiyetine önem veren biri."

"Evet, öyle," dedim. "Biraz huysuz olması konusunda da ona müsamaha göstermelisiniz. Çünkü..."

Melissa çünküsünü beklemedi. "İnan benim de kırık bacağıma dış sabitleyici taksalar ben de huysuz olurdum."

"Sigorta durumu nedir?" diye sordu babam Bayan Ravensburger'a. "Paylaşabilir misiniz?"

Bayan Ravensburger ve Melissa Wilcox bakıştılar. Bayan Ravensburger, "Bir hastanın finansal düzenlemeleri hakkında detaya girme konusunda kendimi pek rahat hissetmiyorum ama şunu söyleyebilirim, hastane muhasebesine göre masrafı kendisi karşılamak niyetinde," dedi.

"Aa," dedi babam bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ama yüzünden hiçbir şeyi açıklamadığı anlaşılıyordu. Ayağa kalkıp Bayan Ravensburger'la el sıkıştı. Ben de el sıkıştım.

Melissa peşimizden koridora çıktı, insanı kör edecek kadar beyaz spor ayakkabılarıyla kayarcasına ilerliyordu.

"Louisiana Eyalet Üniversitesi?" diye sordum.

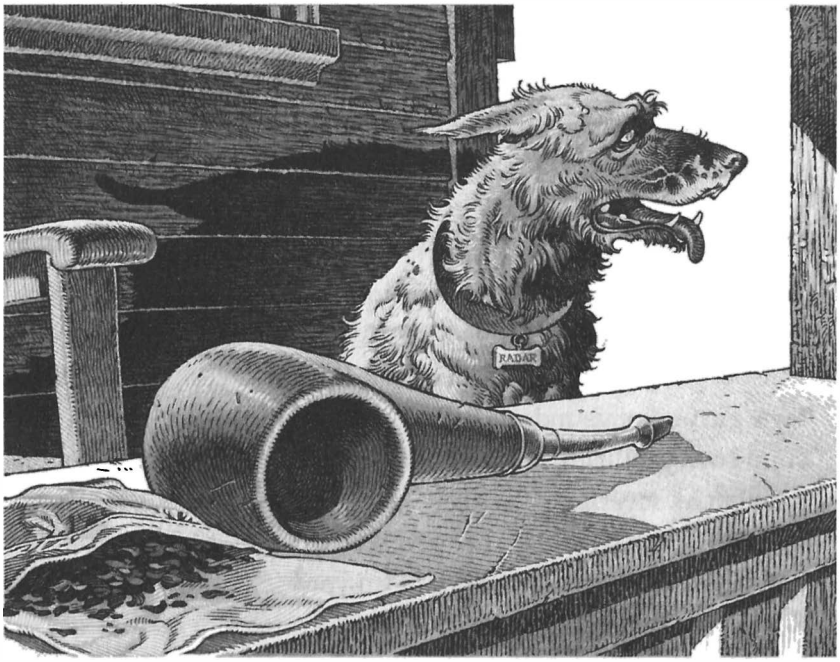
Şaşırdı. "Nereden bildin?"

"Defterden. Basketbol?"

Gülümsedi. "Bir de voleybol."

Boyuna bakılırsa deli gibi smaç bastığına emindim.

Alışveriş. Babamın Piposu. Bay Bowditch'ten Bir Telefon. Un Kabı.

1

Tutunma barı için montaj seti almaya yapı markete, sonra da randevusuz gidilebilen bir veterinerin de olduğu Pet Pantry'ye gittik. Kalp kurdu çiğneme tableti ve Radar'ın eklem iltihabı için Carprofen aldım. Normalde bu ilaçlar sadece reçeteyle veriliyor ama durumu açıklayınca veteriner ilaçları verdi, sadece ilaçların bedelinin nakit ödenmesi gerektiğini belirtti. Bay Bowditch'in Radar'ın her şeyini oradan aldığını, eve teslim edilmesi için faz-

ladan ödeme yaptığını söyledi. Babam tutunma barı için kredi kartını kullandı. Ben ilaçlar için kendi paramı kullandım. Son durağımız eczaneydi, buradan uzun boyunlu bir ördek, bir lazımlık, çubuk bakımı için kullanacağım dezenfektan ve iki şişe de kuvvetli cam temizleyici aldım. Bunları da ben ödedim ama nakit değil, Visa kartımda iki yüz elli dolarlık limitine rağmen kartın reddedileceğine dair bir endişem yoktu. Ölümüne alışverişçi tiplerden olmamıştım hiç.

Eve dönüş yolunda babamın, üstlendiğim bu sorumlulukla ilgili benimle konuşmasını bekledim... Sonuçta bu on yedi yaşında bir çocuk için bayağı ağır bir sorumluluktu. Ama konuşmadı, sadece radyoda klasik *rock* şarkılarını dinleyip bazen de eşlik etti. Kısa süre sonra o sırada aslında ne söylemek istediğine karar verdiğini öğrendim.

Bay Bowditch'in evine yürüdüm, Radar beni karşıladı. Onun ilaçlarını tezgâha koyup tuvalete bir göz attım. Dar olmasının tutunma barlarını takarken (ve Bay Bowditch tuvaleti kullanırken) işe yarayacağını düşündüm ama bu işle yarın ilgilenecektim. Bodrumda, çamaşır makinesinin üstündeki rafta bir yığın temiz bez görmüştüm. Aşağı inip iki avuç bez aldım. Çok güzel bir bahar günüydü, başta günü dışarıda geçirip çitleri düzeltmeyi düşünmüştüm ama önce camları halletmem gerektiğine karar verdim, böylece Bay Bowditch eve gelene dek temizleyicinin kokusu uçup gitmiş olurdu. Aynı zamanda evi gezmek için de iyi bir bahaneydi.

Mutfak, kiler ve oturma odasının –Bay Bowditch'in normalde yaşadığı yerlerin– dışında bir de misafir odası vardı, buradaki uzun masanın üzeri tozlanmasın diye örtülmüştü. Sandalyeler yoktu, bu yüzden oda bayağı boş duruyordu. Çalışma odası ya da kütüphane ya da ikisinin karışımı olan bir oda daha vardı. Çatının su akıttığını ve kitaplardan bazılarının ıslandığını fark edince çok canım sıkıldı. Güzel kitaplardı da bunlar, pahalı görünen, deri ciltli kitaplar, arka koridordaki özensiz yığınlardaki kitaplar

gibi değillerdi. Bir Dickens seti vardı, Kipling seti, Mark Twain seti, bir de Thackeray diye birinin seti. Zamanım olduğunda bunları raflarından çıkarıp yere yaymaya, kurtarılabilir haldeler mi diye bakmaya karar verdim. Muhtemelen bunu nasıl yapabileceğime dair de YouTube videoları vardı. O bahar Tube'la yaşadım resmen.

İkinci katta üç yatak odası vardı, bir nevresim dolabı ve daha büyük bir banyo. Yatak odasının duvarları yine kitap raflarıyla kaplıydı ve yatağın belli ki uyuduğu tarafının başında bir okuma lambası duruyordu. Buradaki kitaplar genelde karton kapaktı; gizem, bilimkurgu, fantastik, 40'lara kadar giden korku romanları... Bazıları bayağı iyi görünüyordu, her şey yolunda giderse birini ödünç istemeyi düşündüm. Sanırım Thackeray ağır gidenlerdendi ama *Niçin?* tam benlik duruyordu. Kapaktaki çekici gelin siyah giymişti, evet ama pek bir yerini kapatmamıştı bu siyah. Komodinde iki kitap vardı, Ray Bradbury'nin karton kapaklı *Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana* kitabı, bir de kalın, sert kapaklı *Fantastik Kurgunun Başlangıcı ve Dünya Matrisindeki Yeri: Jung Bakış Açısı*. Kapağında içine yıldızlar dökülen bir huni vardı.

Diğer yatak odalarından birinde hazırlanmış çift kişilik bir yatak vardı ama üzerine naylon bir örtü serilmişti, üçüncü oda tamamen boştu ve içeride bayat bir koku vardı. Spor ayakkabı değil de ağır bir ayakkabı giymiş olsam adımlarım bu odada tüyler ürperten, yankılı sesler çıkarırdı.

Dar merdivenler (*Sapık* merdivenleri diye düşündüm) üçüncü kata çıkıyordu. Burası tavan arası değildi ama tavan arasıymış gibi kullanılıyordu. Üç odaya karmakarışık dağılmış bir sürü mobilya vardı, muhtemelen misafir odasındaki masanın takımı olan altı süslü sandalye ve başlığı boylu boyunca üstüne konan boş odadaki yatak da buradaydı. İki tane bisiklet (birinin tek tekeri yoktu), tozlanmış eski dergi kolileri ve üçüncü ve en küçük odada sesli filmlerin yeni olduğu zamanlardan kalma gibi görünen,

* Orijinal adı *The Bride Wore Black* (Siyah Giyen Gelin). (ç.n.)

marangoz aletleriyle dolu ahşap bir kutu vardı. Yan tarafında artık solan A.B. harfleri vardı. Tutunma barını takmama tavlarının dokunacağını düşünerek matkabı elime aldım ama kaskatı kesilmişti. Şaşılacak bir yanı yoktu bunun. Aletlerin bırakıldığı köşede tavan sızıntı yapmıştı ve tüm aletler –matkap, iki çekiç, ortasında belli belirsiz sarı bir kabarcık olan su terazisi– Pas Diyarı'na gitmişti. Kış gelmeden akıtan çatı konusunda bir şeyler yapmak gerekiyor, diye düşündüm, yoksa yapısal hasara yol açacaktı. Henüz hasar yaratmadıysa tabii.

Üçüncü katın pencereleriyle başladım çünkü en kirli olanlar onlardı. Hatta pislik içindelerdi. Kovamdaki suyu sık sık değiştireceğim belliydi ve tabii ki camların iç kısmı işin sadece yarısıydı. Öğle yemeği için paydos verip eski Hotpoint'te bir konserve acılı fasulye ısıttım.

"Kâseyi yalamana izin vermeli miyim?" diye sordum Radar'a. Bana o kocaman kahverengi gözleriyle baktı. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

Kâseyi yere bıraktım, hemen yumuldu. Sonra pencerelere döndüm. Bitirdiğimde öğleden sonra olmuştu. Parmaklarım buruş buruştu ve kollarım cam silip durmaktan yorulmuştu ama Windex cam temizleyici ve sirke (YouTube taktiği) gerçekten fark yaratmıştı. Eve ışık dolmuştu.

"Hoşuma gitti," dedim. "Bizim eve inmek ister misin? Babam ne yapıyor bakalım?"

Radar havlayıp istediğini söyledi.

2

Babam beni verandada bekliyordu. Piposu tütün kesesiyle beraber tırabzandaydı. Bu da nihayetinde o konuşmayı yapacağımız anlamına geliyordu. Ciddi bir konuşma olacaktı.

Bir zamanlar babam sigara içerdi. Kaç yaşındaydım hatırlamıyorum ama annem ona doğum gününde bir pipo almıştı. Havalı, Sherlock Holmes tarzı bir şey değildi ama sanırım pahalıydı. Annemin ondan kanser çubuklarını bırakmasını istediğini, babamın da (bağımlıların yaptığı gibi geçiştirerek) elbet bırakacağına söz verdiğini hatırlıyorum. Pipo bu işi becermişti. Önce sigaranın sayısını azalttı, sonra da tamamen bıraktı, annemin bize tavuk almak için boktan köprüden geçmesinden kısa süre önceydi bu.

Çarşıdaki tütüncüden aldığı Three Sails tütünün kokusu hoşuma gidiyordu ama çoğu zaman koklayacak bir şey olmuyordu çünkü pipo sönüp duruyordu. Bu annemin ana planının bir parçası olabilir ama ona soracak fırsatı bulamadım hiç. Neyse pipo en sonunda şömine rafındaki pipo askısında buldu kendini. En azından annem ölene dek. O ölünce yeniden ortaya çıktı. İçki içtiği yıllarda babamın hiç sigara içtiğini görmedim ama geceleri o eski filmleri izlerken pipo hep yanındaydı, gerçi pipoyu neredeyse hiç yakmıyor, haznesini doldurmuyordu. Ama ucu ile sapını bayağı çiğnedi ve ikisini de değiştirmek zorunda kaldı. AA toplantılarına gitmeye başladığında pipoyu da yanında götürdü. Orada sigara içmek yasaktı, bu yüzden piponun sapını çiğniyordu, bazen (Lindy Franklin öyle demişti) hazne kısmını ters tutarak.

İkinci yılını tamamladığı sıralar pipo yeniden raftaki yerini aldı. Ona sorduğumda, "İki senedir içmiyorum. Bence diş kaşımayı da bırakmanın vakti geldi," dedi.

Ama pipo yine de arada bir ortaya çıkıyordu. Chicago ofisindeki büyük ajans toplantılarından önce, sunum yapması gerekiyorsa. Annemin her ölüm yıl dönümünde. Ve şimdi. Tütünüyle birlikte üstelik, ki bu *aşırı* ciddi bir konuşma yapacağını gösteriyordu.

Radar verandaya yaşlı bir hanım gibi, her bir basamağı incelemek için dura dura tırmandı. Sonunda başardığında babam onun kulaklarının arkasını kaşıdı. "Aferin sana kızım."

Radar hafifçe havlayıp babamın sallanan sandalyesinin yanına yattı. Ben de diğerine oturdum.

"İlaçlarına başladın mı?"

"Henüz değil. Kalp kurdu ve iltihap ilacını akşam yemeğine karıştıracağım."

"Tutunma barı setini almamışsın yanına."

"O yarın. Montaj talimatlarını bu gece okuyacağım." *Aptallar İçin Evde Bakım* broşürünü de. "Sorun olmazsa matkabını ödünç almam lazım. Birisinin alet çantasını buldum –üzerinde A.B. baş harfleri var, belki babasının ya da büyükbabasınındır– ama içindeki her şey paslanmış. Çatı akıtıyor."

"Kullanabilirsin tabii." Pipoya uzandı. İçini çoktan doldurmuştu. Göğüs cebinde birkaç kibriti vardı, birini başparmağının tırnağıyla kazıyarak yaktı, bu küçük bir çocukken beni çok etkileyen bir numaraydı. Hâlâ da etkiliyordu aslında. "Biliyorsun, memnuniyetle seninle gelip sana yardımcı olurum."

"Yok, önemli değil. Bayağı küçük bir banyo, birbirimize engel oluruz."

"Ama neden aslında bu değil, öyle değil mi Chip?"

Bana en son ne zaman böyle demişti? Beş yıl önce mi? Yaktığı kibriti –çoktan yarısına kadar yanmıştı– hazne kısmına tuttu ve yakabilmek için piponun ucundan havayı içine çekmeye başladı. Aynı zamanda da benim cevap vermemi bekliyordu tabii ki ama benim söyleyecek bir şeyim yoktu. Radar başını kaldırıp hoş kokulu tütün dumanını kokladı, sonra burnunu veranda zeminine koydu tekrar. Halinden bayağı memnun görünüyordu.

Babam kibriti sallayıp söndürdü. "Orada görmemi istemediğin bir şey yok değil mi?"

Bu aklıma, içeride doldurulmuş hayvan ve gözleriyle seni izleyen, tüyler ürpertici Kit-Cat saat var mı diye soran Andy'yi getirdi. Gülümsedim. "Hayır, normal bir ev, biraz köhne, çatısı da akıyor. Bu konuda eninde sonunda bir şey yapmak gerekecek."

Babam başını sallayıp piposundan bir nefes çekti. "Bu... bu durum hakkında Lindy'yle konuştum."

Şaşırmamıştım. Lindy onun sponsoruydu ve babamın canını sıkan şeyler konusunda onunla konuşması gerekiyordu. "Sende bakıcı zihniyetinin olabileceğini söyledi. Benim içtiğim zamandan kalma. Tanrı biliyor ya bana baktığın zamanlar oldu, ne kadar küçük olsan da. Evi temizledin, bulaşıkları yıkadın, kendi kahvaltını, bazen akşam yemeklerini hazırladın." Duraksadı. "O günleri anmak benim için çok zor, konuşmak daha da zor."

"Bu yüzden değil."

"O zaman neden?"

Tanrı'yla bir anlaşma yaptığımı ve bana düşen kısmını yerine getirmem gerektiğini ona anlatmayı hâlâ istemiyordum ama *anlatabileceğim* başka bir şey vardı. Anlayacağı bir şeydi ve neyse ki doğruydu da. "AA'da minnettar bir tutum içinde olmak gerektiğinden bahsediliyor ya."

Başıyla onayladı. "Minnettar bir alkolik sarhoş olmaz. Böyle deniyor."

"Ben de sen artık içmediğin için minnettarım. Belki sana her zaman söylemiyorum ama öyleyim. Bunun karşılığında bir iyilik yapmaya çalıştığımı söyleyip konuyu burada kapatsak olmaz mı?"

Piposunu ağzından çıkardı, eliyle gözlerini sıvazladı. "Tamam, olur. Ama onunla tanışmak istiyorum. Bu benim görevim. Anlıyorsun değil mi?"

Anladığımı söyledim. "Kazanın üstünden biraz zaman geçtikten sonra belki?"

Başıyla onayladı. "Olur. Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum."

"Büyük bir işin altına girdiğini anladığın sürece sorun yok. Anlıyorsun değil mi?"

Anlıyordum ve ne kadar büyük bir işin altına girdiğimi bilmediğimin farkındaydım. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum. Gerçekten bilsem cesaretim kırılabilirdi. "Senin programında söyledikleri bir şey daha var, adım adım ilerlemekle ilgili."

Başıyla onayladı. "Tamam ama bahar tatili yakında bitecek. Orada ne kadar zaman harcaman gerektiğini hissetsen de derslerinden geri kalmaman gerek. Bu konuda ısrar ediyorum."

"Tamam."

Pipoya baktı. "Bu şey sönmüş. Hep sönüyor." Verandanın tırabzanına koydu, sonra eğilip Radar'ın ensesindeki kalın kürkü kaşıdı. Radar başını kaldırdı, sonra tekrar indirdi. "Çok tatlı bir köpek."

"Öyle."

"Ona âşık oldun değil mi?"

"Eh... evet. Sanırım oldum."

"Tasması var ama kimliği yok, bu da Bay Bowditch'in köpek vergisini ödemediği anlamına geliyor. Tahminimce hiç veterinere gitmemiştir." Benim tahminim de bu yöndeydi. "Kuduz aşısı olmamış. Başka şeyler de vardır tabii." Duraksadı. "Bir sorum var ve iyi düşünmeni istiyorum. Ciddi ciddi düşün. Oyuna mı getiriliyoruz? Alışveriş, köpek ilaçları, tutunma barı?"

"Ördeği de unutma," dedim.

"Sence öyle mi? Ne düşünüyorsun söyle."

"Bana aldıklarımın listesini tutmamı, harcamaları halledeceğini söyledi." Bu en fazla yarım bir cevap sayılırdı. Bunun farkındaydım, babam da muhtemelen farkındaydı. Tekrar düşündüm de *muhtemelen*'i atabiliriz.

"Onun adına borç çukuruna girdiğimizden değil. İki yüz dolarlık masraf sadece. Ama hastane... Arcadia'da bir hafta kalmak ne kadar tutuyor biliyor musun? Üstüne bir de ameliyatlar var tabii, bir de sonraki bakım?" Ben bilmiyordum ama sigorta eksperi olan babam biliyordu.

"Seksen bin. En az."

"*Bu borç* için bizi sorumlu tutamazlar, değil mi?"

"Hayır, borç onda. Ne çeşit bir sigortası var ya da var mı bilmiyorum. Lindy'ye baktırdım, Overland'de hiçbir şeyi yok. Herhalde Medicare'i vardır. Bunun dışında kim bilir?" Yerinde

kımıldandı. "Onun hakkında biraz araştırma yaptım. Umarım kızmazsın."

Kızmadım, şaşırmadım da çünkü insanlar hakkında araştırma yapmak babamın işiydi. Peki merak ediyor muydum? Tabii ki. "Ne buldun?"

"Neredeyse hiçbir şey, ki şu gün, şu dönemde bunun imkânsız olduğunu sanırdım."

"Eh, bilgisayarı, hatta cep telefonu bile yok. Bu da Facebook ve diğer tüm sosyal medya platformlarını eliyor." Bay Bowditch'in bilgisayarı olsa bile Facebook'a burun kıvıracağını düşünüyordum. Facebook hayatına *burnunu sokacak* bir şeydi.

"Bulduğun alet çantasında A.B. başharflerinin olduğunu söylemiştin değil mi?"

"Evet."

"Bu uyuyor. Tepedeki mülk altı dönüm, bayağı iyi bir arazi. 1920 yılında Adrian Bowditch adında biri tarafından alınmış."

"Büyükbabası mı?"

"Belki ama yaşı hesaba katılırsa babası da olabilir." Babam piposunu veranda tırabzanından alıp bir iki kez çiğnedi, sonra geri koydu. "Kaç *yaşında* ki bu arada? Gerçekten bilmiyor mu acaba?"

"Bilmiyor olabilir sanırım."

"Eskiden onu gördüğüm zamanlarda –bu köşesine çekilmeden önceydi– elli yaşlarında görünüyordu. Ben el sallardım, bazen o da elini şöyle bir kaldırırdı."

"Onunla hiç konuşmadın mı?"

"Selam vermiş olabilirim herhalde ya da o gün havanın özel bir durumu varsa ondan bahsetmişizdir belki ama pek konuşkan biri değildi. Neyse de bu hesapla kabaca Vietnam'a gidecek yaşlarda olmalı ama hiç askeri kayıt bulamadım."

"Askere gitmemiş yani."

"*Büyük ihtimalle* gitmemiş. Hâlâ Overland'de çalışsam daha çok şey bulabilirdim ama orada çalışmıyorum ve Lindy'den de istemek istemedim."

"Anlıyorum."

"En azından biraz parası olduğunu tespit ettim, emlak vergisi kamuya açık olarak bildiriliyor ve 2012 yılında Çınar Sokak 1 numaranın borcu yirmi iki binmiş, küsuratı da var."

"Bunu her *yıl* mı ödüyor?"

"Değişiyor. Önemli olan şu, vergisini ödüyor mu ödüyor. Belki anlatmışımdır, annenle mahalleye taşındığımızda o çoktan buradaydı. O zamanlar çok daha az para bayılıyordur herhalde, emlak vergisi de diğer her şey gibi çok yükseldi ama yine de toplamda altı haneli rakamlardan bahsediyoruz. Büyük bir arazi. Emekli olmadan önce ne iş yapıyormuş?"

"Bilmiyorum. Adamla daha yeni tanıştım aslında ve tanıştığımda kötü durumdaydı. Öyle aşırı samimi diyeceğin bir sohbetimiz olmadı." O konuşmanın da zamanı yakındı aslında. Henüz bilmiyordum sadece.

"Ben de bilmiyorum. Aradım ama bulamadım. Ki tekrar söylemeye değer, şu gün, şu dönemde bunun imkânsız olduğunu sanırdım. Sistemin dışına çıkan insanlar duydum daha önce ama genelde dünyanın sonunun geldiğine inanan bir tarikatla beraber Alaska'nın yabanında oluyorlar ya da Unabomber gibi Montana'da."

"Una-kim?"

"Ülke içinden bir terörist. Gerçek adı Ted Kaczynski. Bowditch'in evinde şurada burada duran bomba yapım malzemeleri görmemişsindir değil mi?" Babam bunu şakayla kaşlarını kaldırarak söyledi ama şaka yaptığından tam olarak emin değildim.

"Gördüğüm en tehlikeli şey tırpandı. Ah, bir de üçüncü kattaki alet çantasından çıkan o paslı küçük balta."

"Fotoğraf var mı? Babasının, annesinin? Ya da gençliğinden kendisinin?"

"Yok. Gördüğüm tek fotoğraf Radar'ınki. Oturma odasındaki koltuğunun yanında duran sehpanın üzerinde."

"Hı." Babam piposuna uzandı, derken fikrini değiştirdi. "Parasının nereden geldiğini bilmiyoruz –tabii hâlâ varsa– ve eskiden ne iş yaptığını da bilmiyoruz. Evden çalışıyordu herhalde, agorafobisi olduğu için. Agorafobi..."

"Ne olduğunu biliyorum."

"Tahminimce hep böyle bir eğilimi vardı, yaşlandıkça da kötüleşti. Evine çekildi."

"Sokağın karşısında oturan kadın Radar'ı geceleri yürüyüşe çıkardığını söyledi." Radar adını duyunca kulaklarını dikti. "Bana biraz tuhaf geldi, çoğu kişi köpeğini gün içinde gezdirir ama..."

"Geceleri sokaklarda daha az kişi olur," dedi babam.

"Evet. 'Naber komşu' tarzı bir adam olmadığı kesin."

"Bir şey daha var," dedi babam. "Biraz tuhaf bir şey... ama *o* da biraz tuhaf, değil mi?"

Sorusunu pas geçip bu diğer şeyin ne olduğunu sordum.

"Bir arabası var. Nerede olduğunu bilmiyorum ama var. İnternette kaydını buldum. 1957 model Studebaker. Antika olarak kaydedildiği için taşıt vergisi daha düşük. Emlak vergisi gibi taşıt vergisini de her yıl ödüyor ama o çok daha düşük tabii. Altmış dolar falan."

"Arabası varsa ehliyetini de bulabilirsin baba. Oradan kaç yaşında olduğu da çıkar."

Babam gülümseyip başını iki yana salladı. "İyi deneme ama Howard Bowditch adına hiç ehliyet çıkmamış Illinois'de. Ayrıca araba almak için ehliyete ihtiyacın yok. Araba çalışmıyor bile olabilir.

"Çalışmayan bir arabanın yıllık vergisini neden ödeyesin ki?"

"Bir de şu var Chip. Araba süremiyorken neden vergi ödeyesin ki?"

"Peki Adrian Bowditch? Baba ya da büyükbaba? Belki onun bir ehliyeti vardır."

"Bunu düşünmemiştim. Kontrol edeceğim." Duraksadı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"İstiyorum."

"O zaman bunların bir kısmını sor ona. Çünkü benim bulduklarıma bakılırsa bu dünyada yok gibi."

Soracağımı söyledim, bu konuşmamızı sonlandırmış gibiydi. Kulübeden –sözde içinde hiçbir şey olmamasına rağmen kapısına ağır bir asma kilit vurulan kulübeden– duyduğum tuhaf tırmalama sesinden bahsetmeyi düşündüm ama bahsetmedim. Ses artık zihnimde hayal meyal kalmıştı ve düşünmem gereken başka bir sürü şey vardı.

3

Bahar tatilinin bir kısmı, hatta belki tamamı boyunca uyuduğum misafir odasındaki yatağın naylon toz örtüsünü kaldırırken aklımda hâlâ bunlar dolaşıyordu. Yatak hazırlanmıştı ama çarşaflarda bayat ve küflü bir koku vardı. Bu nevresimleri çıkardım, nevresim dolabından yenilerini çıkarıp geçirdim. Bunlar ne kadar temizdi bilmiyordum ama daha iyi kokuyorlardı. Açılan kanepe için de bir yorganla birlikte bir takım daha vardı.

Aşağı indim. Radar merdivenin dibinde beni bekliyordu. Yatak takımını Bay Bowditch'in koltuğuna bıraktım, kanepeyi açabilmek için koltuğu ve yanındaki sehpayı çekmem gerektiğini fark ettim. Sehpayı çekince çekmecesi bir parça açıldı. Bir sürü bozuk para, eskilikten krom kaplaması neredeyse tamamen dökülen bir mızıka... ve bir şişe Carprofen gördüm. Sevindim çünkü Bay Bowditch'in yaşlanan köpeğinin rahatsızlığını umursamadığını düşünmek hoşuma gitmemişti, hem Pet Pantry'deki kadının neden bana ilaç satmaya o kadar hevesli olduğu da anlaşılmıştı. Ama ilacın pek de işe yaramadığını anlamak beni üzmüştü.

Radar'a mama verdim, mamasına –yeni aldığımın daha taze ve belki daha güçlü olduğunu düşünerek– yeni şişeden bir hap

sıkıştırdım, sonra yeni yatak için yastık almaya tekrar yukarı çıktım. Radar yine beni merdivenin dibinde bekliyordu.

"Tanrım, o kadar hızlı mı yalayıp yuttun!"

Radar kuyruğunu yere vurdu ve yanından geçebileceğim kadar kenara çekildi.

Yastığı biraz kabarttım ve artık oturma odasının ortasında bir yatağa dönüşen kanepeye bıraktım. Bay Bowditch bu durumdan yakınabilirdi ve muhtemelen yakınacaktı da ama ben sorun olmayacağını düşündüm. Sabitleyicisinin çubuk bakımı kolay görünüyordu ama keşke *Aptallar İçin Evde Bakım*'da onu tekerlekli sandalyesinden, öyle geleceğini tahmin ediyordum, yatağa ve tekrar tekerlekli sandalyeye nasıl alacağıma dair daha çok şey olsaydı.

Başka, başka ne vardı?

Misafir odasının eski nevresimlerini makineye at ama bu yarına, hatta pazartesiye kadar bekleyebilirdi. Telefon, başka bu vardı işte. Yakında duracak bir telefona ihtiyacı olacaktı. Ev telefonu beyaz, kablosuz olanlardandı, 1970'lerdeki eski hırsız-polis TCM filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu, bütün erkeklerin favorili, kadınların da kabarık saçlı olduğu filmlerden. Telefonun çalışıp çalışmadığını kontrol ettim ve çevir sesini duydum. Tam şarj yerine geri koyuyordum ki telefon elimde çaldı. İrkilip çığlık attım ve telefonu düşürdüm. Radar havladı.

"Sorun yok kızım," dedim ve telefonu aldım. Aramayı kabul etmek için bir tuş yoktu. Hâlâ basacak bir şey ararken Bay Bowditch'in ince ve uzaktan gelen sesini duydum: "Alo? Orada mısın? *Alo*?"

Demek ki telefonu açma tuşu ya da kimin aradığını görmenin bir yolu yoktu. Telefon bu kadar eski olunca illa şansını denemen gerekiyordu.

"Alo," dedim. "Ben Charlie, Bay Bowditch."

"Radar neden havlıyor?"

"Çünkü çığlık atıp telefonu düşürdüm. Çaldığında elimdeydi."

"Seni korkuttu ha?" Cevap beklemedi. "Radar'ın akşam yemeği saati diye orada olacağını umdum. Ona mama verdin değil mi?"

"Verdim. Üç lokmada yuttu."

Çatallı bir sesle güldü. "Öyledir o. Artık eli ayağı pek tutmuyor ama iştahı her zaman yerinde."

"Siz nasıl hissediyorsunuz?"

"Bacağım verdikleri ilaca rağmen deli gibi acıyor ama bugün beni yataktan kaldırdılar. O sabitleyiciyle dolaşınca insan kendini Jacob Marley* gibi hissediyor."

"'Bunlar hayattayken kuşandığım zincirler.'"

Yine o çatallı sesle güldü. Tahmimce kafası bayağı iyiydi. "Kitabı mı okudun, filmi mi izledin?"

"Film. Her Noel arifesinde, eski filmleri veren TCM'de. Bizim evde çok izlenir bu kanal."

"Ne olduğunu bilmiyorum." Tabii bilmezdi. Sadece... Bayan Silvius ne demişti? Tavşan kulağı mı? Ondan olan bir televizyonda TCM çekmezdi.

"Sana ulaşabildiğime sevindim. Pazartesi öğleden sonra eve dönmeme izin verecekler, öncesinde seninle konuşmam gerekiyor. Yarın beni görmeye gelebilir misin? Oda arkadaşım dinlenme odasında beyzbol maçı izliyor olacak, biz de biraz yalnız kalırız böylece."

"Tabii. Çekyatı hazırladım sizin için, kendim için de üst kattaki yatağı..."

"Bir dakika dur Charlie..." Uzun bir duraksama oldu. Sonra, "Yatak hazırlamak ve köpeğimi beslemek gibi yeteneklerinin arasında sır tutmak da var mı?" dedi.

Babamın içtiği yılları düşündüm, kayıp yıllarını. O zamanlar çoğu zaman kendi kendime bakmam gerekiyordu, çok öfkeleniyordum. O şekilde öldüğü için anneme kızıyordum, ki bu sa-

---

* Charles Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı* romanında zincirleriyle dolaşan hayalet karakter. Ebenezer Scrooge'un eski iş ortağı. (ç.n.)

lakçaydı çünkü bu kesinlikle onun hatası değildi ama o boktan köprüde öldürüldüğünde daha yedi yaşındaydım, unutmayın. Babamı seviyordum ama ona da kızgındım. Öfkeli çocuklar başını belaya sokar, yanımda da Bertie Bird gibi bu işi daha da kolaylaştıran biri vardı. Bertie ve ben, Andy Chen'leyken normaldik çünkü Andy tam örnek çocuklardandı ama yalnız kaldığımızda bayağı ölçüyü aşan boklar karıştırıyorduk. Yakalansak başımıza bir sürü dert açacak şeyler. Bazıları polisin işe karışacağı şeylerdi ama hiç yakalanmadık. Ve babam hiç öğrenmedi. İşler benim istediğim gibi gitse asla öğrenmezdi de. Babama Bertie'yle beraber en sevmediğimiz öğretmenin arabasının ön camına köpek boku sürdüğümüzü anlatmak ister miydim yani? Her şeyi anlatacağıma söz verdiğimden, buraya yazarken bile utançtan ölüyorum. Ki bu yaptığımız en kötü şey değildi.

"Charlie? Orada mısın?"

"Buradayım. Evet, sır tutabilirim. Birini öldürüp cesedini o kulübeye koyduğunuzu söylemediğiniz sürece."

Sessiz kalma sırası ondaydı ama hâlâ orada mı diye sormama gerek yoktu, hırıltılı nefesini duyabiliyordum.

"Öyle bir şey değil ama büyük sırlar. Yarın konuşuruz. Sen dürüst birine benziyorsun. Umarım bu konuda haklıyımdır. Göreceğiz. Şimdi sana ve babana ne kadar yüklenmiş oldum?"

"Ne kadar para harcadığımızı mı soruyorsunuz? Çok değil. En çok alışverişe gitti. İki yüz dolar falan, sanırım. Faturaları sakladım..."

"Bir de senin verdiğin zaman var. Bana yardım etme niyetindeysen ücretini alman lazım. Haftada beş yüz dolar uygun olur mu?"

Çok şaşırmıştım. "Bay Bowditch... Howard... Bana ödeme yapmanız gerekmiyor. Memnuniyetle..."

"Çalışan karşılığını hak eder. Luka İncili'nde böyle yazıyor. Haftada beş yüz, işler yolunda giderse de yıl sonu ikramiyesi. Tamam mı?"

Çalışma hayatında ne yaptıysa da boşa çalışmadığı kesindi. Donald Trump'ın iş bitirme sanatı dediği şey konusunda çok rahattı, bu itirazları bastırma konusunda da rahat olduğu anlamına geliyordu. Benim itirazlarım da bayağı zayıftı zaten. Tanrı'ya bir söz vermiştim ama ben bu sözü yerine getirirken Bay Bowditch bana para vermek istiyorsa da bunda bir çelişki görmüyordum. Ayrıca babamın bana sürekli hatırlattığı üzere üniversiteyi düşünmem gerekiyordu.

"Charlie? Anlaştık mı?"

"Her şey yolunda giderse sanırım anlaştık." Sonuçta bir seri katil çıkarsa haftada beş yüz dolar için sırrını saklamayacaktım. Bu sırrı saklamam için en az bin dolar vermesi gerekirdi. (Şaka yapıyorum.) "Teşekkürler. Hiç böyle bir beklentim..."

"Biliyorum," diye sözümü kesti. Bay Bowditch birinci sınıf bir söz kesiciydi. "Bazı açılardan bayağı hoş bir genç adamsın. Dediğim gibi dürüst birine benziyorsun."

Okulu kırdığımız bir gün bizim Bird Man'le Highland Park'ta bir cep telefonu bulduğumuzu, Stevens İlkokulu'nu arayıp bomba ihbarında bulunduğumuzu öğrense yine böyle mi düşünürdü acaba diye merak ettim. Bu Bird'ün fikriydi ama ben de ona uymuştum sonuçta.

"Mutfakta bir un kabı var. Görmüş olabilirsin." Görmekle kalmamıştım, bana ondan bahsetmişti de, gerçi unutmuş olabilirdi, o sırada çok fazla acı çekiyordu. İçinde para var, demiş, sonra da boş olduğunu söylemişti. Unuttuğunu söylemişti.

"Tabii."

"Ondan yedi yüz dolar al, beş yüzü ilk haftalığın, iki yüzü de şimdiye dek yaptığın harcamalar için."

"Emin mi..."

"Evet. Bunun rüşvet olduğunu, seni aşırı uç bir istekte bulunmak için yumuşatmaya çalıştığımı sanıyorsan... öyle değil. Biten işlerin karşılığı bu, Charlie. Biten işlerin. Bu konuda babana sonuna kadar açık olabilirsin. Gelecekte konuşabileceklerimiz hakkındaysa olamazsın. Bunun büyük bir istek olduğunun farkındayım."

"Suç olmadığı sürece sorun yok," dedim, sonra düzelttim. "*Kötü* bir suç."

"Saat üç civarı hastaneye gelebilir misin?"

"Evet."

"O zaman iyi akşamlar. Lütfen Radar'ı o el merdivenine hiç çıkmaması gereken bu aptal ihtiyar yerine sev."

Kapattı. Radar'ın başını birkaç kez okşadım ve iki kere de boynundan kuyruğuna kadar sırtını sıvazladım. Göbeğini de sevdirmek için sırtüstü döndü. Bu isteğini memnuniyetle yerine getirdim. Sonra mutfağa gidip un kabının kapağını açtım.

Kabın içi para doluydu. En üstte karman çorman halde çoğu onluk, yirmilik, beşlik ve birlik olan banknotlar vardı. Onları çıkardım. Tezgâhta hatırı sayılır bir yığın oluşturmuşlardı. Dağınık banknotların altında bantla tutturulmuş ellilik ve yüzlüklerden oluşan desteler vardı. Bantların üzerinde mor renkte FIRST CITIZEN BANKASI yazıyordu. Bu desteleri de dışarı çıkardım, kabın içine öyle bir sıkıştırılmışlardı ki biraz sağa sola oynatmam gerekti. Her birinde on banknot olan altı tane ellilik destesi vardı. Yine her birinde on banknot olan beş tane de yüzlük destesi vardı.

Radar mutfağa gelmiş, mama kabının yanında oturuyordu, kulaklarını dikmiş bana bakıyordu. "Yok artık, kızım. Burada sekiz bin dolar var, üsttekileri saymadan hem de."

Açıkta olan banknotlardan yedi yüz dolar saydım, düzeltip katladım ve para tomarını cebime koydum, bayağı bir kabartı yaptılar. Şimdiye kadar üzerimde taşıdığım paradan en az on kat fazla paraydı bu. Bantlı desteleri aldım ve kaba geri koymaya başladım, derken durdum. Kabın dibinde hafif kırmızımsı, üç küçük topçuk vardı. Bunlardan birini daha önce de ecza dolabında görmüştüm. Onları kaptan elime yuvarlayıp avucumda tuttum. Havalı tüfek saçması olamayacak kadar ağır olduklarını düşündüm. Aklıma gelen şeyde haklıysam Bay Bowditch'in parasının kaynağını anlamak konusunda bayağı yol almış sayılırdım.

Bunların altın olduğunu tahmin ediyordum.

4

Bisikletimle gelmemiştim, tepeden aşağı bizim eve yürümek sadece on, on iki dakika sürüyordu ama o gece yolu uzattım. Düşünmem gereken şeyler ve almam gereken bir karar vardı. Yürürken hâlâ orada durduğundan emin olmak için cebimdeki kabartıyı yoklayıp duruyordum.

Babama Bay Bowditch'in telefonunu ve iş teklifini anlatacaktım. Ona iki yüz doları harcamalarımız karşılığı, beş yüz doları da benim olan parayı gösterecektim. Bu paranın dört yüz dolarını üniversite hesabıma koymasını söyleyecek (ki o hesap da First Citizens Bankası'ndaydı) ve Bay Bowditch için çalıştığım her hafta dört yüz dolar daha yatırmaya söz verecektim, bu iş yaz boyunca ya da en azından ağustosta futbol antrenmanları başlayana dek sürebilirdi. Asıl mesele şuydu, ona un kabında ne kadar para olduğunu söylemeli miydim? Bir de tabii o altın saçmaları. Altınsa tabii.

Evimize girdiğimde kararımı vermiştim. Kaptaki sekiz bin doları ve saçma olmayan saçmaları kendime saklayacaktım. En azından ertesi gün Bay Bowditch'le konuşana dek.

"Selam Charlie," diye seslendi babam oturma odasından. "Köpek iyi mi?"

"İyi."

"Sevindim. Bir Sprite kap da otur. TCM'de *Arka Pencere* var."

Sprite kapıp geldim ve televizyonun sesini kapattım. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"James Stewart ve Grace Kelly'den daha önemli ne olabilir ki?"

"Buna ne dersin?" Cebimdeki para tomarını çıkarıp sehpaya attım.

Şaşırmasını, beni uyarmasını ve endişelenmesini bekliyordum. İlgi ve neşeyle karşılaştım. Babam Bay Bowditch'in mutfak kaplarından birinde para saklamasının, onun agorafobi hastalarının biriktirme zihniyeti dediği şeye (ona Okunacak Eski Şeyler

Koridoru'nu ve tabii eski televizyonla eski mutfak aletlerini anlatmıştım) tam uyduğunu düşünüyordu. "Kapta daha çok para var mıydı?"

"Biraz," dedim. Ki bu yalan sayılmazdı.

Babam başını salladı. "Diğer kaplara baktın mı? Şekerin içinde de birkaç yüz dolar olabilir." Gülümsüyordu.

"Hayır."

İki yüz doları aldı. "Harcadığımızdan biraz daha çok aslında bu, ama muhtemelen başka şeylere de ihtiyacı olur. Dört yüz dolarını hesabına yatırmamı ister misin?"

"Tabii."

"Doğru karar. Bir yandan sana az para veriyor, en azından ilk hafta için. Tam zamanlı bir ev yardımcısı daha çok para alırdı sanırım. Öte yandan öğrenirken para kazanacaksın ve sadece bahar tatili boyunca geceleri orada geçireceksin." Doğrudan bana bakmak için döndü. "Bu konuda net miyiz?"

"Kesinlikle."

"Tamam, güzel. Bowditch'in parayı böyle zulalaması sırf parasının nereden geldiğini bilmediğimiz için beni huzursuz ediyor ama şüphe uyandırsa da ona bir şans vermeye hazırım. Sana güvenmesi hoşuma gidiyor, bu işi üstlenmeye istekli olman da hoşuma gidiyor. Sen bu işi bedavaya yapmayı düşünüyordun değil mi?"

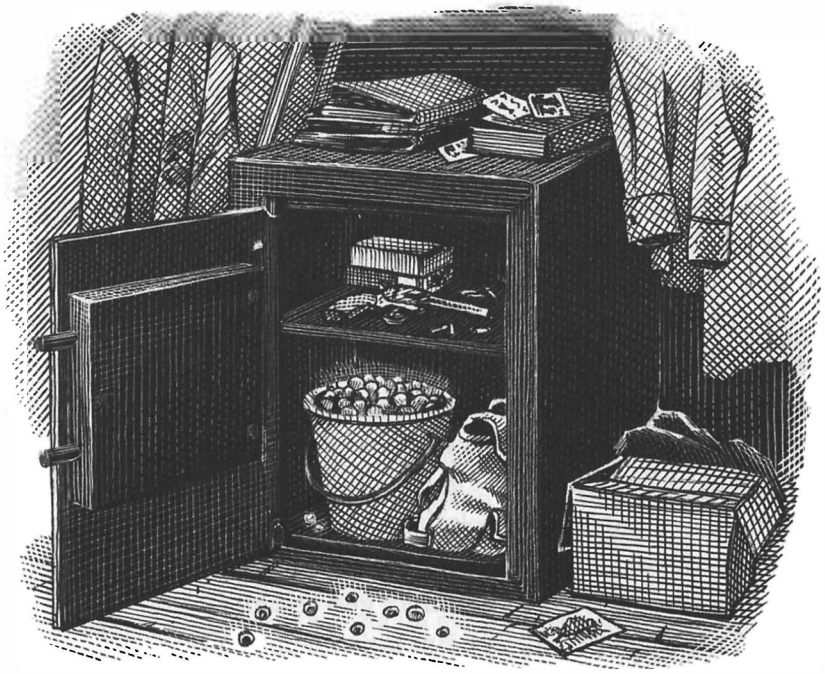
"Evet."

"Sen iyi bir çocuksun Charlie. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Ona anlatmadıklarımı düşününce –sadece Bay Bowditch hakkındakileri değil, Bertie'yle yediğimiz bokları da– biraz utandım.

O gece yatağımda uzanırken Bay Bowditch'in kilitli kulübesinde bir altın madeni ve belki de orada çalışan bir grup cücesi olduğunu hayal ettim. Uykucu, Huysuz gibi adı olan cüceler. Bu beni gülümsetti. Bana anlatmak istediği büyük sırrın kulübeyle ilgili olabileceğine dair bir fikrim vardı ama yanılıyordum. Kulübeyi çok daha sonra öğrendim.

Hastane Ziyareti. Kasa. Stantonville. Altın Hırsı. Bay Bowditch Eve Dönüyor.

1

Oda arkadaşı üçüncü kat dinlenme odasında, göğsüne bağlı bir kalp monitörüyle White Sox - Tigers maçını izlerken Bay Bowditch ve ben bayağı bir sohbete daldık.

"Tam düzeltemedikleri bir çeşit kalp sorunu var," dedi Bay Bowditch. "Neyse ki bir de bu derdim yok. Yeterince sorunum var zaten."

Banyoya nasıl yürüdüğünü gösterdi, var gücüyle o dirsek destekli koltuk değneklerine tutunuyordu. Belli ki canı yanıyordu, çişini yapıp geldiğinde alnı terden ıslanmıştı ama ben sevinmiştim. Geceleri o uzun ve her nasılsa hüzünlü boyunlu ördeğe ihtiyaç duyabilirdi ama lazımlığa gerek kalmayacak gibi duruyordu. Tabii gecenin köründe düşüp bacağını yeniden kırmadığı sürece. Her bir uzun adımında cılız kollarının titreyen kaslarını görebiliyordum. Rahatlamayla iç çekerek yatağına oturdu.

"Bana yardım etsene..." Bacağını saran demir kafesi işaret etti.

Sabitleyicinin takılı olduğu bacağını yatağa kaldırdım, bacağını uzatınca yine iç çekti ve komodinindeki minik bardaktan iki hap istedi. Hapları ona verdim ve sürahisinden biraz su koydum, yuttu, âdemelması kırışık boynunda aşağı yukarı gidip geldi.

"Morfin pompasından buna geçirdiler beni," dedi. "OxyContin. Doktor henüz olmadıysam da bağımlısı olacağımı söyledi, sonra da bırakmaya çalışacakmışım. Şimdilik bu gayet makul bir taviz gibi geliyor. Banyoya yürümek bile maraton koşmak gibi."

Bunun farkındaydım. Onun evinde banyoyla yatak arasındaki mesafe buradakinden çok daha fazlaydı. Lazımlık yine de gerekebilirdi yani, en azından başlangıçta. Banyoya gittim, bir bezi ıslatıp sıktım. Ben üzerine eğilince geri çekildi.

"Dur bakalım! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Terinizi siliyorum. Kımıldamayın."

İlişkilerimizdeki dönüm noktalarının ne zaman geldiğini hiç bilemeyiz, ancak daha sonra o anın bizim ilişkimiz için bir dönüm noktası olduğunu anladım. Bir an daha geride durdu, ardından rahatladı (birazcık) ve alnıyla yanaklarını silmeme izin verdi. "Kendimi boktan bir bebek gibi hissediyorum."

"Bana ödeme yapıyorsunuz, bırakın da boktan paramı kazanayım."

Bu onu güldürdü. Bir hemşire kapıdan başını uzatıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledi, hemşire de gitti, Bay Bowditch kapıyı kapatmamı söyledi.

"Senden benim işimi halletmeni isteyeceğim ana geldik," dedi. "En azından ben kendime bakabilene dek. Radar'a da tabii. Bunu yapmaya hazır mısın Charlie?"

"Elimden geleni yaparım."

"Evet, belki de yaparsın. İsteyebileceğim tek şey de bu. Zorunda olmasam seni bu duruma sokmazdım. Ravensburger adında bir kadın geldi beni görmeye. Onunla tanıştın mı?"

Tanıştığımı söyledim.

"Ne isim ama, ha? Kuzgun etinden* yapılmış bir burger gelir gibi oluyor aklıma ama beynim resmen karşı çıkıyor bu fikre."

Oxy'den kafasının uçtuğunu söylemeyeceğim ama uçmadığını da söyleyemem. Bu sıskalığıyla, bir seksen boyundaydı ve en fazla yetmiş kiloydu, pembe haplar beynine yumruk gibi inmiş olmalıydı.

"'Ödeme seçeneklerimden' bahsetti bana. Ona şimdiye kadar hesabın ne kadar tuttuğunu sordum, bana bir çıktı getirdi. Şuradaki çekmecede..." Eliyle gösterdi. "...Ama şimdilik boşver. Ona miktarın fazlasıyla yüksek olduğunu söyledim, o da iyi bakım fazlasıyla pahalı Bay Bowditch ve siz en iyi tedaviyi aldınız, dedi. İstersem bir ödeme uzmanına –artık bu ne demekse– danışmak istersem memnuniyetle bir görüşme ayarlayacağını söyledi, ya ben buradan çıkmadan önce ya da eve gittikten sonra. Ona bunu gerekli bulmadığımı söyledim. Tek seferde ödeyebilirim, tabii indirim yaparsanız dedim. Sonra pazarlığa giriştik. En sonunda yüzde yirmi indirimde karar kıldık, ki bu da on dokuz binlik bir indirim anlamına geliyor."

Islık çaldım. Bay Bowditch sırıttı.

"Yüzde yirmi beşe ikna etmeye çalıştım onu ama yirmiden geri adım atmadı. Sanırım bu işletmelerin standart ölçütü; merak ediyorsan söyleyeyim, hastaneler *işletmedir*. Hastaneler ve hapishaneler, işlerini yürütme biçimleri pek farklı değildir, tabii hapishanelerde masrafı yüklenen vergi mükellefleri oluyor." Elleriyle

* Ravensburger ismindeki *raven*, kuzgun anlamına gelir. (ç.n.)

gözlerini sildi. "Tüm bedeli ödeyebilirdim ama pazarlık yapmayı seviyorum. Uzun süredir pazarlık yapma fırsatı bulamamıştım. Eski günlerde bahçe satışlarında yapardım, bir sürü kitap ve eski dergi aldım. Eski şeyleri severim. Boş mu konuşuyorum? Evet, boş konuşuyorum. Demem o ki: Ödeyebilirim ama bunun için sana ihtiyacım var."

"Eğer un kabındakileri düşünüyorsanız..."

Sekiz bin dolar çok cüzi bir miktarmış gibi eliyle bu sözümü savuşturdu. Hastaneye borçlu olduğu para düşünülürse cüzi kalıyordu tabii. "Yapmanı istediğim bir şey var."

Bana anlattı. Bitirince, anlattıklarını yazmasını isteyip istemediğimi sordu. "Yazılı görmek istersen sorun olmaz ama işin bitince notları yok etmen gerek."

"Sadece kasa şifresini belki. Koluma yazarım, sonra yıkayıp çıkarırım."

"Bunu yapacak mısın?"

"Evet." Bunu yapmadığımı hayal bile edemiyordum, sırf anlattıklarının doğru olup olmadığını görmek için bile söylediklerini yapardım.

"İyi. Adım adım bana anlat şimdi."

Anlattım, sonra komodinindeki kalemle kolumun üst kısmına, tişörtün kapattığı yere, bir dizi rakam ve çevirme yönünü yazdım.

"Teşekkürler," dedi. "Bay Heinrich'i görmek için yarına dek beklemen lazım ama bu geceden hazırlanabilirsin. Radar'a mama vermeye gittiğinde."

Tamam deyip vedalaştım ve çıktım. Babamın demesiyle ağzım açık kalmıştı. Katların yarısını asansörle inmiştim ki aklıma bir şey geldi ve tekrar yukarı çıktım.

"Şimdiden değiştirdin mi fikrini?" Gülümsüyordu ama gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

"Yok. Sadece söylediğiniz bir şeyi sormak istedim."

"Neymiş?"

"Hediyelerle ilgili bir şey. Cesurlar yardım eder. Korkaklar sadece hediyeler getirir."

"Böyle bir şey dediğimi hatırlamıyorum."

"Ama dediniz. Ne anlama geliyor?"

"Bilmem. Haplardan etkilenmişimdir."

Yalan söylüyordu. Birkaç sene boyunca bir alkolikle yaşamıştım, bir yalan duyunca hemen anlardım.

2

Bisikletimle Çınar Sokak 1 numaraya döndüm, meraktan deliye döndüğümü söylesem abartmış olmam. Arka kapıyı açtım ve Radar tarafından coşkuyla karşılandım. Onu sevmem için arka patilerinin üzerinde kalkabilmişti, yeni haplar ona bayağı enerji veriyordu herhalde. İşini görmesi için onu arka bahçeye çıkardım. Ona acele edip hemen bir yer seçmesi için zihinsel sinyaller gönderip durdum.

Radar tekrar içeri girdiğinde üst kata, Bay Bowditch'in yatak odasına çıkıp dolabı açtım. Bir sürü kıyafeti vardı, çoğu kareli gömlekler ve haki pantolonlar gibi salaş kıyafetlerdi ama iki tane de takım elbise vardı. Biri siyah, biri griydi ve ikisi de George Raft ve Edward G. Robinson'ın *Her Şafakta Ölürüm* filminde giydikleri, kruvaze, geniş omuzlu takımlara benziyordu.

Kıyafetleri bir kenara itince orta boy, eski moda, doksan santim kadar yüksekliği olan Watchman marka bir kasa çıktı ortaya. Çömeldim, şifre kadranına uzandığım sırada tişörtümün pantolonumdan çıktığı yerden sırtıma soğuk bir şey değdi. Çığlık atıp arkamı dönünce Radar'ı gördüm, kuyruğunu ağır ağır bir o tarafa bir bu tarafa sallıyordu. Soğuk şey onun burnuydu.

"Böyle yapma kızım," dedim. Oturup canım nasıl isterse öyle yaparım der gibi sırıttı. Kasaya döndüm tekrar. İlk seferde şifreyi yanlış girdim ama ikinci denememde kasanın kapısı savrularak açıldı.

Gördüğüm ilk şey kasanın tek rafında duran silahtı. Babamın birkaç günlüğüne, bir keresinde de bir haftalığına şirket etkinliğine gittiğinde anneme verdiği silahtan daha büyüktü. O .32'lik küçük bir silahtı tabii, o silahı hâlâ saklıyor olabilirdi ama kesin olarak bilmiyordum. Alkolikliğinin en kötü dönemlerinde silahı aradığım zamanlar olmuştu ama hiç bulamamıştım. Bu silah daha büyüktü, muhtemelen .45'lik bir revolverdi. Bay Bowditch'in eşyalarının çoğu gibi bu da eski moda görünüyordu. Silahı –büyük bir dikkatle– alıp şarjör kısmını açan kilidi buldum. Tabanca doluydu, altı mermi yatağı birden. Kapatıp silahı rafa geri koydum. Bana anlattıkları düşünülürse silahı olması mantıklıydı. Hırsız alarmı daha mantıklı olurdu tabii ama Çınar Sokak 1 numaraya polis gelsin istemiyordu. Ayrıca gençlik zamanında Radar gayet iyi bir hırsız alarmıydı. Buyurun Andy Chen hikâyesi.

Kasanın altında Bay Bowditch'in bana bulacağımı söylediği şey vardı: Üzerine bir sırt çantası konmuş çelik bir kova. Çantayı aldım ve kovanın nerdeyse ağzına kadar saçmalarla dolu olduğunu gördüm, aslında saçma olmayan, altın topçuklarla yani.

Kovanın iki tarafında tutma yerleri vardı. Tutup kaldırdım. O çömelmiş halimle zar zor kaldırabildim. Kovada yirmi, belki yirmi beş kilo altın olmalıydı. Oturdum ve dönüp Radar'a baktım. "Siktir. Bu bir *servet*," dedim.

Radar kuyruğunu yere vurdu.

3

O gece, onu besledikten sonra yukarı çıkıp altın kovasına bir daha baktım, sırf hayal etmediğimden emin olmak için. Eve vardığımda babam Bay Bowditch'in eve dönüşüne hazır olup olmadığımı sordu. Hazır olduğumu söyledim ama o gelmeden önce halletmem gereken şeyler vardı. "Matkabını alabilirim hâlâ değil mi? Bir de o elektrikli tornavidayı?"

"Tabii. Mümkün olsa gelip sana yardım etmek isterdim ama dokuzda bir toplantım var. Sana bahsettiğim daire yangını. Anlaşılan kundaklama olabilirmiş."

"Ben hallederim."

"Umarım. İyi misin?"

"Tabii. Neden?"

"Aklın başka yerde gibi. Yarın için mi endişeleniyorsun?"

"Biraz," dedim. Bu yalan değildi.

Öğrendiklerimi babama anlatma isteği duyup duymadığımı merak ediyor olabilirsiniz. Duymadım. Bay Bowditch kimseye söylemeyeceğime yemin ettirmişti, bir bu vardı. Altının "bildiğimiz anlamda" çalınmadığını iddia etmişti, bir de bu vardı. Ona bunun ne anlama geldiğini sordum ama bir tek, bu dünyada kimsenin bu altını aramadığını söyledi. Daha fazlasını öğrenene dek onun sözüne güvenmeye hazırdım.

Bir şey daha vardı. On yedi yaşındaydım ve o ana dek başıma gelen en heyecanlı şey buydu. Açık ara. Ve ben bu duygunun peşinden gitmek istiyordum.

4

Pazartesi sabahı erkenden, Radar'ı beslemek için bisikletle Bay Bowditch'in evine gittim, ben tutunma barlarını takarken Radar da gözünü dikip beni izledi. Tuvalet minik banyoya zaten tam sığıyordu, tutunma barları tuvalet pozisyonuna geçmeyi daha da dar bir alana sıkıştıracaktı ama bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Geleceğimizde bayağı bir homurdanma görüyordum ama burada düşmesi zordu. Çişini yaparken bile barlara tutunabilirdi, ki bu da bence bir artıydı. Barları sallamayı denedim, sağlamlardı.

"Ne dersin Radiş? Olmuş mu?"

Radar kuyruğunu yere vurdu.

"Altını banyo tartısında tartabilirsin," demişti Bay Bowditch. "Tam olmaz ama mutfak tartısıyla da saatler sürüyor, deneyimlerimden biliyorum. Tartmak ve taşımak için sırt çantasını kullan. Eksiktense fazla olsun altın. Heinrich daha kesin ölçen bir tartıda kendisi de tartacak. Şu di-ji-tallerden." Kelimeyi böyle hecelerine bölüp kulağa hem salakça hem de gösterişçi gelecek biçimde söylemişti.

"Nakde ihtiyacınız olduğunda siz nasıl götürüyorsunuz altınları ona?" Stantonville buradan on kilometreydi.

"Yuber çağırıyorum. Heinrich ödüyor."

Ne dediğini bir an anlamadım, sonradan tak etti.

"Ne sırıtıyorsun Charlie?"

"Yok bir şey. Bu takası geceleri mi yapıyorsunuz?"

Başıyla onayladı. "Genelde on civarı, mahalledeki çoğu kişi gece için evine çekildikten sonra. Özellikle de sokağın karşısındaki Bayan Richland. Tam bir merak kumkumasıdır o."

"Demiştiniz."

"Tekrar tekrar söyleyecek kadar var."

Bana da öyle bir izlenim vermişti.

"Heinrich'in geceleyin yaptığı tek işin benimki olduğunu sanmıyorum ama yarın sen sabah dokuz buçuk on gibi gidebilesin diye dükkânı kapalı tutmayı kabul etti. Ona hiç bu kadar büyük meblağda altın bozdurmamıştım. Sorun çıkmayacağına eminim, bana karşı hep dürüst davrandı ama kasada bir silah var, –koruma için– yanında götürmek istersen götür."

Silahı almak gibi bir niyetim yoktu. Silahın bazı insanlara kendilerini güçlü hissettirdiğini biliyorum ama ben o insanlardan biri değilim. Silaha dokunmak bile tüylerimi ürpertiyordu. Bana çok da uzak olmayan bir gelecekte silah taşıyacağımı söyleseniz size delirdiğinizi söylerdim.

Kilerden bir kepçe bulup yukarı çıktım. Kolumdaki rakamları telefonumdaki şifreli not bölümüne kaydettikten sonra yıkayıp çıkarmıştım ama ona bakmam bile gerekmedi. Kasa ilk

denememde açıldı. Kovanın üstündeki çantayı alıp tüm o altına hayret ve hayranlıkla baktım. İçimdeki dürtüye dayanamayıp ellerimi bileklerime kadar kovaya daldırdım, altın saçmaların parmaklarımın arasından kayıp dökülmesini izledim. Bunu yeniden yaptım. Sonra üçüncü bir kez daha. Bunun insanı hipnotize eden bir yanı vardı. Zihnimi temizlemek ister gibi başımı salladım ve altını kepçeyle doldurmaya başladım.

Çantayı tarttığım ilk seferde tartı bir buçuk kilonun biraz üstünde gösterdi. Biraz daha ekleyip iki buçuk kiloya çıkardım. Son tartmamda iğne üç buçuk kiloda durdu, bunun yeteceğini düşündüm. Bay Heinrich'in di-ji-tal tartısı anlaştıkları üç kilodan daha çok gösterirse altının fazlasını geri getirebilirdim. Bay Bowditch gelmeden önce evde halletmem gereken işler vardı hâlâ. Geceleri bir şeye ihtiyacı olursa çalması için bir zil almayı yazdım aklıma. *Aptallar İçin Evde Bakım*'da interkom ya da bebek telsizi önermişlerdi ama Bay Bowditch'in daha eski tip bir şeyi tercih edeceğini düşündüm.

Ona üç kilo altının ne kadar ettiğini sormuştum, Stantonville'e giden on kilometrelik yolda –büyük oranda kırsal bir yoldu– bisikletle ilerlerken sırtımda ne kadar para taşıyacağımı hem bilmek istiyor hem de aslında hiç istemiyordum. Bay Bowditch, Teksas'taki döviz bürolarına son sorduğunda yarım kilonun 15.000 dolar olduğunu söylemişti.

"Ama ona on dörtten vereceğim, bu fiyatta anlaştık. Böyle olunca hesap seksen dört bin dolara geliyor ama o sana yetmiş dört bin dolarlık bir çek verecek. Bu hastane faturasını karşılar, üstüne de bana biraz para kalır, o da iyi bir kâr etmiş olur."

İyi demek hafif kalıyordu. Bay Bowditch dövüz bürolarına en son ne zaman baktı bilmiyordum ama 2013 Nisan sonu itibarıyla onun verdiği fiyat çok düşük kalıyordu. Pazar gecesi yatmadan önce altın fiyatlarına bilgisayarımdan bakmıştım, gramı en az kırk dolardı, bu da yarım kilosu 20.000 dolar civarı para ediyor demekti. Üç kilo Zurich altın bürolarında 120.000 dolar

civarına bozulurdu, bu da Heinrich denen adamın 40.000 dolar kâra geçeceği anlamına geliyordu. Ayrıca altın alıcının işin riski yüzünden indirim istediği, hızla elden çıkarılması gereken elmas gibi de değildi. Saçmalarda damga yoktu, kolayca eritilip küçük külçelere dönüştürülebilirlerdi. Ya da mücevher yapımında kullanılabilirlerdi.

Bay Bowditch'i hastaneden arayıp ona ucuza sattığını söylemek geçti aklımdan ama aramadım. Çok basit bir sebepten: Umurunda olmayacağını düşündüm. Bunu da kısmen anlayabiliyordum. Kaptan Kidd'in Altın Sandığı'ndan* üç kilo almama rağmen elinde daha bir sürü vardı. Benim işim (Bay Bowditch bunu hiç söylemese de) bu takası yapmak ve kandırılmamaktı. Aşırı büyük bir sorumluluktu ve ben onun bana güvenini boşa çıkarmamaya kararlıydım.

Çantanın kayışlarını sıktım, kasa dolabıyla banyo tartısı arasında düşen altın saçması var mı diye kontrol ettim ama hiç bulamadım. Radar'ı (iyi şans) için güzelce sevdim ve eski püskü bir çantada 115.000 dolarla yola koyuldum.

Eski dostum Bertie Bird olsa bol çedarlı derdi.

5

Stantonville çarşısı sıradan dükkânların, iki barın ve sınırsız kötü kahve eşliğinde bütün gün kahvaltı veren bir lokantanın olduğu tek bir caddeden ibaretti. Dükkânların bazılarının ön tarafı tahtalarla kapatılmıştı ve üzerleri satılık ya da kiralık ilanlarıyla kaplıydı. Babam Stantonville'in bir zamanlar büyüyen küçük bir kasaba, Elgin, Naperville, Joliet ya da ta Chicago'ya kadar gitmek istemeyen insanlar için alışveriş yapılabilecek harika bir yer olduğunu anlatmıştı. Sonra 1970'lerde Stantonville Alışveriş Mer-

* William Kidd. İngiliz edebiyatında tüm zamanların en renkli kanun kaçaklarından biri olarak ünlenen 17. yüzyıl korsanı. Birçok denizci sonraki yüzyıllar boyunca onun gömülü hazinesini aramıştır. (ç.n.)

kezi açılmıştı. Sıradan bir yer de değildi, on iki salonlu sinema kompleksi, çocuk eğlence parkı, tırmanış duvarı, Fliers adında bir trambolin alanı, kaçış odası ve konuşan hayvan kostümleri giymiş insanların dolaştığı çok büyük bir alışveriş merkeziydi. Bu ışıltılı ticaret merkezi Stantonville'in kuzeyindeydi. Çarşı tarafındaki hayatı söküp almıştı, alışveriş merkezinin çekemediği müşterileri de güneyde, otoban çıkışındaki Walmart ve Sam's Club almıştı.

Bisikletli olduğumdan otobana hiç bulaşmayıp 74-A yoluna girdim, çiftlik ve mısır tarlalarının yanından giden iki şeritli bir yoldu. Gübre ve büyüyen şeylerin kokusu vardı havada. Güzel bir bahar sabahıydı ve sırtımda taşıdığım küçük servetin farkında olmasam güzel bir yolculuk da olabilirdi. Jack'i düşündüğümü hatırlıyorum, fasulye sırığına tırmanan çocuğu.

Saat dokuzu çeyrek geçe Stantonville'in anacaddesine girmiştim, biraz erken gelmiştim o yüzden lokantaya girip bir kola söyledim, içi çöple dolu bir çeşmenin ve adını hiç duymadığım birinin kuş boklu heykelinin durduğu, küçük pis bir meydanda banka oturup kolamı yudumladım. Daha sonraları, Stantonville'den daha da ıssız bir yerde, o meydanı ve kurumuş çeşmeyi düşündüm.

Christopher Polley'nin o sabah orada olduğunu söyleyemem, ama olmadığını da söyleyemem. Polley sizin onu görmenize hazır hissedene dek arka plana karışıp saklanabilecek biriydi. Lokantada pastırma ve yumurta yiyor olabilirdi. Otobüs durağında bekliyor ya da Stantonville rehin dükkânında gitar ve teypleri inceliyormuş gibi yapıyor olabilirdi. Ya da hiç oralarda olmayabilirdi. Diyebileceğim tek şey şu, Retro bir White Sox şapkası, hani şu önünde kırmızı daire olan şapkadan, takan kimseyi hatırlamıyorum. Belki şapkasını takmamıştır gerçi ama o yavşağı hiç şapkasız görmedim.

Ona yirmi kala yarısı dolu bardağımı yakınlardaki bir çöp bidonuna atıp bisikletimle anacaddede ağır ağır ilerledim. İşyerlerinin olduğu kısım, buralar ne kadar işyerinden sayılırsa artık,

sadece dört sokak sürüyordu. Dördüncünün sonuna doğru, GÜZEL STANTONVILLE'İ ZİYARET ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER yazan tabeladan iki üç adım ötede Mükemmel Mücevherler - Alınır & Satılır vardı. Ölen kasabadaki diğer tüm işyerleri gibi burası da salaş ve harap görünüyordu. Tozlu vitrinde hiçbir şey yoktu. Küçük plastik askıdaki tabelada KAPALI yazıyordu.

Bir zil vardı. Zile bastım. Cevap gelmedi. Sırtımdaki çantanın ağırlığını fazlasıyla hissederek yine bastım. Burnumu cama yaslayıp parlamayı engellemek için ellerimle yüzümün iki yanını kapattım. Yırtık pırtık bir halı ve boş mücevher vitrinleri gördüm. Ya benim ya da Bay Bowditch'in bir hata yaptığını düşünüyordum ki tüvit desenli bir şapka takmış, hırka ve bol pantolon giymiş kısa boylu bir adam topallayarak dükkânın koridorunda belirdi. İngiliz dedektif dizilerindeki bahçıvanlara benziyordu. Bana baktı, sonra topallayarak uzaklaşıp eski tip yazarkasanın yanındaki bir düğmeye bastı. Kapının kilidi açıldı. Kapıyı itip toz ve çürük kokusunun içine daldım.

"Arka tarafa gel, arka tarafa gel," dedi.

Olduğum yerde durdum. "Siz Bay Heinrich'siniz değil mi?"

"Başka kim olacağım?"

"Acaba, şey, ehliyetinizi görebilir miyim?"

Bana kaşlarını çatarak baktı, sonra kahkaha attı. "İhtiyar dikkatli bir çocuk göndermiş, aferin ona."

Arka cebinden eski püskü bir cüzdan çıkardı, ehliyetini görebilmem için savurup açtı. O savurup tekrar kapatmadan adının Wilhelm olduğunu gördüm.

"Tatmin oldun mu?"

"Evet. Teşekkürler."

"Arka tarafa gel. *Schnell.*"*

Onun peşinden arka taraftaki odaya gittim, kapının kilidini bir tuş takımından açtı, şifreyi girerken ben görmeyeyim diye tuşları dikkatlice kapattı. Ön tarafta olmayan her şey içerideydi, raflar saatlerle, madalyonlarla, broşlarla, yüzüklerle, kolye uçla-

* (Alm.) Çabuk. (ç.n.)

rıyla, zincirlerle doluydu. Yakut ve zümrütler ışıl ışıldı. Elmaslarla bezenmiş bir taç görüp elimle gösterdim. "Onlar gerçek mi?"

"*Ja, ja*, gerçek. Ama buraya bir şey almaya geldiğini sanmıyorum. Buraya satmaya geldin. Belki fark etmişsindir, ben *senin* ehliyetini görmeyi istemedim."

"İyi oldu çünkü ehliyetim yok."

"Senin kim olduğunu biliyorum zaten. Gazetede fotoğrafını gördüm."

"*Sun*'da mı?"

"*USA Today*'de. Ülke çapında tanınıyorsunuz genç beyefendi Charles Reade. En azından bu haftalığına. İhtiyar Bowditch'in hayatını kurtarmışsın."

Ona aslında köpeğin kurtardığını açıklamaya zahmet etmedim, bıkmıştım bundan, sadece bu işi halledip oradan gitmek istiyordum. Tüm bu altın ve mücevherler beni biraz ürkütüyordu, özellikle de ön taraftaki çıplak raflarla karşılaştırınca. Silahı yanımda getirmiş olmayı diliyordum biraz da, çünkü kendimi fasulye sırığına tırmanan Jack gibi değil de *Define Adası*'ndaki Jim Hawkins gibi hissediyordum. Heinrich kısa, tıknaz ve tehlikesiz bir adamdı ama ya bir yerlerde saklanan Uzun John Silver gibi bir ortağı varsa? O kadar da paranoyak bir fikir değildi bu. Bay Bowditch'in Heinrich'le yıllardır iş yaptığını hatırlatabilirdim kendime ama Bay Bowditch'in kendisi daha önce hiç bu kadar büyük meblağlı bir iş yapmadıklarını söylemişti.

"Bakalım neler getirmişsin," dedi. Çocuklar için yazılmış bir macera romanında olsa ellerini birbirine sürten, ağzının suları akan, açgözlülük karikatürü olurdu ama sesi işini yürüten bir adam gibi, hatta neredeyse sıkkın çıkmıştı. Buna güvenmedim, ona da güvenmiyordum.

Çantayı tezgâha koydum. Yakınlarda bir tartı vardı, gerçekten de di-ji-taldi. Çantanın fermuarını açtım. Açıp gösterdim, çantaya göz attığında yüzünde bir şeyin değiştiğini gördüm: Dudaklarını sıkmış, gözleri bir an kocaman açılmıştı.

"*Mein Gott*. Bisikletinde neler de taşıyormuşsun."

Tartıda zincirlere asılı şeffaf bir kap vardı. Heinrich tartı bir kiloyu gösterene kadar altın saçmaları küçük küçük avuçlayarak kaba koydu. Sonra onları plastik bir kapta kenara alıp bir kilo daha tarttı. Son kiloyu da tartıp öncekilere eklediğinde çantanın dibinde hâlâ altın vardı. Bay Bowditch bana biraz fazla götürmemi söylemişti, ben de öyle yapmıştım.

"Bence orada iki yüz elli gram daha vardır, *hein*?" dedi çantaya bakarak. "Bana satarsan sana üç bin dolar veririm, hemen nakit. Bowditch'in bilmesine gerek yok. Hediyem say."

Eline koz vereyim yani, diye düşündüm. Teşekkürler deyip çantanın fermuarını kapattım. "Benim için bir çek hazırladınız değil mi?"

"Evet." Çeki katlayıp yaşlı adam hırkasının cebine koymuştu. Çek PNC Bank - Chicago'nun Belmont Caddesi şubesindendi, Howard Bowditch adına hazırlanmıştı ve yetmiş dört bin dolarlıktı. Wilhelm Heinrich'in imzasının karşısında, açıklama kısmına *Kişisel Hizmet* yazılmıştı. Bana tamam gibi göründü. Çeki cüzdanıma koyup cüzdanı da sol ön cebime koydum.

"Zamana ayak uydurmayı reddeden inatçı bir ihtiyar," dedi Heinrich. "Eskiden daha küçük miktarlarda iş yaptığımızda ona nakit para vermişliğim çoktur. İki seferde çek verdim sadece. Ona, 'İnternetten hesaba yatırmayı duymadın mı hiç?' dedim, o ne dedi biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım ama tahmin edebiliyordum.

"'Duymadım, duymak da istemiyorum,' dedi. Şimdi de ilk kez bir *zwischen gehen* –bir temsilci– gönderdi, kaza geçirdiği için. Şu dünyada bu tip bir iş için güvenebileceği kimsesi yok derdim. Ama buradasın işte. Bisikletli bir çocuk."

"Şimdi de gidiyorum," dedim ve bomboş duran, vitrinlerini daha sonra belki taşıyacağı belki de taşımayacağı dükkâna açılan kapıya yöneldim. Bir parçam kapının kilitli olmasını bekliyordu ama değildi. Gün ışığını görebildiğim bir yere çıkınca kendimi daha iyi hissettim. Yine de yerleşmiş toz kokusu kötüydü. Yeraltı mezarları gibi.

"Bilgisayar ne, onu biliyor mu bari?" diye sordu Heinrich peşimden gelip arka odanın kapısını kapatarak. "Kesin bilmiyordur."

Bay Bowditch'in bildikleri ve bilmedikleriyle ilgili bir tartışmaya girmek gibi bir planım yoktu, sadece tanıştığıma memnun olduğumu söyledim. Ki bu da doğru değildi. Bisikletimi kimsenin çalmadığını görünce rahatladım, o sabah evden çıkarken aklım başka şeylerle meşgul olduğundan bisiklet kilidini unutmuştum.

Heinrich beni dirseğimden yakaladı. Arkamı dönünce bu sefer onun içindeki Uzun John Silver'ı gerçekten gördüm. O halini tamamlamak için omzunda papağanı eksikti bir tek. Silver'a göre papağanı şeytanın kendisi kadar kötülük görmüştü. Wilhelm Heinrich'in de payına düşen kötülüğe şahit olduğunu düşündüm... Ama şunu unutmayın, on yedi yaşındaydım ve hiç anlamadığım meselelere gömülmüştüm. Diğer bir deyişle, ölümüne korkuyordum.

"Ne kadar altını var?" dedi Heinrich alçak, gırtlaktan gelen bir sesle. Aralara sıkıştırdığı Almanca kelimeler bana yapmacık gelmişti ama bunu derken sesi *gerçekten* de Almanca konuşmuş gibi çıkmıştı. Hoş bir Almanca da değil. "Ne kadar altını var ve nereden buluyor söyle bana. Sana karşılığını veririm."

"Ben artık gideyim," dedim ve çıktım.

Ben bisikletime binip sırt çantamda kalan altınlarla beraber uzaklaşırken Christopher Polley beni izliyor muydu? Bilemem, ben omzumun üstünden Heinrich'in tozlu dükkân kapısındaki KAPALI tabelasının üzerinden görünen soluk ve tombul yüzüne bakıyordum. Belki bana öyle geliyordu –muhtemelen öyleydi– ama yüzünde hâlâ o açgözlülüğü görebildiğimi düşündüm. Dahası, anlıyordum da. Ellerimi o kovaya daldırdığımı, altınların parmaklarımın arasından kayıp gitmesini hatırlıyordum. Bu sadece açgözlülük değildi, altın hırsıydı.

Korsan hikâyelerindeki gibi.

6

O öğleden sonra dört civarı yan tarafında ARCADIA AYAKTA HASTA yazan bir minibüs kaldırıma yanaştı. Tasma kayışını taktığım Radar'la birlikte evin yolunda bekliyordum. Artık pasları temizlenmiş ve yeni yağlanmış bahçe kapısı açıktı. Bir hastane çalışanı minibüsten inip arka kapıları açtı. Melissa Wilcox, sabitleyicinin takılı olduğu bacağını öne uzatmış halde tekerlekli sandalyede oturan Bay Bowditch'in arkasında duruyordu. Tekerlekli sandalyenin kilidini açtı, sandalyeyi ileri itti, o arada bir düğmeye bastı. Platform ve sandalye aşağı inerken midem kasıldı. Telefonu, ördeği, hatta zili bile akıl etmiştim. Heinrich'in verdiği çek cüzdanımda güvendeydi. Her şey tamamdı ama tekerlekli sandalye rampası yoktu, ne ön tarafta ne arka tarafta. Kendimi gerizekâlı gibi hissettim, neyse ki uzun süre böyle hissetmeme gerek kalmadı. Radar dikkatimi dağıttı. Bay Bowditch'i görünce onun üstüne atıldı. Kalçasındaki iltihaptan eser kalmamıştı o an. Tasmasını tam zamanında çektim de patileri aşağı inen asansörün altında kalmadı ama sert çektiğimden bütün kolum sızladı.

Hav! Hav! Hav!

Bunlar zamanında Andy'nin ödünü koparan koca köpek havlamaları değildi, öyle hüzünlü ve insani yakarışlardı ki kalbim paramparça oldu. *Döndün!* diyordu havlamaları. *Şükürler olsun, sonsuza kadar gittiğini sanmıştım!*

Bay Bowditch ona kollarını uzattı, Radar zıplayıp patilerini Bay Bowditch'in öne uzattığı bacağına dayadı. Bay Bowditch yüzünü buruşturdu, sonra kahkaha atıp köpeğin başına sarıldı. "Evet, kızım," dedi alçak sesle bir şarkı mırıldanır gibi. Duyarken bile onun böyle bir ses çıkarabildiğine inanmak zordu benim için ama çıkarıyordu işte, o huysuz ihtiyar sevgiyle mırıldanıyordu. Gözlerinde yaşlar vardı. Radar küçük mutluluk sesleri çıkarıyordu, koca kuyruğunu bir o tarafa bir bu tarafa sallıyordu.

"Evet, kızım, evet, ben de seni özledim. Şimdi in bakalım, beni öldüreceksin."

Radar dört ayağının üstüne indi ve Melissa onu yolda iterken yalpalayan tekerlekli sandalyenin yanı sıra yürüdü.

"Rampa yok," dedim. "Kusura bakmayın, özür dilerim, bir rampa yapabilirim, internetten nasıl yapıldığına bakarım, internette her şey var." Boş boş konuşuyordum ve kendimi durduramıyordum. "Sanırım onun dışında hemen her şey tamam..."

"Rampayı yapması için birini tutarız, telaşlanmayı bırak," diye sözümü kesti Bay Bowditch. "Her şeyi sen yapmak zorunda değilsin. Bu işin iyi yanlarından biri de görevleri başkalarına atamaktır. Acelesi de yok. Bildiğin üzere pek dışarı çıkmıyorum. O işi hallettin mi?"

"Evet. Bu sabah."

"İyi."

Melissa, "Siz ikiniz sandalyeyi merdivenden yukarı taşıyabilirsiniz, sizin gibi iki güçlü kuvvetli adam. Ne dersin Herbie?" dedi.

"Sorun olmaz," dedi hastane çalışanı. "Değil mi dostum?"

Ben tabii deyip sandalyenin bir tarafına geçtim. Radar merdivenlerin yarısına kadar güçlükle çıktı, bacakları ona ihanet edince bir kere duraksadı, sonra yeniden harekete geçip yolu tamamladı. Aşağı bize baktı, kuyruğunu yere vuruyordu.

"Ayrıca ilerde kullanacaksa birinin şu yolu düzeltmesi lazım," dedi Melissa. "Tennessee'de büyüdüğüm toprak yoldan da beter."

"Hazır mısın ortak?" diye sordu Herbie.

Sandalyeyi verandaya taşıdık. Bay Bowditch'in anahtarlarını karıştırdım ve sonunda ön kapıyı açanı buldum.

"Hey," dedi hastane çalışanı. "Gazetede senin fotoğrafını görmedim mi ben?"

İç çektim. "Muhtemelen görmüşsündür. Ben ve Radar. Bahçe kapısının orada."

"Hayır, hayır, geçen sene. Lise Turnuvası'nda son sayıyı alıp maçı kazanmıştın. Sürenin dolmasına beş saniye kala."

Hayali bir futbol topu tutar gibi bir elini başının üstüne kaldırdı, benim fotoğrafta yaptığım gibi. Onun yeni çıkanı değil de o fotoğrafı hatırlaması beni neden mutlu etti bilemiyorum ama etti.

Oturma odasına girince Melissa Wilcox kanepeyi incelerken ben de –hiç olmadığım kadar gergin– onu bekledim.

"Güzel," dedi. "Güzel olmuş. Biraz alçak olabilir ama elimizdekiyle yetineceğiz. Bacağa fazladan biraz destek sağlamak için destek yastığı gibi bir şey gerekebilir. Yatağı kim hazırladı?"

"Ben hazırladım," dedim, yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce de sevindim.

"Sana verdiğim broşürü okudun mu?"

"Evet. Çubuk bakımı için antibakteriyel şeyi aldım..."

Başını iki yana salladı. "Tuzlu su yeter. Ilık tuzlu su. Onu yatağa geçirmeye hazır mısın?"

"Hey?" dedi Bay Bowditch. "Belki ben de bu konuşmanın bir parçası olmalıyım ha? Burada duruyorum ya."

"Evet ama ben sizinle konuşmuyorum," dedi Melissa gülümseyerek.

"Imm, emin değilim," dedim.

"Bay Bowditch," dedi Melissa, "şimdi *sizinle* konuşuyorum. Charlie sizinle bir deneme yapsa olur mu?"

Bay Bowditch ona olabildiğince yakın oturan Radar'a baktı. "Ne dersin kızım? Bu çocuğa güvenelim mi?"

Radar bir kere havladı.

"Radar tamam dedi, ben de tamam diyorum. Beni düşürme genç adam. Bu bacak çığlık çığlığa."

Sandalyeyi yatağa yaklaştırdım, tekerlek kilidini indirdim ve Bay Bowditch'ten sağlam bacağı üstünde ayağa kalkmasını istedim. Kendini itip biraz doğruldu, ben de böylece kötü bacağını taşıyan desteğin kilidini açıp o kısmı indirdim. Bay Bowditch oflayıp pufladı ama tamamen ayağa kalkmayı başardı, biraz sallanıyordu ama dikti.

"Kıçınızı yatağa dönün ama ben söyleyene kadar oturmaya çalışmayın," dedim, Melissa beni onaylarcasına başını salladı.

Bay Bowditch dediğimi yaptı. Tekerlekli sandalyeyi önünden çektim.

"Değnekler olmadan bu şekilde uzun süre duramam." Yanaklarında ve kaşlarında ter damlaları belirmeye başlamıştı yeniden.

Çömelip sabitleyicisini tuttum. "Şimdi oturabilirsiniz."

Oturmadı, yatağa bıraktı kendini. Rahat bir iç çekerek sırtüstü yattı. Sakat bacağını da yatağa koydum, böylece ilk yatağa geçirme işlemi bitmişti. Bay Bowditch kadar terlemiyordum ama terlemiştim yine de, daha çok gerginlikten. Bu atıcının karşısında topu karşılamaktan çok daha zordu.

"Fena değil," dedi Melissa. "Onu ayağa kaldırırken sarılman gerekecek. Parmaklarını onun belinde kavuştur ve kaldır. Koltukaltlarını..."

"Destek almak için kullanacağım," dedim. "Broşürde yazıyordu."

"Ödevini yapan çocukları severim. Koltuk değnekleri her zaman yakınında olsun, özellikle de yataktan kalkarken. Nasıl hissediyorsunuz Bay Bowditch?"

"Bok çuvalı gibi. Haplarımın zamanı geldi mi?"

"Hastaneden çıkmadan önce içtiniz. Altıda yeniden alabilirsiniz."

"Altıya daha çok var gibi. Beni o zamana kadar götürmesi için bir Percocet'e ne dersin?"

"Hiç yok desem ne dersin?" Sonra bana döndü: "Gittikçe daha iyi olacaksın bu işte, o da öyle, özellikle de iyileştikçe ve hareket kabiliyeti arttıkça. Benimle biraz dışarı gelir misin?"

"Arkamdan konuşacaksınız," diye seslendi Bowditch. "Konu neyse de o genç adam bana lavman falan *yapamaz*."

"Vay be," dedi Herbie. Ellerini dizlerine dayayıp eğilmişti, televizyonu inceliyordu. "Bu gördüğüm en eski aptal kutusu, ortak. Çalışıyor mu?"

7

Akşamüstü güneşi parlaktı, insanın içini ısıtıyordu ve uzun bir kışla soğuk bir baharın ardından bu harika bir histi. Melissa beni ayakta hasta minibüsüne götürdü, eğildi ve aracın ortasındaki geniş gözü açtı. Plastik bir poşet çıkarıp koltuğa koydu. "Koltuk değnekleri arkada. İlaçlar burada, iki tüp de Arnica jel var. Burada tam dozların yazdığı bir kâğıt var, tamam mı?" Şişeleri çıkarıp bana tek tek gösterdi. "Bunlar antibiyotik. Bunlar vitamin, dört farklı çeşit. Bu Lynparza reçetesi. Sentry Village'daki eczaneden yeniden doldurtabilirsin bu ilacı. Bunlar kabızlık giderici. Fitil yok ama gerekirse nasıl kullanılacağını okuman lazım. Onun hoşuna gitmeyecek tabii."

"Sevdiği pek bir şey yok," dedim. "Sadece Radar."

"Ve sen," dedi. "Seni seviyor Charlie. Senin güvenilir olduğunu söylüyor. Umarım bunu sırf doğru zamanda gelip hayatını kurtardığın için söylemiyordur. Çünkü bir de bu ilaç var."

En büyük şişe yirmi miligramlık OxyContin haplarıyla doluydu. Melissa ciddiyetle bana baktı. "Bu kötü bir ilaç Charlie. Aşırı bağımlılık yapan bir ilaç. Aynı zamanda şu anda arkadaşının çektiği ve sekiz ay ila bir yıl boyunca çekeceği acılarda aşırı etkili. Diğer sorunları da göz önünde bulundurulursa bu süre daha da uzayabilir."

"Hangi sorunları?"

Başını iki yana salladı. "Söylemek bana düşmez. Sen doz tablosuna uy ve daha fazlasını isterse duymazdan gel. Fizik tedavi seanslarından önce daha çok ilaç alabilir, bunu bilmek de canı yansa bile, ki yanacak, tedaviye devam etmek için onun motivasyonlarından biri –belki de en büyüğü– olacak. İlaçları onun ulaşamayacağı bir yerde saklaman lazım. Aklına gelen bir yer var mı?"

"Evet." Aklıma gelen kasaydı. "En azından merdivenleri çıkabilene dek işe yarar."

"O zaman üç hafta, tedaviye sadık kalırsa tabii. Belki de bir ay. Yukarı çıkabilmeye başladığında başka bir yer bulman gerekecek. Endişelenmen gereken tek kişi o değil. Bağımlıların gözünde bu haplar ağırlığınca altın değerinde."

Güldüm. Kendime engel olamamıştım.

"Ne? Neye güldün?"

"Yok bir şey. Hapları güvende tutacağım ve beni daha fazlasını vermeye ikna etmesine müsaade etmeyeceğim."

Dikkatle bana bakıyordu. "Ya sen Charlie? Çünkü bu hapları reşit olmayan birine vermeye hakkım yok, ilaçları yazan doktorlar hapları ona yetişkin bir bakıcının vereceğini sanıyor. Başım belaya girebilir. Biraz kafa olmak için bir iki tane denemek gelir mi içinden?"

Babamı, alkolün ona yaptıklarını, bir zamanlar nasıl da bütün eşyalarımızı çalıntı alışveriş arabalarına koyup köprü altlarında uyuyacağımıza inandığımı düşündüm.

Büyük Oxy şişesini aldım ve diğer ilaçların olduğu poşete attım. Sonra onun elinden tutup gözlerine baktım. "O boktan şeyi asla içmem."

8

Birkaç talimat daha vardı, Bay Bowditch'le yalnız kalmak beni gerdiğinden bu talimat alma sürecini olabildiğince uzattım; ya bir şey olsaydı da o aptal 1970'ler telefonu çalışmamaya karar verseydi?

O zaman yirmi birinci yüzyıl telefonundan 911'i ararsın, diye düşündüm. *Onu arka merdivenlerde bulduğunda yaptığın gibi.* Ama kalp krizi geçirirse? Kalp masajıyla ilgili bildiklerimi televizyon programlarından öğrenmiştim ve motoru durursa bu konuda bir YouTube videosu izleyecek vaktim olmazdı. Geleceğimde yapmam gereken daha fazla ödev görüyordum.

Minibüsle uzaklaşmalarını izledim ve içeri girdim. Bay Bowditch bir koluyla gözlerini kapatmış yatıyordu. Radar dikkatle yatağın yanında oturuyordu. Şimdi sadece üçümüz kalmıştık.

"İyi misiniz?" diye sordum.

Kolunu indirip başını çevirerek bana baktı. Yüzünde perişan bir ifade vardı. "Derin bir çukurdayım Charlie. Oradan dışarı çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Çıkacaksınız," dedim, sesimin bu konuda hissettiğimden daha kendinden emin çıkmasını umarak. "Yiyecek bir şey ister misiniz?"

"Ağrı kesicilerimi istiyorum."

"Vereme..."

Bir elini kaldırdı. "Veremeyeceğini biliyorum, ben de haplar için yalvararak kendimi alçaltacak –ya da sana hakaret edecek– değilim. Asla. En azından umutlarım bu yönde." Tekrar tekrar Radar'ın başını okşadı. Radar hiç kıpırdamadan oturuyordu, kuyruğunu yavaş yavaş bir sağa bir sola sallıyor, gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. "Bana çeki ver, bir de kalem."

Dediğini yaptım, destek olarak bir de sert kapaklı kitap verdim. Üzerine HESABA GEÇİRİLMEK ÜZERE yazıp imzasını attı. "Bunu benim için yarın bankaya yatırır mısın?"

"Tabii. First Citizens, değil mi?"

"Evet. Para sisteme girince hastane masraflarını karşılamak için bir çek yazabilirim." Çeki bana verdi, ben de cüzdanıma koydum. Gözlerini kapattı, sonra tekrar açıp tavana baktı. Elini Radar'ın başından hiç çekmiyordu. "Çok yorgunum. Ağrı hiç tatile çıkmıyor. Boktan bir kahve molası bile vermiyor."

"Yemek?"

"İstemiyorum ama yemek zorunda olduğumu söylüyorlar. Belki biraz sardalye ve tuzlu kraker olabilir."

Bu bana korkunç gelmişti ama ona buz gibi bir bardak suyla birlikte bunları getirdim. Suyun yarısını lıkır lıkır içti. Başsız ve yağdan parlayan –ıyh– sardalyelere başlamadan önce hâlâ gece orada kalmayı düşünüp düşünmediğimi sordu.

"Bu gece ve hafta boyunca," dedim.

"İyi. Daha önce yalnız kalmaya aldırmazdım ama şimdi farklı. O merdivenden düşmek bana ne öğretti biliyor musun? Daha doğrusu neyi yeniden öğretti?"

Başımı iki yana salladım.

"Korkuyu. Yaşlı bir adamım ve güçten düştüm." Bunu kendine acımadan, sadece gerçekleri anlatan biri gibi söyledi. "Bence şimdiye dek her şeyin yolunda gittiği konusunda babanın içini rahatlatacak kadar bir süreliğine evine gitmelisin, değil mi? Belki yemek yersin. Sonra geri gelip Radar'ı besleyebilir ve bana da lanet ilaçlarımı verirsin. Bağımlı olacağımı söylemişlerdi, onları haklı çıkarmam uzun sürmedi."

"Güzel bir plan." Duraksadım. "Bay Bowditch... Howard... Babamı sizinle tanıştırmaya getirmek istiyorum. Sakatlanmadığınız zamanlarda bile pek sosyal biri olmadığınızı biliyorum ama..."

"Anlıyorum. Endişesini gidermek istiyor, bu da gayet makul bir istek. Ama bu gece olmaz Charlie, yarın da. Belki çarşamba. O zamana kadar belki biraz daha iyi hissederim."

"Tamam," dedim. "Bir şey daha var." Cep telefonumu bir postite yazıp yatağının yanındaki sehpaya bıraktım, bu sehpa yakında merhem, gazlı bez ve haplarla (Oxy değil tabii) dolacaktı. "Zili de ben üst katta olduğumda kullanabilirsiniz..."

"Pek Viktorya dönemi işi."

"Ama ben bir yere gittiğimde ne zaman bana ihtiyacınız olursa cep telefonumdan arayın. Okulda olsam da. Bayan Silvius'a durumu açıklayacağım."

"Tamam. Git hadi. Babanı rahatlat. Ama gecikme yoksa kalkıp hapları kendim bulmaya çalışırım." Gözlerini kapattı.

"Kötü bir fikir," dedim.

Gözlerini açmadan, "Evren kötü fikirlerle dolu," dedi.

9

Pazartesiler babamın telafi günleri, genelde altı buçuk yediye kadar eve dönmez, bu yüzden onu evde bulmayı beklemiyordum ve gerçekten de yoktu. Dışarıda, Bay Bowditch'in bahçe kapısının önünde beni bekliyordu.

"İşten erken çıktım," dedi ben dışarı çıkınca. "Senin için endişelendim."

"Bunu yapmana gerek yoktu..."

Bir kolunu omzuma atıp bana sarıldı. "Ne yapayım? Dışarı çıkıp genç bir kadınla konuştuğunu gördüm, tepenin yarısını çıkmıştım, sana el salladım ama görmedin. Artık sana ne anlatıyorsa ona odaklanmış gibiydin."

"O zamandan beri burada mı bekliyorsun?"

"Kapıyı çalmayı düşündüm ama sanırım bu durumda vampir gibiyim. Davet edilene dek içeri giremem."

"Çarşamba," dedim. "Onunla konuştum."

"Kulağa güzel geliyor. Akşam mı?"

"Belki yedi gibi. Ağrı kesicisini altıda alıyor."

Tepeden aşağı yürümeye başladık. Kolu hâlâ omzumdaydı. Rahatsız etmiyordu. Bay Bowditch'i çok uzun süre yalnız bırakmak istemediğimi söyledim, o yüzden yemeğe kalamazdım. Birkaç şey alacağımı söyledim –aklımda diş fırçam vardı– onun kilerinde yiyecek bir şey bulurdum (sadece sardalyesi yoktu).

"Gerek yok," dedi babam. "Jersey Mike's'tan sandviç aldım. Yanında götürürsün."

"Harika!"

"O nasıl?"

"Çok acı çekiyor. Umarım aldığı haplar uyumasına yardımcı olur. Gece yarısı yine alacak."

"Oxy mi?"

"Evet."

"İlacı sakla. Nerede olduğunu bilmesin." Bu öğüt bana daha önce de verilmişti ama en azından babam dayanamayıp bir tane dener miyim diye sormadı.

Eve varınca sırt çantama iki günlük kıyafetle birlikte Nighthawk taşınabilir kablosuz ağ modemini sokuşturdum, telefonum da iyiydi ama Nighthawk aşırı iyi WiFi veriyordu. Diş fırçamı ve iki yıl önce kullanmaya başladığım tıraş bıçağımı da koydum. Okuldaki bazı çocuklar o yıl kirli sakal bırakmıştı –modaydı– ama ben temiz yüz seviyorum. Bir şey unuttuysam yarın dönüp alabileceğimi bildiğimden çantamı hızlıca topladım. Aynı zamanda yanında sadece ihtiyar köpeğiyle o koca, eski, çatısı akan evde yalnız kalan Bay Bowditch aklımdan çıkmıyordu.

Gitmeye hazır olduğumda babam bana bir daha sarıldı, sonra beni omuzlarımdan tuttu. "Kendine bir bak. Ciddi bir sorumluluk üstleniyorsun. Seninle gurur duyuyorum Charlie. Keşke annen de seni görebilseydi. O da gurur duyardı."

"Biraz korkuyorum."

Başını salladı. "Korkmasan endişelenirdim. Unutma, bir şey olursa beni arayabilirsin."

"Arayacağım."

"Üniversiteye gitmen için sabırsızlanıyordum. Artık pek öyle hissetmiyorum. Bu ev sensiz çok boş gelecek."

"Sokağın üç yüz metre yukarısındayım baba," dedim ama boğazıma bir yumru oturmuştu.

"Biliyorum. Biliyorum. Hadi, git bakalım Chip. İşini yap." Yutkundu. Boğazı düğümlendi. "Ve hakkını ver."

YEDİNCİ BÖLÜM

İlk Gece. Artık Jack'i Tanıyorsun. Sıradan Bir Oduncu. Tedavi. Babamın Ziyareti. Lynparza. Bay Bowditch Bir Söz Veriyor.

1

Bay Bowditch'ten koltuğuna oturmak için izin istedim, tabii ki, dedi. Ona sandviçimin yarısını önerdim ve istemeyince biraz rahatladım, Jersey Mike's sandviçleri inanılmaz.

"Hap saatinden sonra bir tabak çorba içebilirim. Tavuk suyu çorba. Bakarız."

Haberleri izlemek isteyip istemediğini sordum. Başını iki yana salladı. "İstersen aç ama ben pek izlemem. Farklı isimler ama hep aynı boklar."

"Hâlâ çalışmasına çok şaşırdım. Tüpleri yanmıyor mu?"

"Tabii. Fenerlerin pillerinin bitmesi gibi. Ya da transistörlü radyoların dokuz voltluk pillerinin bitmesi gibi." Transistörlü radyo ne bilmiyordum ama söylemedim. "Bitince yenilerini takıyorsun."

"Tüpleri nereden buluyorsunuz?"

"New Jersey'deki RetroFit denen bir firmadan alıyorum ama arz düştükçe her yıl fiyatı artıyor."

"Eh, siz yine de karşılayabilirsiniz sanırım."

İç çekti. "Altını diyorsun. Merak ediyorsun, tabii edersin, herkes eder. Birilerine söyledin mi? Babana? Belki okulda güvendiğin bir öğretmene?"

"Sır tutabilirim. Size bunu söylemiştim."

"Tamam, huysuzlanmana gerek yok. Sormam gerekiyordu. Bu konuda konuşacağız. Ama bu gece olmaz. Bu gece hiçbir konuda konuşacak halim yok."

"Bekleyebilir. Ama televizyon tüpleri... İnternetiniz yoksa onları nasıl alıyorsunuz?"

Gözlerini devirdi. "O posta kutusu sırf dekorasyon olsun diye mi orada duruyor sanıyorsun? Noel'de çobanpüskülü asacak bir şey mi o?"

Geleneksel postadan söz ediyordu. İnsanların hâlâ posta üzerinden iş yaptığını öğrenmek bana sürpriz olmuştu. Ona neden yeni bir televizyon almadığını sormayı düşündüm ama galiba cevabı biliyordum. Eski şeyleri seviyordu.

Oturma odasındaki saatin akreple yelkovanı altıya yaklaşıyordu ve o ne kadar ilaçları almak istiyorsa ben de en az onun kadar ilaçları ona vermek istiyordum. Sonunda zamanı geldi. Üst kata çıkıp iki hap aldım, bir bardak suyla beraber ona verdim. Hapları elimden adeta kaptı. Oda serindi ama alnı boncuk boncuk terlemişti.

"Radar'a mamasını vereyim," dedim.

"Sonra da onu arka bahçeye çıkar. İşini hızlı görüyor ama dışarıda biraz daha durun. Bana şu ördeği ver Charlie. Beni bu lanet şeyi kullanırken görmeni istemiyorum ve benim yaşımdayken işemeye başlamak biraz zaman alıyor."

2

Ben geri dönüp ördeği boşalttığım sırada haplar etkisini göstermeye başlamıştı. Tavuk suyu çorba istedi, buna Yahudi penisilini diyordu. Suyunu doğrudan içip parçalarını bir kaşıkla yedi. Kupasını yıkayıp geri döndüğümde uykuya dalmıştı. Buna şaşırmadım. Zor bir gün geçirmişti. Yukarı, onun odasına çıktım, *Niçin?* kitabını buldum, saat sekizde, kitaba iyice daldığım sırada uyandı.

"Televizyonu açsana, bakalım şu şarkı yarışmasını bulabilecek misin?" diye sordu. "Radar'la arada bir onu izlemeyi seviyoruz."

Televizyonu açtım, çeken birkaç kanal arasında dolaşıp *O Ses*'i buldum, karıncalı ekranda ancak seçilebiliyordu. Görüntü olabildiğince netleşene dek tavşan kulaklarıyla oynadım, birkaç yarışmacının şarkı söylemesini izledik. Çoğu bayağı iyiydi. *Country* şarkıları söyleyen adamı sevdiğimi söylemek için Bay Bowditch'e döndüm, çoktan uyuyakalmıştı.

3

Zili sehpasına koyup yukarı çıktım. Bir kere arkamı dönüp baktım ve Radar'ın merdivenin dibinde oturduğunu gördüm. Aşağı baktığımı görünce arkasını dönüp o geceyi ve diğer geceleri geçirdiği yere, Bay Bowditch'in yanına gitti. Bay Bowditch, mer-

divenleri çıkabilmeye başladıktan sonra bile o açılan kanepede uyudu çünkü yukarı çıkmak Radar'a artık zor geliyordu.

Odamda sorun yoktu ama lambader tavana ürkütücü gölgeler düşürüyordu ve evin eklemleri gıcırdıyordu, böyle olacağını az çok biliyordum. Rüzgâr estiğinde seslerin düzenli bir senfoniye dönüşeceğini tahmin ediyordum. Nighthawk'ımı fişe takıp internete girdim. Sırtımda taşıdığım altının ağırlığını ve bunun bana nasıl da annemin Küçük Altın Kitaplar serisinden okuduğu o eski masalı hatırlattığını düşündüm. O zaman öylesine zaman geçirdiğimi düşünmüştüm ama şimdi merak ediyorum. Galiba bazen nereye gittiğimizi bilmediğimizi sandığımızda bile aslında nereye gittiğimizi biliyoruz.

En az yedi farklı *Jack ve Fasulye Sırığı* versiyonu buldum, hikâyeleri o tek lambanın ışığında telefonumdan okudum. Ertesi gün bilgisayarımı getirmeyi düşündüm ama o gece telefonla yetinmek zorundaydım. Masalı biliyordum tabii ki, bu hikâye de *Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı, Kırmızı Başlıklı Kız* gibi çocukları beraberinde taşıyan kültürel nehrin bir parçası. Annem bana masalı okuduktan sonra sanırım bir noktada çizgi filmini de izledim ama tam hatırlayamıyorum. Asıl hikâye, Wikipedia sağ olsun, hatırladığımdan çok daha kanlıydı. Bir kere Jack sadece annesiyle yaşıyordu çünkü dev birçok saldırısından birinde babasını öldürmüştü.

Siz de masalı biliyorsunuzdur muhtemelen. Jack ve annesi fakirler. Bir tek inekleri var. Annesi Jack'e onu pazara götürüp satmasını ve en az beş altın sikke istemesini (bu hikâyede altın saçmalar yok) söylüyor. Şehre giden yolda Jack ağzı laf yapan bir seyyar satıcıya denk geliyor ve adam onu inek karşılığında beş sihirli fasulye almaya ikna ediyor. Annesi çok öfkelenip fasulyeleri camdan dışarı atıyor. Geceleyin fasulyelerden bulutlara kadar uzanan bir fasulye sırığı büyüyor. Yukarıda çok büyük bir şato var (nasıl bulutların üstünde uçtuğu masalın hiçbir versiyonunda açıklanmamış) ve dev eşiyle birlikte burada yaşıyor.

Jack altın şeyler çalıyor; sikkeler, altın yumurtlayan bir kaz, devi uyaran altın bir harp. Ama bildiğimiz anlamda çalmak sayılmaz bu, çünkü dev de bütün bu altınları başkalarından çalmış. Devin ünlü şarkısının –*Fee, fi, fo, fum, İngiliz kokusu alıyorum*– *Kral Lear*'dan araklandığını öğrendim, Edgar adlı karakterin, *Sör Roland Kara Kule'ye gelince durdu, Söylediği ise hep şuydu: Fee, fo, fum, Britanyalı kanı kokusu alıyorum*, dediği yerden. Hiçbir çizgi filmden ya da masal kitabından hatırlamadığım bir şey de devin yatak odasının yerlerinin çocuk kemikleriyle kaplı olmasıydı. Devin ismi tüylerimi diken diken ediyordu, derinden ve ünlemlerle dolu bir isim.

Gogmagog.

4

Saat on birde lambaderi kapattım, telefonumun alarmı on ikiye çeyrek kala beni uyandırana dek uyuklamışım. Oxy haplarını henüz kasaya koyma gereği duymamıştım, birkaç parça kıyafetimi koyduğum masadaydılar. İki hap alıp aşağı indim. Radar karanlıkta bana hırlayıp yerinde doğruldu.

"Şşş kızım," dedi Bay Bowditch ve Radar sustu. Işığı açtım. Bay Bowditch sırtüstü yatmış tavana bakıyordu. "İşte buradasın, tam zamanında. İyi. O zili çalmayı hiç istemiyordum."

"Uyudunuz mu?"

"Biraz. Şu şeyler boğazımdan geçince yine dalarım belki. Belki şafağa dek."

Ona hapları verdim. Yutabilmek için bir dirseğinin üstünde doğruldu, sonra bana bardağı verip geri yattı. "Şimdiden daha iyiyim. Bu sanırım psikolojik etki."

"Başka bir şey ister misiniz?"

"Yok. Yatağına git. Büyüme çağındaki gençlerin dinlenmesi gerekir."

"Bence ben büyümemi neredeyse tamamladım." En azından öyle umuyordum. Boyum bir doksandı ve yüz kiloydum. Biraz daha büyürsem..."Gogmagog olurum," dedim düşünmeden.

Gülmesini beklemiştim ama gülümsemedi bile. "Masallara mı merak saldın?"

Omuz silktim. "Altını Stantonville'e taşımak aklıma sihirli fasulyeleri ve fasulye sırığını getirdi."

"Artık Jack'i tanıyorsun yani."

"Sanırım."

"İncil'de Gog ve Magog* dünyanın birbiriyle savaşan ulusları. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Vahiy kitabında. İkisini birleştirince ortaya tam bir canavar çıkıyor. Uzak durulması gereken bir canavar. Işığı kapat Charlie. İkimizin de uykuya ihtiyacı var. Uykunu al, ben de alayım. Acının bir süreliğine kesilmesi iyi olur."

Radar'ın başını okşadım ve ışıkları söndürdüm. Merdivenlere yöneldim, sonra arkamı döndüm. "Bay Bowditch?"

"Howard," dedi. "Buna çalışman lazım. Boktan bir uşak değilsin ya."

Bir bakıma öyle olduğumu düşündüm ama gecenin bu saatinde tartışmak istemedim. "Howard, doğru. Emekli olmadan önce ne iş yapıyordunuz?"

Kıkırdadı. Çatlak bir sesti ama kulak tırmalamıyordu. "Yarı zamanlı korucu, yarı zamanlı ormancıydım. Diğer bir deyişle sıradan bir oduncu. Masallarda çok olur. Yat artık Charlie."

Yatıp sabah altıya kadar uyudum, ilaç saati gelmişti; bu sefer sadece ağrı kesicilerin değil, tüm zımbırtıların. Onu bir kez daha uyanmış tavana bakarken buldum. Uyuyup uyumadığını sordum. Uyuduğunu söyledi. Ona pek de inanmadım.

---

* Yecüc ve Mecüc. (ç.n.)

5

Kahvaltıda yumurta yedik, bendeniz tarafından çırpılmış yumurta. Bay Bowditch yemek yemek için açılan kanepesinin ucunda oturdu, sabitleyicinin takılı olduğu bacağını koltuğunun takımı olan pufa uzatmıştı. Ördeği kullanırken yine odadan çıkmamı istedi. Geri döndüğümde ayağa kalkmış koltuk değneklerine tutunmuş, ön camdan dışarı bakıyordu.

"Kalkarken size yardım etmem için beni beklemeliydiniz," dedim.

Cık sesi çıkardı. "Bahçe çitini düzeltmişsin."

"Radar da yardımcı oldu."

"Eminim olmuştur. Daha iyi görünüyor. Yatağa dönmeme yardım et Charlie. Daha önceki gibi bacağımı tutman gerekecek."

Onu yatağa götürdüm. Radar'ı Çam Sokak'ta yürüyüşe çıkardım, yeni ve taze ilaçlar işe yarıyordu sanki, Radar bayağı uzun bir mesafe yürüyebildi ve yolda telefon direklerini ve bir iki yangın musluğunu işaretledi: Bowditch'in Radar'ı. İlerleyen saatlerde Bay Bowditch'in çekini bankaya götürdüm. Evden –babam çıkalı çok olmuştu– bilgisayarımı ve birkaç kıyafetimi daha aldım. Öğle yemeğinde Bay Bowditch yine sardalye ve kraker yedi, ben de sosisli sandviç yedim. Donmuş yemek iyi giderdi aslında (Stouffer's yemeklerini seviyordum) ama Bay Bowditch'in mikrodalgası yoktu. Tiller and Sons'dan gelen eti buzu çözülsün diye dışarı çıkardım. Konserve çorba ve sardalyeyle yaşamayacağımıza göre, geleceğimde YouTube yemek pişirme videoları görüyordum. Bay Bowditch'e öğle haplarını verdim. Benden istediği üzere bilgi vermek için Melissa Wilcox'u aradım. Ona Bay Bowditch'in kaç kez ayağa kalktığını, ne yediğini ve bağırsak hareketi olup olmadığını bildirmem gerekiyordu. Bu sonuncunun cevabı koca bir hayırdı, Melissa buna şaşırmamıştı. OxyContin'in çok fena kabızlık yaptığını söyledi. Öğle yemeğinden sonra posta kutusuna bir zarf koyup kutunun bayrağını kaldırdım. Zarfta Bay Bowditch'in Arcadia Hastanesi'ne yazdığı kişisel çek vardı. Kendim de götü-

rebilirdim onu ama Bay Bowditch önce Heinrich'in çekinin karşılıksız çıkmadığından emin olmak istiyordu.

Bunları size özellikle ilginç olduğundan değil, bir rutine dönüştüğünden anlatıyorum, o baharın kalanında ve yazın büyük bir kısmı boyunca süren bir rutin. Bir bakıma güzel aylardı bunlar. Kendimi faydalı, gerekli hissettim. Kendimi uzun zamandır hiç sevmediğim kadar sevdim. Ama sonu felaket oldu.

6

Bahar tatili haftamın çarşambasında, öğleden sonra, Melissa, Bay Bowditch'in ilk fizik tedavi seansı için geldi. Melissa buna fizik tedavi diyordu ama pekâlâ acı ve işkence dese de olurdu. Ona fazladan bir Oxy verdi, ki bu Bay Bowditch'in hoşuna gitti, ama sakat bacağını bol bol kaldırıp esnetti, ki bu hiç hoşuna gitmedi. Ben tedavinin büyük bir kısmı boyunca mutfaktaydım. Başka hoş sözlerin yanında *adi şerefsiz, siktir, ağzına sıçayım* ve *dur* duydum. Çok fazla *dur* dedi, bazen *bok kafalı* diye de ekledi. Melissa ona hiç aldırış etmedi.

İşleri bittiğinde –yirmi dakika sürmüştü ama muhtemelen ona çok daha uzun gelmişti– Melissa beni içeri çağırdı. Üçüncü kattan birkaç sandalye indirmiştim (yemek masası takımının dik sırtlı sandalyelerini getimedim ama, onlar bana işkence aleti gibi gelmişti). Bay Bowditch bu sandalyelerden birinde oturuyordu. Melissa yanında büyük bir köpük yastık getirmişti, Bay Bowditch'in sakat bacağının bileği bu yastığın üstündeydi. Yastık puftan daha alçak olduğundan –hâlâ bandajlı olan– dizi biraz kırık duruyordu.

"Şuna bak!" diye bağırdı Melissa. "Şimdiden beş derece büküldü! Çok sevindim ama aynı zamanda da çok şaşkınım!"

"Deli gibi acıyor," diye homurdandı Bay Bowditch. "Yatağa dönmek istiyorum."

Melissa bu duyduğu en komik şeymiş gibi neşeyle güldü. "Beş dakika daha, sonra koltuk değneklerinizle kalkacaksınız. Charlie yardım edecek."

Beş dakika dayandı, sonra güçlükle ayağa kalkıp koltuk değneklerine sarıldı. Yatağa doğru döndü ama değneklerden biri elinden kaydı. Tangır tungur yere düştü, Radar havladı. Onu zamanında yakalayıp dönmesine yardım ettim. Birkaç saniyeliğine birbirimize kenetlendik, ben ona sarılmıştım, o da bana, kuvvetle ve hızla atan kalbini hissedebiliyordum. Kalp atışlarının aklıma getirdiği kelime *azılı* olmuştu.

Onu yatağına yatırdım ama o sırada sakat bacağı beş dereceden biraz daha fazla büküldü ve Bay Bowditch acıyla çığlık attı. Radar hemen ayağa fırladı, kulaklarını geriye yatırmış havlıyordu.

"İyiyim kızım," dedi Bay Bowditch. Nefesi kesilmişti. "Yere yat."

Radar gözlerini ondan hiç ayırmadan karnının üstüne yattı. Melissa ona bir bardak su verdi. "İyi iş çıkardığınız için ödül olarak akşam ağrı kesicilerinizi saat beşte alabilirsiniz. Cuma günü yine geleceğim. Canınızın yandığını biliyorum Howard, o bağ dokular esnemek istemiyor. Ama esneyecekler. Pes etmezsen."

"Tanrım," dedi. Sonra gönülsüzce, "Tamam," diye ekledi.

"Charlie benimle dışarı gel."

Malzemelerle dolu ağır, silindir çantasını taşıyarak onunla gittim. Küçük Honda Civic arabası kapının dışına park edilmişti. Bagajı açıp çantayı koyarken sokağın karşısında Bayan Richland'ı gördüm, şenliği daha iyi seyredebilmek için yine ellerini gözlerine siper yapmıştı. Ona baktığımı gördü ve parmaklarını oynattı.

"Gerçekten iyileşecek mi?" diye sordum.

"Evet. Dizini nasıl büktüğünü gördün mü? Bu olağanüstü. Daha önce de görmüştüm ama genelde genç hastalarda." Düşündü, sonra başını salladı. "İyileşecek. En azından bir süreliğine."

"O ne demek?"

Sürücü kapısını açtı. "Huysuz ihtiyarın teki, değil mi?"

"İnsan ilişkileri pek kuvvetli değil," dedim, soruma cevap vermediğinin gayet farkındaydım.

O neşeli kahkahasını attı. Bahar güneşinde çok güzel görünüyordu. "Doğru söze ne denir dostum. Tabelaya yazsan olur hani. Cuma günü yine geleceğim. Farklı gün, aynı rutin."

"Lynparza ne ilacı? Diğerlerini biliyorum ama onu bilmiyorum. Ne işe yarıyor?"

Gülümsemesi soldu. "Bunu sana söyleyemem Charlie. Hasta mahremiyeti." Direksiyonun başına geçti. "Ama internetten bakabilirsin. İnternette her şey var."

Arabasıyla uzaklaştı.

7

O akşam yedide babam bahçe kapısını açıp –sürgülemeye zahmet etmemiştim– yoldan ilerleyerek veranda merdivenlerinde oturduğum yere geldi. Bay Bowditch'e fizik tedavi seansından sonra ona babamın ziyaretini ertelemek isteyip istemediğini sordum. Evet demesini diliyordum bir bakıma ama bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Halledelim şu işi. İçini rahatlatalım. Muhtemelen çocuk tacizcisi olmadığımdan emin olmak istiyor."

Buna cevap vermedim, Bay Bowditch şu haliyle iki sporda uzmanlaşmış bir doksanlık iriyarı birini geçtim, bir yavrukurt izciyi bile taciz edemezdi.

"Selam Charlie."

"Selam baba." Ona sarıldım.

Altılı kola getirmişti. "Sence bu şey hoşuna gider mi? Ben on iki yaşındayken bacağımı kırmıştım ve kolaya doyamıyordum."

"İçeri gel, ona soralım."

Bay Bowditch aşağı indirdiğim sandalyelerden birinde oturuyordu. Ona bir gömlek ve saçı için bir tarak getirmemi istemiş-

ti. Sabitleyicinin çıkıntı yaptığı pijama altı dışında bayağı düzgün görünüyordu. Gergindim, babama huysuz davranmamasını umuyordum ama endişelenmeme gerek yokmuş. İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı, ama sadece bu da değildi, adam insan ilişkilerinde iyiydi. Paslanmıştı ama iyiydi. Sanırım bazı şeyler bisiklete binmek gibi.

"Bay Reade," dedi. "Sizi daha önce görmüşlüğüm var ama sonunda tanıştığımıza sevindim." Koca, damarlı ellerinden birini uzattı. "Ayağa kalkamıyorum kusura bakmayın."

Babam elini sıktı. "Hiç önemli değil, lütfen bana George deyin."

"Derim. Ben de Howard, gerçi oğlunuzu buna ikna etmekte aşırı zorlandım. Bana ne kadar iyi davrandığını anlatmak istiyorum size. Yanlış anlamazsanız, bok püsür yanları olmayan bir izci gibi."

"Anlamam tabii," dedi babam. "Onunla gurur duyuyorum. Siz nasılsınız?"

"İyileşiyorum... En azından İşkence Kraliçesi öyle diyor."

"Fizik tedavi mi?"

"Adına öyle diyorlar."

"Akıllı kızım da buradaymış," dedi babam eğilip Radar'ı severek. "Onunla tanıştık."

"Duydum. Gözlerim beni yanıltmıyorsa şunlar kolaya benziyor."

"Yanıltmıyorlar. Buz ekleyip içmek ister misiniz? Korkarım ılınmışlar."

"Buzlu kola çok iyi gider. Eskiden olsa içine bir parça rom katmak da havamı yerine getirirdi."

Ben biraz gerildim ama babam sadece güldü. "Bilmem mi?"

"Charlie? En üst raftaki o uzun bardaklardan üçünü alıp içlerine buz doldurur musun?"

"Tabii."

"Önce bir durulasan iyi olur. Uzun zamandır kullanılmadılar."

Acele etmedim, bardakları durulayıp Bay Bowditch'in eski moda buzluğundan buzları çıkarırken onların konuşmasını dinledim. Bay Bowditch babama eşini kaybettiği için başsağlığı diledi, Çınar Sokak'ta onunla birkaç kere sohbet etmişti ("daha sık dışarı çıktığım zamanlardı") ve çok hoş bir kadına benziyordu.

"O boktan köprüyü hemen asfaltlamalılardı," dedi Bay Bowditch. "Ölümüne sebep olmazdı o zaman. Şehre dava açmamanıza şaşırdım."

Babam o sıralar içmekle meşguldü, bu tip şeyleri düşünemezdi, diye düşündüm. Eski kızgınlıklarım büyük oranda gitmişti ama tamamen değil. Korku ve kayıp ardında iz bırakıyor.

8

Babamla beraber yoldan bahçe kapısına yürürken hava kararmıştı. Bay Bowditch yataktaydı, babam izlerken benden çok az yardım alarak yatağına geçmişti.

"Beklediğim gibi biri değil," dedi babam kaldırıma vardığımızda. "Hiç değil. Ben huysuz birini beklemiştim. Hatta aksi birini."

"Öyle de olabiliyor. Seninleyken biraz... Nasıl tarif edilir bilemedim."

Babam biliyordu. "Kendini zorladı. Ondan hoşlanmamı istedi çünkü senden hoşlanıyor. Sana nasıl baktığını gördüm evlat. Onun için çok değerlisin. Onu yarı yolda bırakma."

"O yarı yolda *düşmesin* de."

Babam bana sarılıp yanağımdan öptü, yokuştan aşağı yürümeye başladı. Onun sokak lambalarının ışığında bir görünüp bir kaybolmasını izledim. Bazen kaybettiği o yıllar için ona hâlâ kızıyordum çünkü o yılları ben de kaybetmiştim. Ama genelde sadece geri döndüğü için seviniyordum.

"İyi geçti değil mi?" diye sordu Bay Bowditch ben geri dönünce.

"Güzel geçti."

"Bu akşam ne yapalım Charlie?"

"Aklıma bir fikir gelmişti. Bir dakika."

Bilgisayarıma *O Ses*'in iki bölümünü indirmiştim. Bilgisayarı yatağının yanındaki sehpaya, ikimizin de görebileceği bir yere koydum.

"Vay canına be, şu görüntünün kalitesine bak!" diye bağırdı.

"Değil mi? Fena değil ha? Reklam da yok üstelik."

İlk bölümü izledik. Ben ikinciye hazırdım ama beş dakika izlemiştik ki uyuyakaldı. Bilgisayarımı alıp yukarı çıktım, Lynparza hakkında yazılanları okudum.

9

Cuma günü Melissa'nın malzeme dolu silindir çantasını yine Civic'ine taşıdım. Bagajı kapatıp ona döndüm. "Lynparza'yı araştırdım."

"Tahmin ettim."

"Dört şeyin tedavisinde kullanılıyor. Göğüs ya da yumurtalık kanseri için kullanmadığını biliyorum, hangisi peki? Prostat mı, yoksa diğeri mi?" Pankreas olmaması için dua ediyordum. Babamın babası pankreas kanseriydi, tanısının üstünden altı ay geçmeden ölmüştü.

"Hasta mahremiyeti Charlie, söyleyemem." Ama yüzü bana başka bir şey anlatıyordu.

"Hadi ama Melissa. Sen doktor değilsin. Ve biri sana söylemiş."

"Çünkü onunla çalışmam gerekiyor. Bunu yapabilmem için de durumunu ayrıntısıyla bilmem gerekiyor."

"Sır tutabilirim. Bunu biliyorsun zaten değil mi?" dedim aslında hastaya verecek yaşta olmadığım ağır ağrı kesicileri kastederek.

İç çekti. "Prostat kanseri. Onu tedavi eden ortopedist Abrams röntgeninde görmüş. Bayağı ilerlemiş ama metastaz yapmamış. Lynparza tümörlerin büyümesini yavaşlatıyor. Hatta bazen küçültüyor bile."

"Daha çok ilaç alması gerekmez mi? Kemoterapi? Işın tedavisi?"

Bayan Richland yine dışarı çıkmıştı. Parmaklarını oynatarak selam verdi, biz de ona karşılık verdik.

Melissa bir an tereddüt etti ama sonra bu kadar ileri gitmişken durmanın bir anlamı olmadığına karar vermiş olmalı ki, "Doktor Patterson'la görüştü, Arcadia'da onkoloji bölümünün başı o. Doktor ona seçeneklerini sundu, Bay Bowditch de Lynparza dışındaki her şeyi reddetti," dedi.

"*Neden* ama?"

"Bunu ona sormalısın Charlie, ama sorarsan da ona bu konuşmadan bahsetme. Muhtemelen işimi kaybetmem ama teknik olarak kaybedebilirim de. Ayrıca dinle, doğru kararı verdiğini söyleyecek –bir sürü– doktor var. Prostat kanseri yaşlı erkeklerde yavaşlıyor. Lynparza'yla önünde daha yıllar olabilir."

10

O gece *O Ses*'ten bir bölüm daha izledik. Bittiğinde Bay Bowditch koltuk değnekleriyle zar zor kalktı. "Bu gece büyük gece olabilir Charlie. Sanırım gerçekten kakamı yapacağım."

"Havai fişekler hazır," dedim.

"*Stand-up* gösterine sakla bu şakaları." Onun peşinden mutfağa gitmeye çalıştığımda başını çevirip, "Geri dönüp bilgisayarınla uğraş tanrı aşkına. Düşersem kaldırırsın," diye kızdı.

Geri döndüm. Küçük banyonun kapısının kapandığını duydum. Bekledim. Beş dakika geçti. Sonra on. Radar'a maymunu attım, sonunda kovalamayı bırakıp halısına kıvrıldı. Sonunda mutfağın kapısına gidip iyi olup olmadığını sordum.

"İyiyim," diye seslendi. "Ama bir dinamit olsa işime yarardı. Boktan OxyContin."

Sonunda sifon sesi geldi ve Bay Bowditch dışarı çıktı, terlemişti ama gülümsüyordu. "Görev başarıyla tamamlandı. Çok şükür."

Yatağa yatmasına yardımcı oldum ve bu keyifli halinden faydalanmaya karar verdim. Ona Lynparza şişesini gösterdim. "Bu ilacın özelliklerini okudum, bundan çok daha fazlasını kullanabilirsiniz."

"Öyle mi Doktor Reade?" Ama dudağının kenarında hafif bir gülümseme vardı, bu da bana devam etme cesaretini verdi.

"Doktorların kansere karşı kullandığı bir sürü ilaç var artık. Onları neden kullanmıyorsunuz anlamıyorum."

"Çok basit. Acı çektiğimi biliyorsun. İnsanı kabız eden o lanet haplar olmadan uyuyamadığımı biliyorsun. Çok tatlı biri olan Melissa'ya bağırdığımı duydun. Şimdiye dek ona kaltak ya da sürtük dememeyi başardım ama bu çirkin sözler her an ağzımdan kaçabilir. Zaten çektiğim acılara neden bir de mide bulantısı, kusma ve krampları ekleyeyim ki?"

Cevap verecek oldum ama bir dirseğinin üstünde doğrulup, "Şşş," diyerek beni susturdu.

"Bir şey daha var genç adam. Senin yaşında birinin anlayamayacağı bir şey. Bu kadarı bana yetti. Tam değil ama neredeyse. Hayat eskiyor. Buna inanmayabilirsin, ben inanmazdım..." Duraksadı. "...Gençken, ama öyle." Tekrar arkasına yaslandı, eliyle Radar'ı aradı, buldu ve okşadı. "Ama onu yalnız bırakmak istemiyordum, değil mi kızım? Onunla ikimiz dostuz. Artık endişelenmeme gerek kalmadı. Benden uzun yaşarsa onu sen alırsın. Değil mi?"

"Evet, tabii."

"Tedaviye gelince..." Gülümsemesi genişledi. "Bugün on derece büktüm dizimi, bileğimi esnetmek için o plastik bandı kullanmaya başladım. Çok çalışacağım çünkü yatakta ölmek istemiyorum. Hele de bu çekyatta."

11

Altının nereden geldiğini konuşmamıştık –görmezden geldiğimiz asıl konu buydu– ama pazar günü konuşmamız *gereken* bir konu daha olduğunu fark ettim. Ona sabah ve akşam haplarını verebilirdim ama okula döndüğümde öğle haplarını nasıl halledecektik?

"Pazartesi, çarşamba ve cumaları fizik tedavi için geldiğinde Melissa verebilir sanırım ilaçlarınızı ama egzersize başlamadan önce etkilerini göstermezler. Hem salı ve perşembeler ne olacak?"

"Bayan Richland'dan eve gelip hapları vermesini isterim, olur biter. Buradayken her yeri güzelce inceler. Belki birkaç fotoğraf çekip Facebook ve Twitter'ına bile koyar."

"Çok komik."

"Sadece öğle hapları değil," dedi. "Gece yarısı hapları da var."

"Ben burada olurum..."

"Hayır, Charlie. Eve dönmenin vakti geldi. Baban seni özlemiştir eminim."

"Sokağın hemen yukarısındayım!"

"Evet ama yatak odan boş. Eve döndüğünde yemek masasında sadece bir kişi var. Yalnız kalan erkekler bazen kötü düşüncelere kapılabilir. Bunu iyi bilirim, güven bana. Sabah bana bakmaya ve Radar'ı beslemeye geldiğinde öğlen haplarımı bırakırsın, gece eve dönerken de gece yarısı haplarımı bırakırsın."

"Bunu yapmama izin yok!"

Başıyla onayladı. "Saate uymazsam diye. Baştan çıkarıcı olduğu kesin, bu lanet şeylere bağımlıyım artık. Ama sana söz veriyorum." İki dirseğinde doğrulup doğrudan gözümün içine baktı. "Yoldan çıktığım ilk seferde sana söyleyeceğim ve hapları tamamen bırakacağım. Tylenol'a geçeceğim. Söz veriyorum ve bu sözü tutacağım. Bunu kabul edebilir misin?"

Bu konuyu düşünüp kabul edebileceğimi söyledim. Elini uzattı. Tokalaştık. O gece ona bilgisayarımdaki film ve televizyon

programlarını nasıl açabileceğini gösterdim. Yatağının yanındaki sehpada duran minik tabağa iki adet yirmi miligramlık Oxy koydum. Çantamı sırtıma atıp telefonumu havaya kaldırdım.

"Bana ihtiyacınız olursa arayın. Gece gündüz fark etmez."

"Gece gündüz," dedi.

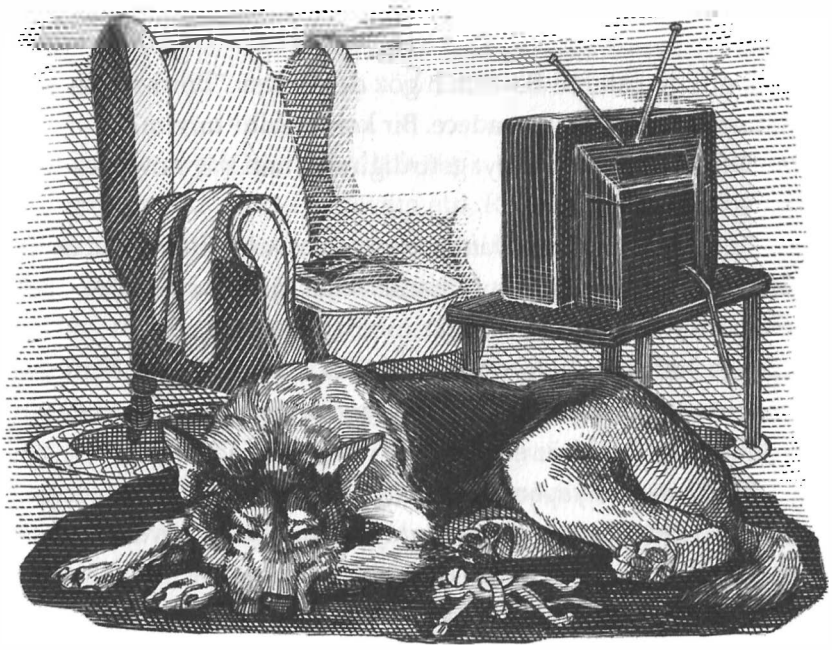
Radar peşimden kapıya geldi. Eğilip onu sevdim, ona sarıldım. Yanağımı yaladı. Sonra eve gittim.

12

Bay Bowditch hiç yoldan çıkmadı. Bir kere bile.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Köprünün Altından Çok Sular Aktı. Altının Büyüsü. Yaşlı Bir Köpek. Gazete Haberleri. Bir Tutuklama.

1

Başlarda haftada üç kere Bay Bowditch'e sünger banyosu yaptırıyordum çünkü alt kattaki daracık banyoda duş yoktu. Banyo yaptırmama izin verdi ama mahrem yerlerini kendisi yıkama konusunda ısrar etti (işime gelir). Bir deri bir kemik göğsünü, daha da cılız sırtını ve bir keresinde de o daracık minik banyoya

doğru ağır ağır yol alırken başına gelen talihsiz kaza sonucu cılız kıçını yıkadım. Tüm o küfürler, sövmeler öfkeden olduğu kadar utançtan (*acı* bir utançtan) da kaynaklanıyordu.

"Kafanıza takmayın," dedim pijama altını tekrar giydiğinde. "Arka bahçede Radar'ın pisliğini her zaman temizliyorum."

Bana o patentli "sen böyle salak mı doğdun" bakışını attı. "O başka. Radar bir *köpek*. Bıraksan Eyfel Kulesi'nin önündeki çimlere de sıçar."

Bu bir parça ilgimi çekmişti. "Eyfel Kulesi'nin önünde çim *mi var*?"

Şimdi de patentli Bowditch göz devirmesi. "Bilmem. Bir şey anlatmaya çalışıyordum sadece. Bir kola içebilir miyim?"

"Tabii." Babam o altılıyı getirdiğinden beri Bay Bowditch için eve hep kola alıyordum.

Kolayı getirdiğimde yatağından çıkmış eski koltuğuna oturmuştu. Radar yanındaydı. "Charlie, sana bir şey soracağım. Benim için tüm bu yaptıkların..."

"Her hafta yaptıklarım karşılığında çok güzel bir çek alıyorum, bunu kazanacak kadar çok şey yaptığımı düşünmesem de gerçekten çok teşekkür ederim."

"Bedavaya da yapardın bunları. Ben hastanedeyken öyle demiştin, bu konuda içtenliğine inanıyorum. Peki ermeye mi çalışıyorsun yoksa bir şeyin kefaretini mi ödüyorsun?"

Bu bayağı sert bir soruydu. Duamı –Tanrı'yla anlaşmamı– düşündüm ama aynı zamanda Stevens İlkokulu'nu arayıp bomba ihbarında bulunmamızı da düşündüm. Bertie bunu aşırı komik bulmuştu ama o gece babam diğer odada sarhoş sarhoş horlarken benim tek düşünebildiğim çoğu çocuk olan bir sürü insanı nasıl korkuttuğumuzdu.

Bu arada Bay Bowditch beni dikkatle izliyordu. "Kefaret ödüyorsun," dedi. "Ne için acaba?"

"Bana iyi bir iş verdiniz," dedim, "ve bunun için minnettarım. Huysuz davrandığınızda bile sizden hoşlanıyorum, gerçi iti-

raf edeyim normale göre biraz daha zor oluyor. Bunun dışında... köprünün altından çok sular aktı diyelim."

Bunu düşündü, sonra bana hiç unutmadığım bir şey söyledi. Belki ben Stevens İlkokulu'na giderken annem bir köprüde öldüğünden, belki de sırf bana önemli geldiğinden. Şimdi bile önemli geliyor.

"Zaman aslında su, Charlie. Hayat ise onun altından akıp gittiği köprü."

2

Zaman geçti. Bay Bowditch fizik tedavi seansları sırasında küfredip çığlıklar atmaya devam etti, Radar o kadar üzülüyordu ki Melissa fizik tedaviye başlamadan önce onu dışarı çıkarıyordu. Esnemeler canını yakıyordu, çok canını yakıyordu ama mayıs geldiğinde Bay Bowditch dizini on sekiz derece bükebiliyordu, haziranda ise neredeyse elli dereceye çıkmıştı. Melissa ona koltuk değnekleriyle üst kata nasıl çıkabileceğini (daha da önemlisi feci şekilde düşmeden nasıl ineceğini) öğretmeye başladı, ben de Oxy haplarını üçüncü kata çıkardım. Tepesinde tüylerimi diken diken eden ahşap oymadan bir karga olan, tozlu, eski bir kuş evine sakladım. Bay Bowditch koltuk değnekleriyle daha rahat hareket ediyordu ve sünger banyolarını artık kendisi yapmaya başlamıştı (adına "fahişe banyosu" diyordu). Bir daha kıçını silmemi gerektirecek bir durum olmadı çünkü bir daha tuvalete giderken kaza yaşamadı. Bilgisayarımdan eski filmler izledik, *Batı Yakası Hikâyesi*'nden *Casuslara Karşı*'ya (ki bunu ikimiz de sevdik) her şeyi izledik. Bay Bowditch yeni bir televizyon almaktan bahsetti, bu da bana hayata yeniden tutunduğunun kesin bir göstergesi gibi geldi ama ona bunun ya kablolu ya da çanak anten taktırmasını gerektireceğini anlatınca fikrini değiştirdi (yani o kadar da tutunmamıştı hayata). Her sabah altıda oraya gidiyordum ve

beyzbol antrenmanım ya da maçım olmadığından (Koç Harkness koridorda ne zaman karşılaşsak bana pis bakışlar atıyordu), genelde öğleden sonra üç gibi Çınar Sokak 1 numaraya dönüyordum. Günlük ev işlerini yapıyordum, genelde temizlik, buna da pek aldırmıyordum. Üst katlar aşırı pisti, özellikle de üçüncü kat. Çatıdaki olukları temizlemeyi önerdiğimde Bay Bowditch bana delirmişim gibi baktı ve bunu yapması için birini tutmamı söyledi. Sentry Tamir İşleri firmasından geldiler, oluklar Bay Bowditch'i memnun edecek biçimde temizlendikten sonra (arka verandada, üzerinde sabitleyicisinin etrafında dalgalanan pijamasıyla, koltuk değneklerine yaslanarak onları izledi) onlarla çatıyı tamir etmeleri için de anlaşmamı istedi. Bu işe biçilen fiyatı gördüğünde pazarlık etmemi söyledi ("Zavallı yaşlı adam kartını oyna," dedi). Pazarlık yapıp yüzde yirmi indirim aldım. Tamirciler ön verandaya da bir rampa yaptılar (ne Bay Bowditch ne de Radar bu rampayı kullandı, Radar rampadan korkuyordu) ve kapıdan verandaya uzanan delicesine yamuk döşeme taşlarını düzeltmeyi önerdiler. Bu teklifi reddedip işi kendim yaptım. Aynı zamanda (YouTube'daki kendin yap videolarının yardımıyla) parçalanan ön ve arka veranda merdivenlerini de değiştirdim. Çınar Sokak tepesinde temizlik ve tamirle geçen yoğun bir bahar ve yaz dönemiydi. Bayan Richland'a seyredecek çok şey çıkmıştı, o da seyretti. Haziranın başlarında Bay Bowditch dış sabitleyiciyi çıkarmaları için hastaneye gitti, Melissa'nın en iyimser tahminlerinden haftalar önce hem de. Melissa onunla ne kadar gurur duyduğunu söyleyip ona sarılınca ihtiyar yine söyleyecek söz bulamadı. Babam pazar akşamüstleri geliyordu –Bay Bowditch davet etmişti, bu işte benim payım yoktu– üçlü remi iskambil oyununu oynuyorduk, genelde Bay Bowditch kazanıyordu. Hafta içleri ona yiyecek bir şeyler hazırlıyor, babamla yemek yemek için tepeden aşağı iniyordum, sonra onun birkaç parça bulaşığını yıkamak, Radar'ı gezdirmek ve onunla film izlemek için geri dönüyordum. Bazen patlamış mısır da yiyorduk. Sabitleyici çıkınca çubuk bakı-

mı yapmama gerek kalmamıştı ama çubukların girdiği yerlerdeki iyileşen boşlukları temiz tutmam gerekiyordu. Kırmızı plastik bantla ona bilek egzersizleri yaptırıyor, bacak bükme hareketini tekrar ettiriyordum.

Güzel haftalardı, en azından genelde. Her şey güzel değildi. Radar'ın yürüyüşleri kısalmıştı, topallamaya başlayıp eve dönüyordu. Veranda merdivenlerini çıkarken gittikçe daha çok zorlanıyordu. Bay Bowditch bir kere beni onu yukarı taşırken gördü ve bunu yapmamamı söyledi. "Kendisi çıkamayana dek taşıma," dedi. Bazen de Bay Bowditch çişini yaptıktan sonra klozetin kenarında kan damlaları görüyordum, çişini yapması gitgide daha uzun sürüyordu.

"Hadi be işe yaramaz şey, biraz su akıt," dediğini duydum bir kere kapalı kapının ardından.

Lynparza artık yapması gereken her neyse onu pek de iyi yapmıyordu. Onunla bu konuda konuşmak istedim, dizginleri "asıl derdinin" (benim güzellemelerim) eline verecekse neden yürüyebilmek için bu kadar çabaladığını sordum, o da bana kendi işime bakmamı söyledi. Sonunda onu götüren kanser olmadı. Kalp krizi oldu. Ama tam olarak öyle de değil.

Boktan kulübe yüzünden.

3

Altın meselesini bir kere daha –sanırım haziranda– yeniden açtım ama dolaylı olarak. Bay Bowditch'e topallayan küçük Alman hakkında endişelenip endişelenmediğini sordum, özellikle de Bay Bowditch hastane faturasını ödeyebilsin diye yaptığım büyük teslimattan sonra.

"Zararsızdır o. Arka odasında bir sürü iş hallediyor ve bildiğim kadarıyla polisin dikkatini hiç çekmedi. Ya da vergi dairesinin, ki bu ihtimal bence daha yüksek."

"Birileriyle konuşmasından korkmuyor musunuz? Yani tabii belki elinde hemen satılması gereken elmasları olan birileriyle iş yapıyordur, soyguncularla falan, o konularda muhtemelen sesini çıkarmıyordur ama üç kilo altın saçma bence çok farklı bir noktada duruyor."

"Hıh," dedi. "Benim işlemimden kazandığı fazladan kârı riske atar mı? Bu salakça olurdu ve Willy Heinrich hiç de salak değil."

Mutfaktaydık, uzun bardaklardan kola içiyorduk (evin Çam Sokak tarafında yetişen nanelerden atmıştık içine). Bay Bowditch masada onun oturduğu taraftan kurnaz bir bakış attı bana. "Bence senin konuşmak istediğin Heinrich falan değil. Bence senin aklındaki altın ve altının nereden geldiği."

Cevap vermedim ama yanılmıyordu.

"Söylesene Charlie, arada bir yukarı çıkıyor musun?" Tavanı işaret etti. "Bakmak için? Tabiri caizse şöyle bir yoklamak için? Çıkıyorsun değil mi?"

Kızardım. "Şey..."

"Endişelenme, seni azarlayacak değilim. Benim için yukarıdaki şey sadece bir kova metal, pekâlâ somun ve cıvata da olabilirdi içinde, ama ben yaşlıyım. Bu senin büyülenmeni anlamadığım anlamına gelmiyor. Söylesene, elini kovaya daldırdın mı?"

Yalan söylemeyi düşündüm ama bir anlamı yoktu. Anlardı. "Evet."

Hâlâ o kurnaz bakışlarıyla bakıyordu bana, sol gözünü kısmıştı, gür sağ kaşını havaya kaldırmıştı. Ama gülümsüyordu da. "Ellerini kovaya daldırıp o altınların parmaklarının arasından kayıp gitmesini izledin?"

"Evet." Kızaran yanaklarım artık yanıyordu. Bunu sadece altınları gördüğüm ilk sefer yapmamıştım, o zamandan sonra birkaç kez yapmıştım.

"Altının büyüsü nakit değerinden çok ayrı bir şey. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Diyelim ki Bay Heinrich dükkânının ilerisindeki iğrenç küçük barda çok içti ve yanlış kişilere çok fazla şey anlattı. Bu ev ve altındaki arsa üzerine iddiaya girerim, ihtiyar, topal Willy asla aşırı içmiyordur, muhtemelen hiç içmiyordur ama farz edelim işte. Diyelim ki konuştuğu kişi, belki tek başına, belki de ortaklarıyla bir gece senin evden çıkmanı bekledi, sonra evime girdi ve altını istedi. Silahım yukarıda. Bir zamanlar ortalığa dehşet saçan köpeğim..." Yanında uyuklayan Radar'ı okşadı. "...Artık benden daha yaşlı. Böyle bir durumda ne yapardım?"

"Sanırım... Altını verirdiniz?"

"Kesinlikle. Onlar için iyi dileklerde bulunmazdım ama altını onlara verirdim."

Ben de sordum. "Altın nereden geliyor Howard?"

"Bunu sana ileride anlatabilirim. Henüz kararımı vermedim. Çünkü altın sadece büyüleyici değil. Tehlikeli. Geldiği yer de tehlikeli. Sanırım dolapta kuzu pirzola görmüştüm. Lahana salatası da var mı? Tiller'ın lahana salatası muhteşem oluyor. Sen de biraz ye."

Diğer bir deyişle, konuşmamız bitmişti.

4

Temmuz sonlarına doğru bir gün Çam Sokak yürüyüşümüzden döndükten sonra Radar arka verandanın merdivenlerini çıkamadı. İki kere denedi, sonra merdivenlerin dibine oturdu, nefes nefese kalmıştı ve bana bakıyordu.

"Hadi, al onu kucağına," dedi Bay Bowditch. Dışarı çıkmış, koltuk değneklerinden birine yaslanıp eğilmişti. Diğerini artık emekliye çıkarmıştı. Emin olmak için ona baktım, başını salladı. "Zamanı geldi."

Radar'ı kucağıma aldığımda tiz bir sesle havlayıp dişlerini gösterdi. Kalçasını tuttuğum kolumu aşağı kaydırıp acıyan yere dokunmamaya çalıştım, onu yukarı taşıdım. Radar zayıflamıştı, burnu neredeyse bembeyazdı, gözleri çapaklanıyordu. Onu nazikçe mutfakta yere bıraktım, başta arka bacakları tutmadı. Azmetti –azmini görebiliyordum– ve kiler kapısının yanındaki kilimine doğru topallayarak ilerledi, çok yavaşça, sonra da yorgun bir havlamayla kilimin üstüne adeta yığılıp kaldı.

"Veterinere gitmesi lazım."

Bay Bowditch başını iki yana salladı. "Korkar. Yok yere ona böyle bir şey yaşatmayacağım."

"Ama..."

Nazikçe konuştu, hiç ona göre bir hareket olmadığından bu hali ödümü kopardı. "Hiçbir veteriner ona yardım edemez artık. Radar'ın işi bitti sayılır. Şimdilik sadece dinlenmesi gerekiyor, benim de düşünmem gerek."

"Ne hakkında Tanrı aşkına!"

"Neyin daha iyi olacağı hakkında. Şimdi evine git. Yemeğini ye. Bu gece geri gelme. Sabah görüşürüz."

"*Sizin* yemeğiniz ne olacak?"

"Sardalye ve kraker yerim. Git hadi." Sonra tekrar etti. "Düşünmem gerek."

Eve gittim ama pek bir şey yemedim. Aç değildim."

5

Ondan sonra Radar sabah ve akşam mamasını bitirememeye başladı, onu arka merdivenlerden yukarı taşısam da –hâlâ kendi kendine inebiliyordu– arada bir evi pisletiyordu. Bay Bowditch'in hiçbir veterinerin ona yardım edemeyeceğini söylerken haklı olduğunu biliyordum... Belki sadece en sonuna geldiğinde veterinere götürülebilirdi çünkü acı çektiği belliydi. Çok uyuyordu,

bazen artık onu ısıran ve canını yakan şey her neyse ondan kurtulmak için arka bacaklarına havlayıp ısırmaya çalışıyordu. Şimdi iki hastam vardı, biri iyileşiyor, biri kötüleşiyordu.

Ağustosun beşi, pazartesi günü Koç Montgomery'den bir mail aldım, Amerikan futbolu antrenmanları için programı belirlemişti. Maile yanıt vermeden önce babama son yılımda futbol oynamamaya karar verdiğimi söyleme inceliğinde bulundum. Babam hayal kırıklığına uğramasına rağmen (ben de hayal kırıklığına uğramıştım) anladığını söyledi. Bir gün önce Bay Bowditch'in evine gelmiş, kart oyunu oynamış ve Radar'ın halini görmüştü.

"Orada hâlâ yapılması gereken bir sürü iş var," dedim. "Üçüncü kattaki karışıklığı toparlamak istiyorum, Howard'ın güvenle bodruma inebileceğine ikna olursam orada bitirilmesi gereken bir yapboz var. Sanırım onu tamamen unutmuş. Ah, bir de ona internette dolaşabilmesi ve film izleyebilmesi için bilgisayarımı nasıl kullanacağını öğretmem gerekiyor, hem..."

"Kes artık Chip. Konu köpek. Değil mi?"

Onu arka veranda merdivenlerinden taşımamı ve evi pisllettiğinde nasıl da utandığını hatırladım, cevap veremedim.

"Çocukken Cocker bir köpeğim vardı," dedi babam. "Adı Penny'ydi. İyi bir köpeğin yaşlanması zor gelir. Ve sona geldiklerinde..." Başını iki yana salladı. "İnsanın kalbi parçalanıyor."

Konu buydu işte. Kesinlikle buydu.

Son yılımda futbolu bırakmama kızan babam olmamıştı, Bay Bowditch olmuştu. Tepesi atmıştı.

"Delirdin mi?" diye çıkıştı. Kırışık yanakları birden kızarmıştı. "Sen bildiğin, tertemiz delirdin mi? O takımda bir yıldızsın! Üniversite takımında oynayabilirsin, belki burs kazanarak hem de!"

"Beni hiç oynarken izlemediniz."

"Ne kadar boktan olsa da *Sun*'ın spor sayfasını okuyorum. Geçen yıl Lise Turnuvası'nı kazandın ya!"

"O oyunda dört sayı aldık. Ben sadece sonuncuyu aldım."

Sesini alçalttı. "Oynasan maçlarını izlemeye gelirdim."

Bu beni öyle şaşırttı ki suspus oldum. Geçirdiği kazadan önce bile gönüllü olarak evine kapanan birinden geldiği düşünülürse bu inanılmaz bir teklifti.

"Yine gidebilirsiniz," dedim sonunda. "Ben de sizinle gelirim. Siz sosislileri alırsınız, ben de kolaları."

"Hayır. *Hayır*. Ben senin patronunum be, maaşını ödüyorum ve bunu yasaklıyorum. Lisedeki son futbol sezonunu benim yüzümden kaçırmayacaksın."

Sinirli bir yanım vardır ama bunu ona hiç göstermemiştim. O gün gösterdim. Patladığımı söylesem yeridir sanırım.

"Mesele siz değilsiniz, her şey sizinle ilgili değil! *Ona* ne olacak?" Radar'ı işaret ettim, o da başını kaldırıp sıkıntıyla sızlandı. "Çiş ve kaka yapabilsin diye onu arka veranda merdivenlerinden indirip çıkaracak mısınız? Kendiniz zor yürüyorsunuz!"

Çok şaşkın görünüyordu. "Ben... Evde yapabilir... Kâğıt sererim..."

"Bundan nefret eder, bunu siz de biliyorsunuz. Sadece bir köpek olabilir ama onurlu o. Bu onun son yazı, son sonbaharıysa..." Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum, bunu yalnızca hayatınızda hiçbir köpeği sevmediyseniz saçma bulursunuz. "...O öldüğünde sahada boktan bir antrenman kızağını itiyor olmak istemiyorum! Okula gideceğim, gitmek zorundayım ama geri kalan zamanda burada olmak istiyorum. Bu size yetmiyorsa kovun beni."

Sessizdi, ellerini kavuşturmuştu. Bana yeniden baktığında dudaklarını öyle bir sıkmıştı yok olmuş gibiydiler, bir an başka tepki vermeyeceğini düşündüm. Sonra, "Sence veteriner ev ziyaretine gelir mi ve köpeğimin kayıtlı olmamasına göz yumar mı? Ona yeterince para verirsem?"

İç çektim. "Bir araştırayım bakalım."

6

Bir veteriner değil ama veteriner asistanı buldum, üç çocuklu ekâr bir anne. Andy Chen tanıyordu onu, bizi de o tanıştırdı. adın geldi, Radar'ı muayene etti, Bay Bowditch'e deneme süreinde olan ama Carprofen'den çok daha iyi olduğunu söylediği azı haplar verdi. Çok daha güçlü haplar.

"Şu konuda açık olmak istiyorum," dedi kadın bize. "Haplar ayat kalitesini artıracak ama aynı zamanda muhtemelen ömrüü kısaltacak." Duraksadı. "*Kesinlikle* kısaltacak. Öldüğünde bana elip bunu söylemedin demeyin."

"Ne kadar süre faydası olacak?" diye sordum.

"Hiçbir faydası olmayabilir de. Dedim ya deneme aşamasına. Sırf Doktor Petrie klinik bir deneyi bitirdikten sonra bunlar limizde kaldı diye getirebildim. Gayet de iyi bir ödeme aldı bu rada, bana hiç pay düşmedi tabii. İşe yararsa Radar'ın önünde üzel bir ay olabilir. Belki iki. Muhtemelen üç olmaz ama. Keni ini yeniden yavru bir köpek gibi hissetmeyecek tam olarak ama aha iyi olacak. Sonra bir gün..." Omuz silkti, çömelip Radar'ın ılız bedenini sevdi. Radar kuyruğunu yere vurdu. "Sonra bir ün ölecek. Cadılar Bayramı'nda hâlâ aramızda olursa şaşırırım."

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama Bay Bowditch biliyordu e Radar onun köpeğiydi. "Bizim için bu kadarı iyi." Sonra o zaan anlamadığım ama şimdi anladığım bir şey ekledi: "*Yeterince* zun. Belki."

Kadın (iki yüz dolar zenginleşmiş olarak) gittiğinde Bay owditch koltuk değneğiyle eğilip köpeğini sevdi. Yeniden bana aktığında yüzünde hafif, çarpık bir gülümseme vardı. "Yasadışı öpek ilacı ticareti yaptığımız için yetkililer bizi tutuklamaz deil mi?"

"Sanmam," dedim. Birileri öğrenirse altın başımıza çok daha üyük bela açardı. "Karar verebilmenize sevindim. Ben karar vemezdim."

"Hobson'ın Seçimi." Hâlâ boynundan kuyruğuna uzun okşayışlarla Radar'ı seviyordu. "Nihayetinde bir iki güzel ay, altı kötü aydan daha iyi geliyor bana. Tabii ilaçlar işe yararsa."

İşe yaradı. Radar yeniden tüm mamasını yemeye başladı, veranda merdivenlerini (bazen benden biraz yardım alarak) çıkabiliyordu. En iyisi de akşamları birkaç tur maymun yakalayıp sıkma oyununu oynayabiliyordu. Yine de onun Bay Bowditch'ten daha uzun yaşamasını hiç beklemezdim ama yaşadı işte.

7

Sonra şair ve müzisyenlerin duraklama diyeceği an geldi. Radar gittikçe... eh, gelişme göstermiyordu, öyle diyemem, ama Bay Bowditch'in merdivenden düştüğü gün tanıştığım köpeğe gittikçe daha çok benziyordu (sabahları kiliminden kalkıp mama kabına giderken hâlâ zorlanıyordu tabii). Bay Bowditch gelişme *gösterdi*. Oxy'yi azalttı ve ağustostan beri kullandığı tek koltuk değneğini bodrumun bir köşesinde bulduğu bastonla değiştirdi. Aşağıdaki yapbozuna devam etmeye başladı. Ben okula gittim, babamla zaman geçirdim, Çınar Sokak 1 numarada daha çok zaman geçirdim. Kirpiler Amerikan futbolu takımı sezona 0-3 başladı ve eski takım arkadaşlarım benimle konuşmayı kesti. Bu biraz üzücüydü ama kafamda moralimi bozmalarına izin veremeyeceğim kadar çok şey vardı. Ah, ayrıca birkaç defa –genelde Bay Bowditch, Radar'a yakın olmak için hâlâ kullandığı çekyatta uyuklarken– kasayı açıp elimi altın kovasına daldırdım. Her seferinde şaşırtıcı gelen o ağırlığı ve altın saçmalarının parmaklarımın arasından akıp gitmesi. O zamanlarda Bay Bowditch'in altının büyüsünden bahsetmesi aklıma geliyordu. Bunun üstüne derin derin düşündüğümü de söyleyebiliriz. Melissa Wilcox artık sadece haftada iki kez geliyordu ve Bay Bowditch'in gelişimine hayret ediyordu. Ona Doktor Patterson'ın, onkoloğun, onu gör-

mek istediğini söyledi ama Bay Bowditch kendini iyi hissettiğini söyleyip bu teklifi reddetti. Sözüne güvendim, ona inandığımdan değil de inanmak istediğimden. İnkâr sürecine bir tek hastaların girmediğini artık biliyorum.

Sakin bir dönem. Bir duraksama. Derken her şey hemen hemen aynı anda oldu, hiçbiri de iyi şeyler değildi.

8

Öğle yemeğinden önce boş bir dersim vardı, bu vakti genelde kütüphanede ödev yaparak ya da Bay Bowditch'in renkli kitaplarını okuyarak geçiriyordum. Eylülün sonlarına doğru bir gün Dan J. Marlowe'un *The Name of the Game is Death* kitabına gömülmüştüm, dehşet kanlı bir kitaptı. On ikiye çeyrek kala heyecanlı kısımları akşamki okuma maratonuna saklamaya karar verip rasgele bir gazete aldım. Kütüphanede bilgisayarlar var ama bütün gazete sitelerinde ödeme duvarı var. Ayrıca haberleri gerçek gazeteden okuma fikrini seviyorum, cezbedici bir retroluğu var.

New York Times ya da *Chicago Tribune*'ü alıp haberi tamamen gözden kaçırabilirdim ama gazete destesinin en üstünde *Elgin Daily Herald* vardı ve onu aldım. Ön sayfadaki büyük haberler Obama'nın Suriye'de askeri harekâta geçmek istemesi ve D.C.'de on üç kişinin öldüğü toplu katliamdı. Onları şöyle bir okudum, saate baktım –öğle yemeğine on dakika vardı– ve karikatürleri bulmak için son sayfalara giderken gazeteyi şöyle bir karıştırdım. Karikatürlere varamadım ama. İkinci sayfadaki Bizden Haberler kısmında bir haber beni durmaya zorladı. Donakalmaya zorladı.

STANTONVILLE'DE KUYUMCU CİNAYETİ

Uzun zamandır Stantonville'de yaşayan iş insanı Wilhelm Heinrich, dükkânı Mükemmel Mücevherler'de dün gece geç sa-

atlerde ölü bulundu. Polis, kapıdaki Kapalı tabelasına rağmen dükkân kapısının açık olduğuna dair bir ihbar aldı. Memur James Kotziwinkle, Wilhem Heinrich'i arka odada buldu, bu odanın da kapısı açıktı. Stantonville Emniyet Müdürü William Yardley, cinayet sebebinin hırsızlık olup olmadığı sorusuna, "Suç hâlâ inceleniyor ama bu sorunun cevabı ortada," yanıtını verdi. Boğuşma ya da silah sesi duyan biri olup olmadığı sorusuna ise ne Emniyet Müdürü Yardley ne de Illinois Eyalet Polisi Memur Israel Butcher bir yorum yaptı, sadece şehir dışına alışveriş merkezi kurulduğundan beri Stantonville'in anacaddesinin batısındaki birçok işyerinin boş olduğunu belirttiler. Mükemmel Mücevherler önemli bir istisnaydı. Yardley ve Butcher davayı derhal çözüme kavuşturacakları vaadinde bulundular.

Öğle yemeği zili çaldı ama ben olduğum yerde oturmaya devam ettim ve Bay Bowditch'i aradım. Telefonu her zaman açtığı gibi açtı: "Tele pazarlamacıysanız beni listenizden çıkarın."

"Benim Howard. Bay Heinrich öldürülmüş."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Nereden biliyorsun?" dedi.

Etrafımı kontrol ettim. Kütüphanede öğle yemeği yenmiyordu, benim dışımda kimse kalmamıştı, ben de haberi ona okudum. Uzun sürmedi.

"Hay lanet," dedi Bay Bowditch bitirdiğimde. "Şimdi altını nerede bozduracağım? Neredeyse yirmi beş yıldır adamım o." Sesinde hiç şefkat yoktu. Şaşkınlık da yoktu, en azından benim anlayabileceğim kadar.

"Ben biraz internet araştırması yaparım..."

"Dikkatli ol! Tedbirli ol!"

"Tabii, ölümüne tedbirli olurum ama bence siz asıl meseleyi kaçırıyorsunuz. Onunla büyük bir alışveriş yaptınız, çok büyük bir alışveriş ve o öldü. Biri isminizi ondan zorla öğrendiyse... İşkence gördüyse ya da öldürülmeyeceği sözü verildiyse..."

"Sen benim eski kitaplardan çok okudun Charlie. Benim için o üç kilo altını ta geçen nisan bozdurdun."

"Fi tarihinde de değil," dedim.

Bu dediğime hiç aldırmadı. "Kurbanı suçlamayı sevmem ama o boktan küçük kasabadaki dükkânından ayrılmak bilmiyordu. Onunla son yüz yüze iş yaptığımızda, muhtemelen merdivenden düşmeden dört ay kadar önce, ona 'Willy, bu dükkânı kapatıp alışveriş merkezine taşınmazsan birileri burayı soyacak,' dedim. Sonunda biri soydu işte, o arada onu da öldürdü. Basit açıklaması bu."

"Yine de silahı alt kata indirirseniz kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Daha iyi hissedeceksen olur tabii. Okuldan sonra gelecek misin?"

"Yok, Stantonville'e gidip biraz kokain alırım diye düşündüm."

"Gençlerin mizah anlayışı çiğ ve nadiren komik oluyor," dedi Bay Bowditch ve kapattı.

Öğle yemeği sırasına girdiğimde sıra bir kilometre olmuştu ve artık nasıl bir lapa veriyorlarsa da sıra bana gelene dek soğuyacaktı. Aldırmıyordum. Altını düşünüyordum. Bay Bowditch onun yaşında biri için altının sadece bir kova metal olduğunu söylemişti. Belki öyleydi, ama ben onun yalan söylediğini ya da samimiyetsiz davrandığını düşünüyordum.

Yoksa neden o kadar çok altını olsundu ki?

9

Bunlar çarşamba günü olmuştu. Telefonumdan okuyabilmek için *Elgin* gazetesine ödeme yaptım, cuma günü başka bir haber çıktı, bu sefer Bizden Haberler bölümünün ilk sayfasında: KUYUMCU SOYGUNU CİNAYETİNDE STANTONVILLE'Lİ

ADAM TUTUKLANDI. Tutuklanan adam Benjamin Dwyer'dı, 44, "kayıtlı adresi yok"tu. Bu evsiz olduğu anlamına geliyordu sanırım. Dwyer "değeri oldukça yüksek" bir elmas yüzük bozdurmaya çalışınca Stantonville rehin dükkânının sahibi polisi aramıştı. Karakola girince elinde zümrüt kakmalı bir de bilezik olduğu görülmüştü. Polis kayıtlı adresi olmayan bir adamın böyle şeylere sahip olmasını haklı olarak biraz şüpheli bulmuştu.

"İşte, gördün mü?" dedi Bay Bowditch ona haberi gösterdiğimde. "Aptal bir adam aptal bir suç işlemiş ve yağmaladıklarını salakça bir yoldan nakde çevirmeye çalıştığında da tutuklanmış. Pek de güzel bir gizem romanı çıkmaz buradan, ha? Hızlı okunan türlerden bile."

"Sanırım çıkmaz."

"Yine de canın sıkkın." Mutfakta Radar'ın akşam yemeğini yemesini izliyorduk. "Bir kola seni düzeltir." Ayağa kalkıp buzdolabına gitti, artık neredeyse hiç topallamıyordu.

Kolayı aldım ama içimdeki sıkıntı geçmedi. "O arka oda mücevherlerle doluydu. Elmasları olan bir taç bile vardı, prenseslerin balolarda taktıklarından."

Bay Bowditch omuz silkti. Onun için dava kapanmıştı, olay bitmişti. "Paranoyakça davranıyorsun Charlie. Asıl sorun elimde kalan altınla ne yapacağımız. Buna odaklan. Ama..."

"Tedbirli olayım, biliyorum."

"Tedbir de cesarettendir." Bilge bir tavırla başını salladı.

"Bunun ne alakası var şimdi?"

"Hiçbir alakası yok," diye sırıttı Bay Bowditch. "Söyleyesim geldi."

10

O akşam internete girip Benjamin Dwyer'ı arattım. Karşıma İrlandalı bir bestekâr hakkında bir sürü *tweet* çıktı, ben de

aramamı *Dwyer cinayet şüphelisi* değiştirdim. Bu bana on, on iki kadar sonuç çıkardı. Biri Stantonville olarak Emniyet Müdürü William Yardley'yle ilgiliydi, bu hızlı tutuklama için kendisini kutluyordu. Bir diğeri kendisine Punkette44 adını veren birindendi, Twitter'daki birçok kişi gibi düşünceli ve merhametliydi: *Stantonville'de büyüdüm, iğrenç bir yer. Bu Dwyer denen adam oradaki herkesi öldürebilir & dünyaya bir faydası dokunmuş olur.*

Ama benim asıl ilgimi çeken yorum BullGuy19 diye birinden gelmişti. Şöyle yazmıştı: *Benjy Dwyer cinayet şüphelisi ha? Güldürmeyin insanı. 1000 senedir o boktan kasabada yaşıyor. Alnına KÖYÜN DELİSİ yazsalar yeri.*

Bunu ertesi gün Bay Bowditch'e göstermeyi ve BullGuy19 haklıysa Benjy Dwyer'ın mükemmel bir günah keçisi olduğunu söylemeyi düşündüm. Ama iş bu ya, bunu yapacak fırsatı hiç bulamadım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kulübedeki Şey. Tehlikeli Bir Yer. 911. Cüzdan. Güzel Bir Konuşma.

1

Artık Radar'a mama vermek için saat altıda orada olmama gerek yoktu, Bay Bowditch bu işi kendisi yapabiliyordu. Ama erken kalkmaya alışmıştım, genelde yediyi çeyrek geçe onu tuvalete çıkarabilmek için bisikletimle yokuşu çıkıyordum. O gün cumartesi olduğundan bu işin ardından Çam Sokak'ta küçük bir geziye çıkabileceğimizi düşünmüştüm, Radar yolda telefon di-

reklerine bırakılan mesajları okumayı seviyordu (kendisi de birkaç yere mesaj bırakıyordu). Ama o gün yürüyüşe çıkmadık.

Vardığımda Bay Bowditch mutfak masasındaydı, yulaf ezmesi yiyor, James Michener'ın tuğla kalınlığındaki bir kitabını okuyordu. Kendime bir bardak portakal suyu koydum ve ona iyi uyuyup uyumadığını sordum.

"Geceyi atlattım işte," dedi gözlerini kitabından ayırmadan. Howard Bowditch pek de sabah kuşu sayılmazdı. Tabii pek gececi de değildi. Hatta öğlenci de. "İşin bitince o bardağı yıka."

"Hep yıkıyorum."

Homurdanıp tuğlasından bir sayfa çevirdi, kitabın adı *Texas*'tı. Portakal suyumun geri kalanını hızla içtim ve Radar'a seslendim, neredeyse hiç topallamadan mutfağa geldi.

"Yürüyelim mi kızım?" dedim. "Radiş yürüyüşe mi çıkmak istiyormuş?"

"Off," dedi Bay Bowditch. "Bu kadar bebek konuşması bana yetti. İnsan yılına vurursan doksan sekiz yaşında o."

Radar kapıdaydı. Kapıyı açtım, arka merdivenlerden inmeye başladı. Ben de peşinden gittim, derken Çam Sokak'ta yürüyeceksek tasma kayışını almam gerektiğini hatırladım. Bardağımı da yıkamamıştım daha. Bardağı yıkamış kayışın asılı olduğu ön taraftaki askıya gidiyordum ki Radar havlamaya başladı, sert bir sesle, peş peşe ve çok ama çok yüksek sesle. Onun *sincap gördüm* havlamasından çok başka bir şeydi bu.

Bay Bowditch kitabını çat diye kapattı. "Nesi var şimdi bunun? Git bir bak."

Neyi olduğuna dair gayet iyi bir fikrim vardı çünkü bu sesi daha önce de duymuştum. Bu onun davetsiz misafir var havlamasıydı. Bir kez daha arka bahçenin otlarına sinmişti, otlar artık daha kısaydı ve aralarında saklı çok kaka yoktu. Radar yüzünü kulübeye dönmüştü, kulaklarını geriye yatırmış, burnu kırışmıştı, dişlerini gösteriyordu. Her bir havlamasıyla birlikte ağzından köpükler saçıyordu. Yanına koşup onu tasmasından tuttum ve

geri çekmeye çalıştım. Gelmek istemiyordu ama kilitli kulübeye daha fazla yaklaşmak istemediği de kesindi. Havlama bombardımanına rağmen o tuhaf sürtünme, kazıma sesini duyabiliyordum. Bu sefer daha yüksek sesliydi, kapının da biraz hareket ettiğini görmüştüm. Gözle görülen bir kalp atışı gibi. Bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Radar!" diye seslendi Bay Bowditch verandadan. "*Hemen* buraya gel!"

Radar ona aldırmadı, havlamaya devam etti. Kulübenin içinde bir şey, kapıya benim gümlemesini duyacağım kadar sertçe vurdu. Tuhaf, miyavlamaya benzer bir ses geldi, kedi sesine benziyordu ama daha tizdi. Tahtada gıcırdayan tebeşirlerin çığlıklarını dinlemek gibiydi, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kulübeyi görmesini engellemek için Radar'ın önüne geçip üzerine yürüdüm, bir iki adım geriledi. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı, beyaz halkaları görünüyordu, bir an beni ısıracağını sandım.

Isırmadı. Kapıdan bir gümleme daha geldi, kazıma sesleri, sonra da o korkunç tiz miyavlama. Radar'a bu kadarı yetmişti. Arkasını dönüp verandaya kaçtı, hiç topallamadan. Basamakları güçlükle çıktı ve Bay Bowditch'in ayaklarının dibine sokulup yattı, hâlâ havlıyordu.

"Charlie! Uzaklaş oradan!"

"İçeride bir şey var, çıkmaya çalışıyor. Büyük bir şey gibi."

"Buraya gel oğlum! Buraya gel diyorum!"

Bir gümleme daha. Kazıma sesleri. Ağzımı bir elimle kapatmıştım, çığlığımı bastırmak ister gibi. Bunu yaptığımın farkında değildim.

"*Charlie*!"

Radar gibi ben de kaçtım. Çünkü kulübe görüş alanımdan çıktığı anda kapının menteşelerinden kopup açılacağını ve kâbus gibi bir şeyin sürünerek, yalpalayarak ve o insanlık dışı çığlıkları atarak peşimden geleceğini hayal etmek kolaydı.

Bay Bowditch o çirkin bermudasını ve sürtmeç dediği eski terlikleri giymişti. Sabitleyici çubuklarının ete girdiği yerlerdeki iyileşen yaralar solgun teninde kıpkırmızı parlıyordu.

"İçeri gir! İçeri gir!"

"Ama o ne..."

"Endişelenecek bir şey yok, o kapı tutar, ama bununla ilgilenmem gerekecek."

Merdivenleri tam zamanında çıktım ve insanların kendi kendilerine konuştuklarında yaptığı gibi sesini alçaltsa da dediklerini duyabildim. "Şerefsiz tahtaları yerinden kaldırmış demek. Büyük herhalde."

"Siz hastanedeyken de böyle bir şey duymuştum ama bu kadar yüksek sesli değildi."

Beni mutfağa itti, sonra peşimden geldi, az daha ayaklarının dibine sinmiş Radar'a takılıp düşüyordu, kapının pervazına tutunup durdu.

"Burada kal. Ben halledip geleceğim."

Arka bahçeye çıkan kapıyı çarpıp kapattı, sonra topallayarak, ayaklarını sürüyerek, sallanarak oturma odasına gitti. Radar da sarkık kuyruğuyla peşindeydi. Onun homurdandığını, sonra acı içinde bir küfür savurduğunu ve peşinden de harcadığı eforla ofladığını duydum. Geri döndüğünde ondan aşağı indirmesini istediğim silah vardı yanında. Ama sadece silah da değil. Silah deri kılıfındaydı, kılıf da gümüş düğmelerle süslenmiş deri bir kemere bağlıydı. *Vahşi Mücadele* filminden fırlamış gibi görünüyordu. Kemeri beline takmıştı, kılıfındaki silah tam sağ kalçasının altında duruyordu. Ham deri ipler –bağlama kayışları– pamuklu bermudasına çarpıp sallanıyordu. Kıyafetlerinin komik görünmesi gerekirdi –*onun* komik görünmesi gerekirdi– ama görünmüyordu.

"Burada kal."

"Bay Bowditch, ne... Yapamazsınız..."

"*Siktir, burada kal dedim!*" Kolumu öyle bir sert tuttu ki canım acıdı. Kesik kesik, hırıltılı nefesler alıyordu. "Köpekle kal. Ciddiyim."

Dışarı çıkıp kapıyı ardından çarptı, merdivenleri yan yan indi. Radar inleyerek başını bacağıma sürttü. Camdan dışarı bakarken dalgın dalgın okşadım onu. Bay Bowditch kulübeye giden yolu yarılamışken sol cebine uzanıp anahtarlarını çıkardı. Birini seçip yoluna devam etti. Anahtarı büyük kilide soktu, sonra .45liği çekti. Anahtarı çevirdi, kapıyı açtı, silahı hafif aşağıya doğru tutuyordu. İçerden bir şeyin ya da birinin onun üstüne atılmasını beklemiştim ama böyle bir şey olmadı. Bir hareket gördüm, siyah ve ince bir şey. Sonra kayboldu. Bay Bowditch kulübeye girip kapıyı arkasından çekip kapattı. En fazla beş saniye olabilecek uzun, çok uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra iki el silah sesi duyuldu. Kulübe duvarları bayağı kalın olmalıydı çünkü o kapalı yerde muhtemelen insanı sağır edecek kadar yüksek çıkan ses bana cansız, tok gümlemeler gibi geldi, baş kısmı sarılmış bir balyozun sesi gibi.

Beş saniyeden çok daha uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı, beş dakika desek daha doğru. Beni yerimde tutan tek şey Bay Bowditch'in sesindeki o buyurucu ton ve siktir, burada kal derken yüzünde beliren o büsbütün hiddetli ifadeydi. Ama sonunda bu da beni daha fazla tutamadı. Başına bir şey geldiğine emindim. Mutfak kapısını açtım, tam arka verandaya çıkmıştım ki kulübenin kapısı açıldı, Bay Bowditch dışarı çıktı. Radar yanımdan kurşun gibi geçti, kemik iltihabının izi yoktu o an, Bay Bowditch kapıyı kapatıp kilidi geri takarken bahçe boyunca hızla ona doğru koştu. O sırada kilidi takması iyi olmuştu çünkü Radar üstüne atladığında tutunabildiği tek şey o olmuştu.

"Yere yat Radar, in!"

Radar kuyruğunu deli gibi sallayarak karnının üstüne yattı. Bay Bowditch, kulübeye gittiğinden çok daha yavaş yürüyerek verandaya döndü, sakat bacağı yüzünden fark edilir biçimde topallıyordu. Yaralarından biri açılmıştı, yaradan koyu kırmızı boncuk boncuk kan damlaları sızıyordu. Bana Bay Heinrich'in arka odasında gördüğüm yakutları anımsatmışlardı. Sürtmeçlerinden biri yoktu.

"Biraz yardım et Charlie," dedi. "Bu sikik bacak cayır cayır yanıyor."

Kolunu boynuma aldım, onu sıska bileğinden tuttum ve eve çıkan merdivenlerde yarı kaldırarak taşıdım.

"Yatağa. Yatmam lazım. Nefesimi toparlayamıyorum."

Onu oturma odasına götürdüm –diğer sürtmeçini de ayakları yerde süründüğünden yolda düşürmüştü– ve çekyata yerleştirdim.

"Tanrı aşkına Howard, o da neydi? Neyi vur..."

"Kiler," dedi. "En üst rafta. O Wesson yağ şişelerinin arkasında. Viski. Şu kadar koy." Baş ve işaret parmağını bir parça aralık tuttu. Parmakları titriyordu. Daha önce solgun göründüğünü düşünmüştüm ama şimdi, yanaklarının kırmızısı tamamen solunca bir tek gözleri canlı kalan ölü bir adam gibi görünmeye başlamıştı.

Kilere girip Jameson's şişesini dediği yerde buldum. Ne kadar uzun olsam da şişeye ulaşmak için parmakucumda kalkmam gerekmişti. Şişe tozlu ve hemen hemen doluydu. O gergin –korkmuş ve biraz paniklemiş– halimle bile şişeyi açtığımda burnuma gelen koku babamın yarı sarhoş vaziyette koltukta tembel tembel oturduğu ya da tuvaletin başında öğürdüğü o rezil anıları getirmişti aklıma. Viski cin gibi kokmuyor... Ama kokuyor da. Bütün alkollü içkiler bana aynı kokuyor, hüzün ve kayıp gibi.

Meyve suyu bardağına biraz koydum. Bay Bowditch bir dikişte içip öksürdü ama en azından yanakları biraz renklenmişti. Gösterişli silah kemerini çözdü. "Şu şeyi çıkar üstümden."

Kılıfı çektim ve kemer kayıp kurtuldu, herhalde kemerin tokası belinin arka tarafını sıyırıp geçince Bay Bowditch homurdanarak *siktir* dedi.

"Bunu ne yapayım?"

"Yatağın altına koy."

"Kemeri nereden aldınız?" Bunu daha önce kesinlikle hiç görmemiştim.

"Alma yerinden. Kaldır işte ama kaldırmadan önce doldur yeniden."

Kemerde, gümüş düğmelerin arasında fişeklikler vardı. Büyük silahın yuvarlak şarjörünü açtım, iki boş hazneyi doldurup tabancayı kılıfa yerleştirdim ve yatağın altına koydum. Uyanıkken rüya görüyor gibi hissediyordum.

"Neydi o? Ne var orada?"

"Anlatacağım," dedi, "ama bugün olmaz. Endişelenecek bir şey yok. Al bunu." Anahtarlığını verdi. "Şuradaki rafa koy. Bana iki Oxy ver, sonra uyuyacağım."

Haplarını verdim. Sert bir viski içtikten sonra sert bir ilaç almasını istemezdim ama çok az içmişti.

"Oraya girme," dedi. "Daha sonra girebilirsin belki ama şimdilik aklından bile geçirme."

"Altın oradan mı geliyor?"

"Pembe dizilerde dedikleri gibi, orası karışık. Şimdi bu konuda konuşamam Charlie, bunu kimseye anlatmamalısın. *Kimseye*. Anlatırsan sonuçlarını... Hayal bile edemiyorum. Söz ver bana."

"Söz."

"Güzel. Şimdi git de bu ihtiyar biraz uyusun."

2

Radar normalde benimle beraber tepeden aşağı inmeyi seviyordu ama o cumartesi Bay Bowditch'in yanından ayrılmadı. Tek başıma indim ve kendime Wonder Bread ekmekle acılı jambon sandviçi hazırladım, şampiyon atıştırması. Babam sabah dokuzda AA toplantısına, sonrasında da Lindy ve ayık diğer iki arkadaşıyla beraber bovlinge gideceğini haber veren bir not bırakmıştı. Buna sevindim. Bay Bowditch'e olan sözümü her türlü tutardım –*sonuçlarını hayal bile edemiyorum*, demişti– ama babamın yüzümden halimi anlayacağına bayağı emindim. Artık içmediği için bu

tip şeyler konusunda çok daha dikkatliydi. Normalde bu iyi bir şey. Ama o gün olmazdı.

1 numaraya döndüğümde Bay Bowditch hâlâ uyuyordu. Biraz daha iyi görünüyordu ama nefesi hırıltılıydı. Onu bacağı kırık halde veranda merdivenlerinin ortasında bulduğumdaki gibiydi. Bu durum hoşuma gitmemişti.

Akşama hırıltısı kesilmişti. Hotpoint ocakta eski usul ısıtarak mısır patlattım. Bilgisayarımdan *Çılgınların Günahı* filmini izlerken yedik. Filmi Bay Bowditch seçmişti, ben daha önce hiç duymamıştım ama bayağı iyiydi. Siyah beyaz olmasına takılmadım bile. Bir noktada, kameranın Paul Newman'ı yakın çektiği bir yerde Bay Bowditch görüntüyü dondurmamı istedi. "Şu dünyadaki en yakışıklı adam o muydu sence Charlie? Ne dersin?"

Haklı olabileceğini söyledim.

Cumartesi gecesi orada kaldım. Pazar günü Bay Bowditch daha da iyi görünüyordu, bu yüzden babamla Güney Elgin Barajı'na balık tutmaya gittim. Hiçbir şey tutamadık ama yumuşak eylül güneşinde onunla zaman geçirmek güzeldi.

"Çok sessizsin Charlie," dedi dönüş yolunda. "Aklında bir şey mi var?"

"Yaşlı köpek sadece," dedim. Bu –tamamen olmasa da– büyük ölçüde bir yalandı.

"Bu akşamüstü onu eve getir," dedi babam, denedim ama Radar hâlâ Bay Bowditch'in yanından ayrılmıyordu.

"Bu gece kendi yatağında uyu," dedi Bay Bowditch. "Ben ve ihtiyar kız başımızın çaresine bakarız."

"Sesiniz kısık gibi. Umarım hastalanmıyorsunuzdur."

"Hastalanmam. Boktan gün boyu konuştum, ondandır."

"Kimle?"

"*Kiminle* denir. Kendimle. Hadi Charlie."

"Tamam ama bana ihtiyacınız olursa arayın."

"Tabii, tabii."

"Söz verin. Ben dün size söz verdim, şimdi de siz söz verin."

"Söz veriyorum, Tanrı aşkına. Şimdi bas git buradan."

3

Pazar günü Radar sabah işini gördükten sonra arka verandanın merdivenlerini çıkamadı, yemeğinin sadece yarısını yedi. O akşam hiç yemek yemedi.

"Muhtemelen sadece dinlenmesi gerekiyordur," dedi Bay Bowditch ama sesinde şüphe vardı. "Haplarını iki katına çıkar."

"Emin misiniz?" diye sordum.

Umutsuz bir gülümsemeyle baktı bana. "Şu noktada ne zararı olabilir ki?"

O gece kendi yatağımda uyudum, pazartesi Radar biraz daha iyi görünüyordu. Bay Bowditch de cumartesi gününün bedelini ödemişti. Tuvalete gidip gelmek için yine koltuk değneklerini kullanıyordu. Okulu ekip onunla kalmak istedim ama yasakladı. O akşam o da daha iyi görünüyordu. Toparladığını söyledi. Ben de inandım.

Salak ben.

4

Salı sabahı saat onda ileri kimya dersindeydim. Dört kişilik gruplara ayrılmıştık, naylon önlük ve eldivenler giymiş, asetonun kaynama noktasını belirliyorduk. Oda mırıldanma sesleri dışında sessizdi, bu yüzden arka cebimdeki telefon çalınca çok yüksek bir ses çıktı. Bay Ackerley bana kınayarak baktı. "Size kaç kez telefonu sessize almanızı..."

Telefonu cebimden çıkarınca BOWDITCH yazısını gördüm. Artık Bay Ackerley ne diyorsa aldırmadan eldivenlerimi çıkarıp sınıftan ayrılarak telefonu açtım. Bay Bowditch'in sesi gergin ama soğukkanlı geliyordu. "Sanırım kalp krizi geçiriyorum Charlie. Hatta hiç şüphem yok."

"Ambulansı aradı..."

"*Seni* aradım, o yüzden sus ve dinle. Bir avukat var. Leon Braddock, Elgin'de. Bir cüzdan var. Yatağın altında. İhtiyacın olan diğer her şey yatağın altında. Anlıyor musun? *Yatağın altında.* Radar'a sahip çık ve her şeyi öğrendiğinde karar ver..." Nefesi kesildi. "Siktir, nasıl *acıyor* var ya! Kor basmışlar gibi! Her şeyi öğrendiğinde onunla ne yapacağına karar ver."

Bu kadardı. Kapattı.

Ben 911'i ararken kimya laboratuvarının kapısı açıldı. Bay Ackerley dışarı çıkıp bana ne yaptığımı sandığımı sordu. Elimi sallayıp onu başımdan attım. 911 operatörü bana acil durumumun ne olduğunu sordu. Bay Ackerley ağzı yarı açık vaziyette yanımda dururken operatöre olanları anlatıp adresi verdim. Önlüğümü çözüp yere bıraktım. Sonra da kapıya doğru koştum.

5

Sanırım hayatımda en hızlı bisiklet sürdüğüm gün odur, ayakta sürüyor, sokakları yolu hiç kontrol etmeden geçip gidiyordum. Bir korna çaldı, tekerlekler acı bir feryat kopardı, biri, "Önüne baksana, bok kafalı!" diye bağırdı.

Ne kadar hızlı olsam da ambulans benden önce varmıştı. Düşmemek için bir ayağımı kaldırımda sürterek Çam ve Çınar'ın köşesini döndüğümde ambulans yanıp sönen ışıkları ve haykıran sireniyle evden uzaklaşıyordu. Arka tarafa dolaştım. Ben mutfak kapısını açamadan Radar köpek kapısından fırlayıp üstüme atıldı. Zıplayıp durmasın ve o hassas kalçasını zorlamasın diye çömeldim. İnleyip havladı, yüzümü yaladı. Kötü bir şeyler olduğunu anlamadığını söylemeye çalışmasın kimse bana.

İçeri girdik. Mutfak masasına bir bardak kahve dökülmüştü, her zaman oturduğu sandalye (bir yer seçip hep oraya oturmamız çok komik) ters dönmüştü. Ocak hâlâ açıktı, eski tip kahve demliği dokunulmayacak kadar sıcaktı ve oda yanık kokuyordu.

Bir kimya deneyi gibi koktuğu da söylenebilir. Ocağı kapattım, fırın eldiveniyle demliği ocağın kapalı tarafına geçirdim. Tüm bunları yaparken Radar yanımdan hiç ayrılmadı, omzunu bacağıma yaslıyor, başını dizime sürtüyordu.

Oturma odasının girişinde yerde bir takvim duruyordu. Neler olduğunu hayal etmek kolaydı. Bay Bowditch mutfak masasında kahve içiyordu, demlik ikinci bir bardak için ocakta sıcak bekliyordu. Bay Bowditch'in göğsüne bir darbe inmişti. Kahvesini dökmüştü. Telefonu oturma odasındaydı. Ayağa kalkıp oraya gitmişti, sandalyesi devrilmişti, sendeleyince tutunmaya çalışıp takvimi duvardan düşürmüştü.

Retro telefon yataktaydı. Yatakta üzerinde Papaverine yazan bir ambalaj da vardı, onu götürmeden önce verdikleri bir ilaç olmalıydı bu. Nevresimi darmadağın olmuş çekyata oturdum, Radar'ı sevip kulaklarının arkasını kaşıdım, bu onu hep sakinleştiriyordu.

"O iyi olacak kızım. Bak gör, iyi olacak."

Ama iyi olmama ihtimaline karşın yatağın altına baktım. Bay Bowditch'in dediğine göre *ihtiyacım olan her şeyi* orada bulacaktım. Gümüş düğmeli kemerdeki kılıfında duran silah vardı. Anahtarlığı ve daha önce hiç görmediğim bir cüzdan vardı. Eski moda bir kasetçalar vardı, bunu daha önce *görmüştüm*, üçüncü kattaki zikzak örgülü plastik kasalardan birinin tepesinde duruyordu. Kasetçaların kaset yerine baktım ve içinde bir Radio Shack kaseti gördüm. Ya bir şey dinliyordu ya da bir şey kaydediyordu. Kaydettiğine bahse girerdim.

Anahtarlığı bir cebime, cüzdanı diğer cebime attım. Cüzdanı sırt çantama koyardım ama o hâlâ okuldaydı. Geri kalanları üst kata çıkarıp kasaya koydum. Kasanın kapağını kapatıp mekanik şifre kısmını çevirmeden önce bir dizimin üstüne çöktüm, ellerimi bileğime kadar altına daldırdım. Altınlar parmaklarımın arasından kayıp giderken Bay Bowditch ölürse altınların ne olacağını merak ettim.

Radar merdivenlerin dibinde inleyip havlıyordu. Aşağı indim, yatağa oturup babamı aradım. Ona olanları anlattım. Babam onun nasıl olduğunu sordu.

"Bilmiyorum. Onu görmedim. Şimdi hastaneye gidiyorum."

Boktan köprünün ortasındayken telefonum çaldı. Zip Market'in park yerine girip telefonu açtım. Arayan Melissa Wilcox'tı. Ağlıyordu.

"Hastaneye gelirken yolda ölmüş Charlie. Onu hayata döndürmeye çalıştılar, her şeyi denediler ama damar tıkanıklığı çok kötüymüş. Üzgünüm, çok üzgünüm."

Ben de üzgün olduğumu söyledim. Zip Market'in vitrinine baktım. Aynı tabela duruyordu hâlâ: tamamen dolu bir tabak kızarmış tavuk. DÜNYANIN EN İYİ TAVUĞU. Gözlerimden yaşlar aktı, yazı bulandı. Bayan Zipzip beni görüp dışarı çıktı. "Her şey yolunda mı canım?"

"Hayır," dedim. "Pek sayılmaz."

Artık hastaneye gitmenin bir anlamı yoktu. Köprüyü gerisingeri bisikletle geçip, Çınar Sokak Tepesi'ne bisikletimi yanım sıra iterek çıktım. Bisiklet süremeyecek kadar bitkindim, hele de o dik yokuşta. Bizim evin önünde durdum ama ev boştu, babam dönene dek de boş kalacaktı. Ayrıca bana ihtiyacı olan bir köpek vardı. Sanırım artık gerçekten benim köpeğimdi.

6

Bay Bowditch'in evine döndüğümde bir süre Radar'ı sevdim. Severken de ağladım, kısmen şoktan ama aynı zamanda yavaş yavaş kabullenmeye başladığımdan: Arkadaşımın olduğu yerde bir boşluk açıldığını hissettiğimden. Okşamalarım onu yatıştırdı, sanırım beni de çünkü düşünmeye başladım. Melissa'yı aradım ve otopsi yapılıp yapılmayacağını sordum. Yapılmayacağını çünkü yalnızken ölmediğini, ölüm nedeninin açık olduğunu söyledi.

"Adli tıp uzmanı ölüm belgesini hazırlayacak ama kimlik görmesi gerek. Cüzdanı bir ihtimal sende olabilir mi?"

Eh, elimde *bir* cüzdan vardı. Bay Bowditch'in arka cebinde taşıdığı cüzdan değildi bu, o kahverengiydi, yatağın altında bulduğumsa siyahtı ama bunu Melissa'ya anlatmadım. Sadece cüzdanın bende olduğunu söyledim. Acele etmememi, herkesin onun kim olduğunu bildiğini söyledi.

Bense bundan o kadar emin değildim.

Leon Braddock'ın numarasını Google'layıp onu aradım. Konuşmamız kısa sürdü. Braddock, Bay Bowditch'in tüm işlerinin düzenlendiğini çünkü uzun yaşamayı beklemediğini söyledi.

"Yeşil muz alıp olgunlaşmasını bekleme niyetinde olmadığını söylemişti. Bana komik gelmişti bu lafı."

Kanser, diye düşündüm. İşlerini bu yüzden düzene koydu, kanserden ölmeyi bekliyordu, kalp krizinden değil.

"Ofisinize geldi mi?" diye sordum.

"Geldi. Bu ayın başlarında."

Diğer bir deyişle ben okuldayken. Bana bu konudan hiç söz etmemişti.

"Kesin Yuber'a binmiştir."

"Pardon anlayamadım?"

"Yok bir şey. Melissa –fizyoterapisti– adli tıp uzmanının ölüm belgesi için kimlik görmesi gerektiğini söyledi."

"Evet, evet, formalite sadece. Hastane danışmasına götürürseniz bir fotokopisini çekerler. Hâlâ varsa ehliyeti olur, süresi geçen bile sayılır sanırım. Fotoğrafı olan bir şey. Acelesi yok bunun, cenazeyi kimlik olmadan da cenaze evine gönderirler. Sanırım hangi cenaze evine gideceğine dair bir fikrin yoktur..."

"Crosland," dedim. Annem oradan defnedilmişti. "Burada, Sentry'de."

"Çok iyi, çok iyi. Masraflarla ben ilgilenirim. Böyle hüzünlü bir olay ihtimaline karşın emaneten para bırakmıştı. Lütfen bana

nasıl düzenlemeler istediğinizi bildirin, belki ebeveynin bu konuyu halleder. Sonrasında seninle görüşmek istiyorum Bay Reade."

"Benimle mi? Neden?"

"Görüştüğümüzde söylerim. Bence güzel bir konuşma olacak."

7

Radar'ın mamasını, mama kabını ve ilaçlarını topladım. Onu sahibinin artık nereye gittiyse oradan dönmesini bekleyeceği bu evde bırakmamın imkânı yoktu. Kayışı tasmasına taktım ve onu tepeden aşağı doğru yürüttüm. Ağır ağır ama sağlam adımlarla ilerledi, bizim verandanın merdivenlerini sıkıntı çekmeden çıktı. Artık bu evi tanıyordu, hemen su kabına gitti. Sonra kilimine yatıp uykuya daldı.

Babam öğleni biraz geçe geldi. Yüzümde ne gördü bilmiyorum ama bana bir bakış attıktan sonra kendine çekip sıkı sıkı sarıldı. Yeniden ağlamaya başladım, bu sefer sel gibi aktı yaşlarım. Beni hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi başımdan tutup hafifçe salladı, bu beni daha da çok ağlattı.

Gözyaşlarım sonunda kesildiğinde aç olup olmadığımı sordu. Aç olduğumu söyledim, yarım düzine yumurta çırpıp içine avuçla soğan ve biber attı. Yedik, ona olanları anlattım ama hâlâ anlatmadığım bir sürü şey vardı: silah, kulübeden gelen sesler, kasadaki altın kovası. Anahtarlığı da göstermedim. Yakında ona her şeyi anlatabileceğimi düşünüyordum, muhtemelen bunları sakladığım için burnumdan getirecekti ama şu kaseti dinleyene dek çılgın şeyleri kendime saklayacaktım.

Ona cüzdanı gösterdim. Nakit yerinde daha önce hiç görmediğim türden beş dolarlık banknotlar vardı. Babam bunların gümüş sertifika olduğunu, öyle pek nadir olmadıklarını ama Bay Bowditch'in televizyonu ve Hotpoint ocağı kadar retro olduk-

larını söyledi. Aynı zamanda üç adet kimlik vardı: Howard A. Bowditch adına bir sosyal güvenlik kartı, Howard A. Bowditch'in Amerika Oduncular Birliği'ne üye olduğunu gösteren plastik kaplı bir kart ve bir ehliyet.

Oduncular Birliği kartındaki fotoğrafına hayretle baktım. Bu fotoğrafta Bay Bowditch otuz, otuz beş yaşlarında görünüyordu, kırktan daha büyük olamazdı. Alev alev parlayan kızıl saçları vardı, çizgileri olmayan alnından geriye doğru düzgün dalgalar halinde taranmıştı, daha önce hiç görmediğim ukala bir edayla sırıtmıştı. Gülümsemelerini görmüştüm, evet, hatta bir iki kere sırıtmıştı da ama hiç bu kadar tasasız değil. Ekoseli bir gömlek giyiyordu ve kesinlikle oduncu tipindeydi.

Sıradan bir oduncu, demesinin üzerinden o kadar da zaman geçmemişti. *Masallarda çok olurlar.*

"Bu gerçekten, gerçekten iyi," dedi babam.

Elimdeki karttan kaldırdım başımı. "Ne iyi?"

"Bu."

Ehliyeti bana verdi, burada Bay Bowditch altmış yaşlarında falandı. Hâlâ bayağı kızıl saçı vardı ama seyrelmişti ve beyazlara karşı hiç şansları olmasa da mücadele veriyorlardı. Ehliyet adının altında yazana bakılırsa 1996'ya kadar geçerliydi ama biz öyle olmadığını biliyorduk. Babam internetten kontrol etmişti. Bay Bowditch'in (bir yerlerde) bir arabası vardı ama geçerli bir Illinois ehliyeti hiç olmamıştı... Ki bu sözde ehliyet gerçek olduğunu iddia ediyordu. Bay Heinrich'in sahte kimlik yapan bir tanıdığı olabilirdi herhalde.

"Neden ki?" diye sordum. "Bunu neden yapsın?"

"Bir sürü nedeni olabilir ama bence kimlik olmadan geçerli bir ölüm belgesinin verilemeyeceğini biliyordur." Babam başını iki yana salladı, kızgınlıkla değil de hayranlıkla. "Bu, Charlie, gömülme işlemlerini garantiye almak için yapılmış."

"Ne yapmalıyız peki?"

"Ona uymalıyız. Sırları vardır eminim ama Arkansas'ta banka soyduğunu ya da Nashville'de bir barı kurşun yağmuruna tuttuğunu sanmıyorum. Sana iyi davranıyordu, köpeğine de, bu da bana yeter. Bence onu küçük sırlarıyla gömmeliyiz, tabii avukatı bilmiyorsa. Sen başka bir şey mi düşünüyorsun?"

"Yok." Onun sırları var, tamam ama o sırlar küçük falan değil, diye düşünüyordum. Tabii altın bir serveti küçük görüyorsan o başka. Ayrıca kulübesinde de bir şey vardı. Ya da eskiden vardı, o vurmadan önce.

8

Howard Adrian Bowditch iki gün sonra, 26 Eylül 2013, Perşembe günü toprağa verildi. Tören Crosland Cenaze Evi'nde yapıldı, Sentry's Rest Mezarlığı'na gömüldü, annemin ebedi istirahatine uğurlandığı yere. Kadın rahip Alice Parker babamın isteği üzerine mezhep gözetmeyen bir tören yürüttü, annemin cenazesinde de o konuşmuştu. Töreni kısa tutmuştu ama ona rağmen düşünecek bolca vaktim oldu. Düşündüklerimin bir kısmı altınla ilgiliydi ama çoğu kulübeyle ilgiliydi. Bay Bowditch orada bir şey vurmuştu ve bunun verdiği heyecan onu öldürmüştü. Biraz zaman almıştı ama buna onun sebep olduğuna emindim.

Cenaze törenine katılan ve mezarlığa gelenler George Reade, Charles Reade, Melissa Wilcox, Bayan Althea Richland, Leon Braddock adında bir avukat ve tören boyunca uyuyup mezar başındayken tek bir kez sesini çıkaran Radar'dı: Tabut çukura indirilirken ulumuştu. Bunun kulağa hem aşırı duygusal hem de inanılmaz geldiğine eminim. Tek söyleyebileceğim şu, bu gerçekten oldu.

Melissa bana sarıldı ve yanağımdan öptü. Konuşmak istersem onu aramamı söyledi, ben de arayacağımı söyledim.

Babam ve avukatla birlikte otoparka döndüm. Radar ağır ağır yanımdan yürüyordu. Braddock, Lincoln arabasını bizim gösterişsiz Chevy Caprice'in yanına park etmişti. Yakında, yaprakları altın rengine dönen meşenin altında bir bank vardı. "Burada birkaç dakika oturalım mı?" diye sordu Braddock. "Size söylemem gereken önemli bir şey var."

"Bir dakika," dedim. "Yürümeye devam edelim." Gözüm Bayan Richland'ın üzerindeydi, aynı Çınar Sokak'ta yaptığı gibi bir elini gözlerine siper edip bize baktı. Arabalara gittiğimizi görünce –ya da sanınca– kendi arabasına binip uzaklaştı.

"Şimdi oturabiliriz," dedim.

"Sanırım meraklı bir hanım," dedi Braddock. "Onu tanıyor muydu?"

"Hayır ama Bay Bowditch ona merak kumkuması diyordu ve haklıydı."

Banka oturduk. Bay Braddock evrak çantasını kucağına koyup açtı. "Güzel bir konuşma yapacağımızı söylemiştim ve size anlatacaklarımı duyunca bence siz de öyle düşüneceksiniz." Bir dosya çıkardı, dosyadan da altın ataşla tutturulmuş ince bir tomar kâğıt. En üstteki kâğıtta şöyle yazıyordu: VASİYETNAME.

Babam gülmeye başladı. "Aaa, Charlie'ye bir şey mi bıraktı?"

"Tam olarak öyle diyemeyiz," dedi Braddock. "Charlie'ye *her şeyi* bıraktı."

Aklıma gelen ilk şeyi söylemişim, pek kibar kaçmadı tabii: "Taşak geçiyorsun!"

Braddock gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Avukatlar arasında dediğimiz gibi, taşaklık bir durum yok. Evi ve üzerinde bulunduğu arsayı sana bıraktı. Bayağı da değerli bir arsa anlaşılan, değeri en az altı haneli bir şey olmalı. Sentry's Rest'teki mülk fiyatlarına bakılırsa yüksek bir altı haneli değer. Evdeki her şey de senin, ayrıca şu anda Carpentersville'de bir depoda olan arabası da. Bir de köpek tabii." Eğilip Radar'ı sevdi. Radar bir an başını kaldırıp baktı, sonra başını tekrar patisine yasladı.

"Bu gerçekten doğru mu?" diye sordu babam.

"Avukatlar asla yalan söylemez," dedi Braddock, sonra dediğini bir daha düşündü. "En azından bu tip konularda."

"Buna karşı çıkacak bir akrabası da yok?"

"Vasiyetname onayında göreceğiz bunu ama olmadığını söyledi."

"Benim... Benim içeri girmemde sakınca var mı?" diye sordum. "Yani içerde bir sürü şeyim var. Çoğu kıyafet ama aynı zamanda... ıı ı..." 1 numarada başka neyim var hatırlayamıyordum. Tek düşünebildiğim Bay Bowditch'in o ayın başlarında bir gün ben okuldayken yaptıklarıydı. Ben tarih sınavındayken ya da spor salonunda basket atmaya çalışırken o benim hayatımı değiştirmiş olabilirdi. O anda düşündüğüm altın, kulübe, silah ya da kasetçalar değildi. Çınar Sokak Tepesi'nin sahibi olduğumu (ya da yakında olacağımı) aklıma sığdırmaya çalışıyordum sadece. Hem de neden? Sırf serin bir nisan akşamüstü çocukların Sapık Evi dediği yerin arka bahçesinde uluyan Radar'ı duyduğum için.

Bu arada avukat konuşuyordu. Ondan baştan anlatmasını istemek zorunda kaldım.

"Tabii ki girebilirsin, dedim. Sonuçta senin, taşıyla toprağıyla. En azından vasiyetname onaylandıktan sonra senin olacak."

Vasiyeti dosyasına koydu, dosyayı da evrak çantasına, çantanın kilitlerini yerine oturtup kalktı. Cebinden bir kartvizit çıkarıp babama verdi. Sonra belki de babamın altı haneli (*yüksek* altı haneli) değeri olan bir mülkün mirasçısı olmadığını hatırlayıp bana da bir kart verdi.

"Sorunuz olursa arayın, ben de sizinle iletişimde kalacağım tabii. Onay sürecinin hızlandırılmasını talep edeceğim ama yine de altı ay sürebilir. Tebrikler delikanlı."

Babam ve ben onunla el sıkıştık ve Lincoln'ına binmesini izledik. Babam (*tuzu uzat* derken bile lafa *boktan* karıştırabilecek Bay Bowditch'in aksine) normalde küfreden biri değildir ama hâlâ yerimizden kalkamayacak kadar şaşkın halde o bankta otururken bir istisna yaptı. "Hassiktir."

"Bence de," dedim.

9

Eve vardığımızda babam dolaptan iki kola getirdi. Kutuları tokuşturduk. "Nasıl hissediyorsun Charlie?"

"Bilmem. Aklım almıyor."

"Sence bankada bir şeyi var mıdır, yoksa hastane onu soyup soğana mı çevirdi?"

"Bilmem." Ama biliyordum. Bankada pek bir şey yoktu, belki iki bin falan ama üst katta altın kovası vardı ve kulübede daha çok altın olabilirdi. Altınla beraber başka şeyler de tabii.

"Pek de bir önemi yok," dedi babam. "Mülk altın değerinde."

"Altın, evet."

"Vasiyet onaylanırsa üniversite masrafların karşılanır." Derin bir iç çekti, dudaklarını büzüştürmüştü, bu yüzden *huuu* diye bir ses çıkardı. "Sırtımdan elli kiloluk bir yük alınmış gibi hissediyorum."

"Satarsak tabii," dedim.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Evi tutmak istediğini mi söylüyorsun? Norman Bates gibi takılıp Sapık Evi'nde mi yaşayacaksın?"

"Artık Perili Köşk gibi görünmüyor baba."

"Biliyorum. Biliyorum. Orayı bayağı toparladın."

"Daha çok yolu var. Kış gelmeden tüm evi boyamayı umuyordum."

Bana hâlâ o tuhaf bakışı atıyordu; başını eğmişti, alnı hafiften kırışmıştı. "Değerli olan toprak Chip, ev değil."

Ona karşı çıkmak istedim –Çınar Sokak 1 numaranın yıkılması fikri beni dehşete düşürüyordu, barındırdığı sırlar yüzünden değil de Bay Bowditch'in büyük bir parçası hâlâ orada olduğundan– ama çıkmadım. Bir anlamı yoktu çünkü tüm evi boyayacak bir para yoktu zaten, vasiyet onaylanmadan olmazdı, altını nakde çevirmenin de bir yolu yoktu. Kolamı bitirdim. "Oraya gidip kıyafetlerimi almak istiyorum. Radiş burada seninle kalsa olur mu?"

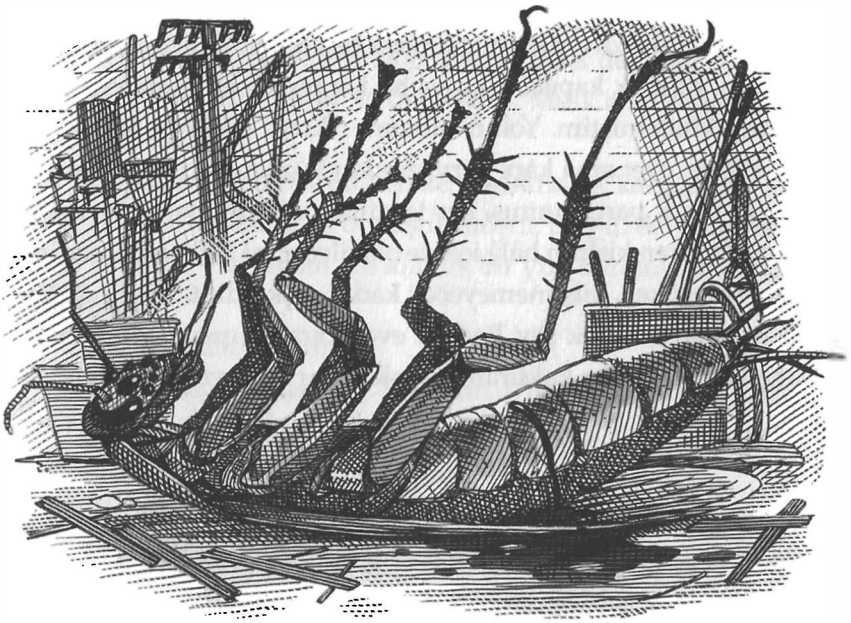
"Tabii. Sanırım artık hep burada kalacak değil mi? En azından..." Cümlesini bitirmedi, sadece omuz silkti.

"Tabii," dedim. "O zamana dek."

10

Dikkatimi çeken ilk şey bahçe kapısı oldu, açıktı. Kapattığımı sanıyordum ama tam hatırlayamıyordum. Evin arkasına dolaşıp veranda merdivenlerini çıkmaya başladım, ikinci basamakta durdum. Mutfak kapısı açıktı ve bu kapıyı kapattığıma *emindim*. Kapatıp kilitlemiştim. Yolun kalanını çıkınca gördüm, kapıyı kilitlemiştim, evet ama kapı pervazından kısmen ayrılmış kilit yuvasının etrafı parçalanmış, her tarafından kıymıklar fışkırmıştı. Eve zorla giren kişinin hâlâ içerde olabileceğini hiç düşünmedim; o gün ikinci kez, düşünemeyecek kadar şaşkındım. Düşündüğümü hatırladığım tek şey Radar'ı evde bıraktığıma sevinmemdi. Daha fazla heyecan kaldıramayacak kadar yaşlı ve kırılgandı.

Altüst Edilen Ev. Bayan Richland. Ölüm İlanı Hırsızları. Kasetteki Masal. Kulübenin İçinde. Kasetteki Masal Devam Ediyor.

1

Bütün mutfak dolapları açılmış, tüm tava ve tencereler yerlere saçılmıştı. Hotpoint duvardan ayrılmıştı ve fırının kapağı açıktı. ŞEKER, UN, KAHVE, KURABİYE kaplarının içindekiler dökülmüştü ama eskiden içinde para olan kapta artık para yoktu, aklımdan geçen ilk mantıklı düşünce *yavşak parayı alamadı* oldu.

Parayı (ve küçük altın saçmaları) aylar önce kasaya koymuştum. Oturma odasında –artık Bay Bowditch ihtiyaç duymadığından tekrar kanepeye dönüştürülen– çekyat devrilmiş, yastıkları kesilmişti. Bay Bowditch'in koltuğunu da kesmişlerdi. İçlerindeki dolgu malzemesi her yana saçılmıştı.

Üst kat daha da beterdi. Kıyafetlerimi almak için çekmecemi açmama gerek yoktu çünkü odanın her tarafına saçılmış vaziyetteydiler. Yastıklarım kesilmişti, yatağım da. Ana yatak odasında da durum aynıydı ama orada bir de duvar kâğıdını kesmiş, uzun şeritler halinde duvardan ayırmışlardı. Dolap kapağı açıktı, kıyafetler yerde yığılı olduğundan (pantolonların cepleri dışa çıkarılmıştı) kasa ortada duruyordu. Kasa kolunun birleşme noktasında çizikler vardı, şifre kadranında da, ama kasa hırsızın onu açma girişimlerine karşı güçlü durmuştu. Emin olmak için şifreyi girip kasayı açtım. Her şey hâlâ içindeydi. Kapattım, kadranı çevirip aşağı indim. Orada, Bay Bowditch'in uyuduğu kanepeye oturup o yıl üçüncü kez 911'i aradım. Sonra da babamı aradım.

2

Babam gelmeden, özellikle de polis gelmeden önce halletmem gereken bir şey olduğunu fark ettim. Tabii yalan söyleyeceksem ve bu yalan inanılır olacaksa. Bu işi halledip beklemek için dışarı çıktım. Babam arabayla tepeyi çıkıp kaldırıma park etti. Radar'ı getirmemişti, buna sevindim; hayatındaki yeni değişimler yüzünden üzgündü zaten, evin böyle harap edilmesi onu daha da üzerdi.

Babam alt katta dolaşıp zararı inceledi. Ben mutfakta kalıp tava ve tencereleri yerlerine koydum. Geri döndüğünde ocağı duvara dayamama yardımcı oldu. "Vay canına be Charlie. Ne düşünüyorsun?"

Ona bilmediğimi söyledim ama bildiğimi sanıyordum. Sadece kim olduğunu bilmiyordum. "Polisi bekleyebilir misin baba? Ben bir dakikalığına sokağın karşısına gidiyorum. Bayan Richland geri dönmüş, arabasını gördüm. Onunla konuşmak istiyorum."

"Merak kumkumasıyla mı?"

"Evet onunla."

"Bu işi polislere bıraksan iyi olmaz mı?"

"Bir şey gördüyse polislere onunla konuşmalarını söyleyeceğim."

"Gördüğünü pek sanmıyorum, o da bizimle cenazedeydi."

"Yine de onunla konuşmak istiyorum. Belki öncesinde bir şeyler görmüştür."

"Soygun öncesi keşif yapan hırsızları mı mesela?"

"Olabilir."

Kapısını çalmama gerek yoktu, garaj yolunun sonunda her zamanki yerindeydi. "Merhaba Charlie. Her şey yolunda mı? Babanın acelesi vardı. Hem köpek nerede?"

"Benim evimde. Bayan Richland, birileri biz cenazedeyken Bay Bowditch'in evine girmiş ve evin altını üstüne getirmiş."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" Elini göğsüne koydu.

"Daha önceleri buralarda birilerini gördünüz mü? Son iki günde falan? Bu sokaktan olmayan birilerini?"

Düşündü. "Tanrım, sanmıyorum. Her zamanki kargocular, bilirsin, Federal Express, UPS, Houtonların çimleriyle ilgilenmeye gelen adam... *O* da amma pahalıya patlıyordur ha... Küçük kamyonetiyle postacı... Çok zarar vermişler mi? Çalınan bir şey var mı?"

"Henüz gerçekten pek bir şey bilmiyorum. Polis sizinle..."

"Konuşmak isteyebilir mi? Tabii ki! Memnun olurum! Ama biz cenazedeyken olduysa..."

"Evet, biliyorum. Yine de teşekkürler." Gitmek üzere arkamı döndüm.

"Dergi üyeliği satan o ufak tefek tuhaf adam vardı *bir de*," dedi. "Ama o Bay Bowditch ölmeden önceydi."

Arkamı döndüm. "Öyle mi?"

"Evet. Sen okuldaydın herhalde. Eskiden postacıların taşıdığına benzer bir çantası vardı. Üzerinde AMERİKA ÜYELİK HİZMETİ yazıyordu, sanırım bu kadar, çantada da örnekler vardı: *Time, Newsweek, Vogue*, bir şeyler daha. Ona hiçbir dergiyi istemediğimi, istediğim her şeyi internetten okuduğumu söyledim. Öylesi çok daha pratik oluyor, değil mi? Hem daha çevre dostu, onca kâğıdı çöp sahalarına dökmek zorunda kalmıyoruz."

İnternetten okumanın çevresel faydaları pek ilgimi çekmemişti. "Sokaktaki diğer evlere de gitti mi?" diye sordum bu soruya cevap verebilecek biri varsa bu kişinin o olduğunu hissederek.

"Oldukça çok eve girdi. Sanırım Bay Bowditch'in evine de ama ihtiyar kapıya çıkmadı. Muhtemelen kötü hissediyordur. Gerçi... Ziyaretçileri pek sevmezdi, değil mi? Onunla arkadaş olmanıza çok seviniyorum. Onu kaybetmek çok üzücü. Hayvanlar öldüğünde gökkuşağı köprüsünü geçtikleri söyleniyor. Çok hoşuma gidiyor bu ifade, senin?"

"Evet, bayağı güzelmiş." Nefret etmiştim.

"Sanırım köpeği de yakında gökkuşağı köprüsünü geçecek, zavallıcık öyle zayıfladı, burnunun çevresi öyle beyazladı ki. O oğluşu alacak mısın?"

"Radar'ı mı? Tabii." Ona Radar'ın dişi olduğunu söylemeye zahmet etmedim. "Dergi satan adam nasıl görünüyordu?"

"Ah, tuhaf bir yürüyüşü ve konuşma tarzı olan tuhaf ufak tefek bir adamdı işte. Hani biraz seker gibi, neredeyse çocuk gibi yürüyordu, ona dergi istemediğimi söylediğimde İngiltere'denmiş gibi *tamam-dır* dedi. Ama senin benim kadar Amerikalıya benziyordu aksanı. Sence eve giren o mu? Kesinlikle tehlikeli görünmüyordu. Sadece tuhaf bir konuşması olan tuhaf ufak tefek bir adamdı işte. Çok fazla ha-ha diyordu."

"Ha-ha mı?"

"Evet. Gerçekten gülmüyordu da ha-ha diyordu. 'Gazete bayilerine göre yüzde yetmiş indirimli hanımefendi, ha-ha.' Bir erkek için minyon bir tipi vardı. Benim boyumda. Sence o mu yaptı?"

"Muhtemelen o değildir," dedim.

"White Sox şapkası takmıştı, bunu hatırlıyorum, bir de fitilli kadife pantolon giymişti. Şapkanın ön tarafında kırmızı bir daire vardı."

3

Ben derin bir temizliğe başlamaya hazırdım ama babam polisi beklememiz gerektiğini söyledi. "Muhtemelen olay yerini incelemek isterler."

On dakika kadar sonra bir devriye aracı ve normal bir sedanla geldi polisler. Sedanı süren adam beyaz saçlı ve koca göbekliydi. Kendini Dedektif Gleason, yanındaki iki üniformalı polisi de Memur Witmark ve Cooper olarak tanıttı. Witmark'ın elinde ses de kaydeden bir kamera vardı, Cooper beslenme çantasına benzer küçük bir kutu taşıyordu, bunda kanıt toplama bokları vardı herhalde.

Dedektif Gleason bariz bir ilgisizlikle zararı inceledi, damalı spor montunu kanat misali arada bir arkasına doğru savuruyor, pantolonunu yukarı çekiyordu. Tahminimce emeklilik partisinde altın bir saat ya da olta almasına bir iki yılı kalmıştı. Bu arada da gün dolduruyordu.

Witmark'a oturma odasının videosunu çekmesini söyleyip Cooper'ı da üst kata gönderdi. Bize birkaç soru sordu (eve zorla girildiğini bildiren ben olsam da soruları babama yöneltiyordu) ve yanıtlarımızı küçük bir deftere not etti. Defteri çarpıp kapattı, spor montunun iç cebine sokuşturup pantolonunu çekti. "Ölüm ilanı hırsızları. Bin kere görmüşümdür."

"O da ne?" diye sordum. Babama bakınca onun çoktan anladığını fark ettim. Belki de içeri adımını atıp etrafına baktığı an anlamıştı.

"Gazeteye ölüm ilanı ne zaman verildi?"

"Dün," dedim. "Fizyoterapist gazete için doldurulması gereken formu onun ölümünden kısa süre sonra aldı, ben de formu doldurmasına yardım ettim."

Gleason başıyla onayladı. "Hıh, hıh, bin kere görmüşümdür. Hırsızlar gazeteyi okuyup cenazenin ne zaman yapılacağını ve evin ne zaman boş olacağını öğreniyor. Eve girip değerli görünen her şeyi alıyorlar. Etrafa bir bakın, kayıp eşyaların bir listesini çıkarıp karakola getirin."

"Parmak izleri işe yaramaz mı?" diye sordu babam.

Gleason omuz silkti. "Eldiven takmışlardır. Bugünlerde herkes polis programlarını izliyor, özellikle de suçlular. Bunun gibi davalarda genelde..."

"Amirim!" Bu üst kattaki Cooper'dı. "Ana yatak odasında bir kasa var."

"Eh, şimdi işler değişebilir işte," dedi Gleason.

Başı çeken Gleason'la üst kata çıktık. Korkuluktan kendini yukarı çekerek ağır ağır ilerliyordu, yukarı vardığımızda nefes nefese ve kıpkırmızıydı. Pantolonunu çekip Bay Bowditch'in yatak odasına girdi. Orada da eğilip kasaya baktı. "Ah. Biri açmayı denemiş ama beceremeyiş."

Bunu ona ben de söyleyebilirdim.

Sanırım amirliğin daimi görüntü yönetmeni olan Witmark içeri girip etrafı çekmeye başladı.

"Toz dökeyim mi amirim?" diye sordu Cooper. Çoktan küçük beslenme çantasını açmaya başlamıştı.

"Burada şansımız yaver gidebilir," dedi dedektif (dedektifliğine pek inanmıyorum ya neyse). "Kasayı zorla açamayacağını fark edince şifre denemek için eldivenini çıkarmış olabilir."

Cooper kasanın ön kısmına siyah bir toz sürdü. Bir kısmı yapıştı, çoğu yere döküldü. Temizlemem gereken bir pislik daha.

Cooper ortaya çıkardığı işe baktı, sonra Gleason da bakabilsin diye kenara çekildi.

"Silmişler," dedi, doğrulup pantolonunu daha da bir sertçe yukarı çekti. Tabii ki silinmişti, 911'i aradıktan sonra ben kendim silmiştim. Hırsız parmak izi bırakmış olabilirdi ama bıraktıysa bile silmek zorundaydım çünkü orada benim parmak izlerim de vardı.

"Bir ihtimal şifreyi bilmiyorsunuzdur ha?" Bu soruyu da babama sormuştu.

"Ben daha önce bu odaya girmedim bile. Charlie'ye sorun. İhtiyarın bakıcısı oydu."

Bakıcı. Gayet yerinde bir tanımdı ama bana yine de tuhaf geldi. Sanırım neredeyse her zaman yetişkinler için kullanılan bir kelime olduğundan.

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Hı." Gleason yeniden kasaya eğildi ama kısacık bir anlığına, sanki kasa artık ilgisini çekmiyormuş gibi. "Bu kasa kime miras kaldıysa buraya bir çilingir çağırması gerekecek. O da işe yaramazsa nitrojenle arası iyi olan bir kasa uzmanı. Stateville hapishanesinde tanıdığım iki uzman var." Güldü. "Muhtemelen içinde pek bir şey yoktur, eski belgeler ve belki birkaç kol düğmesi. Al Capone'nin kasasındaki o çerçöpü hatırlıyor musunuz? Geraldo Rivera yüzüne yumurta yemiş gibi olmuştur onu görünce. Neyse. Karakola gelip şikâyet raporunuzu tamamlayın Bay Reade."

Yine babamla konuşmuştu. Bazen kadınların neden sinirlendiğini gayet iyi anlıyorum.

4

Geceyi alt kattaki küçük misafir odasında geçirdim. Hayattayken burası annemin çalışma ve dikiş odasıydı, babamın içtiği yıllarda da öyle kalmıştı, bir nevi müze gibi. İçkiyi bırakmasından

altı ay kadar sonra babam (benim yardımımla) burayı bir yatak odasına dönüştürdü. Lindy bazen burada kalıyordu, bir iki kere de babamın yardım ettiği, çünkü AA'ların birbirine yardım etmesi gerekirdi, içkiyi yeni bırakan birileri kalmıştı. Ben Radar merdivenleri çıkmaya çalışmak zorunda kalmasın diye Bay Bowditch'in cenazesinin düzenlendiği ve evine girildiği gece orada kaldım. Radar için yere bir battaniye serdim, burnundan kuyruğuna kıvrılıp yattı ve anında uykuya daldı. Ben buradaki yatak bir doksanlık birine göre kısa olduğundan ama aynı zamanda düşünmem gereken birçok şey olduğundan bir süre daha uyanık kaldım.

Işığı kapamadan önce Amerika Üyelik Hizmeti'ni Google'dan arattım. Böyle bir firma vardı ama sonu *Hizmetleri*'ydi, çoğul. Tabii bu küçük bir farktı, Bayan Richland pekâlâ yanılmış olabilirdi ama benim bulduğum site, şirketlerin beraber kurduğu bir platformdu, sadece online çalışıyordu. Kapı kapı gezen satıcısı yoktu. Adam gerçekten de mahalleyi gözleyen ölüm ilanı hırsızı olabilir mi diye düşündüm... Ama bu da uymuyordu çünkü adam örnekleri taşıdığı çantasıyla mahallede dolaşırken Bay Bowditch henüz ölmemişti.

Dergi satan adamın Bay Heinrich'i öldüren adam olduğunu düşünüyordum. Bu arada, Heinrich nasıl öldürülmüştü ki? Gazetedeki haberde bu yazmıyordu. *Tamam-dır* ve *ha-ha* diyen ufak tefek adam öldürmeden önce ona işkence etmiş olamaz mıydı? Altın zulası olan adamın adını almak için?

Sağımdan soluma döndüm. Ayaklarım örtüden dışarı çıkmıştı, üstümdeki nevresimi ve battaniyeyi kabartıp ayaklarımı tekrar örttüm.

Belki de işkenceye gerek kalmamıştı. Belki de Bay Tamamdır, Heinrich'e ismi verirse onu öldürmeyeceğini söylemiştir.

Sol tarafımdan tekrar sağıma döndüm. Örtüleri yeniden kabarttım. Radar başını kaldırdı, homurdanır gibi bir ses çıkarıp yeniden uykuya daldı.

Bir soru daha vardı: Dedektif Gleason, Bayan Richland'la konuşmuş muydu? Konuştuysa Bay Bowditch'in ölmeden önce

hedef alındığı sonucuna varır mıydı? Yoksa ufak tefek adamın mahalleyi sırf bir satış fırsatı yakalama niyetiyle mi dolaştığını düşünürdü? Belki de ufak tefek adamın her yerde karşına çıkan, kapı kapı dolaşan, sıradan bir satıcı olduğunu düşünürdü. Tabii sormaya zahmet ettiyse.

Büyük ikramiye sorusu: Bay Tamam-dır Ha-Ha hâlâ altının peşindeyse geri döner miydi?

Sağdan sola. Soldan sağa. Örtüleri kabart.

Bir noktada Bay Bowditch'in kasetini ne kadar erken dinlersem o kadar iyi olacağını düşündüm ve bunun ardından sonunda uykuya daldım. Rüyamda zıplayarak yürüyen ufak tefek adamın beni boğduğunu gördüm, ertesi sabah uyandığımda örtü ve battaniyeyi boynuma kadar çekilmiş vaziyette buldum.

5

Cuma günü sırf Bayan Silvius yüzümü unutmasın diye okula gittim ama cumartesi günü babama evi toparlamaya başlamak için 1 numaraya gideceğimi söyledim. Yardımcı olmayı teklif etti.

"Hayır, önemli değil. Burada Radar'la kal. Ayaklarını uzat, tatil gününün tadını çıkar."

"Emin misin? Orada birçok anın vardır."

"Eminim."

"Tamam ama moralin bozulmaya başlarsa beni ara. Ya da korkmaya başlarsan."

"Arayacağım."

"Kasanın şifresini sana söylememesi kötü olmuş. İçindekileri görmek için gerçekten de kasayı açacak birini tutmamız gerekecek. Önümüzdeki hafta işte soruşturacağım. Kasa açan bir tanıdığı olan vardır. Hapiste olmayan biri tabii."

"Gerçekten mi?"

"Sigortacıların her türden sahtekâr tiple bağlantısı olur Charlie. Gleason muhtemelen haklı, kasada eski vergi beyanlarından

tabii Bowditch hayatında beyan doldurduysa, ki bundan da şüpheliyim– ve birkaç kol düğmesinden başka bir şey yoktur ama belki de onun kim olduğunu açıklayan bir şeyler vardır."

"Eh," dedim, silahı ve kasetçaları düşünerek, "araştır bakalım. Radar'a çok fazla yemek verme."

"İlaçlarını getir."

"Getirdim bile," dedim. "Mutfak tezgâhında."

"İyi yapmışsın evlat. İhtiyacın olursa ara beni. Koşa koşa gelirim."

Babam iyi bir adamdı. Özellikle de içmeyi bıraktığından beri. Bunu daha önce de söyledim ama tekrar etmeye değen bir detay.

6

Bahçe çitlerinin arasından sarı POLİS OLAY YERİ İNCELEME şeridi geçirilmişti. İnceleme (artık inceleme denebilirse) Gleason ve üniformalı iki polis gittiğinde bitmişti ama babam ya da ben arka kapının kilidini tamir edecek birini bulana dek, şeridi orada bırakmaya karar verdim.

Arkaya dolaştım ama eve girmeden önce kulübeye gidip kapısının önünde durdum. İçerden ses gelmiyordu; tırmalama yoktu, gümleme yoktu, tuhaf inlemeler yoktu. *Olmaz tabii*, diye düşündüm. *O sesleri çıkaran şey neyse onu öldürdü. İki atış ve bum bum, gittiler.* Anahtarlığını çıkarıp biri uyana dek tüm anahtarları denemeyi düşündüm ama sonra anahtarları cebime geri koydum. Önce kaseti dinleyecektim. Kasette sadece OxyContin'le uçmuş Bay Bowditch'in "Home on the Rage" ya da "A Bicycle Built for Two" şarkılarını söylemesi çıkarsa da halime gülerdim artık. Ama öyle olacağını sanmıyordum. İhtiyacın olan diğer her şey yatağın altında, demişti ve kasetçalar yatağın altındaydı.

Kasayı açıp kasetçaları çıkardım. Sıradan, eski, siyah bir kasetçalardı, televizyon kadar retro değildi ama yeni de sayılmazdı, teknoloji bundan sonra çok ilerlemişti. Mutfağa inip kasetçaları

masaya koydum ve oynata bastım. Hiçbir şey olmadı. Sadece bir uçtan diğerine geçen bandın hışırtısı. Nihayetinde bu işin fiyaskoyla sonuçlandığını düşünmeye başladım –Gleason'ın bahsettiği şu Al Capone kasası gibi– sonra Bay Bowditch'in kasedi başa sarmadığını fark ettim. Çok büyük ihtimalle kalp krizi geçirdiği sırada kaydettiği için buna vakti olmamıştı. Bunu düşünmek beni biraz huzursuz etti. *Nasıl acıyor var ya!* demişti. *Kor basmışlar gibi!*

Geri sarma tuşuna bastım. Kaset uzun bir süre geriye sardı. Sonunda bir tık sesiyle durduğunda yeniden oynata bastım. Birkaç saniye bir sessizlik oldu, sonra küt diye bir ses ve peşinden de çok iyi tanıdığım hırıltılı bir nefes geldi. Bay Bowditch konuşmaya başladı.

Bu hikâyeyi anlatabileceğime emin olduğumu ama kimsenin bana inanmayacağına da emin olduğumu söylemiştim. İnanmamaya işte burada başlayacaksınız.

7

Baban beni araştırdı mı Charlie? Kesin araştırmıştır, onun yerinde olsam ben kesin araştırırdım. Hem işi gereği eminim bunu yapacak imkânları vardır. Araştırdıysa evin bulunduğu bu arsayı 1920 yılında Adrian Bowditch adında birinin –belki babam, daha büyük ihtimalle büyükbabam olduğunu düşünmüştür– aldığını öğrenmiştir. Arsayı alan ikisi de değildi. Bendim. 1894 yılında Adrian Howard Bowditch olarak dünyaya geldim. Bu da yüz yirmi yaşında olduğum anlamına geliyor. Ev 1922 yılında bitti. Belki de 1923'tür, tam hatırlayamıyorum. Bir de kulübe tabii, kulübeyi unutmayalım. Orası evden de önce inşa edilmişti, kendi ellerimle yapmıştım.

Senin tanıdığın Howard Bowditch kendi halinde ve köpeğiyle... Radar'ı unutmayalım... yaşamayı tercih eden biri. Ama Adrian Bowditch, benim sözde babam, bir nevi gezgindi. Sentry's Rest'te Çınar Sokak 1 numara ana üssüydü ama burada olduğu kadar dışarıda da zaman geçirirdi. Her geri dönüşümde şehirdeki değişiklikleri fark ederdim, bir

dizi fotoğraf gibi. Bunu büyüleyici ama aynı zamanda biraz iç karartıcı buluyordum. Amerika'da birçok şey ters gidiyor gibi geliyordu, hâlâ da öyle geliyor, ama sanırım bunun konumuzla alakası yok.

En son 1969 yılında Adrian Bowditch olarak döndüm. 1972'de yetmiş sekiz yaşında John McKeen adında bir bekçi –ihtiyar, olağanüstü bir adamdı, güvenilirdi, bakmak istersen onu şehir kayıtlarında bulabilirsin– tuttum ve son seyahatime çıkıp sözde Mısır'a gittim. Ama oraya gitmedim Charlie. Üç yıl sonra, 1975'te, oğlum Howard Bowditch olarak döndüm, kırk yaşlarındaydım. Howard sözde o zamana dek hayatının çoğunu yurtdışında, kocasından ayrı yaşayan annesiyle geçirmişti. Bu detay hep çok hoşuma gitmiştir. Ayrı yaşama bir şekilde boşanma ve ölümden daha gerçek geliyor. Ayrıca harika bir kelime, pek leziz. Adrian Bowditch sözümona Mısır'da öldükten sonra ben aile evine yerleştim ve kalmaya karar verdim. Mülkiyet hakkında bir sorun yoktu, vasiyetimde orayı kendime bırakmıştım. Komik ha, ne dersin?

Sana geri kalanını anlatmadan önce kaseti durdurmanı ve kulübeye gitmeni istiyorum. Kapıyı açabilirsin, anahtarlarım sende. En azından umarım sendedir. Orada canını yakabilecek bir şey yok, tahtaları yerine çaktım ve üstüne de blokları koydum. Amma da ağırlardı ha! Ama istersen silahımı al. Feneri de al, mutfak dolabında olanı. Kulübede ışık var ama yine de feneri de alsan iyi olur. Nedenini anlayacaksın. Orada görülmesi gerekenleri bir gör. İlk duyduğunun çoğu gitmiş olacak, belki hepsi ama benim vurduğumun kalıntıları hâlâ oradadır. Çoğu en azından. Kulübeyi şöyle bir kolaçan ettikten sonra geri gelip kalanını dinle. Hemen şimdi. Bana inan Charlie. Ben sana güveniyorum.

8

Durdura bastım ve bir süre orada öylece oturdum. Delirmişti, öyle olmalıydı, gerçi hiç deli gibi bir hali *yoktu*. En son anında, beni arayıp kalp krizi geçirdiğini söylediğinde, bile kendindeydi. O kulübede bir şey olduğu –ya da eskiden bir şey olduğu– kesindi, bu kadarı inkâr edilemezdi. Ben duymuştum, Radar duymuş-

tu, Bay Bowditch oraya gidip bir şeyi vurmuştu. Ama yüz yirmi yaşında mı? Kimse bu kadar uzun yaşamazdı, belki on milyonda bir kişi, ayrıca *kimse* kendi oğlunun kimliğine bürünüp kırk yaşında geri dönmezdi. Bu tip şeyler ancak hayal ürünü hikâyelerde olurdu.

"Masallar," dedim, o kadar gergindim –ve öyle bir korkmuştum– ki kendi sesim beni yerimden hoplattı.

Bana inan Charlie. Ben sana güveniyorum.

Ayağa kalktım, kendimden geçmiş gibi hissediyordum. O duyguyu daha iyi nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Üst kata çıkıp kasayı açtım ve Bay Bowditch'in .45'liğini aldım. Hâlâ kılıfındaydı, kılıf da hâlâ gümüş düğmeli kemerdeydi. Kemeri takıp iplerini bacağıma bağladım. Bunu yapınca içimdeki bene çok saçma bir şeyle uğraşıyormuş hissi geldi, kovboyculuk oynayan küçük bir çocuk gibiydim sanki. Dışımdaki ben ise kemerin ağırlığından, silahın tamamen dolu olduğunu bilmekten memnundu.

Fener güzel bir fenerdi, altı büyük pil alan uzun bir sapı vardı. Çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için bir kere yakıp söndürdüm, sonra dışarı çıktım ve kulübeye giden arka bahçeyi geçtim. *Yakında çimleri yeniden biçmem gerekecek*, diye düşündüm. Kalbim hızla ve büyük bir güçle atıyordu. Özellikle sıcak bir gün değildi ama yanaklarımdan ve ensemden ter akıyordu.

Anahtarlığı cebimden çıkardım ve yere düşürdüm. Almak için eğilince başımı kulübenin kapısına çarptım. Anahtarlığı alıp teker teker anahtarlara baktım. Birinin yuvarlak bir başı vardı ve üzerine elyazısıyla *Studebaker* kelimesi kazınmıştı. Ön ve arka kapıyı açan anahtarları biliyordum. Bir tanesi küçüktü, belki kilitli bir kutuyu açmak içindi, belki de bir banka kasası için. Kulübe kapısındaki büyük gümüş Yale kilit için de Yale bir anahtar vardı. Anahtarı kilide soktum, sonra yumruğumla kapıya vurdum.

"Hey!" diye bağırdım... ama *alçak* sesle. İstediğim son şey Bayan Richland'ın beni duymasıydı. "Hey, oradaysan geri çekil! Silahlıyım!"

Hiç ses gelmedi ama yine de korkudan felç olmuştum, elimde fenerle orada öylece durdum. Neden korkuyordum? Bilinmeyenden, en korkunç şey de bu değil mi zaten.

Bay Bowditch'in, *hadi be Charlie*, dediğini hayal edebiliyordum.

Kendimi zorlayarak anahtarı çevirdim. Kilidin kolu yerinden çıktı. Kilidi çıkarıp kapının mandalını yerinden çektim ve kilidi buna astım. Bir esinti saçlarımı karıştırdı. Kapıyı açtım. Menteşeler inledi. İçerisi karanlıktı. Dış dünyanın ışığı içeri girince anında ölüyor gibiydi. Bay Bowditch kasette içeride ışık olduğunu söylemişti ama kulübeye giden bir elektrik teli yoktu. Feneri kapının sağ tarafına çevirince bir ışık düğmesi gördüm. Işığı açtım, pille çalışan iki lamba yandı, iki tarafta da duvarda yukarı takılmış birer tane vardı. Okulda veya sinema salonunda elektrik kesildiğinde yanan acil durum lambalarına benziyorlardı. Alçak sesli bir uğultu çıkarıyorlardı.

Yerler ahşap döşemeydi. Sol dip köşeye sıra sıra üç tahta parçası yerleştirilmiş, uçlarına beton bloklar konmuştu. Feneri sağa çevirince öylesine korkunç ve beklenmedik bir şey gördüm ki bir an anlam veremedim. Arkamı dönüp kaçmak istiyordum ama hareket edemiyordum. Bir parçam bunun dehşet verici bir şaka olduğunu düşünüyordu (o ilk birkaç saniye içinde herhangi bir parçamın düşünecek hali kaldıysa tabii), lateks ve telden yapılmış bir korku filmi yaratığı olmalıydı bu. Kurşunun baktığım şeyi delip geçtikten sonra duvarda açtığı delikten içeri giren minik daire biçimindeki ışığı görebiliyordum.

Bir çeşit böcekti bu ama neredeyse yetişkin bir kedi kadardı. Ölmüştü ve sayısız bacağı yukarı bakıyordu. Bacakları, sanki dizleri varmış gibi ortadan bükülmüştü, sert kıllarla kaplıydılar. Siyah bir göz görmeden boşluğa bakıyordu. Bay Bowditch'in kurşunlarından biri onu karnından vurmuştu, soluk renkli bilinmez iç organları, parçalanmış karnına tuhaf bir puding gibi yayılmıştı. O iç organlardan hafif bir buhar çıkıyordu, başka bir esinti ya-

nımdan geçip içeri girdiğinde (ben hâlâ kapının girişinde donup kalmıştım, elim belli ki ışık düğmesine kaynakla tutturulmuştu) o şeyin başından ve sırtındaki zırh misali kaplamanın kapatmadığı yerlerinden daha fazla buhar yükselmeye başladı. Boş bakan göz düştü, yerinde boş bir göz çukuru bırakmıştı, çukur bana bakıyor gibiydi. Yeniden canlandığını düşünerek küçük bir çığlık attım. Ama hayır. Bir ölü ne kadar ölü olabilirse o kadar ölüydü. Çürüyordu, taze hava da bu süreci hızlandırmıştı.

Sol elimdeki feneri ölü böceğin cesedine doğrultarak kendimi içeri girmeye zorladım. Silah da sağ elimdeydi. Onu çıkardığımı hatırlamıyordum bile.

Kulübeyi şöyle bir kolaçan ettikten sonra...

Kapıdan uzaklaşmak istemiyordum ama kendimi zorladım. Dışımdaki ben zorladı çünkü kulübeyi şöyle bir kolaçan etme niyetindeydi. İçimdeki ben ise korkudan, şaşkınlıktan ve inanamamaktan resmen kekeleyip anlamsız sesler çıkarıyordu. Üzerine beton bloklar konmuş tahtalara doğru ilerledim. Yolda ayağıma bir şey çarptı, feneri üzerine doğrultunca iğrenmeyle bir çığlık attım. Bu bir böcek bacağı ya da ondan geriye kalanlardı, üzerindeki kıllardan ve kırık dizinden anlayabiliyordum bunu. Sert çarpmamıştım ve ayağımda spor ayakkabı vardı ama bacak ikiye ayrıldı. Bu bacağın daha önce duyduğum böceğin parçası olduğunu düşündüm. Burada ölmüştü ve ondan geriye bir tek bu bacak kalmıştı.

Babamın, *hey, Charlie, kap bir bacak!* dediğini ve bana kızarmış tavuk bacağı uzattığını hayal ettim. *Dünyanın en iyi tavuğu bu!*

Öğürmeye başladım, kusma dürtüm geçene kadar avcumla ağzımı kapattım. Ölü böcek kötü koksaydı kendimi tutamayacağıma eminim ama çok hafif bir kokusu vardı, belki de çürüme kokma noktasını geçmişti.

Tahtalar ve bloklar yerde bir buçuk metre genişliğindeki bir deliği kapatıyordu. Başta burasının şebeke suyu kurulmadan önceki günlerden kalma bir kuyu olduğunu düşündüm ama feneri

tahtalardan ikisinin arasından aşağı tutunca kuyudan sarmal halinde inen kısa, taş basamaklar gördüm. Karanlığın derinliklerinden pıtır pıtır sesler ve alçak da olsa o tiz ses geliyordu. Gözümün ucuyla bir hareket fark edince olduğum yerde dondum. Daha çok böcek vardı... ve ölü değillerdi. Benim ışığımdan kaçıyorlardı, birden ne olduklarını anladım: hamamböcekleri. Dev gibi, ekonomik boy böceklerdi ama üzerlerine ışık tutulunca hamamböceklerinin yaptığını yapıyorlardı: Arkalarına bakmadan kaçıyorlardı.

Bay Bowditch kim bilir nereye (veya *neye*) giden deliği kapatmıştı ama ya kötü bir iş çıkarmıştı –ki bu hiç ona göre değildi– ya da böcekler uzun bir dönemin sonunda tahtalardan birini ya da daha fazlasını kenara itmeyi başarmıştı. Belki de 1920'den beri uğraşıyorlardı. Babam olsa buna gülerdi ama babam kedi boyunda bir hamamböceği görmemişti hiç.

Diz çöküp feneri tahtaların arasından aşağı tuttum. Daha fazla büyük hamamböceği varsa bile gitmişlerdi. Sadece döne döne aşağı inen merdivenler görünüyordu. İşte o zaman aklıma bir fikir geldi, başta tuhaf bir fikirdi, sonra hiç de öyle gelmedi. Bay Bowditch'in, Jack'in fasulye sırığı versiyonuna bakıyordum. Yukarı çıkmak yerine aşağı iniyordu ama bunun ucunda da altın vardı.

Buna emindim.

9

Yavaş yavaş geriledim, pille çalışan lambaları kapattım ve feneri son kez duvarın kenarında yatan korkunç şeye doğrulttum. Şimdi üzerinden daha da çok buhar çıkıyordu ve bir koku da vardı, ekşi naneli şeker gibi bir koku. Temiz hava onu gerçekten de parçalarına ayırıyordu.

Kapıyı kapatıp kilidi yerine taktım, eve geri döndüm. Feneri dolaba, silahı da kasaya koydum. Altın kovasına baktım ama el-

lerimi içine daldırma dürtüsüne kapılmadım, o gün değil. Ya en dibine ulaşınca bir parça kıllı böcek bacağına çarpsaydım?

Merdivenlerin başına kadar gitmiştim ki bacaklarım boşaldı, çok fena düşmemek için tırabzan babasına tutundum. Merdivenlerin tepesinde oturdum, her yanım titriyordu. Bir iki dakika sonra kendimi toparlayabildim ve tırabzana tutunarak aşağı indim, bu bana Bay Bowditch'i hatırlattı. Kendimi mutfak masasına bıraktım ve kasetçalara baktım. Bir parçam kaseti çıkarıp içindeki uzun kahverengi bantları sökmek, sonra da çöpe fırlatmak istiyordu. Ama bunu yapmadım. Yapamazdım.

Bana inan Charlie. Ben sana güveniyorum.

Oynata bastım ve bir an Bay Bowditch odada yanımdaymış, ne kadar dehşete düştüğümü –nasıl hayretler içinde kaldığımı– görmüş de beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi hissettim. O koca böceğinin gözünün düşmesini, yerinde bana bakan bir göz çukuru bırakmasını düşünmemi engellemeye çalışıyor gibi. İşe yaradı da, en azından bir parça.

10

Onlar sadece hamamböceği, tehlikeli değiller. Parlak ışık gördüler mi kaçıyorlar. Vurduğum böceği görünce çığlıklar atarak kaçmadıysan –ki benim tanıdığım çocuk böyle yapmaz– o zaman tahtaların arasından bakıp kuyuyu ve aşağı inen merdivenleri görmüşsündür. Bazen hamamböceklerinden birkaçı yukarı çıkıyor, ama sadece havalar ısınmaya başladığında. Nedenini bilmiyorum ama bizim havamız onlar için ölümcül. Tahtaların altında sıkışıp kalsalar bile çürümeye başlıyorlar, yine de yukarı çıkmak için tahtalara vuruyorlar. Bir nevi içgüdüsel ölme isteği mi? Kim bilir? Son iki yıldır kuyunun üzerindeki kapakla ilgilenme konusunda dikkatsiz davrandım, son birkaç yıldır bir sürü şey konusunda dikkatsiz davrandım... İkisi yukarı çıkmış bu yüzden. En son yukarı çıkmalarının üzerinden uzun yıllar geçti. Baharda duyduğun kendi ken-

dine ölmüş, ondan geriye sadece bir bacak ve antenlerinden biri kalmış. Diğeri... Eh, biliyorsun. Ama tehlikeli değiller. Isırmıyorlar.

Oraya dünyalar kuyusu diyorum, bu ismi Henry Kuttner diye bir adamın yazdığı ucuz bir korku romanından aldım, kuyuyu bulmadım da aslında. İçine düştüm.

Sana elimden geldiğince anlatacağım Charlie.

Adrian Bowditch olarak Rhode Island'da doğdum, matematikte iyi olsam ve... bildiğin gibi... okumayı sevsem de okulu pek sevmiyordum, üvey babamı da sevmezdim, hayatında bir şeyler ters gittiğinde beni döverdi. Sıklıkla da bir şeyler ters giderdi çünkü ağır bir içiciydi ve bir işte birkaç aydan uzun tutunamazdı. On yedi yaşındayken evden kaçtım ve kuzeye, Maine'e gittim. Güçlü kuvvetli bir delikanlıydım, bir oduncu ekibine katıldım ve Aroostook County'ye gittim. Yıl 1911 olmalı, Amundsen'in Güney Kutbu'na gittiği yıl. Sana sıradan bir oduncu olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun? Doğru söylüyordum.*

O işi altı yıl boyunca yaptım. Sonra 1917'de kampımıza bir asker geldi, eli ayağı tutan erkeklerin Island Falls Postanesi'nde askere kaydolmak zorunda olduğunu bildirdi. Gençlerden bir grup bir kamyona yığıldı, ben de aralarındaydım ama Fransa'da bir yerde kendimi savaş makinesine kurban etmeye niyetim yoktu. O makinenin ben olmadan da bayağı bir kan içeceğini tahmin ediyordum, bu yüzden onlar askere kaydolmak için sıraya girdikleri sırada oğlanlara hoşçakalın deyip batıya giden bir yük trenine atladım. Kendimi Janesville'de buldum, şimdi olduğumuz yerden çok uzak değil, sonra da bir oduncu ekibine girdim. O iş bitince ekiple birlikte Sentry County'ye gittim, orası şimdi Arcadia County oldu. Bizim ilçemiz.

Çok kesim işi çıkmıyordu, yoluma devam etmeyi, belki Wyoming ya da Montana'ya gitmeyi düşündüm. Devam etsem hayatım çok farklı olurdu Charlie. Normal bir ömrüm olurdu ve biz hiç karşılaşmazdık. Ama Buffington'da –şimdi Orman Koruma'nın olduğu yerde– ARAZİCİ ARANIYOR yazan bir tabela gördüm. Onun altında da bu iş benim için açılmış gibi bir yazı: HARİTA VE ORMANDAN ANLAMALI.

---

* Roald Amundsen. Güney Kutbu'na ulaşan ilk denizci, Norveçli bir kâşif. (ç.n.)

İlçe ofisine gittim ve birkaç harita okuduktan sonra –enlem, boylam, sınırlar falan– işi aldım. Oğlum var ya kendimi bok çukuruna düşüp oradan ağzında gülle çıkmış biri gibi hissediyordum. Her bir günümü ormanda dolaşarak, ağaçları işaretleyerek, harita çıkararak ve eski orman yollarını, ki bir sürü orman yolu vardı, haritalayarak geçirebilecektim. Bazı geceler beni ağırlamayı kabul eden bir ailenin yanında kalıyordum, bazı geceler de yıldızların altında kamp kuruyordum. Harikaydı. Bazen günler boyunca kimsecikleri görmüyordum. Bu herkesin hoşuna gidecek bir şey değil ama tam bana göreydi.

1919 sonbaharında bir gün adı o zamanlar Sentry Ormanı olan Çınar Tepesi'ndeydim. Sentry's Rest kasabası vardı ama henüz sadece küçük bir köydü ve Çınar Sokak Rumple Nehri'nde bitiyordu. Köprünün –ilk köprünün– inşa edilmesine hiç değilse on beş yıl vardı daha. Senin büyüdüğün mahalle II. Dünya Savaşı sonrasında askerler eve dönene dek yoktu.

Şimdi arka bahçem olan ormanda çalı çırpının, ağaçların arasından kendime yol açarak yürüyordum, ilerde bir yerde olması gereken toprak bir yolu arıyordum, aklımda bu köyde genç bir adamın bir şeyler içebileceği bir yer bulmaktan başka bir bok yoktu, derken düştüm. Bir an gün ışığında yürüyordum, bir an sonraysa dünyalar kuyusundaydım.

Feneri tahtaların arasından aşağı tuttuysan ölmediğim için şanslı olduğumu biliyorsundur. Korkuluk yok, merdivenlerin ortasında korkunç bir boşluk, elli metre kadar aşağı inen bir boşluk var. Duvarlar kesme taş, fark ettin mi? Çok eski. Kim bilir ne kadar eski. Duvar taşlarından bazıları yerinden çıkmış ve aşağı yuvarlanmış, oraya yığılmışlar. Aşağı doğru düşecekken elimi uzatıp o boş yerlerden birindeki bir çatlağa tutundum. Yedi sekiz santimden daha geniş değildir çatlak ama parmaklarımı sokabileceğim kadar genişti. Kendimi duvarın üstüne çektim, yukarı gün ışığına ve parlak mavi gökyüzüne baktım, kalbim dakikada iki yüz atıyordu, neye takıldığımı anlamaya çalışıyordum. Aşağı inen taş merdivenlere ve onu çevreleyen kesme taş duvarlara bakılırsa sıradan bir kuyu olmadığı kesindi.

Nefesimi toparladığımda... nefesinin kesilmesi için karanlık bir deliğe düşüp neredeyse ölmek gibisi yoktur... nefesim düzeldiğinde el fene-

rimi kemerimden çıkarıp aşağı tuttum. Hiçbir bok göremiyordum ama hışır hışır sesler duydum, yani aşağıda canlı bir şeyler vardı. Endişe etmedim, orman her daim güvenli olmadığından o günlerde kemerimde kılıfıyla bir tabanca taşıyordum. Endişe etmen gereken hayvanlar değildi pek... gerçi o zamanlar ayılar vardı, bir sürü ayı... ama asıl insanlardan korkmalıydın, özellikle de kaçakçılardan ama o sırada delikte birilerinin olduğunu sanmıyordum. Aşağıda ne olduğunu bilmiyordum ama meraklı bir delikanlıydım ve aşağıyı görmeye kararlıydım.

Merdivenlere düştüğümde her yanı ezilen çantamı düzelttim ve aşağı indim. Aşağı, aşağı, döne döne. Dünyalar kuyusunun derinliği elli metre kadar, farklı yüksekliklerde yüz seksen beş taş basamağı var. Sonunda da taşla çevrili bir tünele çıkıyor... Koridor demek daha doğru olur. Başını eğmeden yürüyebileceğin kadar yüksek Charlie ve üstünde de bayağı bir boşluk kalıyor.

Basamakların sonunda zemin toprak ama biraz ilerledikten sonra... şimdi bu mesafenin dört yüz metreden biraz daha fazla olduğunu biliyorum... zemin taşa döndü. O hışırtı sesi gittikçe arttı. Hafif esintide savrulan kâğıt ya da yapraklar gibi. Biraz sonra ses üstümden gelmeye başladı. Fenerimi kaldırınca tavanın görüp görebileceğin en büyük yarasalarla kaplı olduğunu gördüm. Kanat boyu akbabanınkiler kadar vardı. Işığı görünce daha da çok hışırdadılar, etrafımda uçuşmaya başlamasınlar diye feneri çabucak ayaklarıma indirdim. Kanatlarının etrafımı sarıp beni boğduğunu düşünmek annemin iç sıkıntısı dediği hissi verdi bana. Yılanlar ve birçok böcekle derdim yok ama yarasalardan oldum olası korkmuşumdur. Herkesin korkusu ayrı ha?

Yürüdüm de yürüdüm, en az bir buçuk kilometre, fenerim sönmeye başlamıştı. O günlerde Duracell yoktu oğlum! Bazen üstümde yarasa kolonisi oluyordu, bazen de olmuyordu. Karanlıkta kalmadan önce dönmeye karar verdim ama tam o sırada ilerde bir parça gün ışığı görür gibi oldum. Fenerimi kapatınca gördüm, bu kesinlikle gün ışığıydı.

Nereye çıkacağımı merak ederek ışığa doğru yürüdüm. Tahminimce Rumple Nehri'nin kuzey kıyısına çıkacaktım çünkü bana güneye gittim gibi gelmişti, gerçi emin de olamıyordum. Işığa doğru ilerledim ve yaklaştığım sırada bana bir şey oldu. Tam nasıl anlatılır bilmiyorum

ama benim izimden gitmeye karar verme ihtimaline karşı anlatmayı denemem gerek. Çakırkeyif olmak gibiydi ama ondan daha da fazlasıydı. Hayalete dönmüş gibiydim Charlie, sanki kendi bedenime bakıp arkasını görebilirmişim gibi. Maddesel bir varlığım yoktu; hiçbirimiz yokuz, hepimiz aslında sadece dünyada dolaşan, burada bir ağırlığımız ve yerimiz olduğuna inanmaya çalışan hayaletleriz diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Bu his belki beş saniye sürdü. Artık aslında orada olmasam da yürümeye devam ettim. Derken his kayboldu ve tünelin ucundaki açıklığa çıktım... Belki burası da bir iki yüz metre vardır... Ama dışarı çıktığımda Rumple Nehri'nin kenarında değil, bir tepenin yamacındaydım. Aşağıda muhteşem kırmızı çiçeklerden bir tarla vardı. Gelincik sanırım ama kokusu tarçın gibi. "Birileri önüme kırmızı halı sermiş!" diye düşündüm. Bir patika gelinciklerin arasından geçerek bir yola çıkıyordu, o yolda küçük bir ev... daha doğrusu bir kulübe... görebiliyordum, bacasından duman çıkıyordu. Yolun çok ilerisinde, uzak ufukta, büyük bir şehrin kule tepelerini görebiliyordum.

Patika buradan uzun zamandır kimse yürümemiş gibi belli belirsizdi. Ben yola koyulduğum sırada bir tavşan tarlayı hoplayarak geçti, dünya tavşanlarının iki katıydı. Ot ve çiçeklerin arasında kayboldu. Ben...

Burada bir duraksama oldu ama Bay Bowditch'in nefes alışını duyuyordum. Her zamankinden daha da hırıltılıydı. Güçlükle nefes alıyordu. Sonra konuşmaya devam etti.

Bu doksan dakikalık bir kaset Charlie. Üçüncü kattaki ıvır zıvırın arasında koca bir kutu bunlardan buldum, kasetlerin modasının beş paralık posta pulu kadar geçmediği zamanlardan. Dört kaseti konuşarak doldurabilirim ya da beşini, hatta belki bütün kutuyu. O diğer dünyada birçok macera yaşadım, zamanım olsa anlatırdım. Ama olduğunu sanmıyorum. Kulübedeki küçük atış talimimden beri kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Boynumun sol tarafında, sol kolumdan dirseğime doğru bir ağrı var. Bazen biraz azalıyor ama göğsümdeki ağırlık hiç kalkmıyor. Bu tip semptomların ne anlama geldiğini biliyorum. İçimde kopmak üzere olan bir fırtına var ve sanırım yakında kopacak. Pişmanlıklarım var, bir sürü. Sana bir keresinde, cesurlar yardım eder, korkaklar sadece hediye-

ler getirir, demiştim. Hatırlıyor musun? Ben hediyeler götürdüm, ama ancak korkunç değişim geldiğinde yardım edecek kadar cesur olmadığımı anladığımda. Kendime çok yaşlı olduğumu söyledim, bu yüzden altını alıp kaçtım. Fasulye ağacından kaçarak inen Jack gibi. Ama o sadece küçük bir oğlandı. Ben daha düzgün davranmalıydım.

Geceleyin gökyüzünde iki ayın doğduğu, dünyadaki gökbilimcilerin asla görmediği yıldızların olduğu o diğer dünyaya gideceksen bilmen gereken bazı şeyler var, o yüzden beni dikkatle dinle.

Bizim dünyamızın havası o dünyadaki varlıklar için ölümcül, sanırım yarasalar dışında. Bir keresinde denemek için bir tavşan getirmiştim. Hemen öldü. Ama onların havası bize ölümcül değil. Hatta canlandırıcı.

Şehir bir zamanlar harika bir yerdi ama artık çok tehlikeli, özellikle geceleri. Şehre gidersen sadece gündüzleri git ve kapılarından geçerken çok sessiz ol. Terk edilmiş gibi görünebilir ama öyle değil. Orada hüküm süren tehlikeli ve korkunç, altında yatansa daha da korkunç. Ormandaki ağaçları işaretlediğim gibi sarayın arkasındaki bir meydana giden yolu da baş harflerimle işaretledim: AB. İşaretleri takip edersen... ve sessiz olursan... sorun çıkmaz. Bunları yapmazsan o korkunç şehirde sonsuza dek kaybolabilirsin. Bilen biri olarak konuşuyorum. İşaretlerim olmasa hâlâ orada olurdum, ölü ya da deli. Bir zamanlar görkemli ve güzel olan şimdi gri, lanetli ve hastalıklı.

Bir duraksama daha oldu. Sesindeki hırıltı artık daha da yüksekti, konuşmaya devam ettiğinde sesi sertti, kendi sesine neredeyse hiç benzemiyordu. Birden bir fikre kapıldım –hatta kuşkum yoktu– o bu sözleri söylerken ben okuldaydım, ya kimya dersine gidiyordum ya da çoktan derse girmiş asetonun kaynama noktasını bulmaya çalışıyordum.

Radar da gençken, daha yavruluktan yeni çıkmışken benimle oraya geldi. Kuyunun merdivenlerini hiç korku falan duymadan zıplaya zıplaya inerdi. Yere yat emrini duyunca karnının üstüne yatıyor biliyorsun, şşş veya sessiz ol emrini alınca da sessiz durmayı biliyor. O gün de ona sessiz olmasını söyledim ve yarasa kolonilerinin altından onları rahatsız etmeden geçtik. Şimdi sınır olarak gördüğüm yerden fark edilir bir ra-

hatsızlık duymadan geçti. Kırmızı çiçek tarlasını görünce sevindi, içinde zıplayıp yuvarlandı. Kulübede yaşayan yaşlı kadını da sevdi. Bizim dünyamızdaki çoğu kişi onun gibi bir kadından iğrenip kaçardı ama sanırım köpekler insanın içini hissediyor ve dış görünüşe aldırmıyor. Bu aşırı romantik mi oldu? Belki ama öyle gibi geli...

Kes. Boş konuşma. Zaman yok.

Radar'ı yanında götürmeyi tercih edebilirsin, belki kendin göz attıktan sonra belki de hemen. Çünkü zamanı azalıyor. Yeni ilaçlarla o basamaklardan inmeyi becerebilir. Bunu yapabilirse oranın havası eminim onu canlandıracaktır. Ne kadar emin olabilirsem tabii.

Bir zamanlar şehirde yarışmalar olurdu, izlemeye gelen binlerce insan sarayın bir parçası olan, yanındaki ek binası demek daha doğru sanırım... stadyuma girmek için bahsettiğim meydanda toplanırdı. Meydanın yakınında çapı otuz metre falan olan devasa bir güneş saati var. Romandaki atlıkarınca gibi dönüyor. Bradbury romanındaki. Eminim o da... Bunu boşver, şunu unutma: Uzun ömrüm güneş saatinden geliyor ve bunun için bir bedel ödedim. Sen saate çıkma ama Radar'ı saate koyarsan...Ah, Tanrım. Sanırım zamanı geldi. Tanrım!

Mutfak masasında yumruklarımı sıkmış, dönen kasetçaların dişlilerini izliyordum. Camından onu geriye sardığım noktaya yaklaştığını görebiliyordum.

Charlie, seni dünyevi dehşetlerimizin çoğunun kaynağı olan yere göndermeyi hiç istemem, bunu sana emredecek de değilim ama güneş saati orada, altın da orada. İşaretler sana yolu gösterecek. AB, unutma.

Bu evi ve toprağı sana bırakıyorum ama bu bir hediye değil. Bir yük. Her yıl değeri artıyor, her yıl vergisi de artıyor. Vergi memurundan da kötüsü, çok daha beteri, istimlak hakkı denen o... o yasal dehşetin korkusuyla yaşıyorum ve ben... sen... biz...

Artık güçlükle nefes alıyordu, tekrar tekrar yutkunuyordu, kasette gayet net duyulan, büyük, zorlu yutkunmalardı bunlar. Tırnaklarının avuçlarını kestiğini hissedebiliyordum. Yeniden konuştuğunda bunun için korkunç bir çaba sarf ettiği anlaşılıyordu.

Dinle Charlie! İnsanlar ulaşabileceğimiz başka bir dünya olduğunu öğrenirse neler olur hayal edebiliyor musun? Sadece yüz seksen beş ba-

samak inerek, ancak bir buçuk kilometre olan bir koridordan yürüyerek kolayca ulaşabileceğimiz bir dünya? Hükümet bu dünyanın kaynakları neredeyse tükenmişken sömürecek yeni bir dünya bulduğunu fark etse? Uçuşkıran'dan korkarlar mı ya da o yerin korkunç tanrısını derin uykusundan uyandırmaktan? Yaptıklarının korkunç sonuçlarını anlayabilirler mi... ama sen... imkânın olsa... sen...

Tıkırtı ve patırtılar geldi. Güçlükle alınan nefes sesleri. Yeniden konuştuğunda sesi hâlâ çıkıyordu ama çok daha hafifti. Mikrofonu içinde olan kasetçaları elinden bırakmıştı.

Kalp krizi geçiriyorum Charlie... Biliyorsun... Seni aradım... Bir avukat var. Leon Braddock, Elgin'de. Bir cüzdan var. Yatağın altında. İhtiyacın olan diğer her şey yatağın..."

Son bir tıkırtı duyuldu, sonrası sessizlik. Ya bilerek kapatmıştı ya da savrulan eli küçük DURDUR tuşuna çarpmıştı. Buna sevindim. Onun acı çekmesini dinlememe gerek yoktu.

Gözlerimi kapatıp orada... bilmem ne kadar zaman oturdum. Belki bir dakika, belki üç. Karanlıkta Radar'a dokunacağımı, onu okşamanın bana her zaman verdiği huzuru bulacağımı düşünerek aşağı uzandığımı hatırlıyorum. Ama Radar orada değildi. Radar tepenin aşağısında, çukuru, akıl almaz dünyalar kuyusu olmayan, makul bir arka bahçesi olan makul bir evdeydi.

Ne yapacaktım? Tanrı aşkına ne yapacaktım?

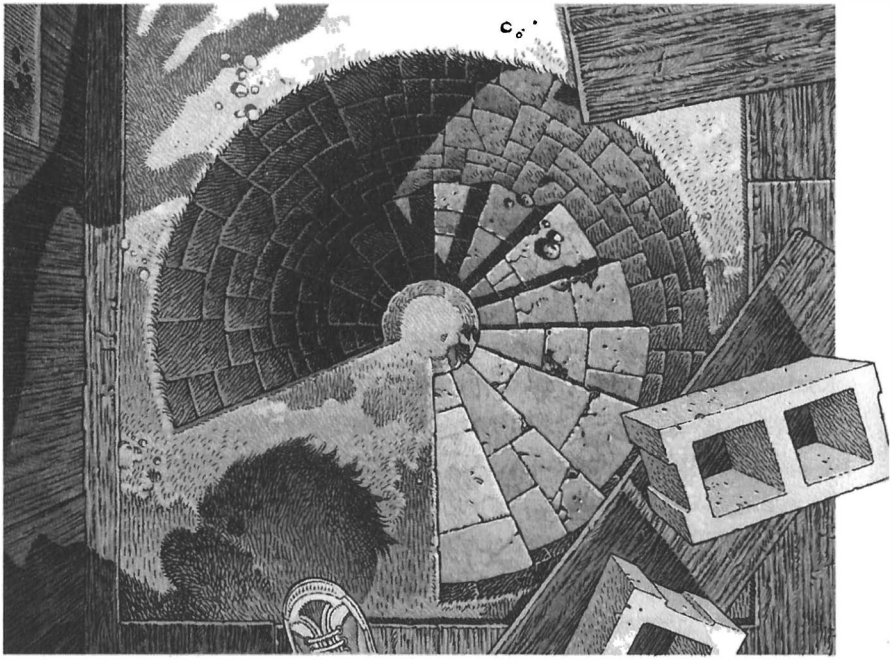
İlk olarak kaseti çıkarıp cebime koydum. Tehlikeliydi bu kaset, belki de dünya üzerindeki en tehlikeli şeydi... Tabii insanlar bunların kalp krizi geçiren bir ihtiyarın deli saçması sözlerinden daha fazlası olduğuna inanırsa. Buna inanmazlardı eminim. Oraya girmedikleri sürece...

Güvenilmez gelen bacaklarımın üzerinde doğrulup arka kapıya gittim. Bay Bowditch'in –çok daha genç bir Bay Bowditch'in– dünyalar kuyusunun üzerine inşa ettiği kulübeye baktım. O kulübeye uzun bir süre baktım. Biri oraya girerse...

Tanrım.

Eve gittim.

O Gece. Okul Sersemliği. Babamın Gidişi. Dünyalar Kuyusu. Diğer Dünya. Yaşlı Kadın. Kötü Bir Sürpriz.

1

"İyi misin Charlie?"

Başımı kitabımdan kaldırdım. Kitaba iyice dalmıştım. Hiçbir şeyin Bay Bowditch'in mutfağında dinlediğim, şimdi dolabımın en üst rafında, eski tişörtlerin altında duran kaseti aklımdan çıkaramayacağını sanırdım ama bu kitap çıkarmıştı. Bay Bowditch'in yatak odasından aldığım bu kitap kendi dünyasını kurmuştu.

Radar yanımda uyuyordu, arada bir de küçük horultular çıkarıyordu.

"Ha?"

"İyi misin diye sordum. Yemeğine dokunmadın neredeyse ve tüm akşam aklın başka yerde gibiydi. Bay Bowditch'i mi düşünüyorsun?"

"Eh, evet." Bu doğruydu, tam olarak babamın sandığı gibi değildi gerçi.

"Onu özlüyorsun."

"Özlüyorum. Çok." Eğilip Radar'ın boynunu sevdim. Artık benim köpeğimdi. Benim köpeğim, benim sorumluluğum.

"Bu normal. Böyle olmalı zaten. Haftaya iyi olacak mısın?"

"Tabii, neden?"

Belki de sadece babalara has bir tavırla sabrederek iç çekti. "Şirket etkinliği. Sana bahsetmiştim. Sanırım aklın başka şeylerle meşguldü. Kuzey ormanlarında dört harika gün geçirmek üzere gidiyorum salı günü. Overland organizasyonu, ama Lindy benim de gidebilmem için bir davetiye kopardı. Yükümlülükler üstüne bir sürü seminer olacak, bunlar eh işte denecek gibi, hileli iddiaların güvenlik incelemesi hakkında da seminerler olacak, ki bunlar çok önemli, özellikle de yeni yeni ayakları üzerinde durmaya başlamış bir firma için."

"Seninki gibi."

"Benimki gibi. Bir de kaynaştırma çalışmaları var tabii." Gözlerini devirdi.

"Alkol de olacak mı?"

"Olacak, hem de çok, ama ben katılmayacağım. Sen tek başına idare edebilecek misin?"

"Tabii." Tabii Bay Bowditch'in uyuyan bir tanrı tarafından yönetildiğini iddia ettiği çok tehlikeli şehirde kaybolmazsam.

Tabii oraya gidersem.

"Sorun olmaz. Bir şey olursa ararım."

"Gülümsüyorsun. Komik bir şey mi oldu?"

"Artık on yaşında değilim baba." Aslında dünyalar kuyusunda telefonun çekip çekmeyeceğini düşündüğüm için gülümsüyordum. Verizon'ın o bölgeye henüz servis vermediğini tahmin ediyordum.

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey olmadığına emin misin?"

Anlat ona, diye düşündüm.

"Yok. Her şey yolunda. Kaynaştırma çalışmaları ne?"

"Göstereyim. Ayağa kalk." Kendisi de kalktı. "Şimdi arkamda dur."

Kitabımı koltuğa bırakıp arkasına geçtim.

"Ekibimize güvenmemiz gerekiyor," dedi babam. "Benim bir ekibim olduğundan değil, benim şovum tek kişilik, ama iyi bir arkadaş olabilirim. Ağaçlara tırmanıyoruz..."

"*Ağaç* mı? Ağaçlara mı tırmanıyorsunuz?"

"Birçok Overland etkinliğinde yaptık bunu, bazen biraz içkiliyken. Bir yardımcıyla. Hepimiz yapardık bunu, Willy Deegan dışındaki herkes, onda kalp pili var."

"Tanrım, baba."

"Bir de bunu yapıyoruz." Hiç uyarıda bulunmadan kendini arkaya bıraktı, ellerini serbestçe belinde kavuşturmuştu. Artık spor yapmıyordum ama reflekslerim yerindeydi. Babamı kolayca yakaladım, ona tersten bakınca gözlerinin kapalı olduğunu ve gülümsediğini gördüm. Onu bu gülümsemesi için seviyordum. Onu kaldırdım, ayaklarının üstünde doğruldu. Radar bize bakıyordu. Bir *hav* deyip başını tekrar yere koydu.

"Arkamda kim varsa ona güvenmem gerekecek –muhtemelen Norm Richards olur– ama ben sana daha çok güveniyorum Charlie. Biz çoktan kaynaştık."

"Çok iyi baba ama ağaçtan falan düşme. Düşen bir adama bakmak bana yetti. Şimdi kitabımı okuyabilir miyim?"

"Oku bakalım." Kitabı koltuktan alıp kapağına baktı. "Bay Bowditch'in kitaplarından mı?"

"Evet."

"Senin yaşındayken, belki daha küçükken okumuştum bunu. Hatırladığım kadarıyla deli bir karnaval burada, Illinois'de küçük bir kasabaya geliyordu."

"Cooger ve Dark'ın Curcuna Gölge Gösterisi."

"Bir tek kör bir falcı hatırlıyorum. Tüyler ürperticiydi."

"Evet, Toz Cadısı acayip korkunç."

"Sen oku, ben televizyon izleyip beynimi çürüteceğim. Kâbus görme de."

Uyuyabilirsem, diye düşündüm.

2

Radar yeni ilacı sayesinde büyük ihtimalle üst kata çıkabilirdi ama yine de küçük misafir odasına geçtim ve o da pıtır pıtır peşimden geldi, şimdiden kendini burada tamamen evinde hissediyordu. Baksırıma kadar soyundum, başımın altına fazladan bir yastık aldım ve okumaya devam ettim. Bay Bowditch kasette, meydanda devasa bir güneş saati olduğunu ve Bradbury romanındaki atlıkarınca gibi döndüğünü, uzun ömrünün saatten geldiğini söylemişti. Güneş saati Sentry's Rest'e kendi oğlu gibi davranmasına yetecek kadar genç dönmesini sağlamıştı. *Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana*'da atlıkarınca ileri doğru döndüğünde insanı yaşlandırıyor ama tersine döndüğünde gençleştiriyordu. Bay Bowditch bir şey daha demişti en azından demeye başlamıştı. *Eminim o da... Bunu boşver.*

Ray Bradbury'nin atlıkarınca fikrini diğer dünyadaki güneş saatinden aldığını mı söyleyecekti? Atlıkarıncada yıllar kaybetmek ya da kazanmak deliceydi ama saygıdeğer bir Amerikan yazarının diğer dünyayı ziyaret ettiğini düşünmek daha da deliceydi. Değil mi? Bradbury çocukluğunu Waukegan'da *geçirmişti* ve orası Sentry's Rest'ten yüz on kilometre bile yoktu. Bradbury'nin

Wikipedia sayfasına şöyle bir bakınca bunun sadece bir tesadüf olduğuna ikna oldum, tabii diğer dünyaya küçük bir çocukken gitmediyse. Başka bir dünya varsa. Her neyse, benim yaşıma geldiği sırada Los Angeles'ta yaşıyormuş.

Eminim o da... Bunu boşver.

Kaldığım yeri işaretleyip kitabı yere koydum. Will ve Jim'in bu maceradan sağ çıkacağına emindim ama tahminimce bir daha asla eskisi kadar masum olmayacaklardı. Çocuklar korkunç şeylere göğüs germek zorunda kalmamalı. Bunu deneyimlerimden biliyordum.

Kalkıp pantolonumu giydim. "Hadi Radiş. Dışarı çıkıp çimleri sulaman gerekiyor."

Gayet hevesle, hiç topallamadan geldi. Sabah yine topallayacaktı ama biraz alıştırmanın ardından hareket kabiliyeti artacaktı. En azından şimdiye dek öyle olmuştu. Veterinerin asistanı haklıysa bu çok uzun sürmeyecekti. Radar Cadılar Bayramı'nda hâlâ aramızda olursa şaşıracağını söylemişti ve bayrama sadece beş hafta kalmıştı. Hatta biraz daha az.

Radiş çimenlerde etrafı kokladı. Ben yıldızlara bakıp Orion'un Kemeri'ni ve o çok bilinen Büyük Ayı'yı buldum. Bay Bowditch'in dediğine göre diğer dünyada iki ay ve dünyadaki gökbilimcilerin asla görmediği yıldızlar vardı.

Mümkün değil, hiçbiri.

Ama kuyu oradaydı işte. Merdivenler de. O boktan böcek de. Onları görmüştüm.

Radar o zarif tavrıyla arka bacaklarında çömeldi, sonra da yanıma gelip ödül maması istedi. Ona yarım Bonz verdim ve içeri götürdüm. Geç saate kadar okumuştum, babam yatmıştı. Benim de yatma zamanım gelmişti. Bay Bowditch'in köpeği –benim köpeğim– iç çekerek ve osurarak, minicik bir sesti, kendini yere bıraktı. Işığı söndürüp gözümü karanlığa diktim.

Babana her şeyi anlat. Onu kulübeye götür. Bay Bowditch'in vurduğu böcek hâlâ oradadır –en azından bir kısmı– gittiyse bile kuyu orada olacak. Bu çok ağır bir yük, paylaşmalısın.

Babam bu sırrı tutar mıydı? Onu ne kadar sevsem de tutacağından emin olamıyordum. Ya da tutabileceğinden. AA'da binlerce slogan ve motto var, bunlardan biri de şu: *Ne kadar sırrın varsa o kadar hastasın.* Sırrını Lindy'ye açar mıydı? Ya da işten güvendiği birine? Kardeşine, Bob amcama?

Derken okulda, altıncı ya da yedinci sınıfta öğrendiğim bir şeyi hatırladım. Amerika Tarihi, Bayan Greenfield'ın dersinde. Benjamin Franklin'in bir sözüydü: *Üç kişi bir sırrı saklayabilir, ikisi öldüyse tabii.*

İnsanlar ulaşabileceğimiz başka bir dünya olduğunu öğrenirse neler olur hayal edebiliyor musun?

Bay Bowditch bunu sormuştu, ben cevabı bildiğimi düşünüyordum. O dünya alınırdı. Hippi tarih öğretmenimin deyişiyle o dünyaya el konulurdu. Çınar Sokak 1 numaradaki ev aşırı gizli bir hükümet tesisi olurdu. Kim bilir belki bütün mahalle boşaltılırdı. Ve evet, sonra da sömürü başlardı ve Bay Bowditch haklıysa sonuçları korkunç olurdu.

Sonunda uyudum ama rüyamda uyanıktım ve yatağımın altında bir şey hareket ediyordu. Rüyalara özgü o hisle hareket eden şeyin ne olduğunu biliyordum. Devasa bir hamamböceği. Isıran türden. Sabahın erken saatinde bunun doğru olduğuna ikna olarak uyandım. Ama doğru olsa Radar havlardı, şimdiyse derin bir uykudaydı, asla bilemeyeceğimiz kendi rüyasında homurdanıyordu.

3

Pazar günü bir gün önce yapmayı planladığım şeyi yapmaya Bay Bowditch'in evine gittim: evi temizlemeye başlamaya. Yapamayacağım bazı şeyler vardı tabii, parçalanan yastıkların ve yırtılan duvar kâğıtlarının beklemesi gerekecekti. Başka bir sürü şey vardı ama işleri iki seferde halletmem gerekti çünkü ilk seferde yanımda Radar'ı da getirdim, bu bir hataydı.

Alt katta oda oda dolaşıp Bay Bowditch'i aradı. Etrafa verilen zarar onu pek üzmüş gibi durmuyordu ama kanepeye öfkeyle havlıyor, bir tek arada bir bana salak mısın dercesine bakmak için duruyordu. Sorunu göremiyor muydum? Sahibinin yatağı kaybolmuştu.

Peşimden mutfağa götürdüm onu ve yere yatmasını söyledim ama yatmıyordu, oturma odasına doğru bakmayı sürdürdü. Ona bir parça kurutulmuş tavuk verdim, en sevdiği atıştırmalık, ama onu muşamba zemine bıraktı. Onu eve götürmem ve babamla bırakmam gerektiğine karar verdim ama tasma kayışını görünce oturma odasından geçip üst kata kaçtı (gayet çevikti). Onu Bay Bowditch'in yatak odasında dolabın önünde kıvrılmış halde buldum, askılarından sökülüp alınmış bir kıyafetler yatağındaydı. Orada keyfi yerinde duruyordu, bu yüzden aşağı inip etrafı elimden geldiğince düzelttim.

On bir civarı merdivende tırnaklarının tıkırtısını duydum. Onu görünce içim acıyordu. Topallamıyordu ama başını eğmiş, kuyruğu yerde ağır ağır ilerliyordu. Bana konuşmuş kadar net bir ifadeyle baktı: *Nerede o?*

"Hadi kızım," dedim. "Seni buradan götürelim."

Bu sefer tasmaya itiraz etmedi.

4

Öğleden sonra üst katta yapabileceklerimi yaptım. White Sox şapkalı, fitilli kadife pantolonlu adam (tabii bunu yapan oysa, ki bence oydu) üçüncü kata zarar vermemişti, en azından gördüğüm kadarıyla. Dikkatini ikinci kata... ve bulduğunda kasaya verdiğini düşündüm. Cenaze törenlerinin pek de uzun sürmediğini bildiğinden gözü de saatte olmalıydı.

Kıyafetlerimi toparlayıp eve götürme niyetiyle küçük bir yığın halinde merdivenin başına koydum. Sonra Bay Bowditch'in

yatak odasını toparlamaya döndüm, yatağı düzelttim (tersine çevrilmişti), kıyafetlerini geri astım (ceplerini yerlerine sokarak) ve saçılan yastık içlerini topladım. Bay Tamam-dır Ha-Ha'ya ölüye saygısızlık sayılacak bu davranışı için kızgındım ama Bertie Bird'le karıştırdığımız boktan işleri düşünmeden de edemiyordum: arabaların ön camlarına köpek pisliği sürmek, posta kutularına havai fişek koymak, ağzına kadar dolu çöp kutularını devirmek, Metodist Kilisesi'nin tabelasına spreyle İSA 31 ÇEKİYOR yazmak. Hiç yakalanmamıştık ama ben yakalanmıştım. Bay Ha-Ha'nın bıraktığı dağınıklığa bakıp ondan nefret ederken kendi kendimi yakaladığımı fark ettim. O zamanlar, tuhaf yürüyen ve tuhaf konuşan ufak tefek adam kadar kötüydüm. Bazı açılardan ondan da kötüydüm. Ufak tefek adamın en azından bir amacı vardı, altın arıyordu. Birdie ve bense serserilik yapan, etrafı sıçıp batıran çocuklardık sadece.

Tabii Birdie ve ben kimseyi öldürmemiştik. Haklıysam Bay Ha-Ha öldürmüştü.

Yatak odasının kütüphanelerinden biri devrilmişti. Onu kaldırıp kitapları dizmeye başladım. Yığının en altında Bay Bowditch'in komodininde, şimdi okuduğum Bradbury romanının yanında gördüğüm, okul kitabına benzer sert kapaklı kalın kitap vardı. Kitabı alıp kapağına baktım: içine yıldızlar dökülen bir huni. *Fantastik Kurgunun Başlangıcı ve Dünya Matrisindeki Yeri*, ağız dolusu bir isim. Üstüne bir de *Jung Bakış Açısı. Jack ve Fasulye Sırığı* hikâyesi hakkında bir şeyler var mı diye içindekiler kısmına baktım. Vardı. Okumayı denedim, sonra sadece şöyle bir göz gezdirdim. Burnu havada akademik yazı olarak gördüğüm şeyin nefret ettiğim tüm özellikleri vardı bu kitapta, gösterişli kelimelerle ve işkence misali söz dizimiyle doluydu. Belki bu benim entelektüel tembelliğimdendi ama belki de öyle değildi.

Anladığım kadarıyla bu özel bölümün yazarı aslında *iki* ayrı fasulye sırığı hikâyesi olduğunu söylüyordu: kanlı orijinal hikâye ve çocukların anne onaylı Küçük Altın Kitaplar serisinde ve uzun metrajlı çizgi filmde gördükleri temiz versiyonu. Kanlı orijinali iki

mitik kola çatallanmıştı (alın size gösterişli bir kelime), biri karanlık, biri aydınlık. Karanlık olan yağmacılık ve cinayetin (Jack'in fasulyeyi kesmesi ve devin düşüp ezilmesi) getirdiği mutlulukla ilgiliydi. Aydınlık olan yazarın "Wittgensteinvari Dini İnançlar" dediği şeyle ilgiliydi, bunun ne demek olduğunu anladıysanız benden daha iyisiniz demektir.

Kitabı rafa koydum, odadan çıktım, sonra kapağına bakmak için geri döndüm. Kitabın içi yorucu yazılarla, göze aman vermeyen karmaşık cümlelerle doluydu ama kapak biraz romantikti, bir bakıma William Carlos Williams'ın kırmızı el arabası şiiri kadar mükemmeldi: içine yıldızlar dökülen bir huni.

5

Pazartesi günü idarede eski dostum Bayan Silvius'u görmeye gittim, ona dönemde bir kere olan kamu hizmeti gününü salıya alıp alamayacağımı sordum. Masada bana doğru eğildi ve alçak, sır verir gibi bir sesle konuştu. "Okulu asmak isteyen çocuk kokusu mu alıyorum? Sırf öğrencilerin bu hizmet gününü almadan en az bir hafta önce bizi haberdar etmeleri gerektiğinden soruyorum. Bu bir zorunluluk değil Charlie, ciddi bir tavsiye sadece."

"Hayır, gerçekten hizmete gideceğim," dedim, dürüst bir tavırla göz teması kurarak. Bu Bertie Bird'den öğrendiğim, yalan söylerken kullanılabilecek işe yarar bir teknikti. "Çarşıdaki esnaflara gidip Sahip Çık'ı tanıtacağım."

"Sahip Çık mı?" Bu, kendine rağmen Bayan Silvius'un ilgisini çekmişti.

"Eh, normalde Yollara Sahip Çık, bu işe Key Club'la dahil olmuştum ama daha da ileri götürmek istiyorum. Dükkân sahiplerini Parklara Sahip Çık'maya çağıracağım... Aslında altı tane var... Altgeçitlere Sahip Çık, birçoğu pislik içinde, yazık... hatta belki Boş Arazilere Sahip Çık, tabii ikna edebilir..."

"Tamam, anladık." Bir form çıkarıp üzerine bir şeyler karaladı. "Bunu öğretmenlerine götür, hepsinden imza alıp bana geri getir." Ayrılırken şöyle dedi: "Charlie? Burnuma hâlâ okul kaçağı kokusu geliyor. Buram buram kokuyorsun."

Kamu hizmeti projesiyle ilgili söylediklerim tam olarak yalan değildi ama bu proje için bir gün okul iznine ihtiyacım olduğuyla ilgili gerçekleri biraz gizliyordum. Beşinci derste kütüphaneye gittim, çarşıdaki tüm esnafları listeleyen bir kitapçığı aldım ve sadece selamlama kısmını ve bulduğum çeşitli Sahip Çık projelerinin adını değiştirerek herkese mail attım. Yarım saatimi aldı, bu da yeni dersin başladığını haber veren zilden önce yirmi dakikam kaldığı anlamına geliyordu. Danışmaya dönüp Bayan Norman'a elinde *Grimm Masalları* kitabı olup olmadığını sordum. Asıl kitap kütüphanede değildi, o da bana arkasına bantla HILLVIEW LİSESİ MALIDIR yazısı yapıştırılmış bir Kindle ile kitabı indirmek için tek kullanımlık bir kod verdi.

Masalları okumadım, sadece içindekilere bakıp giriş yazısına göz gezdirdim. Çocukluğumdan bildiğim masalların çoğunun karanlık versiyonları olduğunu öğrenmek ilgimi çekmişti (ama beni pek de şaşırtmamıştı). *Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı*'nın orijinali 1500'lü yıllardan beri dilden dile dolaşan bir masaldı ve masalda altın saçlı, küçük bir kız yoktu. Ana karakter yaşlı, kötü bir kadındı, ayıların evine zorla girip resmen her şeylerini kırıyor, sonra da pencereden atlayıp kıkırdayarak ormana kaçıyordu. *Rumpelstiltskin* daha da beterdi. Hayal meyal hatırladığım versiyonda ihtiyar Rumpel, samanı altına dönüştürmesi gereken kız adını tahmin edince öfkeyle kaçıyordu. Grimm Masalları'nın 1857 versiyonunda bir ayağını yere saplayıp diğerini tutuyor ve kendini ortadan ikiye ayırıyordu. Bunun *Testere*'de işlenebilecek korkunç bir hikâye olduğunu düşündüm.

Altıncı ders tek dönemlik Amerika'nın Bugünü adında bir dersti. Bay Masensik'in ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, masalları düşünüyordum. *Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Ya-*

na'daki atlıkarıncanın nasıl da o Diğer Dünya'daki güneş saatine benzediğini mesela. *Uzun ömrüm güneş saatinden geliyor*, demişti Bay Bowditch. Jack devden altın çalmıştı, peki ya Bay Bowditch kimden çalmıştı altını? Ya da neden? Bir devden mi? Gogmagog adında bir ucuz roman şeytanından mı?

Bunları düşünmeye başlayınca her yerde benzerlikler gördüm. Annem Rumple Nehri'ni geçen bir köprüde ölmüştü. Tuhaf sesli ufak tefek adama ne demeli peki? Masalda Rumpelstiltskin tam olarak böyle betimlenmiyor muydu? Sonra ben vardım. Kaç masalda genç bir kahraman (Jack gibi) fantastik bir dünyada maceraya atılıyordu? Bir fırtınanın küçük bir kızı Kansas'tan alıp cadılar ve Kıtırsoyların diyarına götürdüğü Oz Büyücüsü'nü ele alalım. Ben Dorothy değildim, Radar da Toto değildi ama..."Charles, uyuyakaldın herhalde? Belki de bal gibi yumuşacık sesim seni hipnotize etmiştir? Transa sokmuştur ha?"

Sınıftan kahkahalar yükseldi, çoğu iki kelimeyi yan yana getirip de neye güldüklerini anlatamazdı bile.

"Hayır, buradayım."

"O zaman siyahilerin polislerce öldürüldüğü Philando Castile ve Alton Sterling cinayetleriyle ilgili değerli fikrini paylaşırsın bizimle."

"Boktan bir durum," dedim. Hâlâ aklımdakileri düşündüğümden birden ağzımdan kaçmıştı.

Bay Masensik o kendine has ince gülümsemesiyle beni affetti, sonra da, "Gerçekten de boktan bir durum. Lütfen trans haline geri dön Bay Reade," dedi.

Dersine devam etti. Dikkatimi vermeye çalıştım ama aklıma Bayan Silvius'un dediği bir şey geldi, *fee, fi, fo, fum, İngiliz kokusu alıyorum* değil de, *burnuma hâlâ okul kaçağı kokusu geliyor. Buram buram kokuyorsun.*

Bu tabii ki bir tesadüftü –babam mavi araba alırsan her yerde mavi araba görürsün derdi– ama kulübede gördüklerimden son-

ra merak etmeden duramıyordum. Bir şey daha vardı. Fantastik hikâyelerde yazar, genç kahramanın benim Diğer Dünya olarak düşünmeye başladığım dünyayı keşfedebilmesi için ortam yaratırdı. Mesela birkaç günlüğüne ebeveyninin katılması gereken bir şirket etkinliği uydururdu, böylece genç kahramanın cevabını veremeyeceği bir sürü soruya mahal vermeden diğer dünyayı ziyaret edebilmesinin yolu açılırdı.

Tesadüf, diye düşündüm dersin bittiğini haber veren zil çaldığında ve çocuklar kapıya fırladığında. *Mavi Araba Sendromu*.

Ama devasa hamamböceği mavi araba değildi, döne döne karanlığa inen o taş basamaklar da mavi araba değildi.

Bay Masensik'e kamu hizmeti formumu imzalattım, bana ince gülümsemesiyle baktı. "Boktan bir durum ha?"

"Özür dilerim, üzgünüm."

"Haksız değilsin aslında."

Oradan kaçıp dolabıma gittim.

"Charlie?"

Bu Arnetta Freeman'dı, dar kotu ve kolsuz bluzuyla muhteşem görünüyordu. Mavi gözleri ve omuzlarına kadar inen sarı saçlarıyla Arnetta, beyaz Amerikalıların o kadar da kötü olmadığını kanıtlar gibiydi. Bir önceki yıl –daha sportifken ve lise kupası kahramanlığım sayesinde en azından biraz popülerken– Arnetta ve ben onun ailesinin bodrumunda birkaç çalışma buluşması yapmıştık. Biraz çalışmıştık tabii ama daha çok öpüşmüştük.

"Selam Arnie, naber?"

"Bu gece bize gelmek ister misin? *Hamlet* sınavına çalışabiliriz." O mavi gözler kahverengi gözlerimin ta içine bakıyordu.

"Çok isterdim ama babam yarın haftanın geri kalanında dönmemek üzere gidiyor, iş meselesi, bugün evden ayrılmasam iyi olur."

"Ah. Tüh. Yazık oldu." İki kitabı yumuşakça göğsüne bastırdı.

"Çarşamba gecesi gelebilirim ama. İşin yoksa tabii."

Yüzü aydınlandı. "Harika olur." Elimi alıp beline koydu. "Ben sana Polonius'tan sorular sorarım, belki sen de bana Fortinbras'ı sorarsın."

Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra uzaklaştı, poposu, eh, ancak büyüleyici diyerek tanımlayabileceğim şekilde sallanıyordu. Kütüphaneden beri ilk kez gerçek dünya ile masal dünyası arasındaki paralellikleri düşünmüyordum. Aklımda bir tek Arnetta Freeman vardı.

6

Babam salı sabahı erkenden, elinde seyahat bavulu, üzerinde "ormana gidiyorum" kıyafetleriyle (fitilli kadife pantolon, tişört, Bears şapkası) çıktı. Bir omzuna yağmurluk atmıştı. "Tahminlere göre yağmur var," dedi. "Bu da ağaca tırmanma işi yattı demektir, ki buna hiç üzülmedim."

"Kokteyl saatinde soda içeceksin değil mi?"

Sırıttı. "Belki bir dilim limonla. Endişe etme oğlum. Lindy de orada olacak, onunla takılırım. Köpeğine iyi bak. Yine topallamaya başladı."

"Biliyorum."

Hızlıca tek koluyla sarılıp çenemden öptü. Garaj yolunda geri geri çıkarken elimi dur dercesine kaldırdım ve sürücü tarafına koştum. Camı indirdi. "Bir şey mi unuttum?"

"Hayır, ben unuttum." İçeri eğilip boynuna sarıldım, yanağından öptüm.

Bana şaşkın bir gülümsemeyle baktı. "Nereden çıktı şimdi?"

"Seni seviyorum sadece. O kadar."

"Ben de Charlie." Yanağımı okşadı, sokakta geri geri gitti ve boktan köprüye doğru yola çıktı. Gözden kaybolana dek onu izledim.

Sanırım derinlerde bir yerde, bir şeyleri biliyordum.

7

Radar'ı arka bahçeye çıkardım. Bahçemiz Bay Bowditch'in dönümlük arazisiyle kıyas götürmezdi ama Radiş'e ısınacak bir alan sağlayacak kadar büyüktü. Bir süre sonra hareketleri yumuşadı ama zamanının azaldığını biliyordum. Onun için yapabileceğim bir şey varsa yakın zamanda yapmalıydım. İçeri döndük ve ona dün geceden kalan rulo köfteden verdim, içine de fazladan bir hap koydum. Yemeği lüpletip oturma odası kilimine kıvrıldı, orayı çoktan kendi alanı olarak belirlemişti. Kulaklarının arkasını kaşıdım, bunu yapınca her seferinde gözlerini kapatıp sırıtıyordu.

"Bir şeyi kontrol etmem gerek," dedim. "İyi bir kız ol. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim, tamam mı? Eve kakanı yapmamaya çalış ama zorunda kalırsan temizlemesi kolay bir yere yap."

Kuyruğunu iki kere halıya vurdu. Bu kadarı bana yetmişti. Bisikletimle 1 numaraya gittim, tuhaf bir yürüyüşü ve konuşması olan tuhaf ufak tefek bir adam görmek için gözümü dört açmıştım. Kimseyi görmedim, Bayan Richland'ı bile.

Eve girdim, üst kata çıktım, kasayı açtım ve silah kemerini belime taktım. Havalı gümüş düğmelere ve sallanan kayışlarına rağmen kendimi bir silahşor gibi hissetmiyordum, korkmuş bir çocuk gibi hissediyordum. Dönen merdivenlerde kayıp düşersem birinin beni bulması ne kadar sürerdi? Belki asla bulamazlardı. Bulsalar başka neler bulurlardı peki? Kasette Bay Bowditch bana bıraktığı şeyin bir hediye değil de yük olduğunu söylemişti. O zaman tam anlamamıştım ama mutfak dolabından feneri alıp uzun tutma yerini kotumun arka cebine soktuğum sırada kesinlikle anlıyordum. Kulübeye giderken o merdivenlerin sonunda başka bir dünyaya açılan bir koridor değil de bir yığın kaya ve yeraltı sularından iğrenç bir gölet bulmayı bekliyordum.

Büyük hamamböceği de olmasın. Zararsız olup olmamaları umurumda değil, hamamböceği olmasın.

Kulübeye gidip feneri etrafta gezdirdim, Bay Bowditch'in vurduğu hamamböceğinin koyu gri bir bulamaç birikintisine dö-

nüştüğünü gördüm. Fener ışığını ona doğrulttuğumda sırtından kalan tabakalardan biri kayıp beni yerimden hoplattı.

Pilli lambaları yaktım, kuyuyu kapatan tahta ve blokların oraya gittim, ışığı on beş santimlik boşluklardan birine tuttum. Karanlığa doğru inen basamaklardan başka bir şey görmedim. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Pıtırtı sesleri yoktu. Bu beni rahatlatmadı; aklıma belki on, belki yüz ucuz korku filminden bir replik geldi: *Bu hiç hoşuma gitmedi. Burası çok sessiz. Makul ol, sessiz olması iyi,* dedim kendi kendime ama o taş çukura bakarken bu fikir o kadar da işe yaramıyordu.

Uzun süre tereddüt edersem pes edeceğimin farkındaydım, bu da bir daha buraya kadar gelmeyi bile iki kat zorlaştırırdı. Bu yüzden feneri yeniden arka cebime koydum ve beton blokları kaldırdım. Tahtaları kenarlara kaydırdım. Sonra kuyunun girişine oturdum, ayaklarım üçüncü basamaktaydı. Kalp atışlarımın (biraz) yavaşlamasını bekledim, sonra kendime ayaklarımı koyabileceğim geniş bir alan olduğunu söyleyerek –bu pek de doğru sayılmazdı– o basamakta ayağa kalktım. Kolumla alnımdaki teri sildim, kendime her şeyin yolunda gideceğini söyledim, buna pek de inandığım söylenemezdi.

Yine de aşağı inmeye başladım.

8

Farklı yüksekliklerde yüz seksen beş taş basamak, demişti Bay Bowditch, aşağı inerken bu basamakları saydım. Sırtımı eğimli duvara vermiş, yüzümü boşluğa çevirmiş, ağır ağır ilerliyordum. Taşlar sert ve nemliydi. Feneri ayaklarıma tutuyordum. *Farklı yükseklikler.* Tökezlemek istemiyordum. Tökezlemek sonumu getirebilirdi.

Doksana gelince, ki tam da yolun yarısı sayılmaz, aşağıdan bir hışırtı sesi geldi. Işığı sese doğru çevirmeyi tarttım kafamda

ve aslında çevirmeyecektim de. Dev yarasalardan bir koloniyi ürkütürsem ve etrafımda uçuşmaya başlarsalar muhtemelen *düşerdim.*

Bu mantıklı bir karardı ama korku baskın çıkmıştı. Duvardan biraz öne eğilip ışığı dönerek inen basamaklara tuttum ve yirmi basamak kadar aşağıda sinmiş siyah bir şey gördüm. Işık ona vurunca kaçıp karanlıkta pıtır pıtır kayboldu ama öncesinde onun jumbo boy hamamböceklerinden biri olduğunu görecek vaktim oldu.

Birkaç derin nefes aldım ve kendime iyi olduğumu söyledim, bu dediğime inanmadım ama yoluma devam ettim. Çok yavaş ilerlediğimden, merdivenlerin sonuna ulaşmam dokuz on dakika sürdü. Hatta bana daha da uzun geldi. Arada bir yukarı bakıyordum, pilli lambaların aydınlattığı dairenin gittikçe küçüldüğünü görmek pek de rahatlatıcı sayılmazdı. Yerin derinliklerine inmiştim ve daha da iniyordum.

Yüz seksen beş basamak saydığımda zemine ulaştım. Zemin aynı Bay Bowditch'in dediği gibi topraktı ve yerde duvardan düşmüş birkaç taş blok vardı, muhtemelen en yukarıdan düşmüşlerdi, don ve erimeler onları önce yerlerinde gevşetmiş, sonra da sıkıştırıp yerlerinden atmıştı. Bay Bowditch taşların düştüğü yerlerden birindeki bir çatlağa tutunmuş ve bu onun hayatını kurtarmıştı. Düşen taş yığınına siyah bir şeyler bulaşmıştı, bunun hamamböceği boku olduğunu tahmin ettim.

Koridor oradaydı. Taşların üzerinden geçip koridora girdim. Bay Bowditch haklıydı, o kadar yüksekti ki başımı eğmeyi hiç düşünmedim bile. Şimdi ileriden daha çok hışırtı geliyordu, bunların Bay Bowditch'in beni uyardığı, tavana tünemiş yarasalar olduğunu tahmin ettim. Yarasaları fikren pek sevmiyorum – mikrop ve bazen kuduz taşıyorlar– ama bende Bay Bowditch'te yarattıkları gibi bir korku da uyandırmıyorlar. Onların çıkardığı sese doğru yürürken içimde her şeyden çok merak vardı. Her an düşecekmişsin hissi veren o küçük, dönen (*farklı yüksekliklerdeki*) basamaklar beni sinir etmişti ama şimdi düz bir zemindeydim

ve bu bayağı büyük bir gelişmeydi. Tabii ki üzerimde binlerce ton taş toprak vardı ama bu koridor uzun zamandır buradaydı ve çöküp beni gömmek için o anı seçeceğini sanmıyordum. Canlı canlı gömülmekten de korkmama gerek yoktu çünkü çatı çökerse anında ölürdüm.

Ne iyimsersin, diye düşündüm.

İyimser değildim tabii ama korkumun yerini heyecan alıyordu, en azından korkumu gölgeliyordu. Bay Bowditch doğru söylediyse biraz ilerde beni başka bir dünya bekliyordu. Bu kadar ilerlemişken o dünyayı görmek istiyordum. Altının en ufak önemi yoktu.

Toprak yol taşa döndü. Hatta kaldırım taşına, on dokuzuncu yüzyıl Londra'sını anlatan TCM filmlerindeki gibi. Şimdi hışırtı sesleri hemen tepemden geliyordu, feneri kapattım. Zifiri karanlık içimi yeni baştan korkuyla doldurdu ama yarasa bulutunun içinde kalmak istemiyordum. Kim bilir, belki de bunlar vampir yarasalardı. Illinois'de pek görülen bir şey değildi... ama artık Illinois'de değildim, değil mi?

En az bir buçuk kilometre yürüdüm, demişti Bay Bowditch, sayısını şaşırana kadar adımlarımı saydım. En azından yeniden ihtiyaç duyma ihtimalime karşın fenerim söner korkum yoktu, fenerin uzun sapındaki piller yeniydi. Gün ışığı görmeyi bekliyordum, başımın üzerindeki yumuşak kanat seslerini dinliyordum. Yarasalar gerçekten de akbaba kadar var mıydı acaba? Bilmek istemiyordum.

Sonunda aynı Bay Bowditch'in dediği gibi ışığı gördüm: parlak bir ışıltı. Yürümeye devam ettim ve ışıltı bir daire şeklini aldı, o kadar parlaktı ki gözümü her kırpışımda görüntüsü gözümün önünde kalıyordu. Bay Bowditch'in bahsettiği çakırkeyiflik aklımdan tamamen çıkmıştı ama o his beni vurunca onun neden bahsettiğini tam olarak anladım.

Bertie Bird ve ben bir keresinde, on yaşında falanken, bir arkadaşının iddia ettiği gibi bayılıp bayılmayacağımızı görmek için tüm salaklığımızla hızlı ve derin nefesler almış, sonra birbirimi-

ve sıkı sıkı sarılıp beklemiştik. İkimiz de bayılmadık ama benim için geçer gibi oldu ve kıçımın üstüne düştüm, o an bana ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi gelmişti. Bu da ona benziyordu. Yürümeye devam ettim ama kendi bedenimin üstünde bir aşağı bir yukarı sallanıp duran bir helyum balonu gibi hissediyordum, balonun ipi koparsa uçup gidecektim.

Sonra geçti, aynı Bay Bowditch'in geçtiğini söylediği gibi. Bir sınır olduğunu söylemişti ve sınır buydu. Sentry's Rest'i ardımda bırakmıştım. Illinois'yi de. Amerika'yı da. Diğer Dünya'daydım.

Açıklığa ulaştım, üzerimdeki tavanın artık toprağa dönüştüğünü, içinden ince köklerin sarktığını gördüm. Sarkan sarmaşıkların altından eğilerek geçtim ve eğimli bir yamaca çıktım. Gökyüzü griydi ama arazi kıpkırmızıydı. Gelincikler muhteşem bir örtü misali sağa ve sola doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Çiçeklerin arasından bir patika, bir yola çıkıyordu. Gelincikler yolun diğer ucunda, belki bir buçuk kilometre boyunca sık ormanlara kadar devam ediyordu, aklıma bir zamanlar benim banliyömdeki ormanları getirmişti bu. Patika kaybolmuş gibiydi ama yol öyle değildi. Toprak bir yoldu ama genişti, iz gibi değil de işlek bir yol gibi. Patikanın yola vardığı yerde derli toplu, küçük bir kulübe vardı, taş bacasından duman yükseliyordu. Üzerine çamaşır olmayan şeylerin asıldığı çamaşır ipleri görünüyordu. Asılanların ne olduğunu seçemiyordum.

Uzak ufka bakınca büyük bir şehrin siluetini gördüm. Gün ışığı en yüksek kulelerinden puslu puslu yansıyordu, sanki camdan yapılmışlardı. *Yeşil camdan. Oz Büyücüsü*'nü okumuştum, filmini izlemiştim ve bir Zümrüt Şehir gördüm mü tanırdım.

9

Yola ve kulübeye giden patika yedi sekiz yüz metre kadardı. Yolda iki kere durdum, bir kez tepenin yamacındaki girişe bakmak için –girişinde sallanan o sarmaşıklarla küçük bir mağara-

nın ağzı gibi duruyordu– bir kere de telefonumu kontrol etmek için. SERVİS YOK mesajı görmeyi bekliyordum ama o bile yoktu. iPhone'um açılmıyordu. Burada kâğıt ağırlığı olmak dışında hiçbir işe yaramayacak siyah camdan bir dikdörtgendi sadece.

Şaşkın ya da büyülenmiş hissettiğimi hatırlamıyorum, o camdan kulelerin tepelerini gördüğümde bile. Algılarımdan şüphem yoktu. Üzerimdeki gri gökyüzünü görebiliyordum, yakında yağmur yağacağını gösteren alçak bir tavan gibiydi. Dar patikadan yürürken pantolonuma sürten otların hışırtısını duyabiliyordum. Tepeyi indikçe şehirdeki binaların çoğu batarcasına gözden kayboldu, sadece en yüksek üç kulenin tepesini görebiliyordum sadece. Ne kadar uzakta olduklarını tahmin etmeye çalıştım ama edemedim. Elli kilometre mi? Altmış mı?

En güzeli gelinciklerin kakao, vanilya ve vişneye benzer kokusuydu. Küçükken kokusunu içime çekmek için yüzümü annemin saçlarına gömmem dışında koku duygumu onurlandıran en hoş rayihaydı bu. Açık ara. Yağmurun hemen yağmamasını umdum ama ıslanmak istemediğimden değil. Yağmurun kokuyu daha da artıracağını biliyordum ve öylesi bir güzellik beni öldürebilirdi. (Abartıyorum ama tahmin ettiğiniz kadar çok değil.) Büyük ya da küçük hiç tavşan görmedim ama otların ve çiçeklerin arasında zıpladıklarını duyabiliyordum ve bir kere, birkaç saniyeliğine, uzun kulaklar gördüm. Bir de çekirgelerin cırıltısı duyuluyordu, onlar da hamamböceği ve yarasalar gibi büyük mü diye merak ettim.

Kulübenin –yanları ahşaptı, çatısı sazdandı– arkasına yaklaşınca seçebildiklerim bana komik geldi ve durdum. Kulübenin arkasında ve iki tarafındaki çapraz çapraz gerilmiş çamaşır iplerinde ayakkabılar vardı. Ahşap ayakkabılar, bez ayakkabılar, sandaletler, terlikler. İplerden biri gümüş tokalı süet bir botun ağırlığıyla sarkmıştı. Eski masallardaki yedi düvel botlarından mıydı bu? Onlara benzediği kesindi. Yaklaştım, uzanıp dokundum. Tereyağı gibi yumuşak, saten gibi pürüzsüzdü. *Yollar için yapılmış*, diye düşündüm. Çizmeli Kedi için yapılmış. Öbür teki nerede?

Bunu düşünerek çağırmışım gibi, kulübenin arka kapısı açıldı ve bir kadın elinde öbür botla dışarı çıktı, botun tokaları o beyaz gökyüzünün yumuşak ışığında parıldıyordu. Kadın olduğunu pembe bir elbise ve kırmızı ayakkabılar giymesinden anladım, ayrıca elbisenin üst kısmından taşan cömert göğüslerinden. Ama derisi mavimsi koyu bir gri renkteydi ve yüzü çok fena deforme olmuştu. Sanki hatlarını kara kalemle çizmişler, aksi bir tanrıça da elini yüzüne sürüp tüm hatlarını neredeyse yok edercesine bulaştırmış, silmişti. Gözleri yarıklar gibiydi, burun delikleri de. Ağzı dudaksız bir hilale benziyordu. Benimle konuştu ama ne dediğini anlamadım. Sanırım ses telleri de yüzü gibi yarı silinmişti. Ama dudaksız hilal şüphesiz gülümsüyordu, ayrıca ondan korkmama kesinlikle gerek olmadığına dair bir his –bir hava da diyebiliriz– vardı.

"*Hizz, hazz! Azzi? Örn?*" İpte asılı olan bota dokundu.

"Evet, çok güzel," dedim. "Beni anlıyor musun?"

Başını salladı, sonra da gayet iyi bildiğim bir işaret yaptı: Neredeyse dünyanın her yerinde *tamam* anlamına gelen, baş ve işaret parmağını birleştirip çember oluşturduğun o işaret. (Gerçi embesillerin *beyazlar* üstündür anlamında kullandığı nadir birkaç durum da var sanırım.) Biraz daha *hizz* ve *hazz* sesi çıkardı, sonra da benim spor ayakkabılarımı işaret etti.

"Ne?"

Botu ortasında teli olmayan, eski moda iki ahşap mandalla tutturulduğu ipten aldı. Bir elinde botları tutup diğeriyle benim ayakkabılarımı işaret etti. Sonra yeniden botları gösterdi.

Belki de değiştokuş etmek isteyip istemediğimi soruyordu.

"İstemem desem yalan olur ama onlar ayağıma olmaz sanırım."

Omuz silkip iki botu da astı. Diğer ayakkabılar –ve bir halifenin giyeceği tarzda, burnu kıvrık tek bir yeşil satenden terlik– kesik kesik esen rüzgârda yaylanıp döndüler. Çoğu silinmiş o yüze bakmak biraz başımı döndürmüştü. Yüz hatlarını eskiden olduğu gibi görmeye çalışıp duruyordum. Neredeyse başarıyordum da.

Yakınıma geldi ve yüzünde açılmış bir yarığa benzeyen burnuyla tişörtümü kokladı. Sonra ellerini omuz hizasında kaldırdı ve havayı eşeler gibi salladı.

"Anlamıyorum."

Yerinde zıpladı ve bir ses çıkardı, beni koklama biçimine bir de bunlar eklenince her şey açıklığa kavuştu.

"Radar'ı mı diyorsun?"

Başını öyle bir salladı ki seyrelen kahverengi saçları uçuştu. *Azz-azz-az* sesi çıkarıyordu, sanırım *hav-hav-hav* sesini ancak bu kadar çıkarabiliyordu.

"Benim evimde."

Başını sallayıp bir elini göğsünde kalbinin üstüne koydu.

"Onu sevdiğini kastediyorsan ben de seviyorum," dedim. "Onu en son ne zaman gördün?"

Ayakkabıcı kadın gökyüzüne baktı, hesaplıyor gibiydi, sonra omuz silkti. "Ço."

"Çok oldu diyorsan, gerçekten öyle olmalı, çünkü artık yaşlandı. Bugünlerde pek zıplamıyor. Ama Bay Bowditch... Onu tanıyor muydun? Radiş'i tanıyorsan Bay Bowditch'i de tanıyor olmalısın."

Başını aynı hevesle salladı ve ağzından geriye kalanlar bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Sadece birkaç dişi vardı ama görebildiklerim gri tenine karşı sarsıcı bir beyazlıktaydı. *"A'riyan."*

"Adrian? Adrian Bowditch?"

Başını boynunu sakatlayacak kadar sertçe salladı.

"Ama buraya ne kadar zaman önce geldiğini bilmiyor musun?"

Gökyüzüne baktı, sonra başını iki yana salladı.

"O zamanlar Radar genç miydi?"

"Ya-hu."

"Yavru muydu?"

Yine başını salladı.

Beni kolumdan tutup evin köşesinden diğer tarafa çekti. (Boğazımdan takılmamak için ayakkabıların sallandığı başka

bir ipin altından eğilmem gerekti.) Burada bellenmiş bir toprak alan vardı, sanki bir şey ekmeye hazırlanıyordu. Ayrıca iki uzun ahşap kolunda dengelenmiş, külüstür küçük bir el arabası vardı. Üzerinde tepesinden yeşillikler fışkıran iki çuval duruyordu. Kadın çömeldi ve bana da aynını yapmamı işaret etti.

Karşılıklı çömeldik. Parmağını çok yavaş ve tereddütle oynatarak toprağa yazı yazdı. Bir ya da iki kere sanırım bir sonraki harfi hatırlamak için durdu, sonra devam etti.

o iy ya

Sonra uzun bir duraksamanın ardından:

?

Çözmeye çalıştım, sonra başımı iki yana salladım. Kadın dört ayak üstünde durup yine o kendince havlama sesini çıkardı. Sonra anladım.

"Evet," dedim. "Çok güzel bir hayat yaşadı. Ama dediğim gibi artık yaşlandı. Ve o... o pek iyi değil."

O zaman birden her şey üstüme üstüme geldi. Sadece Radar değil, sadece Bay Bowditch değil, her şey. Aslında taşımam gereken bir yük olan hediye. Yok olup giden hamamböcekleri, Çınar Sokak 1 numaradaki evi karmakarışık halde bulmak, bunu muhtemelen Bay Heinrich'i öldüren adamın yapması. Orada, ayakkabı toplayıp çapraz çapraz çamaşır iplerine asan, yüzünün çoğu silinmiş bir kadınla toprakta çömelmiş vaziyette olmanın saf çılgınlığı. Ama her şeyden çok Radiş. Sabah ya da kestirdikten sonra bazen ayağa kalkmakta zorlandığını düşünmek. Bazen nasıl da mamasını bitirmediğini ve sonra da bana, *yemek istemem gerekir biliyorum ama istemiyorum*, der gibi bakmasını düşünmek. Ağlamaya başladım.

Ayakkabıcı kadın kolunu omuzlarıma attı ve beni kendine çekti. "Ta'm," dedi. Sonra bir gayretle, tam söylemeyi başardı. "Tamam."

Ben de ona sarıldım. Bir kokusu vardı, hafif ama güzel. Bunun gelinciklerin kokusu olduğunu fark ettim. Salya sümük, hıçkıra hıçkıra ağladım, beni kollarında tutup sırtımı sıvazladı. Geri çekildiğimde o ağlamıyordu –belki de ağlayamıyordur– ama hilal biçimindeki ağzı yukarı değil de aşağı kıvrılmıştı. Kolumla yüzümü silip ona yazı yazmayı Bay Bowditch'in mi öğrettiğini, yoksa önceden mi bildiğini sordum.

Gri başparmağını ilk iki parmağına, bu iki parmak birbirine yapışıktı, yaklaştırdı.

"Sana biraz mı öğretti?"

Başını sallayıp yeniden toprağa yazdı.

arkaş

"O benim de arkadaşımdı. Vefat etti."

Başını bir tarafa eğdi, tel tel saç tutamları elbisesinin omuzlarına döküldü.

"Öldü."

Yarık gözlerini kapattı, yüzünde hayatımda gördüğüm en saf yas ifadesi vardı. Sonra bana yeniden sarıldı. Beni bırakıp en yakın ipteki ayakkabıları işaret etti ve başını iki yana salladı.

"Hayır," diye ona katıldım. "Ayakkabıya ihtiyacı yok. Artık olmayacak."

Ağzını işaret edip çiğner gibi yaptı, ki bu biraz korkunçtu. Sonra da kulübeyi işaret etti.

"Yemek yemek isteyip istemediğimi soruyorsan sağ ol ama yiyemem. Geri dönmem gerek. Belki başka zaman yeriz. Yakında. Becerebilirsem Radar'ı da getireceğim. Bay Bowditch ölmeden önce onu yeniden gençleştirmenin bir yolu olduğunu söylemişti. Bu kulağa delice geliyor biliyorum ama onda işe yaradığını söyledi. Büyük bir güneş saati var. Orada." Şehrin olduğu tarafı işaret ettim.

Yarık gözleri resmen bir parça büyüdü, ağzı neredeyse O oluşturacak biçimde açıldı. Ellerini gri yanaklarına koydu, o ünlü

çığlık resmi gibi görünüyordu. Yeniden toprağa eğilip yazdıklarını sildi. Bu sefer daha hızlı yazdı ve bu sık kullandığı bir kelime olabilirdi çünkü bu sefer doğru yazmıştı.

tehlike

"Biliyorum. Dikkatli olacağım."

Erimiş parmaklarını yarı silinmiş ağzına şşş hareketi yaparcasına götürdü.

"Evet. Orada sessiz olmak zorundayım. Bunu da söyledi bana. Hanımefendi, adın ne? Bana adını söyleyebilir misin?"

Başını sabırsızca iki yana sallayıp ağzını işaret etti.

"Anlaşılır biçimde konuşmak senin için zor."

Başıyla onaylayıp toprağa yazdı.

Deerie. Yazıya baktı, başını iki yana salladı, toprağı süpürdü ve yeniden denedi. *DORA*.

Deerie'nin bir lakap olup olmadığını sordum. En azından denedim ama lakap kelimesi ağzımdan çıkmıyordu. Unutmuşum gibi değildi, sadece söyleyemiyordum. Sonunda vazgeçip, "Deerie, Bay Bowditch'in senin için kullandığı dost adın mıydı Dora?"

Başını sallayıp ayağa kalktı, ellerini silkeledi. Ben de kalktım.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Dora." Onu Deerie* diyecek kadar tanımıyordum ama Bay Bowditch'in neden ona böyle seslendiğini anlıyordum. Çok iyi kalpli bir kadındı.

Başını salladı, göğsüme vurdu, sonra da kendi göğsüne vurdu. Sanırım karşılıklı olduğunu göstermeye çalışıyordu. Arkas. Hilal biçimindeki ağzı bir kez daha yukarı kıvrıldı ve kırmızı ayakkabılarıyla sanırım eklemleri ona bu kadar ağrı vermeden önce Radar'ın yaptığı gibi zıpladı.

"Evet, onu getirmeye çalışacağım. Gelebilirse. Ve yapabilirsem onu güneş saatine götüreceğim." Gerçi bunu nasıl yapacağıma dair en ufak fikrim yoktu.

---

* Deerei, ses olarak *dearie* kelimesine benzer. Bir seslenme sözü olarak kullanılan *dearie*, canım anlamına gelir. (ç.n.)

Beni işaret etti, sonra avuçları aşağı bakacak biçimde ellerini hafifçe yukarı aşağı oynattı. Emin değilim ama sanırım *dikkatli ol* anlamına geliyordu bu.

"Olacağım. Bana iyi davrandığın için teşekkürler Dora."

Patikaya doğru döndüm ama beni tişörtümden yakalayıp küçük evinin arka kapısına doğru çekti.

"Gerçekten kalama..."

Başını yemeğe kalamayacağımı anlamış gibi salladı ama tişörtümü çekiştirmeye devam ediyordu. Arka kapıda bir yeri işaret etti. Kapının üst pervazına, Dora'nın yetişebileceğinden daha yüksekte bir yere bir şey kazınmıştı. Onun başharfleriydi: AB. *Asıl adının* başharfleri.

O sırada aklıma bir fikir geldi, *lakap* kelimesini söyleyememden ortaya çıkan bir fikirdi bu. Başharfleri gösterip, "Bu..." dedim. Cümlemi *on numara beş yıldız* diye bitirmek istiyordum, bulabildiğim en saçma söz buydu ama iyi bir deneme yöntemiydi.

Kelimeleri bir türlü ağzımdan çıkaramadım. Çıkmıyordu işte.

Dora bana bakıyordu.

"Harika," dedim. "Bu harika."

10

Tepeyi tırmandım, sarkan sarmaşıkların içinden eğilip geçtim, gerisingeri koridoru yürümeye başladım. O baygınlık, *diğer dünyadalık* hissi gelip gitti. Yarasalar tepemde hışırtılar çıkarıyordu ama biraz önce olanlar aklımı öylesine meşgul ediyordu ki sese pek aldırmadım ve salak gibi daha ne kadar yolum olduğunu görmek için feneri yaktım. Hepsi uçmadı ama iki tanesi uçunca ışık huzmesinde onları gördüm. Gerçekten büyüklerdi. *Kocamanlardı.* Karanlıkta, üstüme uçarlarsa onları savuşturmak için elimi öne uzatarak yürümeye devam ettim ama uçmadılar. Büyük hamamböcekleri varsa da onları duymadım.

Lakap diyememiştim. *On numara beş yıldız* diyememiştim. *Ukala dümbeleği, kötek atmak* ya da *kafan iyi mi kanka,* diyebilir miydim? Sanmıyordum. Bunu yapamamamın ne anlama geldiğini bildiğimi kesin olarak söyleyemezdim ama bayağı emindim. Dora'nın İngilizce anladığı için beni anladığını sanmıştım... ama ya beni ben *onun* dilini konuştuğum için anladıysa? *Lakap* ve *on numara beş yıldız* gibi kelimelerin olmadığı bir dili konuşabildiğim için?

Kaldırım taşları bitip toprak başladığında feneri yakmanın sorun olmayacağını düşündüm ama ışığı yine de yerden ayırmadım. Kaldırım taşlarının bittiği yerle merdivenlerin başladığı yer arasında dört yüz metre kadar mesafe olduğunu söylemişti Bay Bowditch, hatta ölçtüğünü iddia etmişti. Bu sefer adımlarımın sayısını karıştırmadım, merdivenleri gördüğümde beş yüz elli beşe ulaşmıştım. Çok yukarıda, kuyunun tepesinde onun taktığı pilli lambaların ışığını görebiliyordum.

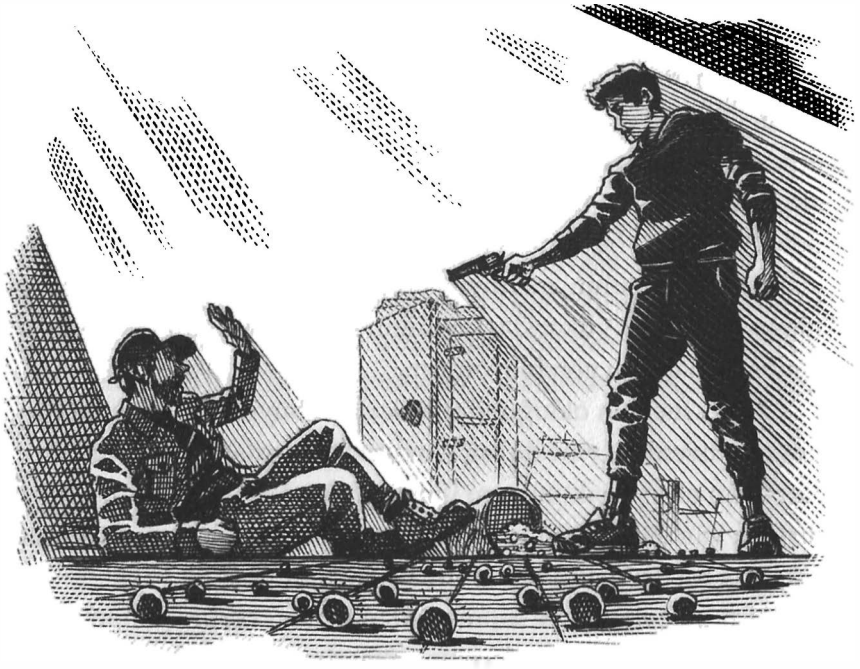
Aşağı inerken olduğundan çok daha büyük bir güvenle çıktım merdivenleri, yine de sağ omzumu duvardan hiç ayırmadım. Kuyudan olaysız çıktım, tam ikinci tahtayı kuyunun üstüne kaydırmak için eğilmiştim ki yuvarlak ve çok sert bir şeyin başımın arkasına bastırıldığını hissettim. Donakaldım.

"Evet, böyle kal ve kıpırdama, o zaman sorun çıkmaz. Ben sana ne zaman hareket edeceğini söylerim." Bu tasasız, şarkı söyler gibi çıkan sesin, *Samanını altına çevirirsem bana ne verirsin?* dediğini hayal etmek çok kolaydı.

"Seni vurmak istemiyorum evlat. Almaya geldiğim şeyi alırsam vurmam da." Sonra ekledi, kahkaha gibi değil de kitapta yazılmış bir kelime gibi: "Ha-ha."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Christopher Polley. Dökülen Altın. Pek Hoş Değil. Hazırlıklar.

1

O an nasıl hissettiğimi hatırlayamıyorum. Ne düşündüğümü hatırlıyorum ama: *Rumpelstiltskin başımın arkasına silah dayadı.*

"Ne var aşağıda?"

"Ne?"

"Beni duydun. Uzun zamandır o deliktesin, öldüğünü düşünmeye başlamıştım, *aşağıda* ne var?"

Şimdi başka bir şey düşünüyordum: *Bilmemeli. Kimse bilmemeli.*

"Pompalama sistemi." Aklıma gelen ilk şey buydu.

"Pompalama sistemi mi? *Pompalama* sistemi? O var yani, ha-ha?"

"Evet. Yoksa yağmur yağdığında bahçeyi su basıyor. O da sokaktan akıyor." Beynim harekete geçmişti. "Eski. Kontrol etmesi için şehirden birini çağırmam gerekecek mi ona bakıyordum. Bilirsin, su işlerinden..."

"Sıkma. Ha-ha. Orada *gerçekte* ne var? Aşağıda altın mı var?"

"Hayır. Sadece makineler."

"Arkanı dönme evlat, bu akıllıca olmaz. Hiç olmaz. Oraya su pompasını kontrol etmek için mi, ha-ha, elinde koca bir silahla indin?"

"Fareler," dedim. Ağzım çok kurumuştu. "Fare olabileceğini düşündüm."

"Siktir oradan, sıkıyorsun. Şuradaki ne peki? *Makine* mi? Kımıldama, sadece sağına bak."

Baktım ve Bay Bowditch'in vurduğu büyük hamamböceğinin çürüyen cesedini gördüm. Pek bir şey kalmamıştı geriye.

O ana dek sürdürdüğüm cılız yalanım bile beni yarı yolda bıraktığından, ne olduğunu bilmediğimi söyledim, Rumpelstiltskin olarak gördüğüm adam bu cevabımı pek umursamadı. Gözünü asıl ödüle dikmişti.

"Boşver. Şimdi gidip ihtiyarın kasasını bir kontrol edelim. *Pompalama sistemine* sonra bakarız belki. Eve gidiyoruz evlat. Yolda sesini çıkarırsan beynini uçururum. Ama önce emanetini indirmeni istiyorum dostum, ha-ha, yere bırak onu."

Kayışları tutan düğümleri çözmek için eğiliyordum ki silah sertçe kafama indi.

"Sana eğil dedim mi? Demedim. Kemeri çöz sadece."

Çözdüm. Kılıf dizime çarpıp ters döndü. Silah kulübede yere düştü.

"Şimdi belini toplayabilirsin. Güzel kemermiş, ha-ha."

(Bu noktadan sonra şu ha-ha bokunu büyük oranda kaldıracağım çünkü bunu durmadan söylüyor, sözlü bir nokta gibi kul-

lanıyordu. Şunu da söyleyeyim, bu *aşırı* Rumpelstiltskin-vari bir davranıştı. Diğer bir deyişle tuhaf ve ürkütücüydü.)

"Şimdi arkanı dön."

Döndüm, o da benimle döndü. Bir müzik kutusundaki figürler gibiydik.

"Ağır ol delikanlı. Yavaş."

Kulübeden çıktım. O da benimle çıktı. Diğer dünyada hava kapalıydı ama burada güneşliydi. Gölgelerimizi görebiliyordum, onun gölgesi bir kolunu öne uzatmıştı, elinde gölgeden bir silah vardı. Beynim birinci vitesten ikinciye atmayı başarmıştı ama üçüncüye daha çok vardı. Kafama darbe almıştım, hem de aşırı sağlam bir darbe.

Arka verandanın merdivenlerini çıktık. Kapının kilidini açtım, mutfağa girdik. Oraya girdiğim onca zamanı düşündüğümü hatırlıyorum, ne kadar kısa süre sonra son kez gireceğimden hiç şüphe etmeden hem de. Çünkü beni öldürecekti.

Ama öldüremezdi. Ona izin veremezdim. İnsanların dünyalar kuyusunu öğrendiğini düşündüm ve ona izin veremeyeceğimi anladım. Polislerin, eyalet özel harekat ekibinin veya ordunun, ayakkabıcı kadının küçük bahçesini dağıtıp geçtiğini, çapraz çapraz çamaşır iplerini parçaladıklarını, ayakkabılarını pislik içinde bırakıp kadını korkuttuklarını düşündüm ve ona izin veremeyeceğimi anladım. O adamların terk edilmiş şehre girip orada uyuyan neyse uyandırdıklarını düşündüm ve ona izin veremeyeceğimi anladım. Ama onu durduramazdım. Faka basmıştım.

Ha-ha.

2

Merdivenlerden ikinci kata çıktık, önde ben, arkamda Rumpel-sikik-skin. Merdivenlerin yarısını çıkmışken aniden arkaya atılmayı ve onu aşağı yuvarlamayı düşündüm ama bunu denemedim. İşe yarayabilirdi ama yaramazsa ölme ihtimalim

yüksekti. Radar burada olsaydı, yaşlı da olsa, Rumpel'a saldırırdı ve muhtemelen çoktan ölmüş olurdu.

"Yatak odasına delikanlı. Şu kasanın olduğu yere."

Bay Bowditch'in yatak odasına gittim. "Bay Heinrich'i sen öldürdün değil mi?"

"*Ne?* Bu duyduğum en saçma şey. Onu yapan adamı yakaladılar."

Üstüne gitmedim. Ben biliyordum, o da biliyordu, bildiğimi de biliyordu. Ben başka şeyler de biliyordum. Bildiğim ilk şey kasanın şifresini bilmediğimi iddia edersem ve bu yalanı sürdürürsem beni öldüreceğiydi. İkincisi ilkinin bir türeviydi.

"Dolabı aç evlat."

Dolabı açtım. Boş kılıf bacağıma vurdu. Ne silahşor çıkmıştım ama.

"Şimdi kasayı aç."

"Bunu yaparsam beni öldürürsün."

O, bu aşikâr gerçeği sindirirken bir an sessizlik oldu. Sonra, "Hayır öldürmem. Seni sadece bağlayacağım, ha-ha," dedi.

Ha-ha kesinlikle doğru tepkiydi, bunu nasıl becerecekti ki? Bayan Richland onun ufak tefek bir adam olduğunu söylemişti, yani bir altmış falandı. Ben ondan otuz santim uzundum ve küçük işler ile bisiklet sayesinde o günlerde atletik bir yapım vardı. Beni silahla yerimde tutan bir suç ortağı olmadığı sürece bağlaması imkânsızdı.

"Öyle mi? Gerçekten mi?" Sesimi titreterek söyledim bunu, ki inanın bunu yapmak hiç de zor olmadı.

"Evet! Aç şu kasayı!"

"Söz mü?"

"Tamam-dır, hın-zır. Şimdi aç yoksa dizinin arkasına bir tane sıkarım ve bir daha tango falan yapamazsın, ha-ha."

"Tamam. Beni öldürmeyeceğine gerçekten kesin söz verirsen açarım."

"Mahkemelerde dedikleri gibi, itiraz ediyorum, bu soruya daha önce cevap verildi. Kasayı aç!"

Yaşamamı gerektiren onca şeyin dışında bir de o nağmeli sesin duyduğum son şey olmasına müsaade edemezdim. Bunu yapamazdım. "Tamam."

Kasanın önünde diz çöktüm. *Beni öldürecek, beni öldürmesine izin veremem* ve *beni öldürmesine izin vermeyeceğim*, diye düşündüm.

Radar için.

Ayakkabıcı kadın için.

Başka kimse olmadığından taşımam gereken bu yükü bana veren Bay Bowditch için.

Sakinleştim.

"Bayağı bir altın var," dedim. "Nereden aldı bilmiyorum ama on numara beş yıldız bir şey. Yıllarca her şeyini bu altınlarla ödemiş."

"Konuşmayı kes ve kasayı aç!" Sonra kendine engel olamıyormuş gibi sordu: "Ne kadardır?"

"Dostum, bilmiyorum. Belki bir milyon dolar değerindedir. Kovası o kadar ağır ki kaldıramıyorum bile."

Pislik herifle durumumuzu nasıl tersine çevireceğime dair en ufak fikrim yoktu. Yüz yüze olsak belki. Bir silahın namlusu başımın arkasından birkaç santim ötedeyken olmazdı. Ama yaptığım sporlarda okulun ana takımına girmeyi başardığımda, oyun sırasında beynimi kapatıp idareyi bedenime vermeyi öğrenmiştim. Şimdi de öyle yapmam gerekiyordu. Başka bir seçenek yoktu. Bazen Amerikan futbolu maçlarında geride kaldığımızda, özellikle de deplasmanda oynadığımız, yüzlerce insanın bizi yuhaladığı oyunlarda, karşı tarafın oyun kurucusuna odaklanır, kendime onun şerefsiz yavşağın teki olduğunu ve onu sadece devirmeyeceğimi, *dümdüz edeceğimi* söylerdim. Çocuk büyük bir maçın ardından artistlik taslayan bir gösteriş budalası değilse pek işe yaramıyordu ama bu adamda işe yaradı. Artistlik taslayan bir *sesi* vardı ve ondan nefret etmekte zorluk çekmiyordum.

"Oyalanmayı kes, hınzır hınzır hınzırcık. Kasayı aç yoksa bir daha düzgün yürüyemezsin."

Hiç yürüyemezsin dese daha doğru olurdu.

Şifre kadranını bir tarafa çevirdim... sonra da diğer tarafa... sonra yeniden ilk tarafa. Üç numarayı girmiştim, son bir numara kalmıştı. Omzumun üzerinden bir bakışı göze aldım ve ince bir surat gördüm –sansar gibiydi hatta– tepesi yüksek bir White Sox şapkası takmıştı, *Sox*'ın O'sunun yerinde kırmızı bir daire vardı. "En azından birazı bende kalabilir mi?"

Gerginlikle kıkır kıkır güldü. İğrençti. "Aç şunu! Bana bakmayı kes ve aç!"

Şifrenin son numarasını girdim, kolu çektim. Onun omzumun üstünden baktığını göremiyordum ama kokusunu alabiliyordum: ekşi bir ter kokusu, uzun süre yıkanmadığında insanın derisine yapışıp sinen türden.

Kasanın kapısı savrulup açıldı. Tereddüt etmedim çünkü tereddüt eden kaybeder. Kovayı kenarından tutup açık duran dizlerimin arasından devirdim. Altın saçmalar dökülüp yerde dört bir yana saçıldı. Aynı anda dolabın içine daldım. Ateş etti, çıkan ses orta boy bir maytabın çıkaracağından daha yüksek değildi. Kurşunun omzumla kulağımın arasından geçtiğini hissettim. Kurşun içinden geçince Bay Bowditch'in eski moda paltolarından birinin eteği sallandı.

Bay Bowditch'in bir sürü ayakkabısı vardı, Dora görse bunlara çok özenirdi. Ağır bir aykkabıyı alıp yan tarafıma yuvarlandım ve fırlattım. Eğildi. Diğerini de attım. Yine eğildi ama bu sefer ayakkabı onu göğsünden vurdu. Altın saçmalara doğru geriledi, saçmalar hâlâ yuvarlanıyordu, üzerlerine basınca ayağı kayıverdi. Ayrılan bacaklarıyla sertçe yere düştü ama silahını elinden bırakmadı. Silahı Bay Bowditch'in .45'liğinden çok daha küçüktü, desibeli bu yüzden azdı herhalde.

Ayağa kalkmaya çalışmadım, sadece çömeldim ve bacaklarımla kendimi ileri ittim. Yuvarlanan altınların üstünden Süpermen misali uçtum ve onun tepesine indim. Ben iriydim, o ise ufak tefek. Bir *hah* sesiyle nefesi kesildi. Gözleri yerinden uğramıştı. Dudakları kırmızıydı ve tükürükle parlıyordu.

"Üzerimden... kalk!" Bunu güçlükle, nefes nefese fısıldamıştı.

O dedi diye kalkarım ya. Silahı tutan eline uzandım, kaçırdım ve yüzüme doğru çevirmeden önce yeniden yakalamaya çalıştım. Silah ikinci bir kez patladı. O kurşun nereye gitti bilmiyorum ve umurumda da değil çünkü beni vurmadı. Bileği terden kayganlaşmıştı, bu yüzden bileğini tüm gücümle sıkıştırıp büktüm. Çat diye bir ses çıktı. Tiz bir çığlık attı. Silah elinden kayıp yere düştü. Silahı alıp ona doğrulttum.

Yine o tiz çığlığı attı ve bu kurşunu durdurabilirmiş gibi sağlam elini öne uzatarak yüzünü korumaya çalıştı. Diğer eliyle, çoktan şişmeye başlamış kırık bileğinin üstünü kapamıştı. "Hayır, yapma! Lütfen beni vurma! *Lütfen*!"

Bu cümlede tek bir boktan ha-ha bile yoktu.

3

Şu noktada genç Charles Reade'in bayağı iyi bir çocuk olduğunu düşünüyorsunuz sanırım, gençler için yazılmış şu macera romanlarındaki kahramanlar gibi. Ben, alkolikken babasının yanında duran, kusmuğunu temizleyen, iyileşmesi için (dizlerinin üzerinde) dua eden ve dualarının karşılığını alan çocuğum. Ben yağmur oluklarını temizlemeye çalışırken merdivenden düşen yaşlı bir adamı kurtaran çocuğum. Hastanede onu ziyarete giden ve sonra eve geldiğinde ona bakan çocuğum. İhtiyarın sadık köpeğine âşık olan ve köpeğin de ona âşık olduğu çocuğum. Belime .45'liği takıp cesurca karanlık bir koridora daldım (oradaki devasa vahşi hayvanlardan bahsetmiyorum bile) ve başka bir dünyaya çıktım, orada ayakkabı toplayan, yüzü dağılmış yaşlı bir hanımla arkadaş oldum. Ben dengesini kaybedip düşsün diye yerlere zekice altın saçmaları dökerek Bay Heinrich'in katilinin hakkından gelen çocuğum. Tanrım, profesyonel olarak iki spor yaptım! Güçlü ve uzunum, sivilcem de yok! Harika, değil mi?

Ama ben aynı zamanda posta kutularına maytap koyan, birileri için önemli olabilecek postaları patlatan çocuktum. Bay Dowdy'nin arabasının ön camına köpek boku süren, Bertie'yle kapısını açık bulunca Bayan Kendrick'in eski Ford arabasının anahtar deliğine Elmer's yapıştırıcı sıkan çocuktum. Mezar taşlarını devirirdim. Dükkânlardan bir şeyler çalardım. Bertie Bird tüm bu maceralarda yanımdaydı, telefonla bomba ihbarında bulunan Bird'dü ama ben onu durdurmadım. Çok utandığım için size anlatmayacağım başka şeyler de var. Şu kadarını söyleyeyim, küçük bir grup çocuğu o kadar korkuttuk ki ağlayıp altlarına işediler.

Pek hoş değil, değil mi?

Pis fitilli kadife pantolonlu, Nike spor ceketli, yapış yapış tutamlara ayrılmış yağlı saçları ince sansar yüzünde alnına düşen bu ufak tefek adama öfkeliydim. Öfkeliydim (tabii ki) çünkü altını alınca beni öldürecekti, bir kere adam öldürmüştü sonuçta, o yüzden neden bir daha öldürmesin? Öfkeliydim çünkü beni öldürseydi polisler –muhtemelen başlarında Dedektif Gleason ve gözüpek yardımcıları Memur Witmark ve Cooper'la– araştırmaları sırasında kulübeye girecek ve Charles McGee Reade'in cinayetini gölgede bırakacak bir şey bulacaklardı. Ama en çok da öfkeliydim çünkü –buna inanmayabilirsiniz ama yemin ederim doğru– ufak tefek adamın eve girmesi her şeyi daha da zorlaştırmıştı. Onu polise bildirmem mi gerekiyordu? Bunu yaparsam altın bulunurdu ve bu da zilyon tane soru sormalarına yol açardı. Altınların hepsini toplayıp kasaya koysam bile Bay Ha-Ha onlara anlatırdı. Belki savcının biraz dikkatini çekmek için, belki de sırf pisliğinden.

Sorunumun çözümü ortadaydı. Ölürse kimseye hiçbir şey anlatamazdı. Bayan Richland'ın kulaklarının gözleri kadar keskin olmadığını varsayarsak (silah iki kere patlamıştı ve sesi o kadar gürültülü çıkmamıştı) polis gelmezdi. Cesedi saklayacak bir yerim bile vardı.

Değil mi?

4

Eli hâlâ yüzünün önündeydi ama aralanmış parmaklarından gözlerini görebiliyordum. Mavi, içinde çizgi çizgi kırmızılar olan gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Ne yapmayı düşündüğümü biliyordu, bunu *yüzümden* okuyabiliyordu.

"Hayır. Lütfen. Bırak gideyim. İstersen polisi ara. Ama beni ö-ö-öldürme!"

"Senin beni öldüreceğin gibi mi?"

"Öldürmeyecektim! Tanrı üstüne yemin ederim, annemin mezarı üstüne yemin ederim, yemin ederim öldürmeyecektim!"

"Adın ne?"

"Derek! Derek Shepherd!"

Silahıyla suratına vurdum. Size bunu yapmak istemediğimi ya da vurana dek vuracağımı bilmediğimi söyleyebilirim ama yalan söylemiş olurum. Biliyordum tamam mı ve çok iyi hissettirdi. Burnundan kan boşandı. Ağzının kenarından da biraz kan aktı.

"Sence hiç *Grey's Anatomy* izlememiş miyimdir yavşak? Adın ne?"

"Justin Townes."

Yeniden vurdum. Geri çekilmeye çalıştı ama bunun ona bir faydası dokunmadı. Öyle pek hızlı değilimdir ama reflekslerimde de bir sorun yok. O darbenin burnunu sadece kanatmadığına, kırdığına bayağı eminim. Çığlık attı... ama yüksek sesli bir fısıltıyla.

"Justin Townes Earle'ü de bilmediğimi sanıyorsun herhalde. Albümlerinden biri bile var bende. Son bir şansın var götlek. Yoksa kafana sıkacağım."

"Polley," dedi. Burnu şişiyordu –yüzünün yan tarafı tamamen şişiyordu– ve sesi çok fena soğuk almış gibi çıkıyordu. "Chris Polley."

"Cüzdanını at bana."

"Cüzdanım yo..."

Silahı çektiğimi görünce sağlam elini yeniden havaya kaldırdı. O el için planlarım vardı, muhtemelen beni sizin gözünüzde daha da düşürecek planlar ama unutmayın, çok güç bir durumdaydım. Ayrıca yine Rumpelstiltskin'i düşünüyordum. Belki bu şerefsizin ayağını yere saplayıp kendini ikiye ayırmasını sağlayabilirdim ama kaçmasını da sağlayabilirdim. Aynı Çörek Adam gibi, ha-ha.

"Tamam, tamam!"

Ayağa kalkıp fitilli pantolonunun arka cebine uzandı, pantolonu sadece kirli değildi, pislik içindeydi. Spor ceketinin bir kolu yırtılmıştı ve yenleri yırtık pırtıktı. Bu adam artık nerede kalıyorsa orası Hilton değildi. Cüzdanı eski püsküydü. Cüzdanı savurup hızlıca açtım, içinde bir onluk, bir de Christopher Polley adına bir ehliyet vardı. Ehliyette daha genç zamanlarından, yüzünün sağlam olduğu bir fotoğrafı vardı. Savurup kapattım ve arka cebime, kendi cüzdanımın yanına koydum. "Ehliyetinin süresi 2008'de dolmuş. Yenilesen iyi olur. Tabii o kadar uzun yaşarsan."

"Yapamam..." Çenesini hemen kapattı.

"Yenileyemez misin? İptal mi edildi? Alkollü araç kullanmaktan mı? Yoksa hapisten mi? Hapse mi girdin? Bay Heinrich'i soyup öldürmen o yüzden mi bu kadar uzun sürdü? Stateville hapishanesinde olduğun için mi?"

"Orada değil."

"Nerede?"

Sessiz kaldı, ben de umursamadığıma karar verdim. Bay Bowditch'in diyeceği gibi, konumuzla alakası yoktu.

"Altını nereden öğrendin?"

"Kraut'un dükkânında gördüm. Hapse girmeden önce." Altının kimden geldiğini nasıl öğrendiğini, evsiz adamı, Dwyer'ı nasıl tuzağa düşürdüğünü sorabilirdim ama bunların ikisini de bildiğime bayağı emindim. "Bırak beni, bir daha seni asla rahatsız etmem."

"Rahatsız etmeyeceksin. Çünkü hapse gireceksin, sadece nezarete de değil. Seni polise bildireceğim Polley. Cinayetten gideceksin, buna da ha-ha desene."

"Anlatırım! Altını anlatırım! Hiçbir şey alamazsın!"

Eh, aslında *alırdım*, vasiyete göre benimdi ama o bunu bilmiyordu.

"Doğru," dedim. "Hatırlattığın için teşekkürler. Seni pompalama sisteminin oraya koymam gerekecek galiba. Şansıma götten bacaklısın. Sırtım incinmez."

Silahı kaldırdım. Size bunun blöf olduğunu söyleyebilirim ama öyle olduğuna emin değilim. Ondan Bay Bowditch'in evini dağıttığı, ona *saygısızlık ettiği* için de nefret ediyordum. Sanırım daha önce de dediğim gibi onu öldürmek her şeyi kolaylaştırırdı.

Çığlık atmadı –buna yetecek nefesi yoktu sanırım– ama inledi. Pantolonunun ağı koyulaştı. Silahı indirdim... biraz.

"Diyelim ki sana yaşayabileceğini söyledim Bay Polley. Sadece yaşayabileceğini değil, kendi yoluna gidebileceğini. Bu ilgini çeker miydi?"

"Evet! Evet! Beni bırakırsan seni bir daha asla rahatsız etmem!"

Tam bir Rumpelstiltskin gibi konuştun, diye düşündüm.

"Buraya nasıl geldin? Yürüdün mü? Dearborn Caddesi'ne kadar otobüse mi bindin?" Cüzdanındaki on dolara bakılırsa Yuber'la geldiğini sanmıyordum. Bay Heinrich'in arka odasını silip süpürmüş olmalıydı –Dwyer'ın üstüne yerleştirdiği delillere bakılırsa bu çok muhtemeldi– ama öyleyse de zulaladıklarını nakde çevirmemişti. Belki nasıl yapacağını bilmiyordu. Düzenbaz olabilirdi ama bu zeki olmakla aynı şey değildi. Ya da çevresi geniş olmakla.

"Ormandan geldim." Sağlam eliyle Bay Bowditch'in mülkünün arkasındaki yeşil alana, yüz yıl önce şehrin bu kısmını kaplayan Sentry Ormanı'ndan geriye kalan yeri gösterdi.

Leş pantolonuna ve yırtık montuna yine şöyle bir baktım. Bayan Richland ufak tefek adamın fitilli kadife pantolonunun kirli

olduğunu söylememişti, ki söylerdi –gözleri keskindi– ama onu günler önce görmüştü. Tahminimce Polley sadece ormandan *gelmemişti*, orada yaşıyordu. Bay Bowditch'in bahçesinin arka çitlerinden biraz ilerde muhtemelen barınak olarak kullandığı, çöpten bulunmuş bir branda vardı, içinde de bu adamın birkaç eşyası duruyordu. Bay Heinrich'in dükkânından aldığı çalıntı malları hikâye kitaplarında korsanların yaptığı gibi yakınlara gömmüştü herhalde. Ama hikâyelerdeki korsanlar İspanyol altın ve gümüşlerini sandıklarla gömerdi. Polley'nin sandığı muhtemelen üzerine AMERİKA ÜYELİK HİZMETİ etiketi yapıştırılmış bir çantaydı.

Haklıysam kampı bir adet Charles Reade'i dikkatle takip edebilecek kadar yakında olmalıydı. Kim olduğumu Heinrich'ten öğrenmişti herhalde. Stantonville yolculuğumda beni görmüş olabilirdi. Polley'nin evi araması da açılamayan bir kasadan başka bir kazanç getirmeyince altın için geri döneceğimi tahmin ederek beni beklemişti. Çünkü *o* böyle yapardı.

"Ayağa kalk. Aşağı iniyoruz. Bir daha kayıp düşmek istemiyorsan altın saçmalara dikkat et."

"Birkaç tane alabilir miyim? Sadece birkaç tane? Ben fakir bir adamım!"

"Ne yapacaksın ki? Bir tanesini McDonald'sda öğle yemeğini ödemek için mi kullanacaksın?"

"Şi'de bir adam tanıyorum. Bana ederini vermez ama..."

"Üç tane alabilirsin."

"Beş?" Kasa açıldığı anda beni öldürmeyi planlamamış gibi gülümsemeye çalışıyordu.

"Dört."

Eğilip sağlam eliyle hızlıca yerden topladı ve pantolonunun cebine tıkıştıracak oldu.

"Beş oldu. Birini bırak."

Bana kısık gözlerle öfkeli bir bakış attı –Rumpelstiltskin bakışı– ve birini bıraktı. Altın yuvarlandı. "Sen acımasız bir çocuksun."

"Ormanların Aziz Christopher'ı dedi ya bunu, çok utandım gerçekten."

Dudağını yukarı çekip sararmış dişlerini göstererek, "Siktir git," dedi.

Silahını kaldırdım, bunun otomatik bir .22'lik olduğunu düşünüyordum. "Silahlı birine asla siktir git dememelisin. Pek akıllıca değil, ha-ha. Şimdi in aşağı."

Odadan çıktı, kırık bileğini göğsüne yaslamıştı ve sağlam elinde altınları sıkı sıkı tutuyordu. Peşinden gittim. Oturma odasından mutfağa geçtik. Kapıda durdu.

"Devam et. Arka bahçeyi geçeceğiz."

Arkasını dönüp bana baktı, gözleri kocaman olmuştu, dudakları titriyordu. "Beni öldürüp o çukura sokacaksın!"

"Bunu yapacak olsam sana hiç altın vermezdim," dedim.

"Geri alacaksın!" Yine ağlamaya başlıyordu. "Geri alıp beni o çu-çu-çukara sokacaksın!"

Başımı iki yana salladım. "Bir çit var yolunda ve bileğin kırık. Yardım almadan çiti geçemezsin."

"Hallederim! Senden yardım istemiyorum!"

"Yürü," dedim.

Başının arkasından vurulacağından emin, ağlayarak yürüdü. Çünkü bir kez daha diyorum, *o* öyle yapardı. Ancak kulübenin açık kapısını geçtiğimizde ve hayatta kaldığını gördüğünde zırıldamayı kesti. Çite vardık, yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeydi, gençliğinde Radar'ı içerde tutmaya yetecek kadar yüksekti.

"Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Görmeyeceksin."

"Asla."

"Görmeyeceksin, söz veriyorum."

"Buna el sıkışalım o zaman." Elimi uzattım.

Elimi sıktı. Düzenbazdı ama pek de zeki değildi. Daha önce de dediğim gibi. Elini büktüm ve parçalanan kemiklerinin çatırtısını duydum. Çığlık atıp yere çöktü, iki elini de göğsüne yasla-

mıştı. .22'liği filmlerdeki kötü adamlar gibi pantolonumun arkasına sıkıştırdım, eğilip onu tuttum ve kucağıma aldım. Kolaydı. Altmış kilodan daha fazla değildi ve o noktada adrenalinle öyle bir enerji dolmuştum ki resmen kulaklarımdan fışkırıyordu. Onu çitin üstünden attım. Kurumuş yaprak ve kırık dallardan bir yığına sırtüstü indi, nefes nefese, acıyla küçük çığlıklar atıyordu. Elleri işe yaramaz bir biçimde önünde sallanıyordu. Hikâyelerdeki, köyün son dedikodularını duymaya hevesli çamaşırcı kadınlar gibi çitin üstünden eğildim.

"Git Polley. Kaç ve bir daha geri gelme."

"Ellerimi kırdın! *Siktir, lanet ellerimi...*"

"Seni öldürmediğim için şanslısın!" diye bağırdım. "Öldürmek istedim ve az daha öldürecektim de ve seni bir daha görürsem öldüreceğim! Git şimdi! Hâlâ şansın varken git!"

Bana bir bakış daha attı, mavi gözleri kocaman olmuştu, şişen suratı sümük ve gözyaşıyla leke leke olmuştu. Sonra arkasını dönüp kırık elleri göğsünde, Sentry Ormanı'ndan geriye kalan tek şey olan dandik ağaçlığa doğru sendeleyerek ilerledi. Onun gidişini, yaptığımdan en ufak bir pişmanlık duymadan izledim.

Pek hoş değil ha.

Geri gelir miydi? İki kırık bilekle gelmezdi. Başka birine anlatır mıydı, arkadaşına ya da suç ortağına? Polley'nin suç ortağı ya da arkadaşı olduğunu sanmıyordum. Polise gider miydi? Heinrich hakkında bildiklerim düşünülürse bu fikir çok gülünçtü. Her şey bir yana, onu öyle soğukkanlılıkla öldürmek benim yapabileceğim bir şey değildi.

İçeri dönüp altın saçmalarını topladım. Her yere dağılmışlardı. Hepsini toplamam Polley'yle yaşadıklarımdan daha uzun sürdü. Altınları boş gümüş düğmeli kemer ve kılıfla beraber kasaya koydum. Pantolonumun beline sıkıştırdığım silahı kapatsın diye tişörtümü pantolonun dışına çıkarmayı unutmadım ama Bayan Richland'ın ellerini o keskin gözlerine siper etmiş vaziyette garaj yolunun sonunda beklemediğini görünce yine de rahatladım.

5

Tepeden aşağı ağır ağır yürüdüm çünkü bacaklarım titriyordu. Onu bırak, *aklım* titriyordu. Ön verandanın merdivenlerini çıkarken aynı zamanda acıktığımı da ancak fark ettim. Kurt gibi açtım hatta.

Radar beni karşılamak üzere kapıda bekliyordu ama beklediğim gibi aşırı heyecanlı değildi; kuyruğunu mutlulukla salladı, birkaç kere zıpladı ve başını bacağıma sürtüp kilimine döndü. Çok uzun zamandır yokmuşum gibi hissettiğimden heyecanlı bir karşılama beklediğimi fark ettim. Aslında üç saatten az zaman geçmişti. O saatlerde bir sürü şey olmuştu, hayat değiştirecek tarzda şeyler. *Bir Noel Şarkısı*'nda Scrooge'un, *Ruhlar her şeyi bir gecede yapmışlar,* demesini hatırladım.

Dolapta önceki günden kalmış rulo köfte vardı, iki büyük sandviç yaptım, ketçabı da abarttım. Enerji depolamalıydım çünkü günüm yeni başlıyordu. Yarına hazırlanmak için yapmam gereken çok şey vardı. Okula gitmeyecektim ve babam muhtemelen –büyük ihtimalle– boş bir eve dönecekti. Bay Bowditch'in bahsettiği güneş saatini bulmaya çalışacaktım. Artık orada olduğundan şüphem yoktu, o anda oturma odasındaki kilimde uyuklayan ihtiyar Alman çoban köpeği için zamanı geri çevirebileceğinden de şüphem yoktu. Onu o dönen merdivenlerden aşağı indirebileceğimdense o kadar emin değildim ve onu altmış (belki seksen, yüz) kilometre ilerdeki şehre nasıl götüreceğime dair de en ufak fikrim yoktu. *Emin* olduğum tek şey beklemeyi göze alamayacağımdı.

6

Yemek yerken düşündüm. Gideceksem ve yanıma Radar'ı da alacaksam, ardımda insanları, Bay Bowditch'in evi dışında bir yere yönlendirecek yanıltıcı bir iz bırakmalıydım. Garaja gider-

ken aklıma bir fikir geldi, işe yarayacağını düşündüm. Yaramak zorundaydı.

Babamın el arabasını aldım, içinde bir hediyeyle geldi. Raflarımızdan birinde bir paket kalsiyum oksit, daha çok bilinen adıyla sönmemiş kireç vardı. Babam bunu neden almıştı peki? Doğru tahmin: hamamböcekleri. Bir kısmı bodrumumuzda, bir kısmı garajda. Paketi el arabasına koydum, sonra eve girip Radar'a tasma kayışını gösterdim.

"Seni tepedeki eve götürürsem uslu duracak mısın?"

Gözleriyle uslu duracağına ikna etti beni, ben de tasma kayışını taktım ve Çınar Sokak 1 numaraya yürüdük, ben el arabasını itiyordum, o da yanı sıra yürüyordu. Bayan Richland her zamanki nöbet yerini almıştı, içten içe sabahki gürültü patırtının nereden geldiğini sormasını bekledim. Sormadı, sadece evde başka işler yapmayı mı planladığımı sordu. Öyle olduğunu söyledim.

"Eve çok iyi bakıyorsun. Evi satışa çıkarırlar sanırım, değil mi? Belki sana da ödeme yaparlar ama ben olsam buna pek güvenmezdim. Avukatlar paragöz olur. Umarım yeni sahipleri evi yıktırmaz, artık çok daha güzel görünüyor. Kime miras kaldığını biliyor musun?"

Bilmediğimi söyledim.

"Eh, istedikleri fiyatı öğrenirsen bana da söyle. Biz de evi satmayı düşünüyoruz."

Biz *dediğine göre* bir Bay Richland vardı. Kim bilebilirdi?

Ona kesinlikle haber vereceğimi söyledim (hadi oradan) ve el arabasını evin arka tarafına doğru ittim, Radar'ın tasma kayışının ucu bileğime bağlıydı. İhtiyar rahat hareket ediyordu ama tepe yolu o kadar da uzun değildi. Peki terk edilmiş şehre uzanan kilometrelerce yol? Bunu asla başaramazdı.

Radar bu sefer daha sakindi ama ben tasma kayışını çözer çözmez doğruca oturma odasındaki çekyata koştu, bir uçtan bir uca koklayıp yanına yattı. Ona bir kâse su götürdüm, sonra da sönmemiş kireçle kulübeye yollandım. Hamamböceği kalıntıları-

nın üstüne döktüm ve çürümenin depar atarcasına hızlanmasını hayretle izledim. Bir tıslama ve kaynama sesi çıkıyordu. Kalıntılardan bir duman yükseliyordu, yakında tüm bu kalıntı bir bulamaç göletine dönüşecekti.

Bay Bowditch'in silahını alıp eve götürdüm, kasaya koydum. Bir köşeye yuvarlanmış iki altın saçması gördüm, onları da diğerleriyle beraber altın kovasına attım. Aşağı indiğimde Radar çoktan uykuya dalmıştı.

İyi, diye düşündüm. *Uykunu güzelce al çünkü yarın senin için yoğun bir gün olacak kızım.*

Bugün halihazırda benim için yoğun bir gündü, bu da iyiydi. Diğer dünyayı –yolun iki tarafını sarmış kırmızı gelincikler, yüzü olmayan ayakkabıcı kadın, şehrin cam kuleleri– düşünmeme engel olmuyordu ama meşgul kalmak muhtemelen Christopher Polley'den kıl payı kurtulmama gecikmiş bir tepki vermemi engelliyordu. Kıl payı kurtulmuştum. Kıl payı.

Yavşak herif altın avı sırasında mutfakla arka kapı arasındaki koridorda duran kitap yığınlarıyla uğraşmamıştı. Ben de kitaplarla ilgilenmedim ama bir saatimi –kınnapla düzgünce bağlanmış– dergi yığınlarını el arabasıyla kulübeye taşıyarak geçirdim. Bir kısmını hamamböceği kalıntılarının üstüne koydum. Çoğunu dünyalar kuyusunun yakınına koydum. Bir dahaki sefer aşağı indiğimde *–indiğimizde–* dergi yığınlarını tahtaların üstüne koyup girişi tamamen kapatmaya çalışacaktım.

İşim bittiğinde eve geri dönüp Radar'ı uyandırdım. Kilerden bir atıştırmalık verdim ve eve döndük. Yarın oyuncak maymununu yanımıza almayı unutmamalıydım. Gittiğimiz yere vardığımızda oyuncağını isteyebilirdi. Tabii o merdivenlerde düşüp beni de beraberinde sürüklemezse.

Tabii merdivenlerden inerse.

Geri döndüğümde Polley'nin otomatik .22'liğini, cüzdanını ve birkaç başka eşyayı daha çantama koydum –pek bir şey yoktu, yarın Bay Bowditch'in kilerinden bir şeyler daha ekleyecektim–

sonra da babama yazmak için oturdum. Ertelemek istiyordum ama bunu göze alamayacağımı biliyordum. O mektubu yazmak çok zordu.

Babacığım,

Boş bir eve döneceksin çünkü Radar'la beraber Chicago'ya gidiyorum. İnternette yaşlanan köpeklerin sağlık ve zindeliğini tazeleme konusunda inanılmaz başarı gösteren birini buldum. Bu adamı bir süredir biliyordum ama mucizevi tedaviler sunan şarlatanlar hakkında ne düşündüğünü bildiğimden sana söylemek istemedim. Belki bu adam da bir şarlatandır ama mirasım sayesinde 750 doları kolayca karşılayabilirim. Sana endişelenmemeni söylemeyeceğim çünkü endişelenecek hiçbir şey olmamasına rağmen endişeleneceğini biliyorum. Sana şunu SÖYLEYECEĞİM ama, lütfen endişeni içerek gidermeye çalışma. Geri dönüp seni içerken bulursam bu beni çok üzer. Beni aramaya çalışma çünkü telefonumu kapatıyorum. (Gittiğim yerde açık ya da kapalı olmasının bir önemi yok.) Geri döneceğim, hem de bu tedavi işe yararsa yanımda yepyeni bir köpekle!

Bana güven baba. Ne yaptığımı biliyorum.
Sevgiler,
Charlie

Eh, bildiğimi umuyordum.

Notu bir zarfa koyup ön tarafına *BABA* yazdım ve mutfak masasına bıraktım. Sonra bilgisayarımı açıp dsilvius@hillview-high.edu'ye mail attım. Konu az çok aynıydı. Ben maili yazarken Bayan S. yanımda olsaydı buram buram okul kaçağı kokusu alırdı. Maili perşembe öğleden sonra ofis bilgisayarına gönderilmesi için ayarladım. İki gün nedensiz devamsızlık sorun olmazdı ama üçü kaldırmazdı muhtemelen. Amacım babama etkinliğinde mümkün olduğunca çok zaman vermekti. Bayan S'nin mailimi aldığında onu aramamasını umabilirdim ama muhtemelen

arayacağını ve babamın o vakte zaten geri dönüş yoluna çıkmış olacağını biliyordum. Asıl amaç Chicago'ya gittiğimi mümkün olduğunca çok insana söylemekti.

Bu amaçla karakolu arayıp Dedektif Gleason'ın orada olup olmadığını sordum. Oradaydı, ona Çınar Sokak 1 numaradaki haneye tecavüzle ilgili bir şey bulup bulmadıklarını sordum. "Bugün sormak istedim çünkü yarın Bay Bowditch'in köpeğini Chicago'ya götüreceğim. Orada yaşlı köpekler için harikalar yaratan birini buldum."

Gleason bana yeni hiçbir şey olmadığını söyledi, ben de bunu demesini bekliyordum zaten. Haneye tecavüz eden kişiyi halletmiştim ben... en azından öyle umuyordum. Gleason bana ihtiyar köpek için şans diledi. Bu çok ciddiye aldığım bir dilekti.

7

O akşam Radar'ın mamasına yeni haplarından üç tane daha karıştırdım. Yarın üç tane daha verecektim. Şişesinde çok ilaç kalmamıştı ama belki de bu sorun olmazdı. Ne olduklarını tam olarak bilmiyordum ama köpekler için ekstazi olduklarına dair bir fikrim vardı. Bir yandan ona enerji verirken bir yandan da ömrünü kısaltıyorlardı. Kendime onu sadece merdivenlerden indirmem gerektiğini söylüyordum, ondan sonra... eh, ondan sonrasını bilmiyordum.

Telefonum çalışıyordu (gerçi doğru saati göstermesi için tam resetlemem gerekmişti) ve yedi civarı çaldı. Ekranda BABAM yazıyordu. Telefonu açmadan önce televizyonu açıp sesi biraz yükselttim.

"Selam Charlie, her şey yolunda mı?"

"Yolunda. Ağaca tırmandın mı?"

Güldü. "Yok, burada yağmur yağıyor. Onun yerine bolca coşkulu takım ruhu çalışması var. Sigortacılar çıldırmış. Ne izliyorsun?"

"*SportsCenter.*"

"Köpek iyi mi?"

"Radiş mi?" Kiliminden başını kaldırıp baktı. "İyi."

"Güzel yiyor mu?"

"Son lokmasına kadar, kabının dibini sıyırdı."

"Sevindim."

Biraz daha konuştuk. Endişeli gelmiyordu sesi, sanırım iyi rol yapıyordum. Bu da beni aynı anda hem sevindirdi hem de utandırdı.

"Yarın gece ararım, istersen."

"Yok ya, çocuklarla burger yiyip mini golf oynamaya çıkabilirim."

"Kızlar var mı?"

"Eh... kızlar da olabilir. Bir şey olursa ararım. Ev yanarsa falan."

"Güzel plan. İyi uykular Chip."

"Sana da." Oturduğum yerden mutfak masasındaki mektubu görebiliyordum. Babama yalan söylemek hoşuma gitmiyordu ama başka seçenek de göremiyordum. Özel bir durumdu bu.

Televizyonu kapatıp uzun zaman sonra ilk defa saat sekizde yatmak için hazırlandım. Ama erken kalkmayı planlıyordum. *Erken kalkan yol alır,* derdi annem. Bazen fotoğrafına bakmadan tam olarak nasıl göründüğünü hatırlayamıyordum ama tüm o küçük deyişlerini hatırlıyordum. Zihin tuhaf bir makine.

Kapıyı kilitledim ama Polley'den korktuğumdan değil. Nerede yaşadığımı biliyordu muhtemelen ama iki eli kırıktı ve silahı da bendeydi. Ayrıca parası ve kimliği yoktu. Tahminimce çoktan "Şi" dediği yere otostop çekmeye başlamıştı, altın saçmaları paraya çevirmeye çalışacaktı. Satabilirse tabii, diye düşündüm, ancak dolarına yirmi sent alır, bu da benim için hiç sorun değildi. On numara beş yıldız. Ne zaman ona üzülmeye başlasam ya da yaptığımdan suçluluk duysam onun küçük silahının namlusunu başımın arkasına bastırmasını ve bana arkamı dönmememi, bu-

nun akıllıca olmayacağını söylemesini hatırlıyordum. Ama onu öldürmediğime memnundum. Orası kesindi.

Dişimi fırçalarken aynada kendimi yakından inceledim. Her zamanki gibi göründüğümü düşündüm, yaşanan onca şeyin ardından bu bir bakıma harikaydı. Ağzımı çalkaladım, arkamı döndüm ve banyo kapısında oturan Radar'ı gördüm. Eğilip yüzünün yanlarındaki tüylerini sevdim. "Yarın bir maceraya çıkmak ister misin kızım?"

Kuyruğunu yere vurdu, sonra misafir odasına gidip yatağımın ayakucuna yattı. Sabah beşe kurulduğundan emin olmak için alarmımı yeniden kontrol ettim, sonra da ışıkları söndürdüm. O inişli çıkışlı günün ardından uyumamın zaman almasını beklemiştim ama neredeyse anında daldım.

Kendime –köpek yılıyla– gayet iyi bir hayat yaşamış yaşlı bir köpek için gerçekten hayatımı riske atıp atmayacağımı, hem babamla hem okulla kaçınılmaz olarak başımı bir ton derde sokup sokmayacağımı sordum. Cevap evet gibi duruyordu ama tek neden bu değildi. Mesele işin mucize yanıydı, gizemiydi. Tanrı aşkına başka bir dünya bulmuştum. Yeşil kuleli şehri görmek ve şehrin ardındakinin, yanında korkunç bir canavarı –Gogmagog– olan Oz mu, yoksa bir perdenin ardından onun sesiyle konuşan bir sahtekâr mı öğrenmek istiyordum. Güneş saatini bulmak ve Bay Bowditch'in dediği şeyi gerçekten yapıp yapmadığını görmek istiyordum. On yedi yaşında olduğumu da unutmayın, hem maceraya atılmak hem de aptalca kararlar vermek için en iyi zamanlarımdaydım.

Ama evet, en çok da köpek için gidiyordum. Onu seviyordum, anlıyor musunuz ve onu bırakmak istemiyordum.

Yan tarafıma dönüp uykuya daldım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Andy'yle Telefon Konuşması. Radar Karar Veriyor. Yahni. Azzızz.

1

Radiş karanlıkta kalkmamıza şaşırdı ama hevesle (içine üç hap daha gizlediğim) kahvaltısını yiyip 1 numaraya giden yokuşu tırmandı. Richland evi karanlıktı. Üst kata, kasaya çıkıp .45'liği kuşandım. Sırt çantamdaki Polley'nin otomatik .22'liğiyle de tam Yosemite Sam olmuştum. Kilerde birkaç tane boş makarna sosu kavanozu vardı. İkisini kuru Orijen köpek mamasıyla doldurup kapaklarını sıkı sıkı kapattım, kurulama bezine sarıp sırt çan-

tamda bir tişört ve iki iç çamaşırının altına koydum (annemin bir deyişi de, *Yanına temiz külot almadan yolculuğa çıkma*'ydı). Çantama bir düzine King Oscar sardalye konservesi (tadını sevmeye başlamıştım artık), bir paket kraker, birkaç pekan cevizli kurabiye (sadece birkaç taneydi çünkü onlardan kemirip duruyordum) ve avuç dolusu kuru et çubuğu attım. Bir de dolapta kalan iki kolayı. Uzun saplı feneri daha önceki gibi arka cebime koyabilmek için cüzdanımı da çantama koymuştum.

Gidiş dönüş belki yüz altmış kilometrelik bir yolculuk için bu malzemelerin çok yetersiz kaldığını söyleyebilirsiniz, tabii ki haklısınız da, ama çantamın büyüklüğü de ortadaydı, ayrıca ayakkabıcı kadın bana yemek ikram etmişti. Belki o da erzaklarıma ekleme yapardı. Yoksa yiyecek peşinde koşmam gerekecekti, bu beni hem endişe hem heyecanla dolduran bir fikirdi.

En çok canımı sıkan da kulübe kapısının kilidiydi. Kulübe kilitli olursa kimsenin oraya aldırmayacağını düşünüyordum. Kilitlenmezse birileri içeri göz atabilirdi ve kuyunun tepesini eski dergi yığınlarıyla gizlemek çok yetersiz bir kamuflajdı. Aklımda bu çözülmeyen Agatha Christie tarzı sorunla uykuya dalmış, bana iyi bir çözüm olabilirmiş gibi gelen bir fikirle uyanmıştım. Hem kulübe dışarıdan kilitlenecekti hem de Radar'ı mucizevi bir tedavi umuduyla Chicago'ya götürdüğümü söyleyebileceğim bir kişi daha çıkacaktı.

Çare Andy Chen'di.

Onu aramak için saatin yedi olmasını bekledim, o zamana uyanıp okula hazırlanacağını düşünüyordum ama dört kere çaldıktan sonra aramamın telesekretere düşeceğine emin oldum. Bırakacağım mesajı düşünüyordum ki sabırsız bir sesle, nefes nefese açtı telefonu.

"Ne istiyorsun Reade? Duştan şimdi çıktım, her yerimden su damlıyor."

"Aaa," dedim tiz bir sesle, "Sarı Tehlike çıplak mı?"

"Çok komik ırkçı bok. Ne istiyorsun?"

"Önemli bir şey."

"Ne oldu?" Sesi şimdi daha ciddiydi.

"Bak, şehrin dışındaki Highball'dayım. Highball'u biliyorsun değil mi?"

Tabii ki biliyordu. Sentry'de en çeşitli video oyunlarının bulunduğu kamyon durağıydı. Ehliyetli birinin arabasına doluşur –ehliyeti olan kimse uygun değilse otobüse biner– ve paramız bitene kadar –ya da kovulana kadar– orada oyun oynardık.

"Highball'da ne yapıyorsun? Bugün okul var."

"Köpek yanımda. Çocukken seni çok korkutan köpek hani? Pek iyi değil, Chicago'da yaşlı köpeklere yardım eden biri var. Onları bir bakıma gençleştiren biri."

"Dolandırıcı," dedi Andy dümdüz bir sesle. "Öyle olmalı. Salaklık etme Charles. Köpekler yaşlandığında yaşlanırlar, işte o ka..."

"Sesini kesip dinler misin? Bir adam, Radiş ve beni otuz dolara oraya götürecek..."

"*Otuz*..."

"Hemen binmem lazım, yoksa bizi almadan gidecek. Evi kilitlemeni istiyorum."

"Evini kilitlemeyi mi unut..."

"Hayır, hayır, Bay Bowditch'in evini! Onu unuttum!"

"Highball'a nasıl git..."

"Çeneni kapatmazsan arabayı kaçıracağım! Evi kilitle olur mu? Anahtarları mutfak masasında bıraktım." Ardından sonradan aklıma gelmiş gibi, "Arkadaki kulübeyi de kilitle. Asma kilit kapıdadır," dedim.

"Otobüse binmeyip okula bisikletle gitmem gerekecek. Bana ne kadar para vereceksin?"

"Andy, yapma ya!"

"Dalga geçiyorum Reade, senden bana sakso çekmeni bile istemeyeceğim. Ama biri sorarsa..."

"Kimse sormaz. Ama sorarlarsa doğruyu, Chicago'ya gittiğimi söyle. Başının belaya girmesini istemiyorum, benim için

evin kapısını kilitle yeter. Bir de kulübeyi. Anahtarları geri dön düğümde senden alırım."

"Tamam, bunu yapabilirim. Gece kalacak mısın yoksa..."

"Muhtemelen. Hatta belki iki gece. Kapatmam lazım. Sağ ol Andy. Borcum olsun."

Telefonu kapattım, sırt çantamı taktım ve tasma kayışını aldım. Bay Bowditch'in anahtarlığını masaya bırakıp kayışı Radar'a taktım. Arka merdivenleri inince durdum, çimenlerden kulübeye baktım. Gerçekten de onu tasmasıyla o dar, dönen (*farklı yüksekliklerdeki*) basamaklardan aşağı indirme niyetinde miydim? Bu kötü bir fikirdi. İkimiz için de.

Her şeyi iptal etmek için geç değildi. Andy'yi tekrar arayıp ya son anda fikrimi değiştirdiğimi ya da hayali sürücünün beni almadan gittiğini söyleyebilirdim. Radar'ı eve götürebilir, mutfak masasındaki mektubu yırtıp atabilir, Bayan Silvius'a gitmek üzere bekleyen maili silebilirdim. Andy haklıydı: Köpekler yaşlandığında yaşlanırdı, işte o kadar. Bu diğer dünyayı yine de keşfedemeyeceğim anlamına gelmiyordu, sadece beklemem gerekiyordu.

O ölene kadar.

Tasmanın kayışını çözdüm ve kulübeye doğru yürümeye başladım. Yolun yarısında dönüp arkama baktım. Hâlâ onu bıraktığım yerde oturuyordu. Onu çağırmayı düşündüm, bunu yapma arzum çok yüksekti ama yapmadım. Yürümeye devam ettim. Kulübenin kapısına varınca yine dönüp arkama baktım. Hâlâ arka merdivenlerin dibinde oturuyordu. Tüm hazırlıklarımın –özellikle de asma kilit için bulduğum parlak fikrin– boşa gitmesinin yarattığı hayal kırıklığının burukluğunu hissettim ama onu asla orada öyle otururken bırakamazdım.

Tam geri dönecektim ki Radar ayağa kalktı ve tereddütle bahçeyi aşıp açık kapıda durduğum yere doğru yürüdü. Durakşayıp etrafı kokladı. Pilli lambaları açmadım çünkü burnu varken ışığa ihtiyacı yoktu. Büyük hamamböceğinden kalanların

üstüne koyduğum dergi yığınına baktı, o eğitimli burnunun hızlı hızlı titrediğini görebiliyordum. Sonra kuyuyu örten tahtalara baktı ve inanılmaz bir şey oldu. Koşturarak kuyuya yürüdü ve tahtaları patilemeye başladı, tiz bir sesle havlayıp heyecanlı sesler çıkarıyordu.

Hatırlıyor, diye düşündüm. *Ve orada güzel anıları olmalı çünkü yeniden gitmek istiyor.*

Asma kilidi kapı mandalına astım ve kapıyı çekip kuyuya giden yolu görebilmek için yeterince ışık girsin diye yarı aralık bıraktım. "Radar, şimdi sessiz olmalısın. Şşş."

Havlamaları kesildi ama hâlâ tahtaları patiliyordu. Aşağı inme hevesi yeraltı koridorunun sonundaki yer konusunda daha iyi hissetmemi sağladı. Hem neden kötü hissedecektim ki? Gelincikler çok güzeldi, kokuları daha da güzeldi. Ayakkabıcı kadının bir zararı yoktu; beni hoş karşılamış, gözyaşlarına boğulduğumda rahatlatmıştı ve onu yeniden görmek istiyordum.

O da Radar'ı yeniden görmek istiyordu... Radar da onu yeniden görmek istiyor, diye düşündüm.

"Yere yat."

Radar bana baktı ama ayakta kaldı. Tahtaların arasındaki karanlığa, sonra tekrar bana, sonra da yeniden tahtalara baktı. Köpekler derdini anlatmanın her türlü yolunu buluyor, şimdi anlatmaya çalıştığı şey de bana gayet açık geldi: *Acele et Charlie.*

"Radar, *yere yat.*"

Hiç canı istemeden yere yattı ama tahtaları paralel pozisyonlarından V şekline çevirdiğim anda ayağa kalkmış, yavru köpekler gibi hızlıca merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştı. Başının arkasında ve sırtının bitiminde, kuyruğuna yakın yerde beyaz benekleri vardı. Onları gördüm, sonra tamamen gözden kayboldu.

Ben de onu merdivenlerden nasıl indireceğim diye endişeleniyordum. Bayağı komikti bu, öyle değil mi? İngilizce öğretmenim Bay Neville'in bayıldığı o söz gibi: *İroni, insana iyi gelir.*

2

Az daha ona geri gelmesini söyleyecektim, sonra bunun korkunç bir fikir olduğunu fark ettim. Muhtemelen bana aldırmazdı. Dediğimi dinleyip o küçük basamaklarda dönmeye çalışırsa da büyük ihtimalle aşağı düşüp ölürdü. Yapabileceğim tek şey karanlıkta dengesini kaybedip yine de aşağı düşmemesini ummaktı. Ya da havlamaya başlamamasını. Havlaması şüphesiz etrafta dolaşan jumbo hamamböceklerini kaçırırdı ama –yine jumbo boy– yarasaları ürkütür ve uçuşmalarına yol açardı.

Zaten bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yalnızca plana uyabilirdim. Sadece başım ve göğsüm dışarıda kalıncaya dek merdivenleri indim, tahtalar yine V biçimindeydi ve iki taraftan da bana yakındılar. Bağlı dergi yığınlarını tahtaların üstüne koymaya başladım, iki yanımı dergi duvarlarıyla kapattım. Bunu yaptığım süre boyunca bir gümbürtü ve son bir acı çığlığı duymayı bekledim. Ya da düşünce ölmezse, benim parlak fikirlerim yüzünden sert toprakta yatmış can çekişirken atacağı *bir sürü* çığlığı.

Tahtaları iki taraftan da çekip V'yi daraltırken domuz gibi terliyordum. Kollarımı iki yanımı saran dergi duvarının arasından uzatıp bir grup dergiyi daha aldım. Bunu en yakın nehre çamaşır sepeti taşıyan kabile kadınları gibi başımın üstünde dengeledim, sonra da yavaşça eğildim. Son dergi yığını ardımda bıraktığım deliğin tam üstünü kapattı. Biraz yamuk duruyordu ama artık bu kadarı işe yaramak zorundaydı. Andy kilitlemeden önce kulübeye şöyle bir göz atarsa işe yarardı. Tabii bu da geriye kulübeden nasıl çıkacağım sorusunu bırakıyordu ama bunu da artık zamanı gelince düşünecektim.

Merdivenleri inmeye başladım, yine omzumu eğimli duvardan, fenerin ışığını da ayaklarımdan ayırmıyordum. Çanta beni yavaşlatıyordu. Yine basamakları saydım, yüze vardığımda kuyunun aşağısına doğru tuttum ışığı. İki ürkütücü ışık parladı

önümde; fener, köpeklerin gözlerinin arkasında bulunan yansıtıcı yüzeye vurmuştu. Radar aşağıdaydı, iyiydi, koşarak koridoru geçmek yerine beni bekliyordu. O kadar rahatladım ki. Mümkün olduğunca hızlı hareket ederek aşağı indim, yine de çok hızlı değildim çünkü kırık bir bacakla –ya da iki– orada yatmak istemiyordum. İnince diz çöküp Radar'a sarıldım. Normal şartlar altında sarılmaya gayet hevesli olurdu ama bu sefer neredeyse hemen geri çekilip koridora doğru döndü.

"Tamam ama vahşi hayvanları korkutma. Şşş."

Benim önümden yürüdü, koşmuyordu ama hızlı yürüyordu, topalladığı da yoktu. En azından şimdilik. Bir kez daha o mucize hapların içinde ne olduğunu merak ettim ve verdiklerinin yanında ne kadarını aldıklarını da. Babamın bir lafı da şuydu: *Bedava yemek diye bir şey yoktur.*

Sınır olarak gördüğüm yere yaklaştığımızda onun tepkisini izleyebilmek için fener ışığını yukarı kaldırıp yarasaları rahatsız etmeyi göze aldım. Ama hiçbir şey görmedim, tam bu etki bir kere maruz kaldıktan sonra geçiyor mu diye merak ederken aynı çakırkeyiflik vurdu beni: ruh bedenden ayrılmış gibi. Geldiği gibi hızla geçti, çok geçmeden koridorun tepe yamacına açıldığı yerden gelen ışığın parıltısını gördüm.

Radar'a yetiştim. Sallanan sarmaşıkları kenara itip geçtim ve gelinciklere baktım. *Kırmızı halı,* diye düşündüm. *Kırmızı halı.*

Diğer dünyadaydık.

3

Radar bir an hiç kıpırdamadan durdu, başını öne uzatmış, kulaklarını yatırmış etrafı kokluyordu. Sonra patikadan hafif koşturarak ilerlemeye başladı, artık en fazla bu kadar koşabiliyordu. Ya da ben öyle sanıyordum. Dora elinde bir çift terlikle küçük kulübesinden çıktığında tepenin yarısını inmiştim. Radiş belki üç

metre önümdeydi. Dora bizim geldiğimizi gördü –daha doğrusu gelenlerden iki ayaklıyı değil de dört ayaklıyı gördü– ve terlikleri elinden bıraktı. Dizlerinin üstüne çömelip kollarını öne uzattı. Radar bu sefer neşeyle havlayarak tam bir koşu tutturdu. Sona doğru biraz yavaşladı (yani yaşlı arka bacakları yavaşladı) ama bu Dora'ya çarpmasına engel olmadı, Dora'yı sırtüstü devirdi, kadının eteği havaya savruldu ve parlak yeşil çorapları göründü. Radar onun üzerine çıktı, havlıyor, yüzünü yalıyordu. Kuyruğunu hızla sallıyordu.

Ben de koşmaya başladım, dolu çanta sırtımda hopluyordu. Bir sıra ipe asılı ayakkabının altından eğilip geçtim ve Radar'ı tasmasından tuttum. "Kes artık kızım! Kalk üstünden!"

Ama bu hemen olacak şey değildi çünkü Dora da Radar'ın boynuna sarılmıştı ve başını göğsüne bastırıyordu... Aynı bana yaptığı gibi. Kırmızı ayakkabılarıyla (yeşil çoraplarla birlikte bayağı Noel tarzıydı) mutlulukla dans edercesine havayı tekmeliyordu. Oturduğunda o gri yanaklarında çok hafif bir parça renk gördüm, yapış yapış bir sıvı –gözyaşları böyleydi demek– kısık, kirpiksiz gözlerinden akıyordu.

"*Raaa!*" diye bağırıp köpeğe yeniden sarıldı. Radar onun boynunu yalamaya devam etti, kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallıyordu. "*Raaa, Raaa, RAAA!*"

"Sanırım tanışıyorsunuz," dedim.

4

Erzağımı açmama gerek kalmadı; Dora bize yemek hazırladı, hem de ne yemek. Yahni o zamana dek yediklerimin en iyisiydi, et ve patates doluydu, leziz bir suyun içinde yüzüyorlardı. O anda insan eti yiyor olabileceğimizi düşündüm birden –muhtemelen bir korku filminden falan etkilendiğimden– ama bu fikri gülünç bulup aklımdan attım. Bu kadın iyi biriydi. Bunu anlamak için

neşeli bir yüz ifadesi ve sevecen bakışlar görmeme gerek yoktu, iyiliği etrafına saçıyordu. Buna güvenmiyorsam bir de Radar'ı karşılaması vardı. Tabii bir de Radar'ın onu görünce yaptıkları. Ayağa kalkmasına yardım ettiğimde bana da sarıldı, ama Radiş'e sarıldığı gibi değil.

Onu yanağından öptüm, bu çok doğal gelmişti. Dora sırtımı sıvazlayıp beni içeri çekti. Kulübe geniş, tek bir odaydı, içerisi sıcacıktı. Şöminede ateş yoktu ama ocak tam yanıyordu, yahni tenceresi –(yanılıyor olabilirim) sanırım ocak ızgarası denen– düz metal bir plakanın üstünde kaynıyordu. Odanın ortasında ahşap bir masa vardı, üstünde de gelincikler konmuş bir vazo. Dora el yapımı gibi görünen iki beyaz kâse ve iki ahşap kaşık çıkardı. Oturmamı işaret etti.

Radar kürkünü alazlamadan ocağa yaklaşabildiği kadar yaklaşıp yere kıvrıldı. Dora dolaplardan birinden bir kâse daha alıp mutfak lavabosunun üstünde duran su pompasından su doldurdu. Bunu Radar'ın önüne koydu, o da hevesle içti. Ama bunu yaparken arka bacaklarını yerden ayırmadığını fark ettim. Bu iyiye işaret değildi. Onu yormamaya özen göstermiştim ama eski dostunun evini görünce hiçbir şey onu tutamamıştı. Tasmanın kayışı takılı olsaydı (çantama koymuştum) da elimden kaçardı.

Dora çaydanlığı ocağa koyup yahniyi servis etti, sonra aceleyle ocağa döndü. Dolaptan kupalar –kâseler gibi onlar da biçimsizdi– çıkardı, bir de içinden kaşıkla çay aldığı bir kavanoz. *Normal* bir çay olmasını, kafamı iyi yapacak bir şey olmamasını umdum. Çoktan kafam iyi gibi hissediyordum. Bu dünyanın her nasılsa *benim* dünyamın altında olduğunu düşünüp duruyordum. Bu fikirden kurtulmak biraz zordu çünkü buraya gelmek için aşağı inmiştim. Ama üstümde gökyüzü vardı işte. Charlie Harikalar Diyarı'nda gibi hissediyordum, kulübenin yuvarlak ön penceresinden dışarı bakıp Şapkacı'nın (belki de omzunda sırıtan Cheshire kedisiyle) yoldan geçtiğini görsem şaşırmazdım. Daha doğrusu *daha çok* şaşırmazdım.

Durumun tuhaflığı çok aç olduğum gerçeğini değiştirmiyordu, o kadar gergindim ki kahvaltıda pek bir şey yiyememiştim. Yine de Dora kupaları da getirip oturana dek bekledim. Bu nezaket kuralıydı tabii ama aynı zamanda belki dua falan etmek ister diye düşünmüştüm, *bu yemeği kutsa* duasının azzlı bazzlı bir versiyonu. Dua etmedi, sadece kaşığını alıp bana da yememi işaret etti. Dediğim gibi, yemek lezizdi. Bir parça eti çıkarıp kaşlarımı kaldırarak ona gösterdim.

Hilal biçimindeki ağzı ona has gülümsemesiyle yukarı kıvrıldı. İki parmağını başının üstüne kaldırıp oturduğu yerde zıplar gibi yaptı.

"Tavşan mı?"

Başını sallayıp gıcırtılı, lıkırtılı bir ses çıkardı. Güldüğünü ya da gülmeye çalıştığını anladım ve bu beni üzdü, kör birini ya da bir daha asla yürüyemeyecek tekerlekli sandalyeli birini gördüğümde hissettiğime benzer bir üzüntüydü bu. Bu durumlardaki birçok insan kendisine acınmasından hoşlanmıyor. Engellerinin üstesinden geliyor, başkalarına yardım ediyor, güzel hayatlar yaşıyorlar. Cesurlar. Tüm bunları anlıyorum. Yine de bana –belki de benim bedensel sistemimde her şey tıkır tıkır işlediğinden– durup dururken, haksız yere çıkan bu tip şeylerle uğraşmak zorunda kalmanın çok acımasız bir yanı var gibi geliyordu. Aklıma beraber ilkokula gittiğimiz bir kız geldi: Georgina Womack. Yanaklarından birinde kocaman çilek biçiminde bir doğum lekesi vardı. Georgina neşeli bir ufaklıktı, akıl küpüydü ve çoğu çocuk ona düzgün davranırdı. Bertie Bird onunla öğle yemeğini değiştokuş ederdi. Onun hayatta başarılı olacağını düşünüyordum ama her gün yüzüne bakıp o lekeyi görmek zorunda olması beni üzüyordu. Bu onun suçu değildi, güzel ve özgür olması gereken kahkahasının huysuz bir hırıltı gibi çıkması da Dora'nın suçu değildi.

Vurgulamak ister gibi son bir kez yerinde hoplayıp bana baktı ve parmağını havada döndürdü: *ye, ye.*

Radar ayağa kalkmaya çabaladı, arka bacaklarını sonunda doğrultabildiğinde Dora'ya gitti. Kadın gri elinin avcunu gri alnına *aklım nereye gitti* der gibi vurdu. Başka bir kâse çıkarıp içine et ve suyundan koydu. Bana bakıp azıcık kalan kaşlarını kaldırdı.

Başımı sallayıp gülümsedim. "Ayakkabı Evi'nde herkese yemek var." Dora bana yukarı kıvrılan hilal ağzıyla gülümseyip kâseyi yere koydu. Radar kuyruğunu sallaya sallaya kâseye yumuldu.

Yemek yerken odanın diğer yarısını inceledim. Düzgünce toplanmış bir yatak vardı, tam da küçük bir ayakkabıcı kadına göreydi ama o tarafın büyük bir kısmı atölyeydi. Ya da belki yaralı ayakkabılar için tedavi merkezi. Çoğunun kırılmış bir çene gibi sarkan parçalanmış arkaları, içlerinde veya tabanlarında ya da burunlarında delikleri vardı. Ayakları asıl sahibininkinden daha büyük birine verilmiş de arka taraflarından yarılmış gibi duran bir çift deri iş botu vardı. Koyu mor, ipek bir çizmenin yamuk yırtığı koyu mavi bir iple dikilmişti, muhtemelen Dora mora en yakın bu rengi bulabilmişti. Bazı ayakkabılar kirliydi ve bazıları da –çalışma tezgâhındakiler– temizlenip küçük metal kutulardaki malzemeyle parlatılma aşamasındaydı. Tüm bunların nereden geldiğini merak ettim ama kulübenin atölye tarafında en dikkat çekici yerde duran o şeyi daha da çok merak ettim.

Bu arada kâsemi bitirmiştim, Radar da kendi kâsesini bitirmişti. Dora kâseleri alıp yine soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

"Evet, lütfen," dedim. "Radar'a daha koyma, yoksa tüm gün uyur."

Dora birleştirdiği ellerini yüzünün yan tarafına koyup gözlerini kapattı. Radar'ı gösterdi. "Lazzzı."

"Lazım mı?"

Dora başını iki yana salladı ve yine aynı hareketi yaptı. "*Lazzzı*!"

"Uyuması mı lazım?"

Ayakkabıcı kadın başını salladı ve Radar'ın olduğu yeri, ocağın yanını işaret etti.

"Daha önce de mi orada uyuyordu? Bay Bowdicth onu getirdiğinde?"

Dora yeniden başını sallayıp bir dizinin üstüne çöktü ve Radar'ın başını sevdi. Radiş ona –yanılıyor olabilirim ama sanmıyorum– hayranlıkla baktı.

İkinci kâse yahnilerimizi de bitirdik. Teşekkür ettim. Radar da gözleriyle teşekkür etti. Dora kâselerimizi kaldırırken ayakkabı hastanesinde dikkatimi çeken nesneye bakmak için kalktım. Bu eski moda bir dikiş makinesiydi, ayak pedalıyla çalışanlardandı. Siyah kasasında soluk altın varakla SINGER yazıyordu.

"Bunu Bay Bowditch mi getirdi?"

Başını salladı, göğsüne vurdu, başını eğdi. Başını kaldırdığında gözleri dolmuştu.

"Sana iyi davranıyordu."

Başını salladı.

"Sen de ona iyi davrandın. Radar'a da."

Kendini zorlayarak tek bir anlaşılır kelime söyledi: "*Evetz.*"

"Gerçekten bir sürü ayakkabın var. Nereden alıyorsun bunları? Ve ne yapıyorsun onlarla?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi ve yaptığı hareketlerin de bir faydası olmadı. Sonra yüzü aydınlandı ve atölyeye gitti. Muhtemelen kıyafetlerini koyduğu bir gardırobu ve kulübenin mutfak tarafındakinden çok daha fazla dolabı vardı. Bunlara çeşitli ayakkabı tamir malzemelerini koyduğunu tahmin ediyordum. Alttakilerden birine eğilip küçük bir kara tahta çıkardı, tek odalı okulların ve masalarda hokka gözünün olduğu eski zamanlarda bir çocuğun kullanabileceği türden bir şeydi. Daha da karıştırdı ve bir parça tebeşir çıkardı. Çalışma tezgâhında üzerinde çalıştığı şeylerden bazılarını kenara itti, yavaş yavaş yazdı, sonra okuyabilmem için kara tahtayı bana doğru kaldırdı: *azzıız gii.*

"Anlamadım."

İç çekti, yazıyı sildi ve beni tezgâha çağırdı. Ben omzunun üstünden izlerken o küçük bir kutu ve önüne de birbirine paralel

iki çizgi çizdi. Parmağıyla kutuya vurdu ve kolunu kulübeyi göstererek salladı, sonra yeniden kutuya vurdu.

"Bu ev mi?"

Başını salladı ve iki paralel çizgiyi işaret etti, sonra ön kapının solunda kalan tek yuvarlak pencereyi gösterdi.

"Yol."

"*Evetz.*" Bir parmağını kaldırıp bana baktı –şimdi dikkatli dinle delikanlı– ve paralel çizgileri biraz daha uzattı. Sonra başka bir kutu çizdi. Onun üstüne yeniden *azzızz gii* yazdı.

"Azzızz."

"*Evetz.*" Ağzına vurdu, sonra parmaklarını gayet iyi anladığım bir hareketle ısıran bir timsah gibi hızla kapatıp açtı.

"Konuşmak!"

"*Evetz.*"

Gerçek bir kelime olmayan azzızz'a vurdu. Sonra beni omuzlarımdan tuttu. Ayakkabı işçiliği yapan elleri kuvvetliydi, gri parmakuçları nasırlarla sertleşmişti. Beni döndürüp ön kapıya yürüttü. Oraya vardığımda beni gösterip iki parmağıyla yürüme hareketi yaptı ve sağ tarafı gösterdi.

"Gidip azzızz'ı görmemi mi istiyorsun?"

Başını salladı.

"Köpeğimin dinlenmesi gerekiyor. Pek iyi değil."

Dora Radar'ı işaret edip uyuma hareketi yaptı.

Ne kadar yürümem gerektiğini sormak geldi aklıma ama bu tip bir soruyu cevaplayabileceğinden şüpheliydim. Evet-hayır tarzı bir iletişim kurmak zorundaydık.

"Uzak mı?"

Başını iki yana salladı.

"Azzızz konuşabiliyor mu?"

Bu soru ona nedense komik geldi ama başını salladı.

"Azzızz? Bir şey bir şey kız mı demek istiyorsun?"

Hilal gülümseme. Omuz silkme. Önce başını iki yana sallama, sonra da onaylar gibi sallama.

"Biraz kafam karıştı. Hava kararmadan dönecek miyim?"

Hızlı hızlı salladı başını.

"Radar'a sen bakacaksın?"

"*Evetz.*"

Düşündüm ve şansımı denemeye karar verdim. Azzızz konuşabiliyorsa Dora ve şehir hakkında aradığım cevapları alabilirdim. Azzızz Radar'ı gençleştirmesini umduğum güneş saatini bile biliyor olabilirdi. Bir saat kadar yürümeye, azzızz'ın evini bulamazsam geri dönmeye karar verdim.

Kapıyı açacak oldum (kapı kolu yerine eski tip bir demir mandal vardı). Dirseğimden tutup bir parmağını havaya kaldırdı: *bir dakika bekle*. Aceleyle Ayakkabı Tamir Merkezi'ne döndü, çalışma tezgâhının bir çekmecesini açıp bir şey aldı ve yine aceleyle yanıma döndü. Üç küçük parça deri vardı elinde, avcu kadar yoklardı. Yeşile boyanmış ayakkabı tabanına benziyorlardı. Onları cebime koymamı işaret etti.

"Ne için bunlar?"

Kaşlarını çattı, sonra gülümseyip avuçlarını yukarı bakacak biçimde kaldırdı. Anlaşılan cevabı fazla karmaşıktı. Çantamın askılarına dokunup bana sorar gibi baktı. Aman ne olacak diye düşünüp çantayı çıkardım. Çantayı kapının yanına koyup çömeldim ve çantayı açtım, cüzdanımı arka cebime sıkıştırdım ki bu saçmaydı, sanki birileri bana kimliğimi soracaktı. Radar'a baktım ve baktığım sırada, onu Dora'yla bırakmamı nasıl karşılayacağını merak ettim. Ayağa kalkıp kapıyı açtığımda başını kaldırdı, sonra geri yattı, olduğu yerde kalıp uyuklamaktan gayet memnundu. Neden olmasındı? Karnı sıcak yemekle doluydu ve yanında bir arkadaşı vardı.

Geniş toprak yola –işlek yola– çıkan, iki yanı gelinciklerle dolu bir yol vardı. Başka çiçekler de vardı ama onlar ya solmak üzereydi ya da solmuştu. Dönüp arkama baktım. Kapının üstünde kocaman ahşap bir ayakkabı vardı, Dora'nınkiler gibi parlak kırmızıydı. Bu tabelası olmalıydı. Tam altında durmuş, gülümse-

yerek son bir dakikada ne tarafa gideceğimi unutma ihtimaline karşın sağ tarafı işaret ediyordu. O kadar annelere yakışır bir hareketti ki bu sırıtmadan edemedim.

"Benim adım Charles Reade efendim. Daha önce söylemediysem, bize yemek verdiğin için teşekkür ederim. Seninle tanışmak büyük zevk."

Başını salladı, beni gösterip kalbinin üstüne vurdu. Bu hareketi çevirmeye gerek yoktu.

"Bir şey daha sorabilir miyim?"

Başını salladı.

"Senin dilinde mi konuşuyorum? Konuşuyorum, değil mi?"

Gülüp omuz silkti, ya anlamadı ya bilmiyordu ya da önemli olmadığını düşündü.

"Tamam o zaman."

"Ta'am." İçeri girip kapıyı kapattı.

Patikanın başında bir tabela vardı, bazı restoranların kaldırıma koydukları menü tabelalarına benziyordu. Sağa, benim gitmem gereken yöne, bakan tarafı boştu. Sol tarafına gayet anlaşılır bir İngilizceyle dört satırlık bir mâni yazılmıştı.

Yıpranmış ayakkabılarınızı getirin buraya
Yenilerini bulacaksınız yolun sonunda.
Eğer güvenirseniz bana
Şansınız açık olacak bu macerada.

Bu tabelaya, okumanın gerektirdiğinden çok daha uzun bir süre boyunca baktım. Onardığı ayakkabıların nereden geldiğine dair bir fikir vermişti bana ama bakmamın sebebi bu değildi. Bu yazıyı *tanıyordum*. Bir sürü alışveriş listesinde ve Çınar Sokak 1 numaranın posta kutusuna koyduğum birçok zarfta görmüştüm onu. Bu tabelayı kim bilir kaç sene önce Bay Bowditch yapmıştı.

5

Çantasız yürümek kolaydı, bu da iyi bir şeydi. Etrafta Radar'ı arayıp onu görememek iyi bir şey değildi ama onun Dora'nın yanında güvende olduğuna emindim. Telefonum kullanılmaz vaziyetteydi, bu yüzden zamanı pek iyi takip edemiyordum, hava sürekli kapalı olduğundan güneşe bakıp kabaca bir tahminde de bulunamıyordum. Güneş oradaydı ama bulutların arkasındaki donuk renkli bir leke gibiydi. Zaman ve mesafeyi ölçmek için Amerika'ya yerleşen öncü grupların eski yöntemini kullanmaya karar verdim: Üç ya da dört kez ufukta hedef seçip oraya yürüyecek, azzızz'a dair bir iz göremezsem geri dönecektim.

Yürürken mâninin yazdığı tabelayı düşündüm. İnsanlar hem gelirken hem giderken görebilsin diye restoran menüsü tabelalarının iki tarafına da yazı yazılırdı. Bunun sadece bir tarafında yazı vardı, bu da bana işlek yolda trafiğin tek yönde, bulmam gereken eve doğru, aktığını düşündürdü. Bunun nedenini anlayamadım ama belki azzızz bana anlatabilirdi. Öyle bir varlık gerçekten varsa tabii.

Yolun yükselip eğimli bir ahşap köprüden (altındaki akarsu yatağı kurumuştu) geçtiği yerde üçüncü hedefime varmıştım ki korna sesi duymaya başladım. Arabalardan değil de kuşlardan geliyordu. Köprünün en yüksek noktasına vardığımda sağ tarafta bir ev gördüm. Yolun sol tarafında artık gelincikler yoktu, orman ta yolun kenarına kadar her yeri işgal etmişti. Ev, ayakkabıcı kadının kulübesinden çok daha büyüktü, eski TCM Western filmlerindeki çiftlik evleri gibiydi neredeyse, müştemilatları da vardı, iki büyük, bir küçük. En büyüğü bir ambar olmalıydı. Burası bir çiftlikti. Evin arkasında düzgün sıralar halinde ekilmiş büyük bir bahçe vardı. Ekili şeylerin hepsinin ne olduğunu bilmiyordum –hiç hortikültürist değildim– ama mısırı gördüm mü tanırdım. Bütün yapılar eski ve ayakkabıcı kadının cildi kadar griydi ama hepsi yeterince sağlam görünüyordu.

Korna sesi kazlardan geliyordu, hiç yoksa bir düzine varlardı. Mavi elbiseli, beyaz önlüklü bir kadının etrafını sarmışlardı. Kadın bir eliyle önlüğün ucunu havada tutuyordu. Diğeriyle avuç avuç yem saçıyordu. Kazlar bol bol kanat çırparak yemleri kapış kapış götürüyordu. Yakında metal bir yemlikten yemeğini yiyen beyaz bir at vardı, cılız ve yaşlı görünüyordu. Aklıma *eneze* kelimesini getirdi ama tam olarak ne anlama geldiğini bilmediğimden doğru bir kullanım olup olmadığına dair en ufak fikrim yoktu. Atın başına bir kelebek konmuştu, normal boyutlardaydı, bu bayağı sevindiriciydi. Ben yaklaşınca uçtu.

Kadın beni gözucuyla görmüş olmalıydı çünkü başını kaldırdı ve bir eli havada tuttuğu önlüğünün cebinde, ayaklarının dibinde itişip kakışan, kanat çırpan ve daha fazla yem için öten kazlarla öylece donakaldı.

Ben de donakaldım çünkü Dora'nın ne demeye çalıştığını artık anlamıştım: kaz kız. Ama bu donakalmamın sebeplerinden sadece biriydi. Yoğun koyu sarı saçlarında yer yer daha açık renkli ışıltılar vardı. Omzuna dek uzanıyordu. Gözleri büyük ve maviydi, Dora'nın yarısı silinmiş, her daim kısık gözlerinden daha farklı olamazdı. Yanakları pembeydi. Gençti ve sadece tatlı görünmüyordu, güzeldi de. Hikâyelerden fırlama bu güzelliğini tek bir şey bozuyordu. Burnuyla çenesi arasında, yumrulu beyaz bir çizgi dışında hiçbir şey yoktu, çok uzun zaman önce iyileşmiş ciddi bir yaranın izine benziyordu bu çizgi. Yara izinin sağ ucunda küçük bir para boyutunda kırmızı bir leke vardı, açmamış küçük bir güle benziyordu.

Kaz kızın ağzı yoktu.

6

Ona doğru yaklaşınca müştemilatlardan birine doğru bir adım geriledi. Burası çalışanların kaldığı bir yer olabilirdi. İki gri

tenli adam çıktı dışarı, birinin elinde bir yaba vardı. Sadece bir yabancı olmadığımı, aynı zamanda belimde silah olduğunu hatırlayıp durdum. Boş ellerimi havaya kaldırdım.

"Sorun yok. Zarar vermem size. Dora gönderdi beni."

Kaz kız birkaç saniye daha hiç kıpırdamadan durdu, kararını veriyordu. Sonra elini önlüğünden çıkarıp biraz daha mısır ve tahıl attı. Diğer eliyle önce çiftçilerine içeri girmelerini işaret etti, sonra beni eliyle yanına çağırdı. Gittim ama yavaş yavaş, ellerimi indirmeden. Üç tane kaz kanatlarını çırpıp öterek bana doğru geldi, boş ellerimi görünce kıza doğru koşturdular. At etrafına bakınıp öğle yemeğine döndü. Gerçi belki de akşam yemeğiydi, güneş lekesi şimdi yolun diğer tarafındaki ormana doğru hareket ediyordu.

Kaz kız sürüsünü beslemeye devam etti, anlık ürkmesinin dışında bana aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Bahçesinin kenarında ne diyeceğimi bilemeden durdum. Radar'ın yeni arkadaşının benimle dalga geçtiğini fark ettim. Azzızz'ın konuşup konuşamadığını sormuştum, Dora da başını sallamıştı ama aynı zamanda gülümsemişti. Ne şaka ama, sorularına cevap bulması için çocuğu ağzı olmayan genç bir kadına gönder.

"Ben yabancıyım," dedim, bu aptalcaydı tabii, bunu zaten anladığına eminim. Ama o kadar güzeldi ki. Hatta ağzı olması gereken yara izi ve kenarındaki kırmızı leke onu daha da güzelleştiriyordu. Bunun kulağa tuhaf, hatta belki sapkınca geldiğine eminim ama doğru söylüyorum. "Ben... *Ah.*" Kazlardan biri bileğimi gagalamıştı.

Bu ona komik geldi. Önlüğüne uzanıp son yemi çıkardı, küçük yumruğunu sıkıp elini bana uzattı. Elimi açtım, avcuma buğday ve yarma mısır karışımı gibi görünen bir şey döktü. Diğer eliyle de benim elimi sabit tuttu, parmaklarının dokunuşu hafif bir elektrik şoku gibiydi. Ona vurulmuştum. Her genç erkek vurulurdu sanırım.

"Buraya köpeğim yaşlı olduğu için geldim, arkadaşım bana şehirde..." Orayı işaret ettim. "...Onu yeniden gençleştirmenin bir

yolunu bulacağımı söyledi. Şansımı denemeye karar verdim. Binlerce sorum var ama görüyorum ki sen... yani, şey... tam olarak konu..."

Bu noktada, daha da dibe batmak istemediğimden sustum, avcumdaki yemi kazlara saçtım. Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Bu da ona komik gelmiş gibiydi. Önlüğünün ucunu bırakıp silkeledi. Kazlar son tozlu taneleri de almak için etrafına toplandılar, sonra da çene çalıp ötüşerek ambara doğru yollandılar. Kaz kız kollarını başının üstüne kaldırdı, elbisesinin kumaşı hayranlık uyandıran göğüslerinin üstünde gerildi. (Evet, bunu fark ettim, suçumu kabul ediyorum.) Ellerini iki kere çırptı.

Yaşlı beyaz at başını kaldırıp salınarak ona doğru yürüdü. Yelesinin renkli cam ve kurdelelerle örüldüğünü fark ettim. Süslemesine bakılırsa dişiydi. Biraz sonra dişiliğinde emin oldum çünkü at konuştuğunda bir kadının sesiyle konuştu.

"Sorularından bazılarına cevap vereceğim çünkü seni Dora gönderdi ve çünkü sahibem taktığın güzel mavi taşlı kemeri tanıyor."

Kemer ya da kılıfındaki .45'lik atın hiç umurunda değil gibiydi, yola ve diğer tarafındaki ağaçlara bakıyordu. Düğmeli kemere bakan kaz kızdı. Sonra o parlak mavi gözleriyle bana baktı.

"Adrian mı gönderdi seni?"

Ses beyaz attan geliyordu –en azından onun çevresinden– ama kızın boğazında ve bir zamanlar ağzının olduğu yerde oynayan kaslarını görebiliyordum.

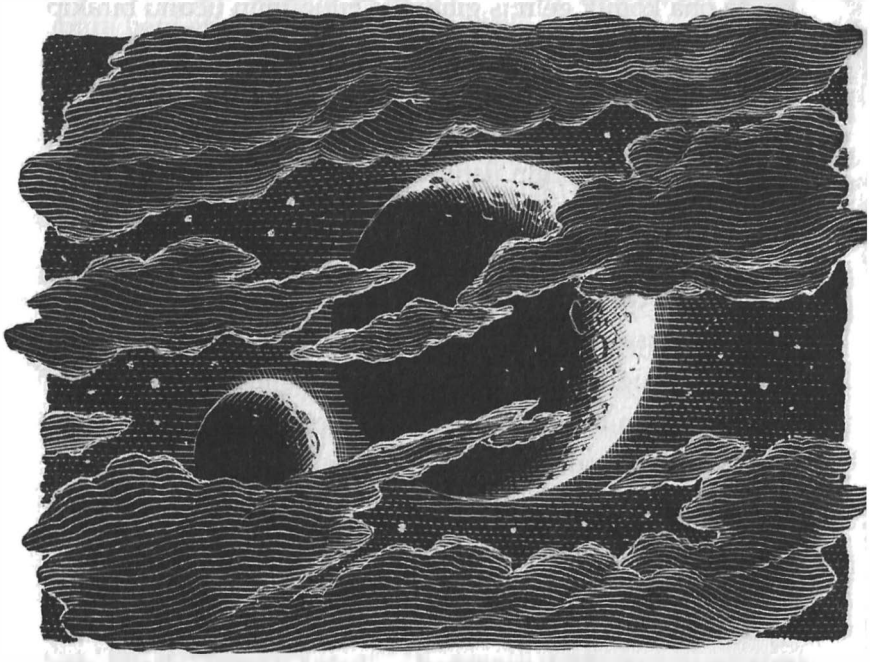
"Sen bir vantriloksun!" deyiverdim.

Gözleriyle gülümseyip elimi tuttu. Dokunuşu yine o şoklardan birini yaşattı bana.

"Gel."

Kaz kız beni çiftlik evinin arkasına doğru götürdü.

Leah ve Falada. Ona Yardım Et. Yolda Bir Karşılaşma. Kurtlar. İki Ay.

1

Sadece bir saat konuştuk ve konuşmanın çoğunu da ben yaptım ama o bir saat onun sıradan bir çiftçi kız olmadığını anlamam için yeterince uzun bir süreydi. Bu kulağa muhtemelen kibirli gelmiştir, çiftçi kızların zeki, tatlı, hatta güzel olabileceğine inanmıyormuşum gibi. Kastettiğim bu değil. Şu koca dünyamızda bir yerlerde vantrilokluk yapabilen çiftçi kızlar bile vardır eminim. Ama onda başka bir şey vardı, daha fazlası vardı. İnsanların –

sadece çalışanlarının değil üstelik– ricalarını yerini getirmesine alışıkmış gibi bir *havası*, bir özgüveni vardı. Muhtemelen aniden ortaya çıkışımdan kaynaklı o ilk çekincesinin ardından kesinlikle hiç korkmamıştı.

Muhtemelen size bunu söylememe gerek yok çünkü zaten biliyorsunuz ama ona sırılsıklam âşık olmam da sadece bir saat sürdü. Bu tip hikâyelerde hep böyle olur değil mi? Ama benim için bir hikâye değildi bu, hayatımdı. Aynı zamanda Charlie Reade'in bahtıydı: Hem yaşı senden büyük hem de dudaklarını asla öpemeyeceğin bir kıza âşık ol. Dudağının olması gereken yerdeki yara izini memnuniyetle öperdim bu arada, abayı nasıl yaktığımı bundan anlayabilirsiniz. Bildiğim bir diğer şey de dudakları olsun olmasın o benim gibilerin dengi değildi. O kaz besleyen bir kızdan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası.

Ayrıca güzel kız, ona tutulmuş Romeo'yla bir at aracılığıyla konuşmak zorundayken ne kadar romantik olabilirdin ki?

Ama at aracılığıyla konuştuk işte.

2

Bahçenin yanında bir çardak vardı. Çardakta, küçük yuvarlak bir masada oturduk. İki işçi mısırların içinden çıkıp dolu sepetlerle ambara yöneldiler, sanırım burada ekim ayı başında değil de yaz aylarındaydılar. At yakınlarda otladı. Yüzü çok kötü deforme olmuş gri bir kız bir tepsi getirip önümüze koydu. Tepside iki kumaş mendil, bir bardak ve iki sürahi vardı, biri büyüktü, diğeri restoranlarda getirdikleri, o normalin yarısı kadar olan minik sürahilerdendi. Büyük olanda limonataya benzer bir şey vardı. Küçükte sarı yapış yapış, püre benzeri bir şey vardı. Kaz kız büyük sürahiden bardağımı doldurup içmemi işaret etti. Dediğini biraz da utanarak yaptım. Utandım çünkü benim bir şeyler içebilecek bir ağzım vardı.

"Güzel," dedim, gerçekten güzeldi, tatlı ve mayhoşluğu tam yerindeydi.

Gri kız, hâlâ kaz kızın yanında duruyordu. Küçük sürahideki sarı püreyi işaret etti.

Kaz kız başını salladı ama burun delikleri bir iç çekişle büyüdü ve ağzı olması gereken yara izi kenarlarından biraz aşağı sarktı. Servis yapan kız, teni kadar gri elbisesinin cebinden cam bir pipet çıkardı. Pipeti pürenin içine koyma niyetiyle eğildi ama kaz kız pipeti ondan alıp masanın üstüne koydu. Servis yapan kıza bakıp başını salladı ve ellerini *namaste* der gibi birleştirdi. Kız da ona başıyla karşılık verip ayrıldı.

O gittiğinde kaz kız ellerini çırpıp atı çağırdı. At gelip başını çardağın korkuluğunun üstünden aramıza uzattı, hâlâ son lokmasını çiğniyordu.

"Ben Falada," dedi at ama ağzı vantrilokların dizinde oturan kuklalarınki gibi oynamadı, sadece çiğnemeye devam etti. Kızın bu ses attan çıkıyormuş numarasını neden sürdürdüğüne dair en ufak fikrim yoktu. "Sahibemin adı Leah."

Adının nasıl yazıldığını daha sonra Dora'dan öğrendim, ama o sırada duyduğum isim *Leia*'ydı, *Yıldız Savaşları*'ndaki gibi. Yaşanan onca şeyin ardından bu gayet mantıklı gelmişti. Rumpelstiltskin'in bir versiyonuyla ve bir ayakkabının içinde olmasa da bir ayakkabının altında yaşayan yaşlı bir kadınla çoktan tanışmıştım, ben kendim Jack ve Fasulye Sırığı'nın bir versiyonuydum, *Yıldız Savaşları* da inanılmaz özel efektleri olsa bile aslında sadece bir masal sayılmaz mıydı?

"İkinizle de tanıştığıma sevindim," dedim. O gün başıma gelen tüm tuhaf şeyler arasında (beni daha da tuhaf şeyler bekliyordu) bu birçok açıdan en tuhafıydı ya da belki en gerçeküstü olanı demeliyim. Hangisine bakacağımı bilemediğimden, tenis maçı izleyen biri gibi durmadan bir ona bir ona bakıyordum.

"Seni Adrian mı gönderdi?"

"Evet ama ben onu Howard olarak tanıdım. Önceden... Adrian'mış. Onu en son ne zaman gördün?"

Leah bunu düşündü, kaşlarını çatmıştı. Kaşlarını çatışı bile güzeldi (Şu andan itibaren bu tip gözlemlerimi yazmaktan kaçınmaya çalışacağım ama zor olacak). Sonra başını kaldırdı.

"Ben çok daha gençtim," dedi Falada. "Adrian da gençti. Yanında bir köpek vardı, henüz yavruydu. Zıplayıp dururdu. Yavrunun tuhaf bir adı vardı."

"Radar."

"Evet."

Leah başını salladı, at tüm bunlarla alakası yokmuş gibi ağzındakini çiğnemeye devam etti.

"Adrian vefat mı etti? Buradaysan ve onun kemerini takıp silahını taşıyorsan öyle olmalı."

"Evet."

"O zaman güneş saatinde bir kez daha dönmemeye karar verdi? Öyleyse bilgece davranmış."

"Evet. Öyle yaptı." Limonatamın bir kısmını içip bardağı bıraktım ve öne doğru eğildim. "Buraya Radar için geldim. Artık yaşlandı, onu güneş saatine götürmek ve..." Ne diyeceğimi düşünürken aklıma başka bir bilimkurgu masalı geldi, *Logan'ın Kaçışı*. "Onu gençleştirmek istiyorum. Sorularım var..."

"Bana hikâyeni anlat," dedi Falada. "Sonrasında sorularını cevaplayabilirim, uygun görürsem tabii."

Burada bir duralım, şunu söylemeliyim ki ben Falada üzerinden Leah'dan biraz bilgi aldım ama o benden çok daha fazlasını aldı. Bir havası vardı, ona itaat edilmesine alışıkmış gibi bir havası... Ama acımasızca veya zorbalıkla değil. Hoş ve kibar davranma zorunluluğunda olduklarının farkında olan insanlar –iyi yetiştirilmiş insanlar– var ve böyle davranmak zorunda olmadıklarında bu zorunluluk iki katına çıkıyor. Ama hoş davransın ya da davranmasınlar, genelde istediklerini alıyorlar.

Dora'nın evine karanlık çökmeden önce dönmek istediğimden (gece çöktükten sonra o ormandan ne çıkar hiç bilemiyordum) genelde görevime odaklandım. Ona Bay Bowditch'le nasıl

tanıştığımızı, ona nasıl baktığımı, nasıl arkadaş olduğumuzu anlattım. Ona altından bahsettim, şimdilik elimde yeterince olduğunu ama bu dünyaya açılan kuyuyu onu kötüye kullanabilecek benim dünyamdaki insanlardan gizlemek için ilerde daha fazlasına ihtiyaç duyabileceğimi açıkladım. Bay Heinrich öldüğü için altını nakde çevirmenin bir yolunu bulmam gerektiğini anlatmaya zahmet etmedim.

"Çünkü ileride, yıllar sonra, yine ödenmesi gereken vergiler olacak ve bu vergiler bayağı yüksek. Verginin ne olduğunu biliyor musun?"

"Ah, evet," dedi Falada.

"Ama şu anda beni asıl endişelendiren Radar. Güneş saati şehirde, değil mi?"

"Evet. Oraya gidersen çok sessiz olmalısın ve Adrian'ın bıraktığı işaretleri takip etmelisin. Ve oraya asla ama *asla* geceleyin gitmemelisin. Sen tam insanlardan birisin."

"Tam insan mı?"

Masanın üzerinden uzanıp alnıma, yanağıma, burnuma ve ağzıma dokundu. Parmakları hafif, dokunuşu kaçar gibiydi ama yine o elektrik şoklarıyla sarsıldım.

"Tam," dedi Falada. "Gri değil. *Bozulmamış*."

"Ne oldu?" diye sordum "Bunu yapan Gog..."

Dokunuşu bu sefer hafif değildi, avcunu ağzıma öyle sert vurdu ki dudaklarım dişlerime geçti. Başını iki yana salladı.

"Adını asla söyleme, uyanışını hızlandırırsın." Elini boğazına götürdü, parmakları çenesinin sağ tarafındaydı.

"Yoruldun," dedim. "Konuşmak için yaptığın şey zor olmalı."

Başını salladı.

"Ben gideyim. Belki yarın yine konuşabiliriz."

Ayağa kalkacak oldum ama kalmamı işaret etti. Bu emrin şüphe götürür yanı yoktu. Parmağını Radar'ın gayet iyi anlayacağı biçimde aşağı indirdi: *Yere yat.*

Cam pipeti sarı pürenin içine koydu, sonra sağ elinin işaret parmağını kırmızı lekeye, güzel tenindeki o tek kusura uzattı. O parmağındaki dışında tüm tırnaklarının kısa kesildiğini fark ettim. Tırnağını kırmızı lekenin içinde kayboluncaya dek ağzının kenarına bastırdı. Sonra çekti. Yarası açıldı ve bir damla kan oradan çenesine doğru bir çizgi halinde aktı. Pipeti açtığı bu küçük deliğe soktu, besin olarak aldığı bu şey her neyse onu içine çekerken yanakları içe çöktü. Küçük sürahideki sarı şeyin yarısı kayboldu. Benim tek yudumda bitirebileceğim kadardı aslında sürahideki. Ama boğazı tek bir kere değil defalarca kez kasıldı. Tadı da göründüğü kadar çirkin olmalıydı çünkü zorla içiyordu. Boğazında olsa nefes borusu kesiği denebilecek yerden çıkardı pipeti. Delik anında kayboldu ama kırmızı leke her zamankinden daha da öfkeli görünüyordu. Güzelliğine lanetler yağdırıyor gibiydi.

"O kadarı yeter mi ki?" Sesim dehşete kapılmış gibi çıkmıştı. Buna engel olamamıştım. "Neredeyse hiç içmedin!"

Bitkin bir halde başını salladı. "Yara acıtıyor, yıllardır aynı birkaç şeyi yediğimden tadı da kötü geliyor. Bazen açlıktan ölmeyi tercih edermişim gibi hissediyorum ama bu bazı çevrelerde sevinçle karşılanır." Bunu söylerken başını benim geldiğim ve şehrin olduğu sol tarafa eğdi.

"Üzgünüm," dedim. "Yapabileceğim bir şey olsaydı..."

Başını anladığını göstermek için salladı (tabii ki insanlar onun için bir şeyler yapmak isterdi, ilk sırayı kapmak için birbirileriyle bile savaşırlardı) ve yeniden *namaste* hareketini yaptı. Sonra mendillerden birini alıp sızan kanı sildi. Lanetleri duymuştum –masal kitapları bunlarla doluydu– ama ilk kez kendi gözümle görüyordum.

"Onun bıraktığı işaretleri izle," dedi Falada. "Kaybolma, yoksa gece askerleri seni yakalar. Radar'ı da." Bu onun için söylemesi zor bir isim olmalıydı çünkü *Rayar* dedi, aklıma Dora'nın sevinç dolu karşılamasını getirdi. "Güneş saati stadyum meydanında,

sarayın arka tarafında. Hızlı davranır ve sessiz olursan amacına ulaşabilirsin. Bahsettiğin altına gelince, altın içeride. Onu almak çok daha tehlikeli."

"Leah, sen bir zamanlar o sarayda mı yaşıyordun?"

"Çok eskiden," dedi Falada.

"Sen..." Söylemek için kendimi zorlamam gerekti, gerçi cevap bence gayet açıktı. "Sen bir prenses misin?"

Başını eğdi.

"Öyleydi." Leah şimdi kendinden –Falada aracılığıyla– üçüncü bir kişi gibi bahsediyordu. "En küçük prenses, ondan daha büyük dört ablası ve iki abisi –yani iki de prens– vardı. Kız kardeşleri öldü, Drusilla, Elena, Joylene ve Falada, adımı ondan aldım. Robert öldü, onun zavallı, ezilmiş bedenini gördü. Ona her zaman iyi davranan Elden da öldü. Annesi ve babası da öldü. Ailesinden çok az kişi kaldı geriye."

Böylesi bir felaketin korkunçluğunu kavramaya çalışırken sessiz kaldım. Ben annemi kaybetmiştim ve o bile yeterince kötüydü.

"Sahibemin amcasıyla görüşmelisin. Sahil Yolu'nun yanındaki tuğla evde yaşıyor. O sana daha çok şey anlatır. Leydim artık yoruldu. Sana güzel bir gün ve güvenli bir yolculuk diliyor. Gece Dora'nın yanında kalmalısın."

Ayağa kalktım. Güneş lekesi, ağaçlara kadar inmişti neredeyse.

"Sahibem sana iyi şanslar diliyor. Adrian'ın köpeğini umduğun gibi gençleştirmeyi başarırsan sahibemin eskisi gibi onu zıplayıp koştururken izleyebilmesi için buraya getirmelisin."

"Getireceğim. Bir soru daha sorabilir miyim?"

Leah yorgun yorgun başını sallayıp bir elini kaldırdı, *sor ama kısa tut.*

Küçük deri ayakkabı tabanlarını cebimden çıkarıp Leah'ya, sonra da (biraz salak gibi hissederek) Falada'ya gösterdim ki hiç aldırış etmedi. "Bunları bana Dora verdi ama onlarla ne yapacağımı bilmiyorum."

Leah gözleriyle gülümseyip Falada'nın burnunu okşadı.

"Dora'nın evine dönerken gezginler görebilirsin. Yalınayaklarsa yırtılmış ya da eskimiş ayakkabılarını tamir etmesi için Dora'ya vermişlerdir. Yalınayak olduklarını görünce onlara bu nişanları vereceksin. *Bu* tarafta, yolun aşağısında..." Şehrin aksi yönünü gösterdi. "...Dora'nın kardeşinin dükkânı var. Gezginlerde o nişanlardan varsa onlara yeni ayakkabılar verir."

Bunu bir düşündüm. "Dora eskiyenleri tamir ediyor."

Leah başını salladı.

"Sonra ayakkabısız insanlar kardeşine, dükkân sahibine gidiyor."

Leah başını salladı.

"Eski ayakkabılar –benim Radar'ı gençleştirmeyi umduğum gibi– yenilendiğinde Dora ayakkabıları kardeşine götürüyor?"

Leah başını salladı.

"Kardeşi ayakkabıları satıyor mu?"

Leah başını iki yana salladı.

"Neden? Dükkânlar genelde kâr eder."

"Hayatta kâr etmekten daha önemli şeyler vardır," dedi Falada. "Sahibem artık çok yorgun, dinlenmesi gerek."

Leah elimi tutup sıktı. Bunun bana nasıl bir his verdiğini söylememe gerek yok herhalde.

Elimi bırakıp ellerini tek bir kez çırptı. Falada rahvan bir koşuyla uzaklaştı. Gri çiftlik çalışanlarından biri ambardan çıkıp atın yan tarafına hafifçe vurdu. Yanı sıra yürüyen gri adamla birlikte gayet istekli ambara doğru ilerledi.

Etrafıma bakınca püre ve limonatayı getiren kadının orada olduğunu gördüm. Bana başını sallayıp evi ve ötesindeki yolu işaret etti. Resmi görüşme –çünkü hiç şüphem yok, yaptığımız buydu– bitmişti.

"Görüşmek üzere ve teşekkürler," dedim.

Leah *namaste* hareketini yaptı, sonra başını eğdi ve ellerini önlüğünün önünde kavuşturdu. Hizmetçisi (ya da belki nedime-

siydi) benimle beraber yola kadar yürüdü, uzun gri elbisesinin etekleri yeri süpürüyordu.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordum.

"Biraz." Boğuk bir hırıltı gibi çıkmıştı sesi. "Acıyor."

İşlek yola ulaştık. Geldiğim yönü gösterdim. "Amcasının tuğla evi ne kadar uzakta? Biliyor musun?"

Biçimsiz gri parmağını kaldırdı.

"Bir gün mü?"

Başını salladı, bu buralarda en sık görülen iletişim biçimiydi, artık öğrenmiştim. Tabii vantrilokluk yapamayanlar için.

Amcasına ulaşmak bir gün. Otuz kilometrelik yolsa bu, şehre ulaşmak bir, hatta iki gün daha sürebilirdi. Hatta belki de üç. Kuyuya çıkan yeraltı koridoruna dönüşü de katarsam toplamda belki altı gün edecekti, o da her şey yolunda giderse tabii. O zamana babam dönmüş ve kaybolduğumu bildirmiş olurdu.

Korkardı ve içmeye başlayabilirdi. Bir köpeğin hayatı için babamın sağlığını riske atıyordum... Hem güneş saati varsa bile yaşlı bir Alman çoban köpeğinde işe yarayıp yaramayacağı nereden belliydi ki? Yapmayı düşündüğüm şeyin sadece delice değil, aynı zamanda bencilce olduğunu fark ettim, bunu daha önce fark etmeliydin, diyeceksiniz. Şimdi geri dönersem kimse bir şey anlamazdı. Andy kulübenin kapısını kilitlediyse kırıp dışarı çıkmam gerekecekti tabii, gerçi bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumu düşünüyordum. Hillview takımında devirme standına çarpıp onu otuz kırk santim itmeyi geç, tamamen yere deviren birkaç oyuncudan biriydim. Bir şey daha vardı: Evi özlemiştim. Buraya geleli sadece birkaç saat olmuştu ama hüzünlü, havası kapalı, gerçek tek rengin uzayıp giden gelincik tarlalarında olduğu bu diyarda günün sonuna yaklaşırken... evet, ev hasreti çekiyordum.

Radar'ı alıp geri dönmeye karar verdim. Seçeneklerimi yeniden düşünecektim. Kimseyi endişelendirmeden bir, hatta iki hafta ortadan kaybolabileceğim daha iyi bir plan yapmaya çalışacaktım. Bunun nasıl bir plan olacağına dair en ufak fikrim yoktu

ve sanırım derinlerde (kendimizden sır saklamaya çalıştığımız o karanlık, küçük dolapta) sonunda Radar ölene dek bu işi erteleyip duracağımı biliyordum ama yapmak istediğim buydu.

Ta ki gri hizmetçi beni dirseğimden tutana dek. Yüzünden geri kalandan anladığım kadarıyla bunu yapmak onu korkutuyordu ama yine de sıkı sıkı tutmuştu. Beni kendine doğru çekti, parmak ucunda yükseldi ve acılı bir hırıltıyla fısıldadı.

"Ona yardım et."

3

Ağır ağır Dora'nın Ayakkabı Evi'ne doğru yürüdüm, azalan gün ışığının neredeyse farkında bile değildim. Leah'nın (o noktada adını hâlâ Leia sanıyordum) bir zamanlar ağzı olan yerin kenarındaki kırmızı yarayı nasıl açtığını düşünüyordum. Nasıl kanadığını, kim bilir canının nasıl yandığını ama yapış yapış püre hayatta kalmak için tüketebileceği tek şey olduğundan bunu yine de yaptığını.

En son ne zaman mısır yemişti ya da kereviz sapı veya Dora'nın leziz tavşan yahnisinden bir kâse? Radar yavruyken ve çok daha genç bir Falada'nın etrafında hoplayıp zıplarken de ağızsız mıydı? Aşırı yetersiz beslenmesine rağmen sürüp giden güzelliği acımasız bir şaka mıydı? Her daim açlık çekmesine rağmen iyi ve sağlıklı görünmekle mi lanetlenmişti? *Ona yardım et.*

Bunu yapmanın bir yolu var mıydı ki? Masallarda olurdu. Annemin ben en fazla beş yaşındayken bana Rapunzel'in hikâyesini okuyuşunu hatırlıyordum. Hatıranın bu kadar canlı kalmasının sebebi hikâyenin sonuydu: Korkunç bir zalimlik sevgiye yeniliyordu. Kötü bir cadı Rapunzel'i kurtaran prensi onu kör ederek cezalandırıyordu. Zavallı adamın karanlık ormanda önüne çıkan engelleri hissedebilmek için kollarını öne uzatıp dolaştığı bir resmi gayet net hatırlıyordum. Sonunda Rapunzel'e kavuşuyordu

ve kızın gözyaşları onun körlüğünü geçiriyordu. Leah'nın ağzını normale döndürebilmemin bir yolu var mıydı? Üstüne ağlayınca açılmazdı herhalde ama benim *yapabileceğim* bir şeyler vardı belki de, koca bir güneş saatinin yılları geriye çevirebildiği bir dünyada her şey mümkün olabilirdi.

Ayrıca sıkıysa bana hikâyenin güzel kıza yardım eden kahramanı olmak istemeyen genç bir delikanlı gösterin. Babamın yeniden içmeye başlaması ihtimaline gelince, Lindy bana bir keresinde şöyle demişti: "Onun içmeyi bırakmasında kendine pay çıkaramazsın çünkü içmeyi bırakan o. Ve yeniden içmeye başlarsa suçu üstlenemezsin çünkü içmeye başlayan da o."

Bu düşüncelere dalmış, yere, ayakkabılarıma bakarak ilerlerken bir tekerlek gıcırtısı duydum. Başımı kaldırınca küçük, köhne bir at arabasının bana doğru yaklaştığını gördüm, arabayı öyle yaşlı bir at çekiyordu ki Falada onun yanında sağlık ve gençlik timsali gibi dururdu. Arabada birkaç bohça vardı, en büyüğünün tepesine bir tavuk oturmuştu. Arabanın yanında –yorgun argın– yürüyen genç bir kadın ve bir adam vardı. Grilerdi ama Leah'nın çiftlik çalışanları ve hizmetçisi kadar gri değillerdi. Koyu gri hastalık belirtisiyse bu insanlar hâlâ hastalığın erken safhalarındaydı... ve Leah hiç gri değildi, sadece ağzı yoktu. Bu da başka bir gizemdi.

Genç adam atın dizginlerini çekip onu durdurdu. Çift bana korku ve umut karışımı bir ifadeyle baktı. Yüz ifadelerini gayet kolay okuyabiliyordum çünkü yüzlerinin büyük kısmı duruyordu. Kadının gözleri yukarı doğru çekilmeye başlamıştı ama Dora'nın dünyaya baktığı yarıklara dönüşmelerine daha çok vardı. Adam daha da kötü durumdaydı, burnunun erimesi olmasa gayet yakışıklı sayılabilirdi.

"Ho," dedi. "Bu iyi bir karşılaşma mı? Öyle değilse istediğini al. Senin silahın var, benim yok ve seninle dövüşemeyecek kadar yorgun ve kederliyim."

"Hırsız değilim," dedim. "Sadece sizin gibi gezginim."

Kadın tozlu ama sağlam görünen kısa, bağcıklı botlar giyiyordu. Adam yalınayaktı. Ve ayakları pisti.

"Sen köpekli hanımın karşılaşacağımızı söylediği kişi misin?"

"Evet, benim sanırım."

"Sende nişan var mı? Sende olacağını söyledi, giydiğim botları ona verdim. Babamın botlarıydı ama artık parçalanıyorlardı."

"Bize zarar vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu genç kadın. Ama sesi yaşlı bir kadınınki gibiydi. Henüz Dora'nınki gibi bir hırıltıya dönüşmemişti ama o yoldaydı.

Bu insanlar lanetli, diye düşündüm. *Hepsi. Ve bu* yavaş yavaş *etki gösteren bir lanet. En kötüsü yani.*

"Size zarar vermeyeceğim." Cebimden küçük deri ayakkabı nişanlardan birini çıkarıp genç adama verdim. O da kendi cebine tıkıştırdı.

"Adamıma ayakkabı verecek mi?" diye sordu kadın o hırıltılı sesiyle.

Bu soruyu babası sigorta sektöründe çalışan bir çocuğa yaraşır biçimde dikkatlice cevapladım. "Anladığım kadarıyla verecek."

"Yola devam etmeliyiz," dedi kocası, kocasıysa tabii. Onun sesi biraz daha iyiydi ama benim geldiğim yerde kimse ona televizyon sunuculuğu ya da sesli kitap seslendirme işi vermezdi. "Teşekkür ederiz."

Yolun diğer tarafındaki ormandan bir uluma yükseldi. Adeta bir çığlığa dönüşene dek tizleşti. Korkunç bir sesti, kadın adama doğru sokuldu.

"Yola devam etmeliyiz," dedi adam yeniden. "Kurtlar."

"Nerede kalacaksınız?"

"Köpekli hanım bize bir kara tahta gösterip ev ve ambar olduğunu düşündüğümüz bir yer çizdi. Gördün mü orayı?"

"Evet, sizi içeri alırlar eminim. Ama acele edin, ben de aynını yapacağım. Bence karanlık çöktükten sonra yolda kalmak pek..."

akıl kârı değil, diye düşündüm ama bunu söyleyemedim. "akıllıca olmaz."

Olmazdı çünkü kurtlar geldiğinde, tuğlayı bırak, bu ikisinin saman ya da dallardan bir evi bile yoktu. Bu diyara yabancıydılar. Benim en azından bir arkadaşım vardı. "Hadi gidin. Sanırım yarın yeni ayakkabıları alabilirsiniz. Bir dükkân var, bana bir dükkân olduğunu söylediler. Ona şu... şeyi... nişanı gösterirseniz size ayakkabı verecek. İzninizle bir soru sormak istiyorum."

Beklediler.

"Burası neresi? Adı ne?"

Bir tahtam eksikmiş gibi –muhtemelen bu da söyleyemeyeceğim deyişlerden biriydi– baktılar bana, sonra adam cevap verdi. "Tis Empis."

"Teşekkürler."

Onlar kendi yollarına gitti. Ben de kendi yoluma. Hızımı artırıp koşar adım ilerledim. Başka uluma sesi duymadım ama alacakaranlığın kasveti Dora'nın kulübe penceresinin insanı hoş karşılayan ışığını gördüğüm sırada iyice ağırlaşmıştı. Merdivenlerin dibine de bir lamba koymuştu.

Karanlıkta bir gölge bana doğru yaklaştı, elim Bay Bowditch'in .45'liğinin kabzasına gitti. Derken gölge, biçim alıp Radar'a dönüştü. Zıplamaya çalışıp hasta arka bacaklarını zorlamasın diye bir dizimin üstüne çöktüm. Belli ki o da tam zıplamaya hazırlanıyordu. Onu boynundan tutup başını göğsüme çektim.

"Merhaba kızım, nasılsın?"

Kuyruğunu öyle bir sallıyordu ki kıçı bir sarkaç misali sağa sola sallanıyordu. Bu konuda bir şey yapabilecekken onu ölüme mi terk edecektim? Bok terk ederdim.

Ona yardım et, demişti Leah'nın hizmetçisi. Orada, o karanlık çöken yolda ikisine de yardım etmeye karar verdim, hem yaşlı köpeğe hem de kaz kız prensese.

Yapabilirsem.

Radar benden ayrılıp yolun gelincik tarlası tarafına gidip çömeldi. "İyi fikir," dedim ve fermuarımı indirdim. İşimi görürken bir elimi silahın kabzasından ayırmadım.

4

Dora benim için şöminenin yanında bir yatak hazırlamıştı. Kılıfında renkli kelebekler olan bir yastık bile vardı. Ona teşekkür ettim, o da bana reverans yaptı. Kırmızı ayakkabılarının (Oz'da Dorothy'nin giydiklerine benziyorlardı) yerini sarı Converse'lerin aldığını görünce çok şaşırdım.

"Bu ayakkabıyı Bay Bowditch mi verdi sana?"

Başını sallayıp kendine has gülümsemesiyle ayakkabılarına baktı.

"Özel günlere sakladığın ayakkabın mı?" Özel olduklarını düşünmüştüm çünkü sanki kutudan yeni çıkmış gibi tertemizdiler.

Başını sallayıp beni işaret etti, sonra da ayakkabıları gösterdi: *Senin için giydim.*

"Teşekkürler Dora."

Kaşları alnına doğru erimiş gibi görünüyordu ama kaşlarından geriye kalanları havaya kaldırıp geldiğim yönü işaret etti. "Zii?"

"Anlamadım."

Atölyesine dönüp küçük kara tahtasını aldı. Genç adama ve kadına göstermek için çizdiği evi ve ambarı belirten kareleri sildi, sonra da büyük harflerle şöyle yazdı: LEAH. Düşünceli düşünceli yazdığını inceledi, sonra ekledi:?

"Evet," dedim. "Kaz kız. Onu gördüm. Gece kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler. Yarın yola çıkacağız."

Göğsünde kalbinin üstüne vurdu, Radar'ı gösterdi, sonra da beni, ardından ellerini etrafı göstererek havaya kaldırdı. *Benim evim sizin eviniz.*

5

Yemekte yine yahni vardı, bu sefer yanında sert ekmekle beraber. Sert ama leziz. Mum ışığında yedik, Radar da kendi payına düşeni aldı. Yemesine izin vermeden önce sırt çantamdan hap şişesini çıkardım ve yemeğin suyuna iki hap koydum. Sonra ne kadar uzun bir yol gitmemiz gerektiğini düşününce üçüncü bir hap daha ekledim. Ona bu hapları vererek kaş yaparken göz çıkartacağım fikrini aklımdan çıkaramıyordum.

Dora hapları işaret edip başını yana eğdi.

"Onun iyi hissetmesini sağlıyorlar. Önümüzde uzun bir yol var ve o eskiden olduğu kadar güçlü değil. Öyle olduğunu sanıyor ama değil. Haplar bittiğinde sanırım..."

Yolun öte yanından uzayıp giden bir uluma daha yükseldi. Sonra buna bir tane daha eklendi, sonra bir üçüncüsü. İnanılmaz yüksek bir ses çıkarıyorlardı, ulumalar yükselip öyle çığlıklara dönüşüyordu ki içimden dişlerimi sıkmak geliyordu. Radar başını kaldırdı ama havlamadı, sadece göğsünün ta derinlerinden gelen bir sesle hırladı.

"Kurtlar," dedim.

Dora başını salladı, kollarını göğsünde çaprazladı ve omuzlarını tuttu. Abartılı bir hareketle titrer gibi yaptı.

Ulumalara daha çok kurt katıldı. Bunu bütün gece sürdürürlerse yolculuğuma çıkmadan önce pek dinlenebileceğimi sanmıyordum. Dora aklımı mı okudu, yoksa öyle mi denk geldi bilmiyorum. Ama yine de ayağa kalkıp beni de yuvarlak pencerenin yanına çağırdı. Gökyüzünü gösterdi. O kısaydı, yukarı bakmak için eğilmesi gerekmiyordu ama ben eğilmek zorundaydım. Gördüğüm şey, o gün içimde resmen geçit töreni yapan şoklara bir yenisini ekledi.

Bulutlar aralanmış, aralarında uzun bir açıklık oluşmuştu. Ortaya çıkan gökyüzünde iki ay vardı, biri diğerinden daha büyüktü. Boşluktan hızlıca geçiyor gibi görünüyorlardı. Büyük olan çok büyüktü. Kadim yüzeyindeki krater, vadi ve kanyonları

görmek için teleskoba ihtiyacım yoktu. Üzerimize düşecek gibi duruyordu. Derken açıklık kapandı. Kurtlar ulumayı kesti, hem de anında. Sanki devasa bir hoparlörden yayın yapıyorlardı da birisi fişi çekmişti.

"Bu her gece oluyor mu?"

Başını iki yana salladı, ellerini uzatıp bulutları gösterdi. Hareketlerle ve yazabildiği birkaç kelimeyle iletişim kurmak konusunda iyiydi ama bu dediğini hiç anlayamamıştım.

6

Kulübenin ön ya da arka tarafa açılmayan tek kapısı alçak ve Dora'nın boyutlarına göreydi. Küçük soframızı kaldırdıktan sonra (yardım etmeye çalıştığımda beni kovalamıştı) bu kapıdan girdi ve beş dakika sonra üzerinde çıplak ayaklarına dek uzanan bir gecelik ve saçından geriye kalana bağladığı bir bandanayla geri geldi. Ayakkabılar elindeydi. Onları dikkatlice –saygıyla– yatağının başındaki bir rafa koydu. Orada bir şey daha vardı, daha yakından bakmayı istediğimde onu bana uzattı ama belli ki vermeye pek hevesli değildi. Bu kucağında belli ki Radar olan bir yavru köpek tutan Bay Bowditch'in küçük, çerçevelenmiş bir fotoğrafıydı. Dora onu göğsüne bastırıp sevdi, sonra da Converselerin yanına koydu.

Küçük kapıyı, ardından da beni işaret etti. Diş fırçamı alıp içeri girdim. Kitaplar ve birkaç eski film dışında eski tip tuvalet görmemiştim ama bir sürü görseydim de aralarında en düzgünü bu olurdu herhalde. Temiz su dolu teneke bir leğen, ahşap kapağı kapalı bir tuvalet vardı. Duvardaki bir vazoya gelincikler konmuştu, o tatlı vişne kokularını yayıyorlardı. İnsan atığı kokusu yoktu. Hiç.

Ellerimi ve yüzümü yıkayıp daha çok kelebek işlenmiş küçük bir havluyla kuruladım. Dişlerimi susuz fırçaladım. İçerde en

fazla beş dakika kalmışımdır, belki o kadar bile değil ama dışarı çıktığımda Dora çoktan küçük yatağında uyuyakalmıştı. Radar da yanında uyuyordu.

Ben de kendi yer yatağıma uzandım, battaniyelerden oluşan bir tabakaydı yatak, bir battaniye de üzerime örtmem için düzgünce katlanıp konmuştu. Battaniyeye hemen o an ihtiyaç duymadım çünkü şöminedeki közlerden hâlâ güzel bir sıcaklık geliyordu. Ateşleri güçlenip zayıflarken onları izlemek hipnotize ediciydi. Kurtlar onları delirten ay ışığı olmadığından sessizdi ama saçaklara vuran hafif bir rüzgâr vardı, sert estiğinde ses bazen alçak bir çığlığa benziyordu, kendi dünyamdan ne kadar uzakta olduğumu düşünmemek imkânsızdı. Tabii, tepeden yukarı kısa bir yol yürüyüp, yeraltı koridorunda bir buçuk kilometre ilerleyip, dönen yüz seksen beş basamağı tırmanarak kuyunun tepesine çıkabilirdim ama asıl mesafe bu değildi. Burası diğer dünyaydı. Empis'ti, gökyüzünde iki ayın dolaştığı yerdi. O kitabın kapağını düşündüm, içine yıldızlar dökülen bir huni.

Yıldız değil, diye düşündüm. *Hikâyeler. Huniye* dökülen ve bizim dünyamıza pek de değişmeden gelen sayısız hikâye.

Sonra üçüncü sınıf öğretmenim Bayan Wilcoxen'ı düşündüm, her gün dersi, *bugün ne öğrendik çocuklar?* diyerek bitirirdi.

Ne öğrenmiştim? Burası bir lanet altında varlığını sürdüren büyülü bir yerdi. Burada yaşayan insanlar durmadan ilerleyen bir rahatsızlık ya da hastalıktan mustaripti. Şimdi ayakkabı mânisinin neden Dora'nın –Bay Bowditch'in onun için hazırladığı– tabelasının sadece terk edilmiş şehre bakan tarafında yazdığını anlıyordum. Çünkü insanlar sadece o taraftan geliyordu. Ne kadar bilmiyorum ama tabelanın boş yüzüne bakılırsa çok azı geri dönüyordu. Bulutların gizlediği güneş lekesi batıda batıyorsa tanıştığım genç adam ve kadın (ayrıca Dora ve kardeşinin yürüttüğü ayakkabı değişim programındaki diğer kişiler) kuzeyden geliyordu. Kuzey *tahliye* mi ediliyordu? Yayılan bir lanet miydi bu, hatta belki şehirden yayılan bir çeşit radyasyon muydu?

Bundan emin olmak için elimde yeterli bilgi yoktu, bir parça bile emin olamazdım ama yine de huzur kaçıran bir fikirdi bu, çünkü Radiş'le beraber o tarafa gitmeyi planlıyordum. Benim derim de griye mi dönmeye başlayacaktı? Sesim Dora ve Leah'nın nedimesi gibi bir hırıltıya mı dönüşecekti? Bay Bowditch'in derisine ve sesine bir şey olmamıştı ama belki Empis'in bu tarafı onun son geldiği zamanlarda iyi durumdaydı ya da kısmen iyi durumdaydı.

Belki şöyle, belki böyle. Kendimde bir değişim görürsem arkamı dönüp topuklayabilirdim sanırım.

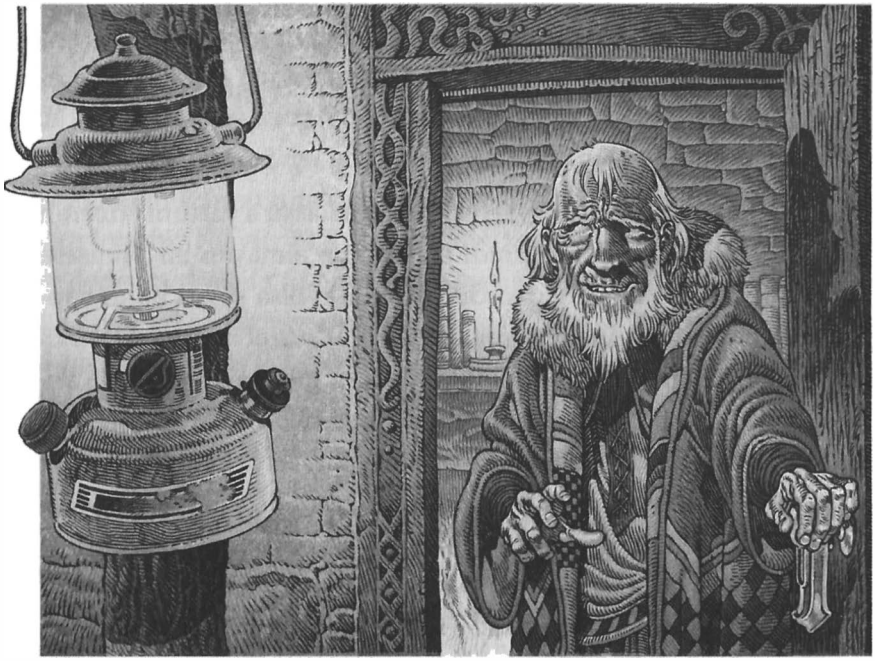
Ona yardım et.

Gri hizmetçi bana böyle fısıldamıştı. Radar'a yardım etmenin yolunu biliyordum ama şimdi bir de ağzı olmayan bir prensese mi yardım etmem gerekiyordu? Bir masal olsa prens bunu yapmanın yolunu bulurdu. Muhtemelen, Rapunzel'in gözyaşlarının körlük iyileştiren sihirli özellikleri olması gibi, imkânsız ama anlatıcı şapkadan çıkarmak zorunda kalsa bile mutlu son isteyen okurlar tarafından kabul edilebilir sayılan bir yöntemle. Ben de prens değildim zaten, sadece başka bir gerçekliğe gelmenin yolunu bulan liseli bir çocuktum, hiçbir şey bilmiyordum.

Közler kendi büyüsünü kendisi yaratıyordu, rüzgâr bacadan aşağı inince ateş parlıyor, rüzgâr kesildiğinde sönüyordu. Onlara bakarken gözkapaklarım ağırlaştı. Uyudum ve Radar gece bir noktada odayı aşıp benim yanıma yattı. Sabah olduğunda ateş sönmüştü ama onun dayanıp yattığı tarafım sıcacıktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dora'nın Yanından Ayrılış. Mülteciler. Peterkin. Woody.

1

Kahvaltıda çırpılmış yumurta –boyutlarına bakılırsa kaz yumurtası– vardı ve yeni yakılan ateşte kızarmış ekmek. Tereyağı yoktu ama harika bir çilek reçeli vardı. Yemeğimiz bittiğinde çantamı toparlayıp sırtıma taktım. Radar'ın tasma kayışını bağladım. Dev bir tavşanı kovalayarak ormana dalıp bu dünyanın *Taht Oyunları* kurdu versiyonuyla karşılaşmasını istemiyordum. "Geri geleceğim," dedim Dora'ya, hissettiğimden daha büyük bir

güvenle. Az daha, *ve döndüğümde Radar genç olacak*, diye ekleyecektim ama bunun işimize uğursuzluk getireceğini düşündüm. Ayrıca hâlâ büyü yoluyla yenilenme fikrini umut bağlaması kolay ama inanması zor buluyordum, Empis'te bile.

"Sanırım bu gece Leah'nın amcasının evinde kalabilirim –köpeklere alerjisi falan yoksa tabii– ama oraya karanlık çökmeden varmak istiyorum." Aklımda *kurtlar* vardı (onları düşünmemek zordu).

Başını salladı ama dirseğimden tutup beni arka kapıya götürdü. İpler hâlâ bahçede çapraz çapraz asılıydı ama ayakkabılar, terlikler ve botlar muhtemelen (radyoaktif olmadığını umduğum) sabah çiyinden ıslanmasınlar diye içeri alınmıştı. Kulübenin yan tarafından dolaştık, daha önce gördüğüm küçük el arabası önümde duruyordu. El arabasının içindeki, tepesinden yeşillikler fışkıran çuvalların yerini çuval bezine sarılıp kalın iple bağlanmış bir bohça almıştı. Dora önce bohçayı, sonra da ağzımı işaret etti. Bir elini kendi ağzının önünde tutup kısmen eriyen parmaklarını çiğneme hareketini taklit ederek kapatıp açtı. Ne dediğini anlamak için çok da düşünmeye gerek yoktu.

"Hayır, olmaz! Yemeğini alamam, arabanı da alamam! Tamir ettiğin ayakkabıları kardeşinin dükkânına bu arabayla götürmüyor musun?"

Radar'ı gösterip topallayarak önce arabaya, sonra tekrar bana doğru birkaç adım attı. Ardından güneyi gösterip (yön tahminim konusunda haklıysam tabii) parmaklarını havada yürütür gibi yaptı. İlk kısım kolaydı. Arabanın topallamaya başladığında Radar'ı taşımak için olduğunu söylüyordu. Sanırım aynı zamanda birisinin –muhtemelen kardeşinin– ayakkabıları almaya geleceğini söylüyordu.

Dora arabayı işaret etti, sonra da küçük gri yumruğuyla göğsüme üç kere hafifçe vurdu: *Almak zorundasın.*

Haklıydı, ilgilenmem gereken yaşlı bir köpek ve gitmem gereken uzun bir yol vardı. Ama aynı zamanda ondan şimdiye dek

aldıklarımdan daha fazlasını almak istemiyordum. "Emin misin?"

Başını salladı. Sonra sarılmak için kollarını açtı, ben de memnuniyetle sarıldım. Ardından dizlerinin üstüne çöküp Radar'a sarıldı. Yeniden ayağa kalktığında önce yolu, sonra çapraz çapraz ip askıları, ardından da kendini gösterdi.

Git hadi. Benim yapacak işlerim var.

Ben de ona hareketlerimle cevap verdim, başparmaklarımla tamam işareti yaptım, sonra da arabaya gidip çantamı onun hazırladığı erzakların yanına attım... kulübede yediklerim düşünülürse bohçadakiler Bay Bowditch'in sardalyelerinden çok daha lezzetli olmalıydı. El arabasını uzun kollarından tuttum, çok hafif olduğunu görünce sevindim, bu dünyanın balsa kerestesinden yapılmış gibiydi. Belki de gerçekten öyleydi. Ayrıca tekerler iyi yağlanmıştı ve genç çiftin arabasının tekerleri gibi gıcırdamıyordu. Arabayı çekmenin yedi yaşındayken oynadığım küçük kırmızı arabamı çekmekten daha zor olmayacağını düşündüm.

Arabayı çevirip ip askıların altından geçerken eğilerek yola doğru yürüdüm. Radar da pıtır pıtır yanımda yürüyordu. O zamanlar Şehir Yolu (sarı tuğlalı bir yol yoktu, o yüzden o adı kullanamazdım)* olarak düşündüğüm yere ulaştığımda arkamı döndüm. Dora ellerini göğüslerinin arasında kavuşturmuş halde kulübesinin yanında duruyordu. Ona baktığımı görünce ellerini ağzına götürdü, sonra da iki kolunu birden bana doğru açtı.

Arabanın kollarını bırakıp ben de ona aynı hareketle karşılık verdim, sonra da yola koyuldum. Empis'te şunu öğrendim: İyi insanlar karanlık zamanlarda daha çok parlar.

Ona da yardım et, diye düşündüm. *Dora'ya da yardım et.*

---

* *Oz Büyücüsü*'ndeki Sarı Tuğlalı Yol'a gönderme yapılıyor. (ç.n.)

2

O eski masallarda dendiği gibi az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik. Çekirgeler cırlıyor, kuşlar şakıyordu. Sol yanımızdaki gelincikler arada bir yerlerini sürülmüş tarlalara bırakıyordu, buralarda –çok olmasa da– çalışan gri kadın ve erkekler görüyorduk. Onlar da beni görüyor, yanlarından geçene dek işlerine ara veriyorlardı. El salladım ama aralarından sadece biri, kocaman hasır şapka takmış bir kadın bana el salladı. Nadasa bırakılmış, unutulmuş başka tarlalar da vardı. Yetişen sebzelerin arasından otlar fışkırmıştı, ışıl ışıl gelincik grupları da vardı aralarda, gelincikler eninde sonunda bu tarlaları kaplayacaktı herhalde.

Sağ tarafta orman devam ediyordu. Birkaç çiftlik evi vardı ama çoğu terk edilmişti. Küçük köpek boyundaki tavşanlar iki kere yolu zıplayarak geçtiler. Radar onlara merakla baktı ama kovalama niyeti yok gibiydi, ben de kayışını çıkarıp arabaya attım. "Beni hayal kırıklığına uğratma kızım."

Bir saat kadar sonra Dora'nın benim için hazırladığı oldukça iri bohçayı açmak için durdum. Başka yiyeceklerin yanında melas kurabiyesi de vardı. İçlerinde çikolata olmadığından bir tane de Radar'a verdim, yalamadan yuttu. Bohçada ayrıca temiz bezlere sarılmış üç uzun cam kavanoz vardı. İkisinde su vardı, birinde de çaya benzer bir şey. Biraz içtim ve arkadaşımın koyduğu seramik bir kupayla Radar'a da biraz su verdim. Hevesle çabucak içti.

Bohçayı toplamayı bitirdiğim sırada yoldan ağır adımlarla bana doğru yürüyen üç kişi gördüm. İki adam daha yeni griye dönmeye başlamışlardı ama aralarındaki kadın yaz fırtınası bulutları kadar koyu renkliydi. Gözlerinden biri ince bir yarık halinde ta şakağına dek uzanıyordu, korkunç bir görüntüsü vardı. Diğer gözü de safir parçası gibi parlayan tek bir mavi parıltı dışında gri etten bir yumrunun altına gömülmüştü. Üzerinde ön tarafı herhalde hamileliğin son döneminde olduğundan kabarık duran, pis bir elbise vardı. Kucağında pis bir battaniyeye sarılı

bir kundak taşıyordu. Adamlardan birinin ayağında yanlarında tokaları olan botlar vardı, aklıma ilk ziyaretim sırasında Dora'nın arka bahçesindeki ipte gördüğüm botları getirmişlerdi. Diğer adam sandalet giyiyordu. Kadının ayakları çıplaktı.

Yolda oturan Radar'ı görünce durdular.

"Endişe etmeyin," dedim. "Isırmaz."

Yavaşça ilerleyip yine durdular. Şimdi de kılıfta duran silaha bakıyorlardı, bu yüzden avuçlarım görünecek şekilde ellerimi havaya kaldırdım. Yeniden yürümeye başladılar ama yolun sol tarafına doğru sinmişlerdi iyice. Bir Radar'a, bir bana, sonra yine Radar'a bakıyorlardı.

"Size zarar vermeyeceğiz," dedim.

Adamlar zayıf ve yorgun görünüyordu. Kadınsa büsbütün tükenmişti.

"Bir dakika bekleyin," dedim. Beni anlamadıysalar diye elimi dur işareti yapan bir polis gibi kaldırdım. "Lütfen."

Durdular. Aşırı sefil bir üçlüydüler. Yakından bakınca adamların ağzının yukarı doğru çekilmeye başladığını gördüm. Yakında Dora'nınki gibi neredeyse hiç kıpırdamayan hilallere dönüşeceklerdi. Cebime uzandığımda kadının yanına sokuldular, kadın da kundağı göğsüne bastırdı. Cebimden küçük deri ayakkabılardan birini çıkarıp kadına uzattım.

"Al bunu. Lütfen."

Çekinceyle uzandı, sonra da onu yakalamamı bekliyormuş gibi hızla elimden kapıverdi. Bunu yaparken kundağın battaniyesi düştü ve kucağındakinin belki bir, belki de bir buçuk yaşında ölü bir bebek olduğunu gördüm. Bebek annemin tabutunun kapağı kadar griydi. Yakında bu zavallı kadının onun yerini alacak yeni bir bebeği olacaktı ve muhtemelen o da ölecekti. Tabii kadın öncesinde ölmezse ya da doğum sırasında.

"Beni anlıyor musunuz?"

"Anlıyoruz," dedi botlu adam. Sesi biraz hırıltılıydı ama onun dışında gayet normaldi. "İstediğin canımız değilse bizimle ne işin var yabancı? Verecek başka bir şeyimiz kalmadı."

Hayır, tabii ki kalmamıştı. Bunu bir insan yaptıysa –ya da yapılmasına sebep olduysa– o insanın yeri cehennemdi. Cehennemin en dibi.

"Size arabamı ya da yemeğimi veremem, zira yolum uzun ve köpeğim yaşlı. Ama bir üç..." *Kilometre* demeye çalıştım ama kelime ağzımdan çıkmıyordu. Yeniden başladım. "Gün ortasına dek yürürseniz kırmızı bir ayakkabı tabelası göreceksiniz. Orada yaşayan hanım dinlenmenize izin verir, size yiyecek ve içecek de verebilir."

Bu tam anlamıyla bir söz değildi (babam mucize ilaç reklamlarındaki "sinsi kelimeler" dediği kısımlara dikkat çekmeye bayılırdı), Dora'nın kulübesinin yanından geçen tüm mültecilere yemek ve su veremeyeceğini biliyordum. Ama kadının halini ve kucağındaki o dehşet veren kundağı gördüğünde duygulanıp bu üçüne yardım edeceğini tahmin ediyordum. Bu arada sandaletli adam küçük deri ayakkabıyı inceliyordu. Ne için verdiğimi sordu.

"İlerde, size bahsettiğim kadını geçince bu nişanı verip ayakkabı alabileceğiniz bir dükkân var."

"Defin de var mı?" Bunu soran botlu adamdı. "Oğlumun gömülmesi gerek."

"Bilmiyorum. Buralara yabancıyım. Kırmızı ayakkabı tabelasında sorun ya da daha ilerdeki kaz kızın çiftliğinde. Hanım, başın sağ olsun."

"O iyi bir çocuktu," dedi kadın ölü çocuğuna bakarak. "Benim Tam'im iyi bir çocuktu. Doğduğunda iyiydi, şafak gibi pembeydi ama gri onu yakaladı. Yoluna git beyefendi, biz de kendi yolumuza gideceğiz."

"Bir dakika. Lütfen." Çantamı açtım, karıştırıp iki konserve King Oscar sardalyesi buldum. Onlara uzattım. Geri kaçtılar. "Yok, zararlı değil. Yemek bu. Sardalye. Küçük balık. Tepedeki bu halkayı çekip içinden alabilirsiniz, gördünüz mü?" Tepesine tıklattım.

İki adam birbirilerine bakıp başlarını iki yana salladılar. Tepesi açılan konserve falan istemiyorlardı anlaşılan, kadın da konuşmadan tamamen kopmuş gibiydi.

"Yolumuza devam etmeliyiz," dedi sandaletli adam. "Sana gelince delikanlı, yanlış yöne gidiyorsun."

"O tarafa gitmek zorundayım," dedim.

Gözümün ta içine bakıp, "O tarafta ölüm var," dedi.

Şehir Yolu'ndan toz kaldırarak güçlükle yollarına devam ettiler, kadın kucağında o korkunç yükü taşıyordu. Neden adamlardan biri bu yükü ondan almıyordu ki? Henüz çocuktum ama bunun cevabını biliyordum sanırım. O onundu, onun Tam'i, bedenini taşımak da ona düşerdi, taşıyabildiği yere kadar.

3

Onlara kurabiyelerin geri kalanını ikram etmediğim için kendimi salak, arabayı vermediğim için de bencil hissettim. Radar geride kalmaya başlayana dek.

Arkada kaldığında bunu fark etmeyecek kadar düşüncelerime gömülmüş vaziyetteydim, şaşırabilirsiniz (belki de şaşırmazsınız) ama bu düşüncelerin Sandaletli Adam'ın ayrılırken söylediği kıyamet alameti gibi sözleriyle pek alakası yoktu. Şehre doğru giderken öldürülebileceğim fikri beni pek şaşırtmamıştı; Bay Bowdicth, Dora ve Leah kendi farklı yöntemleriyle bunu gayet açık belirtmişlerdi. Ama çocukken istisna olacağına, zorlukları aşıp övgüleri toplayacağına inanmak çok kolay. Sonuçta Lise Turnuvası'nda son sayıyı alan kimdi? Christopher Polley'yi silahsızlandıran kimdi? İşte ben de hızlı reflekslerin ve makul bir dikkatin her türlü zorluğu aşabileceğine inanmanın mümkün olduğu bir yaştaydım.

Konuştuğumuz dili düşünüyordum. Duyduğum tam olarak günlük Amerikan İngilizcesi değildi ama çok eski de değildi.

Tüm hobit, elf ve büyücülerin parlemento üyesi gibi konuştuğu o IMAX fantastik filmlerindeki İngiliz İngilizcesi de değildi. Hafif modernleştirilmiş bir masalda okumayı bekleyeceğim türden bir İngilizceydi.

Sonra bir de ben vardım.

Onlara arabamı veremeyeceğimi zira yolumun uzun, köpeğimin de yaşlı olduğunu söylemiştim. Sentry'de biriyle konuşsam çünkü önümde uzun bir yol var derdim. Önünde ayakkabı tabelası olan küçük bir ev demek yerine "kırmızı ayakkabı tabelasından" bahsetmiştim. Hamile kadına da evde olsam diyeceğim gibi hanımefendi dememiş, *hanım* diye seslenmiştim ve ağzımdan gayet doğal çıkmıştı bu söz. Bir kez daha içine yıldızlar dökülen huniyi düşündüm. Artık o yıldızlardan biri olduğumu düşünüyordum.

Hikâyenin bir parçası olmaya başladığımı düşünüyordum.

Radar'ı aradım ama yanımda değildi, bu da bende kötü bir şok etkisi yaptı. Arabanın kollarını yola bırakıp arkama baktım. Yirmi metre kadar geride kalmıştı, dili ağzının kenarından sarkmış elinden geldiğince hızlı topallayarak ilerlemeye çalışıyordu.

"Tanrım, kızım, özür dilerim!"

Onu arabaya taşıdım, ellerimi karnında kavuşturup ağrıyan arka bacaklarına dokunmamaya özen gösterdim. Ona istediği kadar içebilsin diye bardağını eğerek biraz daha su verdim, sonra da kulaklarının arkasını kaşıdım.

"Neden bir şey söylemedin?"

Eh, sence. O tip bir masal değildi bu.

4

Az gittik uz gittik, dere tepe düz gittik. Birkaç mülteci daha gördük. Bazıları çekinip kaçtı ama beraber yürüyen iki adam durup parmak uçlarında yükselerek ne olduğunu görmek için

arabanın içine baktılar. Radar onlara hırladı ama yer yer dökülen kürkü ve beyaz burnu düşünülürse onları pek korkutabildiğini sanmıyorum. Kalçamdaki silah başkaydı ama. Ayakkabıları vardı, o yüzden son nişanımı onlara vermedim. Yalınayak olsalar bile onlara Dora'ya uğramalarını önereceğimi sanmıyorum. Onlara yemeğimden de vermedim. O kadar açlarsa talan edebilecekleri tarlalar vardı etrafta.

"Eğer Sahil'e gidiyorsan geri dön evlat. Gri oraya da ulaştı."

"Teşekkürler bu..." *Bilgi* diyemiyordum. "Bana söylediğin için teşekkürler." Arabanın kollarını kavradım ama bir gözüm yollarına devam ettiklerinden emin olmak için onların üzerindeydi.

Öğle civarı bataklık gibi bir yere denk geldik, yola yayılıp her yeri çamura bulamıştı. Orayı geçerken eğilip arabayı daha da hızlı çektim, çamura saplanmak istemiyordum. Arabanın ağırlığı Radar'ı koyunca da pek artmamıştı, bu da bana bilmek istediğimden fazlasını gösteriyordu.

Yeniden kuru zemine ulaştığımızda Cavanaugh Park'taki meşelerden biri gibi görünen bir ağacın gölgesine çektim arabayı. Dora'nın hazırladığı küçük bohçalardan birinde kızarmış tavşan eti vardı, bunu Radar'la eşit bölüştüm... en azından denedim. İki parça yedi ama üçüncüyü ön patilerinin arasından düşürüp bana özür diler gibi baktı. Gölgede bile gözlerinin yine çapaklanmaya başladığını görebiliyordum. Etrafta dolaşan neyse o hastalığa –griye– yakalanmış olabileceği geçti aklımdan ama bu fikri reddettim. Yaşlılıktandı, işte o kadar basit. Ne kadar zamanı kaldığını anlamak zordu ama çok zamanı kaldığını sanmıyordum.

Yemeğimizi yerken daha çok dev tavşan zıplayarak yolda karşıdan karşıya geçti. Sonra alışık olduklarımın iki katı boyutundaki iki çekirge arka bacakları üzerinde çeviklikle sıçrayarak geçtiler. Sıçrarken o kadar yükseğe çıkabilmelerine şaşırmıştım. Bir şahin –normal boyutlarda– saldırıya geçip bir tanesini yakalamaya çalıştı ama çekirge bir manevra yapıp çok geçmeden ormanın sınırındaki çim ve otların arasında gözden kayboldu. Radar

bu vahşi yaşam gösterisini merakla izledi ama kovalamayı bırak, ayağa bile kalkmadı.

Ben şekerli ve aşırı lezzetli çaydan biraz içtim. Birkaç yudum sonra kendimi durdurmam gerekti. Kim bilir bir daha ne zaman çay bulacaktım.

"Hadi kızım. Amcanın evine varmak istiyorum. Şu ormanların yakınında kamp yapma fikri bana pek cazip gelmiyor."

Onu kucağıma aldım, derken duraksadım. Meşenin üstüne solmuş kırmızı bir boyayla iki harf yazılmıştı: AB. Bay Bowditch'in benden önce buraya geldiğini öğrenmek bana kendimi daha iyi hissettirdi. Sanki bir parçası hâlâ buradaydı.

5

Öğleden sonra. Hava beni terletecek kadar ılıktı. Bir süredir mülteci görmüyorduk ama bir tepeciğin –uzundu ama o kadar hafif bir yokuşu vardı ki tepe denemezdi– eteklerine vardığımızda arkamdan bir pıtırtı duydum. Radar arabanın ön tarafına gelmişti. Patilerini ön kısma dayamış, kulaklarını dikmiş oturuyordu. Durdum, ilerden hafif, kesik kesik kahkaha sesine benzer bir şey duymuştum. Yeniden ilerlemeye başladım ama en tepe noktaya varmadan durup kulak kesildim.

"Bu hoşuna gitti mi tatlım? Gıdıklanıyor musun?"

Tatlım ve *musun* derken çatlayan tiz, nağmeli bir sesti. Bunun dışında tuhaf biçimde tanıdıktı, bir an sonra nedenini anladım. Christopher Polley'nin sesine benziyordu. O olamayacağını biliyordum ama benzediği kesindi.

Yeniden ilerlemeye koyuldum, tepeciğin diğer tarafında inişi gördüğüm an durdum. Bu diğer dünyada tuhaf birçok şey görmüştüm ama toprağa oturup bir eliyle bir çekirgeyi arka bacaklarından sıkı sıkı tutmuş bir çocuk kadar tuhafını görmemiştim. O zamana dek gördüğüm en büyük çekirgeydi, siyah değil kır-

mızıydı. Çocuk diğer elinde kısa bir ağzı ve bir telle tutturulmuş çatlak bir sapı olan hançer benzeri bir şey tutuyordu.

Kendini yaptığı şeye öyle bir kaptırmıştı ki bizi görmedi. Çekirgeyi karnından bıçakladı, minik bir miktar kan fışkırdı. O zamana dek çekirgelerin kanının aktığını bilmezdim. Yerde çocuğun bir süredir bu pis işle uğraştığını düşündüren kan damlaları vardı.

"Hoşuna gitti mi tatlım?" Çekirge ileri atıldı ama arka bacakları sakat olduğundan çocuk onu kolayca tuttu. "Biraz da şurana..."

Radar havladı. Çocuk büyük çekirgenin arka bacaklarını bırakmadan etrafına bakındı ve onun bir çocuk değil de cüce olduğunu işte o zaman gördüm. Yaşlı olduğunu da. Beyaz sakalları yanaklarından karmaşık tutamlar halinde sarkıyordu. Yüzü kırışmıştı, ağzının kenarındaki çizgiler o kadar derindi ki Leah'nın kullanabileceği bir ventrilok kuklasına benziyordu (tabii Leah atı konuşabiliyor gibi davranmasaydı). Yüzünde erime yoktu ama derisi kil rengiydi. Ve bana hâlâ Polley'yi hatırlatıyordu, kısmen ufak tefek olduğundan ama asıl yüzündeki sinsilikten. Yaptığı şeye bir de bu sinsi tipi eklenince onun topallayan ihtiyar bir kuyumcuyu öldürdüğünü pekâlâ hayal edebiliyordum.

"Sen kimsin?" Sesinde korku yoktu çünkü biraz uzaktaydım ve gökyüzü arkamda olduğundan sadece siluetimi görüyor olmalıydı. Henüz silahı görmemişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu arkadaşı yakaladım. Hızlıydı ama ihtiyar Peterkin ondan daha hızlı. Acıyı hissediyor mu anlamaya çalışıyorum. Tanrı biliyor ya ben hissediyorum."

Çekirgeyi yeniden dürttü, bu sefer kabuğundaki iki plakanın arasından. Kırmızı çekirgenin kanı aktı, hayvan çırpındı. Arabayı tepeden aşağı çekmeye başladım. Radar yine havladı. Hâlâ patilerini ön tarafa dayamış, ayakta duruyordu.

"Köpeğine sahip çık oğlum. Senin yerinde olsam sahip çıkardım. Yanıma yaklaşırsa boğazını keserim."

Arabanın kollarını yere bıraktım ve Bay Bowditch'in .45'liğini ilk kez kılıfından çıkardım. "Onu da beni de kesemezsin. Şunu yapmayı kes. Hayvanı bırak."

Cüce –Peterkin– silaha dehşetten ziyade şaşkınlıkla baktı. "İyi de neden bunu yapmamı istiyorsun ki? Eğlence diye bir şey kalmayan bu dünyada sadece biraz eğlenmeye çalışıyorum."

"Ona işkence ediyorsun."

Peterkin hayretlere düşmüş gibiydi. "İşkence mi dedin? İşkence? Salak çocuk, boktan bir *böcek* bu. Böceğe işkence edemezsin ki! Hem niye umurunda bu?"

Umrumdaydı çünkü onun tek kaçma yolu olan, zıpladığı bacaklarını tutup hayvanı tekrar tekrar kesmesini izlemek çirkin ve zalimceydi.

"Bir daha söylemeyeceğim."

Güldü, gülüşü bile biraz Polley'ye benziyordu, araya kattığı o ha-ha'lara. "Beni bir *böcek* için vuracak mısın? Pek sanmı..."

Sola yukarı doğru hedef aldım ve tetiği çektim. Ses Bay Bowditch'in kulübesinde çıkan sesten çok daha yüksekti. Radar havladı. Cüce şaşkınlıkla sıçradı ve çekirgeyi bıraktı. Hayvan otlara doğru yamuk yumuk olsa da sıçrayıp uzaklaştı. Lanet ufak tefek adam onu sakatlamıştı. Sadece bir böcekti ama bu Peterkin'in yaptığı şeyin doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Hem kaç kırmızı çekirge görmüşümdür? Sadece bunu. Muhtemelen albino geyikler kadar nadirdi.

Cüce ayağa kalkıp parlak yeşil pantolonunu silkeledi. Karmakarışık beyaz saçlarını en büyük şarkısını çalmaya hazırlanan bir piyanist gibi geriye yatırdı. Koyu gri derisi olsun olmasın, gayet canlı görünüyordu. Bir çekirge gibi kıpır kıpırdı diyebilirim. *O Ses*'e çıkamayacak olsa da son yirmi dört saatte karşılaştığım insanlardan çok daha düzgün bir sesi vardı, yüzü de gayet yerin-

deydi. Cüceliğinin ve Otezla iğnesinin toparlayacağı boktan bir cilt yapısı olmasının dışında gayet iyi görünüyordu.

"Asabi bir çocuk olduğun belli," dedi bana iğrenerek ve belki bir parça da (öyle olmasını umuyordum) korkuyla bakarak. "Ben kendi yoluma gideyim, sen de kendi yoluna."

"Kulağa hoş geliyor ama yollarımız ayrılmadan önce sana bir şey sormak istiyorum. Neden birçok kişi durmaksızın çirkinleşirken senin suratın az çok yerinde?"

Kapaklara çıkacak bir tipi olduğundan değildi, sorumun kaba geldiğine de eminim ama devasa bir çekirgeye işkence yaparken yakaladığın birine de kaba davranamayacaksan kime davranacaktın?

"Belki de tanrılar, tabii onlara inanıyorsan, bana zaten bir oyun oynadığı içindir. Senin gibi uzun biri, benim gibi küçük biri olmayı ne bilir? Yerden yukarı beş karış yokum." Sesine sızlanan bir hava karışmıştı, AA'da "kendine acındırmaya bayılan" dedikleri tiplerinki gibi bir sızlanma. Başparmağımla işaret parmağımı birbirine sürttüm. "Görüyor musun? Senin için dünyanın en küçük kemanında 'Kalbim Sidik Ağlıyor' şarkısını çalıyorum." *Sidik* kelimesini çok rahat söyleyebilmiştim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Boşver. Benim küçük şakam. Seni *güldürmeye* çalışıyorum."

"İzin verirsen ben gideyim artık."

"Git ama gitmeden önce o bıçağı kaldırırsan ben ve köpeğim daha iyi hissedeceğiz."

"Tam insanlardan olduğun için kendini benden daha iyi sanıyorsun," dedi küçük adam. "Yakalarlarsa senin gibilere ne yaptıklarını görürsün."

"Kim yakalarsa?"

"Gece askerleri."

"Kim onlar ve benim gibilere ne yapıyorlar?"

Alayla gülümsedi. "Boşver. Umarım onlarla savaşabilirsin ama pek sanmıyorum. Dışarıdan güçlü görünüyorsun ama bence

için yumuşak. Mücadele etmek zorunda kalmayanlar öyle olur. Pek öğün kaçırmadın herhalde, ha genç efendi?"

"Bıçak hâlâ elinde Bay Peterkin. Kaldır yoksa atman gerektiğine karar verebilirim."

Cüce bıçağı kuşağına sıkıştırdı, içten içe bunu yaparken bir yerini kesmesini diledim, ne kadar kötü keserse o kadar iyi. Bu da kötücül bir düşünceydi. Sonra aklıma daha da acımasızı geldi: Uzanıp çekirgenin bacaklarını tutan elini yakalasam ve Polley'ye yaptığım gibi kırsam ne olurdu? İbretlik bir ders olsun diye: *Bak işte* çekirge de *böyle hissetti.* Size bunun ciddi bir düşünce olmadığını söyleyebilirim ama sanırım ciddiydim. Onu Radar'ı kafa kola almış, bir yandan da hançer saplarken hayal etmek çok kolaydı: çat çat çat. Radar'ın iyi zamanları olsa bunu asla yapamazdı ama o zamanlar geride kalmıştı.

Ama gitmesine izin verdim. Tepeyi aşmadan önce bir kere dönüp arkasına baktı ve bakışları, Şehir Yolu'nda seni görmek ne iyi oldu genç yabancı, demiyordu. O bakışlar, *Dikkat et de seni uyurken yakalamayayım,* diyordu.

Bunun olma ihtimali yoktu, geri kalan mülteciler nereye gidiyorsa o da o yoldaydı ama ona bıçağı attırmam ve ardında bırakmasını sağlamam gerektiği ancak o gittikten sonra kafama dank etti.

6

Akşamüstüne doğru artık sürülmüş tarlalar, işliyor gibi görünen çiftlikler yoktu etrafımda. Mülteci de yoktu, gerçi terk edilmiş çiftliklerden birinde, ot bürümüş ön bahçeye bırakılmış, eşyalarla dolu el arabaları gördüm, evin bacasından da ince bir duman yükseliyordu. Muhtemelen kurtlar ulumaya başlamadan bir yere sığınmaya karar veren bir grup, diye düşündüm. Yakında Leah'nın amcasının evine varamazsam benim de aynını yapmam

akıllıca olurdu. Bay Bowditch'in tabancası ve Polley'nin .22'lik dandik silahı yanımdaydı ama kurtlar sürü halinde dolaşırdı ve bildiğim kadarıyla geyik kadar büyük olabilirdiler. Ayrıca kollarım, omuzlarım, sırtım yorulmaya başlamıştı. Araba hafifti, hızlı geçmem gereken başka çamurlu yollar çıkmamıştı karşıma ama Dora'nın evinden ayrıldığımdan beri uzun bir yol boyunca çekmiştim onu.

Bay Bowditch'in baş harflerini –asıl adının baş harflerini: AB– üç kere daha, iki kere yola sarkan ağaçlarda, sonuncuyu da dışarı çıkıntı yapmış koca bir kayada gördüm. Güneş lekesi artık ağaçların ardına inmiş, gölgeler her yeri sarmıştı. Bir süredir hiç konut görmüyordum ve karanlık tamamen çöktüğünde hâlâ yolda olmaktan endişe etmeye başlamıştım. Bunu gerçekten istemiyordum. Lise ikide bir şiirin en az on altı dizesini ezberleme ödevi vermişlerdi. Bayan Debbins içinden seçebileceğimiz yirmi kadar şiir göndermişti. Ben *Yaşlı Gemici*'den bir şey seçmiştim ve şimdi keşke başka bir şey seçseydim diyordum çünkü dizeler tam da şu halime uyuyordu: *Bir adam misali, ıssız bir yolda korku ve dehşet içinde yürüyen, bir adam bir kez dönüp ardına baktıktan sonra bir daha başını hiç çevirmeyen...*

"Bir adam, arkasından korkunç bir şeytanın kovaladığını bilen," diye yüksek sesle bitirdim. Arabanın kollarını yere bırakıp kayadaki AB'ye bakarken omuzlarımı yuvarlayarak esnettim. Bay Bowditch bunun için kendini bayağı bir paralamıştı, harflerin boyu bir metre vardı. "Radiş, arkamızdan gelen korkunç bir şeytan görsen havlayıp beni uyarırsın değil mi?"

Radar arabada uykuya dalmıştı. Korkunç şeytanlar konusunda yardımcı olamayacaktı.

Biraz su içmeyi düşündüm –içim kurumuştu– ama bekleyebileceğime karar verdim. Hâlâ gün ışığı varken biraz daha ilerlemek istiyordum. Kolları kaldırıp yürümeye koyuldum, o noktada bir odunluğun bile çok işe yarayacağını düşünüyordum.

Yol büyük kayanın etrafından kıvrılıp dosdoğru alacakaranlığa iniyordu. Ve ilerde, en fazla bir buçuk kilometre ötede, bir

evin ışık saçan pencerelerini görebiliyordum. Yaklaştıkça ön tarafındaki bir direğe asılmış feneri de gördüm. Yolun evin elli altmış metre ilerisinde çatallandığını görebiliyordum, ev gerçekten de tuğladandı... masaldaki çalışkan küçük domuzcuğun evi gibi.

Kenarları taşlarla çevrelenmiş bir yol ön kapıya doğru uzanıyordu ama yola girmeden önce durup direkteki feneri inceledim, fener yakından bakması güç olan kuvvetli beyaz bir ışık saçıyordu. Buna benzerini daha önce Bay Bowditch'in bodrumunda görmüştüm, markasının her Amerika hırdavatçısında bulunan Coleman olduğunu görmek için altına bakmama gerek yoktu. Fenerin de Dora'nın dikiş makinesi gibi Bay Bowditch'in bir hediyesi olduğunu düşündüm. *Korkaklar sadece hediyeler getirir,* demişti.

Kapının ortasında yumruk biçiminde, yaldızlı bir tokmak vardı. Arabayı indirdim, Radar'ın eğimli araba zemininden yanıma inerken çıkardığı tırmalama seslerini duydum. Tam tokmağa uzanırken kapı açıldı. Kapıda en az benim kadar uzun ama çok daha zayıf, hatta bir deri bir kemik bir adam vardı. Arkasından şöminenin alevi vurduğu için yüzünü seçemiyordum, sadece omzundaki kediyi ve neredeyse kel olan başında havaya dikilmiş azıcık beyaz saçını görebiliyordum. Konuştuğunda bir masalın içine girip karakterlerden birine dönüştüğüme inanmamak yeniden zorlaştı.

"Merhaba genç prens. Ben de seni bekliyordum. Hoş geldin. İçeri gel."

7

Radar'ın tasma kayışını arabada bıraktığımı fark ettim. "Şey, sanırım önce köpeğimin tasmasını almalıyım efendim. Kedilerle arası nasıl bilmiyorum."

"Bir şey olmaz," dedi yaşlı adam, "ama yemeğin varsa içeri almanı tavsiye ederim. Sabaha ortadan kaybolmasını istemiyorsan tabii."

Geri dönüp Dora'nın hazırladığı paketi ve kendi çantamı aldım. Her ihtimale karşın tasmayı da. Evin sahibi adam kenara çekilip hafifçe eğilerek selam verdi.

"Hadi Radiş, düzgün davran. Sana güveniyorum."

Radar, parkeleri üzerine kilim serilmiş, derli toplu oturma odasına peşimden girdi. Ateşin yakınında iki rahat koltuk vardı. Birinin kolçağında açık bir kitap duruyordu. Yakındaki raflara birkaç kitap daha dizilmişti. Odanın diğer tarafında gemi mutfaklarına benzeyen dar, küçük bir mutfak vardı. Masaya ekmek, peynir, soğuk tavuk ve içine kızılcık jölesi konduğuna emin olduğum bir kâse yerleştirilmişti. Bir de seramik sürahi. Midem yüksek sesle guruldadı.

Adam güldü. "Duydum onu. Eski bir deyiş vardır, gence yedirmek lazım. Buna şu da eklenebilir: "hem de sık sık."

İki tabak konmuştu masaya, sandalyelerden birinin yanında, yerde de bir kâse duruyordu, Radar bu kâseden yüksek bir gurultuyla su içmeye başlamıştı çoktan.

"Geldiğimi biliyordun değil mi? *Nereden* biliyordun?"

"Ağzımıza almak istemediğimiz adı biliyor musun?"

Başımı salladım. Belli ki artık benim de içine girdiğim, bunun gibi hikâyelerde kötülüğünü uyandırmamak için ağza alınmayan bir isim olurdu genelde.

"Henüz elimizdeki her şeyi alamadı. Yeğenimin seninle konuşabildiğini gördün değil mi?"

"Atı aracılığıyla."

"Falada, evet. Leah benimle de konuşuyor, genç prens, ama nadiren. Konuştuğunda dedikleri her zaman net olmuyor ve onun için düşüncelerini geçirmek sesini geçirmekten çok daha yorucu. Konuşmamız gereken çok şey var ama önce yemek yiyelim. Gel."

Telepatiden bahsediyor, diye düşündüm. Öyle olmalı çünkü ona telefon etmediği ya da mesaj atmadığı kesin.

"Neden bana genç prens diyorsun?"

Omuz silkti. Omzundaki kedi sallandı. "Alışkanlıktan, o kadar. Çok eski bir alışkanlık. Belki bir gün gerçek bir prens gelir ama sesinin tonuna bakılırsa o sen değilsin. Çok gençsin."

Gülümseyip gemi mutfağına doğru döndü. Şömine ateşi ilk kez tüm yüzünü aydınlattı ama sanırım çoktan anlamıştım, yürürken bir elini önüne uzatıp bir engel var mı diye havayı yoklamasından anlamıştım. Kördü.

8

Oturduğunda kedi yere atladı. Gür kürkü dumanlı kahverengiydi. Radar'a yaklaştı, üzerine atılırsa diye Radar'ın tasmasını yakalamaya hazır bekledim. Atlamadı, sadece başını eğip kedinin burnunu kokladı. Sonra uzandı. Kedi geçit töreninde askerleri denetleyen (ve onu özensiz bulan) bir subay gibi Radar'ın önünde volta atıp sonra da zarif bir yürüyüşle oturma odasına geçti. Kolçağında kitap olan koltuğa sıçrayıp oraya kıvrıldı.

"Adım Charles Reade. Charlie. Leah bunu da söyledi mi?"

"Hayır, öyle işlemiyor. Daha çok bir önsezi gibi. Seninle tanıştığıma sevindim Prens Charlie." Şimdi ışık yüzüne vurduğundan gözlerinin Leah'nın ağzı gibi kapandığını, yerlerinde sadece çoktan iyileşmiş yara izlerinin olduğunu görebiliyordum. "Adım Stephen Woodleigh. Bir zamanlar bir unvanım vardı –doğruyu söylemek gerekirse prens naibi– ama o günler geride kaldı. Bana Woody* de istersen, sonuçta ormanın dibinde yaşıyoruz değil mi? Ben ve Catriona."

"Senin kedin mi?"

"Evet. Köpeğin de sanırım... Raymar mıydı? Öyle bir şey. Hatırlayamıyorum."

"Radar. Bay Bowditch'in köpeğiydi. Bay Bowditch öldü."

* İng. Ormanlık, ağaçlık. (ç.n.)

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm." Üzgün gibi görünüyordu ama pek şaşırmamıştı.

"Onu ne kadar yakından tanıyordun, efendim?"

"Woody. Lütfen. Zaman geçirdik onunla. Umarım seninle de geçireceğimiz gibi Charlie. Ama önce yemek yiyelim, bugün çok uzun yollar aştın sanırım."

"Öncesinde bir soru sorabilir miyim?"

Kocaman gülümsedi, yüzü bir kırışıklar nehrine dönüştü. "Kaç yaşında olduğumu bilmek istiyorsan gerçekten hatırlayamıyorum. Bazen dünya gençken de yaşlı olduğumu düşünüyorum."

"O değil. Kitabı gördüm de merak ettim... eğer, yani..."

"Körsem nasıl kitap okuyabiliyorum? Kitaba bir bak. Bu arada but mu istersin göğüs mü?"

"Göğüs lütfen."

Yemeği servis etmeye başladı, bu işi uzun zamandır karanlıkta yapmaya alışık olmalı çünkü hareketlerinde hiç tereddüt yoktu. Ayağa kalkıp koltuğuna gittim. Catriona başını kaldırıp bilge yeşil gözleriyle bana baktı. Kitap eskiydi, kapağında dolunaya doğru uçan yarasalar vardı: Cornell Woolrich'ten *Ortadaki Adam*. Bay Bowditch'in yatak odasındaki yığınlardan çıkmış gibiydi. Ama kitabı elime alıp Woody'nin nerede kaldığına bakınca kitapta hiç kelime olmadığını fark ettim, sadece noktalar vardı. Yerine bırakıp masaya döndüm.

"Kör alfabesiyle okuyorsun," dedim. *Kitaplardaki dil de değişiyor olmalı, çevriliyorlar galiba. Ne kadar tuhaf,* diye düşünüyordum.

"Okuyorum. Adrian bana bir ders kitabı getirdi ve harfleri öğretti. Onlar olunca kendi kendime öğrendim gerisini. Bana kör alfabesinde başka kitaplar da getirdi. Fantastik hikâyelere daha meraklı, senin gelişini beklerken okuduğum hikâye gibi. Bizimkinden çok daha farklı bir dünyada yaşayan tehlikeli adamlar, başı dertte genç kadınlar."

Başını iki yana sallayıp kurgu okumak uçarı, hatta çılgınca bir uğraşmış gibi güldü. Yanakları ateşe yakın oturmaktan kızar-

mıştı ve en ufak bir grilik yoktu. O tamdı ama değildi de. Yeğeni de öyle. Onun görecek gözleri yoktu, yeğeninin de konuşacak bir ağzı, sadece tırnağıyla açıp azıcık bir besin alabildiği bir yarası vardı. Tam başı dertte genç kadın.

"Gel. Otur."

Masaya gittim. Dışarda bir kurt uludu, ay *–aylar–* ortaya çıkmış olmalıydı. Ama biz tuğla evde güvendeydik. Bir kurt bacadan inerse tüylü kıçı ateşten yanardı.

"Tüm bu dünya bana fantastik geliyor," dedim.

"Burada yeterince kalırsan uydurma gibi gelen senin dünyan olur. Yemeğini ye Charlie."

9

Yemek çok lezzetliydi. İkinci tabağımı, sonra üçüncüyü istedim. Bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyordum ama uzun bir gün geçirmiştim ve o arabayı belki otuz kilometre çekmiştim. Woody az yedi, sadece bir baget ve biraz da kızılcık jölesi. Bunu görünce kendimi daha da kötü hissettim. Annemin beni gece kalmam için Andy Chen'in evine bıraktığını ve Andy'nin annesine tipimden belli olmasa da pisboğaz olduğumu, bırakırsa bütün evi yiyeceğimi söylediğini hatırladım. Woody'ye malzemelerini nereden aldığını sordum.

"Sahil'den. Orada bizi... eskiden olduğumuz kişileri... hatırlayan ve saygılarını sunanlar var hâlâ. Ama gri oraya da girdi. İnsanlar gidiyor. Muhtemelen yolda birkaçıyla karşılaşmışsındır."

"Evet," dedim ve ona Peterkin'i anlattım.

"Kırmızı bir çekirge mi dedin? Efsaneler var... ama boşver. Onu durdurmana sevindim. Belki de gerçekten bir prenssindir. Sarı saçlar, mavi gözler?" Dalga geçiyordu.

"Yok. İkisi de kahverengi."

"O zaman prens değilsin, *asıl* prens hiç değilsin."

"*Asıl* prens kim?"

"Başka bir efsane sadece. Burası aynı seninki gibi bir hikâyeler ve efsaneler dünyası. Yemeğe gelince... Sahil'deki insanlardan yiyemeyeceğim kadar çok yemek gelirdi, etten çok balık tabii. Oranın adından da tahmin edebileceğin gibi. Grinin dünyanın o kısmına ulaşması uzun sürdü... ne kadar uzun bilemiyorum, her zaman karanlıkta olunca günler birbirine karışıyor." Bunu kendine acımadan, sadece bir gerçeği paylaşır gibi söyledi. "Sahil rüzgârın durmadan estiği dar bir yarımadada olduğu için bu kadar zaman oraya dokunulmadı sanırım ama kimse tam olarak bilmiyor. Geçen yıl, Charlie, Kral Yolu'nda bir sürü insanla karşılaşırdın. Artık o yoğun göç azaldı."

"Kral Yolu mu? Adı bu mu?"

"Evet ama çatalı geçtikten sonra Krallık Yolu. Çataldan sola gidersen Sahil Yolu'na girmiş olursun."

"Nereye gidiyorlar? Yani Dora'nın evi, Leah'nın çiftliği ve Dora'nın kardeşinin dükkânından sonra."

"Woody şaşkın görünüyordu. "Dükkân hâlâ duruyor mu? Hayret. Ne satıyor acaba?"

"Bilmem. Ben sadece eskilerinin yerine yeni ayakkabılar verdiğini biliyorum."

Woody keyifle güldü. "Dora ve James! Hep böyle işler peşindeler! Sorunun cevabı şu, bilmiyorum, onların da bilmediğine eminim. Sadece uzağa gidiyorlar. Uzağa, uzağa, uzağa."

Kurtlar bir süre sessizleşmiş, sonra yeniden ulumaya başlamışlardı. Seslere bakılırsa on, on iki kurt var gibiydi, Woody'nin tuğla evine zamanında vardığım için çok mutluydum. Radar sızlandı. Onun başını okşadım. "Aylar çıkmış olmalı."

"Adrian'ın dediğine göre sizin hayali dünyanızda sadece bir tane ay varmış. Bay Cornell Woolrich'in kitabında dediği gibi, "Soyulmuşsunuz." Bir dilim kek ister misin Charlie? Biraz bayatlamış olabilir."

"Kek harika olur. Ben alayım mı?"

"Hiç gerek yok. Burada geçirdiğim onca yılın ardından –bir sürgün için olduça rahat bir sığınak, sence de öyle değil mi?– evde rahat hareket edebiliyorum. Kek kilerdeki bir rafta. Sen kımıldama. Ben iki dakikaya dönerim."

O keki alırken ben de sürahiden kendime biraz daha limonata koydum. Limonata Empis'te en çok içilen içecekti herhalde. Bana koca bir dilim, kendisine de ince bir dilim çikolatalı kek getirdi. Lise kantininden aldığımız kek bunun yanında bayağı dandik kalıyordu. Bence hiç de bayat değildi, sadece kenarları biraz katılaşmıştı.

Kurtlar ulumayı bir anda kestiler, bir kez daha birinin son ses açılmış bir hoparlörün fişini çektiğini düşündürdüler bana. Birden bu dünyada kimsenin bu *Spinal Tap** referansını anlamayacağını fark ettim. Ya da başka bir film referansını.

"Sanırım bulutlar geri geldi," dedim. "Ama gidiyorlar değil mi?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "*O* geldiğinden beri gitmiyorlar. Burada yağmur çok Prens Charlie ama güneş neredeyse hiç parlamıyor."

"Yüce İsa," dedim.

"O da bir prens," diye cevap verdi Woody yine kocaman gülümseyerek. "Adrian'ın bana getirdiği kör alfabesiyle yazılmış İncil'e göre barış getiren bir prens. Nasılsın? Tıka basa, yani..."

"Anlamını biliyorum, kesinlikle tıka basa doydum."

Ayağa kalktı. "O zaman gel ateşin başına otur. Konuşmamız gerek."

Onun peşinden küçük salondaki iki koltuğa doğru yürüdüm. Radar da peşimden. Woody eliyle Catriona'yı aradı, buldu ve kaldırdı. Kedi, Woody'nin ellerine kürk bir şal misali bıraktı kendini, Woody onu yere koydu. Catriona köpeğime kibirli bir bakış atarak kuyruğunu umursamazca savurup uzaklaştı. Radar

---

* 1984 yapımı bir sahte belgesel filmidir. Film "en gürültülü gruplardan biri" olarak nitelendirilen kurgusal heavy metal grubu Spinal Tap'ın üyeleri hakkındadır. (ç.n.)

iki koltuğun arasına yattı. Ona tavuğumdan bir parça vermiştim ama o sadece küçük bir kısmını yemişti. Şimdi de sırlarını çözecekmiş gibi ateşe bakıyordu. Woody'ye şimdi Sahil halkı da bölgeyi boşalttığına göre erzağını nereden bulacağını sormayı düşündüm ama sormamaya karar verdim. Bana hiçbir fikri olmadığını söylemesinden korkuyordum.

"Yemek için sana teşekkür etmek istiyorum."

Elini boşver der gibi salladı.

"Muhtemelen burada ne yaptığımı merak ediyorsun."

"Hiç de bile." Eğilip Radar'ın sırtını okşadı. Sonra bir zamanlar gözleri olan yara izlerini bana çevirdi. "Köpeğin yavaş yavaş ölüyor ve buraya yapmaya geldiğin şeyi başarma niyetindeysen kaybedecek bir dakikan bile yok."

10

Karnımı doyurmuştum, kurtlar artık susmuştu, bu tuğla evde güvendeydim ve içimi ısıtan şöminenin yanında rahatlamıştım. Halimden memnundum. Ama Radiş'in yavaş yavaş öldüğünü söylediğinde oturduğum yerde doğruldum. "Tam olarak değil. O yaşlandı, kalçasında eklem iltihabı var ama..."

Veteriner yardımcısının Radar Cadılar Bayramı'nı görürse şaşıracağını söylemesi geldi aklıma ve sustum.

"Körüm ama diğer hislerim yaşlı bir adama göre gayet kuvvetli." Sesi nazikti, bu her şeyi daha da korkunçlaştırıyordu. "Hatta kulaklarım her zamankinden daha da keskin. Sarayda atlarım ve köpeklerim vardı, küçük bir çocukken ve gençliğimde hep onlarla dışarda dolaşır, hepsini çok severdim. Son dönemece girdiklerinde seslerinin nasıl çıktığını biliyorum. Dinle! Gözlerini kapatıp dinle!"

Dediğini yaptım. Şömineden arada bir çıtırtılar geliyordu. Bir yerlerde bir saat tıkırdıyordu. Dışarda rüzgâr çıkmıştı. Radar'ı

da duyabiliyordum: her nefes alışındaki hırıltıyı, her nefes verişinde gırlamayı.

"Onu güneş saatine çıkarmaya geldin."

"Evet. Bir de altın var. Küçük altın saçmalar. Ona şimdilik ihtiyacım yok ama Bay Bowditch dedi ki..."

"Altını boşver. Güneş saatine gitmek... ve onu kullanmak... senin gibi genç bir prens için yeterince tehlikeli bir görev. Hana tehlikesi var artık. Bowditch'in zamanında Hana yoktu. Dikkatli olursan... ve şanslıysan onu geçip gidebilirsin. Bu tip işlerde şansı hiçe saymamak gerek. Altına gelince..." Başını iki yana salladı. "Bu daha da riskli. Şimdilik ihtiyacın olmaması iyi."

Hana. Bu ismi sonrası için bir köşeye yazdım. Daha çok merak ettiğim başka bir şey vardı.

"*Sen* neden iyisin? Kör olmanın dışında yani." Bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda geri alabilmeyi diledim. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Gülümsedi. "Özür dilemene gerek yok. Kör olmakla griye yakalanmak arasında seçim yapma şansı verilse her seferinde körlüğü seçerim. Ben gayet iyi uyum sağladım. Adrian sağ olsun, okuyabildiğim hikâyelerim bile var. Gri yavaş bir ölüm. Nefes almak gittikçe güçleşiyor. Yüzün işe yaramaz bir etle kaplanıyor. Bedenin kapanıyor." Bir elini kaldırıp yumruk yaptı. "İşte böyle."

"Dora'ya da böyle mi olacak?"

Başını salladı ama aslında onaylamasına gerek yoktu. Bir çocuk sorusuydu bu.

"Ne kadar zamanı kaldı?"

Woody başını iki yana salladı. "Söylemek imkânsız. Yavaş ilerliyor ve süreç herkes için aynı değil ama merhametsiz bir hastalık. Dehşet verici yanı da bu."

"Peki ya giderse? Diğerlerinin gittiği yere giderse?"

"Gideceğini sanmıyorum, gitmesinin bir fark yaratacağını da sanmıyorum. Bir kere geldi mi ondan kaçamazsın. Tüketen hastalık gibi. Adrian'ı o hastalık mı öldürdü?"

Kanserden bahsettiğini varsaydım. "Hayır, kalp krizi geçirdi."

"Ah. Birazcık acı, sonra hop gidiyorsun. Griden iyidir. Soruna gelecek olursak, bir varmış bir yokmuş... Adrian onun geldiği dünyada birçok hikâyenin böyle başladığını söyledi."

"Evet. Böyle başlar. Burada gördüğüm şeyler o hikâyelere benziyor."

"Senin geldiğin yerdeki şeyler de benziyordur eminim. Bunların hepsi hikâye Prens Charlie."

Kurtlar ulumaya başladı. Woody kör alfabesiyle basılmış kitabında parmağını gezdirdi, sonra da kapatıp koltuğun yanındaki küçük bir sehpaya koydu. Kaldığı yeri nasıl bulacağını merak ettim. Catriona geri döndü, onun kucağına hoplayıp gırlamaya başladı.

"Bir varmış bir yokmuş, Empis diyarında, Lilimar şehrinde, gitme niyetinde olduğun yerde, soyu binlerce yıl öncesine dayanan bir kraliyet ailesi varmış. Çoğu –hepsi değil ama çoğu– diyarı bilgece ve iyi yönetmiş. Ama korkunç zamanlar geldiğinde bu ailedeki neredeyse herkes öldürülmüş. Katledilmiş."

"Leah bana bir kısmını anlattı. Yani Falada aracılığıyla. Anne ve babasının öldüğünü söyledi. Onlar kral ve kraliçeydi değil mi? Çünkü kendisinin prenses olduğunu söyledi. En küçük prenses."

Gülümsedi. "Evet, öyleydi, en küçükleri. Sana ablalarının katledildiğini mi söyledi?"

"Evet."

"Peki ya abileri?"

"Onların da öldürüldüğünü."

İç çekip kedisini okşadı, ateşe doğru baktı. Eminim sıcaklığını hissediyordur ama acaba biraz da görüyor muydu, gözlerimiz kapalıyken güneşe baktığımızda kanımız aydınlandığından kırmızı görmemiz gibi. Bir şey demek ister gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapatıp başını hafifçe iki yana salladı. Kurtların sesi çok

yakından geliyordu... sonra kesildi. Böyle aynı anda başlayıp bitmesi biraz ürkütücüydü.

"Arınma gecesi gibiydi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet."

"Ama bir kısmımız hayatta kaldık. Şehirden kaçtık, Hana oradan ayrılmaz çünkü çok kuzeyde olan kendi diyarından sürülmüş. Ana kapıdan çıkmayı başaran sekiz kişiydik. Dokuz olacaktık ama yeğenim Aloysius..." Woody başını yine salladı. "Sekizimiz şehirde ölümden kaçtık, kanımız bizi griden koruyor ama bize de başka bir lanet musallat oldu. Tahmin edebilir misin?"

Edebilirdim. "Her biriniz bir duyunuzu kaybettiniz?"

"Evet. Leah yemek yiyebiliyor ama belki de görmüşsündür, bu ona çok acı veriyor."

Beni göremese de başımı salladım.

"Yediklerinin tadını pek almıyor bile ve gördüğün üzere arada Falada olmadan konuşamıyor. *Onun* eğer dinliyorsa bu numaraya kandığına inanıyor. Bilmiyorum. Belki de haklıdır. Ya da belki duyuyordur ve komik buluyordur."

"*O* derken..." Orada durdum.

Woody tişörtümü tutup beni kendine çekti. Ona doğru eğildim. Dudaklarını kulağıma dayayıp fısıldadı. Gogmagog demesini bekliyordum ama söylediği bu değildi. *Uçuşkıran*, demişti.

11

"Peşimizden suikastçılar gönderebilir ama göndermiyor. Biz geri kalanların yaşamamıza izin veriyor, bizim için yaşamak yeterince büyük bir ceza zaten. Dediğim gibi Aloysius şehirden hiç çıkamadı. Ellen, Warner ve Greta canlarına kıydılar. Yolande hâlâ yaşıyor ama o da delirmiş halde dolaşıyor. O da benim gibi kör, yabancıların insafında yaşıyor. Geldiğinde ona yemek veriyor,

abuk sabuk konuşmalarını dinliyorum. Bunların hepsi kuzen ve yeğenler, anlıyor musun, yakın akraba. Takip edebiliyor musun?"

"Evet." Az çok ediyordum.

"Burton ormanın derinliklerinde münzevi bir hayat yaşıyor, birbirine bastırdığında hissedemediği elleriyle durmadan Empis'in kurtuluşu için dua ediyor. Kan görmedikçe yaralarını hissedemiyor. Yemek yiyor ama karnı aç mı tok mu anlamıyor."

"Tanrım," dedim. Kör olmanın en kötüsü olduğunu düşünmüştüm ama değildi.

"Kurtlar Burton'a dokunmuyor. En azından dokunmuyorlardı. Buraya son gelişinin üstünden iki yıl, belki daha da çok zaman geçti. O da ölmüş olabilir. Küçük grubumuz oradan at arabasıyla ayrıldı, o zamanlar şimdiki gibi kör değildim, korkudan deliye dönmüş altı atın çektiği arabanın tepesinde ayakta durmuş kırbaç sallıyordum. Yanımda kuzenim Claudia, yeğenlerim Aloysius ve Leah vardı. Rüzgâr gibi uçtuk Charlie, arabanın demirle çevrelenmiş tekerleri kaldırımdan kıvılcımlar çıkarıyordu, Rumpa Köprüsü'nün tepesinden aşınca belki üç metre havada uçtuk gerçekten de. Yere indiğimizde arabanın ters dönüp parçalanmasından korktum ama sağlam bir arabaydı, dağılmadı. Hana'nın arkamızdan kükrediğini duyabiliyorduk, fırtına gibi gürlüyor, gittikçe daha da yaklaşıyordu. O kükreyişler hâlâ kulağımda. Atları kırbaçladım, onlar da peşlerinde şeytan varmış gibi koştular... ki vardı da. Aloysius kapılara ulaşmadan hemen önce bir an dönüp arkasına baktı ve Hana başını omuzlarından koparıverdi. Ben görmedim, tüm dikkatimi yola vermiştim ama Claudia gördü. Leah görmedi neyse ki. Battaniyeye sarılıydı. Hana'nın elinin bir sonraki darbesi arabanın arka tarafını alıp götürdü. Nefesinin kokusunu alabiliyordum, hâlâ alabiliyorum. Çürümüş balık, et ve terinin leş kokusu. Kapıdan tam zamanında geçtik. Ondan kaçtığımızı görünce kükredi. O sesteki nefret ve öfke! Evet, hâlâ duyabiliyorum."

Durup ağzını sildi. Eli titriyordu. Ölümcül Tuzak gibi filmlerin dışında hiç travma sonrası stres bozukluğu olan birini görmemiştim ama şimdi görüyordum. Tüm bunlar ne kadar zaman önce yaşanmıştı bilmiyorum ama dehşeti hâlâ yaşıyordu, dehşeti hâlâ tazeydi. Ona o zamanları hatırlattığım, bu konuda konuşturduğum için kendimi sorumlu hissetmek hoşuma gitmemişti ama neyin içine girdiğimi bilmem gerekiyordu.

"Charlie, kilerime girersen soğuk dolapta bir şişe böğürtlen şarabı bulacaksın. Zahmet olmazsa küçük bir bardak içmek isterim. İstersen sen de iç."

Şişeyi buldum ve ona bir bardak koydum. Babam üzerinden alkol konusunda edindiğim sağlıklı ihtiyatlılık olmasa bile fermente olmuş böğürtlenlerin kokusu kendime de bir bardak koyma isteğimi yok edecek kadar güçlüydü, onun yerine biraz daha limonata aldım.

İki koca yudum içti, bardağın çoğunu bitirdi ve derin bir iç çekti. "Daha iyi hissediyorum. Bu anılar hüzünlü ve acı verici. Saat geç oluyor, yorgun olmalısın, şimdi arkadaşını kurtarmak için ne yapman gerektiğini konuşmanın zamanı. Hâlâ yola devam etme niyetindeysen tabii."

"Edeceğim."

"Köpek için hayatını ve akıl sağlığını riske atacaksın ha?"

"Bay Bowditch'ten geriye kalan tek şeyim o." Duraksadım, sonra diğer nedenimi de söyledim. "Ve onu seviyorum."

"Tamam o zaman. Sevgi dersen anlarım. Yapman gerekenler şunlar. Dikkatli dinle. Bir gün daha yürüyünce kuzenim Claudia'nın evine varacaksın. Hızlı hareket edersen tabii. Oraya vardığında..."

Dikkatle dinledim. Hayatım buna bağlıymış gibi dinledim. Dışarda uluyan kurtlar hayatımın gerçekten de buna bağlı olduğunu hatırlatır gibiydi.

12

Woody'nin tuvaleti evin dışındaydı, yatak odasından kısa, ahşap bir geçitten geçiliyordu. O geçitte elimde bir fenerle yürürken (eski tip fenerdi, Coleman değildi) bir şey güm diye duvara çarptı. Aç bir şeydi muhtemelen. Dişlerimi susuz fırçaladım ve tuvaleti kullandım. Radiş'in sabaha kadar çişini tutmasını umuyordum çünkü sabah olmadan onu dışarı çıkarmamın imkânı yoktu.

Burada şöminenin yanında uyumama gerek yoktu çünkü ikinci bir yatak odası vardı. Küçük yatağın kelebek işli, gösterişli bir örtüsü vardı, kesin Dora'nın işiydi, duvarlar pembeye boyanmıştı. Woody hem Leah'nın hem Claudia'nın arada bir burada kaldığını söyledi, ama Leah yıllardır gelmiyordu.

"İşte eski halleriyle buradalar," dedi. Dikkatle uzanıp raftan altın yaldızlı bir çerçevesi olan küçük oval bir fotoğraf aldı. Lise çağında bir kız ve genç bir kadın vardı fotoğrafta. İkisi de göz kamaştırıcıydı. Bir çeşmenin önünde kollarını birbirinin omzuna atmışlardı. Güzel elbiseler giymişlerdi ve yapılı saçları dantellerle süslenmişti. Leah'nın gülümseyecek bir ağzı vardı ve evet, kraliyetten gibi görünüyorlardı.

Kızı işaret ettim. "Bu Leah mı? Bunlar olmadan önce?.."

"Evet." Woody resmi yine dikkatle yerine koydu. "Önce. Şehirden kaçtıktan kısa süre sonra oldu bu değişimler. Saf, kindar bir intikam. Güzellerdi, sence de öyle değil mi?"

"Öyle." Gülümseyen genç kıza bakmaya devam ettim ve Leah'nın lanetinin Woody'nin körlüğünden iki kat daha korkunç olduğunu düşündüm.

"Kimin intikamı?"

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sadece bu fotoğraftaki hallerini yeniden görebilmeyi diliyorum. Ama dilekler de güzellik gibi, beyhude. İyi uykular Charlie. Yarın güneş batmadan Claudia'nın evine varmak istiyorsan erkenden

yola çıkmalısın. O sana daha çok şey anlatabilir. Geceleyin uyanırsan –ya da köpeğin seni uyandırırsa– *dışarı çıkma*. Hiçbir şey için."

"Kesinlikle anlıyorum."

"İyi. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum genç prens. Derler ya, Adrian'ın arkadaşı benim de arkadaşımdır."

Kendinden emin adımlarla ama yine de bir elini önüne doğru uzatarak çıktı, karanlıkta geçirdiği bunca yılın ardından böyle yürümeyi alışkanlık haline getirmiş olmalıydı. Kaç sene olmuştu acaba? Gogmagog'un yükselişinden ve ailesinin büyük kısmını yok eden arınma gününden beri ne kadar zaman geçmişti? Uçuşkıran kim ya da neydi? Leah'nın yemek yemeyi normal sayan, gülümseyebilen bir kız olduğu günlerin üstünden ne kadar zaman geçmişti? Yıllar burada aynı mı akıyordu?

Stephen Woodleigh, Woody'ydi... *Oyuncak Hikâyesi*'ndeki kovboy gibi. Bu muhtemelen sadece bir tesadüftü ama kurtların ve tuğla evin tesadüf olduğunu sanmıyordum. Sonra bir de Rumpa Köprüsü hakkında anlattığı şey vardı. Benim annem de Rumple Nehri'nin üstündeki köprüde ölmüştü ve Rumpelstiltskin kılıklı bir adam az daha beni öldürecekti. Bunların da tesadüf olduğuna mı inanmam gerekiyordu?

Radar yatağımın yanında uyuyordu, Woody nefesindeki hırıltıya dikkatimi çektiğinden bu sesi duymazdan gelemiyordum. Ya bu sesin ya da kurtların aralıklı ulumasının beni uyutmayacağını düşündüm. Ama arkamda bir araba çekerek uzun bir yol yürümüştüm. Uykuya dalmam uzun sürmedi, rüya görmedim ve ertesi sabah Woody sabah erkenden omzumu sarsana dek uyanmadım.

"Uyan Charlie. Kahvaltımızı hazırladım, yer yemez yola koyulman gerek."

13

Bir kâse dolusu çırpılmış yumurta, yine bir kâse dolusu kızarmış sosis vardı. Woody birazcık yedi, Radar birazcık yedi, geri kalanı ben tek başıma götürdüm.

"Eşyalarını Dora'nın arabasına yükledim ve evine vardığında kuzenime gösterebileceğin bir şey de koydum. Seni benim gönderdiğimi anlaması için."

"O içgüdüsel mesajlara pek yatkın değil ha?"

Gülümsedi. "Yatkındır aslında, ben de o konuda elimden geleni yaptım ama bu tip bir iletişime bel bağlamak pek akıllıca değil. Görevini başarıyla tamamlayıp kendi masal dünyana geri dönebilirsen daha sonra da isteyebileceğin bir şey hem."

"Nedir?"

"Sırt çantana bak, göreceksin." Gülümsedi, bana doğru uzanıp omuzlarımdan tuttu. "*Asıl* prens olmayabilirsin Charlie ama cesur bir çocuksun."

"Bir gün prensim gelecek," dedim hafif şarkı söyler gibi.

Gülümsedi, yüzündeki kırışıklıklar dalgalandı. "Bu şarkıyı Adrian da söylerdi. Bir hikâyenin bir filminden olduğunu söylemişti."

"*Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler.*"

Woody başını salladı. "Gerçek hikâyenin çok daha karanlık olduğunu da söyledi."

Hep öyle değil midir, diye düşündüm.

"Her şey için teşekkürler. Kendine iyi bak. Catriona'ya da."

"Birbirimize bakıyoruz biz. Sana anlattıklarımın hepsini hatırlıyor musun?"

"Sanırım, evet."

"En önemlisi ne peki?"

"Bay Bowditch'in bıraktığı işaretleri izle, sessiz ol ve karanlık çökmeden şehirden çık. Gece askerleri yüzünden."

"Onlar hakkında anlattıklarıma inanıyor musun Charlie? İnanmalısın, yoksa güneş saatine zamanında ulaşamazsan orada biraz daha uzun kalmak geçebilir aklından."

"Bana Hana'nın bir dev ve gece askerlerinin de yaşayan ölüler olduğunu söyledin."

"Evet ama buna inanıyor musun?"

Büyük hamamböceklerini ve tavşanları düşündüm. Neredeyse Catriona'nın boyutlarındaki kırmızı çekirgeyi düşündüm. Kaybolan yüzüyle Dora'yı ve ağzının yerinde bir yara izi olan Leah'yı düşündüm.

"Evet," dedim. "Hepsine inanıyorum."

"İyi. Claudia'ya çantana koyduğum şeyi göstermeyi unutma."

Radar'ı arabaya koyup çantamı açtım. En üstte yeni bir bulutlu günün ışığında tatlı tatlı parlayan yaldızlı bir yumruk vardı. Tuğla evin kapısına baktım, kapının tokmağı yerinde yoktu. Elime alınca ağırlığı karşısında şaşırdım.

"Tanrım, Woody! Bu saf altın mı?"

"Evet. Güneş saatinin ötesine gidip hazineye girme fikri aklını çelerse Adrian'ın son gelişinde saraydan aldıklarına ek olarak bunun da sende olduğunu bil. Yolun açık olsun Prens Charlie. Umarım Adrian'ın silahını kullanmak zorunda kalmazsın ama kalırsan asla tereddüt etme."

ON ALTINCI BÖLÜM

Krallık Yolu. Claudia. Talimatlar. Gürültücü. Kral Kelebekleri.

1

Radar'la yolun çatallandığı yere doğru ilerledik, yol ayrımında sağ tarafta Krallık Yolu'nu gösteren bir tabela vardı. Sahil Yolu'nu gösteren tabela gevşemişti, artık dosdoğru yeri gösteriyordu, Sahil yerin altındaymış gibi. Radar çatlak bir sesle havladı ve Sahil tarafından gelen adam ve çocuğu gördüm. Adam bir koltuk değneğinde hoplayarak ilerliyordu, sol ayağı kirli bir bandajla sarılmıştı, birkaç adımda bir yere ancak değiyordu. Tek sağlam bacakla ne kadar uzağa gidebilecekti acaba? Çocuğun da

pek bir yardımı dokunmazdı ona, küçüktü ve bir çuvala koydukları eşyalarını taşıyordu, çuvalı bir elinden diğerine geçiriyor, bazen yolda sürüyordu. Çatalda durup benim istikrarlı bir biçimde tabelayı geçip sağa doğru ilerlememi izlediler.

"O tarafa gitmeyin efendim!" diye bağırdı çocuk. "Lanetli şehre gidiyor o yol!" Griydi ama yanındaki adam kadar değil. Baba oğul olabilirlerdi ama aralarında bir benzerlik varsa da görmek imkânsızdı çünkü adamın yüzü akmaya, gözleri yukarı çekilmeye başlamıştı.

Adam onun omzuna sertçe vurdu, çocuk dengesini bulmasına yardım etmese yere serilecekti.

"Karışma adama, karışma," dedi. Sesi anlaşılır ama boğuktu, ses telleri peçeteye sarılmış gibi. Çok geçmeden Dora gibi hizz hazzlamaya başlayacaktı herhalde.

İki yol arasında gittikçe genişleyen boşluğun ötesinden bağırdı bana, belli ki bunu yapmak canını yakmıştı. Acıyla yüzünü buruşturunca eriyen yüz hatları daha da korkunçlaştı ama aklındakini bana illa söylemek istemişti. "Merhaba tam adam! Sen böyle açık renkli kal diye annen hangisinin altına yattı?"

Neden bahsettiğine dair en ufak fikrim yoktu, bu yüzden bir şey demedim. Radar yine hafifçe havladı.

"O bir köpek mi baba? Yoksa evcil bir kurt mu?"

Adam çocuğun omzuna bir tane daha patlatarak cevap verdi bu soruya. Sonra bana pis pis bakıp gayet iyi anladığım bir el hareketi yaptı. Anlaşılan bazı şeyler hangi dünyada olursan ol değişmiyor. Ben de ona hareketin Amerika versiyonuyla karşılık vermeyi düşündüm ama bunu yapmadım. Engelli insanlara hakaret etmek çirkin bir davranış, söz konusu engelli, oğluna vurup duran ve annene iftiralar atan pisliğin teki olsa bile.

"Yolun açık olsun tam adam!" diye bağırdı o boğuk sesiyle. "Bugün son günün olsun!"

Yolda tatlı insanlarla karşılaşmak ne güzel, diye düşündüm ve yürümeye devam ettim. Çok geçmeden tamamen gözden kayboldular.

2

Krallık Yolu'nda bir tek ben vardım, bu da bana düşünecek... ve merak edecek bolca zaman verdi.

Tam insan mesela... neydi onlar? *Kimdi* onlar? Ben vardım tabii ama tam insanları kaydettikleri bir defter olsa benim adımın yanına bir yıldız konurdu çünkü ben Empis'ten değildim (dünyanın bu kısmına Empis dendiğini biliyordum en azından ve Woody bana dev Hana'nın Cratchy denen bir yerden geldiğini söylemişti). Woody'nin içimi rahatlatması iyi olmuştu –gerçekten rahatlatmıştı– griye dönüp yüzümü kaybetmeyeceğimi söylemişti, çünkü dediğine göre tam insanların griye bağışıklığı vardı. Bunu sabah kahvaltıda anlatmış, üzerine daha fazla konuşmayı reddetmişti, önümde uzun bir yol olduğunu ve artık yola çıkmam gerektiğini söylemişti. Uçuşkıran'ı sorduğumda sadece kaşlarını çatıp başını iki yana sallamıştı. Yeniden kuzeni Claudia'nın bana daha çok şey anlatabileceğini hatırlatmıştı, bununla yetinmem gerekiyordu. Yine de koltuk değnekli adam imalı konuşmuştu: *Sen böyle açık renkli kal diye annen hangisinin altına yattı?*

Her daim gri olan gökyüzü de kafamı karıştırıyordu. En azından gün içinde hep griydi ama geceleri bazen bulutlar aralanıp ay ışığının yeryüzüne vurmasına müsaade ediyordu. Bu da kurtları harekete geçiriyordu. Yukarıda bir değil iki ay vardı, biri diğerini kovalıyordu, bu da bana tam olarak nerede olduğumu merak ettiriyordu. Paralel evren ve çoklu dünyalar fikri konusunda yeterince şey bilecek kadar bilimkurgu kitabı okumuştum ama o yeraltı koridorunda aklımın ve bedenimin ayrılır gibi olduğu yerden geçerek tamamen başka bir varlık boyutuna geçmiş olabileceğime dair de bir fikrim vardı. İki ay yüzünden çok çok uzaklardaki bir galaksideki başka bir gezegene geçmiş olma ihtimalim de bir parça mantıklı geliyordu ama burada uzaylı yaşam formları yoktu, bildiğin *insanlar* vardı.

Bay Bowditch'in komodinindeki, kapağında içine yıldızlar dökülen bir huni olan kitabı düşündüm. Ya o kitapta anlatılan

dünya sistemine girmenin yolunu bulduysam? (Keşke kitabı da yiyecek, Radar'ın hapları ve Polley'nin silahıyla beraber çantama atsaydım.) Bu fikir de çok küçükken anne ve babamla izlediğimiz bir filmi hatırlattı bana, adı *Hiç Bitmeyen Öykü*'ydü. Belki de Empis o filmdeki Fantasia gibiydi, toplu bir hayal gücüyle yaratılmış bir yerdi? Bu aynı zamanda Jungcu bir düşünce miydi? Ben nereden bileyim? Adamın adı *Jung* diye mi, yoksa *Yung* diye mi okunuyor, onu bile bilmiyorum.

Bunları merak ediyordum ama durmadan aklıma gelip duran daha gerçek bir şey vardı: babam. Gittiğimi öğrenmiş miydi? Hâlâ bilmiyor olabilirdi (ve dediklerine göre cehalet mutluluk getirir) ama Woody gibi onun da içine doğmuş olabilirdi, duyduğum kadarıyla ebeveynler bu içe doğma olayına yatkındı. Aramayı dener, açmadığımda mesaj atardı. Okul işleriyle çok meşgul olduğumu varsayabilirdi ama o da uzun süre tutmazdı babamı çünkü ona en kısa zamanda geri dönme konusunda bayağı sorumlu olduğumu bilirdi.

Onun endişelendiğini düşünmekten nefret ediyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kararımı vermiştim. Ayrıca –doğruları söyleyeceksem bunu da söylemeliyim– burada olduğuma memnundum. Eğlendiğimi söyleyemem pek ama memnundum. Cevabını duymak istediğim binlerce sorum vardı. Her bir tepenin, dönemecin ardında ne olduğunu görmek istiyordum. Çocuğun lanetli şehir dediği yeri görmek istiyordum. Tabii ki korkuyordum –Hana'dan, gece askerlerinden ve Uçuşkıran denilen bir şey ya da birinden, en çok da Gogmagog'dan– ama aynı zamanda çok heyecanlıydım. Bir de Radar vardı. Ona ikinci bir şans verebileceksem bunu yapacaktım.

Öğle yemeği yiyip biraz dinlenmek için durduğum yerde orman iki tarafımda da sıklaşmıştı. Vahşi hayvan görmedim ama her yerde gölgeler vardı. "Biraz yemek ister misin Radiş?"

Yemesini umuyordum çünkü o sabah ona hiç hap içirememiştim. Çantamı açıp bir konserve sardalye çıkardım, açıp rahat-

ça koklayabilmesi için kutuyu ona doğru eğdim. Burnunu kaldırdı ama yerinden kalkmadı. Gözünden yine o yapış yapış sıvının aktığını görebiliyordum.

"Hadi kızım, sen bunu seversin."

Yatık arabadan aşağı üç dört adım atmayı başardı, derken arka bacakları kesildi. Arabanın geri kalanını kayıp yan dönerek indi, acıyla tek bir tiz havlama koyvermişti. Sert zemine yan tarafıyla düştü ve başını kaldırıp nefes nefese bana baktı. Yüzünün yan tarafına toz bulaşmıştı. Ona bakmak içimi acıttı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kalkamadı.

Tam insanları, gri insanları, hatta babamı merak etmeyi bıraktım. Hepsi gitmişti. Yüzündeki tozu sildim, onu kucağıma alıp yolla sık ağaç kütlesi arasındaki dar yeşillik alana taşıdım. Yere yatırıp başını okşadım, sonra da arka bacaklarını inceledim. İkisi de kırık gibi durmuyordu ama üst kısımlarına dokununca havlayıp dişlerini gösterdi, beni ısıracağından değil de acısından. Bana iyi gibi göründüler ama bir röntgen çekilse kesin çok kötü şişmiş, iltihaplı eklemler görünecekti.

Biraz su içip bir iki sardalye yedi... sanırım sırf benim hatırıma. Benim de iştahım kaçmıştı ama zorla Dora'nın verdiği kızarmış tavşanlardan yedim biraz, üstüne iki de kurabiye. Motoru beslemem gerekiyordu. Radiş'i –dikkatlice– kaldırdığımda ve arabaya koyduğumda nefesindeki hırıltıyı duydum ve her bir kaburgası elime geldi. Woody yavaş yavaş öldüğünü söylemişti, haklıydı ama bunca yolu köpeği Dora'nın arabasının arkasında ölü bulmak için gelmemiştim. Arabanın kollarını tutup yoluma devam ettim, koşmadım –bunun nefesimi keseceğini biliyordum– ama hızlı yürüdüm.

"Dayan. Yarın her şey daha güzel olabilir, o yüzden benim için dayan kızım."

Kuyruğunu arabanın zeminine vurduğunu duydum.

3

Krallık Yolu'nda arabayı çekerken üzerimizdeki bulutlar kararda ama yağmur yağmıyordu. Bu iyiydi. Ben ıslanmaya aldırmazdım ama ıslanırsa Radar'ın durumu daha da kötü olurdu ve onun üstünü örtebileceğim bir şey yoktu. Ayrıca ağır bir yağmur yolu bataklığa çevirirse arabayı çekmek zorlaşabilir, hatta imkânsızlaşabilirdi.

Radar düştükten belki dört ya da beş saat sonra dik bir yokuşu tırmandım ve tepeye çıkınca bir parça nefesimi toparlamak için, ama asıl etrafıma bakınmak için, durdum. Diyar önümde aşağı doğru uzanıyordu ve ilk kez şehrin kulelerini bütün netliğiyle görebiliyordum. Bu cansız ışıkta kulelerin kasvetli, zeytuni bir görüntüsü vardı, sabuntaşı gibi. Uzun, gri bir duvar yolun iki tarafına doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Hâlâ kilometrelerce yolum vardı, o yüzden duvarın yüksekliğini anlamak imkânsızdı ama en ortada devasa bir kapı seçebiliyordum. *O kapı kilitliyse*, diye düşündüm, *işim bitmiş zaten*.

Woody'nin eviyle, dinlenmek ve bakınmak için durduğum yer arasındaki yol kıvrımlıydı ama şehir kapısına uzanan yol dümdüzdü. Birkaç kilometre ilerde orman geriye doğru çekiliyordu, otların sardığı tarlalarda terk edilmiş el arabaları ve tahminimce el pullukları olan şeyler duruyordu. Başka bir şey daha gördüm: Bana doğru gelen bir araç, bir çeşit taşıt. Gözlerim iyi görür ama hâlâ kilometrelerce ilerde olduğundan onun ne olduğunu anlayamıyordum. Hâlâ orada durup durmadığını kontrol etmek için değil de kendimi rahatlatmak için Bay Bowditch'in .45'liğinin kabzasına dokundum.

"Radiş? İyi misin?"

Omzumun üstünden baktım ve onun da arabanın ön tarafından bana baktığını gördüm. Bu iyi bir şeydi. Arabanın kollarını tutup yeniden yürümeye başladım. Ellerim bayağı bir su toplamaya başlamıştı, bir çift iş eldiveni için neler vermezdim o an.

Normal eldiven bile olurdu. En azından bir süre yokuş aşağı inecektim.

Bir buçuk iki kilometre ilerde (yol aşağı indikçe kuleler yüksek şehir duvarlarının ardında kaybolmuştu) yeniden durdum. Şimdi bana doğru gelen kişinin büyük boy bir üçtekerli bisiklet sürdüğünü görebiliyordum. Aramızdaki mesafe azaldıkça bisikleti sürenin bir kadın olduğunu ve hızlı yol aldığını görebildim. Her yanında dalgalanan siyah bir elbise giymişti, yeniden *Oz Büyücüsü*'nü düşünmeden edemedim. Özellikle de Almira Gulch'un bisikletiyle endişe verici Kansas gökyüzünün altında Dorothy'nin köpeğini almaya ve kendisini ısırdığı için uyutmaya götürdüğü o en baştaki siyah beyaz kısmı. Gelen üçtekerli bisikletin arkasında ahşap bir sepet bile vardı, gerçi bu Bayan Gulch'un bisikletinin arkasındaki, Toto'nun boyutlarına uygun sepetten çok daha büyüktü.

"Endişelenme Radiş," dedim. "O seni hiçbir yere götüremez."

İyice yaklaştığında durup sızlayan ellerimi esnettim. Bu olduğunu sandığım kişiyse arkadaşça davranmaya hazırdım ama Empis'in kötü cadı versiyonu çıkarsa da kendimi ve köpeğimi savunmaya hazırdım.

Kadın üçtekerli bisikletinin pedallarını tersine çevirerek ve bayağı bir toz kaldırarak durdu. Elbisesinin dalgalanması kesildi, gevşekçe bedenine oturdu. Elbisesinin altına kalın, siyah tayt ve kocaman siyah botlar giymişti. Bu hanımın Dora'nın geçici ayakkabılarına ihtiyacı yoktu. Yüzü bisiklet sürmekten kızarmıştı ve teninde en ufak bir grilik yoktu. İlla tahmin et deseler kırklarında ya da ellilerinde olduğunu söylerdim ama bu sadece bir tahmin olurdu. Zaman Empis'te tuhaf akıyor, yaşlanmaları da tuhaf bu yüzden.

"Sen Claudia'sın değil mi?" dedim. "Dur, sana göstermem gereken bir şey var."

Çantamı açıp altın kapı tokmağını çıkardım. Bakmadı bile, sadece başını sallayıp gidonun üstüne doğru eğildi. Ellerine içten içe özendiğim deri eldivenler takmıştı.

"BEN CLAUDIA! ONA BAKMAMA GEREK YOK, GELDİĞİNİ RÜYAMDA GÖRDÜM!" Şakağına vurdu, sonra da gürültülü bir kahkaha koyverdi. "RÜYALARA HER ZAMAN GÜVEN OLMAZ AMA BU SABAH SNAB'I DA GÖRDÜM! YA YAĞMURUN YA DA MİSAFİRİN HABERCİSİDİR O!" Sesi sadece yüksek değildi, ruhtan da yoksundu, eski bilimkurgu filmlerindeki şeytani bir bilgisayarın sesi gibiydi. Pek ihtiyaç duymadığım bir bilgi daha paylaştı: "SAĞIRIM!"

Başını çevirdi. Saçlarını yukarıdan topuz yapmıştı, kulakları olsa onları görebilirdim. Ama yoktu. Leah'nın ağzında ve Woody'nin gözlerinde olduğu gibi sadece bir yara izi vardı.

4

Eteklerini kaldırıp üçtekerli bisikletinden indi, Radar'a bakmak için büyük adımlarla arabaya doğru ilerledi. Giderken kılıfında duran .45'liğin kabzasına dokundu. "BOWDITCH'İN! HATIRLIYORUM! KÖPEĞİ DE HATIRLIYORUM!"

Radar, Claudia onu okşayıp tam da hoşuna gittiği gibi kulaklarının arkasını kaşıyınca başını kaldırdı. Claudia ona daha da yaklaştı, belli ki ısırılmaktan hiç korkmuyordu, Radar'ı kokladı. Radar da onun yanağını yaladı.

Claudia bana döndü. "ÇOK HASTA!"

Başımı salladım. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"BİZ ONU TOPARLARIZ AMA! YEMEK YİYOR MU?"

Elimi biraz der gibi salladım. "Dudak okuyabiliyor musun?" Kendi dudaklarıma vurup onunkileri gösterdim.

"PEK ÖĞRENEMEDİM!" diye haykırdı. "PRATİK YAPABİLECEĞİM KİMSE YOK! ET SUYU ÇORBASI VERİRİZ! ONU YER HERHALDE! UZUN YOLDAN GETİRDİN ONU! BENİM SEPETİME KOYMAK İSTER MİSİN? DAHA HIZLI GİDEBİLİRİZ!"

Ona Radar'ın ağrıyan arka bacaklarını incitmekten korktuğumu söyleyemezdim, bu yüzden sadece başımı iki yana salladım.

"TAMAMDIR AMA HIZLI OL! ÇANIN ÜÇ KERE ÇALMASINA AZ KALDI! GÜN BİTİYOR! LANET KURTLAR VAR, BİLİYORSUN!"

Büyük üçtekerli bisikletini bir daire çizip ters yöne çevirdi –selesi yerden en az bir buçuk metre yukarıdaydı– ve üstüne bindi. Ağır ağır pedal çeviriyordu, yol onun yanında yürüyebileceğim kadar genişti, hem böylece Radar ve ben onun tozunu yemek zorunda kalmıyorduk.

"ALTI KİLOMETRE!" diye bağırdı ruhsuz sesiyle. "TÜM GÜCÜNLE ÇEK DELİKANLI! SANA ELDİVENLERİMİ VERİRDİM AMA ELLERİN ÇOK BÜYÜK! KORUNAKLI BİR YERE GİRİNCE SANA GÜZEL BİR MERHEM VERECEĞİM! KENDİ TARİFİM, AŞIRI İYİ BİR İLAÇ! ELLERİN ÇOK FENA GÖRÜNÜYOR!"

5

Claudia'nın evine yaklaştığımızda hava kararmaya başlamış ve benim takatim kalmamıştı. İki gün boyunca Dora'nın arabasını çekmenin yanında futbol antrenmanı hava cıva kalıyordu. Önümüzde, belki bir buçuk, iki kilometre kadar ilerde, muhtemelen bir zamanlar, bu kelime buraya pek uymasa da, banliyö olan bir bölgenin başladığını görebiliyordum, Dora'nınkine benzer kulübeler vardı ama çatıları çökmüştü. Başta birbirilerinden uzak uzaklardı, aralarında küçük bahçeler ya da araziler vardı ama şehir duvarlarına yaklaştıkça araları sıklaştı. Bacaları vardı ama hiçbirinden duman yükselmiyordu. Oradan buradan yollar ve sokaklar belirmeye başladı. Bir çeşit araç –ne olduğunu anlayamıyordum– anayolun ortasında kalakalmıştı. Başta yük taşımak için kullanılan uzun bir vagon olduğunu düşündüm. Yaklaştığımızda bir otobüs olabileceğine kanaat getirdim. Aracı işaret ettim.

"TRAMVAY!" diye gürledi Claudia. "UZUN, ÇOK UZUN BİR SÜREDİR ORADA! ÇEK BAKALIM DELİKANLI! KIÇINI

SIK BİRAZ!" *Bunu* daha önce hiç duymamıştım, Andy Chen'e söylemek için bir kenara yazdım, onu bir daha görebilirsem tabii. "NEREDEYSE GELDİK!"

Çanlar, şehirle bizim olduğumuz yerin arasındaki mesafeyi aşarak aralıklı ve resmi bir biçimde üç kere çaldı: *DONG* ve *DONG* ve *DONG*. Claudia Radar'ın doğrulduğunu gördü ve sese doğru döndü.

"ÇAN SESİ Mİ?"

Başımı salladım.

"ESKİDEN ÇAN SESİ İŞİNİZİ BIRAKIP EVE AKŞAM YEMEĞİ YEMEYE GİDİN ANLAMINA GELİRDİ! ARTIK İŞ DE YOK, İŞİ YAPACAK BİRİLERİ DE AMA ÇANLAR HÂLÂ ÇALIYOR! BEN DUYAMIYORUM AMA DİŞLERİMDE HİSSEDEBİLİYORUM, ÖZELLİKLE DE FIRTINA ÇIKTIĞINDA!"

Claudia'nın evi, etrafını otlar sarmış, kir bağlamış bir göletin önündeki otluk bir alandaydı. Ev yuvarlak biçimliydi ve çöpten toplanmış ahşap ve teneke parçalarından inşa edilmişti. Üflesem uçacak gibi görünüyordu, bu da bir kez daha aklıma üç küçük domuzcuk ve kurt hikâyesini getirdi. Woody'nin evi tuğladandı, Claudia'nın eviyse dallardandı. Samandan bir evde yaşayan soylu bir akrabaları daha varsa o çoktan kurtlara yem olmuştu herhalde.

Eve vardığımızda birkaç tane ölü kurt gördüm, ön tarafta üç dört tane vardı, yanda da pençeleri otların üstünden çıkmış başka bir tane. Onu pek iyi göremiyordum ama ön taraftakiler bayağı çürümüştü, kaburgaları geriye kalan kürklerinden dışarı fırlamıştı. Gözleri gitmişti, muhtemelen aç kargalar çıkarmıştı, göz çukurları kapıya giden aşınmış yola dönerken bizi izliyor gibiydi. Böcekler gibi devasa olmadıklarını görmek içimi rahatlatmıştı... ama yine de bayağı büyüklerdi. Daha doğrusu hayattayken öyle olmalıydılar. Ölüm onları –tahminimce tüm yaşayan canlılara yaptığı gibi– sıkı bir diyete sokmuştu.

"FIRSAT OLUNCA ONLARI VURUYORUM!" dedi Claudia bisikletinden inerken. "DİĞERLERİNİ DE UZAK TUTUYOR-

LAR! KOKULARI AZALINCA YAVŞAKLARDAN BİRKAÇINI DAHA VURUYORUM!"

Kraliyet ailesinden biri için, diye düşündüm, çok pis bir ağzı var.

Arabanın kollarını yere bıraktım, onun omzuna dokundum ve Bay Bowditch'in tabancasını kılıfından çıkardım. Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım. Anladığından emin değildim ama anladı. Gülümseyince birkaç dişinin olmadığını gördüm.

"YO, YO, ONLARDAN YOK BENDE! ARBALET VAR!" Elini arbaleti varmış gibi kaldırdı. "KENDİM YAPTIM! BAŞKA BİR ŞEY DAHA VAR, DAHA DA İYİSİ! ADRIAN ŞU İHTİYAR HENÜZ BİR BEBEKKEN GETİRMİŞTİ ONU!"

Kapıya gidip kaslı omzuyla iterek açtı. Radar'ı arabadan çıkardım ve ayaklarının üstünde durabilecek mi diye görmek için bıraktım. Ayakta durup yürüyebildi ama taş basamaklarda duraksayıp yardım etmem için bana baktı. Onu kaldırıp içeri soktum. Ev tek bir büyük oda ile kırmızı-altın iplerle renklendirilmiş mavi kadife bir perdenin sakladığı daha küçük bir odadan oluşuyordu. Bir ocak, küçük bir mutfak ve aletlerin dağınık halde durduğu bir çalışma tezgâhı vardı. Masada ayrıca farklı aşamalarda oklar ve yarım düzine kadar bitmiş okun konduğu hasır bir sepet duruyordu. Claudia uzun bir kibrit çıkarıp birkaç gaz lambası yakınca okların uçları ışıkta parıldadı. Oklardan birini alıp ucuna daha yakından baktım. Altındı. Ve keskindi. İşaret parmağımı birine değdirince anında bir damla kan çıktı.

"BANA BAK SEN, BELANI MI ARIYORSUN?"

Beni tişörtümden tutup teneke bir lavaboya çekti. Lavabonun üst tarafında bir el pompası vardı. Claudia çalışsın diye pompanın kolunu birkaç kez kuvvetlice indirip kaldırdı ve kanayan parmağımı buz gibi suya tuttu.

"Sadece küçük bir..." diye başladım, sonra pes edip ona izin verdim. Sonunda işini bitirip yaramı öperek beni şaşırttı.

"OTUR! DİNLEN! BİRAZDAN YEMEK YİYECEĞİZ! ÖNCE ŞU KÖPEĞİNE BAKMAK LAZIM, SONRA DA ELLERİNE!"

Ocağa bir demlik koydu, ısındığında henüz üstünden buharı yükselmeden lavabonun altından bir leğen çıkarıp suyu ona doldurdu. Suya raflardaki çömleklerden birinden pis kokulu bir şey ekledi. O raflar bir sürü malzemeyle doluydu: Bazıları teneke kutularda, bazıları sicimle bağlanmış tülbent bezinden paketlerdeydi, çoğu cam kavanozlardaydı. Kadife perdenin sağ tarafında duvara bir arbalet asılmıştı, hiç şakası yoktu. Her şey bir araya gelince burası bana sınır bölgesi evlerini anımsatmıştı, Claudia da krallık hanedanından birine değil de sert ve tetikte bir köy kadınına benziyordu.

Kokan sıvıya bir bez batırdı, bezi sıktı, sonra şüpheyle ona bakan Radar'ın başına çömeldi. Bezi nazikçe o ağrılı arka bacaklarına bastırmaya başladı. Bunu yaparken tuhaf bir sesle mırıldanıyordu, sanırım şarkı söylüyordu. Konuşma sesi gürültülü, monoton ve adeta lisemde yapılan anonslara benzeyen bir sesti ama şarkı söylerken sesi incelip kalınlaşıyordu. Radar'ın kaçıp gidebileceğini, hatta onu ısırabileceğini düşündüm ama bunları yapmadı. Başını sert zemine yaslayıp memnuniyetle bir iç çekti.

Claudia elini Radar'ın gövdesinin altına soktu. "YUVARLAN TATLIM! DİĞER BACAĞINI DA YAPMAM GEREK!"

Radar yuvarlanmadı da diğer tarafına devrildi. Claudia bezi yeniden ıslattı ve diğer bacağı üstünde çalışmaya koyuldu. İşi bitince bezi teneke lavaboya attı ve iki tane daha bez çıkardı. Onları da ıslatıp sıktı ve bana döndü.

"ELLERİNİ UZAT GENÇ PRENS! RÜYAMDA WOODY SANA BÖYLE SESLENİYORDU!"

Ona benim dümdüz, sıradan Charlie olduğumu söylemek işe yaramayacaktı, bu yüzden ellerimi öne uzattım. Ellerimi ılık, ıslak bezlerle sardı. Merheminin kokusu çirkindi ama anında bir rahatlık verdi. Bunu ona kelimelerle anlatamazdım ama rahatlamamı yüzümden okudu.

"AŞIRI İYİ, DEĞİL Mİ! NİNEM ÇOK UZUN ZAMAN ÖNCE GÖSTERMİŞTİ BANA NASIL YAPILACAĞINI, O TRAMVAY

HÂLÂ ULLUM'A GİDERKEN VE ETRAFTA ÇAN SESLERİNİ DUYACAK İNSANLAR VARKEN! İÇİNDE SÖĞÜT KABUĞU VAR AMA O DAHA BAŞLANGIÇ! SADECE BAŞLANGIÇ OĞLUM! BUNLARI ELİNDE TUT SEN, BEN BİZE LÜPLETECEK BİR ŞEYLER ÇIKARAYIM! ACIKMIŞ OLMALISIN!

6

Biftek ve yeşil fasulye, tatlı olarak da elmalı, şeftalili bir pasta vardı. Empis'e geldiğimden beri payıma düşen bedava yemekleri yemiştim –lüpletmiştim– ve Claudia tabağımı doldurup duruyordu. Radar üzerinde küçük yağ parçaları yüzen bir tas et suyu içti. Tası yalayıp tertemiz yaptı, kendi ağzını da yalayıp tertemiz yaptı ve biraz daha vermesi için Claudia'ya baktı.

"YO, YO, YO!" diye böğürdü Claudia ve eğilip Radar'ın sevdiği gibi kulaklarının arkasını kaşıdı. "GERİSİNGERİ KUSARSIN, SENİ PİS İHTİYAR, BUNUN NE FAYDASI OLUR Kİ? AMA BUNUN ZARARI DOKUNMAZ!"

Masada bir somun kahverengi ekmek vardı. Kuvvetli, çalışmaktan sertleşmiş parmaklarıyla (o, tek bir yeri bile su toplamadan benim arabayı tüm gün çekebilirdi) bir parça ekmek kopardı, sonra sepetten bir ok aldı. Oku ekmeğe soktu, fırınının kapağını açıp ekmeği içine attı. Daha da koyu bir kahverengi renkle, alev alev çıktı ekmek. Claudia onu bir doğum günü mumu gibi söndürdü, masadaki tereyağı çömleğinden bir parmak sürdü üstüne, sonra da uzattı. Radar ayağa kalktı ve ekmeği dişleriyle okun ucundan alıp köşeye götürdü. Topallaması biraz daha iyiydi. Bay Bowditch'te Claudia'nın merheminden olsa belki de OxyContin'siz yaşayabilirdi.

Claudia özel odayı gizleyen kadife perdenin ardına geçip bir kâğıt destesi ve kalemle geri döndü. Onları bana verdi. Kalemin boyu sıra damgalanmış harflere baktım ve bir an gerçeklikten

koptum. Yazıdan geri kalanda SENTRY ORMANCILIK HEDİYESİ yazıyordu. Kâğıt destesinde sadece birkaç sayfa kalmıştı. Arkasına baktım ve solmuş bir fiyat etiketi gördüm: STAPLES 1,99$.

"GEREKTİĞİNDE YAZ AMA GEREKMİYORSA BAŞINI SADECE EVET YA DA HAYIR ANLAMINDA SALLA! LANET KÂĞIDI BİTİRMEYELİM, ADRIAN SON GELİŞİNDE GÜRÜLTÜCÜYLE BERABER GETİRDİ VE SADECE BU KADAR KALDI! ANLADIN MI?"

Başımla onayladım.

"ADE'İN KÖPEĞİNİ GENÇLEŞTİRMEYE GELDİN DEĞİL Mİ?"

Başımla onayladım.

"GÜNEŞ SAATİNİN YOLUNU BULABİLİR MİSİN GENÇ ADAM?"

Yazıp ona gösterdim: *Bay Bowditch yolu başharfleriyle işaretlemiş*. Ki bence bu ekmek kırıntılarından daha iyiydi. Tabii yağmur onun yazdıklarını silip götürmediyse.

Başını sallayıp düşünceli bir ifadeyle eğdi. Lambaların ışığında kuzeni Woody'yle arasında bariz bir benzerlik olduğunu görebiliyordum, gerçi Woody çok daha yaşlıydı. Çalışmakla ve yağmacı kurtlarda atış talimi yapmakla geçen yılların ardında inatçı bir güzelliği vardı Claudia'nın. *Sürülen kraliyet ailesi*, diye düşündüm. *O, Woody ve Leah. Üç küçük domuzcuk değiller ama üç küçük asilzadeler.*

Sonunda başını kaldırıp, "RİSKLİ!" dedi.

Başımla onayladım.

"WOODY SANA NASIL GİTMEN VE NE YAPMAN GEREKTİĞİNİ ANLATTI MI?"

Omuz silkip, *Sessiz olmalıyım*, yazdım.

Bunun hiçbir faydası yokmuş gibi ofladı. "SANA DELİKANLI YA DA GENÇ PRENS DEYİP DURAMAM, GERÇİ BİRAZ PRENS HAVAN VAR! ADIN NE?"

Büyük harflerle *CHARLIE READE* yazdım.

"SHARLIE?"

Yeterince yakındı. Başımla onayladım.

Ocağın yanındaki kutudan bir parça odun aldı, ocağın kapağını açıp odunu içine açtı, sonra da küt diye kapattı. Yerine döndü, ellerini elbisesinin kucağında kavuşturup onların üzerinden bana doğru eğildi. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

"İŞİNİ YARIN HALLEDEMEZSİN, GEÇ KALACAKSIN SHARLIE, BU YÜZDEN GECEYİ ANA KAPIDAN BİRAZ GERİDEKİ BİR DEPODA GEÇİRMEN GEREKECEK! DEPONUN ÖNÜNDE TEKERLERİ SÖKÜLMÜŞ KIRMIZI BİR VAGON VAR! YAZ BUNU!"

Depo, tekersiz kırmızı vagon, yazdım.

"BURAYA KADAR TAMAM! KULÜBEYİ AÇIK BULURSUN AMA İÇERDE SÜRGÜSÜ VAR! BİR YA DA ÜÇ KURDUN YANINA GELMESİNİ İSTEMİYORSAN KAPIYI SÜRGÜLE! YAZ BUNU!"

Kapıyı sürgüle.

"SABAH ÇANINI DUYANA KADAR YERİNDEN AYRILMA! TEK BİR KEZ ÇALIYOR! ŞEHİR KAPISI KİLİTLİ AMA LEAH'NIN ADI KAPIYI AÇIYOR! SADECE ONUN ADI! GALLIENLERDEN LEAH! YAZ BUNU!"

Yazdım, *galiinli Leah*. Ne yazdığıma bakmak için kâğıdı işaret etti, kaşlarını çattı, kalemi istedi, *galiin*'in üstünü çizip yerie *Gallien* yazdı.

"SENİN DİYARINDA KİMSE SANA YAZI YAZMAYI ÖĞRETMEDİ Mİ OĞLUM?"

Omuz silktim. Galiin ya da Gallien, kulağıma aynı geliyordu. Ayrıca şehir terk edildiyse kim beni duyup içeri alacaktı ki?

"SABAH ÇANINDAN KISA SÜRE SONRA KAPIYA VARMIŞ VE ONU GEÇMİŞ OL, ÇÜNKÜ ÖNÜNDE BOKTAN, UZUN BİR YOL VAR!"

Alnını ovuşturdu, dertli dertli bana baktı.

"ADE'İN İŞARETLERİNİ GÖRÜRSEN HER ŞEY YOLUNDA GİDEBİLİR! GÖRMEZSEN KAYBOLMADAN ÖNCE GERİ DÖN! SOKAKLAR LABİRENT! GECE ÇÖKTÜĞÜNDE HÂLÂ O CEHENNEMDE DOLAŞIRKEN BULURSUN KENDİNİ!"

Onu gençleştiremezsem ölecek, yazdım.

Okuyup kâğıtları bana geri attı.

"ONUNLA ÖLECEK KADAR SEVİYOR MUSUN ONU?"

Başımı iki yana salladım. Claudia adeta müzikli bir kahkahayla gülerek beni şaşırttı. Sessizlik dolu bir hayata hapsedilmeden önceki sesinden geriye kalan ufak bir parça olduğunu düşündüm bu kahkahanın.

"PEK ASİL BİR CEVAP DEĞİL BU AMA ASİLCE CEVAP VERENLER GENELDE GENCECİK VE ALTLARINA SIÇMIŞ HALDE ÖLÜYORLAR! BİRA İÇER MİSİN?"

Başımı iki yana salladım. Ayağa kalkıp soğuk kileri olduğunu tahmin ettiğim yeri karıştırdı, beyaz bir şişeyle geri döndü. Ortası delik tıpasını –bira hava alsın diye sanırım– başparmağıyla itip çıkardı ve büyük bir yudum aldı. Bunun ardından da çınlayan bir geğirti koyverdi. Yeniden oturup şişeyi kucağına yerleştirdi.

"İŞARETLER –ADRIAN'IN İŞARETLERİ– YERİNDEYSE SHARLIE ONLARI MÜMKÜN OLDUĞUNCA HIZLI VE SESSİZCE İZLE! HER ZAMAN SESSİZ OL! DUYDUĞUN SESLERE KULAK VERME, ZİRA ONLAR ÖLÜLERİN SESİ... VE ÖLÜLERDEN DE BETERİNİN!"

Ölülerden beterinin mi? Bunu duymak pek hoşuma gitmemişti. Ses demişken Dora'nın arabasının ahşap tekerleri taş döşeli yollarda ses çıkarabilirdi. Belki Radar yolun bir kısmını yürürdü, geri kalanında da ben taşırdım onu?

"TUHAF ŞEYLER GÖREBİLİRSİN... BİÇİMİ DEĞİŞEN ŞEYLER... AMA ONLARA ALDIRMA! SONUNDA KURUMUŞ ÇEŞMESİ OLAN BİR MEYDANA GELECEKSİN!"

O çeşmeyi görmüştüm sanırım, Woody'nin gösterdiği, Claudia ve Leah'nın olduğu fotoğrafta.

"YAKININDA KAHVERENGİ PANJURLU KOCAMAN SARI BİR EV VAR! ORTASINDAN BİR GEÇİT GEÇİYOR! ORASI HANA'NIN EVİ! EVİN BİR TARAFINDA HANA YAŞIYOR! DİĞER TARAFI DA MUTFAK, HANA YEMEKLERİNİ ORADA YİYOR! YAZ BUNU!"

Yazdım, kâğıdı aldı. Tepesi kubbeli bir geçit çizdi. Üstüne de kanatlarını açmış bir kelebek çizdi. Hızlı bir çizime göre bayağı iyiydi.

"SAKLANMALISIN SHARLIE! SEN VE KÖPEĞİN! SESSİZ OLUR MU O?"

Başımla onayladım.

"NE OLURSA OLSUN SESSİZ OLUR MU?"

Bundan emin olamıyordum ama yine başımla onayladım.

"ÇAN İKİ KEZ ÇALINCAYA DEK BEKLE! YAZ BUNU!

2 çan, yazdım.

"ÇANLAR ÇALMADAN ÖNCE HANA'YI DIŞARIDA GÖREBİLİRSİN! GÖRMEZSİN BELKİ DE! AMA ÖĞLE YEMEĞİNİ YEMEK İÇİN MUTFAĞA GİDERKEN GÖRECEKSİN ONU! O GİDİNCE SEN DE GEÇİTTEN GEÇMELİSİN, MÜMKÜN OLDUĞUNCA HIZLI! YAZ BUNU!"

Bunu yazmam gerektiğini düşünmüyordum –duyduğum kadar dehşet saçan biriyse Hana'nın etrafında çok zaman geçirmek istemezdim– ama Claudia'nın benim için çok endişelendiği belliydi.

"GÜNEŞ SAATİNE AZ YOL KALIYOR SONRA! GENİŞ KALDIRIMLARDAN ANLARSIN! ONU GÜNEŞ SAATİNE KOY VE SAATİ TERSİNE DOĞRU ÇEVİR! ELLERİNİ KULLAN! UNUTMA, İLERİ DOĞRU ÇEVİRİRSEN ONU ÖLDÜRÜRSÜN! SEN SAKIN GÜNEŞ SAATİNE ÇIKMA! YAZ BUNU!"

Yazdım ama sadece onun gönlü olsun diye. *Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana*'yı okumuştum ve güneş saatini tersine çevirmenin tehlikesinin farkındaydım. Radar'ın ihtiyacı *olmayan* bir şey varsa o da yaşlanmaktı.

"AYNI İÇERİ GİRDİĞİN GİBİ ÇIK! AMA HANA'YA DİKKAT ET! GEÇİDE GİRMEDEN ÖNCE ONUN SESİNİ DUYMAYA ÇALIŞ!"

Ellerimi kaldırıp başımı iki yana salladım: *Anlamadım.*

Claudie neşesizce gülümsedi. "KOCA PİSLİK YEMEKTEN SONRA HEP KESTİRİR! VE HORLAR! SESİNİ DUYACAKSIN SHARLIE! GÖK GÜRÜLTÜSÜ GİBİDİR!"

Başparmaklarımı tamam dercesine kaldırdım.

"HIZLI DÖN! ORASI UZAK VE ZAMANIN KISA! ÇAN ÜÇ KEZ ÇALDIĞI SIRADA KAPIDAN ÇIKMASAN DA OLUR AMA ÇANLARDAN SONRA ÇOK GEÇMEDEN LILIMAR'DAN ÇIKMAN LAZIM! KARANLIK ÇÖKMEDEN!"

Kâğıda, *Gece Askerleri?* yazıp ona gösterdim. Claudia biraz daha birayla temizledi boğazını. Yüzü asılmıştı. "EVET! ONLAR! ŞİMDİ ÇİZ ONUN ÜSTÜNÜ!

Çizip gösterdim.

"İYİ! O ALÇAKLAR HAKKINDA NE KADAR AZ SÖYLENİP YAZILSA O KADAR İYİ! GECEYİ ÖNÜNDE KIRMIZI VAGON OLAN DEPODA GEÇİRECEKSİN! SABAH ÇANINI DUYUNCA ÇIK! BURAYA GEL! YAZ BUNU!

Yazdım.

"BİTTİ," dedi Claudia. "ŞİMDİ YAT ARTIK, YORGUN OLMALISIN, YARIN DA ÇOK YOLUN VAR!"

Başımı sallayıp kâğıda bir şey yazdım. Bir elimle kâğıdı kaldırıp diğeriyle onun elini tuttum. Kocaman harflerle *TEŞEKKÜRLER* yazmıştım.

"YO, YO, YO!" Elimi sıktı, sonra çatlak dudaklarına götürüp öptü. "ADE'İ SEVERDİM! BİR KADININ BİR ERKEĞİ SEVDİĞİ GİBİ DEĞİL DE BİR KARDEŞİ SEVER GİBİ! TEK DİLEĞİM SENİ ÖLMEYE... YA DA DAHA BETERİNE GÖNDERMEMEK!"

Gülümseyip iyi olacağımı anlatmaya çalışarak başparmaklarımı kaldırdım. Ama tabii ki iyi olmayacaktım.

7

Ben başka soru soramadan –ki bir sürü sorum vardı– kurtlar ulumaya başladı. Bir sürü kurt avazları çıktığı kadar uluyordu. Dış cephede birbirinden ayrılmış iki tahtanın arasından ışıldayan ay ışığını görebiliyordum, o sırada evin yan tarafına bir şey öyle sert çarptı ki bütün ev sallandı. Radar havlayıp ayağa kalktı, kulaklarını dikmişti. Bir kez daha çarptı, sonra bir üçüncü, ardından ikisi birlikte. Claudia'nın raflarından bir şişe düştü ve turşu suyu kokusu aldım.

Üfleyip püfleyip evini yıkacaklar, diye düşünerek Bay Bowditch'in silahını çektim.

"YO, YO, YO," diye gürledi Claudia. Bunu komik bulmuş gibiydi. "BENİ İZLE SHARLIE, BAK ADRIAN NE GETİRDİ!"

Kadife perdeyi çekip içeri girmemi işaret etti. Büyük oda topluydu, yatak odası değildi. Claudia'nın pasaklı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemem... ama düşündüm de aslında *gidebilirim*. İki yorgan darmadağın halde arkaya atılmıştı. Pantolonlar, gömlekler, pamuklu paçalı don benzeri külotlar ve iç gömlekler yerlere saçılmıştı. Beni odanın diğer tarafına götürürken önüne çıkan giysileri sağa sola tekmeledi. Bana göstermek istediği şey değil de dışarda süren kurt saldırısı daha çok ilgimi çekiyordu. Bu gerçek bir saldırıydı, dayanıksız ahşap evine inen darbeler neredeyse hiç kesintisiz sürüyordu. Bulutlar ayı kapatsa bile bu saldırının durmayacağından korkuyordum. Gaza gelmişlerdi ve kan dönmek istiyorlardı.

Claudia bir kapı açtı, dolap boyutundaki bu odada belli ki benim dünyamdan gelmiş kompost bir tuvalet vardı. "HELA!" dedi. "GECE İHTİYACIN OLURSA! BENİ UYANDIRMAKTAN ÇEKİNME, TAŞ GİBİ UYURUM!"

Taş gibi sağır olduğu düşünülürse uyanmayacağından emindim ama kurtlar içeri girerse tuvalete ihtiyaç duyacağımı sanmıyordum. Ne bu gece ne de başka bir zaman. Claudia bana ev turu

attırırken dışarda içeri girmeye çalışan onlarca kurt varmış gibi geliyordu.

"ŞİMDİ ŞUNA BAK!" dedi Claudia. Avcunun dibiyle tuvaletin yanındaki bir paneli kaydırdı. Panelin iç kısmında yan tarafında ACDelco etiketi olan bir araba aküsü vardı. Akü maşası çıkışlara tutturulmuştu. Kablolar bir çeşit konvertöre bağlıydı. Başka bir kablo konvertörden çıkıp sıradan bir ışık anahtarına benzer bir şeye bağlanıyordu. Claudia'nın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "ADRIAN GETİRDİ BUNU! BOKTAN KURTLAR BUNDAN NEFRET EDİYOR!"

Korkaklar hediyeler getirir, diye düşündüm.

Anahtarı açtı. Bir sürü arabanın alarmı normalden elli, hatta yüz kat yüksek sesle gümbür gümbür çalıyormuş gibi bir ses çıktı. Claudia gibi sağır olmaktan korkarak ellerimle kulaklarımı kapattım. Bitmek bilmeyen on, on beş saniyenin ardından anahtarı kapattı. Ellerimi dikkatlice kulaklarımdan çektim. Büyük odada Radar deli gibi havlıyordu ama kurtlar saldırmayı kesmişti.

"ALTI HOPARLÖR! O PİSLİKLER KUYRUKLARI TUTUŞMUŞ GİBİ KAÇIYORLAR ORMANA! HOŞUNA GİTTİ Mİ SHARLIE? SENCE YETERİNCE GÜRÜLTÜLÜ MÜYDÜ?"

Başımı salladım ve kulaklarımı sıvazladım. O sonik yaylım ateşine kimse uzun süre dayanamazdı.

"KEŞKE BEN DE DUYABİLSEM!" dedi Claudia. "AMA SESİ DİŞLERİMDE HİSSEDEBİLİYORUM! HA!"

Kalem ve kâğıt hâlâ elimdeydi. Yazıp kaldırdım. *Akü bitince ne olacak?*

Bunu düşündü, sonra gülümseyip bir eliyle yanağımı okşadı. "BEN SANA ODA VE YİYECEK VEREYİM, SEN DE BANA BİR TANE DAHA GETİR! ADİL BİR ANLAŞMA, HA, GENÇ PRENS? BENCE ÖYLE!

8

Dora'nın evindeki gibi ocağın yanında uyudum. O gece uyanık kalıp durumumu değerlendiremedim; Claudia bana yastık olarak bir yığın havlu verdi, başımı koyduğum anda dalıp gitmişim. İki saniye sonra –bana öyle geldi– beni sarsarak uyandırdı. Üzerine kelebekler işlenmiş uzun bir palto giymişti, yine Dora'nın işi.

"Ne?" dedim. "Bırak da uyuyayım."

"YO, YO, YO!" Sağırdı ama ne dediğimi gayet iyi anlamıştı. "KALK SHARLIE! ÖNÜNDE UZUN BİR YOL VAR! İŞE KOYULMA VAKTİ! AYRICA SANA GÖSTERMEK İSTEDİĞİM BİR ŞEY VAR!"

Tekrar yatmaya çalıştım ama beni çekip yine oturur pozisyona getirdi.

"KÖPEĞİN BEKLİYOR! BEN BİR SAATTEN UZUN ZAMANDIR AYAKTAYIM! KÖPEK DE! BİR TUR DAHA MERHEM SÜRDÜM, NEŞESİ YERİNDE! BAK DA GÖR!"

Radar onun yanında durmuş kuyruğunu sallıyordu. Ona baktığımı görünce burnunu boynuma sürttü, sonra da yanağımı yaladı. Ayağa kalktım. Bacaklarım ağrıyordu, kollarım ve omuzlarım daha da fenaydı. Omuzlarımı çevirdim, sonra on iki kere öne doğru silktim, sezon öncesi futbol alıştırmalarında ısınmanın bir parçasıydı bu.

"GİT İŞİNİ GÖR! BEN DE SANA SICAK BİR ŞEY HAZIRLAYAYIM!"

Küçük banyoya gittim, bana bir leğen ılık su ve bir parça sert sarı sabun bırakmıştı. Çişimi yaptım, sonra yüzümü ve ellerimi yıkadım. Duvarda küçük, kare biçiminde bir ayna vardı, bir arabanın dikiz aynasından daha büyük değildi. Çizilmiş ve donuklaşmıştı ama eğilince kendimi görebildim. Doğrulup gitmek için arkamı döndüm, sonra yeniden, daha yakından baktım. Koyu kahverengi saçlarımın rengi biraz açılmış gibi geldi. Yazın

güneşte zaman geçirince açılıyordu ama burada güneş yoktu, sadece alçak bulutlar vardı. Geceler dışında tabii, geceleyin bulutlar aralanıyor ve ay ışığı parlıyordu.

Bunu tek gaz lambasının ışığına ve çizikli aynanın bulanık göstermesine bağlayıp aklımdan attım. Dışarı çıktığımda Claudia bana kalın bir dilim ekmeğe konmuş iki porsiyon çırpılmış yumurta verdi. Kurt gibi yedim (bu bir kelime oyunu sayılır mı emin değilim).

Çantamı verdi bana. "SU VE SOĞUK ÇAY KOYDUM! KÂĞIT VE KALEM DE! BELKİ LAZIM OLUR! SÜRÜKLEDİĞİN O ARABA BURADA KALIYOR!"

Başımı iki yana sallayıp arabanın kollarını kaldırır gibi yaptım.

"YO, YO, YO! ÜÇTEKERLİ BİSİKLETİMLE GERİ DÖNENE DEK O ARABAYLA İŞİN BİTTİ!"

"Bisikletini alamam!"

Arkasını dönmüştü ve duymuyordu. "HADİ DIŞARI SHARLIE! YAKINDA ŞAFAK SÖKECEK! KAÇIRMAK İSTEMEZSİN!"

Onun peşinden kapıya gittim, kapıyı açtığında karşımızda açlıktan gözü dönmüş bir kurt sürüsü bulmamayı umuyordum. Hiç kurt yoktu, çocuğun lanetli şehir dediği tarafta bulutlar aralanmıştı, gökyüzüne serpiştirilmiş yıldızları görebiliyordum. Krallık Yolu'nun kenarında Claudia'nın büyük boy üçtekerli bisikleti duruyordu. Arkasındaki büyük sepet koyun yününe benzer yumuşak, beyaz bir örtüyle sarılmıştı, Radar oraya binecekti. Bisikleti sürmenin içinde Radar'la arabayı çekmekten çok daha kolay ve hızlı olacağını fark ettim. Ama ondan da iyi bir şey daha vardı.

Claudia eğilip lambayı büyük boy ön tekere tuttu. "BU TEKERLERİ DE ADE GETİRDİ! PLASTİK! ADINI DUYMUŞTUM AMA HİÇ GÖRMEMİŞTİM! SENİN DÜNYANIN SİHRİ SHARLIE, HEM DE *SESSİZ* BİR SİHİR!"

Bu beni ikna etmeye yetti. Taş sokaklarda tıngırdayacak sert tekerler konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı.

Üçtekerli bisikleti işaret ettim. Sonra da kendimi gösterdim. Kalbimin üstünde göğsüme vurdum. "Geri getireceğim Claudia. Söz veriyorum."

"ONU BANA GERİ GETİRECEKSİN GENÇ PRENS SHARLIE! BUNDAN ŞÜPHEM YOK!" Sırtıma vurdu, sonra da hiç çekinmeden, aklıma beni savunmaya ya da yedeğe gönderen Koç Harkness'ı getirerek kıçıma vurdu. "ŞİMDİ PARLAK GÖKYÜZÜNE BAK!"

Baktım. Yıldızlar solarken Lilimar şehrinin üzerindeki gökyüzü güzel bir şeftali rengine büründü. Tropikal yerlerde gün doğumunda böyle renkler oluşabilir ama ben buna benzerini daha önce hiç görmemiştim. Radar aramızda oturuyordu, başını kaldırmış havayı kokluyordu. Gözlerinden akan iltihap ve zayıflığı olmasa onun gayet iyi olduğunu düşünebilirdim.

"Neye bakıyoruz?"

Claudia cevap vermedi çünkü konuştuğumu görmedi. Aydınlanan gökyüzünde karanlık görünen kulelerin ve üç uzun kule tepesinin olduğu şehre doğru bakıyordu. O camdan kule tepelerinin görüntüsü uzaktan bile hoşuma gitmemişti. Biçimleri onların bize bakan yüzler gibi görünmesine sebep oluyordu. Kendime bunun bir illüzyon olduğunu söyledim, yaşlı bir ağacın budağında koca bir ağız ya da ejderhaya benzer bir bulut görmekten farkı yoktu, ama böyle düşünmek bir işe yaramadı. İşe yaramanın *kıyısından* bile geçmedi. Şehrin kendisinin Gogmagog olduğu –kesinlikle saçma sapan fikri sinsice aklıma girdi: sezgili, gözü üzerimizde, uğursuz. Daha yakınına gitme fikri korkutucuydu, kapısından geçmek için Leah'nın adını kullanma fikri dehşet vericiydi.

Bay Bowditch bunu yaptı ve geri döndü, dedim kendime. *Sen de yapabilirsin.*

Ama emin değildim.

Derken çan tek bir uzun, kuvvetli, çınlayan bir notayla çaldı: *DONG.*

Radar ayağa kalkıp sese doğru bir adım attı.

"İLK ÇAN MI ÇALDI SHARLIE?"

Bir parmağımı kaldırıp başımla onayladım.

Ses hâlâ yankılanırken büyük bir hamamböceğinden ya da büyük kırmızı bir çekirgeden çok daha inanılmaz bir şey olmaya başladı: Şehrin dış kesiminde sıkış tıkış duran baraka ve kulübelerin üzerinde gökyüzü kararmaya başladı, sanki üzerlerine aşağı doğru değil de yukarı doğru bir güneşlik çekiliyor gibiydi. Claudia'nın kolunu tuttum hemen, bir an güneş ya da ay değil de dünyanın kendisinin tutulduğunu gördüğümü sanıp korktum. Sonra çanın sesi tamamen kaybolurken karanlık nabız gibi atıp durmadan değişen binlerce gün ışığı çatlağıyla parçalara ayrıldı. Renkleri gördüm: siyah ve altın rengi, beyaz ve turuncu, en koyusundan kraliyet moru.

Bunlar kral kelebekleriydi, her biri serçe boyundaydı ama öyle narin ve kısa ömürlülerdi ki sabah ışığı etraflarında parladığı gibi içlerinden geçerek de parlıyordu.

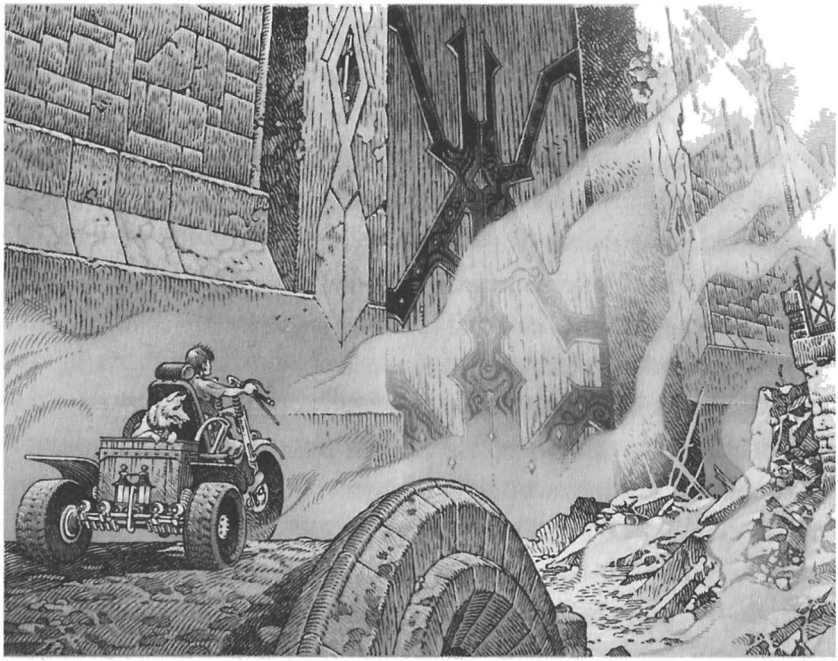
"ÇOK YAŞA EMPIS!" diye bağırdı Claudia iki elini de üzerimizden akan hayata doğru kaldırarak. Bu akıntı şehrin siluetini, gördüğümü sandığım yüzleri kapattı. "ÇOK YAŞA GALLIEN! YİNE VE SONSUZA DEK HÜKÜM SÜRESİN!"

Ne kadar yüksek sesle konuşsa da onu neredeyse duymadım bile. Büyülenmiştim. Hayatımda hiç bu kadar tuhaf bir biçimde gerçeküstü ve bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Kelebekler üzerimizden uçarken gökyüzünü kararttılar, kim bilir nereye gidiyorlardı, onların kanadının rüzgârını hissedince sonunda bu diğer dünyanın gerçekliğini –tamamen ve her şeyiyle– kabul ettim. Empis'in gerçekliğini. Hayali bir dünyadan gelen bendim.

Gerçek burasıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Claudia'nın Yanından Ayrılış. Jenny'yi Hatırlamak. Depoda Bir Gece. Kapı. Lanetli Şehir.

1

Radar pek hoşuma gitmeyen bir öksürük krizine tutulsa da yün sarılmış sepete hevesle yerleşti. Claudia'yla beraber onun krizi hafifleyene ve sonunda kesilene dek bekledik. Claudia elbisesinin etek ucuyla Radar'ın gözündeki akıntıyı ve burnunun kenarlarını sildi, sonra da ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"ONU KURTARACAKSAN BOŞA ZAMAN KAYBETME SHARLIE!" Başımı salladım. Bana sarıldı, sonra bırakıp omuzlarımdan tuttu.

"DİKKATLİ OL! ONSUZ DÖNERSEN ÜZÜLÜRÜM AMA HİÇ DÖNMEZSEN DAHA ÇOK ÜZÜLÜRÜM! SANA VERDİĞİM TALİMATLAR YANINDA MI?"

İki elimin başparmaklarını da kaldırarak tamam işareti yaptım ve arka cebime vurdum.

"O SİLAHI ŞEHRİN İÇİNDE VE HATTA ŞEHRE YAKINKEN SAKIN KULLANMA!"

Başımı sallayıp parmağımı dudağıma koydum: Şşş.

Uzanıp saçımı karıştırdı ve gülümsedi. "YOLUN AÇIK OLSUN GENÇ PRENS SHARLIE!"

Üçtekerli bisiklete binip seleye yerleştim. Benim bisikletimden sonra bir kulede oturmak gibiydi. Yola çıkabilmek için pedala kuvvetlice basmam gerekti ama üçteker dönmeye başladığında sürmek de kolaylaştı. Bir kere arkama bakıp el salladım. Claudia da bana el salladı. Bir de öpücük gönderdi.

Terk edilmiş tramvaya gelince kısa bir süreliğine durdum. Tekerlerinden biri çıkmıştı ve tramvay yan duruyordu. Bana yakın olan ahşap tarafında eskiden kalma pençe ve üzerine sıçrayıp kurumuş kan izleri vardı. *Kurtlar*, diye düşündüm.

Tramvayın içine bakmadım.

2

Yol düzdü, ben de iyi bir hızda ilerliyordum. Claudia'nın bahsettiği depoya karanlık çökmeden çok önce varacağımı düşündüm. Hava yine kapalıydı, diyar alçakta dolaşan bulutların altında ıssız ve gölgesizdi. Kral kelebekleri gün içinde nereye gidiyorlarsa oraya gitmişlerdi. Şehrin hemen dışındaki geceleme yerlerine dönerlerken onları görür müydüm acaba? Karanlık çök-

tükten sonra kurtlar şehir duvarının dışındaki ev ve binalardan uzak durabilirdi ama bu konuda hayatım üzerine bahse girmezdim. Radar'ın hayatının üzerine de.

Sabahın ilerleyen saatlerinde ilk ev ve kulübelerin yanından geçmeye başladım. Biraz daha ilerde, ilk defa bir yan yol Krallık Yolu'yla kesişti ve sıkı toprak zemin yerini kırık taşlardan döşeme bir yola bıraktı. Her şey hesaba katıldığında sıkı zemini tercih ederdim çünkü o yol çoğu zaman dümdüz gidiyordu. Döşeme yolda etrafından dolaşmam gereken çukurlar vardı. Uzun üçtekerli bisiklet düz yolda ilerlediğim sürece dengeliydi ama sağa sola dönmek zorluydu. Birkaç dönüşte arka tekerlerden birinin havaya kalktığını hissettim. Bisikletimle köşeleri dönerken yaptığım gibi, kalkan tarafa eğilerek dengeyi kurabiliyordum ama hafif keskin bir dönüşün ne kadar eğilirsem eğileyim bisikleti yana devireceğine bayağı emindim. Ben düşmeyi kaldırabilirdim ama Radar'ın kaldırabileceğinden emin değildim.

Evler boştu. Pencereler beni izliyordu. Kargalar –devasa değillerdi ama gayet büyüklerdi– tohuma kaçmış bahçelerde kasıla kasıla yürüyor, tohumları ya da geriye kalan her türden şeyi gagalıyorlardı. Çiçekler vardı ama solgun ve bir şekilde yanlış görünüyorlardı. Sarmaşıklar bir yerlere tutunmaya çalışan parmaklar misali, çökmüş evlerin kenarlarına tırmanmıştı. Sıvasından geriye kalanın altından ufalanmış kireçtaşı görünen, tuhaf bir biçimde eğik bir binanın yanından geçtim. Savrulan kapıları yarı açık duruyordu, girişi ölü bir ağız gibiydi. Girişin üstündeki pervazda eski tip bir bira bardağı vardı, o kadar solmuştu ki içinde bira varmış gibi görünmesi için sürülen boya çişe benziyordu. Bardağın üzerinde soluk, dağınık, bordo renkli harflerle DİKKAT yazıyordu. O binanın yanında da muhtemelen bir zamanlar bir çeşit dükkân olan bir yer vardı. Önüne, yola kırık cam parçaları saçılmıştı. Üçtekerlinin plastik tekerlerini unutmayıp kırık camlarla aramda bayağı bir mesafe bıraktım.

Biraz daha ilerde –artık iki tarafta da binalar vardı, neredeyse dip dibeydiler ama aralarında küçük karanlık geçitler vardı– öylesine ağır ve lağım kokusuna benzer bir kokunun içinden geçtik ki öğürdüm ve nefesimi tuttum. Radar da kokudan hoşlanmadı. Huzursuzca sızlanıp üçtekerliyi biraz sallayarak kıpırdandı. Bir şeyler yemek için durmayı düşünüyordum ama o leş koku fikrimi değiştirmeme sebep oldu. Çürümüş et kokusu değildi ama büsbütün –ve muhtemelen habis bir biçimde– bozulmuş bir şeyin kokusuydu.

Pis ve yabani bir ot kokusu, diye düşündüm, bu da aklıma Jenny Schuster'a dair anılarımı getirdi. Onunla bir ağacın altında oturur, benekli gölgelerin altında ağacın gövdesine yaslanırdık, onun üzerinde alametifarikası eski püskü yeleği, kucağında da bir kitap olurdu. Kitabın adı *H. P. Lovecraft'den Seçmeler*'di, bana *Yuggoth'tan Mantarlar* şiirini okuyordu. Şiirin nasıl başladığını hatırlıyordum: *Karanlık ve pis bir yerdi, iskelenin yakınlarındaki eski sokakların kördüğümünde yarı kaybolmuş*. Birden buranın neden ödümü kopardığını anladım. Lilimar'a –o mülteci çocuğun lanetli şehir dediği yere– hâlâ kilometrelerce yolum vardı ama burada bile her şey –ikimiz de altıncı sınıfa giderken, böylesi korkular için çok genç ve hassasken beni Lovecraft'la tanıştıran Jenny olmasa bilinçli olarak kavrayamayacağım biçimde– yanlıştı.

Jenny ve ben, babamın içtiği son yıl ve alkolü bıraktığı ilk yıl kitap arkadaşıydık. *Kız arkadaşım* değildi de kız bir arkadaşımdı, ki bunun anlamı bambaşka.

"Onunla neden takılmak istediğini hiç anlamıyorum," demişti Bertie bir keresinde. Sanırım kıskanıyordu ama aynı zamanda gerçekten kafası karışmıştı. "Yani onunla öpüşüyor musun? Yiyişiyor musun? Vakumladın mı onu?"

Öpüşmüyorduk ve bunu ona söyledim. O anlamda ilgimi çekmediğini söyledim. Bertie sırıtıp, "Başka bir anlam var mı ki?" dedi. Ona anlatabilirdim ama bu daha da kafasını karıştırırdı.

Jenny'nin, Bird Man'in "keşfetmek isteyeceğin bir fıstık" diyeceği biri olmadığı doğruydu. On bir, on iki yaşında çoğu kızın hafiften ilk kıvrımları oluşmaya başlar ama Jenny baştan aşağıya tahta gibiydi. Kemikli bir suratı, her daim karmakarışık cansız kahverengi saçları ve leylek gibi bir yürüyüşü vardı. Diğer kızlar onunla dalga geçiyordu tabii. Asla bir amigo kızı, balo kraliçesi ya da tiyatro oyununun yıldızı olamayacaktı, böyle şeyler –ya da farklı kombinler deneyip göz farı süren kızların onayını– istiyorsa da hiç belli etmiyordu. En ufak bir akran baskısı hissettiğinden şüpheliyim. Gotik tarzda giyinmezdi –kazaklar ve üzerine o garip yeleği giyer, okula Han Solo beslenme çantasıyla gelirdi– ama gotik bir düşünce tarzı vardı. Dead Kennedys diye bir punk grubuna tapardı, *Taksi Şoförü*'nden alıntılar yapar, H. P. Lovecraft'ın hikâye ve şiirlerine bayılırdı.

O, ben ve HPL, karanlık dönemimin sonuna doğru, Bertie Bird'le hâlâ boktan şeyler yaptığım sıralarda bağ kurduk. Altıncı sınıfta bir gün İngilizce dersinde R. L. Stine'ın işlerinden konuşmaya başladık. Ben kitaplarından birini okumuş –adı *Can You Keep a Secret?*'tı– ve aşırı gerzekçe bulmuştum. Bunu anlatıp yalandan değil de gerçekten korkunç bir şey okumak istediğimi söyledim.

Jenny ders çıkışında beni yakaladı. "Selam Reade. Zor kelimelerden korkar mısın?"

Korkmadığımı söyledim. Hikâyenin gidişatından kelimenin anlamını çıkaramazsam telefonumdan baktığımı söyledim. Bu onu memnun etmiş gibiydi.

"Bunu oku," dedi ve bana hırpalanmış, bantla tutturulmuş bir kitap verdi. "Bak bakalım bu seni korkutacak mı? Benim ödümü bokuma karıştırdı."

O kitap *Cthulhu'nun Çağrısı*'ydı ve içindeki öyküler beni fazlasıyla korkutmuştu, özellikle de "Duvarlardaki Fareler" öyküsü. Aynı zamanda araştırmam gereken bir sürü zor kelime çıkmıştı, *mukassi* ve *müteaffin* (ki bu kelime barın yakınlarında aldığım ko-

kuya tam uyuyordu). Korku üzerinden bağ kurduk, muhtemelen Lovecraft'ın nesrinin ormanlarında güçlükleri aşarak yürümeye hevesli tek altıncı sınıf öğrencileri biz olduğumuzdan. Bir yıldan uzun süre boyunca, Jenny'nin ebeveyni boşanana ve o annesiyle Des Moines'e taşınana dek, öykü ve şiirleri birbirimize yüksek sesle okuduk. Bu öykülerin birkaç filmini de izledik ama onlar çok kötüydü. Hiçbir film adamın hayal gücünün genişliğini yansıtamıyordu. Ve karanlığını.

Duvarla çevrelenmiş Lilimar şehrine doğru pedal çevirirken şehri çevreleyen bu sessiz dış halkanın HPL'nin karanlık Arkham ve Dunwich masallarına çok benzediğini fark ettim. Buna diğer başka dünya korku hikâyelerini de (sonrasında Clark Ashton Smith, Henry Kuttner ve August Derleth'e geçmiştik) katınca boş sokakların ve evlerin neden bu kadar korkutucu ve tuhaf bir biçimde iç karartıcı olduğunu anlayabiliyordum. Lovecraft'ın en sevdiği kelimelerinden biriyle anlatmak gerekirse, *tekinsizdiler.*

Taş bir köprüden geçerek kurumuş bir kanalı aştık. Kocaman farelerin içine girip çıktığı çöpler o kadar eskiydi ki çöpe dönüşmeden önce ne olduklarını anlamak mümkün değildi. Kanalın eğik taş kenarları siyahımsı kahverengi pisliklerle lekelenmişti, Lovecraft olsa kesin *dışkı* derdi. Yer yer çatlamış siyah çamurdan yükselen kokuya mı? Ona *mefitik* derdi.

Bu kelimeler birden aklıma gelmişti. Bu yer onları aklıma *getirmişti.*

Kanalın diğer tarafında binalar birbirine daha da yakındı, aralarındaki boşluklar sokak ya da geçit değil ancak bir kişinin yan yan geçebileceği aralıklardı... Kim bilir oradan geçmeye çalışanı neler pusuda bekliyordu? Bu boş binalar sokağa doğru sarkıyor, sanki üçtekerlinin tepesinde heyula gibi yükseliyor ve bir parça beyaz gökyüzü dışında her yeri kaplıyordu. Kendimi sadece o siyah ve camsız pencereler *aracılığıyla* değil de onlar *tarafından* izleniyor gibi hissediyordum, ki bu daha da kötü bir histi. Burada korkunç bir şey olmuştu, bundan emindim. Dehşet verici bir şey ve evet, tekinsiz bir şey. Grinin kaynağı hâlâ ilerde,

şehirde olabilirdi ama burada, bu terk edilmiş mahallelerde bile güçlüydü.

İzlenme hissinin yanı sıra içimde takip edildiğime dair kıpır kıpır bir his vardı. Birkaç kez başımı hızla arkaya çevirip peşimizden sinsice yaklaşan birini ya da bir şeyi (*dehşet saçan bir canavarı*) yakalamaya çalıştım. Kargalar ve arada bir muhtemelen o çamur kaplı kanalın gölgelerinde yuvasına ya da kolonisine giden fareler dışında bir şey görmedim.

Radar da hissediyordu. Birkaç kez hırladı ve bir keresinde etrafıma bakınırken onun patilerini hasır sepetin kenarına dayamış oturur vaziyette geldiğimiz yöne baktığını gördüm.

Yok bir şey, diye düşündüm. *Bu dar sokaklar ve yıkık dökük evler terk edilmiş. Senin sinirlerin gerilmiş. Radar'ın da.*

Başka bir kurumuş kanalın üstündeki başka bir köprüye vardık, köprünün ayaklarından birinde beni neşelendiren bir şey gördüm: pis sarı-yeşil yosunun tamamen kaplayamadığı AB harfleri. Sıkışık binalar yüzünden bir ya da iki saattir şehir duvarını göremiyordum ama köprüden onu gayet net görebildim, pürüzsüz ve griydi, yüksekliği hiç değilse on iki metreydi. Ortasında muazzam bir kapı vardı, buzlu yeşil cama benzer kalın desteklerle çapraz çapraz kapatılmıştı. Duvar ve kapı görünüyordu çünkü durduğum yerle şehir duvarı arasındaki binaların çoğu muhtemelen bir bomba saldırısıyla moloz yığınlarına dönüşmüştü. Bomba değilse de bir çeşit felaketti. Birkaç kararmış baca parmak misali yükselmişti ve birkaç bina zarar görmemişti. Biri kiliseye benziyordu. Bir diğeri ahşap cepheleri ve teneke bir çatısı olan yüksek bir binaydı. Önünde solmuş otlarla çevrelenmiş, tekersiz kırmızı bir vagon duruyordu.

Öğle vaktini (Hana'nın *mama* vakti, diye düşündüm) haber verip iki kez çalan çanı duyalı henüz iki saat olmamıştı, demek ki Claudia'nın tahmin ettiğinden çok daha kısa sürede varmıştım. Uzun bir süre daha hava aydınlık kalacaktı ama bugün kapıya

yaklaşma niyetim yoktu. Dinlenmem ve aklımı toparlamam gerekiyordu... Bu mümkünse tabii.

"Sanırım geldik," dedim Radar'a. "Holiday Inn sayılmaz ama işimizi görür."

Terk edilmiş arabanın yanından geçip depoya yöneldim. Bir zamanlar neşeli bir kırmızı olan rengi, artık pis bir pembeye dönüşmüş büyük bir kepenk ve yanında da daha küçük, insan boyuna göre bir kapı vardı. Boyaya AB harfleri kazınmıştı. İşareti görmek aynı köprü ayağında olduğu gibi kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ama daha da iyi hissetmemi sağlayan başka bir şey daha vardı: İnsanı ürperten o lanetli hava üstümüzden kalkmıştı. Belki de binalar bittiğinden ve kendimi sıkışmış hissetmediğimden, gökyüzünü yeniden görebildiğimdendi ama tek sebebin bu olduğunu sanmıyorum. Lovecraft'ın *kadim musibet* diyebileceği his kalkmıştı. Daha sonra, akşam çan üç kere çaldıktan kısa süre sonra bunun nedenini keşfettim.

3

İnsan boyuna göre olan kapı iyice omuzlayana dek açılmadı, sonra da öyle aniden açıldı ki az daha içeri düşüyordum. Radar sepetinden havladı. Depo kasvetliydi ve içerde bayat bir koku vardı ama *mefitik* ya da *müteaffin* değildi. Karanlıkta iki tramvay daha seçiliyordu, biri kırmızıya diğeri maviye boyanmıştı. Hiç şüphesiz yıllardır bu depoda duruyorlardı ama havaya maruz kalmadıkları için boyaları solmamıştı, neşeli bir görüntüleri vardı. Tepelerinden direkler yükseliyordu, bir zamanlar elektrik sağlayan tellere tutunarak yol alıyorlardı tahminimce. Öyleyse de o teller çoktan gitmişti. Yolculuğum boyunca hiç görmemiştim. Birinin ön tarafında, eski tip bir yazı stiliyle SAHİL yazıyordu. Diğerinde de LILIMAR. Kalın ahşap çubukları olan, demirle çevrili

bir yığın teker ve kutu kutu paslı alet vardı. Karşı duvara dayalı duran masada torpido biçiminde fenerler diziliydi.

Radar yeniden havladı. Geri dönüp onu sepetinden çıkardım. Biraz sendeledi, sonra kapıya kadar topallayarak ilerledi. Şöyle bir koklayıp daha fazla tereddüt etmeden içeri girdi.

Tramvayların kullandığı büyük kepengi açmayı denedim ama kımıldamıyordu. Küçük kapıyı ışık girsin diye açık bırakıp fenerleri kontrol ettim. Anlaşılan Prens Sharlie ve sadık yardımcısı Radar karanlık bir gece geçirecekti, haznelerindeki yağlar çoktan bitmişti. Kapı onun için çok dar olduğundan Claudia'nın üçtekerlisi de geceyi dışarda geçirmek zorundaydı.

Yedek tramvay tekerlerinin ahşap çubukları kurumuş ve kıymıklanmıştı. Ateş yakmak için yeterince odun kırabilirdim, babamın piposunu yakmak için kullandığı Zippo'yu yanımda getirmiştim ama binanın içinde kamp ateşi yakacak değildim. Kıvılcımların uçuşup eskimiş tramvaylara konduğunu ve onları tutuşturup bizi kiliseye benzer binaya sığınmak zorunda bıraktığını hayal etmek çok kolaydı, ki o bina bayağı köhne görünüyordu.

Birkaç konserve sardalye ve Dora'nın hazırladığı etin bir kısmını çıkardım. Yemeğimi yiyip biraz kola içtim. Radar etten istemedi, sardalye yemeyi denedi ama sonra onu da tozlu ahşap zemine bıraktı. Dora'nın pekmezli kurabiyelerini sevmişti daha önce, onları denedim. Koklayıp başını çevirdi. Kurumuş et de fayda etmedi.

Yüzünü okşadım. "Ben seninle ne yapacağım kızım?"

Onu iyileştireceğim, diye düşündüm. *Başarabilirsem*.

Şehri çevreleyen duvara bir kez daha bakmak isteyerek kapıya yöneldim, sonra aklıma bir fikir geldi. Çantamın yanına dönüp içini karıştırdım ve işe yaramaz iPhone'umun altında bir poşette kalan son birkaç pekan cevizli kurabiyeyi çıkardım. Radar'a uzattım. Dikkatlice koklayıp ağzına attı ve yedi. Başını çevirmeden önce üç tane daha yedi.

Hiç yoktan iyidir.

4

Açık kapıdan gelen ışığı izleyip arada bir etrafa bakınmak için dışarı çıktım. Yaprak kıpırdamıyordu. Fareler ve kargalar bile şehrin bu kısmından uzak duruyordu. Radiş'e maymununu atmayı denedim. Bir kere yakalayıp âdet yerini bulsun diye birkaç kere cikletti ama bana getirmeye çalışmadı. Oyuncağı patilerinin arasına koyup burnunu ona yaslayarak uyudu. Claudia'nın merhemi ona fayda etmişti ama etkisi geçmişti ve veteriner yardımcısının verdiği hapların son üçünü içmiyordu. Son gerçek enerji patlamasını sarmal merdivenlerden inerken ve Dora'ya koşarken harcamıştı. Onu yakında güneş saatine götüremezsem uyurken değil, ölmüş halde bulacaktım.

Çalışsa vakit geçirmek için telefonumdan oyun oynardım ama sadece siyah cam bir dörtgendi artık. Açmayı denedim ama elması bile çıkmadı. Benim geldiğim dünyada masallardaki sihirler yoktu, bu dünyada da benim dünyamın sihirleri yoktu. Telefonu çantama koyup açık kapıdan kapalı havanın beyaz ışığının gittikçe azalmasını izledim. Akşam olduğunu bildiren çan üç kere çaldı, çanı duyunca kapıyı kapatmaya niyetlendim ama mecbur kalana dek sadece babamın çakmağıyla karanlıkta kalmak istemedim. Gözümü yolun karşısındaki kiliseye dikip (tabii orası kiliseyse) artık onu göremediğimde kapıyı kapatmaya karar verdim. Kuşların ve farelerin olmaması kurtların ve başka yırtıcı hayvanların da olmayacağı anlamına gelmiyordu sonuçta. Claudia kapıyı sürgülememi söylemişti, ben de sürgülemek niyetindeydim.

Kararan dünyada kilise belli belirsiz bir siluete dönüştüğünde kapıyı kapatmaya karar verdim. Radar başını kaldırıp kulaklarını dikti ve alçak sesle havladı. Ayağa kalktığım için havladığını düşündüm ama o yüzden değildi. Yaşlı olsa da olmasa da kulakları benimkinden daha iyi duyuyordu. Ben birkaç saniye sonra duydum: pervanenin önüne takılmış bir kâğıt parçası misali, alçak sesli bir kanat çırpma sesi. Hızla bize doğru yaklaşıyordu, gittikçe

artan ses sonunda rüzgâr sesine dönüştü. Bunun ne olduğunu biliyordum, kapıya çıkıp bir elimi üçtekerlinin selesine koyduğumda Radar da yanıma geldi. İkimiz de gökyüzünü izledik.

Kral kelebekleri güney yönü olduğunu tahmin ettiğim –benim geldiğim taraftan– geri dönüyorlardı. Kararan gökyüzünü bulutların altında bir bulut olarak daha da kararttılar. Yolun karşısındaki kilise benzeri binaya, ayakta kalan birkaç bacaya moloz yığınlarına, Radar'ın ve benim sığındığımız deponun çatısına kondular. Oraya yerleşirken –binlercesi olmalıydı– çıkardıkları ses kanat çırpma sesinden ziyade derin bir iç çekme sesi gibiydi.

Artık bu bombalanmış boş arazinin bana neden ıssız bir yer gibi değil de güvenli geldiğini anlıyordum sanırım. Çünkü gerçekten *güvenliydi*. Kral kelebekleri bu tek bölgeyi, bir zamanlar daha güzel olan bir dünyadan, kraliyet ailesi üyeleri öldürülmeden ya da sürülmeden önceki dünyadan korumuşlardı.

Benim dünyamdaki krallık meselelerinin saçmalık olduğunu düşünüyordum –ve sanırım bu konuda yalnız değilim– *National Enquirer* ve *Inside View* gibi dandik süpermarket gazetelerine malzemeydi onlar sadece. Krallar, kraliçeler, prensler, prensesler de sıradan ailelerdi, sadece genetik anlamda lotoyu tutturmuşlardı. Sıçmaları gerektiğinde onlar da en düşük sınıftan işçi gibi pantolonlarını indiriyordu pekâlâ.

Ama bu, o dünyadaydı. Burası Empis'ti, burada kurallar farklıydı.

Burası gerçekten Diğer Dünya'ydı.

Kral kelebekleri bulutu evine geri dönmüş, ardında sadece büyüyen karanlığı bırakmıştı. Kanatların iç çekişi dinmişti. Claudia dediği için kapıyı sürgüleyecektim ama kendimi güvende hissediyordum. Korunuyormuş gibi.

"Çok yaşa Empis," dedim alçak sesle. "Çok yaşa Gallien, yine ve sonsuza dek hüküm süresin."

Neden olmasındı ki? Siktir, neden olmasındı? Her şey bu kasavetten daha iyiydi.

Kapıyı kapayıp sürgüledim.

5

Karanlıkta, uyumaktan başka yapacak bir şey yoktu. Çantamı tramvayların arasına, Radar'ın kıvrıldığı yerin yanına koyup başımı yasladım ve neredeyse anında uykuya daldım. Aklımdaki son şey beni uyandıracak bir alarm olmadığından geç uyanıp yola geç çıkabileceğim ve bunun da ölümcül sonuçları olacağıydı. Ama endişelenmeme gerek yokmuş, Radar durmadan öksürerek beni uyandırdı. Ona biraz su verdim, bu öksürüğünü biraz hafifletti.

Saatim yoksa da idrar torbam vardı, patlayacak gibi değildi ama bayağı dolmuştu. Köşelerden birine işemeyi düşündüm ama sonra güvenli bir limana böyle davranamayacağıma karar verdim. Kapının sürgüsünü açıp biraz araladım ve dışarı göz attım. Aşağıda dolaşan bulutların arasından yıldız ya da ay ışığı görünmüyordu. Yolun karşısında kiliseyi bulanık görüyordum. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi ovuşturdum ama bulanıklık gitmedi. Sorun gözlerimde değildi, kelebekler yüzünden öyle görünüyordu, hâlâ kondukları yerde uyuyorlardı. Bizim dünyamızda uzun yaşamıyorlardı, sadece haftalar ya da aylar. Ama burada, kim bilir?

Gözucuyla bir hareket fark ettim. Baktım ama ya hayal etmiştim ya da oradaki neyse gitmişti. İşedim (sürekli omzumun üstünden bakarak) ve içeri döndüm. Kapıyı sürgüleyip Radar'ın yanına gittim. Babamın çakmağını kullanmama gerek yoktu, nefesi hırıltılı ve gürültülüydü. Yeniden uykuya daldım, belki bir saat kadar, belki de iki saatliğine. Çınar Sokak'ta kendi yatağımda yattığımı gördüm rüyamda, esnemeye çalıştım ama esneyemedim. Ağzım gitmişti.

Bu beni çat diye köpek öksürükleriyle dolu bir dünyaya uyandırdı. Radar'ın gözlerinden biri açıktı ama diğeri o yapış yapış şeyle kapanmıştı, ona korsanvari bir hava veriyordu. Gözünü silip kapıya gittim. Kral kelebekleri hâlâ uyuyordu ama cansız

gökyüzü bir parça aydınlanmıştı. Bir şeyler yiyip yola koyulma vakti gelmişti.

Açılmış bir konserve sardalyeyi Radar'ın burnuna tuttum ama kokusu midesini bulandırıyormuş gibi başını hemen çevirdi. Sadece iki pekan cevizli kurabiye kalmıştı. Birini yedi, diğerini de yemeye çalıştı ama öksürüp geri çıkardı. Bana baktı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve hoşuna gittiğini bildiğim için nazikçe bir o tarafa bir bu tarafa oynatıp okşadım. İçimden ağlamak geliyordu. "Dayan kızım. Tamam mı? Lütfen."

Onu kapının dışına taşıyıp dikkatlice ayaklarının üstüne bıraktım. Yaşlılara özgü o kırılgan dikkatle kapının sol tarafına doğru ilerledi, benim işediğim yeri bulup o da işedi. Onu kucağıma almak için eğildim ama etrafımdan dolaşıp Claudia'nın üçtekerlisinin sağ arka tekerine –yola en yakın olan oydu– gitti. Kokladı, arka bacaklarında çömeldi ve yine işedi. İşerken de alçak bir sesle hırıldadı.

Arka tekere gidip eğildim. Görünürde bir şey yoktu ama gece gözucuyla fark ettiğim şey neyse ben içeri girince buraya gelmiş olmalıydı. Gelmekle de kalmamış, *burası benim bölgem* der gibi aracıma işemişti. Çantamı almıştım ama istediğim başka bir şey daha vardı. İçeri döndüm. Radiş oturup beni seyretti. Aranıp durdum ve sonunda köşede çürümeye başlamış bir yığın battaniye buldum, belki de –çok uzun zaman önce– tramvay yolcularının soğuk havalarda sarınması için konmuşlardı. İşimi dışarda görmeye karar vermesem karanlıkta yanlışlıkla onların üstüne işeyebilirdim. Birini alıp silkeledim. Bir sürü ölü güve büyük kar taneleri misali deponun zeminine doğru süzüldü. Battaniyeyi katlayıp yastık haline getirdim ve üçtekerliye götürdüm.

"Hadi Radiş, bu işi halledelim. Ne dersin?"

Radar'ı kaldırıp sepete koydum, katlı battaniyeyi de yanına sıkıştırdım. Claudia yola çıkmadan önce ilk çanı beklememi söylemişti ama her yana kral kelebekleri konmuşken kendimi yeterince güvende hissediyordum. Bisiklete binip ağır ağır duvar-

daki kapıya doğru pedal çevirmeye başladım. Yarım saat kadar sonra sabah çanı çaldı. Şehre bu kadar yakınken sesi çok yüksek gelmişti. Kral kelebekleri siyah ve altın rengi bir dalga halinde yükselip güneye yöneldi. Onların gidişini izledim, keşke ben de o tarafa gitseydim; Dora'ya, sonra tünele, sonra bilgisayarların, uçan çelik kuşların olduğu kendi dünyama. Ama yine şiirde dediği gibi, önümde uzun bir yolum ve verilmiş sözüm var benim.

En azından gece askerleri gitti, diye düşündüm. *Gömüt ve mozolelerine döndüler, çünkü onlar gibi şeyler oralarda uyur.* Bunu kesin olarak bilmem mümkün değildi aslında ama biliyordum işte.

6

Bir saat olmadan kapıya vardık. Üçtekerliden indim. Bulutlar her zamankinden daha da alçak ve karanlıktı ve tahminimce çok geçmeden yağmur yağacaktı. Gri duvarın yüksekliğinin on iki metre olduğuna dair tahminim yanlış çıkmıştı. En az yirmi metreydi ve kapı devasaydı. Altınla kaplanmıştı –gerçek altınla, buna emindim, sadece boya değildi– ve neredeyse bir futbol sahası kadar uzundu. Kapıyı tutan şeritler o yana bu yana eğilmişti ama eskilikten ve çürümekten değil, özellikle o şekilde yerleştirildiklerine ve tuhaf açılarda konduklarına emindim. Aklıma yine Lovecraft'ı ve canavarların her daim bizim dünyamızı boğmaya çalışan delice, öklid dışı dünyasını getirdiler.

Rahatsız edici olan sadece açılar değildi. Kapıyı tutan şeritler metalik bir cama benzeyen bulanık yeşil bir malzemedendi. İçlerinde siyah buhara benzer bir şey dolaşıyor gibiydi. Ona bakınca midem kasılıyordu. Gözlerimi kaçırdım, yeniden baktığımda siyah şey gitmişti. Başımı çevirip gözucuyla şeritlere baktığımda siyah şey geri döndü. Başım dönmeye başladı.

Yediğim azıcık kahvaltıyı da çıkarmak istemediğimden ayaklarıma baktım. Orada, kaldırım taşlarından birinde, bir za-

manlar belki de mavi olan ama artık griye dönmüş boyayla AB harflerinin yazdığını gördüm. Zihnim berraklaştı ve başımı kaldırdığımda sadece üzerinden çapraz çapraz o yeşil desteklerin geçtiği kapıyı gördüm. Ne kapıydı ama, destansı bir filmdeki CGI efektler gibi. Ama bu özel efekt falan değildi. Emin olmak için elimle bulanık yeşil şeritlerden birine hafifçe tıklattım.

Kapıda Claudia'nın ya da Stephen Woodleigh'in adını denesem ne olacağını merak ediyordum. Onlar da krallık soyundandılar, değil mi? Cevap evetti ama doğru anladıysam (doğru anladığıma emin değildim çünkü aile ilişkilerini çözmekte hiçbir zaman iyi olmamıştım) sadece Prenses Leah, Empis tahtının veliahtıydı. Gallien tahtının veliahtı demek daha doğru olur belki. İçeri girdiğim sürece benim için önemi yoktu. İsmi işe yaramazsa kapıda kalacaktım ve Radar ölecekti.

Salak Charlie ciddi ciddi apartmanlarda kapının yanında olan türden bir diyafon aradı. Tabii ki böyle bir şey yoktu, sadece aralarında zifiri karanlık olan tuhaf, çapraz çapraz duran şeritler vardı.

"Gallienlerden Leah," diye mırıldandım.

Hiçbir şey olmadı.

Belki yeterince yüksek sesle söylememişimdir, diye düşündüm ama duvarın hemen dışında, bu sessiz yerde bağırmak yanlış geliyordu, kilisede mihraba tükürmek gibi bir şey olurdu. *Yine de bağır. Şehrin dışındayız, muhtemelen güvendeyiz. Radar için bağır.*

Yine de bağıramadım ama boğazımı temizleyip sesimi yükselttim.

"Gallienlerden Leah adına açıl!"

İnsanlık dışı bir çığlık yükseldi karşılık olarak, geriye doğru sendeledim, az daha üçtekerlinin ön tarafına takılıp düşecektim. O sözü bilir misiniz? Yüreği ağzında? Benim kalbim dudaklarımın arasından fırlayıp kaçacak, beni orada ölü olarak bırakacak gibiydi. Çığlık durmaksızın devam ediyordu, sonunda bunun yıllar ya da on yıllar sonra ilk defa çalışmaya başlayan devasa

nakineden geldiğini fark ettim. Belki de Bay Bowditch bu dün-
anın *açıl susam açıl* versiyonunu son kez kullandığından beri hiç
çılmamıştı kapı.

Kapı titredi. O siyah şeylerin dengesiz yeşil şeritlerin içinde
avrılıp yükseldiğini gördüm. Bu sefer şüphe yoktu, sallanan bir
işede dolaşan tortuya bakmak gibiydi. Makinenin çığlıkları ta-
ırdayan bir gümbürtüye dönüştü ve kapı muhtemelen gizli olan
levasa bir yol boyunca sola doğru kaymaya başladı. Kayıp git-
nesini izlerken başım yeniden dönüyordu, öncekinden daha da
ötüydü bu sefer. Arkamı döndüm, sarhoş adımlarla Claudia'nın
içtekerlisinin selesine doğru dört adım attım ve yüzümü ona
asladım. Kalbim göğsüme, boynuma, hatta yüzümün yan ta-
aflarına vuruyordu. Kapı açılırken durmadan değişen o açılara
akamıyordum. Bakarsam bayılacakmışım gibi geliyordu. Ya da
yle korkunç bir şey görecektim ki geldiğim yöne geri kaçacak,
len köpeğimi ardımda bırakacaktım. Gözlerimi kapatıp onun
ürkünü avuçlamak için uzandım.

Dayan, diye düşündüm. *Dayan, dayan, dayan.*

7

Takırtılar ve gürültüler sonunda durdu. İtiraz eden bir çığlık
laha yükseldi ve sessizlik geri döndü. Geri mi döndü? Üzerimize
ir ağırlık gibi çöktü. Gözlerimi açınca Radar'ın bana baktığını
ördüm. Elimi açınca kürkünden kayda değer bir parça kopar-
ığımı fark ettim, şikâyet etmemişti. Belki de başa çıkması gere-
en daha büyük acıları olduğundandı ama nedenin bu olduğunu
anmıyorum. Sanırım ona ihtiyacım olduğunu fark etmişti.

"Tamam," dedim. "Görelim bakalım."

Önümde, kapının iç kısmında, arnavutkaldırımlı geniş bir
vlu vardı. İki yanı boyunca kısmen yıkılmış büyük taş kelebek-
erle çevrelenmişti, kelebeklerin her biri bir kaidede, yerden altı

metre kadar yukarıda duruyordu. Kırılmış kanatları avlunun zemininde yığınlar halinde duruyordu. Bir çeşit geçit oluşturmuşlardı. Bir varmış bir yokmuşun güzel olduğu zamanlarda bu kral kelebeklerinin (tabii ki kral kelebekleriydiler) her birinin Gallien soyundan bir kral ya da kraliçeyi temsil edip etmediğini merak ettim.

Çığlık yeniden başladı, kapının kapanacağını fark ettim. Leah'nın adı kapıyı yeniden açabilirdi ama açmayabilirdi de. Bunu öğrenmek için beklemeye niyetim yoktu. Kapı gümbürdeyerek kapanırken bisiklete binip içeri sürdüm.

Plastik tekerler bir zamanlar renkli ama artık solmuş döşeme zeminde fısıldayarak ilerliyordu. *Her şey griye dönüyor,* diye düşündüm. *Griye ya da o iğrenç bulanık yeşilimsi tona.* Belki kelebekler de bir zamanlar renkliydi ama artık diğer her şey gibi griydiler, altlarından ve aralarından geçerken üzerimizde heyula gibi yükseliyorlardı. Bedenleri sağlamdı ama yüzleri de kanatları gibi parçalanmıştı. Aklıma dine hakaret saydıkları eski heykelleri, sanat eserlerini ve tapınakları yok eden IŞİD videolarını getirdi bu.

Kelebek kanatları biçiminde, iki kollu bir kemere geldik. Üstüne bir şey yazılmıştı ama o da parçalanmıştı. Geriye kalan harfler LI'ydi. Aklıma ilk gelen şehrin adı LILIMAR oldu ama GALLIEN de olabilirdi.

Kemerden geçmeden önce Radar'ı kontrol etmek için arkama baktım. Sessiz olmamız gerekiyordu, karşılaştığım her kişi kendi tarzında bunu vurgulamıştı, Radiş'in bu konuda sorun çıkaracağını sanmıyordum. Yine uykuya dalmıştı. Bu bir bakıma iyi, bir bakıma da endişe vericiydi.

Kemerin altı nemliydi ve bir çürüme kokusu sinmişti. Diğer tarafta, yosun kaplı taşlarla çevrelenmiş yuvarlak bir havuza çıktım. Belki de bir zamanlar o havuzdaki su neşeli bir mavi rengindeydi. Belki de bir zamanlar insanlar buraya havuzun kenarındaki taşa oturup öğle yemeklerini yemeye geliyor, suda kayan Empis ördek ve kuğularını izliyorlardı. Belki anneler ayaklarını çırpsınlar diye çocuklarını suya tutuyordu. Artık ne kuş vardı ne

insan. Varsa da o havuzdan zehirmiş gibi uzak dururlardı çünkü zehirli gibi görünüyordu. Su neredeyse katı gibi görünen opak, yoğun bir yeşil renkteydi. Sudan yükselen buhar gerçekten de mefitikti, çürümüş cesetlerle dolu bir mezarın kokusu tam da böyle olurdu bence. Havuzun çevresinden dolaşan bir yürüyüş yolu vardı, üçtekerlinin ancak geçebileceği genişlikteydi. Sağ taraftaki karolardan birinde Bay Bowditch'in başharfleri vardı. O tarafa doğru yöneldim, sonra bir şey duyduğumdan emin, durup arkama baktım. Bir ayak sesi hışırtısı, belki de fısıldayan bir ses.

Duyduğun seslere kulak verme, demişti Claudia. Şimdi hiçbir şey duymuyordum ve geldiğim kemerin gölgelerinde de hareket eden bir şey yoktu.

Leş kokulu havuzun sağ kıvrımından ağır ağır ilerledim. İlerde kelebekten bir kemer daha vardı. Yaklaştığım sırada bir damla yağmur düştü enseme, sonra bir damla daha. Damlalar havuzu nokta nokta kaplamaya, yüzeyinde kısa süreli kraterler açmaya başladı. Bakarken sudan bir iki saniyeliğine siyah bir şey çıktı. Sonra kayboldu. Tam bakamadım ama bir an parlayan bir diş gördüğüme eminim.

Yağmur daha şiddetli yağmaya başladı. Yakında sağanağa dönüşecekti. İkinci kemerin altına sığınınca bisikletten inip battaniyeyi uyuyan köpeğimin üstüne örttüm. Küflü ve güve yenikli olsa da onu iyi ki yanımda getirmiştim.

8

Programımın ilerisinde olduğumdan bu kemerin sığınağında bir süre oyalanabileceğimi düşündüm (diledim), yağmurun biraz dinmesini umuyordum. Radiş'i üstü battaniyeyle örtülü olsa da yağmura çıkarmak istemiyordum. Ama bu süre ne kadardı? On beş dakika mı? Yirmi mi? Ayrıca nereden anlayacaktım? Zamanı öğrenmek için telefonuma bakmaya alışıktım ben. İçin

için Bay Bowditch'in saatini yanıma almış olmayı diliyordum. Yeşil kepenkli dükkânlarla dolu terk edilmiş işyerleriyle dolu bir cadde gibi görünen yere bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru izlerken telefonuma fazla bağımlı olduğumu düşündüm. Babamın akıllı aletlerle ilgili bir deyişi vardı: Bir insan koltuk değnekleriyle yürümeye alıştı mı onlarsız yürüyemez.

Dükkânlar kurumuş kanalın diğer tarafındaydı. Hali vakti yerinde insanların gideceği yerlere benziyorlardı, Rodeo Drive'ın ya da Chicago'daki Oak Street bölgesinin eski bir versiyonu gibi. Olduğum yerden altın kaplama (*tamamen* altın olamazdı herhalde) bir tabelayı okuyabiliyordum: MAJESTELERİNİN AYAKKABICISI. Camekânlarının camları belli ki çok önceden kırılmıştı. Yağmurlu günler cam parçalarını oluklara sürüklemişti. Ve sokağın ortasında, ucu bucağı olmayan bir yılan bedeni gibi kıvrılmış, bir zamanlar tramvay teli olan şey yatıyordu.

Sığındığımız kemerin hemen dışında yere bir şey kazınmıştı. Yakından bakmak için dizlerimin üstüne çömeldim. Çoğu, kelebeklerin kanatları ve yüzleri gibi parçalanıp gitmişti ama parmaklarımı başından sonuna doğru dolaştırınca GA ve LU harflerini seçebildim. Aralarındaki harfler herhangi bir şey olabilirdi ama duvarın dışında Krallık Yolu olarak bilinen bu anayolun adının içeride Gallien Yolu olabileceğini düşündüm. Artık neydiyse de dosdoğru şehrin merkezindeki yüksek binalara ve yeşil kulelere gidiyordu. Üç kule geri kalanlardan daha da yukarı uzanıyordu, camdan zirveler bulutların arasında kayboluyordu. Harflerin geri kalanının bir zamanlar Gallien Yolu yazısını oluşturduğunu ne kadar bilmiyorsam oranın da krallık sarayı olup olmadığını o kadar bilmiyordum ama bu gayet muhtemeldi.

Tam yola devam edip sırılsıklam olmayı kabullenmeye başlamışken yağmur biraz dindi. Radar'ın örtüsünü kontrol ettim – sadece burnunun ucu ve arka patileri battaniyenin dışına çıkmıştı– sonra da bisiklete binip ağır ağır kuru kanalı geçtim. Geçerken de bunun Woody'nin bahsettiği Rumpa Köprüsü olup olmadığını merak ettim.

9

Dükkânlar lükstü ama tuhaf bir yanları vardı. Mesele sadece terk edilmiş olmaları ya da çok eski zamanlarda belki de gri geldiğinde şehirden kaçan Lilimar sakinleri tarafından belli ki yağmalanmaları değildi. Hemen göze çarpmayan başka bir şey vardı... ve çok daha korkunçtu çünkü bu şey hâlâ oradaydı. Hâlâ devam ediyordu. Binalar harap edilmiş olsa da yeterince sağlam görünüyordu ama her nasılsa *bükülmüşlerdi*, sanki olağanüstü bir güç onların şeklini bozmuş, onlar da düzelememişti. Doğrudan baktığımda –MAJESTELERİNİN AYAKKABICISI, MUTFAK LEZZETLERİ, İLGİNÇ HAZİNELER, TERZİLER DOĞRU (bunun devamında yazanlar saygısızca sözlermiş gibi yıkılmıştı), TEKERLER VE TEKERLEKLER– hepsi düzgün görünüyordu. Yeterince normallerdi, Diğer Dünya'nın öbür dünyalığındaki şeylere normal denebilirse tabii. Ama geniş sokakta dümdüz yolumda ilerlemeye devam edince gözucuyla onlara bir şey olduğunu gördüm. Düz açılar yılan gibi kıvrılıyordu. Camsız pencereler beni daha iyi görebilmek için gözlerini kısar gibi hareket ediyordu. Harfler eski runik bir alfabeye dönüşüyordu. Kendime bunun coşan hayal gücümden başka bir şey olmadığını söylüyordum ama emin değildim. Emin olduğum tek bir şey vardı: Karanlık çöktüğünde burada olmak istemiyordum.

Yolun başka bir sokakla kesiştiği yere kocaman taş bir gargoyle devrilmişti; iki sürüngen, dişini ve oyuklu gri dilini göstermek için sonuna kadar açtığı dudaksız ağzıyla beni yukardan aşağı süzdü. Etrafından geniş bir tur atıp geçtim, o ürpertici, süzen bakışlarını ardımda bırakmak beni rahatlatmıştı. İlerlerken alçak bir güm sesi duydum. Arkama baktığımda gargoylenin yan tarafına düştüğünü gördüm. Belki de üçtekerlinin arka tekerlerinden biri sürtmüş ve yıllardır koruduğu kırılgan dengeyi bozmuştu. Belki de öyle olmamıştı.

Ne olduysa da gargoyle yeniden bana bakıyordu.

10

Saraya –tabii orası saraysa– gittikçe yaklaşıyorduk. İki taraftaki binalar konaklara benziyordu, bir zamanlar belli ki lükstüler ama artık harabeye dönmüşlerdi. Balkonları çökmüştü. Havalı taş yollarının iki yanına konmuş büyük fenerler ya düşmüş ya da birileri tarafından devrilmişti. Yollarından pis görünen kahverengimsi gri otlar fışkırmıştı. Bu taş evler arasındaki boşluklar ısırgan otlarıyla doluydu. Oradan geçmeye kalksanız derinizi kurdeleye çevirirlerdi.

Daha da lüks evlere ulaştığımız sırada yağmur yeniden şiddetlendi, bu evler mermer ve camdandı, geniş basamakları (hâlâ sağlamdılar) ve gösterişli sütunlu girişleri (çoğu yıkılmıştı) vardı. Radar'a dayanmasını, yaklaştığımızı söyledim ama çok alçak sesle. Sağanağa rağmen ağzım kuruydu. Başımı kaldırıp yağmur suyundan içmeyi düşünmedim bile çünkü içinde ne olabileceğini bilmiyordum ya da bana ne yapacağını. Burası korkunç bir yerdi. İltihap burayı sarmıştı ve ben hiçbir şeyini içmek istemiyordum.

Ama yolunda giden bir şey de vardı. Claudia bana kaybolabileceğimi söylemişti ama şimdiye dek yol dümdüz ilerlemişti. Hana'nın sarı evi ve güneş saati üç kulenin altındaki heybetli binalar yığınının yakınındaysa Gallien Yolu beni doğrudan oraya çıkaracaktı. Şimdi o büyük yığında geniş pencereler görüyordum. Katedrallerdeki gibi vitraylı değildiler, bana dış kapıdaki şeritleri ve o pis havuzu anımsatan parıltılı koyu bir yeşil renkteydiler.

Onlara bakarken az daha Bay Bowditch'in –tepesine, muhtemelen atları bağlamak için, halkalı cıvata yerleştirilmiş taş bir direğin ortasına boyanan– başharflerini kaçıracaktım. Bu taş direklerden bir sıra vardı, düz dişlere benziyorlardı, dik merdivenlerinin sonunda neredeyse bir düzine kapısı olan, ama tek bir penceresi bile olmayan kocaman gri bir binanın önündeydiler. Üzerinde AB yazan direk sıranın en sonunda, sola dönen daha dar bir sokaktan hemen önceydi. A harfinin orta çizgisi bu dar

yolu gösteren bir ok biçimindeydi, dar sokak da sekiz on kat yüksekliğinde daha fazla karaktersiz taş binayla çevriliydi. Bir zamanlar bu evlerin krallığın işlerini yürüten Empis bürokratlarıyla dolu olduğunu hayal edebiliyordum. Onları neredeyse Dickens romanları illüstrasyonlarındaki adamlar (hepsi erkek olurdu herhalde) gibi uzun siyah fraklar ve dik yakalı gömleklerle buralarda koştururken görebiliyordum. Bu binalardan biri Majesteleri-nin Hapishanesi'ne ev sahipliği yapıyor mu bilmiyordum ama bir bakıma bana hepsi hapishane gibi geliyordu.

Durup A'nın ok biçimindeki çizgisine baktım. Saray tam karşımdaydı ama ok bana ondan uzaklaşan bir yol gösteriyordu. Şimdi sorum şuydu: Dümdüz yoluma devam mı etmeliyim, yoksa oku mu takip etmeliyim? Arkamda, sepette, artık ıslanan ve yakında şımşırık olacak battaniyenin altındaki Radar yine öksürük krizine tutuldu. Az daha oka aldırmayıp dümdüz yoluma devam edecektim, çıkmaz bir sona falan denk gelirsem her zaman geri dönebilirdim sonuçta, ama sonra Claudia'nın anlattığı bir şeyi hatırladım. Biri Bay Bowditch'in işaretlerini izlersem her şeyin yolunda gideceğiydi (aslında her şey yolunda *gidebilir*, demişti ama kılı kırk yarmaya ne gerek vardı şimdi). Diğeri de önümde boktan, uzun bir yol olduğuydu. Gittiğim yönde devam edersem boktan kısa bir yol olacaktı.

Sonunda Claudia ve Bay Bowditch'e güvenmeye karar verdim. Üçtekerliyi okun gösterdiği yöne çevirdim ve sürmeye devam ettim.

Sokaklar labirent, demişti Claudia. Bu konuda haklıydı, Bay Bowditch'in başharfleri –işaretleri– beni labirentin daha da derinlerine sürükledi. New York mantıklı geliyordu, Chicago bir nebze mantıklıydı, Lilimar'ınsa elle tutulur yanı yoktu. Burasının Sherlock Holmes ve Karındeşen Jack zamanı Londrası gibi olduğunu hayal etmiştim (benim bildiğim kadarıyla hâlâ öyle ya). Sokaklardan bazıları genişti ve iki tarafı yağmurdan kaçmamıza yardım etmeyen yapraksız ağaçlarla doluydu. Bazıları dardı, biri o kadar dardı ki üçtekerli ancak sığdı. O sokakta iki katlı binalar

sokağın üstüne doğru birbirine değecek kadar eğildiğinden şakır şakır yağan yağmurdan biraz kurtulduk en azından. Arada bir tramvay telleri çıkıyordu, birkaçı hâlâ gevşekçe sarkıyor, çoğu sokaklarda, yerlerde duruyordu.

Pencerelerden birinde başsız bir terzi mankeni gördüm, boynunda bir soytarı şapkası ve ziller vardı, göğüslerinin arasına bir bıçak saplanmıştı. Birileri şaka yaptığını düşünüyorsa, bu hiç de komik değildi. İlk bir saatin ardından kaç kere sağa, sola döndüm hiç bilmiyorum. Bir noktada sular damlatan bir alt geçitten geçtim, durgun suyu sağa sola sıçratan bisikletin tekerlerinin sesi yankılanıp kısık sesli kahkahalara dönüştü: *hah... haah... haaah.*

İşaretlerden bazıları, açık havaya maruz kalanlar, o kadar solmuştu ki zor görünüyorlardı. İşaretlerin yolunu kaybedersem geldiğim yolu geri dönmem ya da saray olduğunu düşündüğüm üç kule tepesine bakarak yolumu bulmaya çalışmam gerekecekti, ki bunu yapabileceğimden emin değildim. Uzun yollar boyunca üzerimde yükselen binalar kuleleri tamamen gizledi. Çan iki kez çalana... akşam üç kez çalana... sonra gece askerleri için endişelenmeye başlayana dek bu arapsaçı sokaklarda kafam karışık halde dolaştığımı hayal etmek çok kolaydı. Bu yağmurda, arkamdan gelen sürekli öksürük sesine de bakılırsa, gece çöktüğünde Radar ölmüş olacaktı.

İki kez aşağı doğru karanlıklara inen çukurlar gördüm. Bu çukurlardan pis kokulu bir hava ve Claudia'nın beni hakkında uyardığı o fısıldayan seslere benzer bir ses geliyordu. İkincisinden gelen koku daha kuvvetliydi ve fısıltılar da daha yüksekti. Dehşete düşen şehir sakinlerinin geniş yeraltı sığınaklarına saklandığını ve orada öldüğünü hayal etmek istemiyordum ama bunu düşünmemek de zordu. Hatta imkânsızdı. O fısıldayan seslerin hayaletlerin sesi dışında bir şey olduğuna inanmak da bir o kadar imkânsızdı.

Burada olmak istemiyordum. Evde, sahipsiz tek sesin kulaklıklarımdan geldiği mantıklı dünyamda olmak istiyordum.

Bir köşeye geldim, sokak lambası direğinde Bay Bowditch'in başharfleri ya da kurumuş kan izi olabilecek bir iz vardı. Daha yakından bakmak için üçtekerlden indim. Evet, bu onun işaretiydi ama neredeyse hiç görünmüyordu. Tamamen silinir korkusuyla üzerindeki su ve pisliği silmeye cesaret edemedim, bu yüzden burnum ize değene dek eğildim. A'nın orta çizgisi sağı gösteriyordu, bundan (oldukça) emindim. Bisiklete döndüğümde Radar başını battaniyenin altından çıkarıp sızlandı. Gözlerinden biri iltihapla tamamen kapanmıştı. Diğeri yarı açıktı ama arkamıza doğru bakıyordu. Ben de o tarafa baktım ve bir ayak sesi duydum, bu sefer kesinlikle emindim. Ayrıca kıyafet parçası –belki bir pelerin– olabilecek bir şeyin hareket ettiğini gördüm, sahibi birkaç sokak geride bir köşeyi dönmüştü sanki.

"Kim var orada?" diye seslendim, sonra ellerimle ağzımı kapattım. *Sessiz, sessiz ol,* karşılaştığım herkes bana bunu söylemişti. Çok daha alçak bir sesle, fısıldayarak bağırır gibi ekledim. "Kendini göster. Sen dostsan, ben de dostum."

Kimse çıkmadı ortaya. Çıkmasını da beklememiştim zaten. Elimi Bay Bowditch'in tabancasının kabzasına indirdim.

"Dost değilsen silahım var ve zorunda kalırsam kullanmaktan çekinmem." Tamamen blöftü bu. Bu konuda da uyarılmıştım. Israrla. "Beni duyuyor musun? Kendi iyiliğin için, yabancı, umarım duyuyorsundur."

Sanki konuşan ben değildim ve bu ilk kez olmuyordu. Daha çok bir kitap ya da filmden bir karakterin sözleri gibiydi söylediklerim. *Adım Inigo Montoya. Babamı öldürdün. Şimdi sıra sende,** diyebilirdim her an.

Radar yine öksürüyordu, titremeye de başlamıştı. Tekrar üçtekerliye binip son okun gösterdiği yöne doğru yola koyuldum. Ok beni kaldırım taşı döşeli, zikzaklar çizerek ilerleyen bir sokağa götürdü, sokağın iki yanına bir sebepten çoğu ters dönmüş fıçılar sıralanmıştı.

---

* *Prenses Gelin* filminden ünlü bir replik. (ç.n.)

11

Başharfleri izlemeye devam ettim, birkaçı kırmızı boyayla çizildiği günkü kadar parlaktı, çoğuysa eski hallerinin bir hayaleti gibiydi. Sola ve sağa, sağa ve sola. Çoktan ölüp gidenlerin ceset ya da iskeletlerini görmedim ama çürüme kokusunu neredeyse her yerde alıyordum ve arada bir de o binaların sinsice şekil değiştirdiği hissine kapılıyordum.

Bazı yerlerde su birikintilerinden geçtim. Bazılarında sokak tamamen su altında kalmıştı ve üçtekerlinin büyük tekerleri bulanık suya neredeyse yarısına kadar gömülüyordu. Yağmur azalıp çiselemeye döndü, sonra durdu. Hana'nın sarı evine ne kadar yolum olduğuna dair en ufak fikrim yoktu, bakacak bir telefon ve gökyüzünde de güneş olmadığından zaman kavramım tamamen sıçmıştı. Öğle çanının iki kez çalmasını bekleyip duruyordum.

Kayboldum, diye düşündüm. *Kayboldum, GPS'im yok ve oraya asla zamanında ulaşamayacağım. Hava kararmadan bu tuhaf yerden çıksam şanslı sayılırım.*

Derken ortasında heykel olan –kafası kopmuş bir kadın heykeliydi– küçük bir meydandan geçtim ve üç kule tepesini yeniden görebildiğimi fark ettim. Ama şimdi onları yan taraftan görüyordum. İşte o zaman aklıma geldi, hem de –tuhaf ama doğru– beyzbolda olduğu gibi basketbolda da koçluk yapan Koç Harkness'ın sesiyle geldi. Koç Harkness saha kenarında yukarı aşağı uzun adımlarla yürür, suratı kıpkırmızı, üstünde her oyun gecesinde giydiği ve koltukaltlarında kocaman ter lekeleri olan beyaz tişörtüyle, *"Arka kapı, arka kapı, lanet olsun!"* diye bağırırdı.

Arka kapı.

Bay Bowditch'in başharfleri beni oraya götürecekti. Gallien Yolu'nun sonundaki o devasa ana binanın önüne değil de arkasına. Başharflerini meydanın tersine giden üç sokaktan birinde bulmayı bekleyerek sol tarafa doğru ilerledim, oradaydılar, harfler bir zamanlar bir çeşit sera olabilecek, parçalanmış cam bir binanın yan tarafına boyanmıştı. Şimdi sarayın yan tarafı benim

sağımda kalıyordu ve evet, işaretler beni onun etrafından dolaştırıyordu. Ana binaların ardında yüksek bir taş duvarın üst kısmını görmeye başladım.

Daha hızlı pedal çevirdim. Bir sonraki işaret beni sağa doğru, daha güzel günlerde muhtemelen geniş bir bulvar olan yere götürdü. O zamanlar kokoş bir yer olabilirdi ama şimdi kaldırımı çatlamış, bazı yerlerde ufalanıp kuma dönmüştü. Ortasından orman gibi büyümüş yeşillikler geçiyordu. Otların arasında sarı yapraklı, ortası koyu yeşil devasa çiçekler vardı. Uzun sapıyla yola sarkmış bir tanesine bakmak için yavaşladım ama çiçeğe uzandığımda yaprakları parmaklarıma milim kala çat diye kapandı. İçinden beyaz bir özsuyu aktı. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Elimi hemen geri çektim.

Biraz daha, belki üç yüz metre ilerde, sokağın ardında yükselmiş üç çatı gördüm, önümdeki bulvarın iki tarafında birer tane, bir tane de tam üstünde. Aç çiçeklerle aynı sarı renkteydi çatılar. Hemen ilerdeydiler. Bulvar, ortasında kurumuş bir çeşme olan başka bir meydana açılıyordu. Çeşme kocaman ve yeşildi, çanak kısmında dağınık halde kara çatlaklar vardı. YAZ BUNU PRENS SHARLIE, demişti Claudia durmadan dua eder gibi, emin olmak için notlarıma bir göz attım. Kurumuş çeşme, tamam. Yolu saran kocaman sarı ev, tamam. Saklan, tastamam. Kâğıdı ıslanmasın diye çantamın yan gözüne sokuşturdum. O sırada düşünmemiştim bile ama daha sonra cebime değil de oraya koyduğuma çok sevindim. Telefonum için de aynısı geçerli.

Ağır ağır meydana doğru sürdüm, sonra da daha hızlıca çeşmeye. Çeşmenin kaidesi en az iki buçuk metreydi ve ağaç gövdesi kadar kalındı. Saklanmak için iyi bir yerdi burası. Bisikletten inip kaidenin arkasına baktım. Önümde, çeşmeden en fazla kırk beş metre ilerde Hana'nın evi duruyordu... ya da evleri. Ana geçidin üstündeki, sarıya boyalı bir koridorla iki taraf birbirine bağlanıyordu, Minneapolis'in her yerinde olan şu gökyüzü köprülerine benziyorlardı. Neticede ev gibi evdi.

Ve Hana dışardaydı.

Hana. Rüzgârgülü Yollar. Havuzdaki Dehşet. Nihayet Güneş Saati. Tatsız Bir Karşılaşma.

1

Hana yağmur durduğunda, belki de aydınlanan günün tadını çıkarmak için dışarı çıkmış olmalıydı. Kırmızı mavi çizgili bir şemsiyenin altında, kocaman altın bir tahtta oturuyordu. Altının sadece kaplama olduğunu sanmıyordum, tahtın sırtını ve kollarını süsleyen mücevherlerin sahte olduğunu da hiç sanmıyordum. Empis'in kral ya da kraliçesinin bu tahta oturunca gülünç derece-

de küçük görüneceğini düşündüm ama Hana tahtı doldurmakla kalmamıştı, devasa kıçı altın kolların ve kraliyet moru yastıkların yanlarından taşıyordu.

Çalınmış (bundan şüphem yoktu) tahtta oturan kadın kâbuslara girecek kadar çirkindi. Kuru çeşmenin arkasında saklandığım yerden gerçekten ne kadar büyük olduğunu anlamak imkânsızdı ama ben bir doksandım ve o otururken bile benden en az bir buçuk metre uzun gibi duruyordu. Bu da Hana'nın ayağa kalktığında en az altı metre boyunda olduğu anlamına geliyordu.

Diğer bir deyişle, hakiki bir devdi.

Üzerine oturduğu yastıklarla aynı kraliyet moru renginde sirk çadırı gibi bir elbise giymişti. Elbise ağaç gövdesine benzer baldırlarına kadar iniyordu. Parmakları (her biri elim kadar vardı) bir sürü yüzükle bezeliydi. Hafif gün ışığında parıldıyorlardı, güneş biraz daha parlasa ateşler saçarlardı. Koyu kahverengi saçları karmakarışık tutamlar halinde omuzlarına ve göğsünün dev dalgasına düşüyordu.

Elbisesine bakılırsa kadındı ama o olmasa kadın olduğunu anlamak zordu. Yüzü topaklardan ve büyük iltihaplı çıbanlardan ibaret bir yığındı. Kırmızı bir çatlak alnının ortasından aşağı doğru uzanıyordu. Bir gözü kısık, diğeri dışarı fırlamıştı. Üst dudağı boğumlu burnuna doğru kalkıktı, vahşi hayvan dişi gibi törpülenmiş dişleri görünüyordu. En kötüsü de tahtın etrafında büyük ihtimalle insanlara ait kemiklerle bir yarım daire oluşturulmuştu.

Radar öksürmeye başladı. Ona döndüm, başımı onunkinin yanına eğip gözlerine baktım. "Şşş, kızım," diye fısıldadım. "Lütfen *sessiz* ol."

Bir kere daha öksürdü, sonra sessizleşti. Hâlâ titriyordu. Arkamı dönecektim ki yine öksürmeye başladı, her zamankinden daha da yüksek sesle. Sanırım Hana şarkı söylemeye başlamak için o anı seçmese bizi hemen bulurlardı:

"Ver-bana-ver-bana Joe aşkım,
Ne olursa olsun ver aşkım,
Bütün akşam ver bana dalganı,
Ver-bana-ver-bana dal-dalganı.
Dal-dalganı, ah dal-dalganı,
Ver-bana-ver-bana dal-dalganı!"

Bu şarkı muhtemelen Grimm Kardeşler Masalları'ndan değildi.

Söylemeye devam etti –zilyon tane kıtası olan tekerleme şarkılardan biriydi anlaşılan– bu da benim gayet işime geldi çünkü Radar hâlâ öksürüyordu. Hana, Joe aşkım ve hiç istemem korkmanı (devamında kafiyeyi sürdürerek "ver-bana arkanı" demesini bekliyordum içten içe) diye böğürürken Radar'ın göğsünü ve karnını okşayarak onu rahatlatmaya çalıştım. Ben hâlâ onu severken ve Hana hâlâ böğürürken öğle çanları çaldı. Saraya bu kadar yakınken sağır edecek kadar yüksekti sesleri.

Ses gittikçe azaldı. Hana'nın kalkıp mutfağa gitmesini bekledim. Gitmedi. Bunun yerine kürek boyutlarındaki çenesinde duran bir çıbanı iki parmağıyla bastırıp sıktı. Sarımsı bir iltihap patladı. Bunu elinin tersiyle silip inceledi ve sokağa fırlattı. Sonra tekrar yerine yerleşti. Radar'ın yeniden öksürmeye başlamasını bekledim. Başlamadı ama başlayacaktı. An meselesiydi.

Şarkı söyle, diye düşündüm. *Köpeğim yeniden öksürmeye başlamadan ve kemiklerimiz tembellikten öldüğün için kaldırmadığın kemiklerin arasında yerini almadan şarkı söylemeye başla koca, çirkin pisli...*

Ama şarkı söylemek yerine ayağa kalktı. Bir dağın kalkmasını izlemek gibiydi. Onun ayakta boyunu hesaplamak için matematik dersinde öğrendiğim basit bir oran orantı mantığını kullanmıştım ama bacaklarının uzunluğunu azımsamışım. Evinin iki yarısı arasındaki geçidin yüksekliği altı metre olmalı ve Hana onun altından geçebilmek için eğilmek zorunda kaldı.

Ayağa kalktığında kıçına sıkışan elbisesini çekip düzeltti ve durmaksızın sürüp giden ve çınlayan bir osuruk koyverdi. Aklıma babamın en sevdiği enstrümental şarkı olan "Midnight in

Moscow"daki trombon solosu kısmını getirdi. Anırır gibi gülmemek için ellerimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Öksürük krizine girer mi diye hiç umursamadan yüzümü Radar'ın yan tarafındaki ıslak kürküne gömüp alçak *huh-huh-huh* sesleriyle patladım. Gözlerimi kapatıp Radar'ın yeniden öksürmeye başlamasını ya da Hana'nın devasa ellerinden birinin boğazıma sarılıp kafamı çevirip koparmasını bekledim.

Böyle bir şey olmadı, çeşmenin kaidesinin diğer tarafından baktığımda Hana'nın evin sağ tarafına doğru gümleyen adımlarla yürüdüğünü gördüm. Boyutları gerçek olamayacak gibiydi. Hiç zorlanmadan üst katın camlarından içeri bakabilirdi. Büyük boy kapıyı açtı ve dışarı pişmiş et kokusu yayıldı. Domuz rostosu gibi kokuyordu ama içimde o etin domuz olmadığına dair korkunç bir his vardı. Eğilip içeri girdi.

"Yemek ver bana çüksüz piç!" diye gürledi. *"Ben aç!"*

O zaman harekete geçmelisin, demişti Claudia. Ya da bunun gibi bir şey işte.

Üçtekerliye binip geçide doğru sürmeye başladım, Tour de France'ın son kilometresindeki bisikletçiler gibi gidonun üstüne eğildim. Geçide girmeden tahtın durduğu sol tarafa doğru hızlıca bir göz attım. Saçılan kemikler küçüktü, çok büyük ihtimalle çocuk kemikleriydi. Bazılarında kıkırdak, bazılarında saçlar kalmıştı. Bakmak hata olmuştu, elimden gelse geri alacağım bir hataydı bu ama bazen –hatta sık sık– insan kendine engel olamıyor. Değil mi?

2

Geçit yaklaşık yirmi beş metre uzunluğundaydı, serin ve nemliydi, iki yanına yosunlu taş bloklar sıralanmıştı. Diğer taraftaki ışık parlaktı, bir an meydana çıktığımda gerçekten güneşi görebileceğimi sandım.

Ama hayır. Tam gidonun üstüne eğilmiş halde geçitten çıktığım sırada bulutlar o minik ve cesur mavi parçayı yuttu ve o tonsuz gri geri döndü. Gördüğüm manzara karşısında donakaldım. Ayaklarım pedallardan düştü ve üçtekerli yavaşlayıp durdu. Kocaman, geniş bir meydanın kenarındaydım. Sekiz yol, sekiz farklı yönden kıvrılarak burada toplanıyordu. Bir zamanlar döşeme taşları parlak renklerdeydi: yeşil, mavi, eflatun, çivit, kırmızı, pembe, sarı, turuncu. Ama artık renkler solmuştu. Eninde sonunda Lilimar ve şehrin ötesindeki Empis'teki diğer her şey gibi griye döneceklerdi herhalde. O kıvrımlı yollara bakmak bir zamanlar rengârenk olan devasa bir rüzgârgülüne bakmak gibiydi. Dönerek gelen yolların kenarlarında bayraklarla bezenmiş direkler vardı. Yıllar önce –kaç yıl acaba?– küf ve çürüme kokusuyla bozulmadan evvel esintiyle çarpıp dalgalanıyor olmalıydılar. Şimdi direklerden cansızca sarkmışlardı ve üzerlerinden yağmur suyu damlıyordu.

Bu devasa rüzgârgülünün ortasında kanatları ve başı yok edilmiş bir kelebek heykeli daha vardı. Kırılan parçaları kelebeğin kaidesinin üzerine yığılmıştı. Onun ardında üç koyu yeşil kulesi görünen sarayın arkasına giden daha geniş bir yol vardı. Bir zamanlar farklı grupları tek bir kalabalık halinde toplayan bu kıvrımlı yolları dolduran insanları –Empislileri– hayal edebiliyordum. Gülüşüyor, keyifle itişiyorlardı, eğlencenin başlamasını bekliyorlardı, bazıları piknik sepetlerinde yemek getirmişti, bazıları yollardaki yemek satıcılarından bir şeyler almak için duruyordu. Küçükler için hediyelik eşyalar? Peki bayraklar? Tabii ki! Oradaymışım gibi görebiliyordum bunları. Neden görmeyeyim ki? Ben de özel gecelerde White Sox'ı ve unutulmaz bir pazar günü de Chicago Bears'ı izlemek için bu tip kalabalıklarda bulunmuştum.

Kırmızı taştan kavisli bir duvar sarayın arkasında (sarayın *bu* kısmında yani, çünkü saray geniş bir alana yayılmıştı) yükseliyordu. Kenarlarına uzun direkler sıralanmıştı, her birinin

:pesinde uzun plakalar vardı. Burada oyunlar oynanıyor, ka-
balıklar tarafından hevesle izleniyordu. Bundan emindim. Ka-
balıklar gürlüyordu. Şimdi kıvrımlı yollar ve ana giriş boştu,
netli şehrin geri kalanı kadar ıssızdı.

Beşinci sınıf tarih dersinde sınıfça Legolardan bir kale inşa
:miştik. O zamanlar bize öğrenmekten çok oyun oynamak gibi
elmişti ama geri dönüp bakınca öğrenmişiz aslında. Çeşitli
ıimari unsurların birçoğunu hâlâ hatırlıyordum ve yaklaştık-
ı birkaçını gördüm: uçan payandalar, küçük kuleler, mazgallı
perler, parapetler, hatta belki gizli bir kale kapısı. Ama Lili-
ıar'daki diğer her şey gibi bunlarda da bir terslik vardı. Merdi-
enler delicesine (ve gördüğüm kadarıyla saçma bir şekilde) yarık
ibi görünen camsız pencereleri olan tuhaf mantar biçimindeki
umruların içinden geçiyor, etrafından dolaşıyordu. Bu yumru-
r muhafızların nöbet yeri olabilirdi, kim bilir başka şeyler de
labilirdi. Merdivenlerden bazıları kesişiyordu, aklıma göz yanıl-
ıasına kapılmanıza yol açan şu Escher çizimlerini getirmişlerdi.
özlerimi kırpıyordum ve merdivenler ters gibi görünüyordu.
ir daha kırpıyordum düzeliyorlardı.

Daha da kötüsü, kesinlikle hiçbir yeri simetrik olmayan
ütün saray *hareket ediyor* gibi görünüyordu, Howl'un yürüyen
ıtosu gibi. Hareket ettiğini tam olarak göremiyordum çünkü
im sarayı gözlerimle... ya da aklımla algılamak zordu. Merdi-
enler farklı renklerdeydi, rüzgârgülü yollar gibi. Kulağa neşeli
ir yermiş gibi gelebilir ama genel olarak verdiği his bilmediğim
ir duyguydu, sanki burası bir saray değildi de yabancı bir beyni
lan, düşünen bir varlıktı. Hayal gücümün dizginlerini kaçırdığı-
ın farkındaydım (hayır, *değildim*) ama Bay Bowditch'in işaretleri
eni stadyum tarafına getirdiği için çok mutluydum, böylece o
atedral camları doğrudan bana bakamıyordu. Onların yeşil ba-
ışlarına dayanabileceğimi pek sanmıyorum.

Geniş giriş yolunda ağır ağır ilerledim, bisikletin tekerleri
rada bir yerinden çıkan taşlara çarpıyordu. Sarayın arka tarafı

genelde düz duvardı. Bir dizi büyük kırmızı kapı vardı –sekiz dokuz tane– ve birçoğu ters dönmüş, ikisi ezilip parçalanmış vagonlardan kadim bir trafik sıkışıklığı. Bunu Hana'nın yaptığını hayal etmek kolaydı, belki öfkelendiği için, belki de sadece spor olsun diye. Burasının zengin ve soyluların nadiren gördüğü, belki de hiç görmediği ikmal alanı olduğunu düşündüm. Sıradan halk buradan giriyor olmalıydı.

Bu yükleme boşaltma alanına yakın taş bir blokta Bay Bowditch'in solmuş başharflerini gördüm. Kapalı tarafındayken bile saraya bu kadar yakın olmak hoşuma gitmiyordu çünkü hareket ettiğini görür gibi oluyordum. Nabız gibi atıyordu. A'nın orta çizgisi sol tarafı gösteriyordu, anayoldan sapıp oku izledim. Radar yine öksürüyordu, hem de fena. Kahkahamı bastırmak için yüzümü kürküne gömdüğümde tüyleri ıslak, soğuk ve keçe gibiydi. Köpekler zatürre olur muydu? Bunun salakça bir soru olduğuna karar verdim. Muhtemelen ciğeri olan her varlık olabilirdi.

Başka başharfler beni altı ya da sekiz uçan payandanın sıralandığı bir yere götürdü. Altlarından geçebilirdim ama geçmemeyi tercih ettim. Kule pencereleriyle aynı koyu yeşil renkteydiler, belki de aslında taştan değil de bir çeşit camdan yapılmışlardı. Camın böylesine büyük bir yapının ihtiyaç duyacağı muazzam ağırlığı taşıyacak gücü sağladığına inanmak zordu ama işte, cam gibi görünüyordu. Bir kez daha içinde ipliklere benzeyen siyah parçalar gördüm, yavaşça yükselir ve batarken miskince birbirilerinin etrafına dolanıyorlardı. Payandalara bakmak bir dizi tuhaf, yeşilli siyahlı lav lambasına bakmak gibiydi. O kıvrılıp bükülen siyah parçalar aklıma birkaç korku filmi getirdi –biri *Yaratık*'tı, diğeri de *Pirana*– keşke bu filmleri hiç izlemeseydim.

Sarayın etrafında tam tur atacağımı düşünmeye başlamıştım, bu da o kule tepelerinin üçünün de bakışlarına maruz kalacağım anlamına geliyordu, derken bir girintiye geldim. V biçiminde ayrılan iki penceresiz duvarın arasındaydı. Burada küçük bir havu-

zu çevreleyen, palmiye ağaçlarının –delice ama doğru söylüyorum– gölgesinde duran banklar vardı. Palmiyeler bu girintinin derinlerindekini gizliyordu ama onların arkasında yükselen, en az otuz metre boyunda, üzerinde özel tasarım bir güneş olan bir direk görünüyordu. Güneşin yüzü vardı ve gözleri Kit-Cat saatlerin gözleri gibi tik-tak bir sağa bir sola oynuyordu. Bay Bowditch havuzun sağ tarafında kalan taş bir bloka başharflerini çizmişti. Bu A'nın orta çizgisinde ok yoktu, bu sefer ok tepesinden çıkıyordu. Bay Bowditch'in, *Dümdüz git Charlie, zaman kaybetme*, dediğini adeta duyabiliyordum.

"Dayan Radiş, neredeyse geldik."

Okun gösterdiği yöne sürdüm bisikleti. Beni tatlı, küçük havuzun sağına doğru götürdü. Ulaşmaya çalıştığım yere bu kadar yaklaşmışken durup iki palmiyenin arasından suya bakmama gerek yoktu aslında ama baktım işte. Orada gördüğüm şey ne kadar korkunç olsa da baktığıma memnunum. Her şeyi değiştirdi çünkü, gerçi o anın ne kadar büyük önem taşıdığını çok sonraları anlayacaktım. Bazen hatırlamamız gerektiği için bakarız. Bazen de bize güç veren, o en korkunç şeylerdir. Bunu şimdi biliyorum ama o zaman sadece *Tanrım, bu Ariel*, diye düşünmüştüm.

Belki bir zamanlar huzur verici mavi bir rengi olan ama şimdi çürüyerek kumlu ve cansız görünen o havuzda bir denizkızının kalıntıları vardı. Kral Triton ve Kraliçe Athena'nın Disney prensesi kızı Ariel değildi tabii. Hayır, o değildi. Kesinlikle o değildi. Parlak yeşil kuyruğu, mavi gözleri, dalgalanan kızıl saçları yoktu. Tatlı minik, mor bir bikini üstü de yoktu. Bu denizkızı bir zamanlar sarışındı sanırım ama saçlarının çoğu dökülmüştü ve havuzun yüzeyinde süzülüyordu. Kuyruğu bir zamanlar yeşil olabilirdi ama artık cildi gibi cansız griydi. Dudakları yoktu, bir dizi küçük dişi görünüyordu. Gözleri boş çukurlardan ibaretti.

Ama bir zamanlar güzeldi. Bundan, bir zamanlar mutlu kalabalıkların buraya maç ve eğlenceler izlemeye geldiğinden emin olduğum kadar emindim. Bir zamanlar güzel, canlı, mutluydu

ve zararsız bir sihirle dolup taşıyordu. Bir zamanlar burada yüzüyordu. Burası onun eviydi, bu minik cennete gelmeye zaman ayıran insanlar onu görüyordu, o da onları görüyordu, iki taraf da tazeleniyordu. Ama o artık ölmüştü, balık kuyruğunun insan gövdesine bağlandığı yere demir bir mızrak saplanmıştı ve delikten gri bağırsakları çıkmıştı. Güzellik ve zarafetinden bir fısıltı kalmıştı sadece geriye. Akvaryumda ölen ve solan canlı renkleriyle orada süzülen tüm balıklar kadar ölüydü. Soğuk su sayesinde kısmen korunmuş çirkin bir cesetti. Hem de gerçekten çirkin bir yaratık –Hana– hâlâ yaşarken, şarkı söyler, osurur ve tiksinç yemekler yerken.

Lanetlenmiş burası, diye düşündüm. *Her şey lanetlenmiş. Bu talihsiz diyara kötülüğün eli değmiş*. Bu pek Charles Reade düşüncesi değildi ama doğruydu.

İçimde Hana'ya karşı bir nefret yükseldi, küçük denizkızını öldürdüğü için değil de (bunu yapan dev olsa onu parçalarına ayırırdı) kendisi hayatta olduğu için. Ve geri dönüş yolumda bir engel olduğu için.

Radar yeniden öksürmeye başladı, o kadar fena öksürüyordu ki arkamda sepetin çatırdadığını duyabiliyordum. O içler acısı cesedin büyüsünden kurtuldum ve havuzun etrafından dolaşıp üzerinde güneş olan direğe doğru ilerledim.

3

Güneş saati, girintide iki duvarın V biçiminde daraldığı kısmı kaplamıştı. Önünde demir direkli bir tabela vardı. Solmuştu ama hâlâ okunuyordu: UZAK DURUN. Diskin çapı altı metre var gibiydi, bu da –hesabım doğruysa– çevresi on sekiz metre demekti. Diğer tarafta Bay Bowditch'in başharflerini gördüm. Onlara yakından bakmak istiyordum. Beni buraya kadar getirmişlerdi, şimdi gelmişken o son harfler bana güneş saatini çevirmem

gereken yönü söyleyebilirdi. Claudia'nın üçtekerlisini o tarafa sürmem mümkün değildi çünkü güneş saatinin çemberi yaklaşık bir metre boyunda, siyah ve beyaz çubuklarla çevrelenmişti.

Radar öksürdü, boğulur gibi oldu ve biraz daha öksürdü. Zorla nefes alıyor ve titiriyordu, bir gözü tamamen kapanmıştı, diğeriyle bana bakıyordu. Keçeleşen kürkü bedenine yapışmıştı, –istemesem de– nasıl da acınacak kadar zayıfladığını, iskelete döndüğünü görebiliyordum. Üçtekerliden indim ve onu sepetten çıkardım. Kucağımda kasılarak titriyordu: titreme ve rahatlama, titreme ve rahatlama.

"Az kaldı kızım, az kaldı."

Bu konuda haklı olduğumu umuyordum çünkü bu onun tek şansıydı... hem Bay Bowditch'te işe yaramıştı değil mi? Yine de devi ve denizkızını gördükten sonra buna inanması zordu.

Çubukları geçtim ve güneş saatinin diğer tarafına doğru yürüdüm. Taştandı ve on dört dilime bölünmüştü. *Artık burada günlerin ne kadar uzun olduğunu biliyorum*, diye düşündüm. Her dilimin ortasına eskimiş ama hâlâ anlaşılır görünen, basit bir sembol kazınmıştı: iki ay, güneş, bir balık, bir kuş, bir domuz, bir öküz, bir kelebek, bir arı, bir demet buğday, bir yığın yemiş, bir damla su, bir ağaç, çıplak bir erkek ve çıplak hamile bir kadın. Hayata dair semboller, merkezde duran yüksek direğin yanından geçerken güneşin yüzündeki zamanı tutan gözlerin bir o tarafa bir bu tarafa giderken çıkardığı *tik tak, tik tak* sesini duyabildim.

Diğer taraftaki çubukları geçtim, Radar'ı hâlâ kucağımda tutuyordum. Amansızca öksürürken dili cansız cansız ağzının kenarından sarkmıştı. Vakti gerçekten de azalmıştı.

Güneş saatine ve Bay Bowditch'in başharflerine baktım. A'nın orta çizgisi sağı gösteren hafif kıvrımlı bir ok biçimindeydi, bu da güneş saatini çevirdiğimde –çevirebilirsem– saat yönünün tersine döneceği anlamına geliyordu. Doğru yöndeydi yani. Öyle olmasını umuyordum. Yanılıyorsam bunca yolu köpeğimi daha da yaşlandırıp öldürmek için gelmiş olacaktım.

Fısıldayan sesler duydum ama onlara aldırmadım. Bir tek Radar'ı düşünüyordum, sadece onu. Ne yapmam gerektiğini de biliyordum. Eğilip onu nazikçe bir demet buğday sembolü kazınmış dilime yatırdım. Başını kaldırmaya çalıştı ama kaldıramadı, patilerinin arasındaki taşa başını yan yaslayıp tek sağlam gözüyle bana baktı. Artık öksürmek için fazla zayıf düşmüştü, sadece hırıltılı bir ses çıkarıyordu.

Lütfen doğru taraf olsun ve lütfen işe yarasın Tanrım.

Diz çöküp güneş saatini çevreleyen çubuklardan birini kavradım. Bir elimle, sonra iki elimle çektim. Hiçbir şey olmadı. Radar şimdi güçlükle aldığı nefeslerin arasında boğulur gibi bir ses çıkarıyordu. Karnı körük gibi kalkıp iniyordu. Daha da kuvvetli çektim. Hiçbir şey olmuyordu. Futbol antrenmanlarını ve takımda devirme standını itmeyi geç, devirmeyi beceren tek oyuncunun ben olduğumu düşündüm.

Çek piç kurusu. Onun yaşaması için çek!

Tüm gücümle çektim; bacaklarım, sırtım, kollarım, omuzlarımla. Kanın kasılan boynumdan hızla başıma doğru aktığını hissedebiliyordum. Lilimar'da sessiz olmam gerekiyordu ama harcadığım güçle ağzımdan alçak sesli bir homurtu kaçmasına engel olamadım. Bay Bowditch bunu yapabilmiş miydi? Nasıl yaptığını aklım almıyordu.

Tam ne yaparsam yapayım saati yerinden oynatamayacağımı düşünürken sağa doğru o ilk minik hareketi hissettim. Daha kuvvetli çekemezdim ama her nasılsa başardım, kollarım, sırtım, boynumdaki tüm kaslar gerilmişti. Güneş saati hareket etmeye başladı. Köpeğim artık tam önümde değil, biraz sağ tarafımdaydı. Ağırlığımı diğer tarafa verip tüm gücümle itmeye başladım. Claudia'nın *kıçını sık* demesi geldi aklıma, kıçımı sıktığım kesindi, hatta muhtemelen zavallı şeyin içi dışına çıkmak üzereydi.

Bir kere başlayınca çark daha kolay dönmeye başladı. İlk çubuk şimdi çok ilerimdeydi, ben de başka birini tuttum, ağırlığımı yeniden değiştirdim ve elimden geldiğince kuvvetlice çektim. O yanımdan geçip gidince başka bir çubuğu tuttum. Aklıma Cava-

naugh Parkı'ndaki atlıkarınca ve Bertie'yle oyuncağa binen küçük çocuklar neşe ve korkuyla çığlık atmaya başlayana ve anneleri çocuklardan biri uçmadan durmamız için bağırana dek çarkı nasıl çevirdiğimiz geldi.

Radar turun üçte birini... sonra yarısını... tamamladı, tekrar bana doğru gelmeye başladı. Güneş saati artık kolayca dönüyordu. Belki de altındaki mekanizmada eski bir yağ tıkanıklığı geçmişti, yine de çubukları çekmeye devam ettim, artık ipe tırmanır gibi bir o elimle bir diğeriyle çekiyordum. Radar'da bir değişiklik gördüğümü sandım ama güneş saati tam bir tur atıp onu önüme getirene dek bunu hayal ettiğime inandım. İki gözü de açıktı. Öksürüyordu ama korkunç hırıltısı kesilmişti ve başını kaldırmıştı.

Güneş saati daha da hızlı hareket ediyordu, çubukları çekmeyi bıraktım. Radar'ın ikinci turunu atmasını izledim ve ön patilerinde ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Kulakları keyifsizce sarkık değil de dikti. Çömeldim, güçlükle nefes alıyordum, ıslanan tişörtüm göğsüme ve yan taraflarıma yapışmıştı, kaç tur atması gerektiğini anlamaya çalışıyordum. Onun kaç yaşında olduğunu hâlâ bilmediğimi fark ettim. On dört mü? Hatta belki on beş? Her bir tur bir yıla denkse güneş saatinde dört tur iyi olurdu. Altı tur onu en sağlıklı zamanlarına götürürdü.

Yanımdan geçerken sadece ön bacaklarında doğrulmadığını, oturduğunu gördüm. Üçüncü kez dönerken pek de inanamadığım bir şey gördüm: Radiş dolgunlaşıyor, kilo alıyordu. Henüz Andy Chen'in ödünü bokuna karıştıran köpek değildi ama o yoldaydı.

Canımı sıkan tek bir şey vardı –ben o çubukları çekmesem bile güneş saati gittikçe hızlanıyordu. Dördüncü turunda Radar gözüme endişeli göründü. Beşinci turda korkmuş gibiydi, geçerken estirdiği rüzgâr alnımdaki terden ıslanmış saçları uçurdu. Onu indirmem gerekiyordu. İndirmezsem köpeğim yavruya dönüşecekti, sonra da... yok olmasını seyretmek zorunda kalacaktım. Yukarda güneş yüzün gözlerinin *tik tak, tik takları tiktaktik-*

taktiktaklara dönüşmüştü, başımı kaldırıp bakarsam gözlerinin sonunda bulanıklaşana dek gittikçe daha hızlı sağa sola kaydığını görecektim.

Aşırı stresli zamanlarda insanın aklından inanılmaz şeyler geçebiliyor. İçtiği günlerde babamla izlediğimiz eski bir Western filmi geldi gözümün önüne. Adı *Fedakâr Postacı*'ydı. Hatırladığım, Charlton Heston'ın bir çengele asılı duran bir posta çuvalına doğru atıyla dörtnala koşturmasıydı. Charlton dörtnala giden atını hiç yavaşlatmadan alıyordu o posta çuvalını, benim de Radar'ı aynı öyle almam gerekecekti. Bağırmak istemiyordum, bu yüzden çömelip beni anlamasını umarak kollarımı uzattım.

Güneş saati dönünce Radar beni gördü ve ayağa kalktı. Hızlanan çarkın rüzgârı kürkünü görünmez bir el gibi okşayıp dalgalandırıyordu. Onu kaçırırsam (Charlton Heston posta çuvalını kaçırmamıştı ama o bir filmdi) kendim saate atlayıp onu kucaklayacak ve aşağı atlayacaktım. Bu arada on yedi yaşımın bir yılını kaybedebilirdim ama bazen çareler çaresizdir.

Sonuçta onu kucaklamama falan hiç gerek kalmadı. Güneş saatine koyduğumda Radiş kendi başına yürüyemiyordu bile. Beş turdan sonra –altıya dönerken– bambaşka bir köpekti artık. Oturdu, yeniden güçlenen arka bacaklarını esnetti ve uzattığım kollarıma atladı. Uçan bir beton torbası çarptı bana sanki. Üstümde Radar'la sırtüstü düştüm, ön patilerini omuzlarıma koymuştu, kuyruğunu deli gibi sallayıp yüzümü yalıyordu.

"Kes şunu!" diye fısıldadım ama bu komutum pek ciddiye alınacak gibi değildi çünkü gülüyordum. Yalamaya devam etti.

Sonunda oturup ona güzelce bir baktım. Yirmi beş kiloya, belki daha da altına düşmüştü. Şimdiyse otuz beş, kırk kilo vardı. Hırıltı ve öksürüğü kesilmişti. Burnunda kuruyan akıntı da, sanki hiç olmamış gibi, gitmişti. Burnunun ve sırtının siyah kürkündeki beyazlar kaybolmuştu. Parçalanmış bir bayrak gibi görünen kuyruğu ileri geri sallanırken gür ve sağlamdı. En güzeli de – güneş saatinin yarattığı değişimin en kesin kanıtı da– gözleriydi.

Artık üzerleri bir tabakayla kaplı değildi, bakışları kendisine ya da etrafındaki dünyaya neler olduğunu pek de bilmiyormuş gibi baygın değildi.

"Şu işe bak," diye fısıldadım. Gözlerimi sildim. "Şu gençliğine bir bak."

4

Ona sarıldım, sonra ayağa kalktım. Altın saçmaları arama fikri aklımdan bile geçmedi. Bir gün için ölüme yeterince, hatta fazlasıyla meydan okumuştum.

Radar'ın bu yeni ve gelişmiş versiyonunun üçtekerlinin arkasına sığması mümkün değildi. Bir bakışta ikna olmuştum buna. Tasma kayışı da yanımda değildi. Onu Claudia'nın evinde, Dora'nın arabasında bırakmıştım. Sanırım bir parçam ona bir daha asla ihtiyaç duymayacağıma inanmıştı.

Eğilip ellerimle yüzünü kavradım ve koyu kahverengi gözlerine baktım. "Benimle kal. Ve sessiz ol. Şşş, Radiş."

Geldiğimiz yoldan geri döndük, ben bisiklet sürüyordum, Radar da yanım sıra koşturuyordu. Havuza özellikle bakmadım. Taş geçide yaklaşırken yağmur yeniden başladı. Geçidin yarısına gelince durup üçtekerliden indim. Radar'a oturup beklemesini söyledim. Yavaşça hareket ederek, sırtımı geçidin yosunlu duvarından ayırmadan sonuna kadar gizlice ilerledim. Radar beni izledi ama kımıldamadı, akıllı köpek. O gülünç şekilde aşırı süslenmiş tahtın altın kol yerini görünce durdum. Bir adım daha atıp boynumu uzattım, taht boştu. Yağmur, çizgili tenteye pıtır pıtır vuruyordu.

Hana neredeydi? İki kanatlı evin hangi tarafındaydı? Ve ne yapıyordu?

Bu soruların cevabı bende yoktu. Domuz gibi kokan ama muhtemelen domuz olmayan öğle yemeğini yiyordu belki de

hâlâ ya da öğleden sonra uykusu için çoktan odasına dönmüştü. Yemeğini bitirdiğini varsayacak kadar çok zaman geçtiğini sanmıyordum ama bu sadece bir tahmindi. Şu son anlar –önce denizkızı, sonra güneş saati– bayağı yoğun geçmişti.

Durduğum yerden tam karşımızdaki kurumuş çeşmeyi görebiliyordum. Bizi güzel saklardı orası, tabii oraya varana dek görülmezsek. Kırk beş metre falan bir yoldu ama açık alanda yakalanmanın sonuçlarını hayal ettiğimde çok daha uzun bir yol gibi geliyordu. Ḥana'nın Claudia'nınkinden bile yüksek, böğüren sesini duymaya çalıştım ama duyamadım. Dal-dalganı şarkısından birkaç kuplenin konumunu belirlemeye faydası dokunurdu ama lanetli Lilimar şehrinde öğrendiğim bir şey varsa o da şuydu: Devler siz istediğinizde asla şarkı söylemez.

Bununla birlikte bir seçim yapmamız gerekiyordu ve ben çeşmeye gitmeyi seçtim. Radar'ın yanına döndüm, tam üçtekerliye binecektim ki geçidin sonuna doğru sol taraftan gürültülü bir ses geldi. Radar irkilip o tarafa döndü, göğsünün derinlerinden alçak sesle hırıldamaya başladı. Hırlaması peşpeşe havlamalara dönüşmeden önce onu tutup yanına eğildim. "Sessiz Radar, şşş."

Hana'nın homurdandığını duydum –ne dediğini çıkaramıyordum– ardından da bir kez daha o taramalı osuruğunu. Bu sefer gülesim gelmedi çünkü yavaş yavaş geçidin girişinden geçiyordu. Sağına baksa Radar ve ben duvara yaslanabilir ve belki loş ışıkta fark edilmeyebilirdik ama Hana miyop olsa bile Claudia'nın üçtekerlisi gözden kaçırmayacağı kadar büyüktü.

Bay Bowditch'in revolverini çıkarıp yan tarafımda tuttum. Bizden tarafa dönerse onu vuracaktım ve neresine nişan almam gerektiğini de çok iyi biliyordum: alnının ortasından aşağı uzanan kırmızı çatlağa. Bay Bowditch'in silahıyla (ya da herhangi bir silahla) hiç talim yapmamıştım ama gözlerim keskindi. İlk seferinde kaçırabilirdim ama kaçırsam bile dört şansım daha olacaktı. Sese gelince? Tahtın etrafına saçılan kemikleri düşündüm ve, *siktir et sesi* dedim içimden.

Bize ya da çeşmeye doğru hiç bakmadı, sadece ayaklarına bakıp Yılın Elemanı seçildiği zaman Overland Sigorta yemeğinde konuşma yapması gereken babamı hatırlatırcasına mırıldanarak yürümeye devam etti. Sol elinde bir şey vardı ama ağzına götürene dek sol kalçası o şeyi gizledi. Isıramadan da gözden kayboldu, ki bu işime geldi. Elindekinin bir ayak olduğuna ve bir tarafında, bileğin altında hilal biçiminde bir ısırık izi olduğuna gayet eminim.

Öğle yemeği sonrası atıştırmalığını silip süpürmek için tekrar tahtına kurulmasından korkuyordum ama anlaşılan yağmur, onu koruyan şemsiyesi varken bile bu fikirden caydırmıştı onu. Belki de sadece kestirmek istiyordu. Bir kapı çarpma sesi daha duyuldu, bu sefer sağımızdan gelmişti sonra sessizlik çöktü. Silahı kınına koydum ve köpeğimin yanına oturdum. Loş ışıkta bile Radar'ın ne kadar iyi –ne kadar genç ve güçlü– göründüğünü görebiliyordum. Buna seviniyordum. Belki sevinmek kelimesi size az geliyordur ama bana öyle gelmiyor. Bence sevinç çok, çok büyük bir mesele. Ellerimi onun kürkünden alamıyor, tüylerinin sıklığına hayran kalıyordum.

5

Beklemek istemiyordum, tek istediğim yanımda yenilenmiş köpeğimle Lilimar'dan defolup gitmek, onu o depoya götürmek ve gönlünce yemek yemesini izlemekti. Çok yiyeceğine emindim. İsterse ona koca bir kavanoz Orijen ve üstüne de birkaç Perky Jerky verebilirdim. Sonra kral kelebeklerinin tüneklerine dönmesini izleyebilirdik.

Yapmak istediğim buydu ama kendimi tuttum ve Hana'nın yerleşmesine fırsat verdim. Önce onar onar, sonra beşer beşer, sonra ikişer ikişer beş yüze kadar saydım. Bu büyük boy pisliğin tam dalmasına yetecek bir süre miydi bilmiyordum ama daha

fazla bekleyemedim. Onun alanından çıkmak önemliydi ama karanlık çökmeden şehirden de çıkmak gerekiyordu, hem de sadece gece askerleri yüzünden değil. Bay Bowditch'in işaretlerinden bazıları çok solmuştu, yolu kaybedersem başım belaya girerdi.

"Hadi," dedim Radar'a. "Ama şşş, kızım, şşş."

Üçtekerliyi çektim, Hana birden evden çıkıp saldırırsa önümde dursun istiyordum. O bisikleti önünden savurup atarken ben de tetiği çekecek vakti bulabilirdim. Ayrıca Radar da vardı, savaşacak kilosuna geri dönmüştü. Hana, Radiş'le uğraşırsa etinin bir kısmını kaybeder gibi geliyordu. Bunu görmek hoş olurdu. Ama Hana'nın koca elini bir kez savurarak Radar'ın boynunu kırması hiç de hoş olmazdı tabii.

Geçidin ağzında duraksadım, sonra yanımda Radar'la çeşmeye doğru ilerlemeye koyuldum. Bazı maçlar (özellikle en büyük rakibimiz St John's'a karşı olanlar) hiç bitmeyecek gibi gelirdi ama Hana'nın eviyle meydandaki kuru çeşme arasındaki yol hayatımda yürüdüğüm en uzun kırk beş metreydi. *Fee-fi-fo-fum*'un Empis versiyonunu, bizi kovalarken yeri sallayan ayak seslerini duymayı bekliyordum.

Bir kuş öttü –belki bir karga, belki de bir şahin– ama tek ses buydu. Çeşmeye vardık, yaslanıp yüzümdeki ter ve yağmur karışımını sildim. Radar başını kaldırmış bana bakıyordu. Artık titremiyor, ürpermiyordu, öksürmüyordu da. Sırıtıyordu. Macera yaşıyordu.

Hana'ya baktım yeniden, sonra bisiklete binip bir zamanlar elitlerin şüphesiz minik sandviçler yiyip son saray dedikodularını konuşmak için buluştuğu lüks bulvara doğru sürmeye başladım. Belki de akşamları, şimdi aşırı büyümüş ot, devedikeni ve tehlikeli çiçeklerin kapladığı büyük arka bahçelerde Empis mangal partileri veya takdim baloları yapılıyordu.

Bayağı iyi bir süratle gidiyordum ama Radar ayak uydurabiliyordu, bir koşu tutturmuştu, dili ağzının bir kenarından diğe-

rine kaygısızca sallanıyordu. Yağmur daha da şiddetli yağıyordu ama neredeyse fark etmedim bile. Tek istediğim geldiğim yolu izleyip şehirden çıkmaktı. Ondan sonra kuruma konusunda endişelenebilirdim, üşütürsem de Claudia, Woody'nin evine doğru yola çıkmadan önce beni tavuk çorbalarıyla bakıp beslerdi... Woody'den Dora'nın evine... oradan da eve giderdim. Babam bir güzel ağzıma sıçardı ama Radar'ı gördüğünde...

Ne yapardı?

Bu konuda şimdilik endişelenmemeye karar verdim. İlk işim bu sevimsiz şehirden çıkmaktı, aslında hiç de ıssız olmayan bu şehirden. Yakında hareketlenecek bu şehirden.

6

Kolay olmalıydı: Bay Bowditch'in işaretlerini tersine, ana kapıya varana dek okların gösterdiği yönün aksine doğru izleyecektim sadece. Ama geniş bulvara girdiğimiz yere geldiğimde başharfler silinmişti. Harflerin, tepesinde pis cam bir kubbesi olan, geniş bir binanın önündeki kaldırımda olduğuna emindim ama yoktu. Yağmur silip götürmüş olabilir miydi? Yıllardır üzerlerine yağan yağmur düşünülürse bu pek mümkün gelmiyordu, hem bu kısım nispeten daha temiz kalmıştı. Muhtemelen ben yanılıyordum.

Bulvarda biraz daha ilerleyip AB harflerini aradım. İşaretsiz üç yan sokağı daha geçince bankaya benzeyen, kubbeli binaya döndüm.

"Burada olduğunu *biliyorum*," dedim ve kıvrımlı sokakta içinde ölü bir ağaççıkla ters dönmüş yatan toprak saksıyı işaret ettim. "Şunu hatırlıyorum. Sanırım işaretleri yağmur silmiş gerçekten de. Hadi Radiş."

Ağır ağır sürdüm bisikleti, gözlerimle bir sonraki işaretleri arıyor, huzursuz hissediyordum. Çünkü işaretler bir zincirdi,

değil mi? Annemin boktan köprüdeki ölümcül kazasından Bay Bowditch'in kulübesine uzanan zincir gibi. Bir halkası kırılırsa çok büyük ihtimalle kaybolurdum. *Gece çöktüğünde hâlâ o cehennemde dolaşırken bulursun kendini*, demişti Claudia.

Dar sokağı inince terk edilmiş eski dükkânlarla dolu bir yola çıktık. O taraftan geldiğimizi sanıyordum ama burada da işaretler yoktu. Bir taraftaki eczane olabilecek yeri tanır gibi oldum ama diğer taraftaki yana yatık, boş gözlerle bakan bina hiç tanıdık gelmiyordu. Sarayı görmek için etrafıma bakındım, konumumuzu oradan bulmayı ummuştum ama bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda pek görünmüyordu.

"Radar," dedim ve köşeyi işaret ettim. "Bir koku alıyor musun?"

İşaret ettiğim yere gidip parçalanmış kaldırımı kokladı, sonra başını kaldırıp bana baktı ve yeni komutlar bekledi. Ama diyecek başka bir şeyim yoktu ve onu kesinlikle suçlamıyordum. Sonuçta buraya üçtekerliyle gelmiştik, hem yürüyerek gelsek bile sağanak yağmur kalan kokuları yıkayıp götürürdü.

"Hadi," dedim.

O sokaktan gittik çünkü eczaneyi hatırladığımı sanıyordum, ayrıca gittik çünkü *bir yere* gitmemiz gerekiyordu. En iyi planın saraydan gözümü ayırmayıp ona göre Gallien Yolu'na nasıl çıkacağımı bulmaya çalışmak olacağını düşündüm. Anayolu kullanmak tehlikeli olabilirdi –Bay Bowditch'in işaretlerinin nasıl yolun etrafından dolaştığına bakılırsa tehlikeliydi de– ama bizi buradan çıkarırdı. Dediğim gibi, dümdüz yoldu.

Sorun şu ki sokaklar bizi saraya doğru değil de saraydan uzağa götürme konusunda ısrar ediyor gibiydi. Yağmur durulduğunda ve o üç kule tepesini yeniden gördüğümde bile hep daha da uzaklaşıyormuşuz gibi geliyordu. Saray solumuzdaydı, o tarafa giden bir sürü sokak buldum ama hep ya çıkmaz sokak çıkıyorlardı ya da yeniden sağa dönüyorlardı. Fısıltılar daha yüksek

sesliydi. Rüzgâr deyip geçmek isterdim ama bunu yapamadım. Rüzgâr yoktu. Gözucuyla gördüğüm iki katlı bir bina üçüncü bir kat çıkararak yükseliyordu ama dönüp baktığımda sadece iki kat vardı. Prizma biçiminde bir bina bana doğru şişiyor gibiydi. Bir gargoyle –grifon benzeri bir şey– bizi izlemek için başını çevirdi.

Radar bunları görüyor ya da hissediyorsa bile rahatsız olmuyor gibiydi, belki de sadece yeni gücünün tadını çıkarıyordu ama bunlar benim çok canımı sıkıyordu. Lilimar'ın hisseden ve bizi bırakmamaya kararlı, yaşayan bir varlık olduğunu düşünmemek gittikçe daha da zorlaşıyordu.

Önümüzdeki sokak kenarları dik bir eğimle aşağı inen bir derecikle sonlandı, moloz ve durgun suyla doluydu: bir çıkmaz sokak daha. Ani bir kararla o kadar dar bir sokağa döndüm ki üçtekerlinin arka tekerleri tuğla duvarlardan paslı kıvılcımlar çıkardı. Radar önümden yürüyordu. Birden durup havlamaya başladı. Sağlıklı ciğerlerinden gelen gürültülü ve güçlü havlamalardı bunlar.

"Ne oldu?"

Yeniden havlayıp oturdu, kulaklarını yatırmış yağmurda yolun ilerisine bakıyordu. Derken yolun bağlandığı sokağın köşesinden anında tanıdığım tiz bir ses geldi.

"Selam, böceklerin kurtarıcısı! Hâlâ hırçın bir çocuk musun yoksa sadece korkmuş bir çocuk mu? Eve anneciğine koşmak isteyen ama yolunu bulamayan bir çocuk?"

Bunun ardından ciyak ciyak kahkahalar attı.

"İşaretlerini kül suyuyla sildim, değil mi? Bakalım gece askerleri oyun oynamaya çıkmadan önce Lily'den çıkış yolunu bulabilecek misin! Benim için sorun yok, bu sokakları avcumun içi gibi bilirim!"

Konuşan Peterkin'di ama zihnimde Christopher Polley canlanıyordu. En azından Polley'nin intikam almak için bir nedeni vardı, ellerini kırmıştım. Peterkin'e büyük boy kırmızı bir çekirgeye işkence etmeyi kesmesini söylemek dışında ne yapmıştım ki?

Onu utandırmıştım, işte buydu. Aklıma gelen tek sebep buydu. Ama onun kesinlikle bilmediği bir şey biliyordum: Krallık Yolu'nda gördüğü, ölmek üzere olan köpek şimdi yanımda olan köpek değildi. Radar bana bakıyordu. Yolun sonunu gösterip, "YAKALA ONU!" dedim.

İki kere söylememe gerek yoktu. Radiş patilerinden tuğladan boyanmış sular sıçratarak hızla o sevimsiz sese doğru koşturdu ve köşeyi döndü. Peterkin'den şaşkın bir çığlık yükseldi ve aralıksız havlama sesleri duyuldu –bir zamanlar Andy Chen'in ödünü koparan türden– ardından da acılı bir haykırış.

"Buna pişman olacaksın!" diye bağırdı Peterkin. "*Sen ve lanet köpeğin!*"

Seni elime geçireceğim güzelim, diye düşündüm dar yolda bisikleti sürerken. İstediğim kadar hızlı gidemiyordum çünkü arka tekerlerin dingilleri yan duvarlara sürtüp duruyordu. *Ben de seni ve küçük köpeğini yakalayacağım.*

"Tut onu!" diye bağırdım. "Tut onu Radar!" Bunu yapabilirse Peterkin bizi buradan çıkarabilirdi. Aynı Polley'yi ikna ettiğim gibi onu da ikna edebilirdim.

Ama sokağın sonuna yaklaşırken Radar köşeyi dönüp geldi. Köpekler mahcup görünebiliyor –köpekle yaşayan herkes bunu bilir– o sırada da tam öyle görünüyordu. Peterkin kaçmıştı ama sağsalim değil. Radar muhtemelen Peterkin'in pantolonundan yırtılmış koca bir parça yeşil kumaş tutuyordu ağzında. Daha da iyisi iki damla kan vardı bu kumaşta.

Yolun sonuna vardım, sağıma baktım ve onun sokağın yirmi, yirmi beş metre ilerisindeki taş bir binanın ikinci kat pervazına tutunduğunu gördüm. İnsan bir sinek gibiydi. Radar'dan kaçmak için tırmandığı metal oluğu görebiliyordum (ama anlaşılan yeterince hızlı tırmanamamıştı, ha-ha) ben izlerken kendini zorla pervaza çekti ve oraya çömeldi. Pervaz ufalanıyor gibi görünüyordu, altında çöküp gitmesini diledim ama şans işte. Normal boyutlarda biri olsa yıkılabilirdi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" diye bağırdı bana yumruğunu sallayarak. "Gece askerleri önce lanet köpeğini öldürecek! Umarım seni öldürmezler! Kızıl Molly'nin Adalet'te bağırsaklarını dökmesini izlemek istiyorum!"

.45'liği çektim ama ona ateş edemeden (ki mesafeyi düşünürsek kesin kaçırırdım) çirkin çığlıklarından birini daha atıp küçük kollarıyla küçük göğsüne çektiği küçük dizlerine sarılıp gerisingeri pencereden içeri devrildi ve gözden kayboldu.

"Eh," dedim Radar'a, "heyecanlı oldu değil mi? Ne dersin, buradan cehennem olup gidelim mi?"

Radar bir kere havladı.

"Zehirlenmeden bırak o pantolon parçasını."

Radar bıraktı, yolumuza devam ettik. Peterkin'in gözden kaybolduğu pencerenin yanından geçerken atış poligonundaki bir hedef misali aniden görünmesini umarak gözümü dört açtım ama o da olmadı. Sanırım onun gibi korkak yavşaklar ikinci bir şans vermiyor karşısındakine... ama bazen (kader senden yanaysa) üçüncü bir şans yine de geçer eline.

Artık o şansı bekleyecektim.

Köpeklerle İlgili Sorun. Kaide. Mezarlık. Dış Kapı.

1

Köpeklerle ilgili sorun şu ki (tabii onları dövüp tekmelemiyorsanız) sahiplerine çok güveniyorlar. Önüne yemek koyan, ona yuva veren sensin. Akıllı beş parmaklı patinle kanepenin altına sıkışan, öten maymunu çıkaran sensin. Sevgiyi veren de sensin. Böyle sorgusuz sualsiz bir güvenin yarattığı sorun, aynı zamanda ağır bir sorumluluk olması. Genelde önemli değil bu. Ama o anki durumumuzda aşırı önemliydi.

Radar belli ki hayatının en güzel anlarını yaşıyordu, yanımda hoplayıp zıplıyordu, hem neden sevinmesindi ki? Benim önce Dora'nın arabasında, sonra da Claudia'nın büyük boy üçtekerlisinin arkasında çekmek zorunda olduğum yaşlı, yarı kör Alman çoban köpeği değildi artık. Yeniden gençleşmişti, güçlenmişti, pislik ihtiyar bir cücenin pantolununun kıçından bir ısırık koparma fırsatı bile bulmuştu. Bedeni rahattı, zihni de rahattı. Önüne yemek koyan, yuva veren, sevgi veren insanın yanındaydı. Onun dünyasında her şey on numara beş yıldızdı.

Öte yandan ben içimdeki panikle savaşıyordum. Büyük bir şehirde kaybolduysanız bu hissi bilirsiniz. Tabii burada yolu sorabileceğim dost canlısı bir yabancı yoktu. Ve burada şehrin kendisi bana düşmandı. Bir sokak diğerine çıkıyor ama her yeni sokak sonunda gargoylelerin yüksek kör binalardan pis pis aşağı baktığı çıkmaz sokaklara dönüşüyordu, ki yemin ederim bu binalar Peterkin sinsice bizi izliyor mu diye arkama baktığımda ortadan kayboluyordu. Yağmur hafiflemiş, çiselemeye dönmüştü ama sarayı görüşüm başımı çevirdiğim anda büyüyormuş gibi görünen binalar yüzünden sık sık engelleniyor, önüm kapanıyordu.

Daha kötü bir şey daha vardı. Saraya göz atma fırsatı bulduğumda da hep beklediğimden başka bir yerde çıkıyordu. Sanki o da hareket ediyordu. Korkudan kaynaklı bir algı yanılması olabilir –bunu kendime defalarca demişimdir– ama buna tam olarak inanmıyordum. Öğleden sonra geçiyordu, her bir yanlış dönüşte karanlığın yakında çökeceğini hatırlıyordum. Gerçekler gayet basit ve net ortadaydı: Peterkin sağ olsun, yerimi yönümü tamamen kaybetmiştim. Karşıma şekerden bir ev çıkmasını ve bir cadının beni ve köpeğimi –Ben Hansel, o Gretel– içeri davet etmesini bekliyordum.

Bu arada Radar üçtekerlinin hızına ayak uyduruyor, yüzünde adeta, *Çok eğleniyoruz değil mi?* diye bağıran bir köpek sırıtışıyla başını kaldırıp bana bakıyordu.

Yola devam ettik. Ve devam ettik.

Arada bir ileride gökyüzünü açıkça görüyor, üçtekerlinin selesine çıkıp şehir duvarlarını görmeye çalışıyordum, sarayın üç kule tepesi dışında etraftaki en büyük şey o olmalıydı. Onu da göremiyordum. Üstelik kule tepeleri şimdi sağımdaydı, ki bu imkânsız gibi geliyordu. Sarayın önünden geçsem Gallien Yolu'nu geçmem gerekirdi ve geçmemiştim. Çığlık atasım geliyordu. Ellerimle başıma sarılıp tortop olasım vardı. Bir polis bulmak istiyordum, annem kaybolurlarsa çocukların polise gitmesi gerektiğini söylemişti bana.

Tüm bu süre boyunca Radar bana bakıp sırıtmıştı: *Harika değil mi? Aşırı iyi değil mi?*

"Başımız dertte kızım."

Sürmeye devam ettim. Artık gökyüzünde mavilik yoktu, bana yön gösterecek güneş de yoktu. Bazıları yıkık, bazıları tamamen boş, her nasılsa hepsi aç, sıkışık binalar vardı sadece. Tek ses o hafif, cansız fısıltıydı. Sürekli devam etse ona alışabilirdim ama öyle de değildi. Bir anda geliyordu, görünmez ölü kalabalıkların önünden geçiyormuşum gibi.

O korkunç öğleden sonra (size *ne kadar* korkunç olduğunu kelimelerle anlatamam) sonsuza dek sürmüş gibi geldi ama sonunda akşamın yaklaştığına dair ilk işaretleri görmeye başladım. Sanırım biraz ağladım ama tam da hatırlayamıyorum. Ağladıysam da sanırım kendim için olduğu kadar Radar için de ağladım. Onu bunca yoldan getirmiş, yapmaya geldiğim şeyi başarmıştım ve sonunda her şey boşa gidecekti. Lanet olasıca cüce yüzünden. Keşke Radar pantolonunun kıçını değil de boğazını parçalasaydı diye düşündüm.

En kötüsü de bana her bakışında Radar'ın gözlerinde gördüğüm güvendi.

Bir aptala güveniyorsun, diye düşündüm. *Çok şanssızsın balım.*

2

Üç tarafı, boş balkonların üst üste yığıldığı gri binalarla çevrili, otları aşırı büyümüş bir parka geldik. Binalar bana Chicago Gold Coast'taki pahalı mülklerle hapishane hücrelerinin bir karışımı gibi geldi. Parkın ortasında yüksek bir kaidede kocaman bir heykel vardı. Devasa bir kelebeğin yanında duran bir kadın ve adamın heykeline benziyordu ama Lilimar'da karşılaştığım tüm sanat eserleri gibi (öldürülen zavallı denizkızını saymıyorum bile) mahvedilmişti. Kelebeğin kafası ve bir kanadı ufalanmıştı. Diğer kanat duruyordu ve oyulma biçimine bakılırsa (zamanında varsa da tüm rengi gitmişti) bunun bir kral kelebeği olduğu kesindi. Adam ve kadın çok eskinin kral ve kraliçesi olabilirdi ama bunu anlamak mümkün değildi çünkü ikisinin de dizden yukarısı yoktu.

Bu yakılıp yıkılmış tabloya bakarken lanetli şehrin çanı uzun ve ciddi aralıklarla üç kere çaldı. *Çan üç kez çaldığında kapıdan çıkmasan da olur ama çok geçmeden Lilimar'dan çıkman lazım! Karanlık çökmeden!* demişti Claudia.

Yakında karanlık çökecekti.

Bisikleti sürmeye başladım –nafile uğraştığımı, Peterkin'in Lily dediği örümcek ağına takıldığımı biliyordum, gece askerleri bizi yakalamaya geldiğinde yanlarında getirecekleri yeni dehşeti merak ediyordum– sonra durdum, birdenbire aklıma aynı anda hem mükemmel hem de gayet mantıklı olan bir fikir gelmişti.

U dönüşü yapıp parka döndüm. Bisikletten inecektim ama sonra o mahvolan tablonun durduğu kaidenin yüksekliğine bakıp fikrimi değiştirdim. Yüksek otların arasına sürdüm, içlerinde o yakan, fena sarı çiçeklerden olmadığını umuyordum. Ayrıca üçtekerlinin batağa saplanmamasını umuyordum çünkü çok yağmur yağdığından yerler vıcık vıcıktı. Tüm gücümü verip pedal çevirmeye devam ettim. Radar yanımda geldi, yürümüyor, hatta koşmuyor, zıplaya zıplaya ilerliyordu. O anki halimle bile bunu görmek harikaydı.

Tablo gibi heykelin etrafı durgun suyla çevriliydi. Suya park edip sırt çantamı gidona astım, üçtekerlinin selesine çıkıp yukarı uzandım. Parmakuçlarımda kalkınca kaidenin pütürlü kenarına ancak erişebiliyordum. Hâlâ formumu koruduğum için şükrederek barfiks çeker gibi kendimi yukarı çektim, taş parçacıklarla kaplı yüzeye önce bir kolumu koydum, sonra diğerini, ardından da tırmanıp çıktım. Geriye doğru düşeceğimi, üçtekerlinin üstüne inip muhtemelen bir yerlerimi kıracağımı düşündüğüm kötü bir an oldu ama son kez kendimi itip taş kadının ayağına sarıldım. Geri kalan kısımda kendimi çekerken moloz taşları yüzünden karnımda sağlam birkaç çizik oldu ama büyük bir yara almadım.

Radar bana bakıp havlıyordu. Ona sessiz olmasını söyledim ve sustu. Kuyruğunu sallamayı bırakmadı ama: *Harika değil mi? Bak nasıl da yükseğe çıktı!*

Ayağa kalkıp kelebekten geri kalana tutundum. Belki içinde –iyilerden– bir parça sihir kalmıştı çünkü korkumun azaldığını hissettim. Önce bir elimle, sonra diğeriyle tutunarak yavaş yavaş üç yüz altmış derece döndüm etrafında. Kararan gökyüzünde yükselen üç kule tepesini gördüm, kabaca yön duygumdan geriye kalana göre tahmin ettiğim yerdeydiler. Şehir duvarlarını göremiyordum ve görmeyi de pek beklememiştim. Tırmandığım kaide yüksekti ama önümde çok fazla bina vardı. Kasıtlı olarak önümde duruyorlardı, bundan emindim diyebilirim.

"Bekle Radar," dedim. "Uzun sürmeyecek." Bu konuda haklı olduğumu umuyordum. Eğilip sivri uçlu bir taş aldım yerden ve gevşekçe elimde tuttum.

Zaman akıp geçiyordu. Onar onar, sonra beşer beşer beş yüze kadar saydım, sonra sayıyı şaşırdım. Kararan hava beni çok endişelendiriyordu. Günün kötü bir kesikten sızan kan gibi akıp gittiğini hissedebiliyordum neredeyse. Sonunda tam buraya boşu boşuna tırmandığıma inanmaya başlamışken güney olarak tayin ettiğim yerden bir karaltının yükseldiğini gördüm. Bana doğru

geliyordu karaltı. Kral kelebekleri geceyi geçirmek için dönüyordu. Kolumu o yöne, bir tüfek misali gelen kelebeklere doğru uzattım. Geri çömeldiğimde bulutu gözden yitirdim ama kolumu dümdüz tutmaya devam ettim. Yerden aldığım taşın ucuyla kaidenin o tarafına bir çizik attım, sonra uzattığım elimin yönünde, parkın öte tarafında iki bina arasında bir boşluk gördüm. Bu da bir başlangıçtı. Tabii boşluk ortadan kaybolmazsa.

Dizlerimin üstünde dönüp bacaklarımı kenara doğru kaydırdım. Planım kaidenin yanından sarkana kadar kenara tutunmaktı ama elim kaydı ve düştüm. Radar endişeyle tek bir kez havladı. Yere düştüğümde dizlerimi bükmem ve yuvarlanmam gerektiğini biliyordum neyse ki. Yerler yağmurdan yumuşaktı, bu da iyi olmuştu. Tepeden tırnağa çamur ve su sıçradı üstüme, bu pek iyi olmamıştı. Ayağa kalktım (bu sırada az daha hevesli köpeğime takılıp düşüyordum), yüzümü sildim ve attığım çiziğe baktım. Elimi o yöne uzattım ve iki binanın arasındaki boşluğun hâlâ orada olduğunu görünce rahatladım. Binalar –ahşaptılar, taştan değil– parkın çaprazında kalıyorlardı. Önümde yer yer durgun su birikintileri vardı, sürmeye kalkarsam üçtekerlinin oralara saplanacağı kesindi. Onu geride bıraktığım için Claudia'ya bir özür borcum olacaktı ama bu konuda onu görünce endişelenirdim artık. Tabii görürsem.

"Hadi kızım." Çantamı sırtıma takıp koşmaya başladım.

3

Büyük su birikintilerinden sular sıçratarak geçtik. Bazıları sığdı ama bazı yerlerde su dizime kadar geliyordu ve spor ayakkabılarımı ayağımdan çekip çıkarmaya çalışan çamuru hissedebiliyordum. Radar, uçuşan dili ve parlak gözleriyle bana rahatça ayak uydurabiliyordu. Kürkü ıslanmış ve yeniden kaslanan vücuduna yapışmıştı ama buna aldırmıyor gibiydi. Bir maceradaydık!

Binalar bana depo gibi geldi. Onlara ulaşınca toparlanıp sırılsıklam spor ayakkabılarımdan birinin bağcıklarını bağlamak için bir süre durdum. Yeniden kaideye baktım. Artık çiziği seçemiyordum –mahvolmuş tablo artık en az bir yüz metre ardımızda kalmıştı– ama nerede olduğunu biliyordum. İki kolumu da o yöne uzattım, biri öne biri arkaya, sonra yanımda Radar'la binaların arasından koştum. Depo oldukları kesindi. Uzun zaman önce orada depolanan balığın o eski hayalet kokusunu alabiliyordum. Sırt çantam hoplayıp sallanıyordu. Daha çok deponun sıralandığı dar bir sokağa çıktık. Hepsi uzun zaman önce zorla içine girilmiş –muhtemelen yağmalanmış– gibi duruyordu. Hemen önümüzdeki iki depo aralarından geçilemeyecek kadar yakındı, bu yüzden sağa dönüp başka bir yol buldum ve oradan koştum. İleride birilerinin otları aşırı büyümüş bahçesi görünüyordu. Asıl düz yolum olduğunu umduğum tarafa doğru sola saptım ve koşmaya devam ettim. Henüz alacakaranlığın çökmediğine ikna etmeye çalışıyordum kendimi –zaman var, zaman var– ama çökmüştü. Tabii ki çökmüştü.

Tekrar tekrar önümüze çıkan binaların etrafından dolaşmaya ve tekrar tekrar kelebekleri gördüğüm tarafa doğru düz bir yolda ilerlemeye çalıştım. Artık o yolda gittiğimden emin değildim ama denemek zorundaydım. Elimdeki tek şey buydu.

İki büyük taş binanın arasından geçtik, boşluk o kadar dardı ki benim yan yan geçmem gerekti (Radar için böyle bir sorun yoktu). Sokaktan çıkınca sağ tarafımda, belki de bir zamanlar büyük bir müze ve cam duvarlı bir sera olabilecek iki yapının arasındaki yoldan şehir duvarlarını gördüm. Sokağın ilerisindeki binaların ardında yükselmişti, çöken kasvetli havada bulutlar o kadar alçalmıştı ki duvarların üst kısmı kaybolmuştu.

"Radar! Hadi!"

Kasvet yüzünden hava gerçekten karardı mı anlamak imkânsızdı ama kararmış olmasından fena halde korkuyordum. Çıktığımız sokaktan aşağı doğru koştuk. Doğru yerde değildik

ama Gallien Yolu'na yaklaşmıştık, bundan emindim. İlerde sokağın sonunda binalar yerini bir mezarlığa bıraktı. Yatık mezar taşlarıyla, anıtlarla, herhalde gömüt olan birkaç binayla doluydu. Karanlık çöktükten sonra girmek istediğim son yerdi ama haklıysam –*Tanrım, yalvarırım haklı olayım*, diye dua ettim– o taraftan gitmemiz gerekiyordu.

Aralık duran uzun demir kapıları koşarak geçtim ve Radar ilk defa duraksadı, ön patileri parçalanan beton zeminde, arka patileri sokaktaydı. Ben de nefesimi toparlayacak kadar bir süreliğine durdum.

"Benim de hoşuma gitmiyor kızım ama buradan geçmek zorundayız, hadi!"

Geldi. Yatık mezar taşlarının arasından dolaşarak ilerledik. Aşırı büyümüş ot ve devedikenlerinden akşam sisi yükselmeye başlamıştı. Otuz beş metre ilerde işlemeli demir bir çit görebiliyordum. Yanımda köpeğim olmasa bile tırmanamayacağım kadar yüksek görünüyordu ama bir kapı da vardı.

Bir mezar taşına takılıp yere serildim. Tam kalkacaktım ki donakaldım, başta gördüklerime inanamadım. Radar deli gibi havlıyordu. Sararan kemikleri parçalanan derisinden görünen cansız, kurumuş bir el yerden fırlamıştı. Açılıp kapanıyor, ıslak toprak parçaları saçıyordu. Korku filmlerinde böyle şeyler gördüğümde sadece arkadaşlarımla beraber gülüp dalga geçer, biraz daha patlamış mısır yerdim. Ama bu sefer gülmedim. Çığlık attım... *ve el beni duydu.* Boktan bir çanak anten gibi bana doğru dönüp kararan havada beni yakalamaya çalıştı.

Ayağa fırlayıp koştum. Radiş de peşimdeydi, havlıyor, hırlıyor, omzunun üstünden arkasına bakıyordu. Mezarlık kapısına ulaştım. Kilitliydi. Geri çekilip bir omzumu eğdim, bir zamanlar karşı takımın hücum çizgisindeki oyuncularına vurduğum gibi kapıya omzumla vurdum. Sarsıldı ama açılmadı. Radar'ın havlamaları gittikçe tizleşiyordu, artık *HAV-HAV-HAV* değil, *VAVAVAV*'dı, sanki o da çığlık atmaya çalışıyordu.

Arkama bakınca yaprak yerine parmakları olan dehşet verici çiçekler misali daha da fazla elin yerden çıktığını gördüm. Önce sadece birkaç taneydi, derken onlarca. Belki yüzlerce. Bir şey daha vardı, daha kötü bir şey: Paslı menteşelerin çığlık çığlık gıcırtıları. Gömütler ölülerini bırakmak üzereydi. İçeri izinsiz girenleri cezalandırmak bir şeydi –anlaşılırdı– ama bu kadarı artık saçmalıktı.

Kapıya yeniden tüm gücümü vererek vurdum. Kilit kırıldı. Kapı savrulup açıldı ve ben çırpınarak, dengemi korumaya çalışırken kollarımı sallayarak dışarı fırladım. Tam dengemi sağlamayı başaracakken başka bir şeye, belki de bir kaldırım taşına takılıp dizlerimin üstüne düştüm.

Başımı kaldırınca Gallien Yolu'na düştüğümü gördüm.

Ayağa kalktım, dizlerim sızlıyordu, pantolonum yırtılmıştı. Arkama, mezarlığa baktım. Peşimizden gelen bir şey yoktu ama o sallanan eller yeterince kötüydü. Tabutu açmak ve üstündeki topraktan avuç avuç kendine yol açmak için ne kadar çok güç gerekeceğini düşündüm. Ama kim bilir Empisliler belki tabut kullanmaya zahmet etmiyordu, belki de ölülerini kefenlere sarıp oldu işte demişlerdi. Yerden yükselen sis içinden elektrik geçiyor gibi mavi mavi parlıyordu.

"*KOŞ!*" diye bağırdım Radar'a. "*KOŞ!*"

Kapıya koştuk. Canımızı kurtarmak için koştuk.

4

Bay Bowditch'in işaretini izleyerek döndüğümüz yerin çok daha yukarısından çıkmıştık ama çöken karanlıkta dış kapıyı görebiliyordum. Sekiz yüz metre, belki biraz daha az yol vardı. Nefes nefeseydim, bacaklarım ağırlaşmıştı. Kısmen kaideden düştüğümde pantolonum çamur ve suyla ıslandığı için ama asıl yorulduğumdan. Okul hayatım boyunca spor yapmış ama baske-

te hiç girmemiştim, sadece Koç Harkness'ı pek sevmediğimden değil, aynı zamanda boyum ve kilomdan dolayı koşmak yapıma pek uygun olmadığından. Beyzbol sezonunda ortada oynamamın bir nedeni vardı, hızlı olmanı en az gerektiren savunma pozisyonuydu bu. Yavaşlamak zorunda kaldım. Kapıya yaklaşıyormuşum gibi gelmese de bir yerime kramp girmesini ve durmak zorunda kalmayı istemiyorsam yapabileceğim en iyi şey buydu.

Radar omuzunun üstünden arkaya baktı ve yeniden o tiz, dehşete düşmüş havlamalarına başladı. Arkamı dönünce saray tarafından bize doğru gelen parlak mavi bir sürü ışık gördüm. Bunlar gece askerleri olmalıydı. Kendimi başka bir şey olduklarına ikna etmeye çalışmadım, sadece hızımı yeniden artırdım.

Nefes almamla vermem bir oluyordu ve güçlükle aldığım her nefes bir öncekinden daha sıcaktı. Kalbim gümbürdüyordu. Gözümün önünde parlak noktalar dolaşmaya başladı, büyüyüp küçülüyorlardı. Yeniden arkama baktığımda mavi ışıkların yaklaştığını gördüm. Artık bacakları da vardı. Her biri güçlü bir mavi aurayla çevrili adamlardı bunlar. Henüz yüzlerini göremiyordum ve görmek de istemiyordum.

Kendi salak ayaklarıma takıldım, dengemi sağlamayı başardım ve koşmaya devam ettim. Karanlık tamamen çökmüştü ama kapı duvardan daha açık griydi ve kapıya yaklaştığımızı görebiliyordum. Koşmaya devam edersem bir şansımız olabilirdi.

Yan tarafımda bir batma başladı, başta kötü değildi, sonra iyice arttı. Kaburgamdan yukarı çıkıp koltukaltımı deliyordu. Islak ve çamurlu saçlarım alnımda bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Çantam sırtıma vuruyordu, çok ağırdı. Çantayı çıkarıp iki yanında kırmızı beyaz çizgili direkler olan, tepesinde taş kelebeklerin durduğu kuleli bir binanın yanındaki çalılıklara savurdum. Taş kelebekler muhtemelen merdivensiz yetişilmeyecek kadar yüksekte olduklarından hâlâ tamdı.

Yeniden sendeledim, bu sefer yere düşmüş tramvay tellerine takılmıştım, yeniden toparlandım ve koşmaya devam ettim. Yak-

laşıyorlardı. Bay Bowditch'in .45'liğini düşündüm ama bu hayaletlere karşı işe yarasa bile çok kalabalıklardı.

Derken harika bir şey oldu: Birden ciğerlerim derinleşti sanki ve yan tarafımdaki batma hissi kayboldu. Ciğerlerimin açılmasını sağlayacak kadar uzun bir koşu yapmamıştım hiç, ama uzun bisiklet turlarında bir iki kere yaşamıştım bu hissi. Çok uzun sürmeyeceğini biliyordum ama sürmesine gerek de yoktu. Kapıya son yüz metre kalmıştı. Omzumun üstünden bir bakış daha atma riskini aldım ve parlayan gece askerleri ordusuyla arayı açtığımı gördüm. Önüme dönüp başımı geriye attım, yumruklarım sıkılı, kollarımı savurarak, hiç olmadığı kadar derin nefesler alarak biraz daha hızlandım. Otuz metre boyunca falan Radar'ın bile önüne geçtim. Yeniden yetişip bana baktı. Bu sefer yüzünde *ne eğlenceli değil mi*, sırıtışı yoktu; kulaklarını kafasına yapıştırmıştı ve kahverengi gözlerinin etrafında beyaz halkalar görünüyordu. Dehşete düşmüş haldeydi.

Sonunda kapıya vardık.

Son bir derin nefes alıp bağırdım. *"GALLIENLERDEN LEAH ADINA AÇIL!"*

Kapının altındaki kadim mekanizma acı bir feryatla canlandı, sonra yumuşayıp derin bir uğultuya dönüştü. Kapı titreyip gizli yolunda kayarak açılmaya başladı. Ama yavaş yavaş. O kadar yavaştı ki korkuyordum. Kapıdan sıvışmayı becerirsek gece askerleri şehirden ayrılabilir miydi? Çıkamazlar gibi geliyordu, o güçlü mavi auraları söner ve onlar da ufalanıp giderdi çıkarlarsa... ya da Batının Kötü Cadısı gibi erirlerdi.

İki buçuk santim.

Beş santim.

Kurtlarla dolu ama parlayan mavi adamların, mezarlık toprağından çıkan çürümüş ellerin olmadığı dış dünyadan incecik bir kesit görebiliyordum.

Arkama baktığımda onları ilk defa gerçekten gördüm: kurumuş kan kırmızısı dudakları ve kâğıt gibi soluk yüzleri olan

/irmi ya da daha fazla adam. Tuhaf şekilde asker üniformasına ɔenzer bol pantolon ve gömlekler giymişlerdi. O mavi ışık gözerinden fışkırıyor, aşağı doğru yayılıp her yanlarını sarıyordu. Yüzleri normal erkekler gibiydi ama sisliydi. Yüzlerinin altındaki ‹afataslarını görebiliyordum.

Bize doğru koşuyor, arkalarında gittikçe sönükleşip kayboan küçük mavi ışık huzmeleri bırakıyorlardı ama zamanında yaımıza ulaşacaklarını sanmıyordum. Kılpayı olacaktı ama bence ‹açacaktık.

Sekiz santim.

On.

Tanrım çok *yavaştı.*

Derken eski tip bir yangın zili duyuldu –ÇAN-ÇAN-ÇAN– navi iskelet adam grubu, on kadarı sola, kalanları sağa olarak kiye ayrıldı. Gallien Yolu'nda büyük boy bir golf arabası ya da ninik açık otobüse benzer elektrikli bir araç hızla bize doğru geiyordu. Önünde bir çeşit direksiyon çubuğunu ileri geri oynatan ɔir adam (artık ne kadar insandan sayılırsa) vardı, kır saçları iğ'enç yarı şeffaf yüzünün iki yanına düşmüştü. Bir deri bir kenik ve uzundu. Diğerleri onun arkasına sıkışmıştı, mavi auraları ɔirbirine karışıyor, ıslak yola tuhaf bir kan misali damlıyordu. Sürücü tam beni hedef almıştı, beni kapıya yapıştırıp ezme niye'indeydi. Ben kaçamayacaktım yani... ama köpeğim kaçabilirdi.

"Radar! Claudia'nın yanına git!"

Kımıldamadı, sadece dehşetle bana baktı.

"Git Radiş! Tanrı aşkına GİT!"

Çantamı, sırılsıklam ağırlığı beni yavaşlattığı için atmıştım. Bay Bowditch'in silahı başkaydı ama. Beni yakalamalarını engeleyebilecek kadar çok gece askeri vuramazdım ve onların eline geçmesine müsaade etmeye de niyetim yoktu. Süslü gümüş düğmeli kemeri çözüp dışarı, karanlığa doğru fırlattım. .45'liği istiyorlarsa onu bulmak için duvarla çevrili şehirden çıkmaları gere‹ecekti. Sonra Radar'ın arkasına vurdum, sertçe. Mavi ışık vurdu

üzerime. İnsanın kendini ölüme teslim edebileceğini biliyorum çünkü o anda yaptığım buydu.

"CLAUDIA'YA GİT, DORA'YA GİT, GİT İŞTE!"

Bana son bir kırgın bakış attı –o bakışı asla unutamam– sonra da genişleyen boşluktan sıyrılıp çıktı.

Bir şey beni hâlâ hareket eden kapıya yapıştıracak kadar sertçe çarptı ama ezecek kadar sert çarpmamıştı. Kır saçlı gece askerinin direksiyon çubuğunun üzerinden atıldığını gördüm. Bana uzanan elini, parlayan cildinin altından seçilen parmak kemiklerini gördüm. Dişleri ve çenesindeki sonsuz sırıtışı gördüm. Korkunç, dirilten bir gücün mavi akımlar halinde gözlerinden fışkırdığını gördüm.

Kapı artık geçebileceğim kadar açılmıştı. O şeyin beni kavramaya çalışan parmaklarından eğilip kaçtım ve açıklığa doğru yuvarlandım. Bir an Krallık Yolu'nun sonunda, karanlıkta durmuş geriye bakan Radar'ı gördüm. Umut dolu Radar'ı. Bir elimi uzatıp ona doğru atıldım. Ama o sırada korkunç parmaklar boğazıma sarıldı.

"Olmaz ufaklık," diye fısıldadı yaşayan ölü gece askeri. "Olmaz tam insan. Lily'ye davet edilmeden girdiysen burada kalacaksın."

Gerilmiş şeffaf, soluk bir derinin altındaki sırıtan kafatası daha da yakınıma eğildi. Yürüyen bir iskeletti o. Diğerleri de yaklaşmaya başladı. Biri bağırarak bir şey söyledi; Elimar dediğini sandım, Empis ve Lilimar'ın bir karışımı ama artık öyle olmadığını biliyorum. Kapı kapanmaya başladı. Ölü el boğazımı daha da sıktı, nefesimi kesti.

Git, Radar, git ve güvende kal, diye düşündüm, sonrasını bilmiyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kader Mahkûmu. Hamey. Beslenme Zamanı. Yüce Lord. Sorgu.

1

Radar yeni sahibinin yanına gitme, kapıya dönüp içeri atlamaya çalışma ve girebilmek için ön patileriyle kapıyı tırmalama dürtüsüyle savaştı. Bunları yapmadı. Komutlarını almıştı, koşmaya başladı. Tüm gece boyunca koşabilirmiş gibi hissediyordu ama bunu yapmasına gerek kalmayacaktı çünkü güvenli bir yer vardı, içeri girebilirse.

Çat çat.

Bedenini yere yakın tutarak uzun adımlarla koşuyordu. Ay ışığı yoktu, henüz çıkmamıştı ve kurtlar da ulumuyordu ama onların yakında olduğunu hissedebiliyordu. Ay ışığı çıkarsa saldıracaklardı ve Radar ay ışığının çıkmak üzere olduğunu hissediyordu. Ay çıkarsa ve kurtlar saldırırsa o da savaşacaktı. Etrafını sarabilirlerdi ama son ana dek savaşacaktı.

Çat çat.

"Uyan ufaklık!"

Aylar dağılan bulutların ardından çıktı, küçük olan yine hiç durmadan büyük ayı kovalıyordu. İlk kurtlar ulumaya başladı. Ama kırmızı vagon ve o hâlâ hastayken Charlie'yle beraber geceyi geçirdikleri sığınak hemen ilerideydi, oraya ulaşabilirse ve kapı hâlâ açıksa içeri girebilirdi. Charlie'nin kapıyı tamamen çekmediğini sanıyordu ama emin değildi. Üzerinden çok zaman geçmişti! Eğer açıksa arka bacaklarında kalkıp patileriyle iterek kapatabilirdi. Değilse sırtını oraya verip daha fazla gücü kalmayana dek savaşabilirdi.

Çat çat.

"Bir öğün daha mı kaçırmak istiyorsun? Yo, yo!"

Kapı aralıktı. Radar itip girdi ve...

ÇAT!

2

Bu seferki beni gördüğüm rüyadan kopardı ve gözlerimi gidip gelen loş bir ışığa açtım, biri üzerime eğilmişti. Saçları omuzlarına kadar karmakarışık halde uzanıyordu ve rengi o kadar soluktu ki bir an onun küçük elektrikli otobüsü süren gece askeri olduğunu sandım. Hemen doğrulup oturdum. Başıma aniden bir ağrı saplandı ve ardından da bir baş dönmesi geldi. Yumruklarımı kaldırdım. Adamın gözleri büyüdü ve geri çekildi. Bir *adamdı*, gözlerinden dökülen mavi ışık örtüsüyle çevrelenmiş soluk bir şey değildi. Gözleri çukurlaşmıştı ve morarmış gibi görünüyor-

du ama insan gözleriydi, saçları gri değil, siyaha çalan koyu bir kahverengiydi.

"Bırak ölsün Hamey!" diye bağırdı biri. "O otuz bir oldu! Altmış dörde kadar asla beklemezler, o günler geride kaldı! Bir kişi daha gelirse işimiz biter!"

Hamey –adı buysa tabii– sese doğru baktı. Pis yüzündeki beyaz dişlerini sergileyerek sırıttı. Yapayalnız bir sansar gibi görünüyordu. "Ruhuma sahip çıkmaya çalışıyorum sadece Eye! Başkalarına iyi davranmaya hani! Sona, ölümden sonrasını düşünmemek için fazla yakınız!"

"Seni de sikeyim, ölümden sonranı da," dedi Eye denen adam. "Bu dünya var, sonra da havai fişekler, ötesi yok."

Soğuk, nemli, taş bir zeminde yatıyordum. Hamey'nin sıska omuzunun üstünden taş bloklardan bir duvar görebiliyordum, blokların arasından su sızıyordu, duvarın üst tarafında parmaklıklı bir pencere vardı. Parmaklıkların arasında karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Bir hücredeydim. *Kader mahkûmu*, diye düşündüm. Bu deyiş neredendi bilmiyordum, ne anlama geldiğini bile bildiğimden emin değildim. Bildiğim şey başımın korkunç ağrıdığı ve beni tokatlayarak uyandıran adamın nefesinin çok kötü koktuğuydu, sanki ağzında küçük bir hayvan ölmüştü. Ah, bir de anlaşılan altıma işemiştim.

Hamey üzerime eğildi. Geri çekilmeye çalıştım ama arkamda da parmaklıklar vardı.

"Güçlü görünüyorsun ufaklık." Hamey'nin hafif sakalla çevrili ağzı kulağımı gıdıkladı. Korkunç ve bir şekilde acınasıydı. "Sana sahip çıktığım gibi bana sahip çıkacak mısın?"

Nerede olduğumu sormaya çalıştım ama ağzımdan sadece çatlak birtakım sesler çıktı. Dudaklarımı yaladım. Kurumuş ve şişmişlerdi. "Susadım."

"Bunu halledebilirim."

Odanın köşesindeki kovaya doğru koşturdu, artık buranın bir hücre olduğuna şüphem kalmamıştı... Hamey de hücre arka-

daşımdı. Dergi karikatürlerindeki ıssız adaya düşen adamlar gibi baldırlarında biten yırtık pırtık bir pantolon giymişti. Üstündeki şey atlete dönmüştü. Çıplak kolları gidip gelen ışıkta parıldıyordu. Acınacak kadar inceydiler ama gri görünmüyorlardı. Kötü ışıkta kesin olarak anlamak zordu tabii.

"Gerizekâlı aptal!" Bu başka biriydi, Hamey'nin Eye dediği değildi. "Neden halimizi kötüleştiriyorsun? Bebeyken hemşire seni kafanın üstüne mi düşürdü? Ufaklık nefes bile almıyordu neredeyse! Göğsüne oturup sonunu getirebilirdin! Hop diye otuza dönerdik!"

Hamey ona aldırmadı. Yatağı olduğunu tahmin ettiğim yerin üstündeki bir raftan teneke bir kupa alıp kovaya daldırdı. Diğerleri kadar pis olan bir parmağıyla dibini tutarak bana getirdi. "Deliği var," dedi.

Umursamadım çünkü suyun sızacak zamanı olmayacaktı. Kupayı kapıp lıkır lıkır içtim. Suda kum vardı ama ona da aldırmadım. Mükemmeldi.

"Başlamışken bir de sakso çek istersen?" dedi başka bir ses. "Onu şöyle güzel bir yala Hamey, hemen kendine gelir, ayaklanır o zaman!"

"Neredeyim ben?"

Hamey gizli konuşabilmek için yine yakınıma eğildi. Nefesinden tiksiniyordum, başımı daha da fena ağrıtıyordu ama dayandım çünkü öğrenmem gerekiyordu. Şimdi biraz kendime gelmiş, Radar'ı gördüğüm umutlu rüyamdan kopmuşken ölmediğime şaşırıyordum.

"Maleen," diye fısıldadı. "Derin Maleen. Sarayın on..." Bilmediğim bir şey, bir kelime söyledi. "...Altında."

"Yirmi!" diye bağırdı Eye. "Güneşi bir daha hiç görmeyeceksin yeni çocuk! Hiçbirimiz görmeyeceğiz, alışsan iyi edersin!"

Kupayı Hamey'den alıp hücrenin köşesine gittim, en yaşlı ve güçsüz halindeki Radar gibi hissediyordum. Kupayı doldurup parmağımla suyun sızdığı dipteki küçük deliği kapattım ve ye-

niden içtim. Bir zamanlar Turner Classic Movies kanalını izleyen ve Amazon'dan internet siparişi veren çocuk şimdi bir zindandaydı. Burası başka bir şey olamazdı. Hücreler rutubetli koridorun iki yanı boyunca uzanıyordu. Birkaç hücrede bir duvarlara gaz lambası asılmıştı, cansız mavimsi sarı bir ışık yayıyorlardı. Yontulmuş taş tavandan su damlıyordu. Ana koridorda su birikintileri vardı. Karşı tarafta, uzun bir içliğin altından geriye kalanı giymiş iriyarı bir adam ona baktığımı görünce parmaklıklara atlayıp onları sallamaya ve maymun sesleri çıkarmaya başladı. Göğsü çıplak, geniş ve kıllıydı. Yüzü geniş, alnı dardı, bok gibi bir suratı vardı... ama bu sevimli yaşama alanına gelirken gördüğüm o sinsi şekil bozukluğuna dair bir iz yoktu, sesi de gayet yerinde ve düzgündü.

"Hoş geldin yeni çocuk!" Bu Eye'dı... daha sonraları Iota'nın kısaltması olduğunu öğrendim. "Cehenneme hoş geldin! Adalet başladığında... *başlarsa*... sanırım karaciğerini söküp şapka niyetine takacağım. İlk turda sen, ikinci turda karşıma kimi çıkarırlarsa! O zamana dek iyi günler dilerim!"

Koridorun aşağısından, sonundaki demir şeritli ahşap kapının yakınlarından başka bir tutsağın sesi geldi, bu seferki kadındı. "Citadel'de kalmalıydın ufaklık!" diye bağırdı. Sonra alçak sesle ekledi. "Ben de kalmalıydım. Açlıktan ölmek bundan daha iyidir."

Hamey su kovasının çapraz köşesine gidip pantolonunu indirdi ve yerdeki bir deliğe çömeldi. "Midemi bozdum. Yaban mantarından olabilir."

"Hani şu bir sene önce yediklerinden mi?" diye sordu Eye. "Miden bozuk tamam ama mantarların bununla hiçbir ilgisi yok."

Gözlerimi kapadım.

3

Zaman geçti. Ne kadar bilmiyorum ama biraz daha kendime geldim. Bu yeri bir parça ışık varmış gibi gösteren lambalardan toprak, rutubet ve gaz kokusu alabiliyordum. Akan suyun şırıltısını, dolaşan, bazen birbirileriyle, belki de kendi kendilerine konuşan tutsakları dinledim. Hücre arkadaşım su kovasının yanında oturuyordu, mutsuz mutsuz ellerine bakıyordu.

"Hamey?"

Başını kaldırdı.

"Tam insan ne?"

Burnundan güldü, sonra yüzünü buruşturup midesini sıkıca tuttu. "*Biziz*. Salak falan mısın? Gökten mi düştün?"

"Düşmüşüm gibi anlat."

"Gel, yanıma otur." Tereddüt ettiğimde, "Yo, yo, benden yana endişen olmasın. Aklındaki buysa taşaklarını gıdıklayacak falan değilim. Sadece üzerine bir iki pire sıçrar belki. Son altı aydır falan kaldıramıyorum zaten. Bağırsak bozulunca olur öyle," dedi.

Yanına oturdum, eliyle dizime vurdu.

"Böylesi daha iyi. Herkes duysun istemem anlattıklarımı. Duymalarının da bir önemi yok aslında, hepimiz aynı kovaya düşmüş balıklarız, ama her şeyi herkese anlatmam, öyle öğrendim ben." İç çekti. "Endişelenmenin de zavallı bağırsaklarıma faydası dokunmuyor, orası kesin. Sayının gittikçe arttığını izlemek? Çok fena bir şey! Yirmi beş... yirmi altı... şimdi otuz bir. Altmış dörde kadar asla beklemezler, Eye o konuda haklı. Bir zamanlar biz tam insanlar, dolu bir şeker çuvalı gibiydik ama şimdi çuval son birkaç şeker kristali dışında boş."

Kristal mi demişti? Başka bir şey mi? Baş ağrım yokluyordu, bacaklarım yürümekten, pedal çevirmekten, koşmaktan ağrıyordu ve yorgundum. Sanki içimi boşaltmışlardı.

Hamey yeniden iç çekti ve iç çekişi öksürük krizine dönüştü. Geçene kadar karnını tuttu. "Uçuşkıran ve onun..." Aklımın

çeviremediği tuhaf bir kelime söyledi, *ruggamunkas* gibi bir şey. "Çuvalı sallayıp duruyor ama. Sonumuz gelene, her birimizi ele geçirene dek rahat etmeyecek. Ama... altmış dört? Yo, yo. Bu son Adalet olacak ve ben ilk gidenlerden biri olacağım. Belki de birinci. Güçlü değilim, görüyorsun. Midem bozuk, yemekler içimde kalmıyor."

Benim, yeni hücre arkadaşının, orada olduğumu hatırladı birden.

"Ama *sen*... Eye senin iri olduğunu gördü. Gücünü toplarsan hızlı da olabileceğini gördü."

Ona pek de hızlı olmadığımı söylemeyi düşündüm ama söylememeye karar verdim. Bırak istediği gibi düşünsün.

"Senden korkmas, Iota kimseden korkmas –belki Kızıl Molly'den ve kahpe annesinden– yine de zorunda olduğundan daha çok çalışmak istemiyor. Adın ne?"

"Charlie."

Sesini daha da alçaltarak sordu: "Ve nerede olduğunu bilmiyorsun? Gerçek mi diyorsun?"

Kader mahkûmuyum, diye düşündüm. "Eh, burası hapishane... bir zindan... sarayın altında sanırım... ama bu kadar biliyorum."

Ona buraya neden geldiğimi veya yolda kimlerle karşılaştığımı anlatmaya niyetim yoktu. Artık yorgun olsam da olmasam da kendime gelmiştim ve doğru düzgün düşünmeye başlamıştım. Hamey benim ağzımdan laf almaya çalışıyor olabilirdi. Özel haklar için takas edebileceği bilgiler almaya çalışıyordu belki. Derin Maleen özel hakların *olduğu* bir yere benzemiyordu pek –yolun sonuydu diğer bir deyişle– ama bu riski almak istemiyordum. Sentry, Illinois'den bir Alman çoban köpeğinin kaçmasını umursamazlardı belki... ama belki de umursarlardı.

"Citadel'den değilsin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Orasının nerede olduğunu bile bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Yeşil Adalar? Deesk? Tayvoslardan biri belki?"

"Onların da hiçbirinden değilim."

"*Nerelisin* Charlie?"

Hiçbir şey demedim.

"Söyleme," diye fısıldadı Hamey sertçe. "İyi bir şey bu. Diğerlerine de hiçbir şey anlatma, ben de anlatmayacağım. Bana sahip çıkarsan. Akıllılık edersin. Derin Maleen'den daha kötü kaderler var genç adam. İnanmazsın belki ama ben biliyorum. Yüce Lord kötü ama Uçuşkıran hakkında bildiklerim daha da kötü."

"Uçuşkıran kim? Ve Yüce Lord, o kim?"

"Kellin'e Yüce Lord diyoruz, gece askerlerinin başı. Seni kendisi getirdi. Ben köşede bekledim. O gözleri..."

Zindan odasının bizim tarafımızdaki demir şeritli kapısının ardından boğuk bir çan sesi gelmeye başladı.

"Pursey!" diye bağırdı Iota. Yine parmaklıklarına atlayıp onları sallamaya başladı. "Ağzına sıçayım, tam da zamanında! Gir içeri Pursey, eski dostum, bakalım boktan yüzünden geriye ne kalmış!"

Çekilen sürgülerin sesi geldi –dört tane saydım– ve kapı açıldı. Önce bir araba girdi içeri, süpermarketlerde kullandıklarımıza benziyordu bayağı ama tahtadandı. Arabanın arkasında yüzü erimiş gibi görünen gri bir adam vardı. Tek bir gözü kalmıştı. Burnu bir et yığınının içinden azıcık görünüyordu. Ağzı sol tarafındaki gözyaşı biçiminde bir açıklık dışında tamamen kapanmıştı. Parmakları öyle bir erimişti ki elleri yüzgeç gibi görünüyordu. Bol pantolon ve gömlek benzeri bol bir üst giymişti. Boynunda ham deriden iple bağlanmış bir çan asılıydı.

Kapının hemen girişinde durup çanı aldı ve salladı. Aynı anda tek gözüyle etrafa baktı. "Ççekl! Ççekl! Ççekl, aaşaklar!" Bu adamın yanında Dora, coşkuyla Shakespeare okuyan Laurence Olivier gibi kalıyordu.

Hamey beni omzumdan yakalayıp geriye çekti. Karşımızda Eye da geriye çekilmişti. Tüm tutsaklar çekilmişti. Pursey parmaklıklardan onu tutmaya çalışamayacak kadar uzakta durdu-

ğumuza ikna olana dek çanı çalmaya devam etti, gerçi kim neden onu tutmaya çalışsın anlamıyordum, hapishane filmlerindeki çalışanlar gibiydi o ve bu kişilerin anahtarı olmazdı.

Hamey ve benim hücremiz ona en yakın olandı. Pursey arabasına uzanıp iki oldukça büyük parça et çıkardı ve onları parmaklıkların arasından fırlattı. Ben benimkini havada yakaladım. Hamey kendininkini tutmaya çalıştı ama et çat diye yere düştü.

Şimdi tutsaklar adama bağırıyordu. Biri –daha sonra adının Fremmy olduğunu öğrenecektim– Pursey'ye göt deliğinin henüz kapanıp kapanmadığını, kapandıysa artık ağzından mı sıçması gerektiğini sordu. Hayvanat bahçesinde beslenme saati gelen aslanlar gibiydi sesleri. Ama o da değil. Sırtlan gibiydiler. Aslan değildi bu adamlar, belki Iota dışında.

Pursey arabasını hücrelerin arasındaki koridordan ağır ağır itti, sandaletleriyle etrafa su sıçratıyor (ayak parmakları da birbirine yapışmıştı), sağa sola et fırlatıyordu. Tek gözü olsa da iyi hedef alıyordu, etlerden hiçbiri parmaklıklara çarpıp koridordaki durgun suya düşmemişti.

Kendi koca et parçamı burnuma götürüp kokladım. Sanırım hâlâ peri masalı modundaydım, çürümüş ve pis, hatta belki içinde kurt kaynayan bir şey beklemiştim ama pekâlâ Sentry Hy-Vee marketinden alınmış olabilecek bir biftekti bu, tabii hijyenik plastiğe sarılmamıştı. Ateşe şöyle bir değdirmişlerdi (restoranda biftek sipariş veren ve garsona sıcak bir odadan geçirin yeter diyen babam geldi aklıma) ama kokusu ağzımın sulanmasına ve midemin guruldamasına yetmişti. En son Claudia'nın ahşap evinde doğru düzgün yemek yemiştim.

Karşımda Eye yer yatağına bağdaş kurup oturmuş, bifteğini kemiriyordu. Etin kırmızı suyu keçeleşen sakalına akıyordu. Ona baktığımı görüp sırıttı. "Hadi ufaklık, yiyecek dişin varken ye. O dişlerini anında dökeceğim çünkü."

Yedim. Biftek sertti. Biftek lezizdi. Her bir ısırıkta bir sonraki lokmam için sabırsızlanıyordum.

Pursey son iki hücreye ulaştı. Onlara da et attı ve geldiği yoldan geri dönmeye başladı, yüzgeç ellerinden biriyle çanı çalıyor, diğeriyle arabayı çekiyor ve, "Ççekl! Ççekl!" diye bağırıyordu. Herhalde çekil demeye çalışıyordu. Artık kimse bırak onu acele ettirmeyi, ona laf atmakla bile uğraşmıyordu. Her yerden şapırtı ve çiğneme sesleri geliyordu.

Yuvarlak bir parça yağ ve kıkırdak dışında her şeyi yedim, sonra onu da yedim. Bu sırada Hamey kendi bifteğinden birkaç ısırık almış, sonra da yer yatağına çekilmişti, eti kemikli dizlerinden birine koymuştu. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle ete bakıyor, sanki neden onu yemek istemediğini merak ediyordu. Ona baktığımı görünce eti uzattı. "İster misin? Yemekler beni sevmiyor, ben de yemekleri. Hızarhane günlerimde en güzellerini yerdim. O mantarlar yüzünden olmalı. Yanlış türden bir mantar yersen bağırsaklarını kavururlar. Bana da öyle oldu."

İstiyordum tabii ki karnım hâlâ gurulduyordu ama emin olup olmadığını soracak kadar tutabildim kendimi. Emin olduğunu söyledi. Fikrini değiştirirse diye hemen aldım.

Pursey hücremizin dışında durdu. Erimiş ellerinden biriyle beni işaret edip, "Helli eeii öömek issioo," dedi.

Ağzımın büyük kısmı çiğ biftekle dolu dolu, "Anlamadım," dedim ama Pursey sadece geri geri gitti ve sonunda kapıdan çıktı. Çanı son kez çalıp sürgüleri çekti: bir, iki, üç ve dört.

"Kellin seni görmek istiyor, dedi," diye açıkladı Hamey. "Şaşırmadım. Tamsın ama bizim gibi değilsin. Aksanın bile..." Durdu, bulduğu fikirle gözleri büyüdü. "Ona Ullum'dan olduğunu söyle! Bu işe yarar! Citadel'in çok kuzeyinde!"

"Ullum ne?"

"Dindarlar! Konuşmaları kimseninkine benzemez! Onlara zehri atlattığını söyle!"

"Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Hamey, söylememen gereken şeyleri söyleme!" diye bağırdı biri. "*Voonatick*'in tekisin!"

"Kes sesini Stooks!" diye bağırdı Hamey. "Bu çocuk bana sahip çıkacak!"

Koridorun karşısında Eye kalkıp yağdan parlayan parmaklarıyla parmaklıkları kavradı. Gülümsüyordu. "Belki deli değilsin ama kimse seni korumayacak Hamey. Kimse bizi korumayacak."

4

Benim yatağım yoktu. Hamey'ninkini almayı ciddi ciddi düşündüm –beni durduramazdı– sonra ne bok düşündüğüme anlam veremedim... ya da neye dönüştüğüme. Yemeğini almıştım zaten ama onu en azından önermişti. Ayrıca nemli taş bir zemin beni uyanık tutamazdı, o haldeyken uyanık kalmam mümkün değildi. Tanrı bilir ne kadar zaman bilinçsiz yatmıştım, kendime geleli de çok olmamıştı ama büyük bir bitkinlik çökmüştü üzerime. Kovadan su içip hücrenin kendi tarafım olduğunu düşündüğüm yere yattım.

Yan hücrede iki adam vardı: Fremmy ve Stooks. Gençlerdi ve güçlü görünüyorlardı. Iota gibi iri değildiler ama güçlüydüler.

Fremmy: "Bebişin uyku vakti mi gelmiş?"

Stooks: "Çook mu yorulmuş o?"

Derin Maleen'in Abbott ve Costellosu da bunlar anlaşılan, diye düşündüm. *Hem de komşu hücremde, ne boktan şansım varmış?*

"Aldırma onlara Charlie," dedi Hamey. "Uyu sen. Gece askerlerinin elinden geçen herkesin içinden alıyorlar onu. İçinden emip alıyorlar. Emiyorlar... Nasıl denir..."

"Yaşama gücünü mü?" diye sordum. Gözkapaklarımı çimentoya daldırmışlardı sanki.

"Evet o! Tam da o ve tam da bunu yapıyorlar! Seni içeri taşıyan Kellin'di bir de. Güçlü olmalısın yoksa o piç, beynini yakardı. Daha önce bunu yaptıklarını gördüm ben, evet, tabii gördüm!"

Ona ne kadar zamandır burada olduğunu sormaya çalıştım ama sadece mırıldanabildim. Kayıp gidiyordum. Beni buraya ge-

tiren dönen basamakları düşündüm, sanki yine Radar'ın peşinden koşarak merdivenlerden iniyordum. *Hamamböceklerine dikkat et*, diye düşündüm. *Yarasalara da*.

"Ullum, Citadel'in kuzeyi!" Hamey bu bok çukurunda ilk uyandığımda yaptığı gibi üstüme eğilmişti. "Unutma! Ayrıca bana sahip çıkmaya söz verdin, bunu da unutma!"

Ona böyle bir söz verdiğimi hatırlamıyordum ama bir şey diyemeden önce dalıp gittim.

5

Hamey'nin beni sarsmasıyla uyandım. Tokatlanarak uyanmaktan daha iyiydi. Akşamdan kalmışlığım geçmişti. Yaşadığım şey buydu, babam içtiği zamanlarda her sabah ama her sabah bu haline nasıl dayanmıştı aklım almıyordu. Sol omzum zonkluyordu, muhtemelen kaideden düştüğümde zorlamıştım ama diğer ağrı ve acılar azalmıştı.

"Ne... ne kadar zamandır..."

"Ayağa kalk! Geldiler! İnce coplara dikkat et!"

Ayağa kalktım. Koridorun bizim tarafımızdaki kapısı açıldı ve içerisi mavi ışıkla doldu. Peşinden üç gece askeri girdi içeri, auralarının içinde uzun ve solgunlardı, bedenlerinin içindeki iskeletleri bulutların hızlı geçtiği bir gün titreşen gölgeler gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Eski arabaların antenlerine benzeyen uzun çubuklar vardı ellerinde.

"Kalkın!" diye bağırdı biri. "Kalkın, oyun zamanı!"

İkisi üçüncünün önünden yürüyordu, kollarını ibadet etmeye gelmiş cemaatini karşılayan vaizler gibi öne uzatmışlardı. Onlar koridorda ilerlerken hücre kapıları gıcırdayıp etrafa pas tozu saçarak açıldı. Üçüncüsü durup beni işaret etti. "Sen değil."

Otuz tutsak koridora çıktı. Hamey gece askerinin aurasından kaçınarak dışarı çıkarken bana çaresizce gülümsedi. Eye sırıtıp

iki elini de kaldırdı, baş ve işaret parmaklarıyla yuvarlak yaptı, sonra da orta parmaklarını gösterdi. Bizimkiyle birebir aynı değildi bu işaret ama aynı anlama geldiği belliydi. Tutsaklar öndeki iki askerin peşinden koridordan aşağı ilerlerken ikisinin kadın, ikisinin de siyahi olduğunu gördüm. Siyahi adamlardan biri Iota'dan da iriydi, profesyonel bir Amerikan futbolu forvet oyuncusu gibi geniş omuzları ve geniş bir kalçası vardı ama ağır ağır, başı öne eğik yürüyordu, hücrelerin sonundaki kapıdan çıkmadan önce onun sendelediğini gördüm. O Dommy'ydi. Kadınlar da Jaya ve Eris.

Bekleyen gece askeri soluk parmaklarından birini bana uzatıp kıvırdı. Yüzünde sert bir ifade vardı ama onun altında arada bir görünüp kaybolan kafatası sonsuz sırıtışını koruyordu. Çubuğuyla bana onun önünden kapıya yürümemi işaret etti. Ben kapıdan geçemeden, "Dur," dedi, sonra da, "Siktir."

Durdum. Sağ tarafımızda gaz lambalarından biri duvardan düşmüştü. Açık bir ağıza benzeyen bir deliğin altında metal halkasından takılı kalmış, yamuk duruyordu, hâlâ yanıyor ve taş bloklardan birini isliyordu. İç kısmını yerine koyarken aurası bana değdi. Tüm kaslarımın birden zayıfladığını hissettim ve Hamey'nin neden o mavi zardan özenle sakındığını anladım. Aşınmış bir lamba kablosundan elektrik çarpmasına benziyordu. Bir adım uzaklaştım.

"Dur dedim sana, lanet olasıca, dur dedim!"

Gece askeri bana pirinçten yapılmış gibi görünen lambayı tuttu. Kor gibi sıcak olmalıydı ama asker hiç acı duymuş gibi değildi. Lambayı gerisingeri deliğe sokuşturdu. Lamba bir an olduğu yerde kaldı, sonra tekrar düştü.

"Siktir!"

Bir an gerçeklikten koptum. Bir zindana hapsedilmiştim, küçükken oynadığım İskeletor aksiyon figürüne bayağı bir benzeyen, yaşayan ölü bir yaratık tarafından kim bilir nereye götürülüyordum... ve yaratık aslında ev düzenlemesi sayılacak bir işle uğraşıyordu.

Lambayı yeniden kavradı, bir eliyle alevin üstünü örtüp onu söndürdü. Sönük lambayı duvara bıraktı, lamba hafif bir tıkırtı çıkardı duvarda. "Hadi! Yürüsene lanet olası!"

İnce copuyla sakat omzuma vurdu. Ateş gibi yaktı. Kırbaçlanmak hem aşağılayıcı hem de sinir bozucuydu ama aurası bana değdiğinde hissettiğim o el ayak kesen zayıflıktan çok daha iyiydi.

Yürüdüm.

6

Uzun, taşlarla çevrili bir koridor boyunca peşimden yürüdü, yakındı ama aurası bana değecek kadar da yakın değildi. İki parçalı bir Hollanda kapısının yanından geçtik, üst kısmı yarı açıktı, içerde pişen güzel şeylerin kokusu dışarı geliyordu. Bir kadın ve adamın geçtiğini gördüm, biri iki kova, diğeri de buharı tüten ahşap bir tepsi taşıyordu. Beyaz giymişlerdi ama derileri griydi ve yüzleri de çökmeye başlamıştı.

"Yürü!" İnce cop yine üzerime indi, bu sefer diğer omzuma.

"Bana vurmanıza gerek yok efendim. At değilim ben."

"Evet, atsın." Sesi tuhaftı. Sanki ses telleri böceklerle doluydu. "Sen *benim* atımsın. Seni dörtnala koşturmadığıma dua et!"

Keşke isimlerini bilmeseydim dediğim aletlerle dolu bir odadan geçtik, hepsinin adını biliyordum: gergi, demir bakire, işkence sehpası. Ahşap zeminde koyu lekeler vardı. Yavru köpek boyutlarında bir sıçan gerginin yanında arka bacaklarında kalkmış bana sırıtıyordu.

Tanrım, diye düşündüm. *Sen büyüksün yüce Tanrım.*

"Tam insan olduğuna sevindin şimdi değil mi?" diye sordu gardiyanım. "Adalet başladığında ne kadar sevineceksin görürüz bakalım."

"O nedir?" diye sordum.

Cevap olarak ince cop bir kere daha indi, bu sefer enseme. Elimi enseme götürdüğümde kan bulaştı.

"Sola dön ufaklık, sola! Duraksama, kilitli değil."

Solumdaki kapıyı açtım ve dik, dar, sonsuza dek uzanıyor gibi görünen merdivenleri çıkmaya başladım. Kafam karışmadan önce dört yüze kadar sayabildim. Bacaklarım yine ağrımaya başladı, ince copun ensemde açtığı ince kesik de yanıyordu.

"Yavaşladın ufaklık. Soğuk ateşi hissetmek istemiyorsan bana ayak uydursan iyi edersin."

Etrafını çevreleyen auradan bahsediyorsa kesinlikle hissetmek istemiyordum. Tırmanmaya devam ettim, tam bacaklarıma kramp gireceğini ve beni daha fazla taşımayı reddedeceklerini düşünürken en tepede bir kapıya ulaştık. O noktada artık nefes nefeseydim. Arkamdaki şeyin öyle bir derdi yoktu, ki bu pek şaşırtıcı değildi. Sonuçta ölüydü.

Bu koridor daha genişti, kırmızı, mor ve mavi kadife duvar halıları asılmıştı iki yanına. Gaz lambalarının üstüne ince camdan tüpler takılmıştı. *Lojman kanadı burası*, diye düşündüm. Çoğu boş olan küçük girintilerin yanından geçtik, oralarda da zamanında kelebek heykelleri var mıydı merak ettim. Birkaçında mermerden çıplak kadın ve erkek heykelcikleri vardı, birinde başı dokunaçlar bulutuyla örtülmüş korkunç bir şeyin heykeli duruyordu. Bu beni H. P. Lovecraft'ın en sevdiği evcil canavarı, Derinlerde Dolaşan olarak da bilinen Cthulhu'yla tanıştıran Jenny Schuster'ı getirdi aklıma.

Gösterişle donatılmış bu koridorda yedi sekiz yüz metre yürümüş olmalıyız. Sonuna doğru birbirine bakan altın çerçeveli aynaların yanından geçtik, sonsuz yansımam vurdu aynalara. Yüzümün ve saçlarımın Lilimar'dan kaçmaya çalışarak geçirdiğim o son çılgın birkaç saatin ardından pislik içinde kaldığını gördüm. Boynumda kan vardı. Ve yalnız gibi görünüyordum. Gece askeri gardiyanımın yansıması görünmüyordu. Onun olması gereken yerde sadece hafif mavi bir pus vardı... ve ince cop kendi kendine havada süzülüyor gibi görünüyordu. Hâlâ orada

olduğunu kontrol etmek için arkama göz attım ve çubuk anında indi, yine ensemde aynı yere denk gelmişti. Anında yakmaya başladı.

"Yürü! Yürü, lanet olası!"

Yürüdüm. Koridor masif maun ağacından yapılmış gibi görünen, altın şeritli sağlam bir kapıda sonlandı. Gece askeri dehşet çubuğuyla elime, sonra da kapıya dokundu. Ne dediğini anlayıp kapıyı çaldım. İnce cop üzerime indi, omzumda tişörtümü parçaladı.

"Daha sert!"

Yumruğumun yan tarafıyla kapıyı sertçe çaldım. Kan kolumun üst kısmından ve ensemden sızıyordu. Kanla karışan ter canımı yakıyordu. *Ölüyor musun bilmiyorum, sefil mavi bok ama ölüyorsan ve elime fırsat geçerse seni geberteceğim,* diye düşündüm kendi kendime.

Kapı açıldı, Kellin, namı diğer Yüce Lord karşımda duruyordu. Üzerinde, ilginçtir ama kırmızı kadifeden bir ropdöşambr vardı.

7

Yine gerçeklikten koptum. Benim güzelce kaçmama ramak kala beni yakalayan şey eski zaman korku filmlerinden fırlamış, yarı vampir yarı iskelet, yarı *Walking Dead* zombisi bir şeye benziyordu. Daha önce solgun yanaklarının iki yanında tutam tutam sarkan kır saçları, şimdi yaşlıca ama al yanaklı, sağlıklı hayatının baharında gibi görünen bir adamın yüzünden düzgünce geriye doğru taranmıştı. Dudakları dolgundu. Yumuşak gülümseme çizgileriyle çevrelenmiş gözleri gür ve dağınık kır kaşların altından bana bakıyordu. Aklıma birini getiriyordu ama kim çıkaramıyordum.

"Ah," dedi ve gülümsedi. "Yeni misafirimiz. İçeri gel lütfen. Aaron, sen çıkabilirsin."

Beni getiren gece askeri –Aaron– tereddüt etti. Kellin babacan bir tavırla elini ona doğru savurdu. Aaron hafifçe eğilip selam verdi ve geri çekilip kapıyı da kapattı.

Etrafıma bakındım. Duvarları ahşap kaplı bir giriş salonundaydım. Salonun ilerisinde aklıma Sherlock Holmes'un hikâyesindeki centilmenler kulübünü getiren bir oturma odası vardı: gösterişli ahşap kaplama duvarlar, yüksek sırtlı sandalyeler, lacivert kadifeyle kaplanmış uzun bir koltuk. Yarım düzine lamba yumuşak parıltılar saçıyordu, onların gazla çalıştığını sanmıyordum. Hiç değilse sarayın bu kısmında elektrik vardı galiba. Tabii bir de gece askerleri taburu arasından kendine yol açan o otobüs vardı. Bu şeyin sürdüğü o otobüs de elektrikliydi.

"Gel misafir."

Sırtını bana döndü, anlaşılan ona saldırmamdan korkmuyordu. Beni oturma odasına götürdü, burası içinde uyandığım rutubetli hücreden o kadar farklıydı ki üçüncü bir kez gerçeklikten koptum. Korkmuyordu çünkü belki de başının arkasında, o özenle taranmış (ve oldukça gösterişçi) yakasına dek uzanan kır saçlarının arasından bakan gözleri vardı. Bu da beni şaşırtmazdı. O noktada hiçbir şey şaşırtmazdı.

Centilmenler kulübü sandalyelerinden ikisi, üzerinde sıçrayan bir tekboynuzlu resmedilmiş küçük, çini bir masanın başına karşılıklı olarak konmuştu. Tekboynuzlunun kıçına üzerinde çaydanlık, küçük bir kap şeker (onun beyaz arsenik değil de şeker olmasını umuyordum), küçük kaşıklar ve ağız kısmı güllerle süslü iki fincan olan bir tepsi konmuştu.

"Otur, otur. Çay?"

"Evet, lütfen."

"Şeker? Korkarım süt yok. Bende hazımsızlık yapıyor. Hatta misafirim, *yemek* bende hazımsızlık yapıyor."

Önce bana çay koydu, sonra kendine. Küçük kaptaki şekerin yarısını fincanıma döktüm, hepsini koymamak için kendimi tuttum, birdenbire şeker konusunda açgözlülüğüm tutmuştu. Fincanı ağzıma götürdüm, sonra duraksadım.

"Zehir olduğunu mu düşünüyorsun?" Kellin gülümsemeye devam etti. "Arzum bu yönde olsaydı, aşağıda, Maleen'de yaptırılmasını emredebilirdim. Ya da senden başka sayısız biçimde kurtulabilirdim."

Zehir olduğunu düşünmüştüm, bu doğruydu ama duraksamama neden olan bu değildi. Fincanın ağız kısmını çevreleyen çiçek gül değildi. Gelincikti, bu da aklıma Dora'yı getirmişti. Tüm kalbimle Radiş'in o iyi yürekli kadına giden yolu bulmasını umuyordum. Bu ihtimalin çok düşük olduğunu biliyordum ama umut hakkında ne derler bilirsiniz: Umut tüylü bir şeydir. Hapis kalanlar için bile uçabilir. Belki de özellikle onlar için.

Fincanımı Kellin'e kaldırdım. "Uzun günlere ve hoş gecelere." İçtim. Tatlı ve güzeldi.

"Ne ilginç bir kadeh kaldırma sözü. Daha önce hiç duymamıştım."

"Babamdan öğrendim." Bu doğruydu. Bu gösterişle donatılmış odada söyleyebileceğim çoğu şeyin doğru olmayacağını düşündüm ama bu doğruydu. Bir kitapta falan okumuştu, ama bunu söyleme niyetinde değildim. Belki de olmam gereken kişi okuyamayan biriydi.

"Sana sürekli misafir diye seslenemem. Adın nedir?"

"Charlie."

Soyadımı da soracağını düşündüm ama sormadı. "Charlie? *Charlie*." Tadını almaya çalışır gibiydi. "Daha önce hiç böyle bir isim duymadım." Egzotik adımı açıklamamı bekledi –ki benim geldiğim yerde elini sallasan bu isimde birine çarpardı– açıklamadığımda da nereli olduğumu sordu. "Aksanın kulağıma tuhaf geliyor."

"Ullum," dedim.

"Ah! Çok uzaklardan o zaman? O kadar uzak mı?"

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Kaşlarını çattı ve iki şeyin farkına vardım. Biri aslında her zamanki kadar soluk olduğuydu. Yanak ve dudaklarındaki renk makyajdı. Diğeri de bana *M*A*S*H*'ten *Açlık Oyunları*'na sayısız

Turner Classic Movies filminde sihirli bir biçimde yaş almasını izlediğim Donald Sutherland'i hatırlatmasıydı. Bir şey daha vardı: Mavi aurası hâlâ oradaydı, ama daha soluktu. Burun deliklerinin derinlerinde ince ve şeffaf bir girdap gibiydi, iki gözünün de alt diplerinde varla yok arası görünen bir ışıltıydı.

"Ullum'da dik dik bakmak nazik bir davranış mı Charlie? Belki de bir saygı göstergesidir? Anlatsana."

"Kusura bakma," dedim ve çayımın kalanını içtim. Fincanın dibinde ince bir zar halinde şeker kalmıştı. Pis parmaklarımdan birini uzatıp şekeri sıyırmamak için kendimi tutmam gerekti. "Tüm bunlar bana değişik geliyor. *Sen* değişiksin."

"Tabii, tabii. Biraz daha çay ister misin? Koy kendin, şekeri esirgeme. Onu da kullanmıyorum ve senin daha çoğunu istediğini görebiliyorum. Ben çok şey görürüm. Bazıları bunu acı çekerek öğrenir."

Çaydanlık ben gelmeden ne kadar önce masaya konmuştu bilmiyordum ama çay hâlâ sıcaktı ve hafif buharı tütüyordu. Belki bu da sihirdi. Umurumda değildi. Sihirden bıkmıştım. Sadece köpeğimi alıp evime dönmek istiyordum. Ama... denizkızı vardı. Bu yanlıştı. İğrençti. Güzelliği öldürmek çok iğrençti.

"Ullum'dan neden ayrıldın Charlie?"

Sorusunda bir tuzak gizliydi. Hamey sağ olsun bu tuzaktan kaçabileceğimi düşündüm. "Ölmek istemedim."

"Ah?"

"Zehri atlattım."

"Çok akıllıca davranmışsın. Aptalca olan buraya gelmendi. Sence de öyle değil mi?"

"Az daha çıkıyordum," dedim ve babamın laflarından birini hatırladım: *Az daha diye bir şey yoktur, ya olur ya da olmaz*. Kellin'in sorularından her biri etrafından dolaşmam gereken ya da beni havaya uçuracak başka bir mayın gibiydi.

"Senin deyiminle başka kaç kişi 'zehri atlatmıştır'? Ve bunların hepsi tam insan mıydı?"

Omuz silktim. Kellin kaşlarını çatıp fincanını küt diye koydu (o kendi çayına neredeyse hiç dokunmamıştı). "Bana küstahlık etme Charlie. Bu akıllıca olmaz."

"Kaç kişi bilmiyorum." Verebileceğim en güvenli yanıt buydu, tam insanlar hakkında bildiğim tek şeyin griye dönmedikleri, seslerini kaybetmedikleri ve muhtemelen iç organları eridiğinden ve nefes boruları tıkandığından ölmedikleri olduğu düşünülürse sadece bunu söyleyebilirdim. Tanrım, bunları bile kesin olarak bilmiyordum.

"Lordum Uçuşkıran otuz ikiye erişmek için sabırsızlanıyor, çok bilgedir ama bu açıdan biraz çocuksu." Kellin bir parmağını kaldırdı. Tırnağı uzundu ve acımasız görünüyordu. "Mesele şu ki Charlie, henüz elimde otuz bir kişi olduğunu bilmiyor. Bu da istersem seni ortadan kaldırabileceğim anlamına geliyor. O yüzden çok dikkatli ol ve sorularımı dürüstçe yanıtla."

Azar yiyip akıllanmış biri gibi göründüğümü umarak başımı salladım. Gerçekten de azar yemiştim ve dikkatli olma niyetindeydim. Bu canavarın sorularına dürüstçe cevap vermeye gelirsek... hayır, bunu yapmayacaktım.

"Sonlara doğru her şey karmakarışık oldu," dedim. Jonestown'daki toplu zehirlenmeleri* düşünüyordum. Ullum'da da aynılarının yaşandığını umuyordum. Bu kulağa bayağı iğrenç gelmiştir sanırım ama o anda o hoş, güzel aydınlatılmış odada hayatımın tehlikede olduğuna bayağı emindim. Hatta bunu kesin olarak biliyordum.

"Sanırım öyledir. Griyi duayla uzaklaştırmaya çalıştılar, o işe yaramayınca da... neye gülüyorsun? Bu sana komik mi geldi?"

Ona benim dünyamda da –ki kalıbımı basarım orası Ullum'dan da uzaktı– *geyliği* duayla uzaklaştırabileceğine inananan yobaz Hıristiyanlar olduğunu anlatamazdım. "Salakçaydı. Salaklığı komik buluyorum."

---

* Amerikalı tarikat lideri Jim Jones önderliğinde, Kasım 1978'de Guyana'nın Jonestown şehrinde 918 mensubunun ölümüne sebep olan toplu intihar eylemi. (ç.n.)

Bunu duyunca sırıttı ve dişlerinin arasında dolaşan mavi alevi gördüm. *Kellin ne kadar da büyük dişlerin var,* diye düşündüm. "Sert. Sertsin ha? Göreceğiz bakalım."

Hiçbir şey demedim.

"Demek onlar itüzümü kokteylini boğazından aşağı dökemeden ayrıldın oradan."

Kokteyl dememişti aslında... ama aklım ne dediğini anında kavramış ve o sözün yerine en uygun olanı koymuştu.

"Evet."

"Sen ve köpeğin."

"Onu da öldürürlerdi," dedim ve onun, *Sen Ullum'dan değilsin, orada köpek falan yok, uyduruyorsun,* demesini bekledim.

Bunun yerine başını salladı. "Evet, muhtemelen öldürürlerdi. Duyduğuma göre at, inek ve koyunları öldürmüşler." Düşünceli düşünceli çay fincanına baktı, sonra başını birden kaldırdı. Gözleri maviye dönmüştü ve parlıyordu. Gözlerinden kırışık yanaklarına kaybolan elektrikli gözyaşları döküldü ve sadece bir anlığına derisinin altında parlayan kemiklerini gördüm. "Neden *buradasın*? Neden Lily'ye geldin? Bana doğru bir cevap ver, yoksa boktan başını boktan boynunda tersine çeviririm! Girme talihsizliğinde bulunduğun kapıya bakarak geberirsin!"

Doğrunun başımı ait olduğu yerde en azından bir süreliğine daha tutmasını umdum. "Yaşlıydı, onu yeniden gençleştirecek..." Parmağımı havada çevirdim. "Taş bir çember hakkında hikâyeler duymuştum."

"İşe yaradı mı?"

Yaradığını biliyordu. Küçük elektrikli tramvayıyla gece askerleri birliğini delmeden önce Radar'ın koştuğunu o görmediyse de diğerleri görmüş olmalıydı.

"Yaradı."

"Şanslısın. Güneş saati tehlikelidir. Havuzunda Elsa'nın katledilmesi gücünü sonlandırır sanmıştım ama eski büyü inatçı oluyor."

Elsa. Demek ki bu dünyadaki Ariel'in adı buydu.

"Grilerden birkaçını saati balyozlarla kırmaya gönderebilirdim ama Uçuşkıran'ın onay vermesi gerekiyor ve henüz vermedi. Petra onun kulağına fısıldıyor sanırım. O eski güneş saatini seviyor. Sihir ne yapar bilir misin Charlie?"

Her türlü şeyi yaptığını sanıyordum –benim gibi bahtsız yolcuların başka dünyaları ziyaret etmesini sağlıyordu mesela– ama başımı iki yana salladım.

"İnsanlara umut verir ve umut tehlikelidir. Sence de öyle değil mi?"

Umudun tüylü bir şey olduğunu söylemeyi düşündüm ama bunu kendime saklamaya karar verdim. "Bilmiyorum efendim."

Gülümsedi ve tek bir an dudaklarının altında parlayan çene kemiğini açıkça gördüm. "Ama *ben* biliyorum. Kesinlikle biliyorum. Duaları griyi geri çevirmeye yetmediğinde senin talihsiz memleketinde yaşayanların kendilerini ve hayvanlarını zehirlemesine mutlu bir ahiret umudundan başka ne sebep olmuş olabilir? Ama senin dünyevi umutların varmış, o yüzden kaçtın. Şimdi buradasın ve burası seninki gibi umutların öldüğü yerdir. Buna şimdi inanmıyorsan da yakında inanacaksın. Hana'yı nasıl atlattın?"

"Bekledim ve sonra şansımı denedim."

"Sert olduğun kadar cesursun da! Vay be!" Öne doğru eğildi, kokusunu alabiliyordum: eski bir çürümüşlük kokusu. "Lilimar'a girmeye sadece köpek için cüret etmedin değil mi?" Bir elini o uzun tırnaklarını göstererek kaldırdı. "Bana doğruyu söyle yoksa boğazını keserim."

"Altın," deyiverdim.

Kellin elini geç bunları der gibi salladı. "Lily'de her yerde altın var. Hana'nın oturduğu, osurduğu, uyukladığı taht altından."

"Ama tahtı yanımda taşıyamam değil mi efendim?"

Bu onu güldürdü. Korkunç bir sesti, birbirine çarpan kurumuş kemikler gibi. Başladığı gibi hızlıca da kesildi kahkahası.

"Duyduğuma göre... anlatılanlar yanlış olabilir tabii ama... küçük altın saçmalar varmış..."

"Hazine, tabii. Kendi gözünle görmedin mi?"

"Hayır."

"Hiç oyunlara gidip camın ardından ağzını açıp bakmadın mı?"

"Hayır." Tehlikeli sulardaydım çünkü neden bahsettiğine dair ancak belli belirsiz bir fikrim vardı. Bu bir tuzak da olabilirdi.

"Peki ya Kara Kuyu? Ullum'da bile bahsediliyor mu ondan?"

"Şey... evet." Terliyordum. Bu sorgu biraz daha devam ederse o mayınlardan birine kesin basacaktım. Bunu biliyordum.

"Ama güneş saatinden sonra geri döndün. Bunu neden yaptın Charlie?"

"Karanlık çökmeden oradan çıkmak istedim." Doğruldum, yüzüme ve sesime bir parça meydan okuma yerleştirmeye çalıştım. "Neredeyse çıktım da."

Yeniden gülümsedi. Deri illüzyonunun altında kafatası sırıttı. O –ve diğerleri– hiç insan olmuş muydu? Olduklarını tahmin ediyordum. "Bu sözünde acı var, sence de öyle değil mi? Her *neredeyse*'de acı vardır." O iğrenç uzun tırnağıyla renkli dudaklarına vurup beni inceledi. "Seni sevmedim Charlie ve sana inanmıyorum. Hiç hem de. Seni Kayışlar'a göndermek geliyor içimden ama Uçuşkıran bunu onaylamaz. Otuz iki kişi istiyor ve sen de Maleen'e eklenince bir eksiğimiz kalıyor. O yüzden Maleen'e dön bakalım."

Sesini yükseltip öylesine anormal yükseklikte bir bağırış kopardı ki kulaklarımı kapatmak istedim ve bir an kırmızı kadife ropdöşambrının gösterişinin üstünde sadece mavi alevle sarılı bir kafatası kaldı. "AARON!"

Kapı açıldı ve Aaron içeri girdi. "Efendim, lordum."

"Onu geri götür ama yolda ona Kayışlar'ı göster. Charlie'nin Maleen'deki kaderinin bir zamanlar Kral Jan'in, adı kısa zamanda unutulan, hüküm sürdüğü bu saraydaki en kötü kader olmadığını görmesini istiyorum. Charlie?"

"Efendim?"

"Umarım ziyaretinden ve şekerli çayından keyif almışsındır." Bu sefer illüzyon yüzü de gerçeği olan kafatasıyla birlikte sırıttı. "Çünkü bir daha böyle bir ikram görmeyeceksin. Akıllı olduğunu sanıyorsun ama senin içini görüyorum. Sert olduğunu sanıyorsun ama yumuşayacaksın. Götür onu."

Aaron ince copunu kaldırdı ama zayıf düşüren aurasına dokunmak zorunda kalmayayım diye kenara çekildi. Kapıya eriştiğimde, tam bu korkunç odadan kaçmak üzereyken, Kellin, "Ah, az daha unutuyordum. Lütfen geri gel Charlie," dedi.

Pazar akşamüstleri babamla beraber yeterince *Columbo* bölüm tekrarı izlemiştim, "Son bir soru daha" numarasını gayet iyi biliyordum, yine de içimi bir dehşet kapladı.

Geri dönüp oturduğum sandalyenin yanında durdum. Kellin çay sehpasındaki küçük bir çekmeceyi açıp bir şey çıkardı. Bu bir cüzdandı... ama *benim* cüzdanım değildi. Benimki ince deriden bir Lord Buxton'dı, on dört yaşıma girdiğimde babam doğum günü hediyesi olarak almıştı. Bu gevşek, siyah ve yırtık pırtıktı.

"Bu ne? Merak ettim."

"Bilmiyorum."

Ama o ilk andaki şokum geçince bildiğimi fark ettim. Dora'nın bana deri ayakkabı nişanlarını verdiğini, sonra da Leah'nın evine kadar taşımamam için sırt çantamı çıkarmamı işaret ettiğini hatırladım. Çantamı açıp cüzdanımı arka cebime koymuştum, otomatik bir hareketti bu. Düşünmeden yapmıştım. Bakmadan yapmıştım. Onu Dora'yla bırakırsam iyi olur mu diye endişelenerek Radar'a bakıyordum, bu yüzden de bunca zamandır kendiminkini değil de Christopher Polley'nin cüzdanını taşımıştım.

"Buldum ve aldım. Değerli bir şey olabileceğini düşündüm. Cebime attım, sonra da unutmuşum."

Cüzdanın içini açtı ve Polly'nin taşıdığı tek parayı –on dolarlık banknotu– çıkardı. "Bu para olabilir ama böyle bir şeyi daha önce hiç görmedim."

Alexander Hamilton, Empis'teki tam insanlardan biri, hatta belki krallıktan biri olabilirmiş gibi görünüyordu ama banknotun üstünde kelime yoktu, sadece gözlerimi neredeyse acıtan, kargacık burgacık yazılar vardı. Köşelerde 10 sayısı yerine şu semboller vardı: ∠ ¯. "Bu nedir biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Banknottaki kelime ve numaralar belli ki ne İngilizceye ne de Empis diline çevrilebiliyordu, dilbilimsel bir çölde yitip gitmişlerdi.

Sonra Polley'nin ehliyetini çıkardı. Adı okunuyordu, diğer her şey arada bir bilindik harfin göründüğü bir runik alfabe yığınıydı.

"Bu Polley de kim ve bu ne çeşit bir resim? Bunun gibisini hiç görmedim."

"Bilmiyorum." Bildiğim bir şey varsa o da şuydu: Daha hızlı koşabilmek için sırt çantamı atmam müthiş bir şans olmuştu. Kendi cüzdanım, telefonum –eminim çok ilgisini çekerdi– ve Claudia'nın not ettirdikleri çantamdaydı. O sayfadaki kelimelerin on dolardaki ve Polley'nin ehliyetindeki gibi runik saçmalıklar olacağını sanmıyordum. Hayır, o kelimeler Empis dilinde yazılmıştı.

"Sana inanmıyorum Charlie."

"Doğruyu söylüyorum," dedim çatlak bir sesle. "Yolun kenarında bir çukurda buldum."

"Peki şunlar?" Pis spor ayakkabılarımı işaret etti. "Çukurda mı buldun? *Yolun* kenarında?"

"Evet. Onunla beraber." Cüzdanı gösterip onun Bay Bowditch'in tabancasını çıkarmasını bekledim. *Peki ya bu Charlie? Ana kapının dışındaki otların arasında bulduk*. Bunun olacağından hani neredeyse emindim.

Ama olmadı. Kellin şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi silahı çıkarmak yerine cüzdanı odanın karşısına attı. "Çıkar şunu buradan!" diye bağırdı Aaron'a. "Leş gibi! Pisliği halıma, sandalyeme, kullandığı fincana bulaştı! *Bu yalancı alçağı odamdan çıkar!*"

Memnuniyetle çıktım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kayışlar. Meeğeem. Bir Parça Bile Gri Yok. Zindan Günleri.

1

Geldiğimiz yerden dönmek yerine Aaron beni üç farklı merdivenden indirdi, arkamdan yürüyor, arada bir ince copuyla beni dürtüyordu. Ağılına sürülen bir inek gibiydim, bu çirkin ve küçük düşürücüydü ama en azından kesimhaneye sürülüyor gibi hissetmiyordum. Sonuçta otuz bir numaraydım, dolayısıyla değerliydim. Neden olduğunu hiç bilmiyordum ama aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı. Otuz bir asal bir sayıydı, sadece bire

ve kendisine bölünebilirdi. Ama otuz iki... onu sonuna dek bölebilirdin.

Yolda bir sürü kapının yanından geçtik, çoğu kapalıydı, birkaçı açık ya da aralıktı. Bu odalarda kimseyi duymadım. Yolculuğumuzda oranın ıssızlığına ve haraplığına şahit olmuştum. Gece askerleri vardı ama sarayda onlar dışında pek kimse olmadığını sanıyordum. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama sonunda yüksek sesli makine tıkırtıları ve kalp atışı gibi sabit ve gümbürdeyen bir davul sesi duymaya başladım. O noktada Derin Maleen'den daha da derinde olduğumuza bayağı emindim. Duvarlardaki gaz lambalarının araları gittikçe açılmıştı ve çoğu sönmek üzereydi. Üçüncü merdivenin sonuna vardığımızda –artık davulun sesi çok yüksek, makine sesleri daha da yüksek geliyordu– ışığın büyük kısmını Aaron'ın mavi aurası sağlıyordu. Merdivenlerin sonundaki kapıya vurmak için yumruğumu kaldırdım, hem de sertçe vuracaktım, lanet çubuk ensemde bir kesik daha açsın istemiyordum.

"Yo, yo," dedi Aaron tuhaf bir biçimde böceğimsi sesiyle. "Aç sadece."

Demir kapı mandalını kaldırıp kapıyı iterek açtım, bir ses ve sıcaklık duvarına çarptım. Aaron beni içeri itekledi. Yüzümden ve kollarımdan anında ter boşandı. Kendimi bel hizasında demir korkuluklarla çevrili bir balkonda buldum. Altımda kalan daire biçimindeki alan cehennemdeki bir spor kulübüne benziyordu. En az yirmi kadar gri erkek ve kadın koşu bantlarında hızla yürüyordu, her birinin boynuna halat bağlanmıştı. Üç gece askeri taş duvarlara yaslanmış, ellerinde ince coplarıyla onları izliyordu. Bir diğeri platform gibi bir yerde durmuş, tumbaya benzeyen uzun, ahşap bir silindire vuruyordu. Tumbanın üstüne kanı dökülen kral kelebekleri çizilmişti, bu pek yerinde bir çizim değildi muhtemelen, kelebeklerin kanının aktığını sanmıyordum. Tam karşımda, koşu bantlarının ilerisinde, kayış ve pistonlardan oluşan, takırdayan bir makine vardı. Platformunda sallanıyordu.

Onun üzerinde tek bir elektrikli ışık vardı, tamircilerin onardıkları arabaların kaportasının altına bakmak için kullandıklarına benziyordu.

Gördüklerim bana en sevdiğim TCM filmlerinden olan *Ben-Hur*'deki savaş gemilerini hatırlatmıştı. O koşu bantlarındaki kadın ve erkekler köleydi, aynı savaş gemilerinde kürek çeken adamlar gibi. İzlerken kadınlardan biri tökezledi, boynuna gömülen ipe sarıldı hemen ve geri toparlanmayı başardı. Gece askerlerinden ikisi onu izlediler, sonra da birbirilerine bakıp güldüler.

"Orada olmak istemezsin değil mi ufaklık?" diye sordu Aaron arkamdan.

"Hayır." Hangisi daha korkunç bilmiyordum, neredeyse koşar gibi hızlı, uzun adımlarla yürüyen tutsaklar mı, yoksa kadın dengesini kaybedip boğulmaya başladığında gülen iki iskelet adam mı. "Hayır, istemem."

Koşu bantlarıyla çalışan bu külüstür jeneratörün ne kadar elektrik üretebileceğini merak ettim. Çok olmayacağını tahmin ediyordum, Yüce Lord'un odasında elektrik vardı ama başka bir yerde görmemiştim. Orada bir tek lambalar vardı ve onlar da pek iyi durumda değildi.

"Ne kadar zaman koşmak zorunda..."

"Vardiya on iki saat." Aslında *saat* dememişti ama dediğini zihnim hemen çevirmişti. Empis dilini duyuyor, konuşuyor ve ikisinde de gittikçe daha iyi oluyordum. Henüz *on numara beş yıldız*la kıyaslanabilecek argo bir terim kullanamazdım muhtemelen ama o günler de gelebilirdi. "Boğulmazlarsa tabii. Boğulan çıkarsa diye birkaçını yedekte tutuyoruz. Hadi ufaklık. Baktın işte. Gitme zamanı."

Bana inanın, oradan ayrıldığıma memnundum. Ama arkamı dönmeden önce düşen kadın başını kaldırıp bana baktı. Saçları terden keçe keçe olmuştu. Yüzü gri etten yumruların içine gömülmüştü ama mimikleri çaresizliğini görebileceğim kadar seçiliyordu.

O çaresizliği görmek beni katledilen denizkızını görmek kadar öfkelendirmiş miydi? Emin değilim, çünkü her şey beni öfkelendiriyordu. Güzel bir diyar kirletilmişti ve sonucu da buydu: Tam insanlar zindanlara kapatılıyor, hasta insanlar boyunlarına ip bağlanıp koşu bantlarında koşmaya zorlanıyordu, sırf Yüce Lord'a ve belki birkaç şanslıya daha elektrik ışığı sağlamak için hem de, ki o şanslılardan biri de çok büyük ihtimalle başlarında duran adam ya da yaratıktı: Uçuşkıran.

"Tam olduğuna sevinmelisin," dedi Aaron. "En azından kısa bir süreliğine. Sonra buna da pişman olabilirsin."

Sırf dediğini vurgulamak için ince copuyla ensemi bir kez daha kamçılayıp oradaki kesiği yeniden açtı.

2

Birisi, muhtemelen Pursey, bizim görevlimiz/gardiyanımız, Hamey'yle paylaştığım hücreye pis bir battaniye atmıştı. Battaniyeyi silkeleyip bir hayli çok biti (gördüğüm kadarıyla normal boyuttaydılar) yerinden ettim, sonra da üzerine oturdum. Hamey sırtüstü yatmış tavana bakıyordu. Alnında bir sıyrık vardı, burnunun altında bir parça kurumuş kan duruyordu ve iki dizi de kesilmişti. Kesiklerden birinden sol bacağına oluk oluk kan akmıştı.

"Ne oldu sana?" diye sordum.

"Oyun zamanı," dedi donuk donuk.

"İçinde yok onun," dedi Fremmy yan hücreden. Bir gözü morarmıştı.

"Hiç olmamış," dedi Stooks. Şakağı morarmıştı ama onun dışında iyi görünüyordu.

"İkiniz de kesin sesinizi!" diye bağırdı Eye karşı taraftan. "Onu çekerseniz işini bitirin ama o vakte kadar onu rahat bırakın."

Fremmy ve Stooks geri çekildiler. Eye sırtını hücresinin duvarına verip oturdu, asık bir suratla dizlerinin arasına, yere bakıyordu. Bir gözünün üstünde bir kesik vardı. Diğer hücrelerden homurdanmalar ve arada bir bastırılmış acı sızlanmaları duyabiliyordum. Kadınlardan biri sessizce ağlıyordu.

Kapı açıldı, Pursey dirseğine taktığı kovayı sallayarak içeri girdi. Duvardan düşen lambaya bakmak için durdu. Kovayı bırakıp lambayı tırtıklı deliğine koydu. Bu sefer lamba yerinde kaldı. Önlüğünün cebinden bir kibrit çıkarıp taş bir bloka sürttü ve lambanın minik pirinç ağzına tuttu. Lamba harladı. Fremmy'nin bir yorumda bulunmasını bekledim ama adamcağızın yapacak komik bir yorumu kalmamış gibiydi.

"Meeğeem," dedi Pursey bir zamanlar ağzı olan gözyaşı boşluktan. "Meeğeem, isstee mii?"

"Ben biraz alırım," dedi Eye. Pursey ona kovasından küçük, daire biçiminde bir şey verdi. Ahşap bir bozuk paraya benziyordu. "Yeni çocuğa da biraz ver. Onun ihtiyacı yoksa da İşe Yaramaz'ın var."

"Merhem mi?" diye sordum.

"Başka ne bok olacak?" Iota geniş ensesine ilaçtan sürmeye koyuldu.

"Aağ," dedi Pursey bana. "Aağ oocuk."

Yeni çocuğa ilaçtan almasını söylediğini tahmin edip elimi parmaklıkların arasından uzattım. Ahşap bozukluklardan bir tane koydu elime.

"Teşekkürler Pursey," dedim.

Bana baktı. Yüzündeki ifade şaşkınlık olabilirdi. Belki de daha önce kimse ona teşekkür etmemişti, en azından Derin Maleen'de.

Ahşap dairede kötü kokan kalın bir tabaka ilaç vardı. Hamey'nin yanına çömelip neresinin acıdığını sordum.

"Her yerim," dedi ve gülümsemeye çalıştı.

"En kötü neresi?"

Bu arada Pursey kovasıyla hücrelerin arasındaki koridordan ilerliyor, tekdüze bir sesle, "Meeğeem, meeğeem, isstee mii?" diyordu.

"Dizlerim. Omuzlarım. En kötüsü bağırsaklarım tabiisi ama hiçbir merhemin faydası dokunmaz ona."

Merhemi dizlerindeki kesiklere sürünce nefesi kesildi ama arka taraflarına, sonra da omuzlarına sürünce rahatlayarak iç çekti. Futbol sezonu boyunca oyun sonrası masajı yaptırmıştım (ve yapmıştım), neresinin iyi geldiğini biliyordum.

"İyi geldi," dedi. "Teşekkürler."

Pis değildi, en azından çok pis değildi, benim kadar değildi. Kellin'in, *Çıkar şunu buradan, leş gibi!* diye haykırışını hatırlamadan edemedim. Gerçekten leş gibiydim. Empis'te kaldığım dönem çok hareketli geçmişti, mezarlık çamurlarına bulanmıştım, bir de Kayışlar'ı ziyaretim vardı ki orası sauna kadar sıcaktı.

"Burada duş yoktur, değil mi?"

"Yo, yo, takım odalarında akan su olurdu –gerçek oyunların oynandığı dönemlerde– ama artık sadece kovalar var. Sadece soğuk su ama... *Ah*!"

"Pardon. Buran kaskatı kesilmiş, ense kısmı."

"Bir sonraki oyun zamanından sonra sünger banyosu yapabilirsin –adına böyle diyoruz– ama şimdilik bununla yaşaman gerek."

"Senin şu haline ve diğerlerinin seslerine bakılırsa zorlu bir oyun olmalı. Eye'ın bile haşatı çıkmış."

"Göreceksin," dedi Stooks.

"Ama hoşuna gitmeyecek," diye ekledi Fremmy.

Koridorun aşağısından birisi öksürmeye başladı.

"Ağzını kapat!" diye bağırdı kadınlardan biri. "Kimse senin hastalığını istemiyor Dommy!"

Öksürük devam etti.

3

Biraz sonra Pursey yarı pişmiş tavuk parçalarıyla dolu bir arabayla döndü, tavukları hücrelere attı. Ben benimkini ve Hamey'ninkinin yarısını yedim. Karşı hücremizde Eye kemikleri bok çukuruna atıp, "Hepiniz sesinizi kesin! Uyumak istiyorum!" diye bağırdı.

Bu emire rağmen hücreler arasındaki yemek sonrası konuşmalar bir süre daha sürdü, sonra mırıldanmalara dönüşüp sonunda da kesildi. Tavuk demek ki akşam yemeğiydi ve artık gece olmuştu. Anlamanın bir yolu yoktu tabii, parmaklıklı penceremizden zifiri karanlık dışında bir şey görünmüyordu. Bazen biftek yiyorduk, bazen tavuk, arada bir de kılçıklı balık fileto. Her zaman olmasa da genelde havuç oluyordu. Tatlı yoktu. Diğer bir deyişle Pursey'nin parmaklıkların arasından fırlatamayacağı bir şey yoktu. Et güzeldi, zindanlarda vermelerini beklediğim kurtlu artıklar değildi, havuç da kütür kütürdü. Sağlıklı olmamızı istiyorlardı ve bir ciğer rahatsızlığı olan Dommy ve pek yemek yemeyen ve yediğinde de karın ağrısından şikâyet eden Hamey dışında hepimiz sağlıklıydık.

Gaz lambaları sabah, öğle ya da gece hep yanıyordu ama sayıları o kadar azdı ki Derin Maleen her daim kafa karıştıran, iç karartıcı bir alacakaranlığa gömülüydü. İçeri girdiğimde bir zaman algım olsa bile (ki yoktu) orada geçirdiğim ilk yirmi dört ya da yirmi altı saatin ardından kaybolurdu.

Aaron'ın ince copla vurduğu yerler batıyor ve zonkluyordu. Merhemin kalanını oralara sürdüm, biraz iyi geldi. Yüzümü, boynumu sildim. Kir topak topak çıktı. Bir noktada uyudum ve rüyamda Radar'ı gördüm. Genç ve güçlü, koşarak ilerliyordu, etrafı turuncu ve siyah kelebekler bulutuyla çevriliydi. Ne kadar zaman kendimden geçmiş halde yattım bilmiyorum ama uyandığımda hücrelerden oluşan uzun oda horultu, arada bir osuruk ve Dommy'nin öksürük sesleri dışında sessizdi. Ayağa kalkıp ko-

vadan biraz su içtim, parmağımla teneke kupanın altındaki deliği kapatmayı atlamadım. Battaniyeme döndüğümde Hamey'nin bana baktığını gördüm. Gözlerinin altındaki şişlikler morluk gibi görünüyordu.

"Bana sahip çıkmana gerek yok. İsteğimi geri alıyorum. İşim bitik zaten benim. Beni çuval gibi oradan oraya atıyorlar ve bu sadece oyun zamanı. Adalet geldiğinde ne olacak?"

"Bilmiyorum." Ona Adalet'in ne olduğunu sormayı düşündüm ama kafes dövüşü gibi kanlı bir turnuva olduğunu tahmin ediyordum. Otuz iki, çoktan fark ettiğim üzere, sonuna dek bölünen bir sayıydı. "Oyun zamanı"na gelince? Alıştırmaydı. Ana etkinliğin ön hazırlığı. Daha çok merak ettiğim bir şey vardı.

"Lilimar'a gelirken bir çocuk ve adamla karşılaştım. Onlar, işte, gri insanlardı."

"Çoğu öyle değil mi zaten," dedi Hamey. "Uçuşkıran Kara Kuyu'dan döndüğünden beri." Acı acı gülümsedi.

O tek cümlede geçmişe dair bir sürü bilgi vardı ve ben hepsini öğrenmek istiyordum ama o an için koltuk değnekleriyle hoplayarak ilerleyen adama odaklandım. "Sahil'den geliyorlardı..."

"Öyle mi?" diye fısıldadı Hamey pek de ilgilenmeden.

"Ve adam bana bir şey söyledi. Önce bana tam insan dedi..."

"Eh, değil misin? Bir parça grileşen yerin yok. Her yerin çamur kaplı ama gri yok."

"Sonra da, 'Sen böyle açık renkli kal diye annen hangisinin altına yattı?' dedi. Bu ne anlama geliyor biliyor musun?"

Hamey doğrulup kocaman gözlerle bana baktı. "Uçuşan her bir turuncu kelebek adına sen nereden *geldin*?"

Karşı tarafımızda Eye hücresinde homurdanıp kıpırdandı.

"Ne anlama geldiğini biliyor musun, bilmiyor musun?"

İç çekti. "Empis'i öteden beri Gallienler yönetiyor, bu kadarını biliyorsun, ha?"

Devam etmesi için elimi salladım.

"Binlerce binlerce yıldır."

Yine beynimde iki dil konuşuluyor gibiydi, öyle kusursuzca birleşiyorlardı ki adeta tek dile dönüşmüşlerdi.

"Bir bakıma hâlâ onlar yönetiyor," dedi Hamey. "Uçuşkıran'ın kim olduğu düşünülürse... tabii hâlâ bir insansa, kuyuda bir çeşit yaratığa dönüşmediyse... ama... nerede kalmıştım?"

"Gallienler."

"Artık gittiler, o ayle ağacı kesilip devrildi... gerçi bazıları birkaçının hâlâ yaşadığını söylüyor..."

Birkaçının hâlâ yaşadığını biliyordum çünkü üçüyle tanışmıştım. Ama bunu Hamey'ye anlatma niyetim yoktu.

"Ama bir zamanlar, babamın babası bile hâlâ hayattayken bir sürü Gallien vardı. Kadın, erkek, hepsi güzeldi. Uçuşkıran'ın kökünü kazıdığı kral kelebekleri kadar."

Eh, köklerini kazıyamamıştı ama ona bunu da anlatma niyetim yoktu.

"Biraz azgınlardı." O yabani yüzünde tuhaf şekilde beyaz ve sağlıklı kalan dişlerini göstererek sırıttı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Erkekler tohumlarını her yere ektiler, sadece Lilimar ve Citadel'de değil, Sahil'de... Deesk'te... Ullum'da... söylenenlere göre Ullum'un ötesindeki Yeşil Adalar'da bile." Bana muzip bir gülüş attı. "Kadınlar da biraz maceraya atılmamış değil, anlatılanlara göre. Azgın erkekler, azgın kadınlar ve tabii tecavüzler, sıradan insanlar kraliyet kanı taşıyan soylularla yatmaya dünden razıydı zaten. Bu tip etkinliklerin sonunda ne olduğunu bilirsin, değil mi?"

"Bebek," dedim.

"Evet, bebek. Onların kanı Charlie, bizi griden esirgeyen onların kanı. Kim bilir hangi brens ya da saray mensubu, hatta belki kralın keenisi büyükannemle, büyük büyükannemle, hatta belki annemle yattı? İşte bak, üzerimde bir parça gri yok. Eye, gorile benzeyen bir adam, tek bir lekesi yok, Dommy, Kara Tom, leke-

ri yok... Stooks, Fremmy... Jaya ve Eris... Double... Bult... Doktor eed... geri kalan herkes... ve *sen*. Bir bok bilmeyen sen. Merak liyorum..."

"Ne?" diye fısıldadım. "Neyi merak ediyorsun?"

"Boşver," dedi. Yatıp ince kollarından biriyle morarmış gibi ɔrünen gözlerini kapattı. "Çamurlarını hemen yıkamasan daha i olur bence."

Koridorun aşağısından Gully dedikleri kişi böğürdü. *"Uyuıya çalışıyoruz burada!"*

Hamey gözlerini yumdu.

4

Düşüncelere dalmış halde uzandım. Tam insan dedikleri şilerin griye bağışık olması başta bana ırkçı geldi, beyazların ɣahilerden daha zeki olduğunu söyleyen bağnaz kıt kafalılar- denkti gözümde bu olay. Ben –daha önce de söylediğim gibi– ɨzde soylu kan taşıyanların da Yüce Lord'un ışıkları yansın diye ayışlar'da terleyen talihsiz yaratıklar gibi etten kemikten yaradığına inanıyordum.

Ama genetiği de düşünmek gerekiyordu değil mi? Empis innları bunu bilmiyor olabilirdi ama ben biliyordum. Kötü gen- r yayıldıkça talihsiz sonuçlara yol açabilirdi ve soylu aileler bu ɨnleri yaymakta başarılıydı. Hemofili bunlardan biriydi, yüzde kil bozukluğuna sebep olan Habsburg Çenesi bir diğeriydi. ınları sekizinci sınıfta onca ders arasında cinsel eğitim dersine öğrenmiştim. Şekil bozan griye bağışıklık sağlayan genetik bir ɔd olamaz mıydı?

Normal bir dünyada baştaki kişi bu tip insanları kurtarmak ɨerdi, diye düşündüm. Burada baştaki kişi –Uçuşkıran, pek de iven ve emniyet hissi vermeyen bir isim zaten– onları öldürek istiyordu. Muhtemelen gri insanlar uzun yaşamıyordu. Adı

lanet olsun, hastalık olsun, bu şey ilerliyordu. Sonunda geriye kim kalacaktı? Gece askerleri kalacaktı herhalde ama başka kim? Uçuşkıran'ın etrafı, koruduğu müritlerinden oluşan bir tebaayla mı çevriliydi? Eğer öyleyse tam insanların kökü kazındığında ve gri insanların hepsi öldüğünde kimi yöneteceklerdi? Amaç neydi? Bir amaç var mıydı ki?

Bir şey daha: Hamey, Empis'i öteden beri Gallienlerin yönettiğini söylemişti ama *o ayle ağacı kesilip devrildi*. Ama kendiyle de çelişir gibi olmuştu: *Bir bakıma hâlâ onlar yönetiyor.* Bu Uçuşkıran'ın... ne? George R. R. Martin'in krallıklar üzerinden dönen *Taht Oyunları* romanındaki gibi Gallien Hanesi'nden olduğu anlamına mı geliyordu? Bu doğru gelmiyordu çünkü Leah bana (tabii ki atı aracılığıyla) dört ablasının ve iki abisinin öldüğünü söylemişti. Annesiyle babasının, yani kral ve kraliçenin de. O zaman geriye kim kalıyordu? *Taht Oyunları* kitabındaki Jon Snow gibi bir piç mi? Ormanda bir yerlerde yaşayan deli münzevi mi?

Ayağa kalkıp hücrenin parmaklıklarına gittim. Aşağı tarafta Jaya da kendi parmaklıklarının önünde duruyordu. Alnı bir parça sargı beziyle yamuk yumuk sarılmıştı, sol gözünün üstündeki kısmından kan sızmıştı biraz. "İyi misin?" diye fısıldadım.

"Evet. Konuşmamalıyız Charlie. Uyku zamanı."

"Biliyorum ama... gri ne zaman geldi? Bu Uçuşkıran ne zamandır hüküm sürüyor?"

Bu soruyu düşündü. Sonunda, "Bilmem. Bunlar başladığında ben Citadel'de küçük bir kızdım," dedi.

Bu cevabın pek bir faydası olmamıştı. *Küçük bir kızdım* altı, on iki, hatta on sekiz yıl önce olabilirdi. Bay Bowditch'in dediği bir şey yüzünden grinin gelişinin ve Uçuşkıran'ın iktidara geçişinin on iki ya da on dört yıl kadar önce olduğunu düşünüyordum. Şöyle demişti: *Korkaklar sadece hediyeler getirir.* Sanki yaşananları görmüş, sevdiklerine bir şeyler vermiş, bir dünya altın saçmayı sırtlayıp kaçmış gibi. Bir de Leah'nın dediği bir şey yüzünden böyle düşünüyordum: Bay Bowditch son geldiğinde Radar daha

yavruluktan yeni çıkmıştı. Lanet o zaman da sürüyordu. Belki. Muhtemelen. Ayrıca daha da eğlenceli olsun diye şunu da ekleyelim, Empis yılları benim bildiğim yıllarla aynı mı onu da bilmiyordum.

"Uyu Charlie. Kaçabildiğimiz tek yer uyku." Arkasını dönecek oldu.

"Jaya, dur!" Karşımda Iota homurdandı, horladı ve döndü. "O kimdi? Uçuşkıran'a dönüşmeden önce kimdi? Biliyor musun?"

"Elden," dedi. "Gallienlerden Elden."

Battaniyeme dönüp uzandım. *Elden*, diye düşündüm. Bu adı biliyordum. At Falada sahibesinin yerine konuşurken bana Leah'nın dört ablası ve iki abisi olduğunu söylemişti. Leah, Robert'ın ezilen zavallı bedenini görmüştü. Diğer abisi de ölmüştü ama nasıl öldüğünü söylememişti ya da cesedini görüp görmediğini. Diğer abisi ona her zaman iyi davranırdı, demişti Falada. Aslında Leah'nın kendisi olan Falada.

Diğer abisi Elden'dı.

5

Üç gün geçti. Üç diyorum çünkü Pursey yarı pişmiş et arabasıyla dokuz kere yanımıza geldi ama daha uzun da olabilir, Derin Maleen'in gaz lambasının loşluğunda anlamak imkânsız. Bu süre boyunca Empis'in Düşüşü ya da Uçuşkıran'ın Yükselişi veya Lanetin Gelişi olarak gördüğüm tarihi birleştirmeye çalıştım. Elimdeki azıcık bilgi kırıntısıyla bunu yapmak salakçaydı ama zamanı geçirmeme yardımcı oluyordu. En azından zamanın bir kısmını. Hem ne kadar yetersiz olsa da o bilgi kırıntıları elimdeydi.

Bir kırıntı: Bay Bowditch gökyüzünde iki ayın doğduğundan bahsetmişti ama ayların doğuşunu hiç görmemiştim. Ayları bile hiç görmemiştim nerdeyse. Ayrıca dünyadaki gökbilimcilerin asla görmediği yıldızlardan söz etmişti ama ben yıldızları arada

bir görmüştüm sadece. Güneş saatine yaklaşırken gördüğüm o bir parça mavi gökyüzünü saymazsak bulut dışında pek bir şey görmemiştim. Empis'te gökyüzü eksikliği vardı. En azından şu sıra.

Bir kırıntı daha: Bay Bowditch Hana'dan hiç bahsetmemişti ki bence bahsederdi. "Azzızz"ı ziyaret edene dek devin adını hiç duymamıştım.

En önemlisi bulduğum üçüncü kırıntıydı, en çok şey ondan çıkıyordu. Bay Bowditch bizim dünyamızdaki insanlar Empis'e giden yolu bulursa neler olabileceğinden bahsetmişti, burası şüphesiz el değmemiş kaynaklarla dolu bir dünyaydı ve altın bunlardan sadece biriydi. Kalp krizi geçirdiğini anlamadan hemen önce (bizim dünyamızdan gidecek yağmacıları kastederek), *O yerin korkunç tanrısını derin uykusundan uyandırmaktan korkarlar mı?* demişti.

Kasette dediklerine bakılırsa Bay Bowditch son geldiğinde Empis'te her şey kötüydü zaten, gerçi o zamanlar Hana henüz köşesini kapmamıştı. Lilimar şehri çoktan terk edilmişti ve tehlikeliydi, özellikle geceleri. Bu kendi deneyimlerine, altın toplamak için çıktığı son bir seyahate dayanarak söylediği bir şey miydi, yoksa güvendiği kaynaklardan mı duymuştu? Belki de Woody'den? Altın için son kez içeri girdiğini ve Hana'nın henüz orada olmadığını düşünüyordum.

Bu kibrit çöpünden, sarsak temellere dayanarak bir varsayımlar gökdeleni inşa ettim. Bay Bowditch son kez geldiğinde Gallien Kralı (adı muhtemelen Jan'di) ve kraliçe (adı bilinmiyor) çoktan tahttan indirilmişti. Yedi çocuklarının en az beşi öldürülmüştü. Leah, halası Claudia ve amcası ya da kuzeni (hangisi hatırlayamıyordum) Woody'yle kaçmıştı. Leah abisi Elden'ın da öldüğünü iddia etmişti ama Leah'nın en çok onu sevdiği belliydi (atın ağzından duymuştum bunu, at binicisine göre kişnemişti, ha-ha). Leah'nın Elden'ın Uçuşkıran olduğuna inanmaktansa öldüğüne inanmayı tercih etmesi mümkün değil miydi? Hangi kız

kardeş en sevdiği abisinin bir canavara dönüştüğüne inanmak isterdi ki?

Elden'ın arınma gecesinden –tabii gerçekten öyleyse– kaçmış ve *bu yerin korkunç tanrısını derin uykusundan uyandırmış* olması mümkün değil miydi? Tahminlerim arasından en inanılası olan buydu bence, çünkü Hamey şöyle demişti: *Uçuşkıran Kara Kuyu'dan döndüğünden beri.*

Bu saçma sapan bir efsane olabilirdi ama ya değilse? Ya Leah'nın abisi arınma gecesinden kaçmak için veya bilerek (aynı benim buraya gelmek için başka bir kara kuyudan indiğim gibi) Kara Kuyu'ya indiyse? Ya Elden olarak indiyse ve Uçuşkıran olarak çıktıysa? Muhtemelen Kara Kuyu'nun tanrısı ona emirler veriyordu. Ya da belki Elden o tanrı tarafından ele geçirilmişti, o tanrı *olmuştu*. Bu korkunç bir düşünceydi ama herkesin –gri insanların ve tam insanların– yavaş yavaş ve acı çektirilerek ortadan kaldırılmasına bakılırsa bir nebze mantıklıydı.

Tutarsız birkaç şey vardı ama çoğu şey tam uyuyordu. Ve dediğim gibi zamanı geçirmeme yardımcı oluyordu.

Tahmin yürüterek cevabını bulamadığım bir soru vardı: Bu konuda ne yapılabilir?

6

Tutsak arkadaşlarımı biraz tanıma fırsatı buldum ama hücrelerimizde kilitli kaldığımızdan, anlamlı ilişkiler diyeceğiniz bir yakınlık kurmamız mümkün değildi. Fremmy ve Stooks komedi ikilisiydi, gerçi ben dahil başkalarınınkindense kendi ince esprileriyle (artık ne kadar espri sayılırsa) eğleniyorlardı. Dommy iriydi ama onu mezara götürecek bir öksürüğü vardı ve yattığında kötüleşiyordu. Diğer siyahi adam, Tom, daha minyondu. Harika şarkı söylüyordu ama bir tek Eris onu tatlı diliyle şarkı söylemeye ikna edebiliyordu. Balatlarından biri bildiğim bir hikâyeyi anla-

tıyordu. Büyükannesini ziyarete gidip yerinde onun geceliklerini giymiş bir kurt bulan küçük bir kızla ilgiliydi. Hatırladığım kadarıyla *Kırmızı Başlıklı Kız*'ın sonu mutlu bitiyordu ama Tom'un versiyonu karanlık bir kafiyeyle bitiyordu: *Kaçtı ama yakalandı, tüm çabası boşunaydı.*

Derin Maleen'de mutlu sonlar pek görülmüyordu.

Üçüncü günde dört duvar arasında keçileri kaçırmanın ne demek olduğunu anlamaya başlamıştım. Zindan arkadaşlarım tam insanlar olabilirlerdi ama pek de MENSA* adayı sayılmazlardı. Jaya zeki görünüyordu, bir de Jackah adında anlaşılan sormakla bitmeyecek kadar çok bilmece bilen bir adam vardı ama bunlar dışında konuşmalar boş gevezelikten ibaretti.

Kan akışını artırmak için şınav çektim, çömelip kalkma hareketleri yaptım ve olduğum yerde koştum.

"Küçük prense de bak, hava atıyor," dedi Eye bir kere. Iota bokkafalının tekiydi ama yine de ondan hoşlanmaya başlamıştım. Birçok açıdan bana eski dostum Bertie Bird'ü hatırlatıyordu. Bird Man gibi Iota da bokkafalılığını hiç gizlemiyordu. Ben de karşısındakiyle dalga geçerek konuşanlara hep biraz hayranlık duymuşumdur. Iota tanıdıklarım arasında bu konuda en iyi olan değildi ama kötü de değildi, ayrıca hâlâ oranın çömezi olsam da onunla uğraşmayı seviyordum.

"Şuna bak Eye," dedim ve ellerimi göğüs hizasında, avuçlarım aşağı bakacak şekilde kaldırdım. Dizlerimi ellerime vurdum. "Sen yap da görelim."

"Yapayım da bir yerlerimi mi inciteyim? Kaslarım mı çekilsin? Yırtılsın mı bir yerim? Bu hoşuna giderdi değil mi? Böylece Adalet geldiğinde elimden kaçabilirdin."

"Adalet olmayacak ki," dedim. "Otuz birde kalacak sayı. Uçuşkıran tüm tam insanları bitirdi. Şunu yap bakalım!" Ellerimi neredeyse çenemin hizasına kadar kaldırıp dizlerimle vurmaya

* 1946'da kurulan en büyük ve en bilinen yüksek IQ topluluğudur. (ç.n.)

devam ettim. Bedenimdeki endorfin yorgun düşse de bu meydan okumayı karşılamıştı. En azından biraz.

"Bunu yapmaya devam edersen kıçın ortadan ikiya ayrılacak," dedi Bernd. Aramızdaki en yaşlı kişi oydu, kel sayılırdı. Kalan saçları da kırlaşmıştı.

Kahkaha atınca durmak zorunda kaldım. Hamey de yatağında yatmış kıkırdıyordu.

"Otuz iki olacak," dedi Eye. "Yakında birini bulmazlarsa Kızıl Molly'yi sokarlar. O otuz ikinci *olur*. Kahpe yakında Cratchy'den döner, Uçuşkıran eğlencesi için daha fazla beklemek istemez."

"*O* olmasın!" dedi Fremmy.

"Sakın *o* gelecek deme!" diye bağırdı Stooks. İkisinin yüzünde de endişe vardı.

"Derim tabii." Eye yine hücresinin parmaklıklarına atlayıp onları sallamaya başladı. Bu en sevdiği egzersiz biçimiydi. "Tam işte o da, değil mi? Gerçi o devasa kaltağın... anası çirkinlik ağacından düşüp bütün suratını baştan sona sıyırtmış."

"Bir dakika," dedim. Korkunç bir fikre kapılmıştım. "Annesi..."

"Hana," dedi Hamey. "Güneş saatini ve hazineyi koruyan. Gerçi sen güneş saatine gidebildiysen işten kaytarıyor demektir. Uçuşkıran bundan hoşlanmayacak."

Dediklerine kulak veremedim. Hana'nın bir kızının olmasını inanılmaz bulmuştum, en çok da çocuğunun olması için onunla kimin yattığını hayal bile edemediğimden.

"Kızıl Molly... O da bir dev mi?"

"Annesi gibi değil," dedi Ammit koridorun aşağısından. "Ama iri. Cratchy'ye akraba görmeye gitti. Devlerin diyarı. Gelir, seni eline geçirirse tahta parçası gibi kırar. Bana yapamaz. Ben hızlı. O yavaş. Jackah şu bilmeceyi bilmez: Gençken uzun, yaşlıyken kısayım. Neyim ben?"

"Bir mum," dedi Jackah. "Bunu herkes bilir aptal."

Düşünmeden konuştum. "İşte bir mum, yatağa giden yolunu aydınlatacak. İşte bir balta, kafasını kesip koparacak."

Sessizlik çöktü. Sonra Eye, "Tanrılar, bunu nereden duydun?" dedi.

"Bilmem. Sanırım küçükken annem söylüyordu."

"Annen tuhaf bir kadınmış o zaman. Bir daha söyleme bunu, kötücül bir deyiş."

Derin Maleen'deki rutubetli, suların damladığı koridorun aşağısından Dommy öksürmeye başladı. Öksürdü. Öksürdü.

7

İki ya da üç gün sonra –tahmin yürütüyorum, zindanda zaman zaman gibi değildi– Pursey bize kahvaltımızı vermeye geldi ve bu sefer getirdiği gerçekten *kahvaltıydı*: Kalın iplerle birbirine bağlanmış sosisleri parmaklıkların arasından fırlattı. Bir ipte dokuz on tane vardı. Ben benimkini havada kaptım. Hamey kendisininkinin pis zemine düşmesine izin verdi, sonra alıp kaygısızca sosislerin üzerindeki pisliği silkeledi. Bir süre yemeğine bakıp sonra tekrar yere bıraktı. Radar'ın yaşlı ve ölmek üzere olduğu haliyle korkunç bir benzerlik gösteriyordu. Yatağına geri döndü, dizlerini göğsüne çekip duvara döndü. Karşımızda Eye hücresinin parmaklıklarının yanında çömelmişti, sosislerini ortadakinden yemeye başlamıştı, mısır dişlermiş gibi bir ileri bir geri giderek yiyordu. Ağzının çevresinde sakalı yağdan parlıyordu.

"Hadi Hamey," dedim. "Bir tanesini bari yemeye çalış."

"Yemezse bu tarafa at," dedi Stooks.

"Biz iki katı hızla hallederiz yemediğini," dedi Fremmy.

Hamey dönüp doğruldu, sosislerini kucağına aldı. Bana baktı. "Zorunda mıyım?"

"Yesen iyi olur İşe Yaramaz," dedi Eye. Onun sadece iki sosisi kalmıştı, iki uçtakiler. "Bunları verdiklerinde ne olduğunu biliyorsun."

Sosisler geldiğinde biraz sıcaksa bile artık soğumuşlardı ve ortaları çiğdi. İnternette karın ağrısı şikâyetiyle hastaneye giden

bir adam hakkında okuduğum hikâye geldi aklıma. Röntgende bağırsaklarında kocaman bir tenya olduğu ortaya çıkmıştı. Makalede nedenin az pişmiş yemekler yemesi olduğu yazıyordu. Bunu unutmaya çalıştım (pek de mümkün değildi ya) ve yemeye başladım. Kahvaltı sosislerinin ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordum: Oyun zamanı gelip çatmıştı.

Pursey koridorda geriye döndü. Ona yeniden teşekkür ettim. Durup erimiş ellerinden biriyle beni yanına çağırdı. Parmaklıklara gittim. Artık ağzı görevini gören gözyaşı delikten çatlak bir sesle fısıldayarak, "*Saşıı yığama!*" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Anlama..."

"*Saşıı yığama!*"

Sonra peşinden boş arabasını çekerek gitti. Kapı ardından kapandı. Sürgüler çekildi. Hamey'ye döndüm. Sosislerden birini yemeyi başarmıştı, ikinciden bir ısırık aldı, öğürüp eline tükürdü. Ayağa kalkıp atık deliğine fırlattı.

"Bana ne demeye çalıştığını anlamadım," dedim.

Hamey teneke kupamızı alıp yiyeceği elmayı parlatan bir adam gibi tişörtünden kalan paçavrayla sildi. Sonra yatağına oturdu. "Buraya gel." Battaniyeye vurdu. Yanına oturdum. "Şimdi kıpırdama."

Etrafına bakındı. Fremmy ve Stooks boktan minik hücrelerinin diğer ucuna çekilmişlerdi. Iota son sosisine yumulmuş, bitmesin diye yavaş yavaş yiyordu. Diğer hücrelerden çiğneme, geğirme, dudak şapırdatma sesleri geliyordu. Belli ki kimsenin bize bakmadığına karar veren Hamey parmaklarını açıp –yüzgeci değil de elleri olan tam bir insan olduğundan bunu yapabiliyordu– saçlarıma daldırdı. Geri çekildim.

"Yo, yo, Charlie. Kıpırdama."

Kafa derime kadar inip saçımı çekti. Toz bulutları saçıldı kafamdan. Pek utanmamıştım (bir hücrede yerdeki bir deliğe sıçıp işeyerek birkaç gün geçirince bu tip ince hisleri kaybediyor insan) ama bu kadar pis olduğumu fark etmek yine de korkunçtu. Kendimi Charlie Brown'ın arkadaşı Pig-Pen gibi hissediyordum.

Hamey kendi bulanık yansımamı görebileyim diye teneke kupayı kaldırdı. Yeni saç kesimini gösteren bir berber gibiydi ama kupa eğimli olmasının yanı sıra bereliydi, o yüzden şu eğlence yerlerindeki eğri büğrü gösteren aynalara benziyordu. Yüzümün bir tarafı büyük, diğer tarafı küçüktü.

"Görebiliyor musun?"

"Neyi?"

Kupayı eğdi ve saçımın Hamey'nin tozunu ovarak çıkardığı ön tarafının artık kahverengi olmadığını fark ettim. Sarıya dönmüştü. Aşağıda, rengini açacak güneşin bile olmadığı bu yerde, sarıya dönmüştü. Kupayı alıp yüzüme yaklaştırdım. Tam olarak anlamak zordu ama gözlerim de değişmiş gibiydi. Her zamanki gibi koyu kahve değillerdi de elaya dönüşmüş gibiydiler.

Hamey beni ensemden tutup ağzına yaklaştırdı. "Pursey, 'Saçını yıkama,' dedi."

Geri çekildim. Hamey bana baktı, gözleri –eskiden benimkilerin olduğu kadar kahverengiydi– kocamandı. Sonra beni yeniden yakınına çekti.

"Sen gerçek prens misin? Bizi kurtarmaya gelen misin?"

8

Ben cevap veremeden kapının sürgüleri yeniden açıldı. Bu sefer gelen Pursey değildi. İnce coplarla silahlanmış dört gece askeriydi. İkisi önden yürüyordu, kollarını önlerine uzatmışlardı, hücre kapıları iki tarafta da gıcırdayarak açıldı. "Oyun zamanı!" diye bağırdı biri cızırtılı, böcek gibi sesiyle. "Hadi oyuna ufaklıklar!"

Hücrelerimizden çıktık. Bu öcüler grubu arasında olmayan Aaron daha önce beni sağ tarafa doğru götürmüştü. Biz sola döndük, geziye giden çocuklar gibi otuz birimiz de ikişerli sıra halinde ilerledik. Ben en arkadan yürüdüm, eşi olmayan tek kişi

bendim. Diğer iki gece askeri de arkamdan yürüyordu. Başta duyduğum düşük voltaj sesine benzer boğuk çatırdama sesinin hayal gücümden kaynaklandığını sandım, etraflarını çevreleyen o güce değdiğim önceki zamanlar korkumu diri tuttuğundan böyle sanıyordum herhalde, ama hayal gücümden kaynaklanmıyordu. Gece askerleri elektrikli zombilerdi, ki bu bence bir rock grubu için aşırı iyi bir isim olurdu.

Hamey, Iota'yla beraber yürüyordu, Iota cılız hücre arkadaşıma omzuyla çarpıp onu sendeletiyordu. *Kes be* demek istemiştim ama ağzımdan, "Son ver bu yaptığına," çıktı.

Eye arkasını dönüp bana gülümsedi. "Kim öldü de seni tanrı yaptı?"

"Son ver," dedim. "Bu habis yerde dostun olan birine neden saygısızlık edesin?"

Bu hiç de Charlie Reade'in ağzından çıkacak bir şeye benzemiyordu. O çocuğun biraz önce ağzımdan çıkanlar yerine, *saçmalamayı kes*, demesi daha mümkündü. Ama bunları diyen bendim, Iota'nın gülümsemesinin yerini şaşkın ve düşünceli bir ifade aldı. İngiliz tarzı –büyük ellerinden birinin tersini alnına dayayarak– selam verdi, "Başüstüne efendim. Ağzın çamur doluyken bana nasıl emir yağdıracaksın görelim bakalım," dedi.

Sonra önüne döndü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Oyun Alanı. Ammit. Yıkanma. Kek. Gaz Lambaları.

1

Merdivenleri çıktık. Tabii ki çıktık. Derin Maleen'de tutsaksanız merdivenler bir yaşam biçimiydi. On dakika kadar çıktıktan sonra Hamey'nin nefesi kesilmeye başladı. Eye onu kolundan tutup beraberinde çekti. "Hadi hadi hadi! İşe Yaramaz! Bize ayak uydur yoksa baban seni azarlayacak!"

Geniş bir açıklığa ve çift kanatlı kapılara geldik. Bu boku yemiş alayın başını çeken iki gece askerinden biri ellerini yukarı

doğru kaldırdı ve kapılar savrulup açıldı. Kapının öte yanında daha farklı, daha temiz bir dünya vardı: daha çok parlaması için parlatılmış gaz lambalarıyla çevrili beyaz döşeli bir koridor. Koridor yukarı doğru eğimlenen bir rampaydı ve bu alışılmadık biçimde parlak ışıkta (gözlerimi kısmama sebep oluyordu ve bunu yapan tek kişi ben değildim) onlarca soyunma odasından tanıdığım kokuyu almaya başladım: klor, pisuvarlara ve dezenfekte eden ayak havuzlarına konanlar gibi.

O noktada "oyun zamanı"nın ne anlama geldiğini biliyor muydum? Evet, tabii ki. Adalet denen şeyin ne olduğunu anlıyor muydum? Kesinlikle. Hücrede yapabileceğimiz tek şey yemek yemek, uyumak ve konuşmaktı. Ullum'daki dindar topluluktan olduğum hikâyesini korumak için sorularımı özenle seçiyordum, konuşmaktan çok da dinliyordum. Ama o yukarı doğru çıkan koridor beni yine de büyülemişti, –hani neredeyse– spora aşırı önem verilen o kampüslerden birindeki en yeni ve şık spor merkezlerinden fırlamış gibi görünüyordu. Lilimar harabeye dönmüştü –onu bırak, tüm Empis yıkılmıştı– ama bu koridor harika görünüyordu ve koridorun sonundaki yerin de harika olacağını düşünüyordum. Belki buradan da harika. Yanılmamıştım.

Her birinin üstünde, tepesi kapalı gaz lambası olan kapıların yanından geçmeye başladık. İlk üçünde TAKIMLAR yazıyordu. Bir sonrakinde MALZEMELER. Beşincisinde HAKEMLER. Ama onun yanından geçerken (hâlâ sonu çekiyordum) gözucuyla baktığımda HAKEMLER yazısı, Kellin bana gösterdiğinde Polley'nin ehliyetinde gördüğüm runik harfler karmaşasına dönüştü. Yeniden HAKEMLER yazdığını görmeme yetecek kadar bir süreliğine başımı arkaya çevirdim ve ince cop omzuma indi. Çok sert değildi ama dikkatimi toplamama yetecek kadar sertti.

"Yürü ufaklık."

İleride koridor bembeyaz bir ışık içinde bitiyordu. Diğerlerinin peşinden oyun sahasına çıktım... ama ne saha. Tam da taklit etmeye çalıştığım Ullum taşralısı gibi etrafıma bakakaldım. Be-

nim dünyamla Empis arasındaki tünelden çıktığımdan beri bir sürü şok yaşamıştım ama o ana dek, *galiba rüya görüyorum*, diye düşünmemiştim hiç.

Dışardayken gördüğüm o plaka haznelerdeki büyük boy gaz lambaları birinci lig bir beyzbol takımının gurur duyacağı stadyumu çevrelemişti. Gökyüzüne mavi-beyaz ateşten ışıklar saçıyorlardı, bu ışık da her daim orada olan bulutlardan aşağı yansıyordu.

Gökyüzü. Dışardaydık.

Sadece bu da değil, gün bizim için yeni başlıyordu ama geceydi. Bizi ele geçiren iskeletler gün ışığında var olamıyorsa bu mantıklıydı ama normal uyuma-uyanma döngümün tersine çevrildiğini fark etmek yine de tuhaftı.

Toprak bir yoldan yürüyüp yaylanan bir zemini olan, yeşil çimlerle kaplı bir sahaya çıktık. Buna benzer bir sürü oyun sahasına –beyzbol, Amerikan futbolu– girmişimdir ama hiçbiri bu kadar kusursuz bir daire biçiminde değildi. Burada nasıl bir oyun oynanıyordu? Anlamamı sağlayacak bir şey yoktu ama aşırı popüler olmalıydı, döne döne içeri buraya gelen rüzgârgülü yollarına ve sahayı çevreleyip stadyumun dış çemberi boyunca yükselen kat kat koltuklara bakılırsa binlerce Empisli taraftarı çekmişti buraya.

Tam karşıda bulutların içine doğru yükselen üç yeşil kule tepesini gördüm. Sağ ve sol tarafımda taş kulecikler vardı. Kuleciklerin arasındaki siperlerin bazılarında yanan mavi örtüleriyle gece askerleri duruyordu, aşağı bize bakıyorlardı. Güneş saatine giderken stadyumun sadece üst kısmını görebilmiştim çünkü saat saray arazisinin arka tarafındaydı ve aşağıda kalıyordu.

Bir yerlerde –muhtemelen o üç yeşil ve cam kulenin altında– bir taht odası ve krallık odaları vardı. Geniş Gallien Yolu'ndaki dükkânlar gibi bu odalar da kodomanlar içindi. Bu stadyumun halk için önemli bir yer olduğunu düşündüm, oyun günlerinde o parlak renkli, rüzgârgülü yollardan içeri aktıklarını, Sahil'den

Deesk'ten, hatta belki Ullum'dan ve Yeşil Adalar'dan geldiklerini, sepet sepet yiyecek getirdiklerini ve takım marşları söyleyip tezahüratlar yaptıklarını hayal edebiliyor... İnce cop koluma indi, bu sefer daha sertçe. Arkamı döndüğümde kaşlarını çatmış yarı şeffaf bir suratın ardında sırıtan bir kafatası gördüm. "Malın önde gideni gibi ağzını açıp etrafa bakmayı kes! Koşma vakti ufaklık! Kaldır bacakları!"

Iota grubumuzu aşırı yeşil dairesel sahanın etrafını dolaşan kulvara götürdü. Diğerleri de ikişer üçer onun peşinden gittiler. Hamey en arkadaydı. Bunun şaşırtıcı bir yanı yoktu. Sahanın ön tarafı olduğunu tahmin ettiğim yerde büyük bir açık hava salonuna benzeyen bir loca vardı, şöyle havalısından bir avize olsa tam salon olacaktı. Guaranteed Rate Field'ın* alt sıralarındaki gibi yastıklı sandalyeler vardı, belli ki başköşe olan koltuğun iki yanına dizilmişlerdi. Bu koltuk sarayın arka girişini koruyan (tabii yemek yemediği ya da uyumadığı zamanlarda) Hana'nın tahtı kadar büyük değildi ama oturma yeri ekstra genişti ve kol kısımları dışa doğru açılıyordu, sanki orada oturma ayrıcalığı olan her kimse kıçından yukarısı steroidle şişirilmiş gibi iriydi. Koltuk boştu ama iki yanındaki yastıklı sandalyelerde altı kişi vardı, yanlarından koşarak geçerken bizi izliyorlardı. Güzel kıyafetler –yani çoğumuzun giydiği gibi paçavra olmayan şeyler– giymiş tam insanlardı bunlar. Biri kadındı, yüzü soluktu, sanırım bir çeşit makyaj vardı yüzünde. Yakası fırfırlı uzun bir elbise giymişti. Parmakları ve saç tokaları mücevherlerle parlıyordu. Locadaki herkes uzun bardaklardan bira gibi bir şey içiyordu. Adamlardan biri onlara baktığımı gördü ve kadehini bana kaldırır gibi öne uzattı. Hepsinin yüzünde hafif bir ilgiyle sıkkınlık karışımı bir ifade vardı. Onlardan anında nefret ettim, ancak ince coplarla kırbaçlanan bir tutsağın, kıçlarının üstüne oturup zaman geçiren bir avuç düzgün giyimli başıboş insandan nefret etmesi gibi.

---

* Chicago, Illinois'deki beyzbol stadyumu. (ç.n.)

Burası bu yavşaklar keyif sürsün diye yapılmadı, diye düşündüm. *Bunu nereden bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum işte.*

İnce cop indi üstüme, bu sefer gittikçe daha da kirlenen pantolonumun kıç kısmına. Ateş gibi yaktı. "Senden üstün olanlara bakmanın hoş karşılanmadığını bilmiyor musun?"

Bu böceğimsi, cızırtılı sesten de nefret etmeye başlamıştım. Tek bir Darth Vader'ı değil, onlardan koca bir sürüyü dinlemek gibiydi. Hızlanıp Stooks'u geçtim. Yanından geçerken bana bir Empis el hareketi çaktı. Ben de aynen karşılık verdim.

Derin Maleen arkadaşlarımın arasından zikzaklar çizerek geçtim, Tom bana dostça omuz attı, hafif çarpık bacaklı Ammit adında bir izbandut pek dostça olmayan şekilde omuz attı. "Önüne bak Ully," dedi. "Burada seni koruyabilecek bir tanrı yok. Onları hep ardında bıraktın."

Ammit'i ardımda bıraktım, hem de memnuniyetle. Hayat kötü huylu hücre arkadaşları olmadan da yeterince berbattı zaten.

Sahanın ortasında çocuk futbolundan hokeye kadar farklı spor antrenmanlarından tanıdığım malzemeler vardı. Ahşap demiryolu traverslerine benzer iki sıra vardı. Ancak top olabilecek yuvarlak kabartılarla dolu büyük bez çuvallar. Çuval beziyle sarılı bir sıra direk. Bunların her birinin üzerinde üstünkörü çizilmiş asık suratlar vardı. Empislilerin devirme standıydı belli ki. T şeklinde bir direkten sarkan, uçlarında halkalar olan ipler, yüksek bir tezgâh üzerinde duran ve bir tarafında saman balyası olan geniş bir tabla. Ayrıca balta saplarına benzer şeylerle dolu hasır bir sepet. Onların görünüşü hoşuma gitmemişti. Koç Harkness bize bazılarının sadistçe bulacağı antrenmanlar yaptırmıştı ama birbirimize sopalarla vurmak mı? Hayır.

Kulvarın özel locanın olduğu yerden sahanın tam karşısındaki kısmına eriştiğimizde grubun önüne eriştim. Iota'yla başa baş gidiyorduk, kafasını geriye yatırmış, göğsünü kabartmış, ellerini yanlarında sallayarak koşuyordu. Eline iki ağırlık alsa benim mahallemdeki forma girmeye çalışan orta yaşlı adamlardan farkı kalmayacaktı. Ah, bir de belki eşofman giyse.

"Yarışalım mı?" diye sordum.

"Ne? Sürtük Petra ve diğerleri kim kazanacak diye iddiaya girsin diye mi?" Başparmağıyla ferahlatan içkileriyle keyif süren düzgün giyimli tam insanları işaret etti. Aralarına yeni birileri daha katılmıştı. Tanrının düzenlediği bir kokteyl partisi gibiydi adeta. Grubun iki yanında birer gece askeri vardı. "Bu olmadan da endişelenecek yeterince şeyimiz yok mu?"

"Sanırım var."

"Sen aslında nerelisin Charlie? Ully falan değilsin sen."

Hamey'nin koşmayı bıraktığını görünce bu soruya cevap vermekten kurtuldum. Çeşitli antrenman malzemelerinin olduğu yığınlara doğru ağır ağır ilerliyordu, başını eğmişti, zayıf göğsü alçalıp yükseliyordu. Dövüş sopalarının (başka ne olabilirlerdi bilmiyordum) durduğu hasır sepetle kaşlarını çatmış, tabak suratlı devirme stantlarının arasında birkaç bank ve seramik –ufak fincanlar gibi– bardaklarla dolu bir masa vardı. Hamey bardaklardan birini alıp içti, tekrar masaya bıraktı, sonra kollarını bacaklarına yaslayıp, başını da aşağı eğerek oturdu. Masa bir gece askeri tarafından korunuyordu –belki masayla ilgileniyordu demek daha doğru– asker Hamey'ye baktı ama ona vurmak için harekete geçmedi.

"Sen deneme," diye pufladı Eye, "yoksa kanın akıncaya dek kırbaçlarlar seni."

"*Ona* neden bir şey demiyorlar?"

"Çünkü bu boku beceremediğini biliyorlar da ondan. O Bay İşe Yaramaz sonuçta, değil mi? Ama tam insan, o olmazsa sayımız yine otuza iner."

"Anlamıyorum... yani, Adalet başladığında, tabii başlarsa... ondan nasıl... dövüşmesini bekleyebilirler ki?"

"Beklemiyorlar zaten," dedi Eye, sesinde tuhaf bir ton fark ettim. Acıma olabilirdi. Belki de bir yoldaşlık hissi. Hamey'yi sevdiğinden değildi, sadece içinde bulunduğumuz durumu daha az seviyordu.

"Nefesin hiç kesilmez mi senin ufaklık? Bir tur daha, sonra İşe Yaramaz'la birlikte bankta oturacağım, istedikleri kadar kırbaçlasınlar."

Ona bir sürü spor yaptığımı söylemeyi düşündüm ama o zaman da bana ne tür bir spor yaptığımı sorabilirdi ve bu koca yeşil taso sahada ne spor yapıldığını bile bilmiyordum. "Formumu korudum. En azından buraya gelene dek. Bu arada bana ufaklık yerine Charlie diyebilirsin, tamam mı? *Onlar* bize ufaklık diyor."

"Charlie diyelim." Eye başparmağıyla Hamey'yi gösterdi, bankta otururken hüznün resmi gibi görünüyordu. "O zavallı armut sadece sıcak bir ceset. Ateşe atılacak biri."

Aslında *armut* dememişti, *ateşe atılacak biri* dememişti. Aklım kullandığı deyimleri böyle çevirmişti. "Hızlı biten bir karşılaşma görmek de hoşlarına gidiyor."

NCAA Big Dance basketbol turnuvasında bir numarayla on altı numaranın karşılaşması gibi, diye düşündüm.

Yine özel locanın önüne geliyorduk, bu sefer başparmağımla bizi izleyen düzgün giyimli tam insanları işaret etme sırası bendeydi. Bizi sadece birbirileriyle konuşmadıkları zamanlarda izliyorlardı tabii, çünkü konuştukları şey her neyse aşağıda oflayıp puflayarak koşan pasaklı kılıksızlardan daha önemliydi. Biz onların bir araya toplanması için bir bahaneydik sadece, bizim orada futbol antrenmanı izlemeye gelen adamlar gibi. Arkamızdakiler bitap düşmüştü, iki kişi daha –Double ve Yanno adında bir adam– Hamey'nin yanına banka oturmuştu.

"Kaç kişiler?"

"Ne?" Artık Iota da nefes nefeseydi. Ben hâlâ rahattım. "Elden'ın tebaası mı?" *Tebaa*'yı tırnak içine alır gibi vurgulamıştı. "Bilmem. Yirmi. Belki otuz. Belki birkaç tane daha vardır. Sürtük onlara üstünlük taslıyor çünkü Uçuşkıran'ın en sevdiği o."

"Petra mı?"

"He, o."

"Bu kadarlar yani?"

O cevap veremeden eski dost görünümlü düşmanım Aaron özel locanın altındaki bir yoldan aceleyle çıktı, ince copunu orkestrayı ilk şarkısına başlatacak bir şef gibi sallıyordu. *"Toplanın!"* diye seslendi. *"Herkes toplansın!"*

Iota sahanın ortasındaki malzemelere doğru koşmaya başladı, ben de onunla gittim. Tutsakların çoğu nefes nefese kalmıştı. Jaya ve Eris ellerini dizlerine dayayıp eğilmiş, nefeslerini toparlamaya çalışıyorlardı. Sonra onlar da minik bardakların durduğu masada diğerlerine katıldılar. Bardaklardan birini kafaya diktim. Büyük kısmı suydu ama içinde enerji veren ekşi bir şey daha vardı. Benim nefesim yerindeydi ama o minik bardağı içtikten sonra daha da rahat nefes alıyor gibi hissettim.

Aaron'ı da sayarsak şimdi sahada beş gece askeri vardı, önümüzde yarım bir çember oluşturmuşlardı. İki ayrı gece askeri özel locayı koruyordu. Siperlerden izleyenleri sayması parlak mavi auraları yüzünden kolaydı: on iki. Toplamda on dokuz gece askeri vardı yani, tam da dış kapıya koşarken beni ve Radar'ı kovalayan asker sayısı kadar. Burada olmayan ya da siperlerden birinden izleyen Kellin'i de eklersek yirmi. Toplamda bu kadar kişiler miydi? Öyleyse tutsakların sayısı gardiyanlardan fazlaydı. Eye'a bunu sormak istemedim çünkü Aaron beni izliyor gibiydi.

"İyi koştuk!" dedi Stooks.

"Seksten bile iyi geldi!" dedi Fremmy.

"Seninle yapılandan daha iyi değil ama," dedi Stooks.

"Evet," diye ona katıldı Fremmy, "İyi seks yaparım."

Bir bardak daha içmek için uzandım ama gardiyanlarımızdan biri çubuğunu bana uzattı. "Yo, yo, her müşteriye bir tane, ufaklık."

Her *müşteriye* bir tane, dememişti tabii.

2

Sonra oyun zamanı başladı, geneline bakıldığında futbol antrenmanı kadar ağır değildi. Sonu dışında tabii.

Önce toplar çıktı. Üç çuvalda toplam on altı tane vardı. Deniz topu gibi görünüyorlardı ama onlara ağırlık veren gümüşümsü bir maddeyle kaplıydılar. Bana sorsalar *gümüştü* zaten. Kendi topumda yamuk yumuk yansımamı görebiliyordum: pis surat, pis saçlar. Ne kadar pis gelse de saçımı yıkamamaya karar vermiştim. "Herkesi kurtarmaya gelen gerçek prens" olduğumu düşünmüyordum, kendimi bile kurtaramıyordum ben ama aralarından ayrışmak da istemiyordum. Sarayın işkence odasını görmüştüm ve orada misafir olmayı hiç istemiyordum.

On beşer kişilik iki sıra oluşturduk. Hamey grubun dışında bırakılmıştı, gardiyanlardan biri ince copuyla ona on altıncı topu havaya atıp tutmasını emretti. Hamey de canından bezmiş halde onun dediğini yaptı. Eğimli koridoru çıktığı ve statta kısmi bir tur attığı için hâlâ nefes nefeseydi. Ona baktığımı görünce bana gülümsedi ama gözleri ruhsuzdu. Alnına İLK ÖLEN BEN OLACAĞIM diye dövme yapsalar yeriydi.

Diğerlerimiz ağırlık toplarını –iki buçuk kilo kadarlardı– birbirimize attık. Pek bir zorluğu yoktu, kollar ve üst beden için ısınma antrenmanıydı sadece ama tutsak arkadaşlarımın çoğu belli ki eski hayatlarında atletik yatkınlıkları olan insanlar değildi, topu çok sık ellerinden düşürüyorlardı. Acaba çoğu Kelebek Krallığı (kelime oyunu yapmaya pek çalışmamıştım aslında ama oldu) devrilmeden önce Citadel denen yerde beyaz yakalı dengi işlerle mi meşguldü? Bazıları formdaydı, birkaçı ne yaptığını biliyordu –bunlardan biri Eye'dı, biri Eris, diğerleri de Tom ve Ammit– ama geri kalanlar bayağı beceriksizdi. Koç Harkness olsa onlara ağır ayak derdi. Fremmy ve Stooks ağır ayaktı, Jaya ve Double da. Dommy iriydi ama öksürüğü vardı. Bir de Hamey vardı, ki Iota'nın dediği gibi işe yaramazdı.

Ben Iota'yla eşleşmiştim. Topu yumuşakça, avcunun üst kısmıyla iterek karpuzlama atıyordu, ben de aynı şekilde attım. Topu birer kez attıktan sonra birer adım geri çekilerek devam etmemizi söylemişlerdi. On dakika boyunca birbirimizden uzaklaşarak topu atıp tuttuktan sonra yeniden koşmak için kulvara gönderildik. Hamey elinden geleni yaptı ama kısa süre sonra yavaşlayıp yürümeye başladı. Bu sefer yavaş bir koşu tutturmuştum, ağırdan alıyordum. Ammit bana kolayca yetişti, gerçi çarpık bacakları yüzünden hafif dalgada sağa sola sallanan bir römorkör misali sallanıyordu. Özel locanın önünden geçerken birdenbire dönüp bana yeniden çarptı, ama bu sefer dokundurmamıştı, sağlam bir omuz geçirmişti. Hiç beklemiyordum, yere serildim. Jaya üstüme takıldı ve dizlerinin üstüne düşüp acıyla homurdandı. Diğerleri etrafımızdan dolaştı.

Sonunda locadaki kodamanların dikkatini çekebilmiştik. Jaya ve bana bakıyor, bizi gösterip bir filmdeki abartılı komedi sahnesini izlerken Andy, Bertie ve benim yapacağımız gibi gülüyorlardı.

Jaya'nın kalkmasına yardımcı oldum. Dirseklerinden biri kanıyordu. İyi olup olmadığını sordum. İyi olduğunu söyledi, sonra gece askerleri ince copları havada bize yaklaşınca kalkıp koşmaya devam etti. "Dokunmak yasak ufaklık! Yo, yo, yo!" Elimi kaldırdım, kısmen anladığımı göstermek için ama asıl yüzüme bir tane indirmeye karar verirse vuruşunu engellemek için.

Gece askeri bir adım geri çekildi. Ammit'e yetiştim. "Bunu neden yaptın?"

Cevabı yıllarca beraber spor yaptığım, sözüm ona alfa olan taş kafalılardan –ki bir sürülerdi– duyabileceğim bir cevaptı. Özellikle lisede spor yaptıysanız o tipi bilirsiniz. Yirmi veya otuzlarında antrenman yapılırken tel örgülerin orada takılan, bira göbeği yapıp eski parlak günlerinden bahseden adamlara dönüşür bunlar. "Canım öyle istedi."

Bu Ammit'in bir ders alması gerektiğini gösteriyordu. Dersini almazsa çarpmalar, itmeler, çelme takmalar asla bitmezdi.

Tek bir tur attıktan sonra halkalara gönderildik, halkalarda kendimizi yukarı çekmemizi istiyorlardı. Arkadaşlarımın yarısı beş tane çekebildi, altı yedisi ancak bir iki çekebildi, ben on iki kez çektim ve sonra da aptal gibi gösteriş yapmaya karar verdim. "Şunu izleyin!" dedim Eye ve Hamey'ye.

Kendimi yukarı çekip geriye doğru takla atar gibi yaptım, bacaklarımı başımın üstünden geriye attım, tam üç yüz altmış derece döndüm. Tam yere inmiştim ki belime bir kırbaç indi, hem de sertçe. Önce acıyı hissettim, sonra yanmayı, içime işlemesini.

"Numaralar yasak!" diye bağırdı Aaron bana. Öfkesi yüzünden aurası daha da parlamıştı, –zaten kırılgan olan– insan yüzü neredeyse tamamen kaybolmuştu. Ufak bir bilgi geçeyim: Yaşayan ölülerce tutsak olarak tutulmaya elbet alışacağınızı düşünebilirsiniz ama insan asla alışamıyor. "*Numara yapma!* Bileğini ya da bacağını kırarsan derini *yüzerim*!"

Ona yere çömeldiğim yerden, dişlerimi göstererek baktım, sol elimin parmaklarıyla yerden destek alıyordum. Aaron bir adım geri çekildi ama korktuğundan değil. Boktan sopasını sallamak için daha çok alanı olsun diye. "Bana saldırmak mı istiyorsun? Saldır! Ders almak istiyorsan veririm!"

Başımı iki yana salladım, pis saçlarım alnıma çarptı, çok yavaşça ayağa kalktım. Ondan iriydim ve en az kırk beş elli kilo ağırdım –o resmen kemik torbasıydı– ama aurası onu koruyordu. Çarpılmak istiyor muydum? İstemiyordum.

"Özür dilerim," dedim, bir an teşekkür ettiğimde Pursey'nin şaşırdığı gibi o da şaşırmış göründü gözüme. Diğerlerine katılmamı işaret etti.

"*Koşun!*" diye bağırdı. "*Koşun maymunlar!*"

Maymun dememişti, aklım böyle çevirmeyi yakıştırmıştı. Kulvarda koştuk (bu sefer Hamey denemedi bile), biraz daha güç veren sudan içtik, sonra da devirme standına gönderildik.

Aaron geri çekildi. Onun yerini diğer gece askerlerinden biri aldı. "Düşmanını öldüren ilk kişi kekini alacak! İlk katil keki alır! Öne çıkıp direğinizi seçin!"

Otuz bir kişiydik ama sadece on iki devirme standı vardı. Eye bileğimi tutup, "Önce nasıl yapıldığını izle," diye homurdandı.

Bu yardım tavsiyesi beni şaşırtmıştı ama dünden razıydım. Ödül kek olunca tutsak arkadaşlarımdan on ikisi hemen öne çıktılar ve seçtikleri çuval bezine sarılı direklere dokundular. Aralarında Eris, Fremmy ve Stooks, Double ve Ammit vardı.

"Şimdi *geri* çekil!"

Masaya kadar geri çekildiler.

"Düşmanını öldür!"

Öne doğru koşturdular. Yarısından çoğu çarpışmadan önce biraz yavaşladı, gün gibi ortada değildi ama ben gördüm. Üçü direklerine son sürat çarptılar. Eris sert vurdu ama zayıftı, direğinin tepesindeki kötü kötü bakan levha sadece sallandı. Son anda yavaşlamayan adama da aynısı oldu. Adı Murf'tü. Ammit'in vuruşu şüpheye yer bırakmıyordu. Surat direğin tepesinden uçup üç metre ilerde yere düştü.

"Kek verin!" diye duyurdu Aaron. "Kek kazandı!"

Özel locadaki seyirciler beyaz yüzlü kadının önderliğinde tezahürat ettiler. Ammit yumruk yaptığı ellerini kaldırıp onlara eğilerek selam verdi. O tezahüratların bariz biçimde alaycı havasının farkına vardığını sanmıyorum. Derler ya, kafası basan biri değildi pek.

İlk on ikinin yerini yeni bir on ikili aldı, ama Eye beni yine bileğimden tuttu, ben de sözünden şaşmadım. Bu sefer kimse tabağı deviremedi. Eye, Hamey, Jaya ve ben son gruptaydık.

"Geri çekil!"

Çekildik.

"Düşmanını öldür!"

Sağ omzumu –güçlü omzumu– eğerek hiç düşünmeden kendi direğime doğru koştum. Direğe kaşlarını çatmış suratı uçurtacak kadar sert vuracağıma bayağı emindim, omuzluğum olmasa bile bunu yapabilirdim ama bazılarının yaptığını gördüğüm gibi son anda yavaşladım. Levham sanki sallanmadı bile ama Iota'nın-

ki yerinden fırlayıp neredeyse Ammit'inki kadar ileri düştü. Bu sefer özel locadaki kimse tezahürata zahmet etmedi, yine kendi konuşmalarına dalmışlardı.

Aaron özel locanın altındaki yola çekilmişti, Kellin de onun yanındaydı. Bugün üzerinde ropdöşambrı yoktu; Yüce Lord aurasının üstüne dar, fitilli bir pantolon ve açık yakalı beyaz bir gömlek giymişti. Beraber bize doğru yürüdüler, antrenman malzemelerini ve üstünde içecek olan masayı gördüğümde yaşadığım *dejavuya* kapıldım yine. Kellin ve Aaron koç ve yardımcısı gibiydi. Bu sadece tutsakların egzersiz yapması için ayrılan bir süre değildi, ciddi bir işti. Adalet yapılacaktı ve sanırım Kellin ve Aaron ortaya iyi bir gösteri çıkarmaktan sorumlu olan kişilerdi.

"Sopalar!" diye bağırdı Aaron. *"Sıra sopalarda!"*

Bunu duyan locadaki tam insanlar şimdi bizimle daha ilgiliydi. Siperlerden izleyen gece askerleri bile dikkat kesilmişti.

Dövüş sopalarının durduğu hasır sepete gittik. Japonların kullandığı dövüş sopalarına benziyorlardı ama kabza kısmı yoktu, yaklaşık bir metre boyundaydılar ve iki tarafı da uçlara doğru sivrileşiyordu. Ahşabı beyaz, pürüzsüz ve sertti. Alıçtan, diye düşündüm. Birinci lig beyzbol sopaları gibi.

Kellin, Eris'i işaret etti. Eris öne çıkıp sopalardan birini aldı. Sonra Hamey'yi işaret etti, bu içimi bir parça sızlattı. Hamey bir sopa alıp iki eliyle sivri ucunu tuttu. Eris kendininkini tek eliyle tutmuştu. *Savunma* ve *hücum*, diye düşündüm. İkisi de heyecanlı görünmüyordu ama Hamey korkmuş gibiydi. Korkmakta haklı olduğunu düşündüm.

"Düşmanını öldür!" diye bağırdı Aaron, sesi her zamankinden daha da cızırtılıydı.

Eris sopasını savurdu. Hamey onu savuşturdu. Eris yandan saldırdı Hamey yine onu engelledi ama zayıfça, Eris tam gücüyle savursa (ki öyle yapmıyordu) muhtemelen onun ayağını yerden keserdi.

"İndir onu!" diye haykırdı Kellin. "İndir onu işe yaramaz kahpe, yoksa ben seni indiririm!"

Eris sopayı aşağıdan savurdu. Hamey bu sefer onu engellemek için çabalamadı, Eris onun ayaklarını yerden kesti. Hamey nefesi kesilerek küt diye çimlere düştü. Locadaki tam insanlar daha da coşkuyla tezahürat ettiler. Eris eğilip onlara selam verdi. Locanın onun yüzündeki tiksintiyi göremeyecekleri kadar uzakta olmasını diledim.

Aaron ince copuyla Hamey'nin kıçını ve bacaklarını kırbaçladı. "Kalk! Kalk bok çuvalı! Kalk!"

Hamey güçlükle ayağa kalktı. Yanaklarından yaşlar akıyordu, burnundan iki yol halinde sümük sarkıyordu. Aaron bir kez daha vurmak için ince copunu kaldırdı ama Kellin başını bir kez sallayarak onu durdurdu. Hamey'nin tek parça halinde kalması gerekiyordu, en azından yarışma başlayana dek.

Eris'i başka bir rakiple karşılaşması için orada tuttular. Herkes rakibi savuşturuyordu ama kimse sert vurmuyordu. Onlar çekildiler ve yerlerini yeni bir ikili aldı. Böyle sürüp gitti, bolca ittirme, savurma, savuşturma vardı ama artık *indir onu* ya da *düşmanını öldür* gibi haykırışlar yoktu. Ama Stooks ve Fremmy tembel davrandıkları için başka bir gece askeri tarafından kırbaçlandı. Kırbaçları yerkenki hallerine bakılırsa bu ilk seferleri değildi.

Eye Tom'la kapıştı, Bernd Bult'la, sonunda sadece ben ve Ammit kaldık. Tahminimce Aaron koşarken Ammit'in bana omuz attığını görmüş ve bizim karşılaşmamızı istemişti. Belki de Kellin sahaya gelmeden önce artık neredeyse oradan görmüştü.

"Sopalar!" diye bağırdı Aaron. Tanrım, o cızırtılı sesinden nefret ediyordum. "Siz ikiniz! Sopalar! Bakalım ne yapacaksınız!"

Ammit kendi sopasını ucundan tuttu: hücum. Gülümsüyordu. Ben kendiminkini iki ucundan, önümde çaprazlayarak tuttum, onun darbelerini savuşturmak istiyordum. En azından başlangıçta. Ammit bunu daha önce de yapmıştı ve yeni çocuğun sorun yaratacağını sanmıyordu. Belki haklıydı. Belki de değildi. Görecektik.

"*Düşmanını öldür!*" Bu sefer bağıran Kellin'di.

Ammit hiç tereddüt etmeden üzerime atıldı, çarpık bacaklarında sağa sola sallanarak ilerliyordu, beni içecek masasıyla diğer dövüş ikililerinin maçlarından sonra kaldırdıkları dövüş sopalarının olduğu sepet arasında sıkıştırmayı umuyordu. Sopasını kaldırıp savurdu. Hiç de kendini tutarak vurmamıştı, bana beyin sarsıntısı ya da daha beterini geçirtmek istemişti. Beni ortadan kaldırmak bir bakıma mantıklıydı. Cezalandırılabilirdi ama zindanın nüfusu tekrar otuza düşerdi, böylece Adalet iki tam insan daha bulunana dek ertelenirdi. Bunu takım için yaptığı bir fedakârlık olarak bile görüyor olabilirdi ama buna inanmıyordum. Artık sebebi her neyse Ammit benden hoşlanmadığına kanaat getirmişti.

Hafif çömelip kendi dövüş sopamı kaldırdım. Kafam yerine sopaya vurdu. Doğrulup onun sopasını ittim ve onu gerilettim. Özel locadan belli belirsiz bir alkış sesi duydum. Sepetle masanın arasından çıkıp üstüne yürüdüm, onu kalan hızımı kullanabileceğim açıklık alana çıkmaya zorladım. Pek halim yoktu, kabul, ama o çarpık bacaklarla Ammit de pek tazı sayılmazdı.

Sopasını önce sol, sonra sağ tarafıma savurdu. Açıklıkta olduğumuz için şimdi kolayca onu savuşturabiliyordum. Ve öfkelenmiştim. Çok hem de. Christopher Polley'nin bir elini kırdığım, onu dövdüğüm ve sonra diğer elini de kırdığım zamanki gibi öfkelenmiştim. Annem öldükten sonra içkide teselli bulan babama öfkelendiğim gibi öfkelenmiştim. Onu rahat bırakmıştım, babamın içmesinden (pek) şikâyet etmemiştim ama o öfkeyi farklı biçimlerde yansıtmıştım. Bazılarını size anlattım, bazılarını anlatmaya çok utanıyorum.

Çimende yürüyerek, eğilerek ve vuracak gibi yaparak daire çizdik. Tutsaklar sessizce izliyordu. Kellin, Aaron ve diğer gece askerleri de. Özel locada kokteyl partisi sohbetleri kesilmişti. Ammit'in nefesi kesilmeye başlamıştı, sopayı artık öyle hızla savuramıyordu. Artık gülümsemiyordu da, bu iyi bir şeydi.

"Hadi," dedim. "Gelsene göt herif. Bakalım ne yapabileceksin?"

Öne doğru atıldı, sopasını başının üstünde kaldırmıştı. Ellerimden birini sopada aşağı kaydırdım ve arka tarafıyla onun karnına, hemen kasıklarının üstüne vurdum. Onun darbesi omzuma indi ve omzumu uyuşturdu. Geri çekilmedim ama. Sopamı indirip sol elimle çaprazına uzandım ve onun sopasını elinden kaptım. Sopayla bacaklarına vurup geri çekildim, sonra da savururken kendi kalçamdan güç alarak onun kalçasına vurdum, beyzbolda topu yerden çaprazlamasına sahanın dışına atmaya çalışır gibi.

Ammit acıyla haykırdı. "Pes! Pes ediyorum!"

Bağırmasına aldırmadım. Yeniden sopayı savurdum ve onun koluna vurdum. Dönüp kaçmaya başladı ama nefesi tükenmişti. Hem de o çarpık bacaklarla koşmaya çalışıyordu. Kellin'e baktım, omuz silkip *nasıl istersen öyle yap* der gibi elini eski düşmanıma doğru savurdu. En azından ben öyle anladım. Ammit'in peşine düştüm. Size bana omuz atmasını ve düştüğümde locadaki tam insanların bana gülmesini düşündüğümü söyleyebilirim. Jaya'nın bana takılıp yere serilmesini düşündüğümü söyleyebilirim. Hatta başka kimsenin yeni çocuğa bulaşmamasını sağlamaya çalıştığımı bile söyleyebilirim. Ama bunların hiçbiri doğru olmaz. Diğerleri bana düşmanlık etmemişti, belki Eye dışında, ama o da beni biraz tanımadan önceydi.

Sadece bu adamın ağzına sıçmak istiyordum.

İki kere kıçına vurdum, sağlam darbeler indirdim. İkinci vuruşumda dizlerinin üstüne çöktü. "Pes! Pes! *Pes ediyorum!*"

Dövüş sopamı başımın üstüne kaldırdım ama indiremeden Yüce Lord dirseğimden yakaladı. O korkunç elektrik kablosuna dokunma hissi sardı beni yine, tüm gücümün içimden emildiğini hissettim. Beni tutmaya devam etse dış kapıda olduğu gibi bayılırdım ama bıraktı.

"Yeter."

Ellerimi açtım ve sopayı bıraktım. Sonra bir dizimin üstüne çöktüm. Özel locadakiler alkışlıyor, tezahürat ediyordu. Görü-

şüm bulanmıştı ama yanağında yara izi olan uzun bir adamın beyaz yüzlü kadına fısıldadığını, o arada da öylesine memelerinden birini avuçladığını gördüm.

"Ayağa kalk Charlie."

Kalkmayı başardım. Kellin, Aaron'a başıyla işaret etti.

"Oyun zamanı bitti," dedi Aaron. "Birer bardak daha için."

Diğerlerini bilmem ama benim o suya çok ihtiyacım vardı.

3

Gardiyanlar bizi takım odalarından birine götürdü. Benim alışık olduğum standartlara göre büyük ve lüks bir odaydı. Tavanda elektrikli ışıklar vardı ama belli ki o külüstür jeneratöre bağlı değildiler, yerlerine gaz lambaları konmuştu. Yerler ve duvarlar beyaz karolarla kaplı ve tertemizdi, en azından biz pisliğimizi içeri getirene dek... bir de sopa dövüşünün sebep olduğu çeşitli kan lekelerini. Burayı muhtemelen gri insanlar temiz tutuyor, diye düşündüm, gerçi o an hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Çiş yapabileceğimiz akan bir su oluğu vardı, birkaç adam buraya işedi. İki uçta ortası delik porselen oturaklar vardı. Bunların kadınlar için olduğunu tahmin ediyordum, ama ne Jaya ne de Eris onlardan faydalandı. Onlar da erkekler gibi hiçbir utanç emaresi göstermeden üstlerini çıkardılar. Jaya birkaç sopa darbesi yemişti ve kaburgaları morarmaya başlamıştı.

Odanın bir tarafında takım üyelerinin bir zamanlar malzemelerini koyduğu (tabii bizim oralara koyabileceğimiz hiçbir şeyimiz yoktu) ahşap dolaplar vardı. Diğer tarafta yıkanmamız için sıralanmış uzun bir raf boyunca dizili kovalar duruyordu. Her birinin içinde bir bez yüzüyordu. Sabun yoktu.

Çeşitli ağrı ve acılar karşısında –çoğu ince cop darbesinden kaynaklıydı– yüzümü buruşturarak tişörtümü çıkarttım. En kötüsü belimdeydi. Onu göremiyordum ama artık kuruyan ve yapış yapış olan kanı hissedebiliyordum.

Birkaç kişi çoktan kovalara gitmiş, üst bedenini yıkamaya başlamıştı, birkaçı geri kalan yerlerini de yıkamak için pantolonunu da indirmişti. Yıkanmanın o kısmını atlamayı düşündüm ama Empis'te, Fransa'daki gibi (en azından mânilere bakılırsa) iç çamaşırı giymediklerini görmek ilginçti.

Ammit topallayarak yanıma yaklaştı. Gardiyanlarımız bizimle beraber odaya girmemişlerdi, bu da rövanş isterse bizi ayıracak kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. Benim için hava hoştu. Üstüm çıplak ve günlerdir (o noktada belki haftalardır) biriken kir tabakasıyla kaplı halde eğilip yumruklarımı kaldırdım. Derken inanılmaz bir şey oldu. Eye, Fremmy, Stooks ve Hamey bir sıra halinde bana siper oldular ve Ammit'in karşısına dikildiler.

Çarpık bacaklı adam başını iki yana salladı ve başı ağrıyormuş gibi avcunu alnına bastırdı. "Yo, yo. Başta inanmamıştım ama artık inanıyorum. *Bir ihtimal* inanıyorum. Sen gerçekten..."

Iota öne çıkıp o sözünü bitiremeden bir eliyle Ammit'in ağzını kapattı. Diğer eliyle de stadyumun –ve hizmet verdiği şehir– hâlâ kullanıldığı günlerde belki de içeriyi ısıtmak için kullanılan ızgarayı işaret etti. Ammit onun bakışlarını takip edip başını salladı. Acı çekerek önümde bir dizinin üstüne çöktü ve elini yine alnına dayadı.

"Özür dilerim Charlie."

Ağzımı önemli değil demek için açtım ama, "Özrünü sevinçle kabul ediyorum. Kalkabilirsin Ammit," deyiverdim.

Şimdi hepsi bana bakıyordu, diğerlerinden bazıları da ellerini alınlarına koymuştu (Iota koymamıştı, henüz değil). Hepsinin başı ağrıyor olamazdı, o zaman bu bir saygı göstergesi olmalıydı. Baştan sona gülünç bir şeye inanıyorlardı. Yine de..."Yıkan Charlie," dedi Gully. Bir elini kovalardan birine doğru uzattı. Anlamadığım sebeplerden ötürü Eris çömelmiş raf boyunca yan yan yürüyor, ellerini rafın altında gezdiriyordu. "Hadi. Temizlen."

"Saçlarını da," dedi Eye. Ben tereddüt edince de, "Sorun olmaz. Görmeleri gerek. Benim de görmem gerek," dedi. Sonra ekledi. "Ağzına çamur tıkacağımı söylediğim için üzgünüm."

Ona alınmadığımı söyledim, bu tip sataşmalara çok alışık olduğumu eklemeye zahmet etmedim. Spora has bir şey de değildi bu tip laflar, erkeklere has bir şeydi.

Kovalardan birine gidip suda yüzen bezi sıktım. Yüzümü, ensemi, koltukaltlarımı ve karnımı yıkadım. Benim temizlenmemi izleyen seyirciler olduğunun gayet, acı verici biçimde, farkındaydım. Elimin eriştiği her yeri temizlediğimde Jaya bana arkamı dönmemi söyledi. Döndüm, sırtımı yıkadı. Halkalarda geriye takla attığım için Aaron'ın vurduğu yerde açılan kesiğin etrafını nazikçe sildi ama yine de irkildim.

"Yo, yo," dedi. Sesi nazikti. "Kımıldama Charlie. Kiri yaradan çıkarayım ki sonra iltihap toplamasın."

İşini bitirdiğinde kullanılmayan kovalardan birini işaret etti. Sonra saçımı karıştırdı ama bir an sonra elini sıcak bir şeye dokunmuş gibi geri çekti.

Emin olmak için Iota'ya baktım. Başıyla onayladı. Daha fazla beklemeden kovayı alıp başımdan aşağı döktüm. Su nefesimi kesecek kadar soğuktu ama iyi geldi. Ellerimi saçlarımdan geçirdim, çamur ve kumlarını döktüm. Ayağımın dibinde biriken su çok pisti. Saçımı mümkün olduğunca parmaklarımla geriye doğru taradım. *Uzamış*, diye düşündüm. *Hippilere benziyorum herhalde*.

Otuzu birden bana bakıyordu. Bazılarının ağzı gerçekten açık kalmıştı. Eye avcunu alnına koydu ve diz çöktü. Diğerleri de ona uydular. Nasıl hayretler içinde kaldığımı kelimelerle anlatamam.

"Ayağa kalkın," dedim. "Sandığınız kişi değilim."

Ama bunun doğru olduğundan emin değildim.

Ayağa kalktılar. Eye yanıma gelip kulağımın üstüne düşen bir tutam saçı tuttu. Çekti –ah– ve bana avcundaki saçları göster-

di. Saç tutamı, ıslakken bile, gaz lambalarının ışığında parlıyordu. En az Bay Bowditch'in altın saçmaları kadar parlaktı.

"Peki ya gözlerim?" diye sordum. "Gözlerim ne renk?"

Iota burnu burnuma değecek kadar yaklaşıp gözlerini kıstı. "Hâlâ ela. Ama hâlâ değişim aşamasında olabilirler. Elinden geldiğince yerde tut gözlerini."

"Pislikler yere bakmamızı istiyor zaten," dedi Stooks.

"Buna *bayılıyorlar*," dedi Fremmy.

"Birazdan bizi almaya gelirler," dedi. "Char... pardon Prens Charlie, izin verir..."

"Ona böyle seslenme!" dedi Tom. "Asla! Öldürülmesini mi istiyorsun? Charlie de, her zaman Charlie deyin!"

"Pardon," diye fısıldadı Eris, "bunun için de kusura bakma ama yapmak zorundayım."

Eris rafın altından siyah yapış yapış bir çeşit yağ ve toz karışımı toplamıştı bir sürü.

"Eğil. Çok uzunsun."

Tabii ki uzunum, diye düşündüm. *Uzunum, açık tenliyim, şimdi sarışınım, hatta yakında mavi gözlüyüm. Disney animasyonlarından fırlamış yakışıklı ve cesur bir prensim.* Öyle yakışıklı ya da cesur hissettiğimden değildi, tüm bunlar çok saçmaydı. Hangi Disney prensi arabanın ön camına bok sıvar ya da maytapla posta kutusunu patlatırdı ki?

Eğildim. Çok nazik davranarak ellerini saçlarımdan geçirdi, saçlarımı yeniden kirletti, koyu renge boyadı. Parmaklarını kafamın üzerinde hissetmenin beni biraz heyecanlandırmadığını söyleyemem. Eris'in yanaklarında beliren renge bakılırsa bu açıdan yalnız da değildim.

Kapı yumruklandı. Gece askerlerinden biri bağırdı. "Oyun zamanı bitti! Çıkın! Hadi! Bir daha söylemeyeceğim ufaklıklar!"

Eris geri çekildi. Bana baktı, sonra da Eye, Jaya ve Hamey'ye döndü.

"Bence oldu," dedi Jaya alçak sesle. Olduğunu umuyordum. Yüce Lord'un odasına bir daha gitmek istemiyordum.

Ya da işkence odasına. Beni oraya gönderirlerse içimden her şeyi anlatmak gelirdi... ve sonunda anlatırdım. İlk olarak nereden geldiğimi. Yolda bana kimlerin yardım ettiğini, onların nerelerde yaşadıklarını. Sonra diğer tutsakların benim kim olduğumu sandığını. *Ne* olduğumu anlatırdım.

Onların boktan kurtarıcısı olduğumu söylerdim.

4

Derin Maleen'e döndük. Gece askerleri kollarını uzatınca hücre kapıları kapanıp kilitlendi. Havalı bir numaraydı bu. Başka nasıl numaraları olduğunu merak ediyordum. Tabii isterlerse karşılarındakini elektrikle çarpmak dışında.

Hamey bana hücrenin kendine ait tarafından –benden mümkün olduğunca uzakta durarak– kocaman gözlerle bakıyordu. Ona bana bakmayı kesmesini söyledim, beni geriyordu. "Özür dilerim Pr- Charlie," dedi.

"Bundan daha iyi saklamalısın," dedim. "Deneyeceğine söz ver."

"Söz."

"Bildiğini sandığın şeyleri kendine saklama konusunda biraz daha çabalasan iyi olur."

"Şüphelendiğimi kimseye anlatmadım."

Omzumun üstünden bakınca Fremmy ve Stooks'un yan yana durmuş, kendi hücrelerinden bize baktığını gördüm ve dedikodunun nasıl yayıldığını anladım. Bazı hikâyeler (siz de bilirsiniz) paylaşmamak için fazla iyidir.

Dört sürgü çekildiğinde hâlâ ağrı ve acılarımın dökümünü çıkarıyordum. Pursey girdi içeri, metal bir tabakta koca bir dilim kek vardı. Tipine bakılırsa çikolatalı kekti. Midem ağıt yakarcası-

na guruldadı. Keki koridorun ilerisine, Ammit'in Gully'yle paylaştığı hücreye götürdü.

Ammit parmaklıkların arasından uzanıp kekten koca bir parçayı kopardı. Ağzına attı, sonra (bariz bir üzüntüyle) "Kalanı Charlie'ye ver. Beni sopayla dövdü. Kafa göz daldı."

O böyle dememişti, ben öyle duymuştum. Annemin arkadaşı Hedda'yla remi kâğıt oyununu oynadıktan sonra söylediği bir şeydi bu. Hedda ona bazen kafa göz dalardı, bazen kıçını tekmelerdi, bazen de tokatlayıp gönderirdi. Bazı cümleleri asla unutmuyor insan.

Pursey geldiği yönden döndü, kek hâlâ tabaktaydı, o büyük parçası gitmişti tabii. Hevesli gözler keki izliyordu. Dilim o kadar büyüktü ki Pursey parmaklıkların arasından geçirebilmek için tabağı yan çevirmek zorunda kalmıştı. Ben de yere düşmesin diye keki elimle tabağa bastırdım, sonra da üstündeki kremayı yaladım. Tanrım, öyle güzeldi ki, tadını hâlâ alabiliyorum.

Bir ısırık alacak oldum (kendime Hamey'ye, hatta belki biraz da yan taraftaki Komedi İkilisi'ne vermeye söz verdim) ama tereddüt ettim. Pursey hâlâ hücrenin önünde duruyordu. Ona baktığımı görünce zavallı erimiş elinin avcunu gri alnına dayadı.

Ve dizinin üstüne çöktü.

5

Uyudum ve rüyamda Radar'ı gördüm.

Krallık Yolu'ndan şehre girmeden önceki geceyi geçirdiğimiz depoya doğru hızlı hızlı yürüyordu. Arada bir duruyor, sızlanarak beni arıyordu. Bir keresinde az daha geri dönecekti ama sonra yoluna devam etti. *Akıllı köpek*, diye düşündüm. *Güvenli bir yere gitmeye çalış.*

Aylar bulutların ardından çıktı. Kurtlar anında ulumaya başladı. Radar yürümeyi bırakıp koşmaya başladı. Uluma sesleri git-

tikçe yükseliyor ve yaklaşıyordu. Rüyamda Krallık Yolu'nun iki yanından sinsice yaklaşan alçak gölgeleri görebiliyordum. Gölgelerin kırmızı gözleri vardı. *Burası rüyaların kâbuslara dönüştüğü yer,* diye düşündüm ve kendime uyan dedim. Bir kurt sürüsünün –iki taraftan *iki* sürünün– yıkık mahallenin sokak ve dar yollarından fırlayıp arkadaşıma saldırdığını görmek istemiyordum.

Rüya kayboldu. Hamey'nin inlemelerini duyabiliyordum. Fremmy ve Stooks yan hücrede bir şeyler mırıldanıyordu. Ben tamamen gerçekliğe dönemeden harika bir şey oldu. Geceden daha da karanlık bir bulut Radar'a doğru ilerledi. Kaçan ayların altından geçerken bulut bir dantele dönüştü. Bunlar kral kelebekleriydi. Geceleri uçmazlardı aslında, çoktan tünemiş olmalıydılar ama rüyalar böyledir işte. Bulut köpeğime erişti ve koşarken onun biraz üstünde durdu. Bazı kelebekler kanatlarını çırparak onun başına, sırtına, yeni güçlenen arka bacaklarına bile kondular, kanatları yavaşça açılıp kapanıyordu. Kurtlar ulumayı kesti, ben uyandım.

Hamey köşedeki atık çukuruna çömelmişti, pantolon olacak paçavrasını ayaklarının dibine indirmişti. Karnını tutuyordu.

"Kes sesini," diye seslendi Eye koridorun karşısından. "Uyumaya çalışıyoruz."

"Sen kes sesini," diye seslendim alçak sesle. Hamey'nin yanına gittim. "Ne kadar kötü?"

"Yo, yo, kötü değil." Terli yüzü bunun aksini söylüyordu. Birden patlar gibi bir osuruk sesi ve bir cup sesi duyuldu. "Ah, tanrılar, şimdi daha iyiyim. Daha iyi."

Koku felaketti ama pantolonundan geriye kalanı çekerken düşmesin diye onu kolundan tuttum.

"Of, kim öldü?" diye sordu Fremmy.

"Hamey'nin kıçı sonunda düştü herhalde," dedi Stooks.

"Kesin," dedim. "İkiniz de. Hastalık bu, komik bir yanı yok."

Anında sustular. Stooks avcunu alnına koyacak oldu.

"Yo, yo," dedim (hapse düşünce ortak dili hemen kapıyorsun). "Yapma öyle. Hiçbir zaman."

Hamey'nin yatağına yatmasına yardımcı oldum. Yüzü bitkin ve soluktu. Onun Adalet'te, ciğerleri zayıf Dommy'yle dövüştü günü düşünmek bile gülünçtü.

Hayır, yanlış kelime. Korkunçtu. Muhabbet kuşundan Rottweiler'la dövüşmesini istemek gibiydi.

"Yemekler içimde durmuyor. Dedim ya. Eskiden güçlüydüm, Brookey Hızarhanesi'nde günde on iki, bazen on dört saat çalışır, fazladan dinlenme zamanı dilenmezdim hiç. Sonra... ne oldu bilmiyorum. Mantar yüzünden mi? Yo, muhtemelen değil. Muhtemelen bir böcek falan yuttum. Artık yiyecekler içimde durmuyor. Başta kötü değildi. Artık kötü. Ne diliyorum biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Umarım Adalet olur ve o ana dek dayanabilirim. O zaman dışarda ölürüm, bu boktan hücrede sıçmaya çalışırken kıçım patladığı için değil!"

"Burada mı hastalandın?"

Öyle tahmin ediyordum, zehirli mantar onu anında öldürürdü ya da eninde sonunda iyileşirdi. Hem Derin Maleen pek hijyenik bir ortam sayılmazdı. Ama Hamey başını iki yana salladı. "Sanırım Citadel'den gelirken yolda hastalandım. Gri geldikten sonra. Bazen griye yakalansam daha iyi olurdu diyorum."

"Ne kadar zaman önce peki?"

Başını iki yana salladı. "Bilmem. Yıllar önce. Bazen o böceğin aşağıda bir yerlerde vızıldadığını hissedebiliyorum gibi geliyor." Gevşek karnını ovuşturdu. "Vızıldayıp dolaşıyor, beni azar azar yiyor. İşini ağırdan alıyor. Ağıııırdan."

Koluyla yüzündeki teri sildi.

"Beni ve Jackah'yı buraya getirdiklerinde sadece beş kişi vardı." Koridorun aşağısındaki, Jackah'nın Bernd'le paylaştığı hücreyi gösterdi. "Jackah ve ben gelince yedi oldu. Sayımız artıyor... birileri ölüyor ve tekrar azalıyor... ama hep artıyor. Şimdi otuz bir. Bult buraya benden önce geldi, en uzun zaman... hayatta kalan... o olabilir... eskiden Uçuşkıran'ın altmış dört kişi istediğini söyledi.

Öyle daha çok dövüş oluyor! Çimene dökülen daha çok kan ve beyin! Kellin... o olmalı... onu o kadar çok tam insan bulamayacağına ikna etmiş, şimdi otuz iki kişi olacak. Eye yakında otuz ikiyi toplayamazlarsa Uçuşkıran'ın Kızıl Molly'yi sona saklamak yerine oyuna sokacağını söylüyor."

Bunu biliyordum. Kızıl Molly'yi hiç görmesem de ondan ödüm kopuyordu çünkü annesini *görmüştüm*. Ama bilmediğim bir şey vardı. Hamey'ye yaklaştım. "Uçuşkıran Elden."

"Öyle diyorlar."

"Başka bir adı var mı? Gogmagog o mu?"

Zamanı geriye çeviren güneş saatleri gibi masal büyüleriyle doğaüstü olaylar arasındaki mesafeyi –o boşluğu, uçurumu– işte o zaman fark ettim. Çünkü *bir şey* beni *duydu*.

Her zamanki gibi eriyip akan ve aşırı loş bir ışık yayan gaz lambaları, aniden Derin Maleen'in ampullerle aydınlatılmış gibi görünmesine sebep olan parlak mavi ışıklar saçtı. Hücrelerden bazılarından korku ve şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Iota'nın parmaklıklı kapısında durduğunu gördüm, bir elini gözlerine siper etmişti. Sadece bir iki saniye sürdü ama altımdaki taş zeminin yükseldiğini ve sonra geri düştüğünü hissettim. Tavandan tozlar döküldü. Duvarlar inledi. Sanki hapishanemiz o adı duyunca çığlık atmıştı.

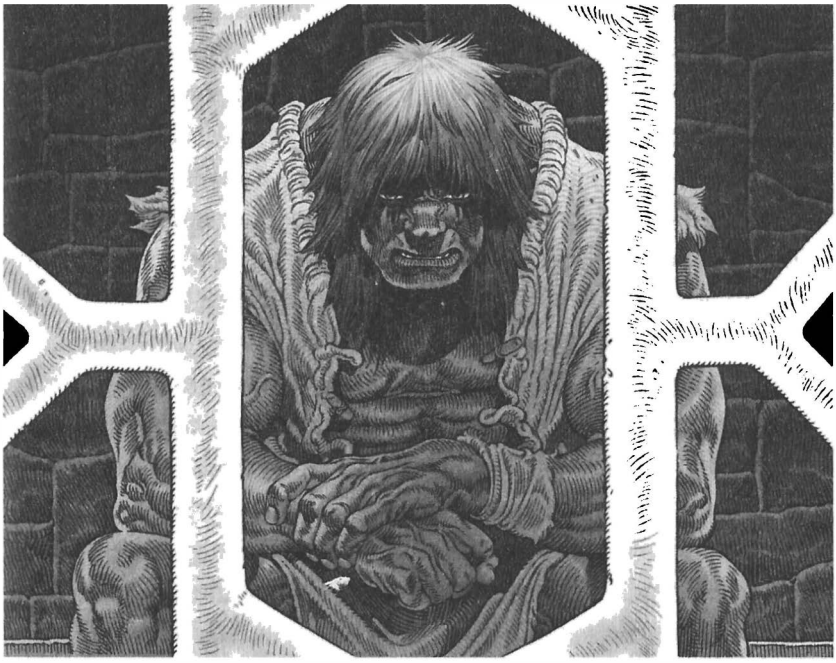
Hayır.

Sanki değil.

Gerçekten çığlık atmıştı.

Hamey ince kollarından birini boynuma doladı, neredeyse beni boğacak kadar sıkıyordu boynumu. Kulağıma fısıldadı. *"O adı asla söyleme! Kara Kuyu'da uyuyanı uyandırmak mı istiyorsun?"*

Tempus est Umbra in Mente.
Muğlak Tarih. Cla. Bir Not. Eşleştirmeler.

1

Hillview'da ilk senemde Latince dersi aldım. Aldım çünkü artık kullanılmayan bir dili öğrenmek havalı gelmişti, ayrıca babam aynı okulda, aynı öğretmenden, Bayan Young'dan annemin de bu dersi aldığını anlatmıştı. Annemin öğretmenini havalı bulduğunu söylemişti. Benim zamanım geldiğinde –Latincenin yanında Fransızca dersi de veren– Bayan Young artık genç değildi ama hâlâ havalıydı. Derste sadece sekiz öğrenci vardı, ikinci

sınıfa geçtiğimde Latince II dersini kaldırmışlardı çünkü Bayan Young emekli olmuştu ve lisenin dil programının bu kısmı kapatılmıştı.

Dersteki ilk günümüzde Bayan Young Latince bir cümle bilip bilmediğimizi sordu. Carla Johansson elini kaldırıp *carpe diem* dedi, bu anı yaşa demekti. Başka kimse bir şey demiyordu, bu yüzden elimi kaldırıp genelde bir yere gitmesi gerektiğinde Bob Amca'dan duyduğum bir cümleyi söyledim: *tempus fugit*, zaman uçup gidiyor anlamına geliyordu. Bayan Young başıyla onayladı, başka kimse bir şey demeyince o bize birkaç tane daha söyledi, *ad hoc, de facto, bona fide*. Ders bittiğinde beni yanına çağırdı, annemi gayet iyi hatırladığını, onu bu kadar küçükken kaybettiğim için üzgün olduğunu söyledi. Teşekkür ettim. Artık altı yıl geçtiğinden ağlamıyordum ama boğazım düğümlenmişti.

"*Tempus fugit*, güzel bir söz," dedi, "ama bir şeyin olması için beklemek zorunda kalan herkesin bildiği üzere zaman her zaman uçup gitmez. *Tempus est umbra in mente*, bence daha güzel. Kabaca çevirirsek, zaman akıldaki bir gölgedir, anlamına geliyor."

Derin Maleen'de bunu sık sık düşündüm. Çünkü mezara konmuştuk, geceyi gündüzden –bizim kader mahkûmluğumuzda değil de *başka bir yerlerde* gündüzden– ayırmanın tek yolu, gündüzleri gece askerlerinin daha az gelmesiydi, geldiklerinde mavi auraları zayıflamış oluyordu ve insan yüzleri daha net görünüyordu. Büyük çoğunlukla mutsuzdu bu yüzler. Yorgun. Bitkin. Bu yaratıkların insan oldukları zamanda şeytanla şimdi pişmanlık duydukları ama ağlamak için de çok geç kaldıkları bir tür anlaşma yapıp yapmadıklarını merak ediyordum. Belki Aaron, diğer birkaçı ve kesinlikle Yüce Lord değil ama diğerleri? Belki. Ya da belki görmek istediğim şeyi görüyordum.

Zindandaki ilk haftamda kabaca da olsa zaman hesabı tuttum ama sonra takip edemedim. Oyun zamanı için stadyuma beş altı günde bir götürüldüğümüzü düşünüyordum, çoğu zaman sadece antrenman yapıyorduk ve kanlı geçmiyordu. Tek is-

tisna Yanno'nun (böyle durmadan başka isimler söylediğim için üzgünüm ama unutmayın, orada benim dışımda otuz tutsak daha vardı) sopasını Eris'e doğru çok sert salladığı zamandı. Eris eğildi. Yanno onu açık ara ıskaladı ve omzu çıktı. Bu beni şaşırtmadı. Yanno, arkadaşlarımın çoğunluğu gibi, pek Dwayne Johnson tipli biri değildi ve zamanının çoğunda bir hücreye kapalı olmak onu pek de biçimlendirmemişti. Ben hücremde antrenman yapıyordum, başka çok azı bunu yapıyordu.

Başka bir tutsak, Freed, takım odasına döndüğümüzde Yanno'nun omzunu düzeltti. Yan'a kımıldamamasını söyledi, onu dirseğinden tuttu ve çekti. Yanno'nun omzunun yerine otururken çıkardığı tak sesini duydum.

"Çok iyiydi," dedim tekrar Maleen'e götürülürken.

Freed omuz silkti. "Eskiden doktordum. Citadel'de. Çok uzun yıllar önce."

Ama kullandığı kelime *yıllar* değildi. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, siz de daha önce söylediğimi biliyorsunuz ama neden hiçbir şeyi zihnimde tam oturtamadığımı açıklamalıyım, en azından denemeliyim. Hep *yıllar* duyuyordum ama Empis hakkında sorular sorduğumda ve bu kelime kullanıldığında farklı insanlara farklı şeyler ifade ediyor gibi geliyordu. Haftalar (tahminen) geçtikçe Empis tarihiyle ilgili genel bir fikir edindim ama asla tutarlı bir zaman akışına oturtamadım.

Babamın AA toplantılarında yeni başlayanlara kulaklarını kapatmayı kesip ağızlarını kapatmalarını söylerler, dinlemeyi öğren ki öğrenmek için dinleyebil, derler. Bazen sorular sordum ama genelde kulaklarımı açık, ağzımı kapalı tuttum. Onlar konuştular (çünkü yapılacak başka pek bir şey yoktu), şunun bunun olduğu zamanı (ya da hiç olup olmadığını) tartıştılar, ebeveyn ve büyüklerinin onlara anlattığı hikâyeleri anlattılar. Zihnimde bir şeyler oluşmaya başladı, hâlâ bulanıktı ama hiç yoktan iyiydi.

Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, krallık gerçek bir ordusu, hatta donanması olan *gerçek* bir krallıkmış. Sanırım bir bakı-

ma tüm eşleriyle beraber James, Charles ve Henry günlerindeki İngiltere gibi. Empis'in eski kralları –başa geçen bir kraliçe hiç oldu mu bilmiyorum, bilmediğim birçok şeyden biri de bu– anlatılanlara göre tanrılar tarafından seçilirmiş. Onların hâkimiyeti sorgulanmazmış. Kendileri de adeta tanrı gibi görülürmüş ve anladığım kadarıyla öyleymiş de. Denizkızı ve devlerin olduğu bir dünyada kralların (ve belki aile üyelerinin) uçabildiğine, ters bir bakışla düşmanlarının canını alabildiğine ya da bir dokunuşla hastalıkları iyileştirebildiğine inanmak o kadar zor mu?

Bir noktada Gallienler hüküm süren aile olmuş. Tutsak arkadaşlarıma göre bu –doğru tahmin ettiniz– *yıllar önceymiş*. Ama zaman geçtikçe, tahminimce beş altı nesil sonra, Gallienler krallığın dizginlerini salıvermeye başlamış. Griden önceki zamanlarda Empis sadece ismen bir krallıkmış: Krallık ailesi hâlâ çok önemliymiş ama artık yönetimin kilit noktası değilmiş. Mesela Citadel. Doktor Freed şehrin Yedili Konsey tarafından yönetildiğini ve konsey üyelerinin oyla seçildiğini anlattı. Citadel'den büyük ve önemli bir şehir gibi bahsediyordu ama benim anladığım Sahil ve Lilimar arasındaki ticarette kalkınan küçük ve varlıklı bir kasabaydı. Belki Deesk ve Ullum (en azından Ullum din diye delirmeden önce) gibi diğer kasaba ya da beyliklerde de durum aynıydı, her birinin kendine has bir düzeni vardı, her birinin sakinleri kendi işiyle ilgileniyordu.

Çoğuyla arkadaş olduğum tutsaklar –benim sihirli bir prens olduğuma ya da olabileceğime inandıklarından karmaşık bir arkadaşlıktı– Lilimar ve sarayı pek bilmiyorlardı, büyük bir sır olduğundan falan değil de kendi hayatları ve kendi şehirleri başka olduğu için. Kral Jan'e haraç ödüyorlardı (Double onun adının Kral Jam* olduğunu sanıyordu, ekmeğe sürülenden) çünkü talep edilen miktarlar makuldü ve çünkü ordu –artık iyice küçülmüştü ve Kral Muhafızları adını almıştı– yol ve köprüleri koruyordu. Tom'un atlı şerifler dediği, Ammit'in şerifin adamları dediği (ben

* Ing. Reçel. (ç.n.)

bu kelimeleri duyuyordum en azından) birilerine de haraç ödeniyordu. Empis halkının haraç ödemesinin bir nedeni de Jan'in *–ta-da!–* kral olması ve insanların geleneklere uyma eğilimi göstermesiydi. Muhtemelen insanların vergi ödeme konusunda her zaman yaptığı gibi biraz söyleniyorlardı, sonra da Empislilerin 15 Nisanı'na* denk olan gün gelene dek bu konuyu tamamen unutuyorlardı.

Peki ya sihir mi diyorsunuz? Güneş saati? Gece askerleri? Arada bir biçimi değişen binalar? Bunları kanıksamışlardı. Bunu tuhaf buluyorsanız bir zaman yolcusunun 1910'dan 2010'a gittiğini ve insanların dev metal kuşlarla gökyüzünde uçtuğunu, saatte yüz elli kilometre hızla giden arabalara bindiklerini gördüğünü hayal edin. Herkesin ortalıkta ceplerinde güçlü bilgisayarlarla dolaştığı bir dünya. Ya da sadece birkaç sessiz siyah beyaz film izlemiş birinin IMAX salonda en ön sıraya düştüğünü ve üç boyutlu *Avatar* izlediğini hayal edin.

İnanılmaz şeylere alışıyor insan, o kadar. Denizkızları ve IMAX, devler ve cep telefonları. Senin dünyandalarsa uyum sağlıyorsun. Harika bir şey, değil mi? Ama başka bir açıdan bakınca bir bakıma korkunç. Gogmagog korkutucu mu geliyor sizce? Bizim dünyamız sonunu getirme potansiyeli olan nükleer silahlarla dolu, bu kara büyü değilse ne bilmiyorum.

2

Empis'te krallar gelmiş ve gitmiş. Anladığım kadarıyla Gallienlerin korunan naaşları, Bay Bowditch'in başharflerini izleyerek güneş saatine giderken Radar'la beraber yanından geçtiğimiz devasa gri binalardan birinde saklanıyormuş. Kral Jan geleneksel törenlerle tahta çıkmış.

* Amerika'da vergi beyannamelerinin teslim edilmesi gereken gün. (ç.n.)

Bult altından kutsal bir kâsenin de bu işin parçası olduğunu iddia ediyordu.

Jackah, Jan'in karısının Kraliçe Clara, belki Kara olduğunda ısrarcıydı, ama diğerlerinin çoğu adının Cora ve Jan'in üçüncü dereceden kuzeni olduğunu söylüyordu. Hiç kimse kaç çocukları olduğunu bilmiyor gibiydi; bazısı dört diyordu, bazısı sekiz, Ammit on diye yemin ediyordu. "O ikisi soylu tavşanlar gibi üremiştir," diyordu. Bir prensesin atından duyduğum kadarıyla hepsi yanılıyordu: yedi çocukları vardı. Beş kız ve iki oğlan. Hikâye benim için burada ilginçleşiyordu, bir şey ifade etmeye başlıyor da diyebiliriz, gerçi hâlâ kafayı yedirtecek kadar belirsizdi.

Kral Jan hastalanmış. Oğlu Robert iki erkek çocuktan büyüğü ve daha çok sevileni olarak kutsal kâseden içmeye hazır halde (kâsenin kenarında kelebek oymaları olduğunu hayal ediyordum) sırasını bekliyormuş. Küçük kardeşi Elden tamamen unutulmuş... tabii onu idolleştiren Leah dışındakilerce.

"Anlatılanlara göre topllayan, çirkin bir herifmiş," dedi Dommy bir gece. "Sadece bir ayağı değil, iki ayağı da doğuştan çarpıkmış."

"Siğilliymiş de diye duydum," dedi Ocka.

"Sırtı kamburmuş," dedi Fremmy.

"Ben boynunda yumru var diye duymuştum," dedi Stooks.

Elden'dan –çirkin, topallayan, unutulan prensten– ve Uçuşkıran'dan iki farklı insan gibi bahsetmeleri bana ilginç gelmişti, hatta her şeyi biraz daha iyi anlamamı sağlamıştı. Ondan kelebeğe dönüşen bir tırtıl gibi bahsediyorlardı. Krallık Muhafızları'nın en azından bir kısmının da dönüşüm geçirdiğini düşünüyordum. Gece askerlerine dönüşmüşlerdi.

Elden abisini kıskanıyordu ve kıskançlığı nefrete dönüşmüştü. Hepsi bu konuda hemfikirdi, neden olmasınlardı? Her masalda yer bulabilecek klasik kardeş rekabeti hikâyesiydi. İyi hikâyelerin her zaman doğru çıkmadığını ya da tamamen doğru çıkmadığını biliyorum ama insanın doğası düşünülürse bu

hikâye gayet akla yatkındı. Elden krallığı ya zor kullanarak ya da kurnazlıkla ele geçirmeye ve ailesinden öcünü almaya karar vermişti. Empis'in tamamının canı yanacaksa da varsın olsundu.

Gri, Elden Uçuşkıran olmadan önce mi sonra mı gelmişti? Bazı arkadaşlar önce diyordu ama bence sonraydı. Bence hastalığı da bir şekilde o getirmişti. Emin olduğum bir şey varsa o da yeni adını nasıl aldığıydı.

"Kelebekler Empis'in her yerindeydi," dedi Doktor Freed. "Gökyüzünü karartıyorlardı."

Bu Yanno'nun omzunu yerine geri taktığı antrenmanın sonrasındaydı. Zindanımıza dönerken yan yana yürüyorduk. Doktor alçak sesle konuşuyor, neredeyse fısıldıyordu. Merdivenlerden inerken konuşmak daha kolaydı, hem yorgunluktan tükendiğimiz için yavaş yavaş iniyorduk. Söylediği şey aklıma bir keresinde göçmen güvercinlerin ortabatının gökyüzünü karartmasını getirdi. Tabii hepsi avlanıp varlıklarına son verilene dek. Ama kim kral kelebeklerini avlardı ki?

"Kelebekler yeniyor mu?" diye sordum. Sonuçta göçmen güvercinlerle bu yüzden vedalaşmıştık, uçan ucuz yemekti onlar.

Burnundan güldü. "Kral kelebekleri zehirlidir Charlie. Bir tane yersen miden bozulur. Ama bir avuç yersen ölebilirsin. Dediğim gibi, her yerdeydiler ama özellikle Lilimar ve çevre mahallelerde çok yoğunlardı."

Banliyö mü demişti *mahalle* mi? Aynı kapıya çıkıyordu.

"İnsanlar larvaların yemesi için bahçelerinde ipekotu, kozalarından çıktıklarında da kelebeklerin nektarını içmesi için çiçek yetiştiriyordu. Krallığın uğuru olarak görülüyorlardı."

Gördüğüm tüm o yıkılmış heykelleri, kırılıp molozlara dönüştürülen kanatları düşündüm.

"Hikâyeye göre Elden'ın ailesi öldürüldüğünde ve geriye bir tek o kaldığında bembeyaz kürklü bir yakası olan kırmızı bir pelerinle ve başında Gallienlerin altın tacıyla sokaklarda yürümeye başlamış. Gökyüzü her zamanki gibi kelebeklerden kararmış hal-

deymiş. Ama Elden her elini kaldırdığında binlercesi ölüp gökyüzünden aşağı düşüyormuş. İnsanlar şehirden kaçarken –çok azı kalıp saygısını sunmuş ve bağlılık yemini etmiş– ölü kelebek yığınlarının içinden koşmuşlar. Dediklerine göre şehir duvarlarının içinde kelebek yığınlarının boyu üç metreyi buluyormuş. Parlak renkleri solup griye dönen milyonlarca ölü kral kelebeği."

"Korkunç bir şey bu," dedim. Artık neredeyse zindana varmıştık. "İnanıyor musun buna?"

"Citadel'de de öldüler. Gökyüzünden düştüklerini kendi gözümle gördüm. Diğerleri de sana aynısını anlatacaktır." Gözlerini sildi, sonra başını kaldırıp bana baktı. "Oyun sahasındayken bir kelebek görmek için neler vermezdim. Sadece bir tane. Ama sanırım hepsi öldü."

"Hayır," dedim. "Onları gördüm. Bir sürüler."

Kolumu tuttu, şaşırtıcıydı ama tutuşu minik bir adama göre çok güçlüydü, gerçi Adalet yapılırsa doktorun da Hamey'den daha uzun süre dayanabileceğini sanmıyordum. "Doğru mu söylüyorsun? Yemin eder misin?"

"Evet."

"Annenin üstüne bak!"

Gardiyanlarımızdan biri arkasını döndü, kaşlarını çatmıştı, ince copunu tehdit edercesine sallayıp önüne döndü.

"Annemin üstüne," dedim alçak sesle.

Kelebekler ölmemişti, Gallienler de, en azından hepsi ölmemişti. Artık Elden'da nasıl bir güç hüküm sürüyorsa onun tarafından lanetlenmişlerdi –yakınlardaki mahalleleri yıkıntıya çevirenle aynı güçtü bu tahminimce– ama hayattaydılar. Bunu Freed'e söylemedim ama. Bu ikimiz için de tehlikeli olabilirdi.

Woody'nin anlattığı hikâyeyi düşündüm, Hana'nın ailenin geri kalanını şehir kapılarına kadar kovalamasını ve Woody'nin yeğeni Aloysius'un başını omuzlarından koparmasını. "Hana ne zaman geldi? Devler kuzeyde yaşıyorsa *neden* geldi?"

Başını iki yana salladı. "Bilmem."

Bay Bowditch'in son altın seferinde Hana'nın belki de Cratchy'ye memlekettekileri ziyarete gittiğini düşündüm ama bunu öğrenmenin yolu yoktu. O ölmüştü ve dediğim gibi Empis tarihi muğlaktı.

O gece uzun bir süre uyuyamadım. Empis'i, kelebekleri ya da Uçuşkıran'ı düşünmüyordum; babamı düşünüyordum. Onu özlüyor, onun için endişeleniyordum. Belki benim de annem gibi öldüğümü düşünüyordu.

3

Zaman fark edemeden, hesabını tutamadan geçip gidiyordu. Küçük bilgi kırıntılarını topluyordum ama bunu da ne amaçla yaptığımı pek bilmiyordum. Derken bir gün diğerlerinden biraz daha çetin geçen bir antrenmandan döndüğümüzde Iota'nın hücresinde benden, Dommy'den ve Iota'dan çok daha iri, sakallı bir adam bulduk. Çamurlu kısa pantolon ve bir o kadar çamurlu çizgili bir tişört vardı üzerinde, tişörtün kesik kesik kollarından yol yol kasları görünüyordu. Köşede topuklarının üstüne çömelmişti, dizleriyle kulaklarını örtmüştü, hücreyi kaplayan mavi varlıktan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu, mavi varlık tabii ki Yüce Lord'du.

Kellin bir elini kaldırdı. Gevşekçe kaldırmıştı ama bizi götüren iki gece askeri anında durdu ve esas duruşa geçti. Hepimiz durduk. Jaya o gün benim yanımda duruyordu, eli elimi buldu. Çok soğuktu.

Kellin, Eye'ın hücresinden çıkıp bizi süzdü. "Sevgili arkadaşlarım, yeni dostunuzla tanışın. Adı Cla. Küçük botu su almaya başlayınca Remla Gölü'nün kıyısında bulundu. Az daha boğuluyordu, değil mi Cla?"

Cla bir şey demedi, sadece Kellin'e baktı.

"Cevap ver bana!"

"Evet. Az daha boğuluyordum."

"Bir daha dene istersen. Bana Yüce Lord diyeceksin."

"Evet, Yüce Lord. Az daha boğuluyordum."

Kellin tekrar bize döndü. "Ama kurtarıldı, sevgili arkadaşlarım ve eminim siz de görüyorsunuzdur, üzerinde bir parça bile grilik yok. Sadece pislik var." Kellin kıkırdadı. Korkunç bir sesti bu. Jaya'nın eli elimde kasıldı. "Şüphesiz siz de bilirsiniz, Derin Maleen'de tanıştırma olmaz pek, ama sevgili yeni arkadaşım Cla'nın gelişinin bir tanışma merasimi gerektirdiğini düşündüm çünkü o bizim otuz ikinci misafirimiz. Harika, değil mi?"

Kimse bir şey demedi.

Kellin bahtsız grubumuzun başında duran gece askerlerinden birine, sonra da Ammit'in yanında ön sırada duran Bernd'e işaret etti. Gece askeri sopasıyla Bernd'in boynuna vurdu. Bernd çığlık atıp dizlerinin üstüne düştü ve kan sızan yeri eliyle tuttu. Kellin ona doğru eğildi.

"Adın ne? Unuttuğum için özür dileyecek değilim. Bir sürüsünüz."

"Bernd," dedi boğuk bir sesle. "Citadel..."

"Citadel diye bir yer yok," dedi Kellin. "Ne şimdi ne de daha önce. Sadece Bernd demen yeterli. Söylesene Hiçbir Yerli Bernd, Kral Elden'ın, Uçuşkıran'ın otuz ikiye ulaşması harika mı? Yüksek sesle ve gururla cevap ver!"

"Evet," dedi Bernd. Boynuna sarılan parmaklarının arasından kan damlıyordu.

"Evet *ne*?" Sonra küçük bir çocuğa okumayı öğretir gibi, "Ha... ha... hari...? Yüksek sesle ve gururla!"

"Harika," dedi Bernd, koridorun ıslak taşlarına bakarak.

"Kadın!" dedi Kellin. "Sen, Erin! Erin, değil mi?"

"Evet, Yüce Lord," dedi Eris. Onu düzeltecek değildi.

"Cla'nın bize katılması harika mı oldu?"

"Evet, Yüce Lord."

"Ne kadar harika?"

"Çok harika Yüce Lord."

"Kokan amın mı, yoksa göt deliğin mi Erin?"

Eris'in yüzü ifadesizdi ama gözleri alev alevdi. Bakışlarını eğdi ki bu akıllıca olmuştu. "Muhtemelen ikisi de Yüce Lord."

"Evet, ikisi de. Sen... Iota. Buraya gel."

Eye neredeyse Kellin'i çevreleyen koruyucu mavi ışıltıya kadar ilerledi.

"Hücre arkadaşın olduğu için mutlu musun?"

"Evet, Yüce Lord."

"Bu ha... ha... mı peki?" Kellin beyaz ellerinden birini havaya salladı, onun mutlu olduğunu fark ettim. Hayır, sadece mutlu da değildi, havalara uçuyordu. Neden uçmayacaktı? Ona bir toplama görevi verilmişti ve görevini artık tamamlamıştı. Ondan ne kadar nefret ettiğimi de fark ettim. Uçuşkıran'dan da nefret ediyordum, hiç görmesem de.

"Harika."

Kellin yavaşça Iota'ya doğru uzandı, Iota geri adım atmamaya çalıştı ama elin yüzüne değmesine bir santim kala irkilip başını geri çekti. Havanın çatırdadığını duydum ve Eye'ın saçlarının artık Kellin'i nasıl bir güç hayatta tutuyorsa ona karşılık kıpırdandığını gördüm.

"Harika, ne, Iota?"

"Harika Yüce Lord."

Kellin yeterince eğlenmişti. Sabırsızlıkla aramızdan yürüyüp geçti. Geri çekilmeye çalıştık ama bazılarımız yeterince hızlı davranamadı ve aurasının gazabına uğradı. Dizlerinin üstüne çöktüler, bazıları sessizce, bazıları da acıyla inleyerek. Jaya'yı onun yolundan ittim ama kolum onun etrafındaki mavi örtüye girdi ve yakan acı tüm kaslarıma kramplar sokarak omzuma kadar çıktı. Kaslarımın tekrar gevşemesi tam iki dakika sürdü.

Gri kölelerini özgür bırakıp eski jeneratörlerini bu güçle çalıştırmalılar, diye düşündüm.

Kapıya varınca Kellin Prusyalı bir talim çavuşu gibi ayağını yere vurarak durdu ve bize bakmak için arkasını döndü. "Beni

dinleyin sevgili arkadaşlarım. Hiçbir önem taşımayan birkaç sürgün ve Uçuşkıran'ın krallığının ilk günlerinde sıvışan birkaç tam insan kaçak dışında, krallık soyundan gelen, hergele, serseri ve tecavüzcülerin adi dölünden gelen son kişilersiniz siz. Uçuşkıran'ı memnun etmek için hizmet edeceksiniz, hem de yakında. Oyun zamanı bitti. Eskiden Kral Kelebeği Sahası olan Elden Sahası'na bir sonraki çıkışınızda Adalet'in ilk turu için çıkacaksınız."

"Peki ya o ne olacak Yüce Lord?" diye sordum hâlâ çalışan kolumu Cla'ya uzatarak. "Onun antrenman yapma fırsatı olmayacak mı?"

Kellin yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı. Gözlerinin ardında kafatasının boş göz çukurlarını görebiliyordum. "Onun antrenmanı *sen* olacaksın ufaklık! Remla Gölü'nde hayatta kaldı, seni de atlatır. Adamın boyuna posuna baksana! Yo, yo, ikinci tur başladığında sen orada olmayacaksın küstah dostum ve kendi adıma, senden kurtulduğuma çok sevineceğim."

Bu rahatlatıcı sözlerin ardından gitti.

4

O gece yemekte biftek vardı. "Oyun zamanı"ndan sonra hemen her zaman biftek oluyordu. Pursey arabasını koridorda itti, yarı pişmiş eti hücrelerimize –şimdi her birinde ikişer tutsak olan on altı hücreye– attı. Purcey benimkini atarken bir kez daha biçimsiz elini alnına koydu. Hızla ve gizlice yaptığı bir hareketti ama başka bir şey olamayacak kadar da açıktı. Cla kendi et parçasını havada yakaladı ve köşeye oturdu, yarı çiğ eti ellerinde tutup koca ısırıklarla parçalayarak bir solukta yedi. *Ne kadar da büyük dişlerin var Cla*, diye düşündüm.

Hamey kendi etinden sembolik birkaç ısırık alıp gerisini bana vermeye çalıştı. Almayacaktım. "Biraz daha fazlasını yiyebilirsin," dedim.

"Neden yiyeyim ki?" diye sordu. "Sonunda her türlü öleceksem neden yiyip de kramplar çekeyim?

Babamın zamanla öğrendiği bilgece sözlere başvurdum. "Adım adım. Gün gün yaşayacağız," dedim Maleen'de gün diye bir şey varmış gibi, ama o yine de beni memnun etmek için birkaç ısırık daha aldı. Sonuçta ben vadedilen prenstim, efsanevi VP. Gerçi bendeki tek sihir saçım ve göz rengimdeki gizemli değişikliklerdi, o da kontrol edemediğim ve işime yaramayan bir sihirdi.

Eye, Cla'ya nasıl az daha boğulduğunu sordu. Cla cevap vermedi. Fremmy ve Stooks onun nereden geldiğini, nereye gitmeye çalıştığını öğrenmek istediler, bir yerlerde güvenli bir alan mı vardı? Cla cevap vermedi. Gully ne kadar zamandır kaçak yaşadığını sordu. Cla cevap vermedi. Etini yedi ve yağlı parmaklarını çizgili tişörtüne sildi.

"Önünde Yüce Lord olmayınca pek konuşmuyorsun ha?" diye sordu Double. Benimkinden birkaç hücre aşağıdaki, Bernd'le paylaştığı hücrenin parmaklıklarının önünde duruyordu. Elinde son bir parça bifteği vardı; bunu daha sonraya, gece uyanırsa yemek için saklayacağını biliyordum. Hapishanenin rutinleri üzücü ama basit oluyor.

Cla kendi köşesinden ayağa kalkmadan ya da başını kaldırmadan cevap verdi. "Neden yakında ölecek insanlarla konuşayım ki? Bir yarışma olacak sanırım. Çok güzel. Kazanırım. Ödül varsa da alır yoluma giderim."

Bu dediklerini afallamış bir sessizlikle karşıladık.

Sonunda Fremmy, "Anlamıyor," dedi.

"Yanlış biliyor," dedi Stooks. "Belki de kulaklarında hâlâ su vardı, o yüzden pek iyi duyamadı."

Iota bardağı kovalarına daldırdı, su içti, sonra o güne dek tek başına kaldığı hücrenin parmaklıklarına atlayıp alışkanlığı olduğu üzere kaslarını esnetip parmaklıkları salladı, sonra bırakıp köşeye çömelmiş büyük boy andavala döndü.

"Sana şunu bir anlatayım Cla," dedi. "*Kılavuzun* olayım. Adalet bir turnuva. Gallienlerin zamanında Kral Kelebekleri

Sahası'nda bu tip turnuvalar sıkça düzenlenirdi, binlerce insan izlemeye gelirdi. Her yerden gelirlerdi, Cratchy'den devler bile gelirdi, öyle derler. Yarışmacılar genelde Krallık Muhafızları'ndan olurdu, tabii kafatasının sertliğini ölçmek isteyen çıkarsa halktan kişiler de katılabilirdi. Kan dökülürdü ve dövüşenler genelde sahadan bilincini kaybetmiş halde çıkarılırdı ama bizimki eski versiyonu, Gallienlerden çok daha önceki zamanlara ait, Lilimar'ın Deesk'ten pek de büyük sayılmayacak bir köy olduğu zamanlardan kalma."

Bunların bir kısmını biliyordum ama uzun günler ve haftalar geçirdikten sonra bile hepsini bilmiyordum. Dikkatle dinledim. Geri kalanlar da dinledi çünkü kader mahkûmluğumuz sırasında Adalet'i nadiren konuşurduk. Tabu bir konuydu, eskiden elektrikli sandalyenin ve şimdi de zehirli iğneyle infazın olduğu gibi.

"On altımız diğer on altımızla karşılaşacak. Ölümüne. Merhamet göstermek, pes etmek yok. Dövüşmeyi reddeden herkes kendini darağacında bulur ya da demir bakirede veya yumuşak şeker gibi gerilmiş filistin askısında. Anladın mı?"

Cla kendi köşesinde oturmaya devam etti, konuşulanları düşünüyor gibiydi. Sonunda, "Dövüşebilirim," dedi.

Eye başını salladı. "Evet, Yüce Lord'un karşısında olmadığında ya da göl suyu kusmadığında dövüşebilecek gibi görünüyorsun. Kalan on altı yeniden dövüşüyor, geriye sekiz kişi kalıyor. O sekizli yeniden dövüşüyor, geriye dört kalıyor. Dörtten de iki."

Cla başını salladı. "Onlardan biri olacağım. Sonra diğer adam ayaklarımın dibinde ölü yattığında da ödülümü alacağım.""Evet, alacaksın," dedi Hamey. O da gelmiş yanımda duruyordu. "Eski zamanlarda ödül bir çuval altınmış, öyle derler, kralın topladığı haraçtan gelen ömür boyu özgürlük. Ama o eskidendi. *Senin* ödülün Kızıl Molly'yle dövüşmek olacak. O bir dev, Uçuşkıran'ın yardakçılarının oturduğu özel locaya sığmayacak kadar büyük ama onun locanın altında durduğunu çok görmüşümdür. Sen

irisin, neredeyse iki metre boyun var herhalde ama kızıl kahpe senden daha büyük."

"Ben yakalamaz," dedi Dash. "O yavaş. Ben hızlı. Bana boşuna Dash demiyolar."

Kimse ortada olan şeyi söylemedi: Hızlı olsun olmasın cılız Dash, herhangi biri Kızıl Molly'yle karşılaşmadan çok önce ölmüş olacaktı.

Cla oturup bunları düşündü. Sonunda ayağa kalktı, dizleri yanan budaklar gibi çatırdadı ve su kovasına yaklaştı. "Onu da yenerim. Beyni ağzından çıkana kadar vururum ona," dedi.

"Diyelim ki vurdun," dedim.

Bana döndü.

"İşin yine bitmeyecek ki. Kızı öldürsen bile –ki muhtemelen öldüremezsin ama diyelim ki öldürdün– annesinin karşısında hiç şansın yok. Onu gördüm. Godzilla gibi."

Tabii ağzımdan çıkan kelime bu değildi ama ne dediysem de diğer hücrelerden bana hak veren mırıltılar yükseldi.

"Siz hepiniz dayak yemekten kendi gölgenizden korkacak hale gelmişsiniz," dedi Cla, belki de Kellin ona kendisine Yüce Lord demesini istediğinde nasıl da hemen isteğini yerine getirdiğini unutmuştu. Tabii Kellin ve gece askerlerinin geri kalanı farklıydı. Onların auraları vardı. Kellin bana dokunduğunda kaslarıma nasıl da kramp girdiğini düşündüm.

Cla içme suyu kovasını kaldırdı. Iota onun kütük gibi kolunu tuttu. "Yo, yo! Bardağı kullan aptal! Pursey su arabasını getirene kadar..."

Cla kadar iri bir adamın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim, ESPN Classic'te üniversitede LSU için oynayan Shaquille O'Neal'ın en iyi basketlerinde bile, ki iki metre boy ve yüz kırk beş kilosuyla Shaq'ın olağanüstü hareketleri vardı.

Kova Cla'nın ağzında eğik duruyordu. Bir an ya da bana öyle gelen bir süre sonraysa taş zeminde yuvarlanıyordu, su dökülmüştü. Cla dönüp kovaya baktı. Eye hücrenin zemininde bir eli-

nin üzerinde doğrulmuş halde yatıyordu. Diğer eli boğazındaydı. Gözleri yerinden uğramıştı. Öğürüyordu. Cla eğilip kovayı yerden aldı.

"Onu öldürürsen bedeli ağır olur," dedi Yanno. Sonra aşikâr bir rahatlamayla, "Adalet olmaz," diye ekledi.

"Olur," dedi Hamey efkârla. "Uçuşkıran daha fazla beklemez. Eye'ın yerini Kızıl Molly alır."

Ama Eye ölmedi. Sonunda ayağa kalkıp topallayarak yatağına gitti ve uzandı. Sonraki iki gün boyunca ancak fısıltıyla konuşabildi. Cla gelene dek aramızdaki en iri, en güçlü kişi oydu, Adalet olarak bilinen kanlı spor bittiğinde ayakta kalmasını beklediğimiz kişi oydu ama boğazına yediği, onu yere yığan yumruğu görmemiştim bile.

Bunu yapabilen bir adamın karşısına yarışmanın ilk turunda kim çıkabilirdi?

Kellin'e bakılırsa bu şeref bana aitti.

5

Rüyamda genelde Radar'ı görüyordum ama Cla'nın Iota'yı yere serdiği gün rüyamda Prenses Leah'yı gördüm. Göğüs altından robalı kırmızı bir elbise ve dar, tam üstüne oturan bir korse giymişti. Eteğinin kenarından elbiseyle uyumlu kırmızı ayakkabıları görünüyordu, ayakkabıların tokaları elmaslarla süslenmişti. Saçları incilerden karışmış bir iple arkada toplanmıştı. Dolgun göğsüne kelebek biçiminde altın bir madalyon takmıştı. Ben de onun yanında oturuyordum, üzerimde hasta ve ölmek üzere olan köpeğimle Empis'e geldiğimde giydiğim paçavralar değil koyu renkli bir takım ve beyaz bir gömlek vardı. Takım kadifedendi. Gömlek ipekten. Ayağımda boğaz kısmı kıvrık süet botlar vardı, Howard Pyle çizimlerinde Dumas silahşorlarının giyeceği bir bottu. Dora'nın koleksiyonundandı bu bot da şüphesiz. Falada

akınlarda halinden memnun otluyor, Leah'nın gri tenli hizmetisi onu bir fırçayla tarıyordu.

Leah ve ben el ele tutuşmuş durgun havuz suyunda kendi ansımamıza bakıyorduk. Benim saçlarım uzun ve altın renginеydi. Birkaç tane olan sivilcelerim kaybolmuştu. Ben yakışıklıyım, Leah güzeldi, hem de çok güzeldi çünkü ağzı düzelmişti. Dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Ağzının iki enarında gamzeler vardı ama yaradan iz yoktu. Birazdan, rüya evam ederse, o kırmızı dudakları öpecektim. Rüyamda bile o nın ne olduğunu anladım: animasyon bir Disney filminin son ahnesi. Her an bir çiçek yaprağı havuza düşebilir, suyu dalgandırabilir ve müzik gittikçe yükselip birbirine kavuşan prens e prensesin dudakları birleşirken sudaki yansımaları dağılabirdi. Mükemmel masal sonunu hiçbir karanlık bozamazdı.

Oraya ait olmayan tek bir şey vardı. Prenses Leah kırmıı elbisesinin kucağında mor bir kurutma makinesi tutuyordu. nnem öldüğünde ancak yedi yaşında olsam da makineyi gayet i tanıyordum. Annemin makine de dahil işe yarar her şeyi Godwill mağazasına gitmişti çünkü babam onun "kadın eşyaları" ediği şeylerine her baktığında kalbinin yeniden parçalandığını öylüyordu. Çoğu eşyasını vermesi benim için sorun değildi, saece annemin çam kokusu kesesini ve el aynasını saklayıp saklamayacağımı sormuştum. Bu da babam için sorun değildi. Bunır hâlâ evimde, şifonyerimdeydi.

Annem saç kurutma makinesine Mor Ölüm Tabancası derdi.

Leah'ya annemin kurutma makinesinin neden onda durduunu sormak için ağzımı açtım ama ben bir şey diyemeden hizmetçisi konuştu: *"Ona yardım et."*

"Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," dedim.

Leah yeni, kusursuz ağzıyla gülümsedi. Yanağımı okşadı. Sandığından daha hızlısın Prens Charlie."

Ona hiç de hızlı olmadığımı söyleyecektim, bu yüzden futolda savunmada, beyzbolda birinci kalede oynuyordum. Lise

Kupası'nda Stanford'a karşı oyunda hızlı oynadığım doğruydu ama o kısa, adrenalin etkisinde olduğum bir istisnaydı. Ama ben daha konuşamadan bir şey suratıma çarptı ve yerimden hoplayarak uyandım.

Yine bir biftek parçasıydı; küçüktü bu sefer, minik bir parçaydı. Pursey ayaklarını sürüyerek koridordan aşağı ilerleyip diğer hücrelere de, "Aağtk, aağtk," diyerek birkaç küçük parça et daha attı. Herhalde *artık*'ı en iyi böyle telaffuz edebiliyordu.

Hamey "oyun zamanı"ndan ve her zamanki yemek sonrası bağırsak boşaltma savaşından bitap düşmüş, horulduyordu. Ben kendi küçük biftek parçamı aldım, sırtımı hücrenin duvarına verip oturdum ve eti ısırdım. Ön dişimin altında bir şey hışırdadı. Bakınca bunun bir kâğıt parçası olduğunu gördüm, şans kurabiyesi fallarından birazcık büyüktü, etteki bir kesiğe yerleştirilmişti. Kâğıdı çıkardım. Düzgün ve minik bir el yazısıyla –yazının eğitimli birine ait olduğu belliydi– şöyle yazıyordu:

Elimden gelirse size yardım edeceğim prensim. Hakem Odası'ndan dışarı bir çıkış var. Tehlikeli. Hayatıma değer veriyorsanız bu kâğıdı yok edin. Hizmetinizdeyim,
PERCIVAL.

Percival, diye düşündüm. *Pursey değil Percival. Gri bir köle değil, gerçek bir adı olan gerçek bir adam.*

Kâğıdı yedim.

6

Ertesi gün kahvaltıda sosis yedik. Hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Hamey bana perişan bakışlarla ve bir gülümsemeyle baktı. "En azından karın ağrılarıyla işim bitti. Sıçmak için ıkınmak da yok artık. Bunları ister misin?"

İstemiyordum ama bana biraz fazladan enerji vermelerini umarak dört sosisini aldım. Mideme kurşun gibi oturdular. Koridorun karşı tarafındaki hücreden Cla bana bakıyordu. Yok, yanlış oldu. Beni gözleriyle yiyordu. Iota bana *ne yapacaksın* dercesine omuz silkti. Ben de ona omuz silktim. Ne yapacaktım gerçekten.

Çok bekledik. Tutabileceğimiz bir zaman yoktu ama zaman yine de yavaşlamış gibiydi. Fremmy ve Stooks hücrelerinde yan yana oturuyorlardı. Fremmy, "Bizi karşı karşıya getirmesinler de eski dostum, yeter," dedi.

Muhtemelen onları karşılaştıracaklarını düşündüm. Çünkü bu zalimce olurdu. En azından bu konuda yanıldım.

Tam o günün bugün olmadığına inanmaya başladığım sırada başlarında Aaron'la dört gece askeri girdi içeri. "Oyun zamanı"nda o hep çoktan sahaya çıkmış, ince copunu orkestra şefi batonu gibi sallıyor olurdu, bu beni Yüce Lord'u –bir de işkence odasını tabii– görmeye götürdüğünden beri Derin Maleen'e ilk gelişiydi.

Hücre kapıları paslı yollarında tangırdayarak açıldı. "Dışarı! Dışarı ufaklıklar! Yarınız için güzel bir gün bugün, yarınız için de kötü!"

Hücrelerden çıktık... bir tek Hatcha adında ufak, kelleşen bir adam çıkmadı. "İstemiyorum," dedi. "Hastayım."

Gece askerlerinden biri ona yaklaştı ama Aaron onu eliyle uzaklaştırdı. Hatcha'nın çok daha iri, Deesk'ten gelen Quilly adında bir adamla paylaştığı hücrenin kapısında durdu. Quilly geriledi ama Aaron'ın aurası ona yine de değdi. Quilly minik bir çığlık atıp kolunu tuttu.

"Sen bir zamanlar Citadel denen yerden gelen Hatcha'sın değil mi?"

Hatcha sefil sefil başını salladı.

"Ve hasta gibi hissediyorsun. Sosislerdendir belki?"

"Olabilir," dedi Hatcha, başını birbirine kavuşturduğu titreyen ellerinden kaldırmadan. "Muhtemelen."

"Ama ip dışında her şeyi yemişsin bakıyorum."

Hatcha cevap vermedi.

"Beni dinle ufaklık. Ya Adalet'e gidersin ya da demir bakireye. Bakireyi ziyaretini ben ayarlarım ve emin ol, uzun sürer. Yavaşça indiririm kapağını. Sivri uçların önce gözkapaklarına dokunduğunu hissedersin... çok hafifçe... sonra da gözlerini delip geçerler. Mideni de! Gözlerin kadar hassas değildir ama yeterince yumuşaktır karnın. O sosislerden geriye kalanlar sen çığlıklar atarken içinden dökülür. Şimdi, bu kulağına hoş geliyor mu?"

Hatcha inleyip hücresinden sendeleyerek çıktı.

"Mükemmel! Hepimiz buradayız işte!" diye bağırdı Aaron. "Oyunlara! Hadi ufaklıklar! Hadi hadi hadi! Eğlence sizi bekliyor!"

Hadiledik.

Daha önce birçok kez tırmandığımız yolu tırmanırken –tabii daha önce hiç sadece yarımızın döneceğini bilerek çıkmamıştık bu yolu– rüyamı düşündüm. Leah'nın *sandığından daha hızlısın Prens Charlie* demesini.

Kendimi hiç de hızlı hissetmiyordum.

7

Doğrudan sahaya değil de antrenmanlardan sonra kullandığımız takım odasına götürüldük. Ama bu sefer Yüce Lord da oradaydı, aurasının içinde mavi siyah görünen askeri tören üniformasıyla göz kamaştırıyordu. Etkinlik için tamamen şarj olmuştu. Auralarına güç veren enerjinin nereden geldiğini merak ediyordum ama bu tip sorular o gün pek de önceliğim değildi.

"Oyun zamanı"ndan sonra yıkanmamız için otuz bir kova olan rafta şimdi sadece on altı kova vardı çünkü o günkü etkinliklerin ardından sadece on altımızın temizlenmesi gerekecekti. Rafın önünde, bir ayağa dayanmış büyük karton bir tabela vardı,

tepesine ADALET BİRİNCİ TUR yazılmıştı. Altında eşleştirmeler vardı. Hepsini baştan sona hatırlıyorum, bence böyle korkunç durumlarda insan ya her şeyi hatırlıyor... ya da hiçbir şeyi hatırlamıyor. Size durmadan yeni isimler söylediğim için özür dilerim ama hiçbir şey için değilse bile beraber hapis tutulduğum insanlar kısaca da olsa hatırlanmayı hak ettiği için adlarını yazmalıyım.

"Burada dövüş sırasını görüyorsunuz," dedi Kellin. "Majesteleri Elden için hepinizin iyi bir gösteri çıkarmanızı bekliyorum. Anladınız mı?"

Kimse cevap vermedi.

"Kendinizi arkadaş saydığınız biriyle karşı karşıya bulabilirsiniz ama arkadaşlığın artık bir önemi yok. Her dövüş ölümüne. Ölümüne. Rakibinizi yener ama öldürmezseniz ikiniz de çok daha acı verici bir ölümle karşılaşırsınız. Anladınız mı?"

Cevap veren Cla oldu. "Evet." Bunu söylerken bana baktı ve başparmağını devasa boynundan geçirdi. Sonra da gülümsedi.

"İlk set birazdan başlayacak. Hazırlanın."

Çıktı. Diğer gece askerleri de peşinden gittiler. Sessizce tabelayı inceledik.

ADALET BİRİNCİ TUR
Birinci Set
Fremmy – Murf
Jaya- Hamey
Ammit – Wale

İkinci Set
Yanno – Freed
Jackah – Iota
Mesel – Sam

Üçüncü Set
Tom – Bult
Dommy – Cammit
Bendo – Dash

ÖĞLEN
Dördüncü Set
Double – Evah
Stooks – Hatcha
Pag – Quilly

Beşinci Set
Bernd – Gully
Hilt – Ocka
Eris – Viz

Altıncı Set
Cla – Charlie

Sadece NCAA'nın pazar seçmelerinde televizyonda değil, şahsen de benzer eşleştirmeler görmüştüm, Arcadia Babe Ruth beyzbol turnuvası eşleşmeleri her bahar katılan her takımın sahasına poster poster asılırdı. Bu bayağı tuhaftı ama asıl inanılmazı ortadaki o tek kelimeydi: ÖĞLEN. Uçuşkıran ve maiyeti dokuz tutsağın öldürülmesini izleyecek... sonra da atıştırmalıkların tadını çıkaracaklardı.

"Hepimiz reddedersek ne olur?" diye sordu Ammit, bir zamanlar ekmeğini atlara nal takarak kazanan, at düzgün durmadığında bir tane çakıp onları deviren biri gibi görünen bir adamdan beklemeyeceğim düşünceli bir sesle konuşmuştu. "Sadece soruyorum bu arada."

Uzağı görmediğinden gözlerini kısan, iri bir adam olan Ocka güldü. "Grev yapalım mı diyorsun? Babamın zamanındaki de-

ğirmenciler gibi? Uçuşkıran'ı eğlencesinden mahrum bırakalım? Ben bugünü acılar içinde çığlıklar atarak geçirmektense yarına kadar yaşamayı tercih ederim, sağ ol."

Kalçası sakat olan cılız ve minik Hilt'le dövüşeceği düşünülürse Ocka'nın muhtemelen yarına dek yaşayacağını düşündüm. İkinci turda yenilebilirdi ama bugün kazanırsa hayatta kalır, sonrasında yıkanabilir ve akşam yemek yiyebilirdi. Etrafıma bakınınca birçok yüzde benzer hesaplar gördüm. Ama Hamey'nin yüzünde böyle bir şey yoktu. Tabelaya tek bir bakış attıktan sonra banka gidip oturmuştu, hâlâ oradaydı, başını eğmişti. Onu öyle görmekten nefret ediyordum ama bizi bu korkunç duruma sokanlardan daha çok nefret ediyordum.

Yeniden tabelaya baktım. Fremmy ve Stooks'un ve iki kadının, Jaya ve Eris'in karşı karşıya getirilmesini beklemiştim, kız kavgası, daha eğlenceli ne olabilirdi, değil mi? Ama hayır. Eşleştirmeler düşünülerek yapılmış gibi durmuyordu. İsimler şapkadan çekilmiş gibiydi. Sonuncu eşleştirme dışında tabii. Sahada sadece ikimizle büyük final.

Cla, Charlie'ye karşı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İlk Tur. Son Set. Prensim. *"Sence?"*

1

Jaya bankta Hamey'nin yanına oturdu ve elini eline aldı. Hamey'nin eli cansızca onun elinin üzerinde duruyordu. "Bunu istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Hamey ona bakmadan. "Önemi yok."

"Belki de beni yenersin. Güçlü değilim, biliyorsun, Eris gibi değilim."

"Belki."

Kapı açıldı ve içeri iki gece askeri girdi. Canlı cesetler ne kadar heyecanlı olabilirse o kadar heyecanlı görünüyorlardı; auraları, içlerindeki ölü kalpleri hâlâ çalışıyormuş gibi nabız misali atıyordu.

"İlk set! Hadi hadi! Majestelerini bekletmeyin ufaklıklar! Yerini aldı!"

Başta kimse yerinden kımıldamadı ve çılgınca bir an Ammit'in grevini gerçekten de yapacağımıza inandım... Tabii grev yapanların başına gelecekleri düşünene dek. Listenin bir mucize eseri değişmediğinden emin olmak için tabelaya son bir kez baktıktan sonra ilk altılı ayağa kalktı: Fremmy ve Murf, Ammit ve Wale adında kısa, tıknaz bir adam, Hamey ve Jaya. Dışarı çıkarlarken Jaya onun elini tutuyordu, ona en yakın duran gece askerinin aurasına değmemek için büzülmüştü.

Gallien'in hâkimiyet sürdüğü günlerde, dövüşçüler dışarı çıkarken tıklım tıklım dolu stadyumdan beklenti dolu tezahüratların yükseldiğini duyardık herhalde. Kulak kesilip dinledim, hafif bir alkış sesi duyduğumu düşündüm ama bu benim hayal gücüm de olabilirdi. Muhtemelen öyleydi. Çünkü (eskiden Kral Kelebekleri Sahası olan) Elden Sahası'nın tribünleri neredeyse tamamen boştu. Buraya gelirken yolda karşılaştığım çocuk haklıydı: Lilimar lanetli bir şehirdi, sadece ölülerin, yaşayan ölülerin ve birkaç kıç yalayıcının kaldığı bir şehir.

Kelebeğin falan olmadığı bir şehir.

Gece askerleri olmasa kaçmamız mümkün olabilirdi, diye düşündüm. Sonra düşünmemiz gereken iki de kadın dev olduğunu hatırladım... bir de Uçuşkıran'ın kendisi. Şimdi ne olduğunu, nasıl bir değişim geçirdiğini bilmiyordum ama bir şey kesindi: O artık Leah'nın çarpık ayaklı, sırtı kambur, boynunda yumru olan abisi değildi.

Zaman geçti. Ne kadar olduğunu söylemek zor. Benim de aralarında olduğum birkaçımız işeme oluğunu ziyarette bulunduk. Hiçbir şey ölüm korkusu kadar çiş getirmiyor. Sonunda kapı

açıldı ve içeri Ammit girdi. Kıllı sol elinin arkasında küçük bir kesiği vardı. Onun dışında zarar görmemişti.

Ammit'in yaşayan ölü eşlikçisi geri çekildiği anda Mesel onun yanına koştu. "Nasıldı? Wale gerçekten de..."

Ammit onu öyle sert itti ki Mesel yere serildi. "Ben döndüm, o dönmedi. Tek söyleyeceğim bu, tek duyman gereken bu. Beni rahat bırak."

Bankın sonuna gidip oturdu, eğdiği başını iki elinin arasına aldı. Bu beyzbol sahasında çok defa gördüğüm bir duruştu, genelde atıcılar önemli bir sayıyı kaçırdığında ve oyundan çıkarıldığında böyle dururdu. Bu kazanan birinin değil, kaybeden birinin duruşuydu. Ama bir şeyler olmazsa yakında hepimiz kaybedecektik.

Ona yardım et, diye fısıldamıştı Leah'nın gri hizmetçisi bana. Şimdi sırf saçım sürekli toz toprak sürmeme rağmen sarardığı için bütün herkesi benim mi kurtarmam gerekiyordu? Çok saçmaydı bu. Cla beni gözleriyle yemeye devam ediyordu. Akşam yemeği vaktinde hâlâ buralarda olma niyetindeydi.

Günün son ölüm dövüşü başladığında kendimi bile kurtaramayacaktım.

Dönen bir sonraki kişi Murf oldu. Gözlerinden biri şişip kapanmıştı, tişörtünün sağ omzu da kanla ıslanmıştı. Stooks onu gördü, komedi partnerinin öldüğünü anladı, acıyla hafif bir çığlık atıp gözlerini elleriyle kapattı.

Kapıyı izleyerek bekledik. Sonunda açıldı ve içeri Jaya girdi. Rengi tamamen kaçmıştı ama görünürde bir yarası yoktu. Yanaklarından gözyaşları dökülüyordu.

"Zorundaydım," dedi. Sadece bana değil, herkese. "Zorundaydım, yoksa ikimizi de öldüreceklerdi."

2

İkinci set çağrıldı: Yanno Doktor Freed'le, Iota Jackah'yla, Mesel da Sam'le dövüşecekti. Onlar gittiğinde Jaya'nın yanına oturdum. Bana bakmıyordu ama kelimeler, sanki onları içinde tutarsa patlayacakmış gibi ağzından döküldü.

"Pek dövüşemiyordu, nasıl biri bilirsin, nasıl biri *olduğunu* ama iyi bir gösteri çıkardı. Benim için sanırım. Kan dökülmesini istiyorlardı, sıran geldiğinde sen de seslerini duyacaksın, ona kahpeyi indirmesi için bağırdılar, bana arkasına geçip onu boynundan bıçaklamam için bağırdılar..."

"*Bıçak* mı var?" diye sordum.

"Yok, kolu kısa mızraklar var. Bir de eklem yerlerinde çiviler olan eldivenler. Antrenman yaparken suları koydukları masada duruyorlar. Onlara yakın durmanı istiyorlar, birileri ölmeden önce mümkün olduğunca çok bıçaklama ve yumruklaşma görmek istiyorlar ama ben şeylerden birini seçtim, biliyorsun, neydi..." Bir şeyi havada sallar gibi yaptı.

"Dövüş sopası."

"Evet. Dönüp durduk. Fremmy ölmüştü, boğazı kesikti, Hamey az daha kanda kayıp düşecekti. Wale yolda yatıyordu."

"Hıı," dedi Ammit başını kaldırmadan. "Aptal piç kaçmaya çalıştı."

"En sona biz kaldık. İşte o zaman Aaron beş dakika daha uzatırsak ikimizi de öldüreceklerini söyledi. Gerçekten çabalamadığımızı görebiliyordu. Hamey bana doğru koştu, küçük mızrağını yan tarafında sallıyordu, çok salak, ben de sopamın arkasıyla onun karnına vurdum. Çığlık attı. Mızrağını çimlere düşürdü ve çığlık atmaya devam etti."

Hamey'nin karnı, diye düşündüm. Her daim hasta karnı.

"O sese dayanamadım. Alkışlıyor, gülüyor, *iyi vuruştu, kedicik onu bitirdi*, gibi şeyler söylüyorlardı. Mızrağı aldım. Daha önce kimseyi öldürmedim ben, ama o çığlıklara dayanamıyordum, ben de... ben..."

"Bu kadarı yeter," dedim.

Bana baktı, gözleri dolu dolu, yanakları ıslaktı. "Bir şey yapman gerek Charlie. Vadedilen prens sensen bir şey yapman gerek."

Ona Prens Charlie'nin ilk işinin Cla tarafından öldürülmemek olduğunu söyleyebilirdim ama halihazırda yeterince kötü hissettiğini düşündüğümden sadece kısa bir anlığına sarıldım.

"O burada mı? Uçuşkıran?"

Ürperip başını salladı.

"Nasıl görünüyor?" Kolları sanki oraya oturacak kişi aşırı şişman ya da en azından aşırı iri yapılıymış gibi dışa doğru açılan o başköşedeki koltuğu düşündüm.

"Korkunç. *Korkunç*. Suratı sanki bir hastalığı varmış gibi yeşil. Uzun beyaz saçları taktığı tacın altından yanaklarına dökülüyor. Gözleri haşlanmış yumurta kadar büyük. *Geniş* bir suratı var, o kadar geniş ki insan demeye bin şahit gerek. Dudakları kalın ve kırmızı, çilek yemiş gibi. O kadarını görebildim. Çenesinden aşağısı kocaman mor bir pelerine sarılı ama pelerinin *hareket ettiğini* gördüm. Sanki altında bir hayvan tutuyor. Korkunç o. Canavar gibi. Ve kahkaha atıyor. Ben... Hamey öldüğünde diğerleri alkışladı ama o sadece kahkaha attı. Ağzının iki yanından da salyalar aktı, gaz lambasının ışığında gördüm onu. Yanında bir kadın vardı, uzun ve güzel, ağzının kenarında küçük bir beni var..."

"Petra," dedim. "Ben Ammit'i yendikten sonra bir adam onun memesini tutup boynundan öpmüştü."

"O... o..." Jaya yeniden ürperdi. "Onu salyasının aktığı yerden öptü. *Salyayı yeşil suratından yaladı.*"

Iota yanında bir gece askeriyle içeri girdi. Beni görünce başıyla selam verdi. Demek Jackah da gitmişti.

3

Kapı kapanınca Iota'nın yanına gittim. Yara almamıştı.

"Kahpe orada," dedi. "Kızıl Molly. Kodamanların oturduğu locanın altındaki yoldan izliyor. Saçları kızıl değil de turuncu. Havuç renginde. Başının etrafında kuş tüyü gibi diken diken duruyorlar. Boyu dört buçuk metre var. Deri bir etek giymiş. Memeleri kaya gibi. Bir tanesi beş yaşında çocuk kadar vardır. Kalçasında kınına takılı bir bıçak var, dövüşmemiz için bize verdikleri küçük mızraklar kadar var boyu. Bence kazananların hareketlerini görmek için izliyor. Daha sonrasına hazırlık işte."

Bu aklıma Koç Harkness'ı ve cuma akşamı maçlarından önceki perşembelerde yaptığımız antrenmanları getirdi. O akşamüstleri çalışmayı yirmi dakika erken bitirir, bu kadar havalı olmayan ama onun dışında buraya çok benzeyen bir takım odasında otururduk. Koç içeri bir televizyon getirirdi ve karşılaşacağımız rakibi, hareketlerini, oyunlarını izlerdik. Özellikle de oyun kurucunun. Bir tek düşman oyun kurucunun olduğu görüntüleri yirmi otuz kere izletirdi bize; her bir çalımını, yana kaçışını, hızla koşturmasını. Bunu bir keresinde Bob amcama anlatmıştım, gülüp başını sallamıştı. "Koç haklı Charlie. Düşmanın başını kesersen bedeni ölür."

"Öyle izlemesi hoşuma gitmedi," dedi Eye. "Beni çantada keklik görmesini umuyordum, böylece zamanı geldiğinde ona bir tane çakmanın ya da kafasına indirmenin yolunu bulabilirdim. Ama şimdi o benim nasıl dövüştüğümü dört defa izleme fırsatı bulacak ve ben *onun* nasıl dövüştüğünü hiç göremeyeceğim."

Benim, vadedilen prens olayım olmayayım, o vakte çoktan öleceğime dair dile dökmediği varsayımına aldırmadım. "Cla kendisinin kazanacağını düşünüyor."

Eye, Maleen'de uzun zamandır arkadaşı olan birini biraz önce öldürmemiş gibi güldü. "İkiye indiğinde Cla'yla karşı karşıya geleceğimiz kesin –seni sevmeye başladım Charlie ama ona

bir kere bile dokunabileceğini sanmıyorum– ama ben onun zayıf noktasını biliyorum."

"Neymiş?"

"O ilk seferde beni küçük düşürdü, boğazımdan öyle bir itti ki şu anda konuşabilmem bir mucize ama o sırada öğreneceğimi öğrendim." Bu, soruma cevap vermiyordu.

Bu sefer içeri Mesel girdi, demek Sam ölmüştü. Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı, içeri girenin Doktor Freed olduğunu görünce şaşırdım, gerçi kendi başına gelememişti. Yanında Pursey vardı, yüzgeç ellerinden birini Freed'in koltuk altına geçirmiş, yürümesine yardım ediyordu. Doktorun sağ bacağında üstünkörü bağlanmış bandajdan taşan ağır bir kanama vardı ve yüzü çok fena dağılmıştı ama hayattaydı, Yanno'ysa değildi.

Double ve Eris'le oturuyordum. "Bir daha dövüşemez," dedim. "İkinci tur bundan altı ay sonra yapılmadığı sürece, ki belki o zaman bile."

"Altı ay beklemezler," dedi Eris. "Altı gün bile beklemezler. Dövüşecek ya da ölecek."

Lise futbolu oynamadığımız kesindi.

4

Üçüncü setten Bult ve Bendo hayatta kaldı. Bir de Cammit. Geri döndüğünde birkaç yeri kesilmişti, işinin bittiğine emin olduğunu anlattı. Derken Dommy öksürük krizlerinden birine tutulmuştu, öyle kötüydü ki iki büklüm olmuştu. Cammit de bu fırsattan yararlanıp kısa mızrağını Dommy'nin ensesine saplamıştı.

Doktor yerde yatıyordu, ya uyuyordu –yaralarına bakılırsa bu pek mümkün değildi– ya da bayılmıştı. Geri kalanlarımız üçüncü setin bitmesini beklerken Cla yüzünden silinmeyen o sırıtışıyla bana bakmaya devam etti. O bakışlardan bir tek kovalardan birinden bir avuç su içmeye gittiğimde kurtuldum. Ama arkamı döndüğümde yine orada durmuş beni gözleriyle yiyordu.

Zayıf noktasını biliyorum, demişti Iota. *O ilk seferde beni küçük düşürdü ama o sırada öğreneceğimi öğrendim.*

Ne öğrenmişti?

Eye'ın hücresindeki kavga anını (tabii ona kavga denebilirse) zihnimde yeniden canlandırdım: Cla'nın Eye'ın boğazına attığı yumruğun göz kamaştırıcı hızı, yuvarlanan kova, dönüp kovaya bakan Cla, –artık rahmetli olan– Yanno'nun *onu öldürürsen bedeli ağır olur* demesi, Eye'ın kalkıp yatağına gitmesi ve bu sırada Cla'nın eğilip yerden kovayı alması. Belki de şansını yeniden denerse kovayı Eye'ın kafasına geçirmeyi düşünmüştü.

O anın özel bir yanı varsa da göremiyordum.

Üçüncü set bittiğinde Pursey bir arabayı iterek geldi. Yanında Aaron vardı. Kızarmış tavuk kokusu geliyordu, başka şartlar altında kokuyu çok cazip bulabilirdim ama son yemeğim olma ihtimali varken öyle gelmiyordu.

"Bolca yiyin ufaklıklar!" diye bağırdı Aaron. "Sizi iyi beslemediğimizi söyleyemezsiniz!"

O günkü dövüşlerini kazananların çoğu arabadan etini hevesle aldı. Henüz dövüşmeyenler geri çevirdi... Tek bir istisnayla. Cla, Pursey'nin arabasından yarım bir tavuk aldı ve yumuldu, gözlerini bir an bile benden ayırmadı.

Darbe.

Iota hücresinin zemininde.

Yuvarlanan kova.

Eye'ın eli boğazında yatağına sürünüşü.

Cla'nın kovayı arayıp yerden alması.

Iota'nın gördüğü ve benim kaçırdığım şey neydi?

Araba bana geldi. Aaron, Pursey'yi izliyordu, o yüzden selam durmadı. Derken Doktor Freed inleyip yan tarafına döndü ve yere kustu. Aaron dönüp yakındaki bir bankta yan yana oturan Cammit ve Bendo'yu işaret etti. "Sen ve sen! Şu pisliği temizleyin!"

Bu anlık dikkat dağınıklığından faydalanarak başparmağımla işaretparmağımı birleştirip elimi havaya kaldırdım. Yazı yazar

gibi salladım. Pursey neredeyse hiç fark edilmeyecek gibi omuz silkti, belki anladığından yapmıştı bunu, belki de Aaron görmeden önce beni durdurmak istemişti. Aaron geri döndüğünde tekerli büfeden bir but seçiyor, Cla beni günün final dövüşünde yenerse Pursey'nin anlamasının ya da anlamamasının bir önem taşımayacağını düşünüyordum.

"Son yemek ufaklık," dedi irikıyım beyefendi. "Tadını çıkar."

Moralimi bozmaya çalışıyor, diye düşündüm.

Tabii bunu zaten biliyordum ama gerçek kelimelere dökmek yaptığını gözler önüne sermiş, elle tutulur hale getirmişti. Kelimelerin böyle bir gücü vardır. İçimde yeni bir şey açtılar. Bir delik. Hatta belki bir kuyu. Bertie Bird'le yaramazlıklarımız, Christopher Polley'yle ve cüce Peterkin'le yüzleşmem sırasında açılan şeyin aynıydı bu. Bir prenssem de kesinlikle aşırı sıradan sarışın yakışıklı adamın aşırı sıradan güzel kızı öpmesiyle biten filmlerdeki prenslerden değildim. Çamurdan kaskatı kesilen sarı saçlarımın güzel bir yanı yoktu, Cla'yla dövüşüm de güzel olmayacaktı. Kısa olabilirdi ama güzel olmayacaktı.

Disney prensi olmak istemiyorum. Sıçarlar. Prens olacaksam da karanlık bir prens olmak istiyorum, diye düşündüm.

"Bana bakmayı kes sikkafalı," dedim.

Yüzündeki sırıtışın yerini şaşkın bir kafa karışıklığı ifadesi almıştı ve budumu ona fırlatmadan önce bile bunun nedenini anlamıştım. Çünkü kullandığım kelime, *sikkafalı* kuyudan gelmişti, ağzımdan İngilizce çıkmıştı ve o ne dediğimi anlamamıştı. Onu bir kilometre farkla kaçırdım –but kovalardan birine çarpıp yere düştü– ama o yine de şaşırarak yerinde sıçradı ve sese doğru döndü. Eris güldü. Cla ona doğru dönüp ayağa kalktı. Yüzündeki sabit sırıtış hırlamaya dönüştü.

"Yo, yo, *yo*!" diye bağırdı Aaron. "Sahaya sakla ufaklık, yoksa seni öyle bir çarparım ki dışarı bile çıkamazsın ve Charlie hükmen galip ilan edilir. Bu Uçuşkıran'ın hoşuna gitmez ve emin ol, senin hiç hoşuna gitmez!"

Canı sıkkın ve öfkeden kudurur halde, belli ki o an havası bozulan Cla bana ters bakışlar atarak yerine döndü. Sırıtma sırası bendeydi. Bu, gaddar ve iyi hissettiriyordu. Parmağımla onu işaret ettim.

"Ağzını burnunu kıracağım balım."

Cesur sözlerdi. Daha sonra bu sözlerimden pişmanlık duyabilirdim ama ağzımdan çıktıkları o anda bana gayet iyi geldiler.

5

"Öğle" yemeğinden biraz sonra dördüncü set çağrıldı. Yine beklemelere başladık, teker teker geri döndüler: önce Double, sonra Stooks, en son da Quilly. Stooks'un bir yanağı dişinin parıltısını görebileceğim kadar fena kesilmiş, kanıyordu ama kendi kendine yürüyebiliyordu. Jaya ona o ağır ilk kanamayı durdurması için bir havlu verdi, Stooks kovaların yakınında bir banka oturdu, beyaz havlu hızla kırmızıya döndü. Freed yakınlarda bir köşeye dayanmıştı. Stooks doktorun yarılan yüzüne bir şey yapıp yapamayacağını sordu. Freed başını hiç kaldırmadan iki yana salladı. Yaralıların kısa süre sonra bir tur daha dövüşmesi fikri çılgıncaydı –sadistçeydi-- ama doğruluğundan şüphem yoktu. Murf komedi ikilisinden birini öldürmüştü, ikinci turda Stooks'u çekerse omzu bıçaklanmış olsun olmasın onu da kolayca alt ederdi.

Cla hâlâ bana bakıyordu ama yüzündeki sırıtış silinmişti. Benim kolay lokma olduğuma dair fikrinin değiştiğini düşündüm, bu da dikkatsiz davranmasına güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

Hızlı hareket edecek, diye düşündüm. *Eye'a yaptığı gibi.* Rüyamda Leah, *sandığından daha hızlısın Prens Charlie*, demişti... ama aslında değildim. Tabii nefretten güç alarak aşırı hız moduna geçemezsem.

Beşinci set çağrıldı: Bernd ve Gully, minik Hilt ve iri Ocka, Eris ve Viz adında kısa ama kaslı bir adam. Eris gitmeden önce Jaya ona sarıldı.

"Yo, yo, kesin şunu!" dedi gece askerlerinden biri sevimsiz, çekirgeye benzeyen cırıltısıyla. "Hadi hadi!"

En son Eris çıktı ama ilk o döndü, bir kulağı kanıyordu ama onun dışında zarar görmemişti. Jaya uçarcasına ona koştu, bu sefer sarılmalarına engel olacak kimse yoktu. Yalnız bırakmışlardı bizi. Sonra Ocka geldi. Ondan sonra uzun bir süre boyunca kimse gelmedi. Sonunda gri bir adam –Pursey değildi– Gully'yi içeri taşıyıp yere yatırdı. Bilinci yerinde değildi ve güçlükle nefes alıyordu. Kafasının bir yanı şakağının üstünde içeri çökmüştü.

"Ben bir sonraki turda onu istiyorum," dedi Bult.

"Umarım *bana* düşersin," diye hırladı Ammit. "Kapa çeneni."

Daha çok zaman geçti. Gully kıpırdandı ama uyanmadı. Ben işeme oluğuna gittim. Çişim vardı ama yapamıyordum. Tekrar oturdum, milli marş çalınmadan önce bütün beyzbol ve futbol maçlarında yaptığım gibi ellerimi dizlerimin arasında kavuşturdum. Cla'ya bakmıyordum ama onun bana baktığını hissedebiliyordum, sanki bakışının bir ağırlığı vardı.

Kapı açıldı. İki gece askeri içeri girip yanlara çekildi. Aaron ve Yüce Lord onların arasından içeri girdi. "Günün son dövüşü," dedi Aaron. "Cla ve Charlie. Hadi ufaklıklar, hadi."

Cla hemen kalktı ve yanımdan geçti, geçerken başını çevirip bana son kez sırıttı. Ben de peşinden gittim. Iota bana bakıyordu. Bir elini kaldırıp bana tuhaf bir selam verdi, bu sefer alnına dayamamıştı da yüzünün yanına koymuştu elini.

Zayıf noktasını biliyorum.

Yüce Lord'un yanından geçerken Kellin, "Senden kurtulmak beni çok memnun edecek Charlie. Otuz iki kişiye ihtiyacım olmasa bunu çoktan yapardım," dedi.

İki gece askeri önümüzde, Cla benim önümde ilerledik, başını hafifçe eğmişti, şimdiden gevşek yumruklar yaptığı elleri

yanlarında sallanıyordu. Yüce Lord ve yardımcısı Aaron bizim arkamızdan yürüyordu. Kalbim göğsümde yavaş ama kuvvetle atıyordu.

O ilk seferde beni küçük düşürdü ama o sırada öğreneceğimi öğrendim.

Koridorda ilerleyip stadyumu çevreleyen sıra sıra parlak gaz lambalarına doğru yürüdük. Diğer takım odalarını geçtik. Malzeme Odası'nı geçtik.

Darbe, Iota'nın düşüşü, kovanın yuvarlanması, Iota'nın yatağına sürünmesi, Cla'nın dönüp kovayı araması.

Hakem Odası'nı geçtik, oradan dışarı çıkmanın bir yolu vardı, en azından Pursey'nin notunda yazdığı kadarıyla.

Budu attım. Kovaya çarptı. Cla dönüp baktı.

İşte o zaman anlamaya başladım ve koridordan oyun sahasını çevreleyen toprak yola çıkarken biraz hızlandım. Cla'ya yetişmedim ama yakındım. Bana bakmadı. Dikkatini silahların bir sıra halinde dizildiği sahanın ortasına vermişti. İpler ve halkalar gitmişti. Antrenmanlarımız sırasında içeceklerin durduğu masaya eklem yerlerinde çiviler olan iki deri eldiven konmuştu. Hasır sepetlerde dövüş sopaları duruyordu, başka bir sepette de iki kısa mızrak vardı.

Iota sorduğum sırada soruma cevap vermemişti ama belki de odadan çıkarken vermişti. Belki de o tuhaf selam bir selam falan değildi. Belki de bir mesajdı.

Gece askerlerinin peşinden özel localara doğru giderken bizi biraz alkışladılar ama alkışı duymadım bile. Hatta locanın iki yanını kaplayan seyircilere, Uçuşkıran Elden'a bile dikkat etmedim başta. Dikkatim Cla'nın üstündeydi, Iota'yla paylaştığı hücrenin zemininde yuvarlanan kovaya ve takım odasında ona fırlattığım buda bakmak için dönen Cla'nın üstünde. Nerdeyse yanı sıra yürüdüğümü fark etmeyen Cla'nın üstünde. Neden fark etmiyordu peki?

Zayıf noktasını biliyorum, demişti Iota, artık ben de biliyordum. Eye bana selam vermemişti, eliyle atlara takılan at gözlüklerini taklit etmişti.

Cla'nın çevresel görüşü ya zayıftı ya da hiç yoktu.

6

Kulvarların soylu locasının önündeki kısmına dek götürüldük... hayır, *güdüldük*. Cla'nın yanında durdum, bana bakmak için sadece gözlerini çevirmedi, bütün başını döndürdü. Kellin anında ince copuyla onun ensesine bir tane geçirdi, ensesinde ince bir çizgi halinde kan belirdi.

"Sahte prense bakmayı boşver seni koca salak. Onun yerine gerçek krala ver dikkatini."

Demek Kellin diğer tutsakların neye inandığını biliyordu, buna şaşırmış mıydım? Pek değil. Çamur, saçımın rengindeki çarpıcı değişikliği ancak bir yere kadar gizleyebilirdi ve gözlerim de artık ela bile değildi, maviye dönmek üzere olan gri bir renkti. Elden yarışmacıların tam kadro çıkmasında ısrarcı olmasa haftalar önce öldürülürdüm.

"Diz çökün!" diye bağırdı Aaron o iğrenç vızıltılı sesiyle. "Diz çökün eski kandan gelenler! Yeni kanın önünde diz çökün! Kralınızın önünde diz çökün!"

Petra –uzun, koyu renk saçlı, ağzının kenarında beni olan, yeşil ipek elbiseli, teni peynir gibi beyaz olan kadın– bağırdı. "*Diz çökün eski kandan gelenler! Diz çökün eski kandan gelenler!*"

Diğerleri –sayıları altmıştan, en fazla yetmişten fazla değildi– ona katıldı. "*Diz çökün eski kandan gelenler! Diz çökün eski kandan gelenler!*"

Bunu diğer yarışmacılar çıktığında da yapmışlar mıydı? Sanmıyordum. Bu bize özeldi çünkü bu, günün son karşılaşmasıydı, en büyük olaydı. İkimiz de ince coplarla kırbaçlanmak isteme-

diğimizden ya da daha kötüsü gardiyanlarımızın auralarından çarpılmak istemediğimizden diz çöktük.

Uçuşkıran Elden ölmek üzere olan bir adam gibi görünüyordu –Bob amcam olsa *bir ayağı mezarda, bir ayağı çukurda*, derdi. Aklıma gelen ilk şey bu olmuştu. Hemen peşinden düşündüğüm ikinci şey onun bir insan falan olmadığıydı. Bir zamanlar öyle olabilirdi ama artık değildi. Derisi ham armut rengindeydi. Gözleri –mavi, kocaman, ıslak ve ikisi de avcum kadar büyüktü– kırışık ve sarkık göz çukurlarından fırlamıştı. Dudakları kırmızıydı, her nasılsa kadınsıydı ve o kadar gevşekti ki sarkıyordu. Azıcık beyaz saçının üstünde korkunç şatafatlı, yamuk duran tacı vardı. Altın yaldızlı iplerle bezenmiş mor pelerini şişmiş boynundan aşağısını tamamen örten devasa bir kaftan gibiydi. Ve evet, hareket ediyordu. *Sanki pelerinin altında bir hayvan tutuyor*, demişti Jaya. Ama bu her neyse aynı anda birkaç yerde yükselip alçalan bir şeydi.

Sol tarafımda, kulvarda, kilt gibi kısa deri bir etek giyen Kızıl Molly duruyordu. Bacakları kaslı ve kocamandı. Uzun bıçağı sağ kalçasında bir kılıftan sarkıyordu. Kısa turuncu saçları dik dikti, punk rockçı saçı gibiydi. Eteğini kalın pantolon askıları tutuyor ve çıplak göğüslerini kısmen örtüyordu. Ona baktığımı görünce dudaklarını öpücük verir gibi büzdü.

Uçuşkıran gece askerlerinin böceksi vızıltısına hiç benzemeyen ağdalı bir sesle konuştu. Sanki boğazı yapış yapış bir sıvıyla doluydu. Hayır, hiçbiri böyle bir şeye maruz kalmamıştı, yoksa anlatırlardı. O insandışı sesin dehşeti kolay atlatılacak bir şey değildi.

"Eskiden Eis olan Gri Diyarın Kralı kim?"

Locadakiler ve seyircilerin geri kalanı akıllılık edip cevap verdiler ve bağırdılar. "Elden!" Uçuşkıran o kocaman, yumurta gibi gözleriyle aşağı bize bakıyordu. Benim ve Cla'nın enselerimize ince coplar indi. "Söyleyin," diye vızıldadı Kellin.

"Elden," dedik.

"Topraktaki ve havadaki kral kelebeklerinin sonunu getiren kim?"

"Elden!" Petra diğerleriyle birlikte ama daha yüksek sesle bağırdı. Bir eliyle Elden'ın sarkan yeşil gıdılarından birini okşuyordu. Mor pelerin belki beş altı farklı yerde yükselip alçalıyor, yükselip alçalıyordu.

"Elden," dedik Cla ve ben, bir daha kırbaçlanmak istemediğimizden.

"Dövüş başlasın!"

Anlaşılan bu alkış ve birkaç tezahürat dışında karşılık gerektirmeyen bir çağrıydı.

Kellin ikimizin arasında ama tam da aurası bize değmeyecek mesafede duruyordu. "Sahaya doğru dönün," dedi.

Dediğini yaptık. Ben gözucuyla sağ tarafımda duran Cla'yı görebiliyordum, o bana şöyle bir bakabilmek için başını çevirdi, sonra önüne döndü. Altmış metre kadar ileride dövüş silahları vardı. Özenli dizilimlerinin gerçeküstü bir yanı vardı, öldürmek üzerine kurulu bir yarışma programında kazanılacak ödüllere benziyorlardı.

Birileri (belki Uçuşkıran'ın kendisi ama ben paramı Yüce Lord'a koyarım) oyuna doğrudan hile karıştırmadıysa da Cla'ya avantaj sağlamıştı. Mızrakların durduğu hasır sepet, ki ilk tercih edilecek silah kesinlikle oydu, sağ tarafta, yani Cla'nın tarafındaydı. Yirmi metre kadar solunda, az çok benim karşımda kalan, dövüş sopaları sepeti vardı, birini iyice benzetmekte işe yararlardı ama iş öldürmeye gelince pek de kullanışlı değildiler. Sonrasında ne olacağını kimse bize söylemedi, söylemelerine gerek de yoktu. Silahlara doğru koşacaktık, eldiven ya da bando bastonu yerine mızrak istiyorsam Cla'dan hızlı koşmam ve onun önünden geçmem gerekecekti.

Sandığından daha hızlısın, demişti Leah, ama o bir rüyadaydı, bu an ise gerçekti.

Dehşet içinde olup olmadığımı merak edebilirsiniz. Öyleydim ama aynı zamanda çocukken, babamın dağılarak, yanarak, bizi evsiz bırakarak karısının, annemin anısını onurlandırmaya

kararlı olduğu zamanlarda keşfettiğim o karanlık kuyudan güç alıyordum. Bir dönem ondan nefret etmiş ve ondan nefret ettiğim için de kendimden nefret etmiştim. Sonuç olarak kötü davranışlarda bulunmaya başlamıştım. Şimdi nefret ettiğim başka şeyler vardı ve bu konuda kötü hissetmemi gerektiren bir şey yoktu. O yüzden evet, dehşet içindeydim. Ama bir parçam da hevesliydi.

Bir parçam bunu istiyordu.

Uçuşkıran köpüren, insandışı sesiyle –ki bu da nefret ettiğim başka bir şeydi– bağırdı: "BAŞLAYIN!"

7

Koştuk. Cla, Eye'a saldırdığında inanılmaz bir hızla hareket etmişti ama o kapalı bir alandaki bir anlık patlamaydı. Silahlara altmış metre kadar yol vardı. Onun taşıması gereken çok fazla yük vardı, yüz otuz kilonun üstündeydi, depar atarsam geniş bir alana serilmiş malzemelere giden yolun yarısında onu yakalayacağımı düşünüyordum. Rüyamdaki Leah haklıydı, sandığımdan daha hızlıydım. Ama yine de onun önüne geçmem gerekecekti ve geçersem doğrudan kısıtlı çevresel görüş alanına girerdim. Daha da tehlikelisi sırtımı ona dönmüş olurdum.

Bunun yerine sola yöneldim ve ona mızraklara giden rakipsiz bir yol bıraktım. Çivili eldivenlere bakmadım bile; ölümcül olabilirlerdi ama onları kullanmak için Cla'nın bıçaklama alanına girmem gerekirdi ve rakibi yakınına girdiğinde ne kadar hızlı davranabildiğini görmüştüm. Dövüş sopalarını seçtim. Birkaç "oyun zamanı"nın ardından elim bu sopalara iyice alışmıştı.

Sepetten bir tane alıp döndüm ve Cla'nın mızrağı sağ bacağının yanında tutarak çoktan saldırıya geçtiğini gördüm. Beni taşaklarımdan karnıma kadar yarmayı ve bu işi hemen bitirmeyi umarak mızrağı yukarı doğru savurdu. Bir adım geri çekilip sopamı kollarına indirdim, mızrağı elinden düşürmesini ummuş-

tum. Acı ve öfkeyle haykırdı ama mızrağı bırakmadı. Seyirciler alkışladılar ve bir kadının, neredeyse kesinlikle Petra'nın, "Çükünü kes ve bana getir!" diye bağırdığını duydum.

Cla yeniden saldırdı, bu sefer mızrağı omzunun üstünde yukarı kaldırmıştı. Adamda hiç incelik yoktu, Andy Chen ve babamla izlediğimiz eski boks videolarındaki Mike Tyson gibi, bildiğiniz sıradan kavgacı tiplerdendi, rakibini doğrudan sert bir darbeyle indirmeye alışıktı. Bu daha önce hep Cla'nın işine yaramıştı, şimdi çok daha genç bir rakibin karşısında da işe yarayacaktı. Hem kilo hem kol mesafesi bakımından avantaj ondaydı.

Rüyamdaki Leah'ya göre ben sandığımdan daha hızlıydım. Cla'nın sandığından kesinlikle daha hızlıydım. Bir boğanın saldırısından kaçan matador gibi kenara çekildim ve dövüş sopamı havada ıslık çaldırarak koluna, hemen dirseğinin üstüne indirdim. Mızrak elinden uçup çimenlere düştü. Seyircilerden bir *aaaa* sesi yükseldi. Petra hoşnutsuzluğunu bir çığlıkla dile getirdi.

Cla silahını hemen geri almak için eğildi. Dövüş sopasını iki elimle birden tutup tüm gücümü kullanarak kafasına indirdim. Sopa ortadan ikiye yarıldı. Cla'nın kafasından kan fışkırdı ve yanaklarından, ensesinden oluk oluk akmaya başladı. Bu darbe –Eye ve Ammit de dahil olmak üzere– başka bir adamı yere serebilirdi ama Cla sadece başını iki yana sallayıp mızrağı yerden aldı ve bana döndü. Artık sırıtmıyordu, hırlıyordu ve gözleri kızarmıştı.

"Gel buraya orospu çocuğu!"

"Siktir ulan. Ne yapabilirsin ki? Hem tipsizsin hem gerizekâlı."

Dövüş sopamdan geriye kalanı havaya kaldırdım. Şimdi Cla'ya bakan uç kıymıklarla doluydu. Sopa sert bir ahşaptandı, o kıymıklara doğru koşarsa kıymıklar kırılmayacaktı. Karnına gireceklerdi ve o bunu biliyordu. Ona vuracak gibi yaptım, geri çekildiğinde de sağına dolandım. Kör noktasına girmemem için

başını çevirmesi gerekti. Öne atıldı ve kolunun etine sapladım sopayı, derisi kalktı ve yeşil çimlere oluk oluk kanı aktı.

"İşini bitir!" diye bağırdı Petra. Artık onun sesini tanıyor ve nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum, hepsinden nefret ediyordum. "İşini bitir, öküz herif!"

Cla saldırdı. Bu sefer sola çekilip dövüş eldivenlerinin durduğu masanın arkasına doğru geriledim. Cla hiç yavaşlamadı. Kesik kesik, hırıltılı nefesler alıyordu. Kendimi yana attım, mızrağının ucu az daha boynuma değecekti. Cla masaya çarpıp devirdi ve üzerine düştü, masanın bacaklarından birini kırdı. Mızrağı elinden bırakmadı ama bu benim için sorun değildi. Kör noktasına geçip sırtına atladım ve o kalkmaya çalışırken bacaklarımla gövdesini sıktım. O ayağa fırlarken dövüş sopamdan kalan kısmı boğazına dayadım. Koca elleriyle omuzlarıma vurarak arkadan beni tutmaya çalıştı.

Sonrasında beni sağa sola savurarak sırtında dolaştırdı. Bacaklarımı kalın beline sarmıştım ve bir metrelik parçalanmış dövüş sopamı boğazına bastırıyordum. Her yutkunma çabasını hissedebiliyordum. Bir boğulma sesi çıkarmaya başladı. Sonunda, bilinç kaybı ardından gelecek ölüm dışında bir seçeneği kalmadığında, altında kalacağım biçimde kendini gerisingeri yere attı.

Bunu yapmasını bekliyordum –başka ne yapabilirdi ki?– ama yine de bir an ciğerlerim söndü. Üstüne yüz otuz kilo düşünce olur böyle. Sağa sola sallanıp bacaklarımdan kurtulmaya çalıştı. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans etmeye başladığında ve tezahürat eden seyircilerin sesi yankılı ve uzaktan geldiğinde bile onu bırakmadım. Diğerlerinin arasından açıkça duyulan tek ses Uçuşkıran'ın eşinin sesiydi, aklıma batan sivri bir iğne gibiydi: *"Kalk! Ondan kurtul hayvan herif! KALK!"*

Hayvan herifin altında ezilip ölebilirdim ama benden kurtulmasına asla izin vermeyecektim. Hücremde çok şınav, halkalarda da çokça barfiks çekmiştim. Bilincimi kaybetmeye başladığımda bile o kaslarımı kullanmaya devam ettim. Sıktım... sıktım... ve

sonunda çırpınışları azalmaya başladı. Kalan son gücümle üst bedenini üstümden ittim ve koca cüssesinin altından sıyrıldım. Çimende sürünerek ilerledim, saçlarım gözlerime dökülüyordu, derin, hırıltılı nefesler alıyordum. Aldığım hava yetmiyordu sanki ya da havayı hırpalanan ciğerlerimin alt kısmına indiremiyordum. İlk ayağa kalkma çabam başarısızlıkla sonuçlandı ve güçlükle nefes alarak, öksürerek sürünmeye devam ettim, lanet Cla'nın, siktiriboktan Cla'nın arkamda ayağa kalktığına ve birazdan mızrağının kürek kemiklerimin arasına ineceğine emindim.

İkinci denememde ayağa kalkabildim, sendeleyip sarhoş gibi bir çember çizerek rakibimi karşıma aldım. O da sürünüyordu... ya da sürünmeyi deniyordu. Yüzünün çoğu kafasına indirdiğim darbe yüzünden kanla kaplıydı. Görebildiğim kısmı da onu boğduğum için mordu.

"İşini bitir!" diye bağırdı Petra. Beyaz makyajının altında kızaran yanakları görünüyordu. Taraf değiştirmişti anlaşılan. Onun desteğini istediğimden değil tabii. "İşini bitir! İşini bitir!"

Diğerleri de ona katıldı: "İŞİNİ BİTİR! İŞİNİ BİTİR! İŞİNİ BİTİR!"

Cla dönüp çimlere yattı ve yukarı doğru bana baktı. İstediği şey merhametse bunu ona ben veremezdim.

"İŞİNİ BİTİR! İŞİNİ BİTİR! İŞİNİ BİTİR!"

Mızrağını aldım...

Bir elini kaldırıp avcunu alnına dayadı. "Prensim."

...Ve sapladım.

Size son anda kendime geldiğimi söylemek isterdim. Pişmanlık duyduğumu söylemek isterdim. Bu doğru olmazdı ama. Herkesin içinde karanlık bir kuyu var bence ve o kuyu asla kurumuyor. Sorumluluğu kabullenerek oradan içiyorsun. Ve su aslında zehir.

8

Elden'ın, sürtüğünün ve maiyetinin diğer önde gelenlerinin önünde diz çöktürüldüm.

"İyi dövüştün, iyi dövüştün," dedi Elden ama aklı başka yerde gibiydi. O gevşek ağzının iki yanından da salya akıyordu gerçekten. Koca gözlerinin kenarlarından iltihaplı bir şey sızıyordu, gözyaşı değildi. "Hamallar! Hamallarımı istiyorum! Yorgunum ve akşam yemeğine dek dinlenmek istiyorum!"

Dört gri adam –deforme olmuşlardı ama güçlü kuvvetli görünüyorlardı– altın sırmalı, mor kadife perdeleri olan bir tahtırevanla dik koridorlardan birinden aşağı koşturdular aceleyle.

Onun tahtırevana binişini görmedim çünkü biri beni saçımdan tutup ayağa kaldırdı. Uzunumdur ama Kızıl Molly tepemden bakıyordu. Ona bakmak tünemek üzere evlerine dönen kral kelebeklerini görmek için çıktığım heykele bakmak gibiydi. Yüzü solgun, yuvarlak ve dümdüzdü, un serpilmiş koca bir pasta tabağına benziyordu. Gözleri karaydı.

"Bugün bir düşmanınla dövüştün," dedi. Bas, gürüldeyen bir sesi vardı, hiç rahatlatıcı olmasa da gece askerlerinin çekirge cırlamasından ya da Elden'ın ağdalı sesinden iyiydi. "Bir dahakine bir dostunla dövüşeceksin. Hayatta kalırsan çükünü keseceğim." Sesini alçalttı. "Ve Petra'ya vereceğim. Koleksiyonuna eklesin diye."

Eminim bir aksiyon filmi kahramanı buna akıllıca bir karşılık verirdi ama ben o geniş surata, o kara gözlere baktım ve aklıma hiçbir bok gelmedi.

9

Bana takım odasına kadar Yüce Lord'un kendisi eşlik etti. Koridora girmeden önce bir kez daha dönüp arkama baktım, tam da o sırada perdeleri çekilmiş tahtırevan koltukların arasındaki dik koridordan yukarı taşınıyordu. Benli Petra'nın da Uçuşkıran'la birlikte tahtırevanda olduğunu tahmin ettim.

"Beni şaşırttın Charlie," dedi Kellin. Şimdi o günkü gösterinin sorumlusu olarak görevlerinin baskısı kalktığından sesi daha rahat, hatta eğlenir gibi çıkmıştı. "Cla'nın seni hemencecik geberteceğini düşünmüştüm. Bir dahaki sefere arkadaşlarından biriyle dövüşeceksin. Iota değil ama, onu sona saklarız. Belki minik Jaya olur. Onun kalbini de Cla'nınkini durdurduğun gibi durdurmak hoşuna gider mi?"

Cevap vermedim, sadece aşağı eğimlenen koridorda, yüksek voltajlı aurasından mümkün olduğunca uzak durarak onun önünden yürüdüm. Kapıya vardığımızda Kellin benimle içeri girmedi, kapıyı ardımdan kapattı sadece. O gün otuz iki kişi sahaya çıkmıştık. Ama şimdi odada içeri girenin Cla değil de hırpalanmış ama onun dışında zarar görmemiş Charlie olmasına şaşıran sadece on beş kişi kalmıştı. Hayır, on dört diyelim. Gully'nin bilinci hâlâ kapalıydı.

Bir an bana sadece baktılar. Sonra on üçü dizlerinin üstüne çöküp avuçlarını alınlarına dayadı. Doktor Freed diz çökemiyordu ama o da duvara dayandığı yerde selam durmuştu.

"Prensim," dedi Jaya.

"*Prensim*," diye tekrarladı diğerleri.

Empis'in güvenlik kamerasız bir dünya olmasına hiç bu kadar sevinmemişimdir.

10

Çamur ve kanlarımızı yıkadık. Günün dehşeti hâlâ üzerimizdeydi. Eris, Freed'in pantolonunu indirip bacağındaki derin yarayı elinden geldiğince temizledi. Arada bir işini bırakıp bana bakıyordu. Hepsi bana bakıyordu. Sonunda, beni gerdiklerinden bana bakmayı kesmelerini söyledim. Sonra da özellikle bana *bakmamaya* çalıştılar, ki bu da bir o kadar, hatta belki daha kötüydü.

On, on beş dakika sonra içeri dört gece askeri girdi. Liderleri ince copuyla odadan çıkmamızı işaret etti. Yanlarında gri biri yoktu, o yüzden Gully'yi bizim taşımamız gerekiyordu. Üst tarafını tutmak için yanına gittim ama Ammit beni omzuyla kenara itti. Nazikçe. "Yo, yo. Ben ve koca çocuk taşırız," dedi. Diğer koca çocuk artık soğuyan bir ceset olduğundan herhalde Iota'dan bahsediyordu. "İstersen doktora yardım et."

Ama ona yardım etmeme de izin vermediler. Sonuçta ben vadedilen prenstim. Ya da onlar öyle sanıyordu. Saç ve göz rengini geçersek, belki de sadece formda olan, çevresel görüşü pek de iyi olmayan bir rakibe denk gelmekle şansı yaver giden ve en kötü dürtülerini hayatta kalabilecek kadar kontrol altında tutmayı başaran on yedi yaşında bir çocuk olduğumu düşündüm. Hem bu karanlık masalda prens olmak istiyor muydum? İstemiyordum. Benim istediğim köpeğimi de alıp eve gitmekti. Ve ev hiç bu kadar uzak görünmemişti gözüme.

Ağır ağır Derin Maleen'deki hücrelerimize döndük: Yaralı omzuyla Muf, Jaya ve Eris, Ammit, Iota, Doktor Freed, Bult, Bendo, Mesel, Cammit, Double, yüzü fena halde yarılan Stooks, Quilly, Ocka, bilinci yerinde olmayan Gully... ve ben. On altı. Ama ne Doktor Freed ne de Gully bir sonraki turda dövüşebilecekti. Onları muaf tutacaklarından değil tabii, bunu asla yapmayacaklarını biliyordum. Elden, Petra ve Uçuşkıran'ın bir avuç maiyetinin keyfi için onları hemencecik katledecek rakiplerin karşısına çıkarılacaklardı. Bir sonraki turda Freed ve Gully'ye denk gelenler

aslında pas geçilmiş olacaktı. Murf ve Stooks da Mart Çılgınlığı basket turnuvasında Elit Sekizli sayılacak karşılaşmalarda hayatta kalamazlardı.

Hücre blokunun sonundaki kapı açıldı. Eye ve Ammit Gully'yi içeri taşıdı. Peşlerinden Quilly ve Freed girdi, doktor kötü bacağının üstüne basmasın diye Quilly doktoru resmen kucağında taşıyordu. Freed'in pek yürüyecek hali olduğundan değil tabii; bir bayılıp bir kendine geliyor, çenesi göğsünde zıplıyordu. Maleen'e girdiğimiz sırada öylesine korkunç, o kadar bilinçsiz bir şey söyledi ki asla unutamayacağım: "Annemi istiyorum."

Kapının iç tarafındaki gaz lambası yine yuvasından düşmüştü ve metal halkasında sallanıyordu. Sönmüştü. Gardiyanlarımızdan biri onu ait olduğu deliğe geri tıktı ve sıkıysa düş der gibi bir an lambaya baktı. Lamba düşmedi.

"Bu akşam özel bir yemek var ufaklıklar!" diye duyurdu biri. "Doyurucu bir yemek, peşinden de tatlı!"

Hücrelerimize girdik. Eye, Stooks ve ben artık tek kişilik olan hücrelerimizin tadını çıkarabilirdik, böyle denebilirse tabii. Quilly, Freed'i hücresine taşıdı, onu nazikçe yatağına yatırdı, sonra da Cammit'le paylaştığı hücresine girdi. Gece askerlerinin dışarı çıkarken kollarını öne uzatıp hücre kapılarını çarparak kapatmasını bekledik ama öylece çıktılar, dışa açılan kapıyı arkalarından kilitlediler: bir sürgü, iki sürgü, üç sürgü, dört. Anlaşılan "doyurucu yemeğin" yanında en azından bir süreliğine kaynaşmamıza da izin vardı.

Eris, Gully'nin hücresindeydi, onun kafasındaki yarayı inceliyordu ki yarası (detay vermeye gerek yok) korkunçtu. Düzensiz, kesik kesik nefesler alıyordu. Eris yorgun gözlerle bana baktı. "Geceyi çıkaramayacak Charlie." Sonra acı bir kahkaha attı. "Ama zaten hiçbirimiz geceyi çıkaramayacağız, çünkü burada hep gece!"

Onun omzunu sıvazlayıp Iota'nın hücresine yürüdüm, Iota oradan ayrılmamayı seçmişti. Duvara yaslanıp oturmuş, bilekle-

rini dizlerine dayamıştı, elleri sallanıyordu. Onun yanına oturdum.

"Ne bok istiyorsun?" diye sordu. "Bir an önce yalnız kalmak isterdim. Siz de uygun görürseniz tabii pek sayın majesteleri efendi."

Alçak sesle, "Buradan çıkmanın –kaçmanın– bir yolu olsa benimle o yolu dener misin?" dedim.

Başını yavaşça kaldırdı. Bana baktı. Ve gülümsemeye başladı. "Bana yolu göster yeter, canım. Göster yeter."

"Peki ya diğerleri? Sağlığı elverenler?"

Gülümsemesi daha da yayıldı. "Soylu kan seni salaklaştırıyor mu prensçik? *Sence*?"

Ziyafet. Bir Ziyaretçi. İlham Kapıyı Çalmaz. "Kim Sonsuza Dek Yaşamak İster?"

1

O gece hayatta kalanlara sadece yarı çiğ et parçaları gelmedi, bildiğin ziyafet çekildi. Pursey ve iki başka gri insan, lekeli beyaz tunikler giymiş bir adam ve bir kadın, içeri bir değil tam üç araba getirdiler. Önlerinde ve arkalarında ince coplarını ellerinde hazır tutan gece askerleri vardı. İlk arabada, aklıma *Hansel ve Gretel*'deki kötü cadının mutfağını getiren koca bir kazan duruyordu.

Etrafına kâseler dizilmişti. İkinciye yüksek seramik bir tencere ve küçük bardaklar konulmuştu. Üçüncüye de altın kahverengi, kenarları çıtır çıtır altı turta. Birbirine karışan kokuları cennet gibiydi. Artık hepimiz katildik, yoldaşlarını öldüren katiller, ama aynı zamanda açtık, eğer bizi izleyen o iki iskeletor olmasa kesin o arabalara saldırırdık. Ama o anda sadece hücrelerimizin açık kapılarına çekilip izledik. Double koluyla ağzını silip duruyordu.

Hepimize birer kâse ve ahşap kaşık verdiler. Pursey her kâseyi kazana daldırıp ağzına kadar yahniyle doldurdu. Yahni yoğun ve kremalıydı (gerçek kremaydı sanırım) içinde büyük tavuk parçaları vardı, bir de bezelye, havuç ve mısır. Daha önceleri yemeğin nereden geldiğini merak etmiştim ama o anda canım sadece yemeği yemek istiyordu.

"Hücrelere kooun," dedi Pursey o pürüzlü, cansız sesiyle. "Daha var."

Tencerede taze meyve salatası vardı: şeftaliler, yaban mersini, çilek. Beklemeye dayanamayıp –gerçek meyve görünce ve kokusunu alınca gözüm dönmüştü– seramik bardağı ağzıma diktim ve hepsini yedim, çenemden akan suyunu silip parmaklarımı yaladım. Et ve havuç, et ve havuç, daha çok et ve havuçtan oluşan sıkı diyetimin ardından tüm bedenimin meyveyi neşeyle karşıladığını hissedebiliyordum. Turtalar on beşe bölünmüştü; Gully'ye yoktu, onun yemek yediği günler artık sona ermişti. Turtayı koyacak tabak yoktu, o yüzden elimizde yedik. Iota'nın dilimi daha son porsiyonlar dağıtılmadan bitmişti. "Elma!" dedi, kırıntıları ağzından saçarak. "Aşırı güzel!"

"Güzel yiyin ufaklıklar!" diye duyurdu gece askerlerinden biri, sonra da güldü.

Çünkü yarın öleceğiz, diye düşündüm, yarın ölmemeyi umarak. Ya da ertesi gün. Ya da ondan sonraki gün. Pursey Hakem Odası'ndan dışarı giden bir yol biliyorsa bile buradan nasıl çıkacağımıza dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey –çok büyük ihtimalle– Jaya'yla karşı karşıya getirileceğim Adalet'in ikin-

oturu başlamadan önce buradan çıkmak istediğimdi. Çünkü o düşün adil bir yanı yoktu.

Gardiyanlar ve mutfak ekibi çıktı ama hücre kapıları hâlâ açıktı. Tavuk yahniye gömüldüm. Çok lezzetliydi. Tanrım aşırı lezzetliydi. *Tam da ağzıma göre,* derdi Bird Man, bisikletlerimizle Zip Market'in önünde durup Twinkies kek ya da Slim Jim kuru et yediğimiz o eski günlerde. Yan tarafa baktığımda yemeğine gömülmüş Stooks'u gördüm, yüzünün yan tarafını tutuyor, tavuk suyunun yanağından akmasını engellemeye çalışıyordu. Derin Maleen'de geçirdiğim dönemden her zaman aklımda kalacak birkaç görüntü var. Bu da onlardan biri.

Kâsemi bitirdiğimde (utanmadan söylüyorum, kâseyi bir temiz yaladım) turta dilimimi alıp ısırdım. Benimkinde elmadan çok krema vardı. Dişim sert bir şeye çarptı. Bakınca kremanın içinden çıkan minicik bir kalem gördüm. Etrafına da minik bir parça kâğıt sarılmıştı.

Bana bakan kimse yoktu, hepsi normal öğünümüzden çok farklı olan yemeğe odaklanmıştı. Kalem ve kâğıdı Hamey'nin yatağının altına sakladım. O bir şey demezdi.

Hücre kapıları açık olduğundan uyku öncesi sohbet etmek için bir araya toplanmakta özgürdük. Iota karşıya, benim hücreme geçti. Ammit de ona katıldı. İki tarafımda duruyorlardı ama onlardan korkmuyordum. Prens statüm sayesinde zorbalığa karşı dokunulmazlığım vardı.

"Gece askerlerini nasıl atlatmayı hesaplıyorsun Charlie?" diye sordu Iota. *Hesaplamak* dememişti aslında, ben öyle duymuştum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Ammit homurdandı.

"En azından henüz. Sizce kaç kişiler? Kellin'i de sayarsak?"

Uzun zamandır Derin Maleen'de olan Iota düşünüp taşındı. "Yirmi, en fazla yirmi beş. Uçuşkıran olarak döndüğünde Kral Muhafızları'nın çoğu Elden'ın yanında durmadı. Durmayanların da hepsi öldü."

"*Onlar* da ölü," dedi Ammit gece askerlerini kastederek. Doğru diyordu.

"Hı hı, ama gün doğduğunda –yukardaki dünyada sabah olduğunda– daha zayıf oluyorlar," dedi Iota. "Mavi ışıkları daha az parlıyor. Sen de görmüşsündür Charlie."

Görmüştüm ama onlardan birine dokunmak, bunu denemek bile insanı etkisiz bırakan bir çarpılmayla sonlanırdı. Iota bunu biliyordu. Diğerleri de öyle. Bu konuda şans bizden yana değildi. İlk turdan önce sayımız onlardan fazlaydı. Ama artık değildi. İkinci turun sonuna dek beklersek geriye sadece sekiz kişi kalacaktık. Bazılarımız Freed ve Gully kadar fena yaralanırsak daha da az.

"Hiçbir bok bildiğin yok senin," dedi Ammit ve –sanırım umutla– ona karşı çıkmamı bekledi.

Çıkamadım ama onların bilmediği bir şey biliyordum. "Siz ikiniz, beni dinleyin ve herkese yayın. Bir çıkış yolu *var*." En azından Pursey doğru söylüyorsa vardı. "Gece askerlerini atlatabilirsek o yolu kullanabiliriz."

"Nerede bu yol?" diye sordu Iota.

"Şimdilik boşverin onu."

"Diyelim ki yol var. Mavileri nasıl atlatacağız?" Buna geri dönmüştük.

"Bu konuyla ilgileniyorum."

Ammit elini burnumun tehlikeli bir şekilde yakınından geçirerek savurdu. "Bir şey bildiğin yok."

Gizli kozumu oynamak istemiyordum ama başka seçeneğim kalmamıştı. Ellerimi saçlarıma geçirip sarı diplerini göstermek için saçlarımı kaldırdım. "Vadedilen prens ben miyim, değil miyim?"

Buna verecek cevapları yoktu. Iota avcunu alnına bile dayadı. Tabii karnı böylesine tokken sadece yüce gönüllü davranıyor da olabilirdi.

2

Pursey ve iki kişilik mutfak ekibi bundan kısa bir süre sonra geri geldi, yanlarında iki gece askeri vardı. Mavi auraları gözle görülür ölçüde zayıflamıştı –neredeyse çivit mavisi değil de pastel bir renkteydiler– demek ki üzerimizde bir yerlerde güneş doğmuştu, gerçi muhtemelen her zamanki bulut örtüsünün ardına gizlenmişti yine. Bir kâse daha tavuk yahnisi mi gün ışığını görmek mi diye sorsalar, gün ışığını seçerdim.

Karnın tokken böyle demek kolay, diye düşündüm.

Kâse ve bardaklarımızı arabaya koyduk. Hepsi pırıl pırıldı, bu aklıma Radar'ın iyi günlerinde kâsesini yalayıp tertemiz yapmasını getirdi. Hücre kapılarımız çat diye kapandı. Yukarıda sabah olabilirdi ama bizim için yine geceydi.

Maleen her zamankinden daha çok geğirme ve osurmayla durulmaya başladı, sonunda bunlara horultular da eklendi. Öldürmek yorucu ve moral bozucu bir iş. Ölecek miyim, kalacak mıyım diye beklemek daha da yorucu ve moral bozucu. Üzerinde uyuduğumuz taş zemini yumuşatsın diye Hamey'nin yatağını da kendiminkine eklemeyi düşündüm ama içimden gelmedi. Her daim karanlık olan parmaklıklı pencerelere bakarak uzandım. Tükenmiştim ama gözümü her kapatışımda ya o son anda gözleri hâlâ yaşayan bir adamın gözleriyken bana bakan Cla'yı ya da yahni akmasın diye eliyle yanağını tutan Stooks'u görüyordum.

Sonunda uykuya daldım. Rüyamda kucağında annemin ilginç kurutma makinesini –Mor Ölüm Tabancasını– tutan, havuz başında oturan Prenses Leah'yı gördüm. Bu rüyanın bir anlamı vardı, ya Empis büyüsüydü ya da bana bir şeyler anlatmaya çalışan bilinçaltımın daha sıradan büyüsü ama ben ne olduğunu kavrayamadan bir şey beni uyandırdı. Bir tıkırtı ve taş kazıma sesi.

Doğrulup etrafıma bakındım. Sönük gaz lambası deliğinde oynuyordu. Önce saat yönüne, sonra saat yönünün tersine döndü.

"Ne..."

Bu karşımdaki hücrede yatan Iota'ydı. Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Şşş!"

Bunu içgüdüsel olarak yapmıştım. Diğer herkes uyuyordu aslında, bir iki kişi şüphesiz kötü rüyalar gördüklerinden inliyordu ve burada kesinlikle dinleme cihazı yoktu, Empis'te olmazdı.

Gaz lambasının öne arkaya sallanmasını izledik. Sonunda düşüp metal halkaya takılı kaldı. İçeride bir şey vardı. Başta bunun büyük bir fare olduğunu düşündüm ama o belli belirsiz siluet fare olamayacak kadar *kemikli* görünüyordu. Derken sıkışıp oradan geçti ve duvardan hızlıca sulu taş zemine doğru koşturdu.

"*Siktir*!" diye fısıldadı Iota.

Ben küçük dilimi yutmuş, kaslı arka bacaklarıyla bana doğru zıplayan kedi büyüklüğündeki kırmızı çekirgeye bakakalmıştım. Çekirge hâlâ topallıyordu ama çok az. Hücremin parmaklıklarına kadar gelip kara gözleriyle bana baktı. Başının tepesindeki uzun antenleri aklıma Bay Bowditch'in eski moda televizyonunun antenlerini getirmişti. Gözlerinin arasında sert kabuklu bir alan ve şeytani bir sırıtışla donmuş ağzı vardı. Karnının alt kısmında da kâğıt parçasına benzer bir şey duruyordu.

Bir dizimin üstüne çöküp, "Seni hatırlıyorum. Bacağın nasıl? Daha iyi görünüyor," dedim.

Çekirge hücrenin içine atladı. Benim geldiğim dünyadaki bir çekirge için bu kolay olurdu ama bu çekirge o kadar büyüktü ki parmaklıkların arasından sıkışarak geçmesi gerekmişti. Bana baktı. Beni *hatırladı*. Yavaşça uzanıp kitinli başının tepesini okşadım. Benim ona dokunmamı beklermiş gibi yan tarafına devrildi. Kabuklu karnında gerçekten de katlanmış bir kâğıt parçası vardı, bir çeşit yapıştırıcıyla yapıştırılmıştı. Nazikçe ve yırtmamaya çalışarak çektim kâğıdı. Çekirge yeniden altı bacağının üstünde doğruldu –dördü yürümek, arkadaki ikisi de zıplamak içinmiş gibi geliyordu bana– ve Hamey'nin yatağının üstüne sıçradı. Oradan bana bakmaya devam etti.

Yine sihirdi bu. Artık alışıyordum.

Kâğıdı açtım. Not o kadar küçük harflerle yazılmıştı ki okumak için burnumun dibine sokmam gerekti ama o sırada bana çok daha önemli gelen başka bir şey vardı. Aynı yapıştırıcı maddeyle nota tutturulmuş küçük bir tutam tüy. Bu tüyleri burnuma götürüp kokladım. Çok hafif ama başka hiçbir şeyle karıştıramayacağım bir kokusu vardı.

Radar.

Notta şöyle yazıyordu: *Hayatta mısın? Yardım edebilir miyiz? LÜTFEN CEVAP YAZMAYA ÇALIŞ. Köpek güvende. C.*

"O ne?" diye fısıldadı Eye. "Ne getirmiş?"

Pursey'nin getirdiği –küçücük– kâğıt ve kalemim vardı. Cevap verebilirdim ama ne diyecektim?"

"Charlie! Ne..."

"Kes sesini!" diye fısıldadım. "Düşünmem lazım!"

Yardım edebilir miyiz, diyordu notta.

Büyük sorum seçtiği zamirle ilgiliydi. Notu Claudia göndermişti tabii ki. Köpeğim bir şekilde, muhtemelen koku duyusu ve içgüdüsel yön tayini sayesinde Claudia'nın dallardan yapılmış evini bulmuştu. Bu güzeldi, harikaydı. Ama Claudia yalnız yaşıyordu. O bir *ben*'di, *biz* değildi. Woody onun yanına mı gitmişti? Belki de Leah bile vefalı Falada'ya binip gelmişti? Kanları soylu olsa da olmasa da onların gelmesi bir işe yaramazdı. Ama belki grilerden başkalarını da topladılarsa... bu kadarını ummak da fazla mı olurdu? Muhtemelen evet. Ama benim vadedilen prens olduğuma gerçekten inandıysalar, o zaman belki de...

Düşün Charlie, düşün.

Düşündüğüm stadyumdu, bir zamanlar Kral Kelebekleri Sahası, şimdiyse Elden Sahası olan yerdi. Orayı aydınlatacak elektrik yoktu –Aaron'ın gösterdiği derme çatma, köleyle çalışan jeneratör oraya etki etmiyordu– ama stat aydınlıktı, en azından Adalet'in yapıldığı sırada, stadyumun dairesel çevresinin dört bir yanına sıra sıra büyük boy gaz lambaları takılmıştı.

Binlerce sorum ve sadece küçük bir parça kâğıdım vardı. Pek ideal bir durum değildi, özellikle de sorularıma cevap alma ihtimalim aşırı düşük olduğundan. Ama aynı zamanda bir fikrim vardı ki bu da hiç yoktan iyiydi. Sorun şu ki gece askerlerini etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulamazsam işe yaraması asla mümkün değildi.

Eğer bir yolunu bulursam... ve eğer bu hızır gibi yetişen, bir zamanlar iyiliğimin dokunduğu kırmızı çekirge mesajımı Claudia'ya iletirse...

Pek kıymetli kâğıt parçamı katlayıp dikkatlice ikiye yırttım. Sonra çok küçük harflerle: *Hayattayım. Kelebek Sahası'nın aydınlanmasını bekle. Çoksanız gel. Azsanız gelme.* Notu onun gibi imzalamayı düşündüm, *C*, sonra aklıma daha iyisi geldi. Yarım kâğıdımın en altına daha da küçük harflerle (biraz da utanarak) *Prens Sharlie* yazdım.

"Buraya gel," diye fısıldadım çekirgeye.

Hiç kımıldamadan Hamey'nin yatağında oturuyordu, aşırı büyük arka bacaklarının eklemleri bükülmüş dirsek gibi çıkıntı yapıyordu. Parmaklarımı şıklattım ve çekirge sıçradı, tam önüme indi. Onu gördüğüm son sefere göre çok daha çevikti. Parmaklarımla onu hafifçe ittim, hemen yardıma hazır vaziyette yan tarafına devrildi. Karnındaki maddenin yapıştırıcı etkisi sürüyordu. Notu oraya tutturdum ve ona, "Hadi, geri götür notu," dedim.

Çekirge ayağa kalktı ama hareket etmedi. Iota ona bakıyordu, gözleri o kadar kocaman olmuştu ki çukurlarından düştü düşecek gibi duruyorlardı.

"Git," diye fısıldadım ve sallanan gaz lambasının üzerindeki deliği işaret ettim. "Claudia'ya dön." O sırada bir çekirgeye talimatlar verdiğimi fark ettim. Dahası, aklımı yitirdiğimi fark ettim.

O vakur kara gözleriyle bana bir süre daha baktı, sonra arkasını dönüp parmaklıkların arasından yine sıkışarak geçti. Duvara sıçradı, test eder gibi ön bacaklarıyla taş duvarı yokladı, sonra da son derece düz bir yol izleyerek yukarı seğirtti.

"*Ha siktir, o ne*?" dedi Stooks yan hücreden.

Cevap vermeye zahmet etmedim. Kırmızıydı ve büyüktü ama onun çekirge olduğunu anlamıyorsa kör demekti.

Duvardaki delik, hücre parmaklıklarının arasından biraz daha dardı ama çekirge benim notum hâlâ karnına yapışık halde oradan geçmeyi başardı. Not yere düşseydi kimlerin okuyacağı düşünülürse bu da harika olmuştu. Tabii notun, kırmızı çekirgenin buraya gelirken geçtiği dolambaçlı yollardan dönerken de üzerinde kalacağından emin olamazdım. Haydi kaldı diyelim, çekirge Claudia'nın yanına vardığında notun hâlâ üzerinde durup durmayacağını bilemezdim. Çekirgenin onun yanına gidip gitmeyeceğini bile bilemezdim. Ama başka ne seçeneğim –ne *seçeneğimiz*– vardı ki?

"Stooks. Eye. Beni dinleyin ve insanlara yayın. İkinci tura kadar beklemek zorundayız ama tura çıkmadan önce buradan siktir olup gideceğiz."

Stooks'un gözleri parladı. "Nasıl?"

"Hâlâ çözüm bulmaya çalışıyorum. Şimdi beni rahat bırakın."

Düşünmek istiyordum. Ayrıca Claudia'nın bana gönderdiği o minik tüy tutamını okşamak istiyordum, keşke bu tüylerin sahibi olan köpeği okşayabilseydim. Yine de sırf Radar'ın güvende olduğunu öğrenmek bile, omzumdan taşıdığımın farkında olmadığım bir yük kaldırmıştı.

"O kırmızı böceğin neden sana geldiğini anlamıyorum," dedi Eye. "Prens olduğun için mi?"

Başımı iki yana salladım. "Aslanın pençesinden diken çıkaran farenin hikâyesini biliyor musun?"

"Hayır."

"Bir ara anlatırım. Buradan çıktıktan sonra."

3

Ertesi gün "oyun zamanı" yoktu, ziyafet de yoktu. Kahvaltı vardı ama ve Pursey yalnız olduğundan, ona bana verdiği kâğıdın diğer yarısına yazdığım notu verebildim. Notta sadece dört kelime yazıyordu: *Hakem Odası'ndan nasıl çıkarız?* Okumadı, alıp bluz benzeri bol gömleğinin altında bir yere sokuşturdu ve arabasını koridorda itmeye devam etti.

Haber yayıldı: *Prens Charlie'nin bir kaçış planı var.*

Bizi kontrol etmeye gelen bir gece askeri olursa –sabah saatlerinde bu pek mümkün değildi ama daha önce olmuştu– tutsak gladyatörlerindeki yeni enerji ve tetikte olma halini hissetmemelerini umuyordum. Hissedeceklerini sanmıyordum, çoğu bayağı donuk geliyordu bana. Ama Aaron donuk falan değildi, Yüce Lord da öyle.

Her hâlükârda ok yaydan çıkmıştı artık, tabii Jiminy Cricket'ın* notumu Claudia'ya ulaştırdığını varsayarsak. İkinci tur başladığında son Gallienler, yanlarında gri insanlardan bir birlikle lanetli şehrin kapısına dayanabilirdi. Buradan çıkıp onlara katılabilirsek özgür kalabilir, hatta belki gücü eline geçiren ve bir zamanlar güzel bir diyar olan Empis'i lanetleyen yaratığı devirebilirdik.

Şimdilik özgürlükle yetineceğimi düşündüm. Bu rutubetli hücrede ya da Elden ve şakşakçılarının keyfi için ölüm sahasında ölmek istemiyordum, tutsak yoldaşlarımdan başka birinin daha ölmesini de istemiyordum. Geriye sadece on beş kişi kalmıştık. Gully ziyafet gecesi ölmüştü, bildiğim kadarıyla ziyafet hâlâ sürerken hem de. Ertesi sabah kahvaltıdan sonra iki gri adam dışarı taşımıştı onu, başlarında adı Lemmil veya Lammel, hatta belki Lemuel olabilecek bir gece askeri vardı. Adının benim için hiçbir önemi yoktu. Onu öldürmek istiyordum.

---

* Pinokyo'nun Disney filmi uyarlamasında konuşan çekirge karakterine verilen isim. (ç.n.)

Hepsini öldürmek istiyordum.

"Gece askerlerinin hakkından gelmenin bir yolu varsa o yolu hemen bulsan iyi edersin Prensçik," dedi Ammit onlar Gully'yi götürdükten sonra. "Uçuşkıran'ı bilmem ama yanındaki o Petra denecek sürtük biraz daha ölüm görmek için çok beklemeyecektir. Kadın bununla havasını buluyor."

Tam olarak *havasını buluyor* dememişti ama bu da yanlış sayılmazdı.

Ziyafetin ertesi günü akşam yemeğinde yarı çiğ domuz eti vardı. Benimkine bakmak bile midemi bulandırdı, eti az daha atık deliğine atacaktım. Atmamam iyi olmuştu çünkü etin içinde Pursey'den gelen yeni bir not vardı, o aynı eğitimli elyazısıyla yazılmıştı: *Uzun dolabı it. Kapı. Kilitli olabilir. Kâğıdı yok et. Hizmetinizdeyim, Percival.*

Biraz daha bilgi işime yarardı ama bununla yetinmek zorundaydım, ki bu da ancak Hakem Odası'na girmeyi başarırsak işe yarayacaktı. İnce coplarla başa çıkabilirdik ama önce bizi esir tutanların etrafını çevreleyen yüksek voltajla ilgili bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Diyelim ki yaptık.

Zaten ölü olan insanları öldürebilir miydik?

4

Ertesi gün kahvaltıyı dehşet içinde bekledim, Pursey sosis getirirse ikinci turun ben mavi çocuklar hakkında ne yapacağımı hiç bulamadan başlayacağının farkındaydım. Ama kahvaltıya bir çeşit meyve pekmeziyle kaplı büyük kekler gelmişti. Kendiminkini havada yakalayıp yedim, sonra da dibi delik kupayla elimdeki pekmezleri yıkadım. Iota hücresinin parmaklıklarının arasından bana bakıyor, parmaklarını yalıyor, Pursey'nin gitmesini bekliyordu.

Gittiğinde, "Yaralıların biraz iyileşmesi için bir günümüz daha var ama yarın değilse de öbür gün başlar tur. En fazla üç gün daha beklerler," dedi.

Haklıydı ve hepsi bana bel bağlamıştı. Liseli bir çocuğa güvenmeleri biraz komikti ama işleri yoluna koyacak birine ihtiyaçları vardı ve beni seçmişlerdi.

Kafamda Koç Harkness'ın sesini duydum. *Yere yat, yirmi şınav çek*, işe yaramaz herif.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından ve kendimi işe yaramaz hissettiğimden dediğini yaptım. Eller açık. Yavaşça aşağı indim, çenem taş zemine değdi ve yavaşça tekrar yukarı çıktım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Stooks parmaklıklardan sarkmış, beni izliyordu.

"Rahatlatıcı."

Vücuttaki o ilk katılığı atınca (gerçekten çalışmasının beklenmesine karşı öngörülebilir itirazları geçince) hep rahatlatıcı gelir. Kollarımın üstünde inip kalkarken rüyamı düşündüm: Leah annemin mor saç kurutma makinesini tutuyordu. Sorunumun *–sorunumuzun–* çözümünün rüyamda olduğunu düşünmem şüphesiz büyülü bir düşünmeydi ama ben de büyülü bir yere gelmiştim, o yüzden neden işe yaramasındı ki?

Küçük bir şey anlatacağım ki pek de küçük sayılmaz ama bir dinleyin. Yedinci sınıfa geçmeden önceki yaz *Drakula*'yı okudum. Jenny Schuster'ın ısrarıyla başlamıştım, o ve ailesi Iowa'ya taşınmadan kısa bir süre önceydi bu. Ben *Frankenstein* okuyacaktım –kütüphaneden almıştım– ama o, saçma sapan bir sürü felsefe ile kötü bir üslubun bir araya geldiği kitabın sıkıcı olduğunu söylemişti. *Drakula*, demişti, ondan yüz kat daha iyidir, yazılmış en havalı vampir hikâyesi.

Bu konuda haklı mıdır bilmiyorum –korku alanında usta olsa da on iki yaşında birinin edebi değerlendirmelerini ciddiye almak zor– ama *Drakula* çok iyiydi. Ama tüm o kan emmeler, kalplere saplanan kazıklar, sarımsakla doldurulan ölü ağızlar aklımdan tamamen çıktıktan uzun süre sonra bile, Van Helsing'in Kahka-

ha Kral diye bahsettiği kahkaha hakkında söylediği bir şeyi hâlâ gayet net hatırlıyordum. Kahkaha Kral'ın kapıyı çalmadığını, birden içeri daldığını söylüyordu. Komik bir şey görüp kahkahanızı tutamadığınız olduysa –hem de sadece o an değil, aklınıza geldiği her seferinde– bunun doğru olduğunu da bilirsiniz. Bence gerçek ilham da bunun gibi. Tespit edebileceğiniz bir bağlantısı olmaz, *ah tabii ya, şunu düşünüyordum, oradan da bu sonuca vardım*, diyemezsiniz. İlham kapıyı çalmaz.

Yirmi şınav çektim, derken otuz, tam bırakacaktım ki kafamda bir şimşek çaktı. Bir an ortada böyle bir fikir yoktu, bir sonraki an ise oradaydı ve tamamen olgunlaşmıştı. Ayağa kalkıp parmaklıklara gittim.

"Ne yapacağımızı biliyorum. İşe yarayıp yaramayacağından emin değilim ama başka bir seçeneğimiz yok."

"Anlat," dedi Iota, ben de ona annemin saç kurutma makinesini anlattım, ki bunu hiç anlamadı; onun geldiği yerde uzun saçlı kadınlar, saçlarını yıkadıktan sonra güneşte kurumasını bekliyordu. Geri kalanı gayet iyi anladı ama. Yan hücreden dinleyen Stooks da öyle.

"Herkese yayın," dedim. "İkiniz de."

Stooks elini alnına koyup eğilerek selam verdi. Bu eğilme kısmı hâlâ geriyordu beni ama onları ayakta tutuyorsa yeniden normal bir çocuk olacağım vakte kadar buna dayanabilirdim. Ancak buradan sağ çıksam bile eskiye geri dönebileceğimi pek de sanmıyordum aslında. Bazı değişiklikler daimidir.

5

Ertesi sabah sosis geldi.

Pursey servis yaparken genelde pek konuşmazdı ama o sabah söyleyecek bir sözü var. Kısaydı. "Yiiin, yiiin." Sanırım *yiyin* diyordu.

Herkes üç bağ sosis aldı. Ben dört aldım, sadece Derin Maleen'in prensi olduğum için değil. Her birinin içine yarım yamalak sülfür başları olan birer kibrit sokulduğu için. İkisini kirli çoraplarımdan birinin, diğer ikisini de diğerinin içine soktum. Ne için olduklarına dair bir fikrim vardı. Haklı olduğumu umuyordum.

6

Yine kahredici bir bekleyişin ardından kapı sonunda açıldı. Aaron yanında Lemmil –ya da adı ne boksa– ve iki diğer askerle içeri girdi. "Dışarı çıkın ufaklıklar!" diye seslendi Aaron kapıları açmak için kollarını iki yana savurarak. "Sekiziniz için iyi bir gün, kalanlarınız içinse kötü! Hadi hadi!"

Dışarı çıktık. Bugün hasta olduğunu söyleyip sızlanan Hatcha yoktu, Stooks onun çaresine bakmıştı, gerçi zavallı Stooks-çuğun yüzü bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Iota hafif bir gülümsemeyle bana baktı. Bir gözkapağı bana göz kırpmış gibi seğirdi. Bundan biraz cesaret aldım. Kaçabilsek de kaçamasak da Uçuşkıran Elden, Petra ve kıç yalayan tebaasının Adalet'ten mahrum kalacağını bilmek de cesaret vericiydi.

Yanından geçecekken Aaron ince copunun ucunu tişörtümden kalan paçavraya takarak beni durdurdu. Kafatasının üstündeki yarı şeffaf insan yüzü gülümsüyordu. "Özel olduğunu düşünüyorsun değil mi? Deyilsin. Diğerleri de özel olduğunu düşünüyor değil mi? Öyle olmadığını öğrenecekler."

"Hain," dedim. "Üzerine yemin ettiğin her şeye ihanet ettin sen."

İnsanlığından geriye kalan yüzdeki gülümseme kayboldu, onun altındaki kafatasının sonsuz sırıtışıysa yerindeydi. İnce copunu yüzüme indirip suratımı saçlarımdan çeneme kadar ikiye

yarma niyetiyle kaldırdı. Durup bekledim, hatta darbeyi karşılamak için yüzümü biraz yukarı bile kaldırdım. Başka bir şey benim aracılığımla konuşmuş ve doğru sözleri söylemişti.

Aaron çubuğunu indirdi. "Yo, yo, sana dokunmayacağım. Bunu senin işini bitirecek olana bırakıyorum. Hadi bakalım. Sana sarılıp seni pantolonuna sıçtırtmaya karar vermeden önce yürü."

Bunu yapmazdı tabii. Yapmayacağını biliyordum, Aaron da biliyordu. İkinci tur karşılaşmaları belirlenmişti ve beni bilinçsiz bırakacak, hatta belki de öldürecek biçimde çarparak eşleşmeleri bozmayı göze alamazdı.

Diğerlerinin peşinden yürüdüm, sopasını bacaklarımın arkasına indirdi, pantolonumu yırtmıştı. O ilk batmanın ardından bacağıma yakan bir acı yayıldı ve kanım akmaya başladı. Hiç sesimi çıkarmadım. O geberik şerefsize bu zevki tattıramazdım.

7

Çıkış yolumuz olabilecek *–olabilecek–* Hakem Odası'ndan iki kapı aşağıdaki aynı takım odasına götürüldük. Tabela daha önceki gibi odanın ortasına konmuştu, tabii bu sefer daha az karşılaşma vardı.

ADALET İKİNCİ TUR
İlk Set
Ocka – Gully (ö)
Charlie – Jaya
Murf – Freed

İkinci Set
Bendo – Bult
Cammit – Stooks

Eris – Quilly
Double – Mesel

Üçüncü Set
Ammit – Iota

Demek bu sefer son karşılaşma için iri adamları seçmişlerdi. Yapılsa iyi bir dövüş olurdu bence de ama önümüzdeki birkaç dakikada ne yaşanırsa yaşansın o karşılaşma yapılmayacaktı.

Yüce Lord ilk turdan önceki gibi, süslü üniformasını giyinip kuşanmış bizi bekliyordu. Kıyafeti bana fakir bir Orta Amerika ülkesi diktatörünün resmi bir etkinlikte giyeceği bir şey gibi geliyordu.

"Yine buradayız," diye vızıldadı. "Bazılarınız biraz hırpalandı ama şüphesiz hepiniz dövüşe hazır ve heveslisiniz. Ne dersiniz?"

"Evet, Yüce Lord," dedim.

"Evet, Yüce Lord," diye tekrar etti diğerleri de.

Kanayan bacağıma baktı. "Sen çoktan biraz hırpalanmışsın Prens Charlie."

Bir şey demedim.

Diğerlerini inceledi. "Ona böyle diyorsunuz değil mi? Prens Charlie?"

"Hayır, Yüce Lord," dedi Ammit. "Hava basmayı seven piç kurusunun teki sadece."

Bu Kellin'in hoşuna gitti. İnsan dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, onun altındaki donuk sırıtış zaten hiç kaybolmuyordu. Dikkatini bana çevirdi. "Anlatılanlara göre gerçek prens uçabilir ve şekil değiştirebilirmiş. Sen uçabilir misin?"

"Hayır, Yüce Lord," dedim.

"Şekil değiştirebilir misin?"

"Hayır."

İnce copunu kaldırdı, onunki birliğinin coplarından daha kalın ve daha uzundu. "Hayır, *ne*?"

"Hayır, Yüce Lord."

"Aferin. Siz ufaklıklara hazırlanmanız için biraz zaman veriyorum," dedi Kellin. "Sizden üstün olanlar için temizlenin lütfen ve yıkanırken bugünün dövüş sıralamasını düşünün. Saçınızı ıslatıp geriye yatırın, yüzlerinizi görmek isteyeceklerdir. Majesteleri için ilk turda yaptığınız gibi güzel bir gösteri çıkarmanızı bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Yüce Lord," dedik akıllı birinci sınıf çocuklarının yapacağı gibi.

O *–o şey–* bir şeyler döndüğünden şüphelenmiş gibi o dipsiz gözlerini yine bizim üzerimizde dolaştırdı. Belki de gerçekten şüphelenmişti. Sonra çıktı, diğerleri de peşinden.

"Şuna bakın," dedi Ocka, içten içe sevinerek. "Beni ölü bir adamla eşlemişler! Bunu kazanırım herhalde değil mi?"

"Bugün ya hepimiz kazanacağız ya da hiçbirimiz," dedim. On altı su kovasının dizildiği rafa baktım; evet, Gully için de bir tane koymuşlardı.

"Doğru dedin," diye homurdandı Eye.

"Jaya ve Eris, kapının iki yanına geçin. O iki kovanın ağzına kadar dolu olması lazım bak. Geri kalanlarınız da kovaları alın ama eğilin. Ellerinizin ve dizlerinizin üstüne."

"Neden ki?" diye sordu Bendo.

O sırada eski bir ilkokul fıkrası geldi aklıma: Âdem ve Havva ilk defa seks yapmak üzerelermiş. "Geri çekil tatlım," demiş Âdem, "Bu şey ne kadar büyüyor bilmiyorum."

"Çünkü ne olacağını bilmiyorum."

Ve çünkü, diye düşündüm, *duş alırken saç kurutma makinesi kullanılmaz. Annem öğretti.*

Yüksek sesle şöyle dedim. "Temizleyeceğiz, evet ama kendimizi değil. Göreceksiniz, işe yarayacak."

Kulağa güzel geliyordu ama emin değildim. Emin olduğum tek şey her şeyin çok hızlı olup biteceğiydi.

8

"Ayak sesleri duyuyorum," diye fısıldadı Eris. "Geliyorlar."

"İçeri girmelerini bekleyin," dedim. "Sizi görmeyecekler, doğrudan önlerine bakacaklar."

Öyle umuyordum.

İki kadın kovalarını göğüslerine kaldırdılar. Geri kalanımız ellerimizin ve dizlerimizin üstüne kapanmıştık, hepimizin yanında dolu birer kova su vardı. Ammit ve Iota korumacı bir biçimde iki yanımdan beni sarmıştı. Kapı açıldı. Günler önce ilk turdaki ilk set dövüşçülerini dışarı çıkaran aynı iki gece askeriydi gelenler. Kellin veya Aaron'ın gelmesini ummuştum ama gelmemelerine şaşırmamıştım da. O ikisi sahada eğlenceyi yönetmeye hazırlanıyor olmalıydı.

Gece askerleri durdu, yere çömelmiş bir sıra halde duran bizlere baktılar. Biri, "Siz ne..." dediği sırada bağırdım. "ŞİMDİ!"

Jaya ve Eris üzerlerine suları döktüler.

Daha önce de dediğim gibi, neler olabileceğini bilmiyordum ama böyle olacağını da hiç tahmin etmemiştim: Patladılar. İki ışık parlaması oldu, görüşüm bir an bembeyaz kesildi. Bir şeyin –hayır, birkaç bir şeyin– başımın üstünden uçup geçtiğini duydum ve kolumun üst tarafına arı sokması gibi bir yanma girdi. Tiz bir çığlık duydum, Jaya veya Eris'in attığı bir savaş çığlığıydı bu. Başımı eğdiğimden hangisi olduğunu görememiştim. Bunun peşinden iki yanımdan şaşkın acı çığlıkları yükseldi.

"Kalkın!" diye bağırdım.

O noktada neler olduğunu kavrayamamıştım ama buradan çıkmamız gerekiyordu, o kadarını kesinlikle biliyordum. Gece askerlerinin patlaması o kadar gürültülü değildi, daha çok halıya düşürülen ağır mobilya gümlemesi gibiydi ama kadının attığı savaş çığlığı *bayağı* yüksek sesliydi. Ayrıca şarapnel tıkırtıları olmuştu. Ayağa kalktığım sırada Iota'nın alnında, sol gözünün üstüne bir şeyin saplandığını gördüm. Kan burnunun yan tara-

fından aşağı süzülüyordu. Bu kırık bir kemik parçasıydı. Benim kolumda da bir tane vardı. Çıkarıp yere attım.

Başka birkaç kişi daha yaralanmıştı ama Freed dışında kimse hareket edemeyecek gibi görünmüyordu, ki o zaten o haldeydi. İlk sette onun rakibi olması gereken Murf yürümesi için ona destek oluyordu.

Iota kemik parçasını alnından çıkardı ve inanamayarak etrafına bakındı. Her yana kırık kemik parçaları saçılmıştı. Kırık çanak çömlek parçaları gibi görünüyorlardı. Gece askerlerinden geriye kalan tek şey üniformalarıydı, onlar da parçalanmıştı, saçmayla doldurulmuş tüfekle yakın mesafeden vurulmuş gibiydiler.

Bir el boynuma sarıldı ve hiç yara almayan Ammit beni kendine çekip sıkıca kucakladı. "Bize çömelmemizi söylemesen paramparça olurduk." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Nereden bildin?"

"Bilmiyordum." Düşündüğüm tek şey futbol takımında ön sırada olanların yaptığı gibi saldırmaya hazır halde çömelmemizi istediğimdi. "Herkes dışarı. Kovalarınızı da alın. Eye, Ammit, siz önden gidin. İki kapı ilerideki Hakem Odası'na gidiyoruz. Başka gece askeri görürsek siz ikiniz onlara su dökün ve yere yatın. *Herkes* yere yatsın ama kovalardaki suyu boşa dökmemeye çalışın. Artık ne olduğunu biliyoruz."

Kovalarımızla dışarı çıkarken (Eris parçalanan üniformalardan birine tekme atıp üzerine tükürdü) dönüp bir kez arkama baktım. Dövüşme sıramız gelene dek beklememiz gereken takım odası kemik mezarlığına dönmüştü.

İyi olmuştu.

9

Ammit ve Iota başı çektiler. Eris kendininkinin yerine vefat eden Gully'nin kovasını almıştı. Artık kovası boş olan Jaya en arkadan geliyordu. Tam Hakem Odası'nın kapısına varmıştık ki parıl parıl aydınlatılan sahadan aşağı inen koridorda iki gece askeri daha göründü.

"Hey!" diye bağırdı biri. "Siz dışarda ne yapıyorsunuz? Sadece ilk settekiler gelecek!"

Ammit ve Iota durdular. Hepimiz durduk. Ammit gayet kafası karışmış gibi bir sesle, "Bu sefer hepimiz çıkmayacak mıydık? Majestelerini selamlamak için?" diye sordu.

Daha da yaklaştılar. "Sadece ilk settekiler, mankafalar!" dedi diğeri. "Geri kalanlarınız içeri..."

Ammit ve Iota bakıştılar. Eye başını salladı. Planlamış gibi mükemmel bir uyumla öne doğru bir adım attılar ve su kovalarını askerlere döküp yere yattılar. Geri kalanlarımız çoktan yerdeydik, bu sefer sadece çömelmemiş, karınlarımızın üstüne yatmıştık. İlk seferinde şansımız aşırı yaver gitmişti, bir daha o kadar şanslı olmayabilirdik.

Bu ikisi de patladı. Parlama ve gümleme sesinin dışında bu sefer bir elektrik cızırtısı da duydum gibi geldi, aşırı güç yüklemesinden kızarmadan önce küçük bir trafodan çıkan sesler gibi, ayrıca bir parça ozon kokusu aldım. Üzerimizden kemik bulutları uçtu, duvarlarda tıkırdayıp yerde zıpladılar.

Ammit kalkıp bana döndü, vahşiliğin de ötesinde –haşin– bir sırıtışla tüm dişlerini sergiliyordu. "Haydi hep beraber dışarı çıkalım Charlie! Neredeyse on iki kovamız daha var! O şerefsizlerden patlatabildiğimiz kadarını patlatalım!"

"Olmaz. Birkaçını yakalarız ama sonrasında bizi katlederler. Kaçıyoruz, savaşmıyoruz."

Ammit'in tepesi atmış, gözü dönmüştü. Beni dinleyeceğini sanmıyordum ama Eye onu boynundan yakalayıp şöyle bir salladı. "Prens olan kim bok kafalı? Sen mi, o mu?"

"O."

"Doğru, o zaman onun dediğini yapacağız."

"Haydi," dedim. "Bendo? Bult? Kovalarınız dolu mu?"

"Yarısına kadar," dedi Bult. "Korkarım birazını döktüm prens..."

"Önümüze geçin, koridorun girişine doğru dönün. Double, sen ve Cammit de. Daha çok asker gelirse..."

"Onları bir güzel yıkarız," dedi Cammit.

Diğerlerini odaya doğru götürdüm, kovam yanım sıra sallanıyordu. Ben de biraz su kaybetmiştim –pantolonum ıslanmıştı– ama kovanın dörtte üçü hâlâ doluydu. Hakem Odası'nın kapısı kilitliydi. "Ammit. Eye. Bir bakın bakalım."

İkisi aynı anda kapıya vurdular. Kapı savrulup açıldı. İçerisi loştu, gözlerimin önünden gitmeyen patlama sonrası o etkinin de bir faydası dokunmuyordu. "Görebilen var mı?" diye bağırdım. "Uzun bir dolap olmalı, gören..."

O sırada arkamızda bizi koruyanlardan birisi bağırdı. Bir an sonra bir ışık patlaması oldu. Onun ışığında en dipteki duvarda duran dolabı gördüm, etrafında altı kadar ahşap sandalye vardı. Bir acı feryadı yükseldi, ardından da ikinci bir ışık patlaması oldu.

Bendo, Double ve Cammit içeri girdiler, Cammit'in yüzü ve kolu çok fena kanıyordu. İki yarasında da sarımsı beyaz oklar gibi saplanmış kemik parçaları vardı. "İkisini daha hakladık," dedi Bendo nefes nefese, "ama ikincisi ben yanlarına gidemeden Bult'u aldı. Ona sarıldı... Bult *titremeye* başladı..."Demek bir kişiyi kaybetmiştik ama Bendo'nun dediği doğruysa gece askerleri altı kişi kaybetmişti. Fena değildi ama hâlâ çok kalabalıklardı.

"Eye, şu dolabı itmeme yardım et."

Ben yardım etme fırsatı bulamadım. Eye uzun adımlarla büyükannemin eski tip mutfak dolabına benzeyen dolaba doğru ilerledi. Omzunu yaslayıp kuvvetlice itti. Dolap bir metreden fazla kaydı, devrildi ve güm diye yere düştü. Ardında aynı Pursey'nin notunda yazdığı gibi bir kapı vardı.

Bir yerlerden bağırış sesleri –*vızıltılı* sesler– yükseldi. Hâlâ uzaktan gelen ama endişeli seslerdi bunlar. Yüce Lord tutsakların kaçmaya çalıştığını tahmin etmiş midir bilmiyorum ama o ve gece askerleri birliği *bir şeyler* döndüğünü anlamış olmalıydı.

Stooks kapının mandalını kaldırdı ve kapıyı çekip açtı. Bu beni şaşırttı ama aynı zamanda umut da verdi. *Kilitli olabilir*, yazıyordu Pursey'nin notunda. *Kilitlenebilir* anlamında belki. Onu doğru anladığımı umuyordum.

"Gidin," dedim. "Hepiniz."

İçeri doluştular, Murf hâlâ Freed'e destek oluyordu. Görüşüm artık biraz düzelmişti, ahşap sandalyelerden birinde torpido biçiminde bir fener gördüm. İçimden Pursey –Percival– için iyi dileklerde bulundum. Onun bize yardım ettiğini öğrenirlerse ve kaçmayı başaramazsak onun için işler çok kötü olurdu. Belki kaçmayı başarsak da öyle olurdu tabii.

Iota geri çıktı. "İçerisi çok karanlık Charlie. Ben..." Feneri gördü. "Ah! Bir de yakacak bir şeyimiz olsa."

Kovamı yere bıraktım ve çorabıma uzanıp sülfürlü bir kibrit çıkardım. Eye kibrite, sonra da hayretle bana baktı. "Sen gerçekten de *prenssin*."

Kibriti ona verdim. "Olabilir ama bunu nasıl yakarım bilmiyorum. Sen yap."

O feneri yakarken –cam haznesi gazyağı ya da benzer bir şeyle doluydu– sahadan bize doğru koşarak yaklaşan adım sesleri duyduk.

"Hey, hey! Burada neler oluyor?" Böcek vızıltısı gibi olsun olmasın, bu sesi tanıyordum. "Bu kapı neden açık?"

Iota bana bakıp ellerini havaya kaldırdı: Bir elinde yanan feneri tutuyordu, diğer eli boştu. Kovası yoktu.

"İçeri gir," dedim. "Kapıyı kapat. Sanırım içeriden kilitleniyor."

"Seni bırakmak istemi..."

"GİT!"

Gitti.

Aaron kapıda belirdi, mavi aurası nabız gibi atıp öyle bir parlıyordu ki ona bakmak zordu. Ben de karşısında bir elimde sallanan kovamla duruyordum. Durdu, bir an gördükleri karşısında hareket edemeyecek kadar şaşırmıştı.

Durmamalıydın, diye düşündüm. Öne bir adım atıp su kovasını üzerine döktüm.

Suyu ağır çekim gibi havada gördüm: büyük, biçimsiz bir kristal. Aaron'ın derisinin altındaki kafatası sırıtmaya devam ediyordu ama insan yüzünden geriye kalanda neye uğradığını şaşırmış bir ifade vardı. O sırada hemen Batının Kötü Cadısı'nın *Eriyorum! Eriyorum!* diye tiz çığlıklar atması geldi aklıma. Lanet ince copunu elinden düşürdü ve bir kolunu ona doğru yaklaşanı durdurmak ister gibi kaldırdı. Parlak patlama Aaron'ı bütün kalbimle cehennem gibi olmasını dilediğim bir öbür dünyaya yollamadan hemen önce yere yattım.

Kemikler üzerimden uçtu... ama zarar almadan kurtulamadım. Bu sefer kolumda arı sokması gibi değil de kafa derimde ve sol omzumda çizikler halinde canımı yaktı. Ayağa kalktım, sendeledim ve kapıya döndüm. Şimdi diğerlerinin de geldiğini duyabiliyordum. Keşke biraz daha suyum olsaydı, odanın diğer tarafında bir lavabo vardı ama yeterince zaman yoktu.

Mandalı kaldırıp kapıyı çektim, kilitli olmasını bekliyordum. Değildi. İçeri girip kapıyı kapattım ve feneri ahşap sapından kavradım. Aşağı indirince kapıda iki sürgü gördüm. Sağlam duruyorlardı. Sağlam olmaları için içimden dua ettim. Tam ikinciyi çekmiştim ki içerdeki mandalın kalktığını ve kapının çerçevesinde sarsılmaya başladığını gördüm. Geri çekildim. Kapı ahşaptı, metal değildi, yine de çarpılma riskini almak istemiyordum.

"Açın! Uçuşkıran Elden adına açın!"

"Uçuşkıran Elden adına götümü öpebilirsin," dedi arkamdan biri.

Döndüm. Fenerin azıcık ışığında on üçünü de görebiliyordum. Beyaz karolarla kaplı dörtgen bir koridordaydık. Bir metro

tüneline benzettim burayı. Baş yüksekliğinde yakılmamış gaz lambaları vardı, karanlığın içine doğru devam ediyorlardı. Tutsak dostlarımın –*eski tutsaklar*, en azından şimdilik– hepsi bana bakıyordu, gözleri kocaman olmuştu, Ammit ve Iota dışında hepsi korkmuş görünüyordu. Bekliyorlardı, Tanrı yardımcım olsun, Prens Charlie'nin onlara yol göstermesini bekliyorlardı.

Dışardan kapıya vuruyorlardı. Kapının yanlarındaki ve altındaki çatlaklardan parlak mavi ışık geliyordu.

Liderlik etmek gayet kolaydı, en azından şimdilik, çünkü gidebileceğimiz tek bir yön vardı. Elimde fenerle –saçmaydı ama kendimi elinde meşale tutan Özgürlük Heykeli gibi hissediyordum– aralarından geçtim. O sırada TCM'de izlediğim bir savaş filminden bir repliği hatırladım. Daha onu söyleyeceğimi anlayamadan ağzımdan çıkıvermişti. Sanırım ya histerik bir hale girmiştim ya da gaza gelmiştim.

"Haydi piç kuruları! Sonsuza dek yaşamak istemiyor musunuz?

Ammit gülüp sırtıma öyle bir vurdu ki az daha feneri düşürecektim, düşürsem eski korku romanlarında "yaşayan karanlık" dedikleri şeyin içinde kalakalırdık.

Yürümeye başladım. Peşimden geldiler. Kapının gümbürtüsü gittikçe azaldı, sonunda ardımızda kaldı. Kellin'in gece askerleri onu kırmakta çok zorlanacaktı çünkü kapı dışa doğru açılıyordu ve çünkü auralarının içinde pek de bir güçleri yoktu... bunu artık öğrenmiştik.

Tanrı Percival'ı korusun, notu başta düşündüğüm gibi çekinceli bir not değildi. Bir davetti: Kilitli olabilir. Yani arkanızdan *kilitleyebilirsiniz*.

"Kim sonsuza dek yaşamak ister?" diye gürledi Iota ve karo döşemelerden sesi yankılandı.

"Ben," deyiverdi Jaya... ve inanamayabilirsiniz ama güldük.

Hepimiz.

Tünel ve İstasyon. Tırmalama Sesleri. Garaj. Kızıl Molly. Karşılama Komitesi. Bir Annenin Yası.

1

Sanırım geçtiğimiz tünel Hakem Odası'ndan çıkışa kadar iki buçuk kilometre kadardı ama o sırada, yolumuzu aydınlatan tek bir fener varken bitmek bilmemişti. Hep yukarı doğru çıkıyordu, arada bir kısa merdivenlere denk geliyorduk: altı basamak, sekiz basamak, dört basamak. Sonra dik bir açıyla sağa döndü ve karşımıza yeniden merdivenler çıktı, bu sefer daha çok basamak vardı.

Murf artık Freed'e destek olamıyordu, onu Ammit taşımaya başlamıştı. En tepeye ulaştığımda nefesimi toparlamak için duraksadım ve Ammit bana yetişti. Nefesi hiç tıkanmamıştı, lanet olsun ona.

"Freed yolun sonunun nereye çıktığını bildiğini söylüyor," dedi Ammit. "Anlat ona."

Freed başını kaldırıp bana baktı. Fenerin cansız ışığında yüzü yumru, morluk ve kesiklerden bir kâbus gibiydi. Onlar iyileşirdi ama bacağındaki yara enfeksiyon kapmıştı. Kokusunu alabiliyordum.

"Eskiden hakemlerle birlikte buraya gelirdim bazen," dedi Freed. "Hakemler, yan saha hakemleri. Kesik, kırık ve yarık kafalarla ilgilenmek için işte. Adalet gibi sırf öldürmek için öldürdüğün bir turnuva değildi ama (*burada çeviremediğim bir kelime kullandı*) bayağı sertti."

Neşeli grubumuzun geri kalanı altımızdaki merdivenlerde toplanmıştı. Durmayı göze alamazdık ama önümüzde ne olduğunu bilmemiz (*bilmem*) gerekiyordu. Doktora elimi sallayarak devam etmesini ama hızlı olmasını işaret ettim.

"Kral Kelebekleri Sahası'na gelmek için kullanmazdık bu yolu ama çıkarken çoğu zaman buradan gidiyorduk. Empis, kalabalığı öfkelendiren kararlar yüzünden kaybettiyse hep buradan gidiyorduk."

"Hakeme ölüm," dedim.

"Ne?"

"Boşver. Nereye çıkacağız?"

"Tramvay İstasyonu'na tabii." Freed güçlükle zayıf bir gülümseme oturttu yüzüne. "Çünkü Empis karşılaşmayı kaybettiğinde şehirden mümkün olduğunca hızlı ayrılmak en akıllıcasıydı."

"Bu Tramvay İstasyonu ana kapıya ne kadar yakın?"

Freed tam da duymak istediğim ve duymamaktan korktuğum şeyi söyledi. "Bayağı yakın."

"Haydi gidelim," dedim. Az daha *hadi hadi* diyecektim ama demedim. Bu bizi esir tutanların diliydi ve ben onların küçümseyen konuşmalarını reddediyordum. Yedisinin işini bitirmiştik. Tünelin sonunda başımıza ne gelirse gelsin bu vardı elimizde.

"Kimin kovasında hâlâ su var?" diye seslendim.

Altı kişide vardı, ama hiçbiri tam dolu değildi. Arkama gelmelerini söyledim. Elimizdekini kullanacak, sonra da artık elimizden geleni yapacaktık.

2

Yine merdivenlerle karşılaştık, bu merdivenlerin sonuna ulaştığımızda sonunda nefesi kesilen Ammit, Freed'i Iota'ya verdi. "Beni bırakın. Gereksiz yüküm size."

"Nefesini yahnini soğutmaya sakla," diye hırladı Eye. *Yahni* demiş olabilirdi –Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı masalındaki gibi– ama çorba demiş de olabilirdi.

Koridor şimdi daha da dik yukarı çıkıyordu, sahaya çıkan koridor gibi. Yakında sonuna varmayı umuyordum çünkü fener bitmek üzereydi ve ışığı azalıyordu. Derken sağ tarafımızdan, karo duvarın ardından tırmalama ve kazıma sesleri duymaya başladım. Çok yakından geliyordu. Yakalanmaya mahkûm halde dış kapıya koşarken mezar taşlarına takılmamı hatırladım ve boynumdaki tüyler diken diken oldu.

"Ne sesi bu?" diye sordu Quilly. "Kulağa..."

Cümlesini bitirmedi ama hepimiz kulağa nasıl geldiğini biliyorduk: parmaklar. Toprakta bizim tünelden gelen sesimize doğru tırmalayarak ilerleyen parmaklar.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim. Bu da yalandı.

Eris, "İçi huzursuz olduğunda –Elden'ın yani– ölüler de huzursuzlanırmış. Öyle derlerdi. Çocukları korkutmak için uydu-

rulmuş bir hikâye olabilir. Doğruysa bile, buraya... buraya girebileceklerini sanmıyorum," dedi.

Ben bundan o kadar emin değildim. Yerden uzanan elleri, yaşayanların dünyasına uzanan ölüleri görmüştüm, paslı menteşelerin feryadını duymuştum, sanki *bir şey* mezar ve anıtlardan çıkmaya çalışıyordu. Belki de birkaç şey.

"Faredir." Bu Mesel'di. Sesinin inandırıcı çıkması için çabalamıştı. "Belki tarla faresi. Ya da dağ gelinciği. Diğer her şey, çocukları korkutmak için uydurulan hikâyeler. Eris'in dediği gibi."

Bizimle onlar arasındaki karo duvarı aşabileceklerini pek sanmıyordum ama tırmalama sesinin ardımızda kalmasına yine de sevindim. Orası mezarlıksa nerede olduğumuza dair en azından kabaca bir fikrim vardı ve eğer yanılmıyorsam kapıya gerçekten de çok yakındık.

Yine dik ve uzun başka bir merdivene vardığımız sırada fenerin ışığı sönmeye başladı.

"Beni bırakın, beni bırakın," diye inledi Freed. "İşim bitik."

"Kes sesini, yoksa seni ben geberteceğim," dedi Eye nefes nefese ve kollarında Freed'le merdiveni çıkmaya başladı. Ben de peşlerinden gittim, diğerleri de beni izledi. Yukarda iki tarafında banklar olan bir oda vardı, odada bir de kapı vardı. Kilitliydi ve bu sefer içerden kilitlenmemişti. Öylesi çok kolay olurdu. Kolu paslıydı. Ammit kolu tutup çevirdi ve tüm gücüyle çekti. Kol kırıldı.

"*Siktir*!" Kolu bırakıp kanayan elini inceledi. "Eye, destek ol! Yanıma gel, kapıya yüklenelim!"

Eye Doktor Freed'i Cammit ve Quilly'ye verdi, sonra Ammit'in yanına sıkıştı, omuz omuza verdiler. Fenerdeki alev ölen bir adamın son nefesi misali son kez parladı. Bir an beyaz karolara vuran gölgemizi gördüm, sonra zifiri karanlığa gömüldük. Jaya inledi.

"Aynı anda!" diye hırladı Ammit. "Üç deyince boktan hayatında daha önce hiçbir şeye vurmadığın kadar sert vur! Bir... iki... ÜÇ!"

Kapı çerçevesinde sallandığında bir an içeri çok az ışık girdi, sonra yeniden karanlıkta kaldık.

"Bundan daha sert vurabilirsin..." *Amcık herif? Yavşak herif?* İkisini aynı anda duydum. "Üç deyince! Bir... iki... ÜÇ!"

Kapının sürgüleri sağlam olmalıydı çünkü yine açılmadılar. Açılan menteşeler oldu, kapı geriye doğru savruldu. Iota ve Ammit dışarı doğru sendelediler. Eye dizlerinin üstüne düştü, Ammit onu ayağa kaldırdı. Biz de peşlerinden çıktık.

"Tanrılara şükürler olsun!" diye bağırdı Ocka. Sesi geniş bir alanda yankılandı: *ler-ler-ler* ve *sun-sun-sun*. Bir an sonra etrafımız derimsi kanat bulutuyla sarıldı.

3

Eris ve Jaya muhteşem bir uyumla çığlığı bastılar. Çığlık atan bir tek onlar değildi, sanırım çoğumuz dehşet içinde bağırdık ya da çığlık attık. Ben attım, biliyorum. Başımı koruyayım derken feneri elimden düşürdüm ve taş zeminde parçalandığını duydum.

"Yarasalar," dedi Freed hırıltılı bir sesle. "Sadece yarasa. Şuraya tüne..." Öksürmeye başladı ve cümlesini bitiremedi ama yukarıyı, karanlık gölgeleri işaret etti.

Ammit onun dediğini duydu ve böğürürcesine diğerlerine söyledi. *"Yarasalar! Canınızı yakmazlar! Olduğunuz yerde durup kovalayın onları!"*

Kollarımızı savurduk, bunların *vampir* yarasa olmadığını umuyordum, çok büyüktüler, Illinois ve Empis arasındaki tünelde yaşayan yarasalar gibi. Bir sıra küçük ve yukarıda kalan pencereden hafif bir ışık –sanırım bulutların örttüğü ay ışığıydı– geldiğinden üzerimize saldırıp tepemizde dönen yarasaları az da olsa görebiliyordum. Arkadaşlarımın birçoğunu da görebiliyordum, hepsi deli gibi kollarını sallıyordu. Cammit ve Quilly, Freed'i taşıyordu, o yüzden onlar yarasaları kovamıyordu ama

doktorun kendisi de kollarını kuvvetsizce sallıyor, çok fena öksürüyordu.

Koloni uzaklaşıp kendimizi içinde bulduğumuz devasa odanın tavanına doğru yükseldi. Tramvay İstasyonu'nun bu kısmı depo olmalıydı. Düzgün bir sıra halinde hiç değilse yirmi tramvay vardı. Küt burunlarına gidecekleri yerin adı yazılmıştı: SAHİL, DEESK, ULLUM, KUZEY TAVYO, GÜNEY TAVYO, YEŞİL ADALAR. Yolların üstündeki tellerden (çoğu artık sokaklarda yerlerdeydi) güç almak için tepelerine yerleştirilen direkler sarkmıştı ve atıl duruyordu. Görebildiklerimin yan taraflarında altın yaldızla şu günlerde Empis'te kesinlikle revaçta olmayan sözler yazıyordu: ARKADAŞLIK, DOSTLUK, İYİLİK ve SEVGİ.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu Stooks.

Eris, "Okumayı sana hiç öğretmediler mi?" dedi.

"Çiftlikte büyüyen her çocuk kadar biliyorumdur," dedi Stooks huysuz huysuz. Tabii yemeğin dışarı fışkırmasını engellemek için yanağımı tutmak zorunda kalsam ben de huysuz olurdum.

"Şunu oku o zaman," dedi Eris garajın ilerisindeki yüksek kemeri işaret ederek.

Kemerin üstünde ÇIKIŞ yazıyordu.

On üç müstakbel kaçak her şeyden bihaber prenslerinin ardına düşmüş halde kemerin altından geçtik. Neredeyse garaj kadar büyük bir odaya çıktık, bir tarafında sıra halinde bilet gişeleri, diğer tarafında üstlerine istikametlerin yazılı olduğu birkaç ufak kemer daha vardı. Bilet gişelerinin camları kırılmıştı, odanın ortasında duran devasa bir kelebek heykeli parçalanmıştı, kral kelebeklerinden bir duvar resminin üstüne boya atılmıştı ama vandallar tüm kelebekleri kapatmayı başaramamıştı: Üstümüzde, odanın her yanında dolaşan, her birinde bir kelebek olan parlak sarı çiniler vardı. Elden'ın adamlarının mahvedemediği şeyler görmek içime bir ferahlık getirmişti ve haklıysam yakınlarda kullanabileceğim bir şeyler olabilirdi.

"Haydi," dedim ve bir sıra kapıyı işaret ettim. Koşmaya başladım.

4

Dışarıya fırladık, birkaçımızın elinde kovalar vardı hâlâ. Gallien Yolu'na inen merdivenlerin tepesinde toplaştık, Cammit ve Quilly aralarında Freed'i taşıdıklarından oflayıp puflayarak gelmişlerdi. Yüce Lord'un otobüsünün tıngırtısını duydum ve onun önünde koşan bir düzine kadar gece askeri gördüm, geniş cadde boyunca yayılmışlardı. Kellin'in küçük aracının Lilimar'da kalan tek motorlu taşıt olduğunu sanıyordum ama yanılmıştım. Gece askerlerinin önünde de bir tane vardı, sürüye yol gösteriyordu ve otobüsün aksine elektrikle çalışmıyordu. Bize doğru gelirken gürültülü sesler çıkarıyor, motorundan patlama sesleri geliyordu. Bu yük arabasının ön tarafından devasa gidonlar fırlamıştı. Dört demir kaplı tekeri kaldırımdan kıvılcımlar çıkarıyordu.

Arabanın başında motorun sağladığı güce ek olarak, yüksek bir koltuğa oturmuş Kızıl Molly tüm gücüyle pedalları çeviriyordu. Koca dizleri bir yukarı çıkıyor bir aşağı iniyordu. Kapıya diğerlerinden önce varmayı başarabilirdik ama o çok hızlı geliyordu.

Kırmızı beyaz çizgili direkleri gördüm, az daha takıldığım karmakarışık tramvay tellerini gördüm, daha hızlı koşabilmek için sırt çantamı attığım çalılıkları gördüm. Geçen sefer başaramamıştım, şimdi de başaramayacaktım. O çanta hâlâ orada değilse hiçbirimiz başaramayacaktık.

"O kahpe, ben onun işini hallederim!" diye hırladı Iota yumruklarını sıkarak.

"Ben de seninleyim," dedi Ammit. "Yanında duracağım, lanet olsun."

"Hayır," dedim. Woody'nin yeğeni Aloysius'u ve Kızıl Molly'nin annesinin kafasını omuzlarından nasıl ayırdığını düşünüyordum. "Eye, dur."

"Ama ben..."

Omzundan tuttum onu. "Henüz bizi görmedi. Dümdüz önüne bakıyor. Bende bir şey var. Bana güven." Diğerlerine baktım. "Burada kalın, hepiniz."

İyice eğilip merdivenlerden aşağı koştum. Gürültülü, patlamalı, motorlu araba artık Kızıl Molly'nin yüzünü görebileceğim kadar yakındaydı... ama o hâlâ gözlerini kısmış –belki de uzağı göremiyordu– dosdoğru önüne bakıyor, kapıya doğru koşan bir kalabalık görmeyi bekliyordu.

Onu gafil avlayabilirdim belki ama o sırada yeşil pantolonlu –kıçı yırtılmış bir yeşil pantolon– minyon bir tip kollarını havada sallayarak sokağa fırladı. "Şurada!" diye cırladı Peterkin, beni işaret ederek. Bizi nasıl görmüştü? Bizi mi bekliyordu? Hiç bilmiyordum, zerre umurumda da değildi. Bu yerden bitme yavşağın en kötü anda ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı.

"Şurada, şurada işte!" deyip işaret ediyordu. Heyecandan yerinde zıp zıp zıplıyordu. *"Görmüyor musun kör kahpe, İŞTE ŞURA..."*

Molly yavaşlamadı bile, sadece eğilip ona bir tane geçirdi. Peterkin havaya fırladı. Yüzünü bir an gördüm, hayrete düşmüş, şaşkın son bir ifade kazınmıştı o yüze, derken ortadan ikiye ayrıldı. Kızıl Molly'nin vuruşu onu gerçek anlamda ortadan ikiye bölecek kadar kuvvetliydi. Bağırsakları altında dağılırken altı metre yükselmiş olmalı. Yine Rumpelstiltskin'i düşündüm, düşünmemek çok zordu.

Kızıl Molly sırıtıyordu, uçları sivriltilmiş dişleri ortaya çıkmıştı.

Tanrı'ya şükür sırt çantamı bulamamışlardı. Hâlâ çalıların arasındaydı. Onu çıkarırken dikenler çıplak kolumda kesikler açtı. Ama hissetmedim bile. Çantayı kapalı tutan kayışlardan biri kolayca açıldı, diğeri bağlı duruyordu. Onu çekip kopardım, sardalye konservelerini, bir kavanoz Jif'i, köpek mamasıyla dolu spagetti sosu kavanozunu, bir tişörtü, diş fırçamı, iki külotu çıkardım... Iota omzumdan tuttu. Küçük su savaşçıları birliğim emirlerime karşı çıkıp onun peşinden aşağı inmişti ama böyle yapmaları da sonuçta iyi olmuştu.

"Eye, onları al ve koşun! Freed'i sen taşı. Hâlâ suyu olanlar sizi arkadan korusun! Kapıya varınca, *Gallienlerden Leah adına açıl!* diye bağır. Aklında tutabilir misin?"

"Hıhı."

"ÖLEECEEKSİİN!" diye bağırdı Kızıl Molly. Kuvvetli ciğerlerinden güç alan kalın, bariton bir sesi vardı.

"Gidin hadi!"

Eye kalın kolunu sallayıp diğerlerini çağırdı. "Haydi, hepiniz gelin! Canınız pahasına haydi koşun!" Çoğu koştu. Ammit koşmadı. Belli ki kendini benim korumam tayin etmişti.

Onunla tartışacak zaman yoktu. Polley'nin .22'liğini buldum ve çekip çıkardım, beraberinde birkaç sardalye konservesi ve çantaya koyduğumu hatırlamadığım bir paket Nabisco Honey Grahams bisküvi de çıktı. Kızıl Molly Tramvay İstasyonu'nun merdivenlerinden on metre ileride durdu ve yüksek koltuğundan güçlükle aşağı indi, bir kolu dirseğine kadar Peterkin'in kanına bulanmıştı. Ammit benim önüme geçti, onu kafasından vurmak istemediğim sürece bu bir sorun yaratıyordu. Onu kenara ittim.

"Çekil buradan Ammit!"

Bana aldırmadı, bir öfke çığlığıyla Kızıl Molly'nin üstüne atladı. İri bir adamdı ama devin yanında şimdi sokağın yukarısında iki parçaya bölünmüş ölü yatan Peterkin'den daha büyük durmuyordu. Bir an bu beklenmedik saldırı karşısında şaşkınlıkla donakaldı Molly. Ammit bundan olabildiğince faydalandı. Onun geniş pantolon askılarından birini tutup tek eliyle kendini yukarı çekti. Ağzını açıp dişlerini onun dirseğinin hemen üstünde koluna gömdü.

Molly acıyla ciyakladı, onu yağlı, dağınık saçlarından yakalayıp başını kolundan çekti. Bir elini yumruk yapıp Ammit'in yüzüne değil de yüzünün içinden geçirdi. Ammit'in gözleri eskiden ağzının ve burnunun olduğu yerdeki kırmızı deliği görmek istemiyormuş gibi farklı yönlere doğru fırladı. Molly yine tek eliyle onu havaya kaldırıp o koca adamı kukla gibi bir öne bir arka-

ya salladı. Sonra onu mezarlığa doğru fırlattı, ısırılan kolundan kanlar akıyordu. Ammit iri yarı ve korkusuzdu ama Molly onu küçük bir çocuk gibi iki dakikada başından atmıştı.

Sonra bana döndü.

Polley'nin otomatik .22'liğini iki elimle tutmuş, bacaklarımı iki yana ayırmış halde Gallien Yolu'nun arnavutkaldırımında oturuyordum. O silah başımın arkasına bastırıldığında nasıl hissettiğimi hatırladım. Aklıma yine Rumpelstiltskin ve Polley'nin bana o masal cücesini ne kadar anımsattığı geldi: *Samanını altına çevirirsem bana ne verirsin?* Polley Bay Bowditch'in hazinesine eriştiği anda beni öldürüp Bay Bowditch'in kulübesindeki sihirli kuyuya atardı.

Daha çok bu küçük silahın aynı Davut'un küçük taşının Golyat'ı durdurması gibi bu devi durdurmasını umduğumu hatırlıyorum. Durdurabilirdi, tabii çoğu doluysa. Daha az büyülü bir dünyada iki el ateş edilmişti bile bu silahla.

Kızıl Molly sırıtarak bana yaklaştı. Yaralı kolundan kanlar akıyordu. Buna aldırmıyor gibiydi. Belki de onu ben öldüremezsem Ammit'in son ısırığı, bir enfeksiyona yol açıp öldürürdü.

"Sen prens değilsin," dedi o gürleyen bariton sesiyle. "Sen bir böceksin. Sadece bir *böcek*. Üzerine basıp seni..."

Ateş ettim. Silahtan hafif bir patlama sesi çıktı, altı yaşındayken oynadığım Daisy havalı tüfeğinkinden daha gürültülü bir ses değildi. Kızıl Molly'nin sağ gözünün üstünde küçük, siyah bir delik belirdi. Geriledi, onu yeniden vurdum. Bu sefer delik boğazında belirdi ve acıyla feryat ettiğinde bu delikten kan fışkırdı. Öyle bir basınçla fışkırıyordu ki katı gibi görünüyordu, kırmızı bir okun sapına benziyordu. Yeniden ateş ettim, bu sefer bir cümlenin sonuna koyulan noktadan daha büyük olmayan siyah delik burnunun üstünde belirdi. Bunların hiçbiri onu durdurmadı.

"SEEEEN!" diye bağırıp bana uzandı.

Geri çekilmedim, oturduğum yerde ondan sıyrılmayı bile denemedim, bunları yaparsam nişan alamazdım ve zaten kaçmak

için artık çok geçti. Beni iki dev *davul zurna beni vurma* adımında yakalardı. Benim kafamı da Ammit'in kafasını tuttuğu gibi tutmadan hemen önce peşpeşe beş el ateş ettim. Her bir kurşun onun açık, çığlık atan ağzına girdi. İlk ikisi –belki üçü– dişlerinin çoğunu da beraberinde götürdü. *Dünyalar Savaşı* kitabında en teknolojik silahlarımız bile yakıp yıkan Marslılara karşı pek bir işe yaramıyordu, onları öldüren dünyanın mikroplarıydı. Polley'nin küçük silahından çıkan tek bir kurşunun bile Kızıl Molly'yi öldürebileceğini sanmıyorum, sekizi birden bile bunu yapamazdı, şarjörde o kadar kalmıştı zaten.

Sanırım kırılan dişleri boğazına kaçtı... ve o da boğuldu.

5

Üzerime düşse ağırlığı Kellin ve gece askerleri gelene kadar beni yere mıhlar ya da anında öldürürdü. En az iki yüz, iki yüz elli kilo olmalıydı. Ama önce dizlerinin üstüne düştü, nefes almaya çalışıyor, boğuluyor, kanayan boğazını tutuyordu. Görmeyen gözleri yerinden uğramıştı. Kıçın kıçın gerileyip yan tarafıma devrildim ve yuvarlandım. Gece askerleri yaklaşıyordu, onlardan önce kapıya varmam imkânsızdı ve silahı artık kullanamazdım; namlusu gerideydi, içi boştu.

Bana uzanmak için son bir hamlede bulundu, yaralı kolunu sallayıp yanaklarımı ve alnımı kanıyla nokta nokta lekeledi. Sonra da yüzünün üstüne düştü. Ayağa kalktım. Koşabilirdim ama neye yarardı ki? Onlarla kafa kafaya çarpışmak ve mümkün olan en güzel biçimde ölmek daha iyiydi.

O sırada aklıma babam geldi, hâlâ eve dönmemi bekliyor olmalıydı. O, Lindy Franklin ve Bob amcam Sentry ve Chicago arasındaki her yeri benim ve Radar'ın resimleriyle kaplamış olmaydı: BU ÇOCUĞU VEYA KÖPEĞİ GÖRDÜNÜZ MÜ? Empis'e geçiş yolu da korumasız kalırdı ve belki bu oğlunu kaybeden bir

babadan daha önemliydi ama gece askerleri yaklaşırken benim düşündüğüm babamdı. Alkolü bırakmıştı, ne için? Karısı gitmişti, oğlu da ardında iz bırakmadan kaybolmuştu.

Ama Iota diğerlerini kapıdan geçirmeyi başarırsa özgür kalırlardı, gece askerlerinin dışarı çıkabileceğini sanmıyordum. En azından bunu başarmıştık.

"Haydi gelin piç kuruları!" diye bağırdım.

İşe yaramaz silahı bir kenara atıp kollarımı iki yana açtım. Mavi siluetler sırasının ardında Kellin küçük otobüsünü durdurmuştu. Başta benim öldürülmemi izlemek bile ona yetiyor diye düşündüm ama baktığı ben değildim. Gökyüzüne bakıyordu. Gece askerleri durmuştu, hâlâ altmış yetmiş metre ötemdeydiler. Onlar da yukarı bakıyordu, kafataslarını çevreleyen puslu insan yüzlerinde birbirinin aynı hayret ifadeleri vardı.

Birbirini kovalayan iki ay saklı olsa da gökyüzünü göreceğim kadar ışık vardı. Bulutların altındaki bir bulut dış duvarın ardından içeriye doğru geliyordu. Gallien Yolu'na, havalı dükkân ve kemerlerine, oradan da üç yeşil camdan kule tepesinin sahayı çevreleyen ışıklarda parladığı saraya doğru açılarak ilerliyordu.

Bu kral kelebeklerinden bir buluttu, kaleydoskop da denen bir kelebek sürüsüydü bu. Üzerimden geçerken hiç durmadan uçtular. Onların hedefi gece askerleriydi. Duraksayıp onların etrafını çevrelediler, sonra da hep birlikte üstlerine daldılar. Askerler darbesinden sonra Uçuşkıran'ın yaptığını söyledikleri gibi kollarını havaya kaldırdı ama onlarda kralın gücü yoktu, kelebeklere bir şey olmadı. Tabii yüksek voltajlı auralara ilk çarpanlar dışında. Kelebekler mavi auralara çarptıklarında ışık parlamaları oldu. Sanki bir grup görünmez çocuk 4 Temmuz maytapları sallıyordu. Yüzlercesi yanıp öldü ama peşlerinden binlercesi daha geldi, ölümcül auraları boğarak tüketiyor ya da kısa devre yaptırıyorlardı.

Ama Yüce Lord Kellin'e bir şey olmadı. Küçük elektrikli otobüsüyle U dönüşü yapıp büyük bir hızla saraya geri döndü. Kral kelebeklerinden bazıları gruptan ayrılıp onu kovaladı ama otobüs

onlardan çok daha hızlıydı, tavanı da şerefsizi onlardan korurdu zaten. Bizi kovalayan gece askerlerinin işi bitmişti. Hepsinin. Onların olduğu yerdeki tek hareket kelebeklerin narin kanatlarının çırpınışıydı. Kemikli bir elin yerden kalktığını gördüm... sonra da üzerini kaplayan turuncu-kırmızı örtüde kaybolup gitmesini.

Dış kapıya koştum. Açıktı. Tutsak grubum dışarı çıkmıştı ama başka bir şey kapıdan hızla bana doğru koşuyordu. Siyah, yere yakın ve deli gibi havlayan bir şey. Tek isteğimin bu lanetli Lilimar şehrinden defolup gitmek olduğunu sanıyordum ama o anda bundan daha çok istediğim bir şey olduğunu anladım. Köpeğimi gördüğü anda Dora'nın ona çatlak sesinin elverdiğince nasıl seslendiğini hatırladım. Benim sesim de çatlamıştı, bedensel bozulmaya sebep olan bir lanetle değil de hıçkırıklarla. Dizlerimin üstüne çöküp kollarımı uzattım.

"Radar! Radar! RADİŞ!"

Çarpıp beni yere devirdi, inliyor, yukarıdan aşağı yüzümün her yanını yalıyordu. Ona tüm gücümle sarıldım. Ve ağladım. Ağlamamı durduramıyordum. Pek prense yakışır bir davranış değildi sanırım ama sizin de muhtemelen şimdiden tahmin ettiğiniz üzere bu o tip bir masal değil.

6

Çok iyi tanıdığım böğüren bir ses mutlu kavuşmamızı böldü. "SHARLIE! PRENS SHARLIE! ÇEKİL ŞURADAN DA KAPIYI KAPATALIM! BURAYA GEL SHARLIE!"

Doğru, diye düşündüm ayağa kalkarken. *Kıçını sık Prens Sharlie.*

Radar havlayarak etrafımda dans etti. Kapıya doğru koştum. Claudia kapının hemen dışında duruyordu ve yalnız değildi. Yanında Woody de vardı ve aralarında da Falada'nın üzerinde oturan Leah duruyordu. Onların arkasında Derin Maleen'den kaçanlar vardı, onların arkasında da tanımadığım bir grup kalabalık.

Claudia, Lilimar'a girmemişti ama kapıdan çıktığım anda beni çekip öyle sıkı sarıldı ki omurgamın kütürdediğini hissettim.

"Nerede o?" diye sordu Woody. "Köpeği duyuyorum ama o..."

"Buradayım," dedim. "Tam burada." Bu sefer sarılma sırası bendeydi.

Onu bıraktığımda Woody avcunu alnına dayayıp bir dizinin üstüne çöktü. "Prensim. Gerçekten senmişsin, aynı eski hikâyelerde anlatıldığı gibi geldin."

"Ayağa kalk," dedim. Gözlerimden hâlâ yaşlar akıyordu (burnumdan da sümük akıyordu, bunu elimin tersiyle sildim) ve her yanım kan içindeydi, hayatımda kendimi hiç daha az prens gibi hissetmemiştim. "Lütfen Woody, ayağa kalk. Doğrul."

Kalktı. Grubuma baktım, huşuyla bizi izliyorlardı. Eris ve Jaya sarılmıştı. Eye'ın kucağında Freed vardı. Arkadaşlarımdan bazılarının, belki hepsinin, bu insanların kim olduğunu tam olarak bildiği belliydi: Onlar sadece tam insan değil, asil soydan gelen tam insanlardı. Empis krallığından sürülmüşlerdi ve belki deli Yolande ve münzevi yaşayan Burton dışında Gallien soyundan gelen son kişilerdi.

Zindan mültecilerinin arkasında altmış yetmiş gri insan duruyordu, bazılarının elinde meşaleler, bazılarında Pursey'nin bana bıraktığına benzer torpido biçiminde fenerler vardı. Aralarında tanıdığım birini gördüm. Radar çoktan onun yanına koşmuştu. Ben de onun yanına gittim, Elden tarafından –ya da onu kuklası olarak kullanan varlık tarafından– lanetlenen deforme olmuş insanların etrafımda dizlerinin üstüne çöküp avuçlarını alnına dayadığının pek farkında değildim. Dora da diz çökmeye çalıştı. Ona izin vermedim. Ona sarıldım ve iki gri yanağından ve hilal biçimindeki ağzının kenarından öptüm.

Onu alıp Woody, Claudia ve Leah'nın yanına gittim.

"GALLIENLERDEN LEAH ADINA KAPAN!" diye böğürdü Claudia.

Kapı yavaşça kayarak kapanmaya başladı, mekanizması acı çeken bir canlı misali inliyordu. Kapı kapanırken anacaddeden aşağı uzun adımlarla inen devasa bir siluet gördüm. Kral kelebeği bulutları onun üstünde ve etrafında dönüyordu, bazıları geniş omuzlarına, taş gibi kafasına bile konmuştu ama o bir gece askeri değildi, onlara aldırmıyordu. Kapı gizli yolunda yarı yolu geçtiğinde öylesine yüksek sesli, öylesine korkunç, acılı bir feryat kopardı ki Claudia dışında herkes kulaklarını kapattı.

"MOLLY!" diye çığlık attı Hana. *"AH, MOLLY'M BENİM! AH CANIM, NEDEN BÖYLE KIPIRDAMADAN YATIYORSUN?"*

Ölü kızının üstüne eğildi, sonra ayağa kalktı. Kapanan kapının önünde bir sürü kişi beraber duruyorduk ama onun baktığı kişi bendim.

"GERİ GEL!" Kaya gibi yumruklarını havaya kaldırıp salladı. *"GERİ DÖN KORKAK, GEL DE CANIM KIZIMA YAPTIKLARIN İÇİN SENİ ÖLDÜREYİM!"*

Kapı güm diye kapandı ve Kızıl Molly'nin matemli annesi gözden kayboldu.

7

Başımı kaldırıp Leah'ya baktım. Bu gece mavi elbise giymemişti. Beyaz önlüğü yoktu. Yüksek deri botların içine sıkıştırdığı koyu renk pantolon ve sol tarafına, kalbinin üstüne Gallien'in krallık arması olan kral kelebeği işlenmiş kapitone, mavi bir yelek vardı üzerinde. Beline kalın bir kemer takmıştı. Kalçasının bir tarafından hançer sallanıyordu. Diğer tarafına kabzası altından kısa bir kılıcın durduğu bir kın takılıydı.

"Merhaba Leah," dedim birden çekingen hissederek. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Duyduğuna dair hiçbir tepki vermeden başını benden öteye çevirdi, o da en az Claudia kadar sağır olabilirdi. Ağızsız yüzü taş kesilmişti.

Toplantı. Snab. Disney Prensi Değilim. Prens ve Prenses. Anlaşma.

1

Toplantı hakkında iki şeyi çok net hatırlıyorum. Kimse Gogmagog'un adını anmadı ve Leah bana hiç bakmadı. Bir kez bile.

2

O gece ilerleyen saatlerde depoda –Lilimar'a girmeden önce Radar'la birlikte sığındığımız yerde– altı kişi ve iki hayvan vardı. Woody, Claudia ve ben beraber yerde oturduk. Radar ondan bir kez daha kaçmayacağımdan emin olmak istermiş gibi burnunu sımsıkı bacağıma yaslamış, yanımda yatıyordu. Leah, Sahil tramvayının ön tarafındaki basamaklarda, bizden ayrı oturuyordu. Köşede "azzıız"ın çiftliğinden ayrılmadan hemen önce bana *ona yardım et* diye fısıldayan gri kadın Franna vardı. Franna, Falada'nın başını okşuyordu, at başını Iota'nın onun için tuttuğu tahıl çuvalına gömmüştü. Dışarda Derin Maleen kaçaklarının diğerleri ve sayıları gittikçe artan gri insanlar vardı. Uluma sesi gelmiyordu, anlaşılan kurtlar kalabalıklardan hoşlanmıyordu.

Bay Bowditch'in .45'liğini yine kalçama takmıştım. Claudia sağır olabilirdi ama gözleri keskindi. Kapının yakınlarında, dış duvarın dibinde büyüyen otların derinlerinde yatan düğmeli kemerin mavi taşlarının parıltısını görmüştü. Çalıştığından emin olabilmem için silahın yağlanıp temizlenmesi lazımdı, bunu daha sonra halletmem gerekecekti. Deponun arka tarafındaki karmakarışık çalışma tezgâhlarında aradığımı bulabileceğimi düşündüm. Burası eskiden, daha güzel zamanlarda belli ki bir tamirhaneydi.

Woody, "Yılan yaralandı ama hâlâ yaşıyor. Zehrini yenilemeden önce başını kesmemiz gerek. Liderlik etmelisin Charlie," dedi.

Montunun cebinden bir deste kâğıt ve havalı bir ucu olan bir dolmakalem çıkardı ve konuşurken gözü gören bir insan kadar hızlıca ve kendinden emin yazmaya başladı. Kaldırıp Claudia'ya gösterdi. Claudia okuyup başını hevesle salladı. "LİDERLİK ETMELİSİN SHARLIE! SEN VADEDİLEN PRENSSİN! SİHİRLİ DÜNYADAN GELEN ADRIAN'IN VÂRİSİSİN!"

Leah bir an başını kaldırıp Claudia'ya baktı, sonra tekrar eğdi, bir tutam saç yüzünü gizliyordu. Parmakları kılıcının kıvrımlı kabzasında dolaşıyordu.

Ben kimseye hiçbir şey vadetmemiştim. Yorgundum ve korkuyordum ama bunlardan daha önemli bir şey vardı. "Diyelim ki haklısın Woody. Diyelim ki Uçuşkıran'ın zehrini yenilemesine müsaade etmek bizim ve tüm Empis için çok tehlikeli olacak."

"Olacak tabii," dedi sessizce. "Tehlikeli."

"Öyleyse bile çoğu silahsız bir grup insana şehre girmeleri için liderlik etmeyeceğim, eğer aklındaki buysa tabii. Gece askerlerinin yarısı ölmüş olabilir, zaten o kadar çok da değillerdi..."

"Hayır," diye bana katıldı Woody. "Çoğu bir canavarın hizmetinde yarı canlı yaşamaktansa gerçekten öldü."

Leah'ya bakıyordum –gerçek şu ki gözlerimi ondan alamıyordum– bu sözler üzerine Woody ona vurmuş gibi irkildiğini gördüm.

"Biz yedi asker öldürdük, kral kelebekleri daha da fazla. Ama geri kalanlar var hâlâ."

"En fazla on, on iki tane," diye hırladı Eye odanın köşesinden. "Belki o kadar bile yoktur. Kelebekler saydığım kadarıyla on tanesini öldürdü, Kellin'in birliği otuz kişi yoktu zaten."

"Emin misin?"

Omuz silkti. "Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada tıkılı kaldım, saymaktan başka yapabileceğim pek bir şey yoktu. Gece askerlerini saymadığımda tavandan düşen damlaları ya da hücrenin zeminindeki taşları sayıyordum."

Benim hücremin zemininde kırk üç taş vardı.

"Sadece dokunarak seni bayıltabiliyor ya da sarılarak öldürebiliyorken on iki bile çok fazla," dedim. "Hem geri kalanların başında Kellin var."

Woody kâğıda KELLIN yazıp Claudia'ya gösterdi. Kör olduğu için yanlış tarafa doğru tuttu. Claudia görebilsin diye kâğıdı çevirdim.

"KELLIN! EVET!" diye bağırdı Claudia. "HANA'YI DA UNUTMA!"

Hayır, intikam isteyen Hana'yı unutmak mümkün değildi.

Woody iç çekip yüzünü sıvazladı. "Kellin, abim hüküm sürerken Krallık Muhafızları'nın başıydı. Zeki ve cesur biriydi. O zamanlar sorsan sadık da derdim. Jan'e sırtını döneceğini hiç düşünmezdim. Ama tabii o zaman Elden'ın bu yaptıklarını yapacağına da inanmazdım."

Leah'nın ona bakıp merhaba dediğimde başını çevirdiği gibi şimdi ona da başını çevirdiğini göremezdi Woody. Ama ben gördüm.

"Benim gördüğüm şu," dedim. "Başka bir şey, daha kötü bir şey yapmadan önce Uçuşkıran'ı durdurmalıyız. Yani, şimdiye dek yaptıklarına baksanıza. Bütün krallığı griye çevirdi. İnsanları griye çevirdi, birkaç..." az daha *gayrimeşru* diyecektim, bu babamın talihsiz kepçe kulakları olan ilkokul arkadaşım Scooter MacLean için kullandığını duyduğum bir sözdü. "Tam insan dışında," diye bitirdim daha iyi bir şey diyemeyince. "Onların da kökünü kazımaya çalışıyor. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ya da ne zaman."

"Ne zamanı kolay," dedi Iota. Falada'yı beslemeyi bitirmişti, boşalan çuvalı atın yan tarafına bağlanmış küfelerden birine koyuyordu. "Gündüz. Mavi çocuklar gündüz daha zayıf oluyor, güneşe hiç çıkamıyorlar. Çıkarlarsa *puf*. Kemik yığını olurlar." Woody'ye baktı. "En azından ben öyle duydum."

"Bunu ben de duydum," dedi Woody, "ama kesinliğine güvenemem." Kâğıda bir şeyler çiziktiriyordu, Claudia'ya gösterdi. Oraya ne yazdığını göremiyordum ama Claudia başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"YO, YO, *ONA* GİTMEDEN DAHA FAZLASINI YAPAMAZ VE AYLAR ÖPÜŞENE DEK DE *ONA* GİDEMEZ! EFSANE BÖYLE VE BEN DOĞRULUĞUNA İNANIYORUM!"

Leah başını kaldırdı, ilk kez konuşmamızla ilgileniyor gibi görünüyordu. Falada'ya döndü. At konuşmaya başladığında Iota'nın tepkisi en hafif deyimiyle komikti.

"Sahibem bu gece bulutlar bir an aralandığında onları görmüş, Bella Arabella'ya yetişmek üzereymiş!"

Woody, Claudia'ya uzanıp dikkatini çekmek için koluna vurdu. Leah'yı işaret edip gökyüzünü gösterdi ve iki parmağını, birini diğerine iyice yaklaştırarak, Claudia'nın yüzünün önünde hareket ettirdi. Claudia'nın gözleri büyüdü ve gülümsemesi kayboldu. Leah'ya baktı. "GÖRDÜN MÜ BUNU?"

Leah başını salladı.

Claudia yüzünde daha önce görmediğim bir ifadeyle bana döndü. Bu korkuydu. "O ZAMAN YARIN OLMALI! ONU DURDURMALISIN SHARLIE! BUNU BİR TEK SEN YAPABİLİRSİN! ARABELLA KARDEŞİNİ ÖPMEDEN ÖLDÜRÜLMELİ! KARANLIK KUYUYU BİR KEZ DAHA AÇMASINA MÜSAADE EDEMEYİZ!"

Leah ayağa fırladı, Falada'nın yularını tuttu ve onu kapıya doğru götürdü. Radar başını kaldırıp sızlandı. Franna, Leah'nın peşinden gidip onun omzuna dokundu. Leah omuz silkip onu uzaklaştırdı. Ayağa kalktım.

"RAHAT BIRAK ONU, KALBİ KIRIK, İYİLEŞMEK İÇİN ZAMANA İHTİYACI VAR," dedi Claudia. Şüphesiz bunu iyi niyetle söylemişti ama çınlayan sesi kelimelerindeki tüm merhameti alıp götürmüştü. Leah bu sözlerden kaçtı.

Yine de gittim yanına. "Leah, lütfen. Geri..."

Beni öyle sert itti ki az daha düşüyordum.

Sesi olan atını da yanına alıp gitti.

3

Kapıyı açmasına gerek yoktu, yakınlarda kurt olmadığından kapıyı kapatmaya gerek kalmamıştı çünkü. Gri insanların sayısı gittikçe artıyordu, Leah atıyla beraber dışarı çıktığında ayakta duranlar dizlerinin üstüne çöktü. Hepsi avuçlarını alnına dayadı. O ya da kral soyundan gelen diğer ikisi onlardan şehri geri almalarını ya da en azından denemelerini istese bunu yapacaklarına dair zihnimde en ufak şüphe yoktu.

Bunlara yol açan benim gelişimdi. Bunu inkâr etmeye yönelik en ufak çaba şu basit gerçek karşısında boşa düşüyordu: Benim gerçekten de vadedilen prens olduğuma inanıyorlardı. Leah'yı bilmiyordum ama Woody ve Claudia da buna inanıyordu. Bu da aralarında Dora'nın da olduğu müstakbel isyancılar kalabalığının benim sorumluluğumda olduğunu gösteriyordu.

Leah'nın peşinden gidecektim ama Claudia beni kolumdan yakaladı. "YO, BURADA KAL! FRANNA ONA GÖZ KULAK OLUR!"

Woody, "Rahatlamaya çalış Charlie. Dinlenebildiğince dinlen. Yorgunluktan bitmiş olmalısın," dedi.

Ona güneş doğduğunda kaçakların uykusunun gelebileceğini ama şimdilik hepimizin tamamen uyanık olduğunu açıkladım. Adrenalinle ve zindandan kurtulmanın, ölüm sahasından uzak olmanın verdiği inanması güç mutlulukla yüklenmemizin de bir zararı olmamıştı.

Woody dinleyip başını salladı ve Claudia'ya bir not yazdı. Görememesine rağmen yazısının bu kadar düzgün ve özenli olmasına hayret ediyordum. Notta, *Charlie ve grubu gece uyanık kalıp gündüz uyumaya alışmışlar* yazıyordu. Claudia anladım der gibi başını salladı.

"Onu sevdiği için öfkeli, değil mi? Onunla tanıştığımda –Falada aracılığıyla– Elden'ın ona her zaman çok iyi davrandığını söylemişti."

Woody bunu kâğıda yazıp Claudia'ya gösterdi. *L ve E'yi soruyor.* Cümlenin altına bir soru işareti çizmişti.

"İSTEDİĞİN GİBİ ANLAT ONA," diye gürledi Claudia. "ÖNÜMÜZDE UZUN BİR GECE VAR VE HİKÂYELER UZUN GECELERE YARAŞIR. ÖĞRENMEYE HAKKI VAR."

"Tamam," dedi Woody. "Şunu bilmelisin Charlie, Leah Elden'ın öldüğüne inanmayı tercih ediyor çünkü onun Uçuşkıran olduğuna inanmayacak, *inanamıyor.* Çocukken aha böylelerdi." Ellerini kavuşturup parmaklarını birbirine geçirdi. "Kısmen doğumlarından kaynaklı. Ailenin en küçükleri o ikisiydi, diğerleri onları ya umursamıyor ya da onlara sataşıyordu. Ablaları –Dru, Ellie, Joy ve Fala– Leah'dan nefret ediyordu çünkü anne ve babasının en küçük bebeği, onların gözdesiydi, ayrıca onlar gösterişsizken Leah güzeldi..."

"NE ANLATIYOR SANA?" diye çınlattı her yeri Claudia. Anlaşılan dudak okuyabiliyordu. "DİPLOMATİK Mİ DAVRANIYOR? JAN TAHTTAYKEN İŞİ GEREĞİ ÖYLE YAPARDI. YO, YO, ONA DOĞRUYU SÖYLE STEPHEN WOODLEIGH! LEAH BİR YAZ SABAHI KADAR GÜZELDİ, DİĞER DÖRDÜYSE ÇİRKİNİN ÖNDE GİDENİ! O DÖRDÜ BABALARINA ÇEKMİŞ AMA LEAH TIPKI ANNESİ!"

Yine çirkinin önde gideni dememişti tam olarak ama ben öyle duymuştum. Size duyduğum şeyi başka bir masala benzettiğimi söylememe gerek yok herhalde. Hikâyenin tek eksiği camdan bir ayakkabıydı.

"Zaten sivri dilli olan kızlar Elden'a karşı daha da sivri dilliydi," dedi Woody. "Ona Güdük, Ölüayak, Şaşıbey ve Gri Surat diyorlardı...""Gri Surat mı? Gerçekten mi?"

Woody'nin ince dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İntikamını biraz biraz anlamaya başladın değil mi? Uçuşkıran Elden tahta oturduğundan beri Empis'te neredeyse sadece gri yüzlü insanlar yaşıyor. Lanete bağışıklığı olan birkaç kişinin kökünü

kazımaya çalışıyor, elinden gelse tüm kral kelebeklerini öldürür. Bahçesinde çiçek istemiyor, sadece otlar olacak."

Öne eğilip bir elinde kâğıtlarıyla dizlerine sarıldı.

"Ama kızlar sadece sözleriyle incitiyordu. Abisiyse Elden'ı etrafta sadık yalaka takımından başka kimse olmadığında yumruk ve tekmeleriyle yıldırıyordu. Böyle yapmasına gerek yoktu; Elden ne kadar çirkinse Robert'ın yüzü o kadar güzeldi, Elden genelde ebeveyni tarafından görmezden gelinirken Robert'a el bebek gül bebek bakılıyor, üzerine titreniyordu, Robert'ın taht konusunda da kıskançlık yapmasına gerek yoktu çünkü büyük çocuk olarak Jan öldüğünde ya da tahttan indiğinde tahta geçecek kişi oydu. Yine de küçük kardeşinden nefret ediyor, ondan hiç hoşlanmıyordu. Bence..." Kaşlarını çatarak duraksadı. "Bence birini sevmek için neden bulunur her zaman ama bazen nefret öylece ortaya çıkıverir. Başıboş dolaşan bir kötülük gibi."

Cevap vermedim ama iki Rumpelstiltskin'i düşündüm: Christopher Polley ve Peterkin. Cüce ne diye karanlık çökmeden çok uzun zaman önce şehirden çıkmamı sağlayacak başharfleri silmek için tüm o zahmete girmişti? Neden yerimi Kızıl Molly'ye göstermek için hayatını riske atmış ve kaybetmişti? Kırmızı çekirge konusunda onun önünde durduğum için mi? Ben uzun o kısa olduğu için mi? Buna bir an bile inanmam. Yapabildiği için yapmıştı. Bela çıkarmak istediği için yapmıştı.

Franna geri dönüp Woody'nin kulağına bir şey fısıldadı. Woody başını salladı.

"Yakınlarda harap edilmemiş bir kilise olduğunu söylüyor. Leah uyumak için ayakkabı tamircisi Dora ve birkaç başka kişiyle beraber oraya gitmiş."

Kiliseyi gördüğümü hatırlıyordum. "İyi olmuştur. Yorgun olmalı." Claudia için kapıda duran Franna'yı işaret ettim ve sonra ellerimi birleştirip başımı ellerime dayadım.

"YORGUN? LEAH VE GERİ KALAN HEPİMİZ! UZUN YOLDAN GELDİK, BAZILARIMIZ GÜNLERDİR YOLDA!"

"Devam et lütfen," dedim Woody'ye. "Kızların Leah'dan, Robert'ın Elden'dan nefret ettiğini söylüyordu..."

"Hepsi Elden'dan nefret ediyordu," dedi Woody. "Leah dışında herkes. Sarayda yirmi yaşını görmeyeceğine dair bir inanç vardı."

Özel locada oturan, gevşek, salyaları akan şeyi, griyi de geçip daha da sağlıksız bir yeşile dönen cildini düşündüm ve Elden'ın şimdi kaç yaşında olduğunu merak ettim. O mor kaftan pelerinin altında neyin hareket edip durduğunu da merak ettim... ama öğrenmek istediğimden o kadar emin değildim.

"En küçük iki kardeş diğerlerinin onlara karşı nefret ve sevgisizliği yüzünden, ayrıca birbirilerini canıgönülden sevdikleri için... bence... bir de diğerlerinden daha zeki oldukları için birbirilerine sarıldılar. Sarayın neredeyse her bir girintisini çıkıntısını keşfettiler, gitmeleri yasak olsa da girdikleri kule zirvelerinden alt katlara kadar her yeri gezdiler."

"Derin Maleen'i de mi?"

"Muhtemelen ve daha derinlerine de. Şehrin altında birçok kadim yol vardır, uzun yıllardır çok az kişinin geçtiği yollar. Derin Kuyu'nun yolunu bulduğunda Leah onun yanında mıydı bilmiyorum –çocukluktan çıkmaya başladıkları dönemler hakkında konuşmayı reddediyor– ama her yere beraber giderlerdi, belki saray kütüphanesi dışında. Leah ne kadar zeki olsa da kitaplarla pek arası yoktu, aralarında okur olan Elden'dı."

"Abisi kesin bu yüzden de dalga geçmiştir onunla," diye araya girdi Eye.

Woody ona dönüp gülümsedi. "Doğru dedin, Charlie'nin arkadaşı. Robert da ablaları da."

"NE ANLATIYORSUN ŞİMDİ?" diye sordu Claudia. Woody kâğıda kısa bir özet çiziktirdi. Claudia okuyup, "ONA ELSA'YI ANLAT!" dedi.

Doğruldum. "Denizkızını mı?"

"Evet," diye onayladı Woody. "Sarayın denizkızı. Onu görmüş olabilir misin?"

Başımı salladım. Denizkızından geriye kalanları gördüğümü söylemeyecektim.

"Küçük, saklı bir girintide yaşıyordu," dedi Woody. "Suyun üzerinde mağaracık gibi bir yerde. Hâlâ orada yaşadığına inanmak isterdim ama hiç sanmıyorum. Muhtemelen ihmal ya da açlıktan ölmüştür. Bir ihtimal de üzüntüden."

Öldüğü kesindi ama ihmal, açlık ya da üzüntü değildi onu öldüren.

"Elden ve Leah ona yemek götürürdü, o da onlara şarkı söylerdi. Tuhaf ama güzel şarkılar. Leah da şarkı söylerdi bazen." Duraksadı. "Hâlâ şarkı söyleyebileceği bir ağzı varken."

Radar'ın başını okşadım. Mahmur mahmur baktı. Yolculuğumuz benim için olduğu kadar onun için de zor olmuştu ama Radiş için işler yoluna girmişti. Yeniden doğmuştu ve onu seven insanlarla beraberdi. Onun kaçışını düşününce hayatta olduğunun haberini aldığım anı hatırladım.

"Çekirgeyi anlatsana," dedim Claudia'ya. "Kırmızı çekirgeyi. Şu kadar var büyüklüğü." Ellerimi aralayıp gösterdim. "Sana nasıl ulaştığını anlamıyorum. Radar'la beraber mi geldi? Hem neden..."

Bana bıkkın bir bakış attı. "DUYAMADIĞIMI UNUTTUN HERHALDE SHARLIE?"

Gerçekten de unutmuştum. Bu gece saçlarını saldığı ve kulaklarının olması gereken yerleri kapattığı için unuttuğumu söyleyebilirim ama bu doğru olmaz. Sadece unutmuştum. Bu yüzden Woody'ye kırmızı çekirgeyi Peterkin'den nasıl kurtardığımı ve sonra çekirgenin nasıl da zindan duvarındaki bir delikten karnına yapışık bir notla çıkageldiğini anlattım. İçine Radar'ın tüylerinden bir tutam tutturulmuş bir notla. Nasıl ona kendi notumu yapıştırıp geri gönderdiğimi anlattım, babamın sözüne uymuştum: *Hiçbir şey bekleme ama umudunu asla kaybetme.*

"Güzel bir tavsiyeymiş," dedi Woody ve kâğıdına bir şeyler çiziktirmeye başladı. Hızla yazdı, her bir satırı şaşırtıcı biçimde dümdüzdü. Kapının dışında gri insanlar gece için yerleşmeye başlamıştı, battaniye getirenler örtülerini paylaşıyordu. Yolun karşısında kilisenin dışında bir bağlama kazığına bağlanmış Falada'nın ot yediğini görebiliyordum.

Woody kâğıdı Claudia'ya verdi, Claudia orada yazanları okurken gülümsemeye başladı. Gülüşü onu güzelleştirdi. Konuştuğunda her zamanki gürleyen sesiyle değil de kendi kendine konuşur gibi çok daha alçak bir sesle konuştu.

"Elden'ın hizmet ettiği varlık adına gösterdiği onca çabaya rağmen –kendisinin o şeyin elinde bir alet olduğuna inanmayabilir ama kesinlikle öyle– sihir hâlâ etrafımızda. Çünkü sihri yok etmek zordur. Bunu sen de gördün değil mi?" dedi.

Başımı sallayıp Radar'ı okşadım, ölmek üzereydi ama güneş saatinde altı kez döndükten sonra yeniden gençleşip güçlenmişti.

"Evet, sihir hâlâ etrafımızda. Kendine Uçuşkıran diyor ama binlerce, hayır, MİLYONLARCA kral kelebeğinin hayatta olduğunu kendi gözlerinle gördün. Elsa ölmüş olabilir ama Snab hâlâ yaşıyor. Senin sayende Sharlie."

"Snab mi?" diye sordu Iota doğrularak. Koca elinin avcunu alnına vurdu. "Tanrılar, neden gördüğümde anlamadım?"

"Bana geldiğinde... ah Sharlie... geldiğinde..."

Beni endişeye sürükleyerek ağlamaya başladı.

"Yeniden DUYMAK Sharlie! Ah, yeniden DUYMAK, insan sesi olmasa bile öyle HARİKAYDI ki..."

Radar ayağa kalkıp pıtır pıtır onun yanına gitti. Claudia başını Radar'ınkine yaslayıp bir yandan da boynundan kuyruğuna kadar yan taraflarını sevdi. Onunla avundu. Woody kolunu onun omzuna attı. Ben de aynısını yapmayı düşündüm ama yapmadım. Prens olsam da çekindim.

Claudia başını kaldırıp elleriyle yanaklarından akan yaşları sildi. Yeniden konuşmaya başladığında sesi her zamanki gibi yüksekti.

"DENİZKIZI ELSA ÇOCUKLARA ŞARKI SÖYLERDİ, STEPHEN BUNU ANLATTI MI?"

"Evet," dedim, sonra onun sağır olduğunu hatırlayıp başımı salladım.

"DİNLEMEK İÇİN GELEN HERKESE ŞARKI SÖYLERDİ AMA ANCAK GERÇEKTEN DUYABİLMEK İÇİN AKILLARINDAKİ DİĞER TÜM DÜŞÜNCELERDEN ARINABİLİRLERSE. ROBERT VE LEAH'NIN ABLALARININ BU TİP SALAK ŞEYLERE AYIRACAK VAKTİ YOKTU AMA ELDEN VE LEAH FARKLIYDI. GÜZEL ŞARKILARDI DEĞİL Mİ WOODY?"

"Güzellerdi," dedi Woody, gerçi yüzündeki ifadeye bakılırsa onun da Elsa'nın şarkılarına ayıracak fazla vakti olmamıştı.

Alnıma dokundum, sonra öne eğilip onun alnına dokundum. Ellerimi soru sorar gibi havaya kaldırdım.

"EVET SHARLIE. KULAKLARINLA DUYABİLECEĞİN ŞARKILAR DEĞİL, DENİZKIZLARI KONUŞAMAZ."

"Ama çekirge?" Elimle zıplama hareketi yaptım. "Şey... ne demiştin? Snab?"

Sizi bir süreliğine Claudia'nın gürleyen sesinden esirgeyeyim, olur mu? Kırmızı çekirge *snab* değildi, Snab'di. Claudia ona küçük dünyanın kralı demişti. O an sadece böcekleri kastettiğini sanmıştım (*Boktan bir böcek bu*, demişti Peterkin) ama sonraları Snab'in gördüğüm çoğu varlığın kralı olabileceğine inandım. Snab de denizkızı Elsa gibi insanlarla konuşabiliyordu, Radar'a eve kadar eşlik ettikten sonra Claudia'yla konuşmuştu. Claudia'nın dediğine göre Snab yolu Radar'ın sırtında gelmişti. Bunu gözümün önüne getirmek zordu ama nedenini anlayabiliyordum, çekirgenin bir bacağı hâlâ sakattı sonuçta.

Snab ona köpeğin sahibinin öldürüldüğünü ya da Lilimar'da esir alındığını söylemişti. Köpeği sağ salim ona getirmek dışında yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu. Çünkü genç adam onu kurtarmıştı ve bu türden bir borcu ödemek gerekirdi. Claudia'ya genç adam hâlâ hayattaysa Derin Maleen'e hapsedil-

miş olması gerektiğini ve içeri girmenin bir yolunu bildiğini söylemişti.

"Snab," dedi Iota hayret dolu bir sesle. "Snab'i gördüm ve tanımadım bile. Gözüm çıksın."

"*Benimle* konuşmadı," dedim.

Woody buna gülümsedi. "Dinliyor muydun?"

Tabii ki dinlemiyordum, zihnim kendi düşüncelerimle doluydu... aynı Elsa'nın yanından geçenlerin akılları dinleyemeyecek kadar meşgul olduğundan onun şarkılarını duyamamaları gibi. Bu benim dünyamdaki şarkılar (ve birçok hikâye) için de geçerli. Zihinden zihne geçiyorlar ama ancak dinlersen.

Sadece annemin kurutma makinesini gördüğüm bir rüya sayesinde değil, aynı zamanda iyiliğimin dokunduğu çekirge bir kral sayesinde kurtulduğumu fark ettim. Başlarken kimsenin hikâyeme inanmayacağını söylemiştim, hatırlıyor musunuz?

4

Woody ve Claudia yorgundu, bunu görebiliyordum, Radar bile uyuklamaya başlamıştı ama öğrenmem gereken daha çok şey vardı. "Leah ayların öpüşmesinden bahsederken neyi kastetti?"

Woody, "Belki arkadaşın anlatabilir bunu," dedi.

Iota bu konuda hevesliydi. Çocukken gökyüzündeki kardeşlerin hikâyesini çok dinlemişti ve sizin de muhtemelen bildiğiniz üzere sevgili okur, en derin etkileri bırakan ve en uzun süre aklımızda kalan çocukluğumuzda duyduğumuz hikâyelerdir.

"Birbirilerini kovalarlar, bunu herkes görüyor. Ya da bulutlar bu kadar kalınlaşmadan ve yerleşmeden önce görmüştür." Woody'nin yaralarına baktı. "En azından gözleri olanlar. Bazen Bella öndedir, bazen Arabella. Çoğu zaman aralarında büyük bir fark olur ama zamanla mesafe kapanmaya başlar."

Bulutlar arada bir aralandığında bunu kendi gözümle görmüştüm.

"Sonunda biri diğerini geçer ve o gece birleşir ve öpüşür gibi görünürler."

"Eski zamanlarda bilgeler bir gün gerçekten de çarpışacaklarını söylermiş," dedi Woody, "ve ikisinin de parçalarına ayrılacağını anlatırlarmış. Yok olmaları için çarpışmalarına bile gerek olmayabilirmiş, karşılıklı çekimleri onları yine parçalarına ayırabilirmiş. Bazen insanların hayatında da olduğu gibi."

Bu türden felsefi varsayımlar Iota'nın ilgisini çekmiyordu. "Gökyüzündeki kardeşlerin öpüştüğü gece her türden habis şeyin dünyaya kötülüklerini yaymakta özgür olacağı da söylenir," dedi. Duraksadı. "Ben küçükken kardeşlerin öpüştüğü gece dışarı çıkmamızı yasaklarlardı. Kurtlar ulurdu, rüzgâr ulurdu, ama sadece kurtlar ve rüzgâr değil." Yüzünde karanlık bir ifadeyle baktı bana. "Charlie, dünya *ulurdu.* Acı çekermiş gibi."

"Ve aylar öpüştüğünde Elden bu Derin Kuyu'yu açabilir? Efsane böyle mi?"

Woody ve Eye'dan cevap gelmedi ama yüzlerindeki ifade her şeyi anlatıyordu, onlara kalırsa bu efsane falan değildi.

"Ve Derin Kuyu'da bir yaratık yaşıyor? Elden'ı Uçuşkıran'a dönüştüren yaratık?"

"Evet," dedi Woody. "Adını biliyorsun. Biliyorsan o adı söylemenin bile tehlikeli olduğunu da biliyorsundur."

Biliyordum.

"BENİ DİNLE SHARLIE!" Claudia'nın böğüren, tekdüze sesini duyunca Radar gözlerini açıp başını kaldırdı, sonra tekrar indirdi. "YARIN ŞEHRE GİDİP GECE ASKERLERİNİN EN ZAYIF OLDUĞU ANDA ORAYI ELE GEÇİRECEĞİZ! LEAH BİZE ÖNDERLİK EDECEK, ONUN HAKKI BU, AMA KUYUYU AÇMADAN ÖNCE ELDEN'I BULMALI VE ÖLDÜRMELİSİN!

BUNU ASLINDA LEAH YAPMALI, TAHTTA HAKKI OLAN O, BU YÜZDEN DE ONUN GÖREVİ OLMALI... ONUN SORUMLULUĞU... AMA..."

Derin Kuyu'da pusuda bekleyen Gogmagog'un adını anmayı ne kadar istemiyorsa cümlesinin sonunu getirmeyi de o kadar istemiyordu. Gerek de yoktu buna. Leah beraber denizkızı şarkıları dinlediği sevgili abisinin Uçuşkıran olamayacağına derinden inanıyordu. Tüm duyduklarına ve bizzat acısını çektiği onca şeye rağmen onun için Elden'ın öldüğüne, Lilimar yıkıntılarında orada kalan birkaç kişiye hükümdarlık eden canavarın onun adını çalan bir sahtekâr olduğuna inanmak daha kolaydı. Onun gerçekten de Elden olduğunu öğrense ve onu yerin altındaki tünel ve mezarlık labirentlerinin derinliklerinde bulsa belki ancak tereddüte düşebilirdi.

Ve akrabalarının çoğu gibi öldürülürdü.

"SEN VADEDİLEN PRENSSİN," dedi Claudia. "BİZDEN ÇALINAN HER TÜRLÜ MELEKE VAR SENDE. SİHİRLİ DÜNYADAN GELEN ADRIEN'IN VÂRİSİSİN. O CEHENNEM ÇUKURUNU AÇMADAN ÖNCE ELDEN'I ÖLDÜRMESİ GEREKEN SENSİN!"

Iota gözlerini kocaman açmış, ağzı açık dinliyordu. Sessizliği bozan Woody oldu. Alçak sesle konuştu ama her bir kelimesi üzerime bir darbe gibi indi.

"En kötüsü de şu, en kötü ihtimal: Derin Kuyu'ya bir kez döndü ama bir daha dönmeyebilir. Elden kuyuyu açarak sadece dünyamızın grileşmesi riskini değil, tamamen yok olması riskini de alıyor. Sonra ne olacak peki? Kim bilir o şey nerelere gidecek?"

Gözsüz yüzüyle benimkinin arasında santimler kalana dek eğildi.

"Empis... Bella... Arabella... bundan başka dünyalar da var Charlie."

Tabii vardı. Ben o dünyalardan birinden gelmemiş miydim işte?

Sanırım işte o zaman soğukkanlılık geldi içime, Bertie Bird'le karıştırdığımız en pis işlerden tanıdığım o his. Önce bir elini, sonra diğerini kırdığımda Polley'yken hissettiğim. Ve Cla'ylayken. Ona tavuk budunu fırlatmış, *ağzını burnunu kıracağım balım*, demiştim. Ki kırmıştım da, hem de hiç pişmanlık duymadan. Ben Disney prensi değildim ve bu belki de iyi bir şeydi. Empis halkının ihtiyaç duyduğu bir Disney prensi değildi zaten.

5

Claudia ve Woody uyuyordu. Onlarla gelen gri halk da öyle. Zorlu bir yolculuk geçirmişlerdi ve önlerindeki gün –günler– daha da çok işleri vardı. Öte yandan ben kendimi hiç daha uyanık hissetmemiştim, sırf uyku düzenim tersine döndüğünden de değil. Binlerce cevapsız sorum olduğundan. En korkuncu da kuyusundan çıkarsa Gogmagog'un neler yapabileceğiydi. Aynı büyük boy hamamböceğinin yaptığı gibi bizim dünyamıza geleceği fikri takılmıştı kafama.

Her şeyi başlatan o hamamböceği, diye düşündüm ve güler gibi oldum.

Dışarı çıktım. Uyuyanların sesleri –homurtu, inleme, arada bir osuruk– bana Derin Maleen'de geçirdiğimiz geceleri hatırlattı. Kulübenin duvarına yaslanıp oturdum ve gökyüzüne baktım, bulutların bir iki yıldız, bir ihtimal Bella ve Arabella'yı görecek kadar aralanmasını umdum ama sadece o boşluk vardı. Gün aydınlandığında daha da gri olacaktı. Krallık Yolu'nun karşısında Falada kilisenin önünde otlanmaya devam ediyordu. Sönmek üzere olan birkaç kamp ateşi orada uyuyanları aydınlatıyordu. Artık burada en az yüz kişi olmalıydı. Henüz bir ordu sayılmazdı ama o yoldaydı.

Gölgeler düştü üstüme. Dönünce Eye ve Radar'ı gördüm. Eye çömeldi. Radiş de yanına oturdu, gecenin kokularını içine çekerken burnu hafifçe oynuyordu.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordum.

"Yo, yo. Başımın içindeki saat şaştı."

Aramıza hoş geldin, diye düşündüm.

"Aylar kaç defa geçiyor üstümüzden?"

Düşündü. "Bir gecede en az üç kere, bazen on kere."

Bu bana hiç mantıklı gelmedi, çünkü benim yaşadığım dünyada evrenin saati tıkır tıkır işlerdi. Ayın doğuşu ve batışı on, elli, hatta yüz yıl önceden virgülüne kadar öngörülebilirdi. Burası o dünya değildi. Burası denizkızlarının ve Snab denen kırmızı bir çekirgenin dinleyen zihnine şarkılar ve düşünceler gönderebildiği bir dünyaydı.

"Keşke onları görebilsem. Ne kadar yaklaştıklarını görebilsem."

"Eh, göremezsin, ama geçerken bulutların arkasındaki parıltılarını görebilirsin. Işıkları ne kadar parlaksa o kadar yakın olurlar. Ama ne gerek var ki görmene? Tabii prensesin gördükleri konusunda yalan söylediğini düşünmüyorsan?"

Başımı iki yana salladım. Leah'nın yüzündeki endişeli ifadenin yanlış anlaşılacak bir yanı yoktu.

"Başka bir dünyadan geldiğin doğru mu?" diye sordu Iota birden. "Sihirli bir dünyadan? Doğru olmalı çünkü kalçana taktığın gibi bir silahı daha önce hiç görmedim." Duraksadı. "Senin gibi birini de daha önce hiç görmedim. Adalet'in ilk turunda senin karşına çıkmadığım için tanrılara şükrediyorum. O zaman burada olamazdım."

"Beni bir vuruşta yere sererdin Eye."

"Yo, yo. Sen bir prenssin. Başta hiç öyle düşünmemiştim ama prenssin. Senin içinde kaya gibi bir şey var."

Bir karanlık, diye düşündüm. *Kendi karanlık kuyum, uzak durmam gereken bir kuyu.*

"Onu bulabilir misin?" diye sordu, koca yara izli eliyle Radar'ın başını okşarken. "Geri kalanı biz hallederiz, ona şüphem yok –gece askerleri gün ışığında zayıf olacak, onların koru-

ması olmadığında Elden'ın yalakalardan oluşan küçük grubu da tavşan gibi kaçışacaklar, biz de onları kılıçtan geçireceğiz– ama Uçuşkıran! Çok derinlere inerse onu bulabilir misiniz? Sende, bir çeşit... ne bileyim..."

Örümcek hisleri, diye düşündüm ama ağzımdan bu çıkmadı. "Prens hisleri var mı diye mi soracaksın?"

Güldü ama evet dedi, kastettiğinin bu olduğunu sanıyordu.

"Yok."

"Peki ya Pursey? Bize yardım eden? O Kara Kuyu'ya giden yolu bulabilir mi?"

Bu fikrin üstüne düşünüp başımı iki yana salladım. Pursey'nin hâlâ hayatta olmasını ta yürekten diliyordum ama bu ihtimal küçüktü. Kellin tek başımıza kaçmadığımızı anlardı. Su kovalarıyla yaptığımız ölümcül numarayı benden bilebilirdi ama önünde dolap olan kapı? Bu bilgi içerden birinden gelmiş olmalıydı. Pursey şimdiye dek ölümden ve onu konuşmaya zorlayan işkence odasından kaçabildiyse bile Kara Kuyu'ya giden yolu büyük ihtimalle bilmiyordu.

Sönen son kamp ateşlerinin titreyen ışığının bile erişemediği gölgelerde oturuyorduk, bu yüzden çorabımdan sülfürlü bir kibrit daha çıkardım ve binanın yan tarafına sürttüm. Saçımı geriye yatırıp kibriti gözlerimin önünde tuttum. "Ne görüyorsun? Hâlâ elâ mı?"

Iota yakınıma eğildi. "Yo. Mavi. Parlak bir mavi prensim."

Şaşırmamıştım. "Bana Charlie de," dedim ve kibriti sallayıp söndürdüm. "Geldiğim dünyayı sorarsan... bence tüm dünyalar sihirli. Sadece sihirlerine alışıyoruz."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Ben mi? Bekleyeceğim. Benimle bekleyebilirsin ya da içeri girip uyumaya çalışabilirsin."

"Burada kalacağım."

"Biz de öyle," dedi biri. Dönünce iki kadın gördüm, Eris ve Jaya. Konuşan Eris'ti. "Neyi bekliyoruz prensim?"

"Ona Charlie deyin," dedi Eye. "Öyle hoşuna gidiyor. Mütevazı biri. Masallardaki prensler gibi."

"Neyi bekliyorum göreceğiz, belki de görmeyeceğiz. Sessiz olun artık."

Sessizce oturduk. Çekirgeler –muhtemelen kırmızı değillerdi– otların ve şehrin dışına doğru yayılan yıkık mahallelerin molozlarının içinde şarkı söylüyordu. Açık havayı içimize çekiyorduk. Güzeldi. Zaman geçti. Falada otlandı, sonra başı öne eğik, muhtemelen uyuklayarak öylece ayakta durdu. Radar çoktan uyuyakalmıştı. Bir süre sonra Jaya gökyüzünü işaret etti. Yoğun bulutların ardından, büyük bir hızla iki parlak ışık geçiyordu. Işıklar birbirine değmiyordu –öpüşmüyorlardı– ama bulut örtüsünün ardından bile yakın, çok yakın olduklarını görebiliyorduk. Sarayın üç kule zirvesinin ardına geçtiler ve gözden kayboldular. Stadyumu çevreleyen gaz lambaları sönmüştü. Şehir karanlığa gömülmüştü ama duvarın içinde geriye kalan gece askerleri kol geziyor olmalıydı.

Bir saat, sonra iki saat geçti. Benim iç saatim de Iota'nınki kadar şaşmıştı ama beklediğim şey –karanlık tarafımın umduğu şey– olduğunda günün ilk ışıkları doğmak üzereydi sanırım. Prenses Leah kiliseden çıktı. Pantolon, botlar ve kısa kılıcıyla ondan başkası olamazdı bu. Eye hemen doğrulup ağzını açtı. Bir elimi göğsüne koyup parmağımı dudaklarıma götürdüm. Prenses Falada'yı çözüp şehir kapılarına doğru çekerken onu izledik, nallarının takırtısı uykusu hafif birini uyandırırsa diye Falada'yı arnavutkaldırımlı yola çıkarmıyordu. Sonunda ata bindiğinde prenses karanlıkta daha da karanlık bir siluetten ibaretti sadece.

Ayağa kalktım. "Kimsenin benimle gelmesine gerek yok," dedim, "ama yaşadığımız onca şeyin ardından benimle gelmeye karar verirseniz size karşı çıkmayacağım."

"Yanındayım," dedi Eye.

"Geleceğim," dedi Eris.

Jaya sadece başını salladı.

"Sen gelemezsin Radar," dedim. "Claudia'yla kal."

Radar'ın kulakları sarktı. Kuyruğunu sallamayı bıraktı. O gözlerdeki umut ve yalvarmayı görmemek mümkün değildi.

"Hayır," dedim. "Lily'ye bir kere girmen yeter."

"Kadın çok ilerledi Charlie," dedi Eye. "Ana kapı kapalı. Ona yetişeceksek..."

"Yürüyeceğiz ama ağır ağır. Bol bol vaktimiz var. Gün doğana dek içeri girmeyi denemeyecek. Uçuşkıran'ın onun abisi olmadığını kendi gözleriyle görmek istiyor ve sanırım Elden hâlâ hayattaysa onu kurtarmak da ister, ama salak değil o. İçeri girmeden önce ona yetişeceğiz ve onu bize katılmaya ikna edeceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın peki?" diye sordu Eris.

"Gereken her yola başvurarak." Kimse buna karşılık vermedi. "Elden çoktan Kara Kuyu'ya inmiş ayların öpüşmesini beklemeye başlamış olabilir. Zamanı gelmeden önce oraya gidip onu durdurmalıyız."

"Gereken her yola başvurarak," dedi Eris alçak sesle.

"Ya Leah yolu bilmiyorsa?" diye sordu Iota.

"O zaman," dedim, "işimiz biter."

"Prensim," dedi Jaya. "Pardon Charlie." Dönüp işaret etti.

Radar peşimizden geliyordu. Ona baktığımı görünce yetişmek için koşturdu. Diz çöküp başını ellerimin arasına aldım. "Yaramaz köpek! Geri döner misin?"

Bana sadece baktı.

İç çekip ayağa kalktım. "Tamam. Gel bakalım."

Hemen peşimden yürümeye başladı ve işte böylece dördümüz –Radar'la birlikte beşimiz– lanetli şehre doğru yola koyulduk.

6

Kapıya yaklaşmıştık –üzerimizde yükselmeye başlamıştı– ki yolun sol tarafındaki yıkılmış bir binadan bir şey üstümüze doğru sıçradı. Bay Bowditch'in .45'liğini çektim ama nişan almayı bırak silahı daha yukarı kaldıramadan siluet büyük mesafe kat ederek (ama yine de hafif yamuk biçimde) sıçrayıp Radar'ın sırtına kondu. Bu Snab'di. Biz şaşırıp kalmıştık, Radar tepkisizdi. Bu yolcuyu daha önce taşımıştı ve bir kez daha taşımaya gayet hevesli görünüyordu. Snab gözcülük yapacakmış gibi onun boynuna yerleşti.

Kapının dışında kamp kurmasını beklediğim Leah ve Falada'dan iz yoktu. Bu hoşuma gitmedi. Durup ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Snab bineğinden aşağı sıçrayıp kapının neredeyse dibine kadar ilerledi, sonra da sağa döndü. Radar peşinden gitti ve burnunu çekirgeye sürttü (çekirge rahatsız olmamış gibiydi), sonra da arkalarından geliyor muyuz diye dönüp bize baktı.

Eskiden belki de getir götür işleri için kullanılan taş döşeli bir yol, bu kısmı karmaşık sarmaşıklarla sarılı olan duvarın yakınındaki molozların arasından geçiyordu. Snab otların arasından zıplayarak ve dağılan tuğlaları çevik çevik aşarak bize yolu gösterdi. Daha yüz adım atmadan önümüzdeki karanlıkta beyaz bir şekil gördüm. Hafifçe kişnedi. Falada'nın yanında bağdaş kurup oturmuş, şafağın sökmesini bekleyen Prenses Leah vardı. Önce çekirgeyi gördü, sonra da geri kalanlarımızı. Ayağa kalkıp dövüşe hazırmış gibi bir eli kılıcının kabzasında, ayakları iki yana açık halde karşımızda durdu.

Falada konuştu ama üçüncü tekil şahısla konuşmaktan vazgeçmişti. "Eee. Demek Snab sizi bana getirdi. Şimdi beni bulduğunuza göre geri dönebilirsiniz."

"Siz uzaklardayken kazlarınıza kim bakıyor leydim?"

Bunu demeyi beklemiyordum, Illinois, Sentryli Charlie Reade hiç böyle konuşmazdı.

Gözleri büyüdü, sonra kenarları biraz kırıştı. Ağzı olmadığından emin olmak zordu ama sanırım şaşırtıcı bulduğu kadar komik de bulmuştu dediğimi. Falada, "Sahibemin çalışanları Whit ve Dickon onlara çok iyi bakıyor," dedi.

*Dick Whittington gibi,** diye düşündüm.

Jaya araya girdi. "O at ko..."

Leah elini sallayıp onun sözünü kesti. Jaya geri çekilip bakışlarını yere indirdi. "Ahmakça sorunuza cevap aldığınıza göre bizi rahat bırakın. Önemli işlerim var."

Onun yukarı çevirdiği yüzüne baktım, ağzının olması gereken yerdeki yara izi ve hemen yanındaki o çirkin yara dışında çok güzeldi.

"Yemek yedin mi?" diye sordum. "Bizi bekleyenler için güçlü olmalısın leydim."

"İhtiyacım olanı yanıma aldım," dedi Falada. Sesini duyurmaya çabalarken Leah'nın boğazının nasıl kasıldığını görebiliyordum. "Şimdi gidin hadi, size emrediyorum."

Onun ellerini tuttum. Benim elimde küçük kalmışlardı ve soğuklardı. Cesur gibi davranıyordu –her şeyi kontrolünde tutan mağrur prenses– ama bence ölümüne korkuyordu. Ellerini çekmeye çalıştı. Bırakmadım.

"Hayır Leah. Ben sana emrediyorum. Vadedilen prens benim. Bunu sen de biliyorsun."

"Bu dünyanın prensi değilsin," dedi Falada, artık Leah'nın boğazından gelen şıpırtı ve mırıltıyı duyabiliyordum. Nazik konuşması öyle istediğinden değil de öyle gerektiğindendi. Kısrak üzerinden –hem de büyük çaba göstererek– konuşmaya mecbur olmasa bir güzel ağzıma sıçardı. Artık gözlerinde gülüş yoktu,

* Tüccar ve bir dönem Londra valisi olan Richard Whittington'ın hayatı üzerine yazılmış bir İngiliz masalı kahramanı. (ç.n.)

sadece öfke vardı. Kazları önlüğünden besleyen bu kadın kendisine sorgulanmadan itaat edilmesine alışmıştı.

"Hayır," diye ona katıldım. "Bu dünyanın prensi değilim, benim dünyamda da prens değilim ama zindanda uzun günler geçirdim, öldürmeye zorlandım ve birçok yoldaşımın ölümünü gördüm. Beni anlıyor musun Prenses? Sana emretme *hakkım* olduğunu anlıyor musun?"

Falada hiçbir şey demedi. Leah'nın sol gözünden tek bir damla gözyaşı düştü ve pürüzsüz yanağından aşağı yavaşça aktı.

"Benimle biraz ileri yürü lütfen."

Başını şiddetle iki yana öyle bir salladı ki saçları yüzünün etrafında uçuştu. Bir kez daha ellerini çekmeye çalıştı ve bir kez daha bırakmadım.

"Zamanımız var, gün doğumuna en az bir saat daha var, tüm dünyanın kaderi birbirimize söyleyeceklerimize bağlı olabilir. Benim dünyam bile tehlikede olabilir. O yüzden *lütfen*."

Ellerini bıraktım. Çorabımda kalan sülfürlü kibritlerden birini çıkardım. Sarmaşıkların bir kısmını kenara itip sert taşta kibriti çaktım, Iota'yla yaptığım gibi çakmağı yüzümün önünde tuttum. Bana bakmak için parmak uçlarında yükseldi, yukarı kaldırdığı kaşları öpebileceğim kadar yakın duruyordu.

"Mavi," dedi Falada.

"*Gerçekten* konuşuyor," diye mırıldandı Eris.

"Yo, yo, konuşan o," dedi Iota aynı alçak sesle. Hepsi huşu içindeydi. Ben de öyleydim, nasıl olmasaydım? Burada sihir vardı ve ben de bu sihrin bir parçasıydım. Bu beni dehşete düşürüyordu çünkü artık tam anlamıyla kendim değildim ama beni heyecanlandırıp gururlandırıyordu da.

"Hadi leydim. Konuşmamız gerek. Lütfen gel."

Geldi.

7

Diğerlerinden biraz uzaklaşıp yolun aşağısına gittik, sarmaşık kaplı şehir duvarı solumuzda kalmıştı, yıkılan mahallenin molozları sağımızda, karanlık gökyüzüyse üstümüzde.

"Onu durdurmak zorundayız," dedim. "Korkunç bir felakete neden olmadan önce."

Radar boynuna konan Snab'le beraber aramızda yürüyordu, cevap veren Snab oldu. Bu ses Leah'nın Falada üzerinden konuşurken kullandığından çok daha netti. "O benim abim değil. Uçuşkıran Elden *değil*. O asla böyle korkunç şeyler yapmazdı. O nazik ve sevgi doluydu."

İnsanlar değişir, diye düşündüm. *Babam değişti, ben Bertie'yleyken değişirdim. Benim gibi iyi birinin neden öyle boktan şeyler yaptığını merak ettiğimi hatırlıyorum.*

"Hayattaysa," dedi Snab, "tutsaktır. Ama buna da inanmıyorum. Bence ailemin diğer çoğu üyesi gibi o da öldü."

"Buna ben de inanıyorum," dedim. Bu yalan değildi çünkü belli ki onun tanıdığı Elden –el ele tutuşup sarayın gizli yerlerini keşfeden, denizkızının söylediği şarkıları dinleyen– o Elden ölmüştü. Geriye kalan tek şey Gogmagog'un kuklasıydı.

Durduk. Boğazı hareket etti ve Snab konuştu. Snab en ideal araç olsa da karnından bu kadar çok konuşmak canını yakıyor olmalıydı ama onca zamandır içinde tuttuklarını anlatması gerekiyordu.

"Bir tutsaksa onu özgür bırakacağım. Öldüyse öcünü alacağım, bu acı diyardaki laneti kaldıracağım. Bu benim işim, senin değil, Adrian Bowditch'in oğlu."

Onun oğlu değildim, sadece vârisiydim ama ona söylemek için uygun bir zaman gibi gelmedi.

"Uçuşkıran çok büyük ihtimalle çoktan Kara Kuyu'ya gitti Prenses. Aylar öpüşene ve kuyu açılana dek orada bekleyecek. Orayı bulabilir misin?"

Başını salladı ama emin değil gibiydi.

"Bizi oraya götürür müsün? Çünkü orayı kendi başımıza asla bulamayız. Onunla karşılaştığımızda Uçuşkıran'ın kaderini senin eline bırakacağıma söz verirsem bizi götürür müsün?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Sözümü tutacağımdan emin olamıyordu ve şüphesinde haklıydı. Elden'ı tanısa ve –bu haliyle bile– onu öldürmeye içi elvermese, isteğine saygı duyup onun yaşamasına müsaade eder miydim? Dora'nın mahvolan yüzünü ve dürüst kalbini düşündüm. Pursey'nin cesaretini düşündüm, büyük ihtimalle cesareti yüzünden çoktan büyük bir bedel ödemişti. Sahil'den muhtemelen olmayan bir sığınağa gitmeye çalışan gri mültecileri düşündüm. Bu yaralı, lanetlenmiş insanları terazinin bir tarafına, prensesin merhametli kalbini diğer tarafa koyduğumda terazinin dengelenmesi imkânsızdı.

Gallienlerden Leah'ya böyle bir söz verebilir misin gerçekten?

Bunun üçüncü bir kişiye verilen bir yanıt olduğunu sanmıyordum, bence bu sefer Snab kendisi adına konuşmuştu ama Leah'nın aynı şeyi merak ettiğine şüphem yoktu.

"Söz veririm."

"Annenin ruhunun üstüne söz verir misin, sözünden cayarsan cehennemde yansa bile?"

"Veririm," dedim tereddüt etmeden ve bu tutmaya niyetli olduğum bir sözdü. Leah abisinin neye dönüştüğünü gördüğünde onu kendisi öldürebilirdi. Ancak bunu umabilirdim artık. Bu olmazsa Bay Bowditch'in silahını Iota'ya verecektim. Daha önce hiç ateş etmemişti ama bunun sorun yaratacağını sanmıyordum; silahlar ucuz kameralar gibi, tek yapman gereken bir yöne doğrultup basmak.

Sen ve arkadaşların Leah'yı izleyecek ve ona itaat edecek misiniz?

"Edeceğiz."

Onu izlememe engel olamayacağının farkındaydı muhtemelen. Diğerleri Empis'in müstakbel kraliçesinin emirlerine itaat edebilirdi ama ben etmezdim. Daha önce de Falada aracılığıyla

söylediği gibi ben bu dünyanın prensi değildim ve onun emirleri beni bağlamıyordu.

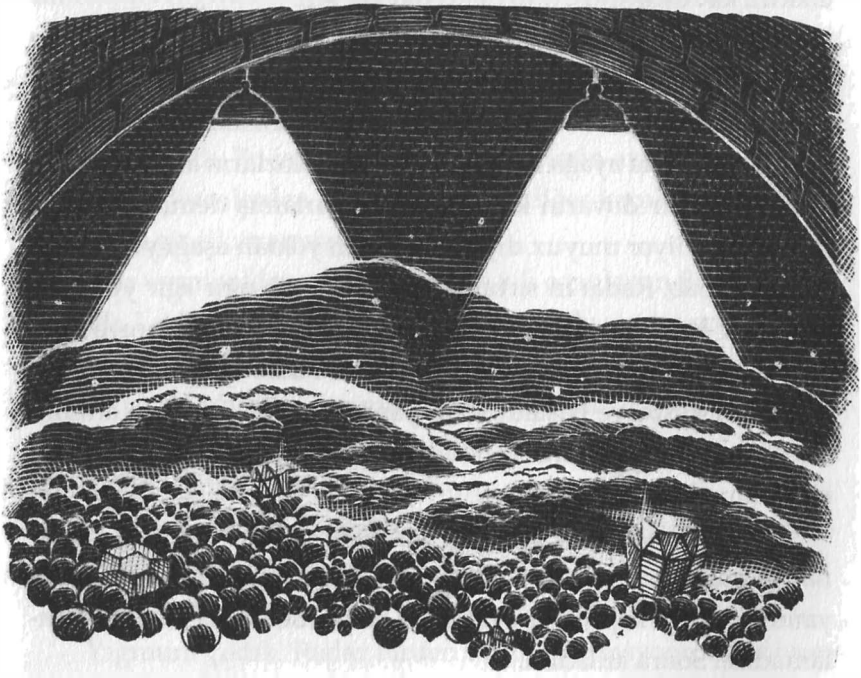
Üstümüzde gökyüzü aydınlandı. İnsanlar olarak biz başımızı kaldırıp baktık. Radar da baktı. Hatta Snab de baktı. Parlak küreler bulutları aydınlattı. Aylar artık o kadar yakındı ki yan yatmış sekiz biçiminde görünüyorlardı. Ya da sonsuzluk işareti gibi. Saniyeler içinde saray kulelerinin ardında kayboldular ve gökyüzü yeniden karardı.

"Tamam," dedi Snab. "Şartlarını kabul ediyorum. Daha fazla konuşmayalım lütfen. Canımı yakıyor."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim."

Radar inleyip Leah'nın elini yaladı. Leah eğilip onu sevdi. Anlaşma yapılmıştı.

Şehre Giriş. Yasın Sesi. Hana. Bir Zamanlar Şarkı Söyleyen. Altın. Mutfak. Karşılama Odası. Aşağı İnmek İçin Yukarı Çıkmalıyız.

1

Leah bizi diğerlerinin beklediği yere geri götürdü. Falada ya da Snab aracılığıyla tek kelime etmeden tekrar oturdu. Iota bana baktı. Başımı salladım: Anlaştık. Onunla beraber oturup şafağın sökmesini bekledik. Yeniden yağmur yağmaya başladı, şiddetli değildi ama durmuyordu. Leah, Falada'nın taşıdığı tek heybeden

bir panço çıkarıp omuzlarına attı. Radar'ı eliyle yanına çağırdı, Radar izin ister gibi bana baktı, sonra Leah'nın yanına gitti. Leah pançoyu onun üstüne de savurdu. Snab de yanlarına gitti. Onlar kuru kaldı. Geri kalanımız üzerimizde hâlâ kaçarken giydiğimiz paçavralarla ıslandık. Jaya titremeye başladı. Eris ona sarıldı. Onlara geri dönebileceklerini söyledim. İki kadın da başlarını iki yana salladı. Iota cevap vermeye zahmet bile etmedi, başı eğik, ellerini kavuşturmuş, oturmaya devam etti.

Zaman geçti. Bir süre sonra başımı kaldırdığımda Leah'yı görebildiğimi fark ettim. Elimi sorarcasına havaya kaldırdım. Sadece başını iki yana salladı. Sonunda gün sırılsıklam bir şafakla aydınlandığında ayağa kalkıp Falada'yı molozların arasında yükselen tuğla bir duvarın kalıntılarından fırlamış demire bağladı. Peşinden geliyor muyuz diye bakmadan yoldan aşağı yürümeye başladı. Snab, Radar'ın sırtındaydı yine. Leah ağır ağır yürüyor, arada bir kalın sarmaşık yığınlarını kenara itiyor, bakınıyor, yeniden yürümeye başlıyordu. Beş dakika kadar sonra durup sarmaşıkları kesmeye başladı. Ona yardım etmek için öne atıldım ama başını iki yana salladı. Bir anlaşmamız vardı ama bu konuda memnun olmadığı ortadaydı.

Sarmaşıkları iyice çekti ve sonunda onların ardında saklanan küçük kapıyı gördüm. Kapının mandalı, tokmağı yoktu. Beni yanına çağırıp kapıyı işaret etti. Bir an benden ne beklediğini anlamadım. Sonra anladım.

"Gallienlerden Leah adına açıl," dedim ve kapı savrulup açıldı.

2

Çok eski bahçe aletleriyle dolu, ambar benzeri uzun bir binaya girdik. Kürekler, hortumlar, el arabaları, hepsi kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Yerler de tozluydu, bizim ardımızda bırak-

tıklarımız dışında hiç iz yoktu. O otobüs/araba hibritlerinden bir tane daha çarptı gözüme. İçine bakınca aküsünün oksitlenip çürüdüğünü, yeşil bir yığına dönüştüğünü gördüm. Bu küçük araçların –en az iki tane vardı ve biri hâlâ çalışıyordu– nereden geldiğini merak ettim. Bay Bowditch bizim dünyamızdan parça parça getirip burada mı birleştirmişti? Bilmiyordum. Tek bildiğim şimdiki yönetimin Lilimar'ı temiz ve düzenli tutmayı pek umursamadığıydı. Umursadığı tek şey kanlı dövüşlerdi.

Leah bizi odanın diğer ucundaki bir kapıya götürdü. Kendimizi parçalarına ayrılmış tramvayların, elektrik direği öbeklerinin ve karmakarışık tramvay teli yığınlarının olduğu bir hurdalıkta bulduk. Bu işe yaramaz malzemelerin arasından dolaşıp ahşap merdivenlerden çıktık, benim ve diğer kaçakların tanıdığı bir odaya girdik: tramvay deposu.

Ana terminalden geçerken sabah zili o çınlayan *BONG* sesiyle çaldı. Leah ses tamamen dinene dek durdu, sonra yola devam etti. Hâlâ peşinden gidip gitmediğimize bakmak için arkasını dönmüyordu. Ayak seslerimiz yankılanıyordu. Başımızın üstünde dev yarasalardan koyu renkli bulutlar kanatlarını çırpıyor ama onun dışında kımıldamıyorlardı.

"Geçen sefer gidiyorduk," dedi Eris alçak bir sesle. "Bu seferse geliyoruz. O sürtükle görülecek hesabım var."

Cevap vermedim. İlgimi çekmiyordu. Odaklanmıştım.

Yağmura çıktık. Radar birden tramvay istasyonu merdivenlerinden aşağı fırladı ve tepesinde taştan kelebek olan kırmızı beyaz direklerden birini geçti. Çalılıkları kokladı. Attığım sırt çantamın kollarından birini gördüm ve duymayı hiç beklemediğim ama anında tanıdığım o sesi duydum. Radar ağzında cikleyen maymunuyla koşturarak geri geldi. Maymunu ayağımın dibine bırakıp kuyruğunu sallayarak bana baktı.

"Akıllı kız," dedim ve oyuncağı Eye'a verdim. Onun cepleri vardı. Benim yoktu. Saraya giden geniş yol ıssızdı ama boş değildi. Kızıl Molly'nin bedeni gitmişti ama peşimizden gelen gece

askerlerinin kemikleri otuz metre boyunca her yana saçılmıştı, çoğu ölü kral kelebeği yığınlarının altında gömülüydü.

Leah merdivenlerin dibinde durmuş, başını eğmiş dinliyordu. Onun yanına gittik. Ben de duyabiliyordum: Tiz bir inleme gibiydi, kış gecelerinde saçaklarda dolaşan rüzgârın sesine benziyordu. Yükselip alçalıyordu, yükselip alçalıyordu, tiz bir çığlığa, sonra dinip inlemeye dönüşüyordu.

"Yüce tanrılar, bu da ne?" diye fısıldadı Jaya.

"Yasın sesi," dedim.

"Snab nereye gitti?" diye sordu Iota.

Başımı iki yana salladım. "Belki yağmurdan rahatsız olmuştur."

Leah, Gallien Yolu'ndan saraya doğru yürümeye başladı. Elimi omzuna koyup onu durdurdum. "Arka taraftan dolaşıp oyun sahasının yakınlarından çıkmalıyız. Ben yolu bulamam, Peterkin adındaki bok kafalının teki Bay Bowditch'in işaretlerini sildi ama sen oraya nasıl gidildiğini biliyorsundur kesin."

Leah ellerini narin kalçalarına koyup bıkkın bir ifadeyle bana baktı. Kızının yasını tutan Hana'nın sesinin geldiği yönü işaret etti. Sonra, anlamayacak kadar kalın kafalıysam diye ellerini başının çok üstünde kaldırdı.

"Prenses haklı Charlie," dedi Iota. "Ön kapıdan girerek büyük orospuyu atlatabileceksek neden o tarafa gidelim?"

Onun dediğini anlıyordum ama bana daha önemli gelen başka şeyler de vardı. "Çünkü o insan eti yiyor. Devler diyarından ya da artık ne diyorsanız oradan, bu yüzden kovulduğuna eminim. Anlıyor musunuz? İnsan eti yiyor. Ve *ona* hizmet ediyor."

Leah gözlerimin içine baktı. Çok yavaşça başını salladı ve taşıdığım silahı gösterdi.

"Evet," dedim. "Bir neden daha var leydim. Görmeniz gereken bir şey var."

3

Gallien Yolu'nda biraz daha ilerledik, sonra Leah sola, bir yan yola döndü, yol o kadar dardı ki geçit gibiydi. Bizi hiç tereddüt etmeden yürüdüğü labirent sokaklardan geçirdi. Ne yaptığını bildiğini umdum, sonuçta buraya son gelişinin üstünden yıllar geçmişti. Öte yandan Hana'nın yaslı ulumaları da bize yol gösterebilirdi.

Jaya ve Eris bana yetişti. Eris bir şeyleri kafasına koymuş gibi haşin görünüyordu. Jaya'nın ödü kopmuş gibiydi. "Binalar sabit durmuyor. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum, ama durmuyorlar. Ne zaman başımı çevirsem gözucuyla değiştiklerini görüyorum," dedi.

"Bana da sesler duyuyormuşum gibi geliyor," dedi Eye. "Burası... bilmiyorum... hayaletli gibi."

"Evet, öyle," dedim. "Ya buradaki şeytanları çıkaracağız ya da bu yolda öleceğiz."

"Şeytan ne?" diye sordu Eris. Hana'nın ulumaları gittikçe daha da yakından geliyordu.

"Boşver," dedim. "Adım adım."

Leah bizi dar bir yoldan geçirdi, binalar birbirine o kadar yakındı ki bir buz yarığından geçmeye çalışıyormuşuz gibi geldi. Bir binanın tuğlalarının, diğerinin taşlarının nefes alır gibi yavaşça içeri dışarı oynadığını görebiliyordum.

Tanıdığım bir sokağa çıktık. Ortasından yeşillikler geçen, kenarları boyunca bir zamanlar soylulara ve dalkavuklara hizmet veren lüks dükkânların sıralı olduğu bulvardı burası. Iota devasa sarı çiçeklerden birine dokunmak (belki de onu koparmak) için uzandı, onu bileğinden yakaladım. "Bunu yapmak istemezsin Eye. Isırıyorlar."

Bana baktı. "Cidden mi?"

"Cidden."

Artık Hana'nın sokağın üstünden geçen devasa evinin çatısını görebiliyordum. Leah sağa yönelip yıkık dökük dükkânların önünden yan yan yürümeye başladı, yağmurun ardından terk edilmiş meydandaki kurumuş çeşmeye bakıyordu. Hana'nın yas ağlamaları, hıçkırıkları her yükselip çığlığa dönüştüğünde daha da dayanılmaz hale geliyordu. Leah sonunda arkasına baktı. Beni yanına çağırdı ama bir elini de havada hafifçe vurur gibi yaptı: *yavaş yavaş gel.*

Radar'a doğru eğilip ona şşş diye fısıldadım. Sonra da prensesin yanına gittim.

Hana mücevherlerle donatılmış tahtındaydı. Kucağında kızının bedeni vardı. Kızıl Molly'nin başı tahtın bir yanından sarkmıştı, bacakları diğer yanından sallanıyordu. Bu sabah Joe, aşkım şarkıları yoktu. Hana, Molly'nin turuncu saçlarını okşadı, sonra da yumru yumru yüzünü yağmura çevirip bir kez daha feryat etti. Etli kollarından birini ölen kadının boynunun altına koydu, başını kaldırdı ve Molly'nin alnını ve kanla kaplı ağzından kalanları öpücüklere boğdu.

Leah onu işaret edip ellerini avuçlarını yukarı bakacak biçimde yukarı kaldırdı: Şimdi ne olacak?

Bu, diye düşündüm ve Hana'nın oturduğu meydana doğru yürümeye başladım. Bir elim Bay Bowditch'in silahının kabzasındaydı. Havlamaya başlayana dek Radar'ın yanımda olduğunu fark etmedim. Tüm gücüyle havlıyor, ses göğsünün derinlerinden kopuyordu, her nefes alışında hırlıyordu. Hana başını kaldırdı ve yaklaştığımızı gördü.

"Sakin ol kızım," dedim. "Yanımda kal."

Hana cesedi kenara koyup ayağa kalktı. Kızıl Molly'nin ellerinden biri küçük kemiklerden oluşan yığına düştü. *"SEN!"* diye bağırdı, göğsü o duygu yoğunluğuyla hızla yükselip alçalıyordu. *"SEEEEN!"*

"Doğru," dedim. "Ben. Ben vadedilen prensim, önümde diz çök ve kaderini kabullen."

İtaat etmesini beklememiştim ve yanılmamıştım da. Sıçrarcasına uzun adımlarla üzerime geldi. Beş adım atsa yanıma varırdı. Üç adım atmasına izin verdim çünkü ıskalamak istemiyordum. Korkmuyordum. Karanlık yine içimi kaplamıştı. Soğuktu ama her şey berraktı. Sanırım bu bir paradoks ama dediğimin arkasındayım. Alnının ortasından inen kırmızı çatlak izini görebiliyordum, bir şeyler bağırıp –ne bilmiyorum– üzerimdeki gökyüzünü tamamen kapattığı sırada o çatlağa iki kurşun sıktım. Çocukların oynadığı mantar tabancası av tüfeğinin yanında nasıl kalıyorsa, Polley'nin.22'liği de .45'liğin yanında öyle kalıyordu. Çıban kaynayan alnı ağır bir botla basılan kar gibi içeri çöktü. Düğüm düğüm kahverengi saçları beraberinde saçılan kanlarla arkaya doğru uçuştu. Ağzı açıldı, artık çocuk eti parçalayıp yiyemeyecek sivri dişleri göründü.

Kollarını gri gökyüzüne savurdu. Parmaklarının arasından yağmur suları aktı. Silahtan çıkan dumanın kokusunu alabiliyordum, güçlü ve buruk bir kokuydu. Sevdiceğine son bir kez daha bakmak ister gibi sendeleyerek yarı döndü. Sonra da devrildi. Yere düştüğünde ayağımın altındaki taşlar sarsıldı.

Güneş saatini, havuzu ve Lilimar Sarayı'nın ardındaki Kral Kelebekleri Sahası'nın girişini koruyan dev Hana'nın sonu, işte böyle geldi.

4

Iota, Hana'nın evinin sağ kanadının –mutfak kanadının– önünde duruyordu. Yanında neredeyse hiç yüzü kalmayan gri bir adam vardı, sanki eti kafatasından ayrılıp gözlerinden birini ve burnunun tamamını kapatarak aşağı doğru kaymıştı. Kan lekeli beyaz bir bluz ve beyaz pantolon giymişti. Sanırım Hana'nın aşçısıydı –eskiden tabii– Hana'nın çüksüz piç dediği adamdı. Onunla bir derdim yoktu. Benim işim saraydaydı.

Ama anlaşılan Leah'nın Hana'yla işi bitmemişti. Düşen deve doğru yürüdü, kılıcını çekti. Hana'nın başının etrafında göllenen kan, taşların arasından akıyordu.

Eris öne doğru bir adım atıp Leah'nın kolunu tuttu. Leah arkasını döndü, yüzündeki ifadenin söze ihtiyacı yoktu: *Ne cüretle bana dokunursun?*

"Yo, Gallienlerin leydisi, saygısızlık etmek istememiştim ama biraz bekleyin. Lütfen. Hatırım için."

Leah bir an düşündü, sonra bir adım geriledi.

Eris devin yanına gidip yere serilmiş o devasa bacaklardan birine tırmandı. Pis eteğini beline kadar sıyırdı ve Hana'nın sarkık beyaz bacağına işedi. Üzerinden indiğinde yanaklarından yaşlar akıyordu. Dönüp karşımızda durdu.

"Wayva köyünün güneyinden geldim ben, kimsenin adını duymadığı ve artık hiç duymayacağı bir yer çünkü bu şeytan dölü orayı yerle bir etti, onlarca kişiyi öldürdü. Biri de benim büyükbabamdı. Bir diğeri annem. Şimdi ne isterseniz yapın leydim." Ve Eris ciddi ciddi reverans yaptı.

Iota ve aşçının yanında durmaya gittim, aşçı tepeden tırnağa titriyordu. Eye bana bakıp avcunu alnına koydu, aşçı da aynını yaptı. "Bir değil iki devi devirdin," dedi Iota. "Uzun yaşarsam –ki bu ihtimalin çok düşük olduğunu biliyorum– bunu asla unutmayacağım. Eris'in onun üstüne işediğini de. Köpeğinin de bir şansını denemek istememesine şaşırdım."

Leah devin yan tarafına geçti, kılıcını başının üstünde yukarı kaldırdı ve indirdi. O bir prensesti, tahtın vârisiydi ama sürgündeyken çiftçi bir kadının yapacaklarını yapmıştı ve güçlüydü. Yine de Hana'nın kafasını kesmek için kılıcıyla üç darbe indirmesi gerekmişti.

Diz çöktü, kılıcını devin mor elbisesinden bir parçayla sildi ve kınına geri soktu. Iota'nın yanına gitti, Iota eğilip ona selam verdi. Doğrulduğunda Leah altı metrelik ölü devi, sonra da kurumuş çeşmeyi işaret etti.

"Emrinizdeyim leydim, hem de memnuniyetle."

Iota cesedin yanına gitti. Ne kadar güçlü ve iri olsa da kafayı kaldırmak için iki elini birden kullanması gerekti. Çeşmeye kadar taşırken kafa bir ileri bir geri sallanıp durdu. Eris bunları görmedi, Jaya'nın kollarında ağlıyordu.

Iota yüksek sesli bir homurtu koparıp –"HIAH!"– kafayı savurdu, bu sırada tişörtü yanlardan yırtıldı. Kafa çeşmeye düştü, açık gözleri yağmura bakıyordu. Aynı içeri girerken yanından geçtiğim gargoyle gibi.

5

Rüzgârgülü yollardan birini izlemeye başladık, bu sefer başı ben çekiyordum. Sarayın arka tarafı üzerimizde yükselmişti, bir kez daha onun yaşayan bir şey olduğunu anladım. Uyukluyordu belki de ama bir gözü açıktı. Küçük kulelerden bazılarının yerlerini değiştirdiğine yemin edebilirdim. Aynısı zikzaklar çizen merdivenler ve siperler için de geçerliydi, bir gözünü kırptığında taş gibi görünüyor, bir daha kırpınca kıvrılan siyah şeylerle dolu koyu yeşil cama benziyorlardı. Edgar Allan Poe'nun gudubetler güruhunun gülümsemeden ama kahkahalar atarak sonsuza dek kol gezdiği lanetli saraylą ilgili şiirini düşündüm.*

Bay Bowditch'in buradaki harfleri duruyordu. Onlara bakmak kötü bir yerde bir arkadaşla karşılaşmak gibiydi. Ezilip parçalanmış vagonların trafik sıkışıklığının sürdüğü kırmızı yükleme kapılarına, sonra da koyu yeşil uçan payandalara vardık. Grubu onların etrafından dolaştırdım, biraz uzun sürse de kimse karşı çıkmadı.

"Daha çok ses var burada," dedi Iota alçak sesle. "Duyuyor musun?"

"Evet," dedim.

---

* Edgar Allan Poe'nun "Perili Saray" şiirinden bahsediliyor. (ç.n.)

"Ne bunlar? İblisler mi? Ölüler mi?"

"Bize zarar verebileceklerini sanmıyorum. Ama burada bir güç var, orası kesin, hem de iyi olmayanlardan."

Leah'ya baktım, sağ elini hızlıca havada çevirdi: *Acele et.* Bunu anlamıştım. Çok değerli olan gün ışığını boşa harcayamazdık ama ona göstermek zorundaydım. Görmesi gerekiyordu çünkü görmek anlamanın başlangıcıydı. Uzun zamandır reddettiği bir gerçeği kabul etmenin başıydı.

6

Kıvrımlı yolumuz bizi yaprakları şimdi yağmurda gevşek gevşek yere sarkan palmiyelerle çevrili havuza yaklaştırdı. Güneş saatinin ortasındaki yüksek direği görebiliyordum ama artık tepesinde güneş yoktu. Radar binip indikten sonra güneş diğer yöne bakacak biçimde kalmıştı. Şimdi onun yerinde Empis'in iki ayı görünüyordu. Onların da yüzleri vardı ve gözleri hareket ediyordu... birbirine doğru, aralarında kalan mesafeyi hesaplar gibi. Bay Bowditch'in son işaretini görebiliyordum, A'nın tepesinde ok olan ve dosdoğru güneş saatini gösteren AB.

Ve havuz.

Küçük grubuma döndüm. "Prenses Leah, lütfen benimle gel. Siz ben çağırana dek burada bekleyin." Radar'a eğildim. "Sen de kızım. Burada dur."

Soru soran ya da itiraz eden olmadı.

Leah yanımda yürüdü. Onu havuza götürüp bakmasını işaret ettim. Artık çürümeyle kirlenen suyun altında yatan denizkızından geriye kalanı gördü. Elsa'nın karnından çıkan mızrağı ve oradan suyun üstüne yükselen bağırsakları gördü.

Leah'dan ağzından çıkabilecek olsa çığlığa dönüşecek boğuk bir inleme yükseldi. Elleriyle gözlerini kapatıp Empislilerin kasabalarından, köylerinden buraya seyahat edip havuzda yüzen

güzel varlığı hayranlıkla izlemek için oturdukları ve belki de onun şarkısını dinledikleri banklardan birine yığıldı. Bacaklarının üstüne eğildi, hâlâ bana normal hıçkırıklardan daha korkunç –daha matemli– gelen o boğuk inlemeleri çıkarıyordu. Elimi sırtına koydum, birden acısını tam anlamıyla ifade edememenin onu öldürmesinden korktum, şanssız birinin boğazına takılan yemek yüzünden ölmesi gibi.

Sonunda başını kaldırdı, Elsa'dan geriye kalan cansız gri şeye baktı yeniden, sonra da yüzünü gökyüzüne çevirdi. Yağmur ve gözyaşları pürüzsüz yanaklarından aşağı, ağzındaki yara izinden, neden olduğu acıya rağmen masaj yaparak açması gereken kırmızı yaranın üzerinden aktı. Yumruklarını gri gökyüzüne kaldırıp salladı.

Ellerini nazikçe ellerime aldım. Taş tutmak gibiydi. Sonunda elleri gevşedi ve benimkileri tuttu. Bana bakana dek bekledim.

"Onu Uçuşkıran öldürdü. Kendi yapmadıysa da yapılmasını emretti. Çünkü o güzeldi ve onu yöneten güç, tüm güzelliklerden –kral kelebeklerinden, bir zamanlar tam insan olan Dora gibi iyi insanlardan, senin hüküm sürmen gereken diyardan– nefret ediyor. *Onun* sevdiği şey şiddet, acı ve cinayet. O *griyi* seviyor. Onu bulduğumuzda –*bulursak*– bana bir şey olursa onu sen öldürür müsün?"

Bana şüpheyle baktı, gözleri dolu doluydu. Sonunda başını salladı.

"O kişi Elden olsa bile mi?"

Başını yine önceki kadar şiddetle sağa sola salladı ve ellerini benimkilerden çekti. Ölü denizkızının yattığı havuzdan Leah'nın sesi geldi, kederliydi ve titriyordu: "O Elsa'yı asla öldürmez. Onu seviyordu."

Eh, diye düşündüm, *kesinlikle öldürmedi diyemiyorsun ama.*

Zaman geçiyordu. Günbatımına daha çok vardı ama Kara Kuyu'nun açılması için ayların Empis'in üzerindeyken mi öpüşmesi gerekiyordu bilmiyordum, benim bildiğim kadarıyla dünya-

nın diğer tarafından geçerken de aynı korkunç sonucu yaratabilirlerdi. Güneş saatinin yüksek direğindeki Bella ve Arabella'nın gözleri bu fikrin altını çizmek ister gibi tik-tak bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyordu.

Dönüp diğerlerine seslendim.

7

Güneş saatinin etrafından dolaştık, tek birimiz dışında: Radar saatin üstünden yürüdü, orta direğin orada kısa bir süre durup işedi, bana Eris'i ve ölen devi düşündürdü.

Rüzgârgülü yollar geniş orta yolda birleşti. Yolun sonunda karşımıza yedi kapı çıktı. Ortadakini denedim, kilitliydi. Ona Gallienlerden Leah adına açılmasını söyledim. Empis'in *açıl susam açıl*'ıydı bu ve kapı açıldı. Açılmasını bekliyordum ama beklemediğim bir şey daha oldu. Bina prensesin adıyla ürperip geri çekildi sanki. Bunu görmedim de hissettim, Hana'nın iki yüz elli, üç yüz kiloluk cansız bedeni yere devrildiğinde sarsıntıyı ayaklarımda hissetmem gibi.

Kulaklarında değil de zihninin içinde duyduğu fısıldayan sesler cümbüşü aniden kesildi. Tüm sarayın arındığına –Iota'ya dediğim gibi şeytanın çıkarıldığına– inanacak kadar aptal değildim ama şurasını kesin anlamıştım, gücü olan tek kişi Uçuşkıran değildi. *Leah konuşabilse daha da güçlü olur,* diye düşündüm ama tabii ki konuşamazdı.

Kapıların ardında geniş bir hol vardı. Bir zamanlar, tramvay istasyonu gibi, duvarlarını çevreleyen resimlerle süslenmişti ama resimlerin üstüne siyah boya atılmıştı, tavana yakın yerlerde uçan birkaç kral kelebeğinden başka bir şey kalmamıştı. Yine onlardan önceki medeniyetlerin kültürel miraslarını yok eden bağnaz IŞİD geldi aklıma.

Holün ortasında bir dizi kırmızı boyalı gişe vardı, babamla White Sox maçı izlemek için Chicago'ya gittiğimizde Guaranteed Rate Field'da defalarca kez geçtiğimiz turnikelerden pek de farklı değildiler. "Nerede olduğumuzu biliyorum," diye mırıldandı Iota. Eliyle işaret etti. "Dur Charlie. Bir dakika."

Rampalardan birini koşarak çıktı, bakındı ve koşarak yanımıza döndü.

"Koltuklar boş. Saha da öyle. Hepsi gitmiş. Cesetler de."

Leah ona başka ne bekliyordun diyen sabrı tükenmiş bir bakış attı ve bizi sol tarafa götürdü. Dönerek ilerleyen bir koridordan, kepenkleri kapatılmış, çok büyük ihtimalle işletmelere ait olan stantların yanından geçtik. Radar yanımda koşturuyordu. Bir sorun çıkarsa önce o hissederdi herhalde ancak şimdiye dek tetikte ama sakin kalmıştı. Son stantları da geçtikten sonra durdum ve bakakaldım. Diğerleri de aynı durumdaydı. Sadece Leah beni böylesine hayrete düşüren şey karşısında ilgisiz kalmıştı. Ancak biraz daha ilerledikten sonra arkasından gitmediğimizi fark etti. Elini havada sallayarak yine o *acele edin* hareketini yaptı ama o an için hepimiz donmuştuk.

Burada, yan taş duvarın yerine en az dokuz metre yüksekliğinde, dışa bombeli cam bir panel konmuştu. Tozluydu –saraydaki her şey tozluydu– ama tepesine konmuş ve üst kısımları kapalı olduğundan spot ışık görevi gören gaz lambalarının ışığı sayesinde içinde ne olduğunu yine de görebiliyorduk. Bay Bowditch'in kasasında bulduklarıma benzeyen altın saçmalarının kümelendiği koca bir kasaya bakıyordum. Milyonlarca dolar ediyor olmalıydı bu altınlar. Aralarına özensizce serpiştirilmiş mücevherler de vardı: opal, inci, zümrüt, elmas, yakut, safir. Topallayan ihtiyar kuyumcu Bay Heinrich bunu görse kalp krizi geçirirdi.

"Tanrım," diye fısıldadım.

Eris, Jaya ve Iota'nın ilgisini çekmişti altınlar ama şaşkınlıktan ağızlarının açık kaldığı da yoktu.

"Bunu duymuştum," dedi Iota. "Hazine bu, değil mi leydim? Empis'in hazinesi."

Leah sabırsızca başını salladı ve eliyle bizi yanına çağırdı. Haklıydı, yola devam etmeliydik ama bir süre daha orada kaldım, bu sonsuz gizli serveti zevkle seyrettim. Defalarca kez White Sox'ı, bir pazar günü de Soldier Field sahasında Bears'ı izlemeye gitmemi düşündüm. İki stadyumda da cam haznelerde sergilenen oranın kültür ve tarihine dair nesneler vardı, sanırım bu da ona benzer bir şeydi: Artık nasıl bir maç izlemeye geldilerse, maça girmeden önce sıradan halk durup ağızları açık halde krallığın servetine bakabilirdi. Şüphesiz Gallienler tahttayken bu hazine Krallık Muhafızları tarafından korunuyordu, son zamanlarda da Hana tarafından. Bay Bowditch hazineye erişmeyi nasıl başardı bilmiyorum ama onun izinli ya da izinsiz olarak aldığı altın, koca kovada bir damla su kadar kalırdı. Sözün gelişi.

Leah ellerini daha da kuvvetli salladı, iki elini de omuzlarının üstünden geriye savuruyordu. Peşinden gittik. Arkama dönüp bir kez daha baktım, o yığınlardan birine atlasam boynuma kadar altına gömüleceğimi düşündüm. Sonra –masala göre– dokunduğu her şey altına dönüştüğü için açlıktan ölen Kral Midas'ı hatırladım.

8

Koridorun aşağısına inince aklıma pek de hoş olmayan Derin Maleen anılarını getiren hafif bir koku geldi burnuma: sosis kokusu. Sol tarafta açık çift kanatlı kapılara vardık. Kapının ilerisinde kocaman bir mutfak vardı, tuğlaların içine kurulmuş bir dizi fırın, üç ocak, eti çevirmek için şişler ve içinde yıkanabileceğin kadar büyük lavabolar vardı. Burası oyun günlerinde gelen kalabalıklara yemek hazırlanan yerdi. Fırın kapakları açıktı, ocakların üstündeki ızgaralar kararmıştı, şişlerde dönen hiçbir

şey yoktu ama sosisin varla yok arası kokusu havadaydı. *Yaşadığım sürece bir daha asla sosis yemeyeceğim*, diye düşündüm. *Belki biftek bile yemem.*

Dört gri adam korkuyla duvarın dibine sinmişti. Pursey'ninkine benzer bol pantolon ve bluzlar giyiyorlardı ama hiçbiri Pursey değildi. Bizi görünce talihsizlerden biri önlüğünü kaldırıp yüzünden geri kalanı gizledi. Diğerleri sadece bakakaldılar, yarı silinmiş yüzlerinde farklı ölçülerde keder ve korku vardı. Leah'nın beni koridorda aşağı çekme çabasını omuz silkerek atlatıp içeri girdim. Mutfak çalışanları teker teker dizlerinin üstüne çöküp avuçlarını alınlarına dayadılar.

"Yo, yo, ayağa kalkın," dedim ve bu kadar çabuk ve hevesle boyun eğmeleri karşısında biraz hayal kırıklığına uğradım. "Size zarar verme niyetinde değilim, Pursey nerede? Percival? Sizden biri olduğunu biliyorum."

Birbirilerine, sonra da bana baktılar, sonra köpeğime, sonra da yanımda heyula gibi dikilen Iota'ya... Ve tabii ki arada bir evim dediği saraya yeniden gelen prensese kaçamak bakışlar attılar. Sonunda yüzünü örten adam önlüğünü indirdi ve öne çıktı. Titriyordu. Sizi geveleyen konuşmasından esirgeyeceğim. Konuşması yeterince anlaşılırdı.

"Gece askerleri onu almaya geldi, onu tuttular. Titredi, sonra da bayıldı. Onu alıp götürdüler. Ölmüş olabilir kıymetli efendim, zira dokunuşları öldürür."

Bunu biliyordum ama her zaman öldürmüyordu, yoksa ben haftalar önce ölmüş olurdum. "Onu nereye götürdüler?"

Başlarını iki yana salladılar ama benim aklıma bir ihtimal gelmişti, Yüce Lord, Pursey'yi –*Percival'ı*– sorgulamak istediyse hâlâ hayatta olabilirdi.

Bu sırada Leah bir şey görmüştü. Odayı koşarak geçip ortasındaki büyük, ada yemek hazırlama tezgâhına gitti. Tezgâhta iple bağlı bir tomar kâğıt ve tüy kalem vardı, tüyleri yağdan, ucu da mürekkepten kararmıştı. İkisini de aldı, sonra elini yine sabır-

sızca havada çevirerek gitmemiz gerektiğini işaret etti. Haklıydı tabii ki ama daha önceden ziyaret ettiğim daireye kısacık bir uğramayı kabul etmesi gerekecekti. Percival'a borçluydum. Hepimiz borçluyduk. Yüce Lord Kellin'e de borçluydum.

Ona intikam borcum vardı ve intikamım acı olacaktı.

9

Mutfağı çok geçmemiştik ki koridor hayranlık uyandıran ürkütücü demir bantlarla çapraz çapraz süslenmiş uzun bir kapıda son buldu. Üzerinde yaklaşık bir metre boyunda harflerle yazılmış bir tabela vardı. Dosdoğru baktığımda GİRİŞ YASAKTIR yazdığını okuyabiliyordum. Başımı çevirip Cla'nın ne yazık ki sahip olmadığı çevresel görüşle göz attığımda kelimeler runik sembollerden bir karmaşaya dönüşüyordu... ki eminim arkadaşlarım onu da gayet güzel okuyabiliyordu.

Leah beni işaret etti. Kapıya yaklaşıp sihirli kelimeleri söyledim. Kapının diğer tarafında sürgüler şırak diye geriye kaydı ve kapı gıcırdayarak aralandı.

"Bunu Maleen'de denemeliydin," dedi Eris. "Bizi bayağı bir acıdan kurtarabilirdin."

Bunun hiç aklıma gelmediğini söyleyebilirdim, bu doğruydu da ama sadece bu yüzden değildi. "O zaman prens değildim. Hâlâ..."

"Hâlâ ne?" diye sordu Jaya.

Hâlâ değişiyordum, diye düşündüm. *Derin Maleen benim kozamdı.*

Cümlemin sonunu getirmekten kurtuldum. Leah bir eliyle beni yanına çağırıp diğer eliyle tişörtümden geri kalanı çekti. Haklıydı tabii. Durdurmamız gereken bir kıyamet vardı.

Kapının ardındaki koridor çok daha genişti ve duvarlarında şık giyimli krallık düğün ve balolarından av sahneleri ile dağ ve

göl manzaralarına kadar her şeyin tasvir edildiği halılar asılıydı. Özellikle akılda kalan birinde dev bir deniz kabuklusunun keskin pençelerine yakalanmış bir gemi vardı. En az yedi yüz, sekiz yüz metre yürüdükten sonra üç metre yüksekliğinde çift kanatlı kapılara geldik. Kanatlardan birinde boynundan yere kadar uzanan kırmızı pelerin giymiş ihtiyar bir adamı gösteren bir flama vardı. Başında –karıştırmak mümkün değil– Uçuşkıran'ın başında gördüğüm taç duruyordu. Diğer kanatta çok daha genç bir kadının afişi vardı, o da sarı buklelerine başka bir taç takmıştı.

"Kral Jan ve Kraliçe Cova," dedi Jaya. Sesi yumuşak ve huşu içindeydi. "Annemin üzerinde onların yüzü olan bir yastığı vardı. Başımızı koymak şöyle dursun, yastığa dokunmaya bile hakkımız yoktu."

Burada Leah'nın adını söylememe gerek yoktu, kapılar onun dokunuşuyla içeri doğru açıldı. Geniş bir balkona çıktık. Altımızdaki oda çok geniş bir yermiş gibi geliyordu ama çok karanlık olduğundan kesin olarak söylemek zordu. Leah sol tarafa doğru yanaştı, gölgelerin içine sokulup adeta gözden kayboldu. Hafif bir gıcırtı duydum, peşinden gaz kokusu ve etrafımızı çevreleyen karanlıktan alçak bir *sss* sesi geldi. Sonra önce birer birer, sonra ikişer üçer, gaz lambaları canlandı. Yüzden fazla lamba olmalıydı, devasa bir odayı çevreliyorlardı. Çok kollu, kocaman bir avizenin lambaları da yandı. Durmadan *kocaman, devasa, çok büyük* kelimelerini okuduğunuzun farkındayım. Alışsanız iyi olur çünkü *her şey*... en azından birazdan anlatacağım klostrofobiklerin kâbusu kısmına gelene dek *her şey* öyleydi.

Leah küçük, yuvarlak bir valfi çeviriyordu. Gaz lambaları parladı. Balkon aslında yüksek sırtlı sandalyelerin dizili durduğu bir seyir balkonuydu. Altımızda parlak kırmızı döşeme taşından yerleri olan, daire biçiminde bir oda duruyordu. Ortasında, platform gibi bir şeyin üstünde iki taht vardı, biri diğerinden biraz daha büyüktü. Etraflarına yayılmış sandalyeler (balkondakiler-

den çok daha rahat görünüyorlardı), ikili kanepelere benzeyen küçük divanlar vardı.

Ve leş gibi kokuyordu. Koku öyle ağır ve iğrençti ki neredeyse gözle görünüyordu. Orada burada duran çürümüş yemek yığınlarını görebiliyordum, bazıları kurtçuk kaynıyordu ama o kadarla bitmiyordu. Döşeme taşlarında bok yığınları da vardı, özellikle iki tahtta büyük yığınlar vardı. Duvarlarda artık kuruyup kahverengileşen kan izleri vardı. Avizenin altında başsız iki ceset yatıyordu. Yine avizenin, dengede tutmak ister gibi, iki yanına iki ceset daha asılmıştı, çarpık yüzleri geçen zamanla yumru yumru olmuş, adeta mumyalaşmıştı. Boyunları gerilip mide kaldıracak kadar uzamış ama henüz taşımaları gereken başlardan kopmamışlardı. Korkunç bir cinayet partisinin sonunu izlemek gibiydi.

"Burada ne olmuş?" diye sordu Iota boğuk bir fısıltıyla. "Yüce tanrılar adına *ne* olmuş?"

Prenses koluma dokundu. Ağızsız yüzü hem bitkin hem de üzgün görünüyordu. Mutfaktan aldığı kâğıtlardan birini tutuyordu. Kâğıdın bir tarafına kargacık burgacık bir elyazısıyla karmaşık bir yemek tarifi yazılmıştı. Diğer tarafına Leah güzel bir yazıyla şunları yazmıştı: *Burası babam ve annemin karşılama salonuydu.* Asılı duran mumyalardan birini işaret edip şöyle yazdı: *Sanırım o Luddum. Babamın genel sekreteri.*

Kolumu omuzlarına attım. Başını kısacık bir an koluma yaslayıp sonra hemen geri çekildi.

"Onları öldürmek yetmedi, değil mi?" diye sordum. "Buranın kutsallığını kirletmeleri gerekiyordu."

Bıkkınlıkla başını salladı, sonra da arkamdaki merdivenleri işaret etti. O merdivenlerden indik ve bizi bir başka iki kanatlı kapıya götürdü, bu kapılar en az dokuz metre vardı. Hana bu kapılardan eğilmeden geçebilirdi.

Leah, Iota'ya işaret etti. Iota avuçlarını kapıya dayayıp öne doğru eğildi ve kapıları itip gizli yollarında kaydırarak açtı. O

bunu yaparken Leah anne ve babasının bir zamanlar tebaalarının ricalarını dinlediği bokla kaplı tahtlarına döndü. Bir dizinin üstüne çöküp avcunu alnına koydu. Gözyaşları pis kırmızı döşeme taşına düştü.

Sessiz sessiz.

10

Karşılama salonunu geçince çıkan salon Notre Dame Katedrali'ni gölgede bırakırdı. Yankı, biz beşimizin ayak seslerini bir ordunun yürüyüşüne çevirdi. Sesler de geri dönmüştü, kötülük dolu, birbirine karışan tüm o fısıltılar.

Üç kule üzerimizde yükseliyordu, derinleşip en koyu abanoz renginde kaybolan belli belirsiz yeşil parıltılarla dolu kocaman, dikey tüneller gibiydiler. Üzerinde yürüdüğümüz zemin yüzlerce binlerce küçük karodan oluşuyordu. Bir zamanlar bu karolar devasa bir kral kelebeği oluşturuyordu, yer yer zemini kıran vandallığa uğramasına rağmen ana şekil duruyordu. Ortadaki kulenin altında altın bir platform vardı. Ortasından gümüş bir kablo karanlığa doğru yükseliyordu. Yanında kenarından büyük bir çark çıkan bir kaide vardı. Leah, Iota'ya işaret etti. Sonra da çarkı gösterip çevirme hareketi yaptı.

Eye öne çıkıp ellerine tükürdü ve çevirmeye başladı. Güçlü bir adamdı, bir süre nefesi kesilmeden çevirebildi. Sonunda geri çekildiğinde görevi ben devraldım. Çark sabit bir hızla dönüyordu ama zor bir işti, on dakika kadar sonra lanet şeyi bir çeşit yapışkanın içinde döndürüyor gibi hissetmeye başladım. Biri omzuma dokundu. Eris devraldı. Tek bir tur attırabildi, sonra da Jaya devraldı. Onunki simgesel bir çabaydı ama takımın bir parçası olmak istemişti. Bunun kötü bir yanı yoktu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum Leah'ya. Altın platform besbelli ortadaki kulenin tepesine çıkan bir asansördü ama henüz

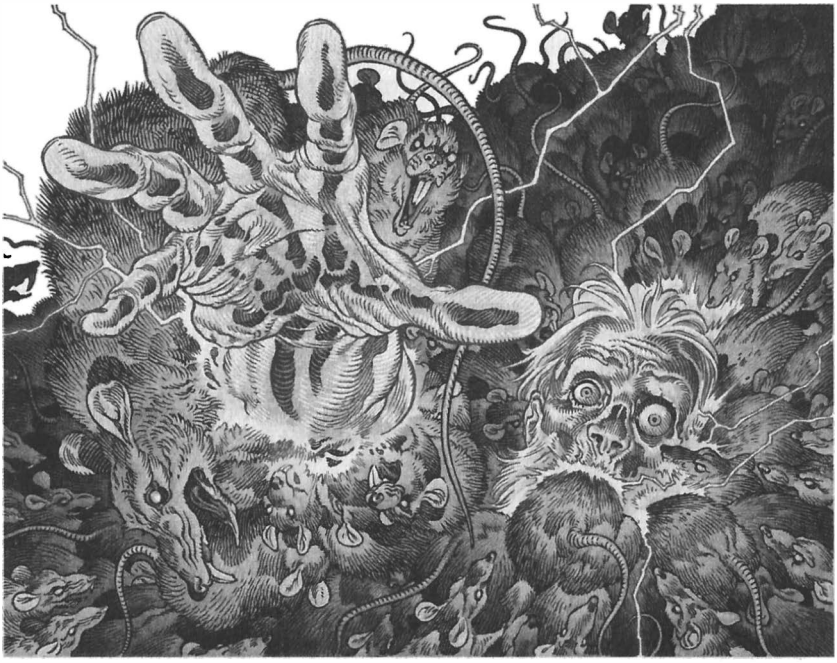
hareket etmemişti. "Ve Uçuşkıran aşağı gittiyse neden yapıyoruz?"

Boşluktan bir hırıltı geldi, yarım bir kelime gibi. *Zorundayız*, demişti sanırım. Leah ellerini boğazına koydu ve başını karından konuşmak artık çok zor der gibi iki yana salladı. Sonra başka bir tarif kâğıdına, Jaya'nın sırtından destek alarak bir şeyler yazdı. Yazmayı bitirdiğinde tüy kaleminin ucundaki mürekkep artık çok azalmıştı ama okuyabildim.

Aşağı inmek için yukarı çıkmalıyız. Bana güven.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

Asansör. Sarmal Merdiven. Jeff. Yüce Lord. "Empis Kraliçesi Görevini Yerine Getirecek."

1

Iota çarkın başına döndü, artık direnç o kadar fazlaydı ki çarkı her çeyrek döndürüşünde homurdanıyordu. Belki altı kere itti çarkı, sonuncusunda ancak birkaç santim oynatabilmişti. Sonra, yukarıda bir yerden, yumuşak bir melodi geldi. Yankılandı ve dindi. Leah, Eye'a geri çekilmesini işaret etti. Platformu gösterdi. Bizi gösterdi, sonra da kollarını havaya kaldırıp sarılır gibi yaptı.

"Hepimiz mi?" diye sordum. "Bunu mu demeye çalışıyorsun? Yakın mı duralım?"

Başını salladı, sonra bir yandan boğazını tutarak son kez karnından konuşmayı başardı. Yanaklarından çektiği acı yüzünden yaşlar akıyordu. Boğazının dikenli tellerle sarılı olduğunu düşünmek istemiyordum ama elimde değildi.

"Köpek. Ortaya. Şimdi."

İnsanlar olarak platforma çıktık. Radar geride durdu, sinmişti, endişeli görünüyordu. Ağırlığımız platforma etki ettiği anda yükselmeye başladık.

"Radar!" diye bağırdım. "Atla, atla!"

Bir an ardımızda kalacağını sandım. Sonra arka bacakları kasıldı ve zıpladı. Tasmasının kayışı çoktan kaybolmuştu ama tasması hâlâ boynundaydı. Iota onu yakalayıp platforma çekti. Kıpırdanıp ona ortada yer açtık. Oturdu, başını kaldırıp bana baktı ve sızlandı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Sırtlarımız diğerinin karnına yapışık vaziyette sıkış tepiş dururken bile hepimize yetecek kadar yer yoktu.

Yer gittikçe uzaklaştı. İki metre yükseldiğimizde zarar görmeden aşağı atlayabilirdik. Dört metrede ölmeden aşağı atlayabilirdik. Derken altı metre oldu, artık atlamak mümkün değildi.

Eye bir taraftaydı, ayak parmakları dışarıda kalıyordu. Ben de diğer taraftaydım, benim de ayağımın en az dörtte biri dışarıda kalmıştı. Eris, Jaya ve Leah, Radar'ın etrafına toplanmıştı. Hatta Leah resmen onun üstünde oturuyordu. Yer artık yirmi metre aşağımızdaydı. Havada toz vardı, hapşırmaya başlarsam aşağı düşebileceğimi düşündüm, bu da vadedilen prens için yüz kızartıcı bir son olurdu.

Sesler fısıldıyor, etrafımı sarıyordu. Gayet net duyduğum biri, *Babanın içi içini yiyor*, dedi.

Jaya sallanmaya başladı ve gözlerini kapadı. "Yüksekten hoşlanmıyorum," dedi. "Yükseği oldum olası sevmem, ambarın tavan arasını bile. Ah, bunu yapamayacağım, indirin beni."

Kıpırdanmaya başladı, kollarını kaldırıp Eris'i itti, Eris de Iota'ya çarptı, az daha onu aşağı düşürecekti. Radar havladı. Panikleyip hareket etmeye başlarsa Leah düşerdi. Ben de.

"Tut şu kadını Eris," diye homurdandı Iota. "Hepimizi öldürmeden önce durdur onu."

Eris, Radar'ın ve dizlerini yarı çömelir gibi bükmüş Leah'nın üzerinden Jaya'ya uzandı. "Gözlerini kapat canım. Gözlerini kapat ve bunun bir rüya olduğunu düşün."

Jaya gözlerini kapattı ve Eris'in boynuna sarıldı.

Yukarıda hava daha soğuktu ama ben terden yapış yapış olmuştum. Titremeye başladım. *Hastalan*, diye fısıldadı bir ses yarı şeffaf bir örtü misali etrafımı sararak esip geçerken. *Hastalan ve kay, kay ve düş.*

Altımda taş zemin artık karanlıkta küçük bir kare olarak kalmıştı. Rüzgâr esiyordu, kule ucunun bazen taş bazen cam olan kenarları gıcırdıyordu.

Hastalan, diye fısıldadı sesler. *Hastalan ve kay, kay ve düş. Kesin düşeceksin.*

Yükselmeye devam ettik, Uçuşkıran yerin altında bir yerdeyken bunu yapmak bana delice geliyordu ama artık rota değiştirmek için çok geçti. Leah'nın ne yaptığını bildiğini umuyordum.

Üstleri santimlerce tozla kaplı yontma taştan kalın payandaların arasından geçtik, artık iki yanımızda da yeşil cam vardı. İçlerinde siyah şeyler dönerek dolaşıp duruyordu. Kenarlar daralmaya başlamıştı.

Derken platform aniden durdu.

Üzerimizde kulenin tepesi gittikçe daralıp karanlıkta kayboluyordu. Orada bir şey seçebiliyordum, belki de inebileceğimiz bir sahanlık ama her an yerinden fırlamaya hazır köpeğimin etrafına sıkışmış halde ayakta durduğumuz platformun en az on, on iki metre yukarısında kalıyordu. Altımızdaysa fersahlarca boşluk vardı.

"Ne oluyor?" diye sordu Eris. "Neden durduk?" Sesi korkudan tizleşmişti. Jaya onun kollarında kıpırdandı ve yeniden Iota'ya çarptı. Iota dengesini sağlamak için kollarını deli gibi salladı.

"Ne bok yiyip aşağı ineceğiz, daha iyi bir soru," dedi ters ters. "Beladan önceki bela dedikleri bu işte."

Leah endişeyle yukarı bakıyor, gözleriyle gümüş kabloyu izliyordu.

"Bu hikâye böyle bitemez," dedi Eye ve ciddi ciddi kahkaha attı. "Yerden yüz yirmi metre yukarda, sığırlar gibi dip dibe."

Gallienlerden Leah adına yüksel, diye bağırmayı düşündüm, bunun saçma olduğunu biliyordum, yine de tam denemek üzereydim ki platform yeniden harekete geçti. Bu sefer kenardan aşağı dalmamak için kollarını savuran bendim. Leah beni boynumdan tutmasa yine de düşerdim sanırım. Öyle sert yakalamıştı ki birkaç saniye nefesim kesildi ama o şartlar altında şikâyetlenmek kabalık olurdu.

Radar bir gayretle ayağa kalktı, hepimiz birlikte sallandık. Platform gittikçe daralıyor gibiydi. Kule tepesinin kıvrımlı duvarları artık neredeyse dokunabileceğimiz kadar yakındı. Yaklaşan sahanlığa baktım ve asansör yeniden durmadan ya da hızla aşağı düşmeye başlamadan erişebileceğimiz bir noktaya gelmesi için dua ettim.

İkisi de olmadı. Platform hafifçe kenarına vurarak sahanlıkta durdu, yine o melodi çaldı –burada daha yüksek sesliydi– Radar koşarak kaçtı, kaçarken kıçıyla Leah'ya sağlam bir tane geçirdi, onu Eris ve Jaya'nın üstüne savurdu. Karanlığa doğru sendelediler. Bir elimle Leah'yı, diğeriyle Jaya'yı ittim. Iota da Eris'i itti ve hep beraber, sirkte küçük bir arabadan çıkan palyaçolar gibi birbirimizin üstüne düşerek sahanlığa devrildik. Iota gülmeye başladı. Ben de ona katıldım. Eris ve Jaya da gülmeye başladı, gerçi Jaya bir yandan ağlıyordu. Herkes birbirine sarılıp duruyordu.

Leah yüzünü Radar'ın sırtına yaslayıp bir elini bana uzattı. Elini alıp sıktım. O da benimkini sıktı.

"Bir şeyi bilmek istiyorum," dedi Iota. "Ne cehennemdeyiz ve buraya ne bok yemeye geldik?"

Leah'yı gösterip omuz silktim. *Onun işi, benim değil.*

2

Sahanlık küçüktü ve korkuluğu yoktu ama bir sıra halinde durabiliyorduk, saf altından bir seksene bir seksenlik bir platformda sıkış tepiş durmaktan çok daha güvenliydi. Zaten platform bizi burada çaresiz halde bırakıp tekrar aşağı inmeye başlamıştı.

Leah sağ tarafı işaret etti. Sıranın başını Iota çekiyordu, altımızdaki uçurumun karanlığına ve aşağı inen asansör platforma bakarak yan yan yürümeye başladı. Geri kalanlarımız da peşinden gittik, Jaya kararlılıkla kulenin karşı tarafına bakıyordu. Kâğıttan kesilmiş bebekler gibi el ele tutuşmuştuk. Bu büyük ihtimalle pek de akıllıca değildi, sonuçta birimiz dengemizi kaybedersek hepimiz kenardan aşağı düşebilirdik ama bu bizi durdurmuyordu.

Sahanlığın sonunda alçak bir kemer vardı. Iota eğildi, Eris'in elini bıraktı ve altından ördek yürüyüşü yaparak geçti. Onların ardından Radar gitti, sonra Jaya ve Leah. Artık neredeyse gözden kaybolan platforma son bir kez baktım ve en son ben geçtim.

Kemerin diğer tarafında başka bir kıvrımlı dar yol ve onun ötesinde yine bir uçurum vardı. Ortadaki kulenin en tepesine kadar çıkmıştık neredeyse, şimdi de sağdaki kulenin tepesindeydik. Leah küçük geçit alayımızın başına geçti, geçerken her birimiz onu belinden tuttuk. Burnundan hızla nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Kelimelerini söze dökmenin onu ne kadar zorladığını ve en son ne zaman yemek yediğini merak ettim. Şu noktada

artık sadece yüreğine güvenerek yola devam ediyor olmalıydı... Bu, aslında hepimiz için geçerliydi.

"İyi ki de geldin değil mi?" diye fısıldadım Jaya'ya yeniden yürümeye başladığımızda, şimdi bu ikinci kulenin tepesinin etrafında ayaklarımızı sürüyerek yürüyorduk.

"Kes sesini prensim," diye fısıldadı.

Dar yol kulenin karşı tarafında yine başka bir kemerde sonlandı, bu seferki en fazla bir buçuk metre boyunda ahşap bir kapıyla kapatılmıştı. Sihirli kelimelere gerek yoktu. Leah üstteki bir sürgüyü çekti ve iki elini birden kullanarak ikili mandalı kaldırdı. Buraya daha önce geldiğine şüphe yoktu. Onun ve Elden'ın çocukken ailenin en küçük ve en çok unutulan çocukları olarak üç dört dönümlük bir araziye yayılan sarayı keşfettiklerini, kadim sırlarını bulduklarını, platformda (asansörü çalıştıran çarkı nasıl çevirebilmişlerdi ki?) ve kim bilir başka ne kadar çok tehlikeli yerde ölüme meydan okuduklarını hayal edebiliyordum. Bu safarilerinden birinde ölmemeleri mucizeydi. Bunun peşinden de otomatik olarak Elden o zamanlarda ölse hepimiz için daha iyi olacağını düşündüm.

Kapı açılınca dışardan gelen rüzgâr sesini duyduk. Alçak sesli daimi iniltisi aklıma katledilen kızının bedenine sarılmışken Hana'nın çıkardığı sesleri getirdi. Kapının ötesindeki sahanlık tek seferde ancak tek bir kişinin durabileceği kadar büyüktü (ya da belki iki küçük meraklı çocuğun dip dibe durabileceği kadar, diye düşündüm).

Önce Leah çıktı. Peşinden gittim ve yere kadar iniyormuş gibi görünen dar bir silindirin tepesinde olduğumuzu gördüm. Sol tarafımızda taş bloklardan bir duvar vardı. Sağ tarafımızda da içinde o siyah kılcal damarlara benzeyen şeylerin tembelce süzüldüğü kıvrımlı yeşil cam. Cam kalın ve koyu renkliydi ama gün ışığı, aşağı inen yolu –sımsıkı bir sarmal şeklinde dönerek inen dar merdivenleri– anca görmeme yetecek kadar içeri giriyordu. Merdivenin korkuluğu yoktu. Uzanıp cama parmaklarımla do-

kundum. Sonuç şaşırtıcıydı. O siyah ipler bir bulut gibi bir araya toplandılar ve sürü halinde dokunduğum yere yöneldiler. Elimi hemen çektim ve siyah iplikçikler tembel gezilerine devam ettiler.

Ama bu şeyler bizi görüyor ya da hissediyor, diye düşündüm. *Ve açlar.*

"Cam duvara dokunmayın," dedim diğerlerine. "Camı kırabileceklerini sanmıyorum ama onları gaza getirmenin bir anlamı yok."

"*Gaza getirmek* ne demek?" diye sordu Jaya.

"Boşver, cam duvara dokunma yeter."

Şimdi beş altı basamak aşağımda olan Leah yine elini hızla havada çevirdi, beyzbol maçlarında sayı vuruşunu gösteren hakemin yaptığı gibi.

İnmeye başladık.

3

Merdivenler asansör platformundan daha iyiydi –daha az korkutucuydu– ama yine de tehlikeliydi. Merdivenler dikti ve durmaksızın döndüğünden (belki Radar dışında) hepimizin başını döndürüyordu. Sarmalın ortasından aşağı bakmak kötü bir fikirdi, vertigoyu daha da beter hale getiriyordu. Leah ve benim ardımda Radar vardı, sonra Iota, sonra da Jaya. Eris en arkadaydı.

Yüz basamak kadar indikten sonra o alçak kapılardan başka bir tane daha çıktı karşımıza. Leah kapıya aldırmadan geçti ama ben merak etmiştim. Göz attığımda uzun bir oda gördüm, küflü ve tozluydu, bazılarının üstü çarşaflarla örtülü olan belli belirsiz şeylerle doluydu. Devasa bir tavan arasına baktığım fikri başta bana komik geldi ama sonra her sarayda bir tane olması gerektiğini fark ettim. Sadece bunu hikâye kitaplarına koymaya zahmet etmiyorlardı.

Biraz daha indikten sonra –cam duvar kalınlaşmış, ışık loşlaşmıştı– başka bir kapıya geldik. Kapıyı açtığımda bitmek üze-

re olan birkaç gaz lambasıyla aydınlatılmış bir koridor gördüm. Lambaların çoğu sönmüştü. Buruşmuş ve tozlu bir duvar kilimi yerde öylece yatıyordu.

"Leah, bir dakika."

Bana dönüp ellerini havaya kaldırdı.

"Aşağı indikçe daha çok oda var mı? Sarayın başka yerlerine açılan? Yaşam alanlarına belki?"

Başıyla onayladı, sonra yine acele etmemiz gerektiğini söyleyen o hareketi yaparak elini hızla havada salladı.

"Henüz değil. Gaz lambasıyla değil de elektrikle aydınlatılan bir daire biliyor musun?" Aslında özel bir oda biliyor musun demiştim... sanırım. Ama Leah'nın kafası karışık ifadesinin nedeni bu değildi. Jaya nasıl *gaza getirmek* ne demek bilmiyorsa, o da *elektrik* ne demek bilmiyordu.

"Sihirli ışıklar," dedim.

O zaman anladı. Üç parmağını kaldırdı, sonra düşündü ve dört parmağını kaldırdı.

"Neden durduk?" dedi Jaya. "*Aşağı* inmek istiyorum."

"Sabret biraz," dedi Iota. "Derdini anladım onun. En azından anladığımı sanıyorum."

Leah'ya sihirli ışıkları ve onlara güç veren jeneratörü Bay Bowditch'in yerleştirip yerleştirmediğini sormayı düşündüm ama cevabı biliyordum. *Korkaklar hediyeler getirir.* Ama gördüğüm eski tip jeneratöre bakılırsa bunu uzun zaman önce yapmıştı, muhtemelen henüz Howard değil de hâlâ Adrian'ken.

Kölelerle üretilen elektriğin süslediği yerlerden biri çok büyük ihtimalle ölen kral ve kraliçenin özel odasıydı ama benim ilgilendiğim oda orası değildi.

Leah daracık sarmal merdivenleri sadece göstermiyor, parmağını durmaksızın saplarcasına sallıyordu. Aklında iki şey vardı: Uçuşkıran'ı Kara Kuyu'yu açmadan önce bulmak ve yönetime el koyanın abisi olmadığından emin olmak. Bunları ben de en az onun kadar önemsiyordum ama başka bir şeyi daha düşünüyor-

dum. Sonuçta ben Derin Maleen cehennemini yaşamıştım, bizimle gelmeyi seçen Iota ve iki kadın da öyle.

"Henüz değil Leah. Beni dinle. Birinde sihirli lambalar ve uzun mavi, kadife bir koltuk olan geçişli odalar hatırlıyor musun?" Hatırladığına dair bir hareket yapmadı ama o sırada başka bir şey hatırladım. "Peki ya üstü çini olan bir masa? Çinilerde dans eder gibi görünen bir tekboynuzlu resmi var. Onu hatırlıyor musun?"

Gözleri büyüdü ve başını salladı.

"Bu merdivenlerden yaşama alanlarının o kısmına açılan bir kapı var mı?"

Ellerini kalçalarına dayadı –bir tarafında kılıç, diğer tarafında hançer vardı– ve çileden çıkmış bir halde bana baktı. Parmağıyla sertçe aşağıyı işaret etti.

Maleen'de öğrendiğim yerel dile döndüm. "Yo, yo, leydim. O kısma buradan geçebilir miyiz söyle. Söyle!"

Gönülsüzce başını salladı.

"O zaman bizi oraya götür. Günün batmasına henüz çok var..." *Guruba* henüz çok var da demiş olabilirim. "... Ve seninkinden başka meseleler de var."

"Ne meselesi?" diye sordu Jaya arkamdan.

"Sanırım Yüce Lord'u orada bulacağız."

"O zaman oraya gidelim," dedi Eris. "Verilecek çok hesabı var."

Doğru dedin, diye düşündüm.

4

Durmaksızın inişimizde üç kapıyı daha geçtik, artık Leah'nın Kellin'in sıcak yuvasını geçip gitmeyi planladığını düşünmeye başlamıştım. *Elektrikli* sıcak yuvasını. Derken başka bir kapıda durdu, açtı ve şaşkınlıkla bir adım geriledi. Bir elimle onun den-

gesini sağlamasına yardım edip diğeriyle Bay Bowditch'in .45'liğini çektim. Ben kapıdan bakamadan Radar kuyruğunu sallayarak yanımdan koşturup içeri girdi. Leah avcunu alnına koydu, selam verir gibi değil de dertleri asla bitmeyecekmiş gibi hisseden dalgın bir kadın gibi.

Savrulup açılan kapının ona çarpacağı yerin azıcık ilerisinde, koridorda çömelmiş halde Snab bekliyordu. Radar kuyruğunu sallayarak burnunu onun antenlerinin arasına sürttü. Sonra karnının üstüne yattı, Snab de onun üstüne atladı.

Iota büyülenmiş halde omzumun üstünden içeri bakıyordu. "Bayağı geziyorsunuz Snab efendi, öyle değil mi? Bizi nasıl buldunuz?"

Bu konuda bir fikrim vardı. Claudia, Snab'i zihninde duyabiliyordu, belki bu yetenek iki taraflıydı. Öyleyse Snab bizi bir nevi telepatik bir GPS'le izlemiş olabilirdi. Bu çılgınca bir fikirdi ama benzer yeteneği olan bir denizkızından ya da gençliği geri veren bir güneş saatinden daha mı çılgıncaydı?

El Snabbo'nun buraya nasıl çıktığına gelirsek bence Leah sarayın gizli geçitlerini bilen tek kişi değildi ve büyük olsa bile bir çekirge insanın giremeyeceği yerlere girebilirdi. Bunu Derin Maleen'de bizzat görmüştüm.

"Neden gelmiş?" diye sordu Eris. "Bize yol göstermek için mi?"

Öyleyse boşuna gelmişti çünkü Aaron beni başka bir yerden getirse de ben nerede olduğumuzu biliyordum. Aynı geniş koridor, şık cam haznelere konmuş gaz lambaları. Aynı halılar, aynı mermer heykeller, gerçi aklıma Cthulhu'yu getiren heykel yere devrilmiş ve ikiye ayrılmıştı... ki bu bana sorarsanız pek de büyük bir kayıp değildi.

Ellerimi dizlerime koydum ve yüzüm Snab'inkine neredeyse değene dek eğildim. Radar'ın boynunda oturduğu yerden korkusuzca baktı bana. "Neden buradasın? Bizi mi bekliyordun? Neyin peşindesin?"

Clauida zihnini temizlemekle ilgili bir şeyler söylemişti. Zihnimi temizlemeye çalıştım, içinde bulunduğumuz şartlar ve üzerimizdeki zaman baskısı düşünülürse bence gayet de iyi bir iş çıkardım ama Snab telepatik mesajlar gönderiyorsa da benim dalga boyuma uymuyorlardı.

Ancak başka birininkine uydular.

Jaya, "Prens Charlie, Snab sana iyi dileklerde bulunuyor ve başarılı olmamızı umuyor," dedi.

Tam olarak uydurduğunu düşünmemiştim ama bunun kendini rahatlatmak için kapıldığı bir dürtü olduğunu tahmin ettim. Sonra bu fikrimi değiştiren bir şey söyledi.

Iota dinledi ve dişlerindeki koca boşlukları göstererek sırıtmaya başladı. "Cidden mi?" dedi. "Vay canına yandığım! (Böyle dememişti ama ben böyle duydum.) "Bırak bu işi ben halledeyim Charlie. Olur mu? Derin Maleen'de senden çok daha uzun zaman geçiren birine yaptığın bir iyilik olsun?"

Ona izin verdim. Mümkün olsa o anı geri alır ve .45'liği kullanırdım ama bilmiyordum. Snab de bilmiyordu, yoksa Jaya'ya söylerdi. Bunu düşünmek iyi geliyor ama yetmiyor da. Tüm dünya tarihi boyunca –*tüm dünyaların* tarihi boyunca– bilmemek tek bir hatayı bile düzeltmedi.

5

Dokunaçlı dehşet heykelin durduğu kaidenin arkasındaki ahşap kaplamada büyükçe bir delik vardı, bana Derin Maleen'deki hasarlı gaz lambasını anımsattı. Duvarın ardındaki boşluklarda rüzgâr cereyan yapıp inledi ve kötü kokulu bir hava yayıldı.

"Küçük lord oradan gelmiş, iki iki dört," dedi Iota. Alayın başına geçmişti, Leah hemen arkasındaydı. Onun yanında yürümeyi denedim ama bana bir kez bile bakmadan önüme geçti. Onun yerini Radiş aldı, Snab hâlâ üzerindeydi. Jaya ve Eris en arkadan

geliyordu. Hatırladığım altın çerçeveli aynaları geçtik ve sonunda Yüce Lord'un odasına açılan maun kapıya vardık. Elektrik verilen birkaç odadan biri olduğu için bu odaların bir zamanlar Kral Jan'in genel sekreteri Luddum'a ait olduğunu tahmin ettim ama kesin olarak hiç öğrenmedim.

Leah hançerini çekti, ben de .45'liğimi, ama ikimiz de Iota'nın arkasında kaldık. Iota, Jaya'ya bakıp sadece ağzını oynatarak sordu. *Kapının arkasında mı?*

Jaya başını salladı. Iota kocaman pis parmak eklemleriyle kapıya vurdu. "Kimse var mı? İçeri girebilir miyiz?"

Cevap beklemeden kapının tokmağını (tabii ki altındandı) çevirdi ve omzuyla kapıya geçirdi. Kapı içeriye doğru uçtu, arkasından bir homurtu duyduk. Iota tokmağı tekrar kendine doğru çekip kapıyı yeniden çarptı. Bir homurtu daha duyuldu. Üçüncü kez... dördüncü kez... homurtular kesildi... beşinci kez. Radar havlıyordu. Eye kapıyı yeniden kendine doğru çektiğinde kapının arkasında duran adam giriş salonunun zeminini kaplayan kalın kırmızı halıya yığılmıştı. Alnı, burnu ve ağzı kanıyordu. Bir elinde uzun bir bıçak tutuyordu. Bize bakmak için başını kaldırdığında onu tanıdım, özel locadakilerden biriydi; yanağında yara izi olan, Petra'ya bir şeyler fısıldayan adamdı. Bıçağı kaldırıp sağa sola savurdu, Iota'nın kıllı bacağında minik bir kesik açtı.

"Yo, yo, kes şunu ufaklık," dedi Eye ve yara izli adamın bileğine bastı, adam elini açıp da bıçak yere düşünceye dek bastırdı. Bıçağı alıp Bay Bowditch'in gümüş düğmeli kemerine, tabanca kılıfının karşısına taktım.

Leah yara izli adamın yanına diz çöktü. Adam onu tanıyıp gülümsedi. Yarık dudaklarından kan sızdı. "Prenses Leah! Ben Jeff. Bir keresinde kolunuz kesildiğinde kolunuzu sarmıştım, hatırlıyor musunuz?"

Leah başını salladı.

"Bir keresinde de midilli arabanızı bir çukurdan iterek çıkarmıştım. Üç kişiydik ama size sevgim büyük olduğundan en çok ben itmiştim. Bunu da hatırlıyor musunuz?"

Yine başını salladı.

"Ben bunların bir parçası olmayı asla istemedim, yemin ederim, Prenses. Sizin bir çocuk olduğunuz ve Lilimar'ın aydınlık olduğu eski günlerin hatırına, beni özgür bırakır mısınız?"

Leah onu kesinlikle özgür bırakacaktı, başını salladı ve hançerini adamın yukarı bakan gözlerinden birine kabzasına kadar sapladı.

6

Bugün odada elektrik yoktu ama yara izli adam –Jeff, belki de Geoff diye yazılıyordur– pis işlerini yapabilmek için gaz lambalarını biraz açmıştı. Tahminimce beş kişi olmamızı beklemiyordu ya da nerede durup beklediğini bilmemizi. Köpeğimin sırtına binen kovboy çekirge Snab'i zaten bilemezdi.

Eris gazları kontrol eden küçük pirinç kolu buldu ve lambaları sonuna kadar açtı. Kellin'i bir sonraki odada bulduk, dört direkli, cibinlikli devasa bir yatakta yatıyordu. Oda karanlıktı. Ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Saçları geriye doğru taranmıştı ve üzerinde beni sorgularken giydiği kırmızı kadife robdöşambır vardı. Etrafında çok hafif mavi bir sis vardı. Kapalı gözkapaklarının üzerinde far gibi görünüyordu. Ona yaklaşıp çalıntı yatağının etrafında toplanırken hiç kıpırdamadı. Hiçbir yaşlı adam bu kadar ölü görünmemiştir, ki yakında ölecekti zaten. Odanın sol tarafında gördüğüm tuvalet odacığında akan su var mı bilmiyordum ama bir tulumba olduğu kesindi. Eski dostum Yüce Lord'un şöyle güzel bir banyoyu hak ettiğini düşünüyordum.

Jaya ve Eris aynı anda konuştu. Jaya, "Snab nerede?" dedi. Eris de, "Bu ses ne?"

Ses gıcırtı, ciyaklama karışımı bir şeydi, arada bir seri, keskin tıslamalarla kesintiye uğruyordu. Ses bize doğru yaklaştıkça Radar havlamaya başladı. Neyin geldiğine bakmak için arkamı dön-

düğümde Iota'nın renginin nasıl da solduğunu fark etmiş miydim? Sanırım ama emin değilim. Asıl dikkatim yatak odasının girişindeydi. Snab iki koca sıçrayışta içeri girdi ve kenara atladı. Onun peşinden gelen sarayın duvarlarında ve karanlık yerlerinde gizlice ikamet edenlerdi: sel gibi akan devasa gri sıçanlar. Jaya ve Eris çığlık attılar. Leah atamadı ama kocaman olmuş gözleri ve yara izi ağzını kapattığı elleriyle duvara doğru geriledi.

Onları Snab'in topladığına şüphem yoktu. Sonuçta o küçük şeylerin efendisiydi. Gerçi sıçanların çoğu ondan daha büyüktü.

Yataktan geriye çekildim. Iota sendeledi, onu tuttum. Hızlı hızlı nefes alıyordu, o sırada ona bir şeyler olduğunu anlamam gerekirdi ama sıçanları izliyordum. Uçları sarkan yatak örtülerinden yukarı, Yüce Lord'un üstüne tırmandılar. Kellin'in gözleri bir ışık saçarak açıldı. Neredeyse çıplak gözle bakılamayacak kadar parlaklardı. Etrafındaki aura soluk maviden daha koyu ve saf bir tona değişti. İlk dalga sıçanlar bu auraya girince kızardılar. Pişmiş et ve yanık kürk kokusu iğrençti ama durmadılar. Yeni birlikler ölen yoldaşlarının cesetlerinin üzerinde kımıl kımıl dolaşıyor, ciyaklayıp ısırıyorlardı. Kellin onları üzerinden atmaya çalıştı. Kaynayan sıçan yığınında bir kol yükselip onları sağa sola savurmaya başladı. Biri başparmağına tutunmuştu, sarkaç gibi sağa sola sallanıyordu, kuyruğunu Kellin'in kemikli bileğine dolamıştı. Kan çıkmıyordu çünkü Kellin'in hiç kanı yoktu. Üzerini kaplayan farelerin arasından arada bir mavi ışığı görünüyordu. Kellin çığlık attı ve yetişkin bir tekir boyutlarındaki bir sıçan üst dudağını ısırıp kopardı, sımsıkı sıktığı dişleri ortaya çıktı. Sıçanlar hâlâ gelmeye devam ediyordu, yatak odasının kapısından içeri akıp Yüce Lord kürk, kuyruk ve dişlerden oluşan, canlı, ısırgan bir örtünün altında gömülü kalana dek tüm yatağı sardılar.

Yanımda bir şey yere düştü, Iota üç kadının duvarın dibine sindiği ve Radar'ın havladığı yerin karşısında, odanın köşesinde yere yığılmıştı. Leah iki eliyle de Radar'ın tasmasını tutuyordu. Iota'nın ağzının kenarlarından beyaz köpükler çıkıyor, çenesin-

den aşağı damlıyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve gülümsemeye çalıştı.

"Zeh..."

Bir an dediğine hiçbir anlam veremedim. Sonra bitiremediği kelimenin ne olduğunu anladım.

Boğuk bir patlama sesi duyuldu ve ışık parlaması oldu. Sıçanlar –bazıları ateş almıştı, bazıları sadece içten içe yanıyordu– her yönde etrafa saçıldılar. Biri göğsüme çarpıp ardında iç organlardan bir iz bırakarak yırtık pırtık tişörtümden aşağı kaydı. Sesi çıkan kadınlar yine çığlık attı. Snab'in kanatlarının çekirgelere has o özel sesi çıkardığını duydum. Sıçanlar anında ona itaat etti, yönlerini değiştirip geri geldikleri yöne doğru akmaya başladılar, arkalarında yüzlerce ceset bıraktılar. Kellin'in yatağı iç organlarla kirlenmiş, sıçan kanına bulanmıştı. Kellin ise ipek bir yastıkta yan yatan, sırıtan bir kafatasının altında parçalarına ayrılmış bir iskeletten ibaretti.

Iota'yı kaldırmaya çalıştım ama kaldıramayacağım kadar ağırdı. "Eris!" diye bağırdım. "Eye düştü! Yardım et! Durumu kötü!"

Eris gittikçe azalan sıçan selinin içinden kendine yol açtı, zıplıyor, sıçanlar ayaklarının üstünden geçince çığlık atıyordu... ama tek bir sıçan bile onu ya da herhangi birimizi ısırmadı. Leah da onun peşinden geldi. Jaya geride kaldı ama sonra o da geldi.

Iota'yı koltukaltlarından tuttum. Eris bir bacağını aldı, Leah da diğerini. Arka bacakları olmayan ama yine de bir gayret arkadaşlarının peşinden sürünen bir tanesi de dahil olmak üzere kalan son birkaç sıçana takılmamaya çalışarak onu içeri taşıdık.

"Özür dilerim," dedi Iota. Sesi gırtlaktan geliyordu, boğazı hızla kapanıyor gibiydi. Ağzından köpükler uçuştu. "Özür dilerim, sonunu görmek istedim..."

"Sus, nefesini koru."

Onu uzun mavi koltuğa yatırdık. Öksürmeye başladı, terli alnındaki saçlarını geriye yatırmak için başına çömelen Leah'nın

yüzüne daha çok köpük püskürttü. Jaya tekboynuzlu masasından dantel bir örtü gibi bir şey kaptı ve köpüklerin bir kısmını onun yüzünden sildi. Leah bunu fark etmemiş gibiydi. Gözleri Iota'ya kilitlenmişti. Onun gözlerinde gördüğüm iyilik, acıma ve merhametti.

Iota ona gülümsemeye çalıştı, sonra bana baktı. "Bıçağının ağzına sürülmüş. Eski bir... numara."

Başımı salladım, o bıçağı nasıl da özensizce gümüş tokalı kemere taktığımı düşündüm. Kendime küçük bir sıyrık atsam Eye ağzı köpüren tek kişi olmazdı.

Yeniden Leah'ya baktı. Kolunu yüz kiloymuş gibi yavaşça kaldırdı ve avcunu alnına dayadı. "Kraliçem... zamanı geldiğinde... görevinizi yerine getirin." Eli düştü.

Iota –ilk gördüğümde hücresinin parmaklıklarına maymun gibi asılan Iota– ölmüştü. Yaşadığı onca şeyin ardından, iriyarı bir adam olmasına rağmen, minik bir kesik işini bitirmeye yetmişti.

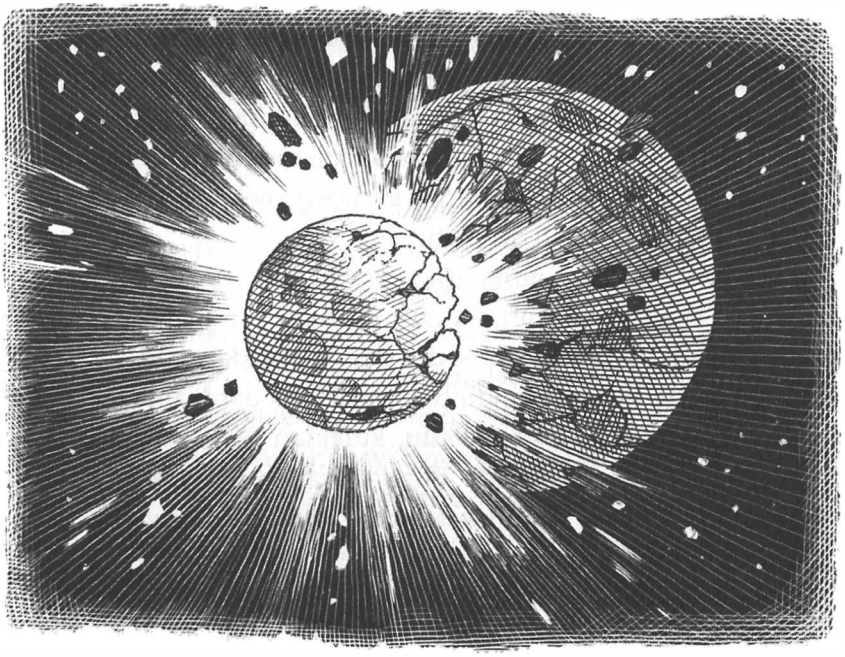
Gözleri açıktı. Leah gözlerini kapattı, üzerine eğildi ve ağzının yara izini onun kirli sakallı yanağına yasladı. Elinden gelen en iyi öpücük buydu. Sonra ayağa kalkıp kapıyı işaret etti. Çıkış yolunda ölen birkaç sıçanın cesedinin etrafından dolaşarak peşinden gittik. Koridora çıkmadan önce durup arkasını döndü ve ellerini boğazına koydu.

Iota son bir kez konuştu, aynı Falada ve Snab'in konuştuğu gibi.

"Empis kraliçesi görevini yerine getirecek. Yemin ederim."

OTUZUNCU BÖLÜM

Son Bir Durak. Zindan. Kararlı. Ulaşılmaz Yıldızlar. Kara Kuyu. Gogmagog. Isırık.

1

Ölü ve yaralı sıçanlardan oluşan yolu izleyerek ahşap kaplamadaki deliğe doğru ilerledik: Eris üç bacağı kalmış iriyarı sıçanlardan birinin içeri girmesine yardım bile etti, sonra yüzünü buruşturup ellerini tişörtüne sildi (halihazırda çamur ve kanla kaplı olduğundan onun da pek bir faydası dokunmadı). Dönen merdivenlere açılan kapıya vardık, burası kraliyet ailesi için yangın acil çıkışıydı herhalde. Leah'nın omzuna dokundum.

"Uçuşkıran'a gitmeden önce son bir durak," dedim. "Derin Maleen ve işkence odası katında. Olur mu?"

Karşı çıkmadı, sadece bıkkınlıkla başını salladı. Yanağında hâlâ bir parça kanlı köpük vardı. Silmek için uzandım, bu sefer geri çekilmedi.

"Teşekkürler. Orada bize yardım eden biri olabilir..."

Cümlemi bitiremeden arkasını döndü. Sarayın dışında Woody, Claudia ve destekçileri –şimdiye sayıları iyice artıp gerçek bir orduya dönüşmüş olabilirlerdi– muhtemelen şehre girmişti. Geriye kalan gece askerlerinin uyuduğu bir kışla varsa, gri halk şu anda bile onları katlediyor olabilirdi, ne güzel, yaşasın ama burada zaman hızla akıyordu ve geri çevirmek için kullanabileceğimiz bir güneş saati de yoktu.

Merdivenlerden indik; aşağı, aşağı, döne döne. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Iota'nın ölümü üzerimize bir ağırlık gibi çökmüştü. Radar bile bunu hissediyordu. Yanımdan yürüyemiyordu, içinden indiğimiz silindir bunun için çok dardı ama burnunu bacağıma değdirerek yürüyordu, kulakları eğik, kuyruğu yerdeydi. Hava daha da soğudu. Buraya yüzlerce yıl önce konan taş bloklarda büyüyen yosunlardan sular sızıyordu. *Hayır*, diye düşündüm, *daha da uzun zaman önce. Binlerce yıl önce belki.*

Derken çok hafif bir koku almaya başladım. "Yüce Tanrılar," dedi Eris ve güldü. Bu gülüşün neşeli bir yanı yoktu. "Devran döndü ve biz yine geldiğimiz yere döndük işte."

Aşağı inerken bazısı daha büyük, bazısı daha küçük birkaç kapının yanından daha geçmiştik. Leah küçük bir kapıda durdu ve işaret etti, sonra bana yer açmak için birkaç basamak daha indi. Kapıyı denedim. Açıldı. Geçebilmek için yarı belime kadar eğilmek zorunda kaldım. Kendimi başka bir mutfakta buldum, bu seferki içeri girerken geçtiğimizin yanında küçük bir dolap gibi kalıyordu. Burada tek bir ocak vardı, fırın yoktu, bir de muhtemelen gazla çalışan ama şimdi kapalı olan uzun ve alçak bir ızgara vardı. Üzerinde yanıp siyaha dönmüş bir sıra sosis duruyordu.

Jaya öksürükle öğürme arası bir ses çıkardı. Sanırım hücrelerimizde yediğimiz tüm o yemekler, özellikle "oyun zamanı" ve Adalet'in ilk turundan önce yediklerimiz gelmişti aklına. Travma sonrası stres bozukluğu hakkında yazılar okumuştum ama bir şeyi okumak ve anlamak arasında çok büyük bir fark var.

Izgaranın yanındaki bir rafta hücrelerimizdekine benzer teneke bir kupa vardı ama bunun dibinde parmağınla kapatman gereken bir delik yoktu. Pursey'nin bana verdiğine benzer kibritlerle doluydu. Onu aldım, cebim olmadığından .45'liği gümüş tokalı kemerde başka yere takıp kibrit kupasını tabancanın kılıfına sokuşturdum.

Leah bizi kapıya götürdü, dışarı şöyle bir göz attı ve peşinden gitmemizi işaret etti, parmaklarını yine havada çevirmişti, çabuk çabuk der gibi. Ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Gün hâlâ aydınlıktı tabii ki ama Bella ve Arabella dünyanın diğer tarafındayken öpüşürse bunun bir önemi olacak mıydı? Uçuşkıran'ın çoktan Kara Kuyu'ya indiğini tahmin ediyordum. Orada yaşayan şeyle yeni bir anlaşma yapmayı deneyebilmek için açılmasını bekliyor olmalıydı, bunun sonucunda yaşanabilecek korkunç olayları ya gözü görmüyordu ya da umurunda değildi. Muhtemelen umurunda değildi. Gallienlerden Elden, Uçuşkıran Elden, pelte gibi, açgözlü, yeşil suratlı goblin başka bir dünyadan bu dünyaya... sonra da belki benim dünyama... bir şey çağırmak için bekliyordu. Leah'ya bizi işkence odasına götürmeyi boşvermesini söylemeyi düşündüm. Pursey –Percival– belki orada bile değildi, belki ölmüştü. Uçuşkıran'ı durdurmak kesinlikle daha önemliydi.

Eris omzuma dokundu. "Prens Charlie... Bundan emin misiniz? Bu akıllıca mı?"

Hayır. Değildi. Ama Percival –gri hastalığı aşırı ilerlediğinden güçlükle konuşabilen o adam– olmasa hiçbirimiz burada olmazdık.

"Gidiyoruz," dedim kısaca.

Eris avcunu alnına dayadı ve başka bir şey demedi.

2

Leah'nın ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek, kılıcının kabzasını bir eline alıp bir bırakarak bizi beklediği geçidi tanıdım. Küçük mutfağın sağ tarafındaki yoldan zindana gidiliyordu. Sol tarafında, biraz ilerisinde işkence odası vardı.

Koşup diğerlerini ardımda bıraktım. Hemen yanımda ağzının kenarından sallanan diliyle rahat bir koşu tutturan Radar dışında tabii. Oda hatırladığımdan daha uzaktı. Açık kapısına ulaştığımda tam da dua sayılmayan bir şeyi düşünecek kadar süreliğine durdum; *lütfen, lütfen.* Sonra içeri girdim.

Başta içerisinin boş olduğunu düşündüm... tabii Percival'ı demir bakireye kapatmadılarsa. Ama kapatsalar kesin dışarı kan sızardı ve etrafta kan yoktu. Derken köşede bir paçavra yığını kıpırdandı. Başını kaldırdı, beni gördü ve ağzından geriye kalanla gülümsemeye çalıştı.

"Pursey!" diye bağırdım ve yanına koştum. "Percival!"

Bana selam vermeye çalıştı.

"Yo, yo, asıl ben sana selam durmalıyım. Ayağa kalkabilecek misin?"

Benim yardımımla ayağa kalkabildi. Ellerinden birini üstüne giydiği bluzun pis bir parçasına sardığını düşündüm ama daha yakından bakınca asıl bileğinin sarılı olduğunu ve kanamayı durdurmak için ucuna sıkı sıkı düğüm atıldığını fark ettim. Yattığı yerdeki koyu, katılaşmış kan lekesini görebiliyordum. Eli gitmişti. Pisliğin biri elini kesmişti.

Diğerleri de geldi. Jaya ve Eris kapıda durdular ama Leah içeri girdi. Percival onu gördü ve kalan elini alnına götürdü. Ağlamaya başladı. "*Rnsess.*" *Prenses* diyebilmeye anca bu kadar yaklaşabilmişti.Bir dizinde çökmeye çalıştı ama onu tutmasam düşecekti. Pisti, kanlar içindeydi ve yüzü tamamen bozulmuştu ama Leah kollarını onun boynuna dolayıp ona sarıldı. Onu hiçbir şey için değilse bile bu yüzden seviyordum.

"Yürüyebilir misin?" diye sordum ona. "Yavaş yavaş gidersen ve aralarda dinlenirsen yürüyebilir misin? Çünkü bizim acelemiz var. Çok acelemiz var."

Başını salladı.

"Çıkış yolunu bulabilir misin?"

Yine başını salladı.

"Jaya!" dedim. "Burada yollarımız ayrılıyor. Percival çıkış yolunu gösterecek. Onunla yürü, istediğinde dinlenmesine müsaade et."

"Ama ben sizinle..."

"Ne istediğin umurumda değil, bunu yapman gerekiyor. Onu bu... bu *cehennemden* çıkar. Artık başkaları da gelmiştir." *Umarım gelmişlerdir,* diye düşündüm. "Onu Claudia'ya ya da Woody'ye götür ve tıbbi yardım almasını sağla." *Tıbbi yardım* demedim aslında ama Jaya başını salladı.

Leah gibi Percival'a sarıldım. "Teşekkürler dostum. Bu işi başarırsak senin bir heykelini dikmeliler." *Belki iki yana açtığın kollarına konan kelebeklerle,* diye düşündüm ve kapıya yöneldim. Leah çoktan oradaydı, bizi bekliyordu.

Jaya bir kolunu ona doladı. "Her adımda yanında olacağım Pursey. Sen yolu göster," dedi.

"*Renss*!" dedi Percival, arkamı döndüm. Anlaşılır konuşmak için elinden geleni yapıyordu. "Çuşşığann!" Kapıyı gösterdi. "Örr iş daa! *Aaape*! *O ürtüü*!" Leah'yı gösterdi. "*Youu iiiyo*!" Yukarıyı gösterdi. "*Ella, Ara'ella*! *Yaağı*! *Yaağı*!"

Leah'ya baktım. "Anladın mı?"

Başını salladı. Yüzü ölü gibiydi. Beslendiği yara, yüzünde bir doğum lekesi gibi belirgindi.

Eris'e döndüm. "Sen?"

"Uçuşkıran," dedi. "Dört kişi daha. Bir de sürtük. Tam emin değilim. Her neyse de bence Petra'yı kastediyor, locada onun yanında duran, yüzünde ben olan pislik. Prensesin yolu bildiğini söyledi. Bir de Bella ve Arabella hakkında bir şey."

"Öpüşmeleri yakın," dedi Jaya, Percival başını salladı.

"Ona iyi bak Jaya. Onu buradan çıkar."

"Yolu gerçekten biliyorsa çıkaracağım. Tekrar görüşeceğimize söz verin. Hepiniz." Eğilip, vedalaşır gibi Radar'ın başını şöyle bir okşadı.

3

Leah bizi dönen merdivenlerden uzağa, başka bir koridora götürdü. Durup bir kapıyı açtı, başını iki yana salladı ve yola devam etti.

"Nereye gittiğini gerçekten biliyor mu?" diye fısıldadı Eris.

"Sanırım."

"Bildiğini *umuyorsun* yani."

"Buraya en son gelişinin üstünden uzun zaman geçmiş."

Başka bir kapıya vardık. Olmadı. Sonra bir başkasına. Leah bu odanın içine göz atıp eliyle bizi çağırdı. İçerisi karanlıktı. Mutfaktan aldığım kibrit kupasını işaret etti. Kibriti pantolonumun kıçında yakmayı denedim, TCM'de izlediğim eski bir kovboy filminden öğrendiğim havalı bir numaraydı bu. İşe yaramadığında kibriti kapının yanındaki sert taş duvara sürtüp yaktım ve havaya kaldırdım. Oda taş duvarlarla çevrili değildi de ahşapla kaplanmıştı ve içerisi kıyafet doluydu: üniformalar, aşçı önlükleri, tulumlar, yünlü gömlekler. Güve yeniği kahverengi elbiselerden bir yığın, bir sıra ahşap askının altında yatıyordu. Köşede eskilikten sararmış bir kutu beyaz eldiven vardı.

Leah çoktan odanın karşı tarafına yürümeye başlamıştı, Radar da hemen peşindeydi ama dönüp bana bakıyordu. Bir kibrit daha çakıp arkalarından gittim. Leah parmak uçlarında yükselip ahşap askılardan ikisini tuttu ve çekti. Hiçbir şey olmadı. Geriye çekilip beni işaret etti.

Kibrit kupasını Eris'e verip askıları tuttum ve çektim. Hiçbir şey olmadı ama biraz hareket ettiklerini hissettim. Daha sert çektim ve tüm duvar beraberinde kadim bir rüzgârla beraber dışa doğru savruldu. Gizli menteşeler gıcırdadı. Eris bir kibrit daha yaktı, örümcek ağları gördüm, bütün değillerdi, gri parçacıklar halinde sarkmışlardı. Askılardan indirilen kıyafet yığınlarına bir de bu eklenince şurası kesinleşti: Bizden önce birileri bu kapıdan geçmişti. Bir kibrit daha yakıp eğildim. Tozda birbirinin üstüne binmiş izler vardı. Sherlock Holmes gibi parlak bir dedektif olsam bu gizli kapıdan kaç kişinin geçtiğini çıkarabilirdim, belki ne kadar ilerimizde olduklarını bile anlayabilirdim ama Sherlock değildim ben. İzlerin dağınık olmasından yola çıkarak ağır bir şey taşıdıklarını düşündüm. Sanki yürümemiş de ayaklarını sürümüşlerdi. Uçuşkıran'ın lüks tahtırevanı geldi aklıma.

Sola doğru döne döne inen merdivenler vardı. Tozlarda yine izler görünüyordu. Çok aşağıdan loş bir ışık geliyordu ama gaz lambası ışığı değildi bu. Yeşilimsi bir ışıktı. Pek hoşuma gitmedi. Ama önümdeki havadan bana fısıldayan ses hiç hoşuma gitmedi. Ses, *baban kendi pisliğinde ölüyor,* diyordu.

Eris birden nefesini tuttu. "Sesler geri döndü."

"Dinleme," dedim.

"*Nefes alma* da desene Prens Charlie."

Leah bizi eliyle çağırdı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Radar huzursuzca sızlanıyordu, sanırım o da sesler duyuyordu.

4

Aşağı indik. Yeşil ışık gittikçe güçlendi. Duvarlardan geliyordu. Duvarlardan *sızıyordu*. Sesler gittikçe güçlendi. Çirkin şeyler söylüyorlardı. Çoğu Bertie Bird'le çevirdiğimiz karanlık işlerle

ilgiliydi. Eris arkamda ağlıyordu, çok alçak bir sesle, bir kere de mırıldandı. "Dur artık. Öyle yapmak istememiştim. Lütfen dur."

Hana veya Kızıl Molly'yle bir kez daha karşılaşmayı bile yeğlerdim. Onlar korkunçtu ama elle tutulurdu. Onlara saldırabilirdin.

Leah sesleri duyuyorsa da hiç belli etmedi. Merdivenleri sabit bir hızla indi, sırtı dikti, arkadan topladığı saçları kürek kemiklerinin arasına değiyordu. Uçuşkıran'ın abisi olduğunu kabul etmeyi böyle inatla reddetmesinden nefret ediyordum –Adalet'te yardakçılarının onun adını bağırdığını duymamış mıydık?– ama cesaretini seviyordum.

Onu seviyordum.

Merdivenler yosun ve dağılmış örümcek ağlarıyla kaplı bir kemerde sonlandığında tahminimce Derin Maleen'in en az yüz elli metre altındaydık. Belki daha da derindeydik. Sesler azaldı. Onların yerini ya nemli taş duvarlardan ya da artık çok daha parlak olan yeşil ışıktan gelen karanlık bir mırıltı aldı. *Canlı* bir ışıktı bu ve mırıltı da onun sesiydi. Büyük bir güce doğru yaklaşıyorduk, kötülüğün ölümlü kadın ve erkeklerin kalbinde ve aklında yaşayan o şeyden ayrı, gerçek bir güç olarak varlığından daha önce şüphe duyduysam da artık hiç şüphem kalmamıştı. Biz bu gücü üreten şeyin kenarındaydık ama attığımız her adımla ona daha da yaklaşıyorduk.

Uzanıp Leah'nın omzuna dokundum. İrkildi, ben olduğumu görünce rahatladı sonra. Gözleri kocaman olmuş, koyulaşmıştı. Kararlı sırtına değil de yüzüne bakınca onun da bizim kadar dehşet içinde olduğunu fark ettim. Belki daha da çok korkuyordu, sonuçta o daha çok şey biliyordu.

"Buraya mı geliyordunuz?" diye fısıldadım. "Çocukken Elden'la buraya mı geliyordunuz?"

Başını salladı. Elini uzatıp boş havayı tutar gibi yaptı.

"El ele tutuşuyordunuz."

Başını salladı. *Evet*.

Onları gözümün önüne getirebiliyordum, el ele oradan oraya koşturuyorlardı... ama hayır, doğru olamazdı bu, koşamazlardı. Leah koşabilirdi ama Elden'ın ayakları çarpıktı. Leah bir sonraki şeye, bir sonraki sürprize, bir sonraki gizli yere koşturmak istese de onunla beraber yürüyordu çünkü onu seviyordu.

"Bastonu var mıydı?"

Elini kaldırıp V yaptı. Demek iki bastonu vardı.

Tek bir yer dışında her yere beraber gidiyorlardı. *Leah'nın kitaplarla pek arası yoktu, aralarında okur olan Elden'dı,* demişti Woody.

"Kıyafetlerin konduğu odadaki gizli kapıyı bilen oydu, değil mi? Bunu kütüphanede okumuştu. Diğer yerleri bilen de muhtemelen oydu."

Evet.

Eski kitaplar. Belki Lovecraft'ın hakkında yazmayı çok sevdiği uydurma kitap *Necronomicon* gibi yasaklı kitaplar. Elden'ın tam da böyle bir kitaba gömüldüğünü hayal edebiliyordum, çarpık ayaklı çirkin çocuk, yüzünde yumrular, sırtında kambur olan çocuk, zalimce şakalar (bunları çok iyi bilirdim, Bertie ve ben karanlık dönemimde payımıza düşen kadarını yapmıştık) yapmak dışında hatırlanmayan, küçük kız kardeşi dışında herkesçe görmezden gelinen çocuk. Yakışıklı abisi eninde sonunda tahta geçecekken neden görmezden gelinmesindi ki? Robert tahttan indiğinde de hastalıklı, topallayan Elden, kitap kurdu Elden muhtemelen ölmüş olurdu zaten. Onun gibiler uzun yaşamazdı. Mikrop kapar, ateşlenir ve ölürlerdi.

Yüksek raflardan ya da burnunu sokup açtığı kilitli dolaplardan bulduğu eski tozlu kitapları okuyan Elden. Belki başta sadece ona zorbalık yapan abisine ve sivri dilli ablalarına karşı kullanabileceği bir güç arıyordu. İntikam düşünceleri sonradan gelmişti.

"Buraya gelmek senin fikrin değildi, değil mi? Sarayın diğer kısımları olabilir belki ama burası değil."

Evet.

"Sen burayı sevmemiştin değil mi? Gizli odalar, yükselen platform, onlar güzeldi, eğlenceliydi ama bu kötüydü ve sen kötü olduğunun farkındaydın. Değil mi?"

Gözlerinde karanlık ve endişeli bir ifade vardı. Evet ya da hayır, bir işaret vermedi... ama gözleri dolmuştu.

"Ama Elden, bundan büyülenmişti. Değil mi?"

Leah sadece arkasını dönüp yeniden yürümeye başladı, bir elini sallayarak yine o *haydi* işaretini yaptı. Sırtı dimdikti.

Kararlıydı.

5

Radar biraz önümüzden gitmişti, burnuyla geçidin zemininindeki bir şeyi dürtüyordu: yeşil ipekten bir parça kumaş. Yerden alıp baktım, kibrit kupasının durduğu kılıfa tıktım onu da ve üzerine daha fazla düşünmedim.

Yol geniş ve tavan yüksekti, geçitten çok bir tünel gibiydi. Yolun üçe ayrıldığı bir noktaya geldik, üçü de o nabız gibi atan yeşil ışıkla aydınlanmıştı. Her bir girişin üstünde bir kilit taşı vardı, en son yaşama alanlarının olduğu yerde iki parçaya ayrılmış halde gördüğüm şeyden oyulmuştu bu taşlara: etrafı yüzünün dehşetini gizleyen dokunaçlarla sarılmış, mürekkepbalığına benzeyen bir yaratık. Kral kelebekleri bir çeşit kutsamaydı, bu şeyse kutsal olan her şeye küfür gibiydi.

Bir masal daha, diye düşündüm. Çocuklar için değil de yetişkinler için. Büyük kötü kurt değil, dev değil, Rumpelstiltskin değil. Bu kemerlerin üstündeki Cthulhu'nun bir versiyonu, Gogmagog bu mu? R'lyeh'in kalıntılarında kötücül hayaller kuran Yüce Tanrıların başrahibi mi o? Elden'ın bir iyilik daha isteme niyetinde olduğu o mu?

Leah durdu, sol taraftaki geçide yöneldi, durdu, ortadaki geçide yöneldi, sonra yine tereddüde düştü. Önüne bakıyordu. Ben

yere bakıyordum, tozlu zeminde sağ taraftaki geçide doğru giden izleri görebiliyordum. Uçuşkıran ve maiyeti oradan gitmişti ama hatırlayacak mı görmek için bekledim. Hatırladı. Sağ geçide girdi ve yeniden yürümeye başladı. Peşinden gittik. Koku –leş gibi, *mefitik* koku– artık daha da kötüydü, mırıltı daha yüksek değildi ama daha bir içe işliyordu. Ölü bir adamın parmakları kadar beyaz, cansız ve biçimsiz mantarlar büyümüştü duvarların çatlaklarında. Bizim geçişimizi izlemek için döndüler. Başta hayal görüyorum sandım. Ama hayal değildi.

"Korkunç burası," dedi Eris. Sesi alçak ve perişandı. "Maleen'in kötü olduğunu sanıyordum... dövüşmek zorunda olduğumuz sahanın... ama bunun yanında oralar hiçbir şey."

Buna diyecek hiçbir şey yoktu çünkü haklıydı.

Yürüdük de yürüdük, yol durmadan aşağı doğru iniyordu. Koku daha da kötüydü ve mırıltı gittikçe daha da yükseliyordu. Artık sadece duvarlardan gelmiyordu. Beynimin tam ortasında hissedebiliyordum onu, bir ses değil de siyah bir ışıktı sanki. Yukarıdaki dünyaya göre nerede olduğumuza dair en ufak fikrim yoktu ama saray topraklarından çıktığımız kesindi. Çok uzaklaşmıştık oradan. İzler azaldı ve kayboldu. Toz bu kadar aşağıya inememişti ve sallanan örümcek ağları da yoktu. Örümcekler bile terk etmişti bu kahrolası yeri.

Duvarlar değişiyordu. Yer yer taşların yerini kocaman koyu yeşil cam bloklar alıyordu. Bu camların derinlerinde siyah iplikçikler girdap gibi dönüyor, dolaşıp duruyordu. Biri bize doğru yüzdü hızla, başsız ön tarafı birden açıldı ve bir ağza dönüştü. Eris küçük bir çığlık attı. Radar artık o kadar yakınımdan yürüyordu ki bacağım her adımda yan tarafına değiyordu.

Sonunda koyu yeşil camdan tonozlu kocaman bir odaya çıktık. Siyah filizler duvarların her yerinde dolaşıyor, duvarın baktığında değişen, tuhaf, oymalı yerlerinde süratle bir oraya bir buraya gidiyorlardı. Kıvrılıp dönüyor, şekiller... yüzler oluşturuyorlardı...

"Onlara bakma," dedim Eris'e. Sanırım Leah bakmaması gerektiğini zaten biliyordu, buraya nasıl gelindiğini hatırlıyorsa bu tuhaf, değişen şekilleri de hatırlıyordu mutlaka. "Sanırım insanı hipnotize ediyorlar."

Leah bu tüyler ürpertici nefin tam ortasında durmuş, afallamış halde etrafına bakınıyordu. Salonun etrafı geçitlerle çevriliydi, yeşil ışık her birinde nabız gibi atıyordu. En az on iki geçit olmalıydı.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Eris. Sesi titrek bir fısıltıdan ibaretti. "Charlie, üzgünüm ama yapabileceğimi sanmıyorum."

"Zorunda değilsin." Sesimin tonu ruhsuz ve tuhaftı, sanırım mırıltı yüzünden. Bird Man'in karıştırdığı her pis işe giren... ve üstüne de ekleyen Charlie Reade'in sesi gibiydi. "Yolunu bulabilirsen geri dön. Dönemezsen burada kalıp bizi bekle."

Leah kendi etrafında tam bir tur attı, yavaşça dönüyor, dönerken her geçide bakıyordu. Sonra bana baktı, ellerini havaya kaldırdı ve başını iki yana salladı.

Bilmiyorum.

"Sen en fazla buraya kadar geldin, değil mi? Elden buradan ilerisine sensiz gitti."

Evet.

"Ama sonra geri döndü."

Evet.

Onun burada, tuhaf oymaların ve duvarlarda dans eden siyah şeylerin olduğu bu tuhaf yeşil odada beklediğini düşündüm. İnsanın içini kemiren mırıltıya rağmen olduğu yerde kalan –kararlılıkla duran– küçük bir kız. Tek başına bekleyen.

"Başka zamanlar da onunla birlikte geldin mi?"

Evet. Sonra yukarıyı işaret etti, bunun ne demek olduğunu anlamadım.

"Ondan sonra sensiz geldi mi?"

Uzun bir süre duraksadı... sonra: *Evet.*

"Ve sonra bir gün geri dönmedi."

Evet.

"Onun peşinden gitmedin değil mi? Belki buraya kadar geldin ama daha ileri gitmedin. Cesaret edemedin."

Yüzünü kapattı. Bu yeterli bir cevaptı.

"Ben gidiyorum," deyiverdi Eris. "Üzgünüm Charlie ama ben... *yapamıyorum*."

Kaçtı. Radar da onun peşinden çıktığımız girişe yöneldi, Eris'le giderse onu geri çağırmayacaktım. Mırıltı artık kemiklerimi istila ediyordu. Ne Prenses Leah'nın ne de benim dış dünyayı bir daha görmeyeceğimize dair kuvvetli bir his vardı içimde.

Radar yanıma döndü. Eğilip bir kolumla ona sarıldım, onunla mümkün olduğunca avuttum kendimi.

"Abinin öldüğünü sandın."

Evet. Sonra boğazını tuttu ve önünde bir yerden gırtlaktan gelen bir ses duyuldu. "Öldü zaten. Öldü."

Dönüştüğüm –hâlâ dönüşmekte olduğum– kişi o gelincik tarlasına çıkan liseli çocuktan daha yaşlı ve bilgeydi. Bu Charlie –Prens Charlie– Leah'nın bu dediğine inanmak zorunda olduğunu biliyordu. Yoksa abisini kurtarmaya çalışmamanın yarattığı suçluluk dayanılmaz olurdu.

Ama bence o noktada artık olayın aslını biliyordu.

6

Zemin sonsuz derinliklere uzanıyormuş gibi görünen cilalı yeşil camdandı. Altımızda o siyah şeyler dolaşıyordu ve aç olduklarına en ufak bir şüphe yoktu. Burada toz ya da tek bir ayak izi yoktu. İz bıraktılarsa da Uçuşkıran'ın grubundan biri, sırf birileri –mesela biz– peşlerinden gitmeye çalışırsa diye izleri silmişti. Leah hatırlayamadığından, on iki geçitten hangisine girdiklerini anlamanın bir yolu yoktu.

Ya da belki vardı.

Ağzının kenarında beni olan, *Diz çökün eski kandan gelenler! Diz çökün eski kandan gelenler!* diye bağıran kadını hatırladım. Adı Petra'ydı ve üzerinde yeşil ipekten bir elbise vardı.

Bulduğum yeşil kumaş parçasını çıkarıp Radar'a tuttum, ilgisizce kokladı, mırıltı ve cam bloklardaki siyah şeyler onu da etkiliyordu. Ama elimdeki tek şey oydu. *Elimizdeki.*

"Hangisi?" dedim ve tünelleri işaret ettim. Kımıldamadı, sadece başını kaldırıp bana baktı, bu yerin o korkunç atmosferinin beni salaklaştırdığını fark ettim. Anladığı emirler vardı ama *hangisi* bunlardan biri değildi. Elbisenin parçasını yeniden onun burnuna tuttum. "Bul Radar, bul!"

Bu sefer burnunu yere eğdi. O siyah şeylerden biri onun üzerine atıldı, Radar geri çekildi ama sonra burnunu yeniden yere koydu; iyi köpeğim benim, cesur köpeğim. Tünellerden birine doğru gitti, aynı yoldan geri döndü ve hemen sağındaki diğerine gitti. Sonra bana bakıp havladı.

Leah tereddüt etmedi. Tünele doğru koşturdu. Peşinden gittim. Bu geçitteki yeşil zemin daha da dik bir eğimle aşağı iniyordu. Birazcık bile daha dik olsa ayağımız kayabilirdi. Leah daha da hızlandı. Seriydi, bense sadece birinci kalede oynamasına izin verilen andavaldım.

"Leah, bekle!"

Ama beklemedi. Eğimli zeminde mümkün olduğunca hızlı koştum. Yere daha yakın, iki değil de dört bacağı olan Radar benden daha iyi gidiyordu. Mırıltı azalmaya başladı, sanki bir yerlerde bir el devasa bir hoparlörün sesini kısıyordu. Bu beni rahatlatmıştı. Duvarların yeşil parıltısı da soluyordu. Onun yerini, geçidin ağzına yaklaştıkça –nispeten– parlaklaşan daha hafif bir ışık aldı.

Orada gördüklerime, yaşadığım onca şeyin ardından bile, inanmak imkânsızdı. Aklım gözümün gördüklerine karşı çıkıyordu. Birçok geçidin açıldığı salon kocamandı ama yeraltındaki

bu alan ondan da büyüktü. Üstümde sarımsı yıldızların parıldadığı bir gece gökyüzü varken buraya nasıl bir oda diyebilirdim ki? Işık da işte buradan geliyordu.

Bu mümkün olamaz, diye düşündüm, sonra evet, olabileceğini fark ettim. Başka bir merdivenden inip başka bir dünyaya çıkmamış mıydım zaten? Empis dünyasına çıkmıştım. Şimdi de üçüncü bir dünyaya çıkıyordum.

Yine merdivenler çıktı karşımıza, sert bir kayadan yükselen devasa bir sütunun etrafını dolaşarak aşağı gidiyorlardı. Leah var gücüyle koşarak iniyordu bu merdivenleri. En altta, yüz elli metre kadar aşağıda Uçuşkıran'ın altın sırmalı mor perdeleri kapalı duran tahtırevanını görebiliyordum. Tahtırevanı taşıyan dört adam eğimli duvarın kenarına sinmiş, o yabancı yıldızlara bakıyorlardı. Uçuşkıran'ı bunca yol boyunca taşıyabildiklerine göre güçlü ve cesur adamlar olmalıydılar ama yanımda Radar'la durduğum yerden bakınca küçük ve korkmuş görünüyorlardı.

Taş zeminin ortasında yüksekliği rahat yüz metre olan kocaman bir kule vinç duruyordu. Memleketimde inşaat alanlarında gördüklerimden çok da farklı değildi ama bu ahşaptan yapılmış gibiydi ve tuhaftı ama darağacına benziyordu. Birleşen direkler ve aralarındaki destek kiriş tam bir üçgen oluşturmuştu. Yük kancası, Kara Kuyu'yu hayal ettiğimde gözümün önüne gelen kuyu kapakçığına değil, hastalıklı yeşil bir ışıkla parlayan devasa, menteşeli bir kapağa bağlıydı.

Hemen yakınında kaftan benzeri mor pelerinini giymiş, karmakarışık beyaz saçlarının arasında yamuk duran Gallien altın tacıyla Uçuşkıran duruyordu.

"Leah!" diye bağırdım. *"Bekle!"*

Beni duyduğuna dair bir tepki vermedi, Claudia kadar sağırdı sanki. Başka bir evrenden parlayan kâbus gibi yıldızların loş ışığı altında son merdiven sarmalından aşağı koştu. Ben de bir yandan Bay Bowditch'in silahını çıkararak onun peşinden koştum.

7

Tahtırevanı taşıyan adamlar Leah'nın karşısına çıkmak için merdivenleri tırmanmaya başladı. Leah bacaklarını açıp dövüş pozisyonunda durdu ve kılıcını çekti. Radar deli gibi havlıyordu, ya asla çıkamayacağımıza emin olduğum bu korkunç yerin verdiği dehşet yüzünden ya da adamların Leah'yı tehdit ettiğini anladığından. Belki ikisi birden. Uçuşkıran yukarı doğru baktı ve tacı başından düştü. Tacı yerden alırken mor pelerinin altından uzattığı şey bir kol değildi. Ne olduğunu göremedim (ya da görmek istemedim) ve o anda umurumda da değildi. Leah'nın yanına gitmeliydim ama onu Uçuşkıran'ın hamallarından zamanında kurtarmaya yetişemeyeceğimin farkındaydım. Çok yakındaydılar, ateş etmem için mesafe de çok fazlaydı ve Leah önümdeydi.

Leah kılıcın kabzasını karnına yasladı. En öndeki adamın bağırarak bir şey söylediğini duydum. Merdivenleri çıkarken kollarını sallıyordu, diğer üçü onun arkasındaydı. *Yo, yo!* dediğini duydum ama başka ne dedi anlamadım. Leah'nın ona saldırmasına gerek kalmadı, adam o panik haliyle yavaşlayamadan dosdoğru onun kılıcına koştu. Kılıç kabza kısmına kadar adamın karnına girdi ve kanlar fışkırtarak diğer taraftan çıktı. Adam merdivenin uçurum kısmına doğru sendeledi. Leah kılıcını çekip kurtarmayı denedi ama kılıç çıkmadı. O da basit ve kesin bir karar verdi: Kılıcı bırak ve yaşa ya da tutun ve adamla beraber aşağı düş. Bıraktı. Karnına kılıç giren adam Leah'nın onu şişlediği yerden otuz metre aşağı düştü ve taşınmasına yardım ettiği tahtırevanın biraz ilerisinde yere çakıldı. Ona altın, kadın, kırsal bölgede arsa ya da hepsi birden vadedilmiş olabilirdi. Eline geçense ölüm olmuştu.

Diğer üçü geldiler. Belki de köpeğime takılıp kendi ölümüme düşme ihtimalini hiçe sayarak daha hızlı koştum. Yine de zamanında yetişemeyeceğimi görüyordum. Leah'nın yanına önce onlar varacaktı ve artık kendini savunabileceği bir hançeri kalmıştı sadece. Hançerini çekip sırtını duvara yasladı, ölümüne dövüşmeye hazırdı.

Ama dövüş de olmadı ölüm de. Muhtemelen öldürdüğü adamın bile Leah'ya bulaşma niyeti yoktu, kılıç karnına girmeden hemen önce *yo*, *yo* diye bağırmıştı. Bu adamlara bu kadarı yetmişti. Tek istedikleri buradan defolup gitmekti. Ona bir kere bile bakmadan yanından geçip gittiler.

"*Geri dönün*!" diye bağırdı Elden. "*Geri dönün korkaklar*! *Kralınız emrediyor*!"

Hiç aldırmadılar, taş merdivenleri ikişerli üçerli çıkmaya devam ettiler. Radar'ı tasmasından tutup yanıma çektim. İlk iki tahtırevan hamalı yanımızdan geçti ama üçüncüsü Radar'a takıldı, Radar'a da bu kadarı yetmişti. Başını öne uzatıp dişlerini adamın bacağına geçirdi. Adam dengesini yeniden kazanabilmek için kollarını havada savurdu, sonra da boşluğa düştü, gittikçe uzaklaşan son çığlığı yere çarptığında kesiliverdi.

Yeniden aşağı inmeye başladım. Leah yerinden kıpırdamamıştı. Mor pelerini kıpırdanan o acayip siluete bakıyor, tepemizdeki o akıl almaz karanlık boşlukta parlayan yıldızların loş ışığında onun hatlarını çıkarmaya çalışıyordu. Tam ona ulaşmak üzereyken ışık parlaklaşmaya başladı. Ama yıldızların ışığı değildi bu. Mırıltı yeniden başladı ama artık daha derinden geliyordu, mmmmmmm değildi de daha çok *AAAAAAA* gibiydi; devasa ve bilinmez, leziz olacağını bildiği bir yemeğin kokusunu alan bir yaratığın çıkardığı sesti bu.

Yukarı baktım. Leah yukarı baktı. Radar yukarı baktı. Yıldızlarla dolu karanlık gökyüzünden süzülerek çıktığını gördüğümüz şey dehşet vericiydi ama asıl korkunç olan şuydu: Aynı zamanda çok güzeldi.

Zaman algım tamamen bozulmadıysa üstümüzde bir yerde hava hâlâ aydınlıktı. Bella ve Arabella, Empis'in bir parçası olduğu dünyanın diğer tarafında olmalıydı ama iki ay burada da görünüyordu, var olmaması gereken karanlık bir boşluğun içine yansıtılmış, bu cehennemi kendi solgun ve tekinsiz ışıklarıyla boyamışlardı.

Büyük olan küçüğe yaklaşıyordu ve bu sefer önünden ya da arkasından geçip gitmeyecekti. Yüce tanrılar bilir, kaç bin yıl sonra iki ay –bunlar ve gezegenin etrafında bir yerdeki gerçek olanlar– çarpışma rotasındaydı.

Sessiz bir çarpışmayla (demek ki gerçekten de bir yansımaydı gördüklerimiz) ve göz alıcı bir ışık patlamasıyla bir araya geldiler. Parçaları her yöne savrulup o karanlık gökyüzünü sardı, kırılıp dağılmış parlak çanak çömlek parçaları gibiydiler. O ruhsuz anırtı –AAAAAAAA– sesi daha da arttı. Sağır ediciydi. Vincin kirişi yükselmeye başladı, destek direkleriyle arasındaki üçgen daralıyordu. Makine sesi yoktu ama olsa bile duymazdım.

Dağılan ayların güçlü parıltısı yıldızları büsbütün yok etti ve aşağıdaki zemini ışıltıya boğdu. Kara Kuyu'nun üstünde, vincin kancasının çektiği kapak yükselmeye başladı. Mor pelerinli acayip yaratık da yukarı bakıyordu, Leah aşağı baktığında göz göze geldiler. Onunkiler yeşilimsi sarkık etin derinlerinden bakıyordu, Leah'nınkiler kocaman olmuştu ve maviydi.

Geçen onca yıla ve o kadar değişmesine rağmen Leah onu tanıdı. Hayal kırıklığı ve dehşeti aşikârdı. Onu tutmaya çalıştım ama silkinip elimden öyle bir kurtuldu ki az daha aşağı düşecekti. Ben şoktaydım, gördüklerim karşısında uyuşup kalmıştım: olmaması gereken bir gökyüzünde çarpışan iki ay. Parçalar yayılıyor ve ışıkları solmaya başlıyordu.

Kara Kuyu'nun kapağının kenarında hilal biçiminde bir karanlık belirdi ve hızla genişleyip kara bir sırıtışa dönüştü. O uzun, boğuk memnuniyet çığlığı iyice yükseldi. Uçuşkıran kuyuya doğru sendeledi. Mor pelerini birkaç farklı yönde kabardı. Bir an o korkunç yumuşak başı pelerinin ardında kaldı, sonra pelerin bir yana savrulup taş zemine düştü. Pelerinin altındaki adam ancak yarım bir adamdı, Elsa'nın yarım bir kadın olması gibi. Bacaklarının yerinde sağa sola sallanarak hızla ilerlemesini sağlayan yumru yumru siyah dokunaçlar vardı. Sarkan karnından başka dokunaçlar çıkıyordu, kalkan kapağa doğru iğrenç

ereksiyonlar halinde dikilmişti hepsi. Kollarının yerini güçlü bir akıntıdaki yosunlar gibi dalgalanan yılan benzeri dehşetler almıştı, kuyudaki şey herneyse de Cthulhu olmadığını anladım o an. Nasıl ki Dora ayakkabıda yaşayan yaşlı kadınsa, Leah kaz kızsa, bu dünyanın Cthulhu'su da *Elden*'dı. Sakat ayak ve kambur sırtını çok daha kötü bir şeyle değiştokuş etmişti. Bu alışverişi adil buluyor muydu? İntikam ve krallığın yavaş yavaş yok edilmesi teraziyi dengelemiş miydi?

Leah merdivenlerin sonuna ulaştı. Üstümüzde Bella ve Arabella'nın parçaları hâlâ dağılıyordu.

"*Leah!*" diye bağırdım. "*Leah, Tanrı aşkına dur!*"

Perdeleri gevşekçe sarkan tahtırevanın yanından geçtikten hemen sonra durdu ama ona seslendiğim için değil. Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Tüm dikkati bir zamanlar abisi olan yumuşakça şeyin üstündeydi. Elden şimdi hevesle yükselen kapağa doğru eğilmişti, yüzünün gevşek eti hamur gibi sarkmıştı. Taç yine başından düştü. Boynundan, sırtından, kıçının çatalından o siyah dokunaçlardan çıktı. Gözlerimin önünde eski tanrıların lordu Cthulhu'ya dönüşüyordu, karanlık bir masal gerçeğe dönüşüyordu.

Ama asıl canavar aşağıdaydı. Yakında dışarı çıkacaktı.

Gogmagog.

8

Sonrasında olanları yürek parçalayan bir berraklıkla hatırlıyorum. Her şeyi durduğum yerden, terk edilmiş tahtırevanın belki on, on iki basamak yukarısından gördüm, rüyalarımda hâlâ görüyorum.

Radar havlıyordu ama Kara Kuyu'dan gelen o sürekli, insanı delirten uğultudan onu duyamıyordum bile. Leah hançerini kaldırdı, hiç duraksamadan ağzının kenarındaki beslenme yarasına

soktu. Sonra iki elini de kullanarak yara izi boyunca sağdan sola doğru çekti hançeri.

"*ELDEN*!" diye bağırdı. Yeniden açılan ağzından kan ince ince fışkırdı. Sesi boğuktu –hep karnından konuştuğu için diye tahmin ettim– ama boğazının derinlerinden yansıtmak zorunda kalmadan söylediği ilk kelime yine de lanet abisinin, uğultuda bile duyabileceği kadar yüksek sesliydi. Elden döndü. İlk defa onu gördü, gerçekten gördü.

"*ELDEN, HÂLÂ VAKİT VARKEN DUR*!"

Elden duraksadı, dokunaç ormanı –artık daha da çok, çok daha çoklardı– dalgalanıyordu. O sulanmış gözlerde sevgi gördüm mü? Pişmanlık? Hüzün, onu sevmeyenlerle beraber onu seven tek kişiyi de lanetlediği için utanç? Yoksa çok kısa süren krallığının ardından (son yaklaştığında hepimize kısa sürmüş gibi gelmez mi) elinden kayıp gideni koruma ihtiyacı mı?

Bilmiyordum. Son basamakları da koşarak indim, tahtırevanı geçtim. Aklımda bir plan yoktu, aşağıdaki o şey çıkmadan önce Leah'yı oradan uzaklaştırmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Bay Bowditch'in kulübesine kaçan hamamböceğini ve Bay Bowditch'in onu nasıl vurduğunu hatırladım, bu da aklıma –sonunda– hâlâ bir silahım olduğunu getirdi.

Leah yarattıkları tehlikenin farkında değilmiş gibi o dokunaç furyasına doğru yürüdü. Dokunaçlardan biri yanağını okşadı. Elden hâlâ ona bakıyordu ve ağlıyor muydu?

"Geri dön," dedi Elden çatlak bir sesle. "Hâlâ fırsat varken geri dön. Ben durduramam..."

Dokunaçlardan biri Leah'nın kan lekeli boynuna sarıldı. Neyi durduramadığı belliydi: Aşağıdaki şeyin ele geçirdiği o parçayı durduramıyordu. Sarayın kütüphanesinde okuduğu tüm o kitaplar... hiçbirinde tüm kültürlerin en temel hikâyesi, şeytanla anlaşma yaparsan şeytanın eline geçersin diyen bir hikâye yok muydu?

Elden anlaşmasını ilk yaptığı zamanlarda kolunun bir parçası olabilecek dokunacı tutup Leah'nın boğazından çektim. Doku-

naç sertti ve sümüksü bir maddeyle kaplıydı. Artık Leah'yı boğmayan bu dokunacın elimden kayıp gitmesine izin verdim. Başka bir tanesi bileğime sarıldı, bir ikincisi bacağıma. Beni Elden'a doğru çekmeye başladılar. Ve açılan kuyuya doğru.

Onu vurmak için Bay Bowditch'in silahını kaldırdım. Ben ateş edemeden bir dokunaç namluya sarıldı ve silahı elimden çekip aldı, silah terk edilmiş tahtırevana doğru sert taş zeminde dönerek uzaklaştı. Radar şimdi Elden'la kuyunun arasında duruyordu, bütün siniri kalkmıştı, öyle bir havlıyordu ki çenesinden köpükler saçıyordu. Onu ısırmak için atıldı. Bir dokunaç –Elden'ın sol bacağının bir parçası– kırbaç gibi savruldu ve onu yere serdi. Beni öne doğru çekiyordu. Canavar, kardeşi için ağlıyor olabilirdi ama aynı zamanda, gerçek ya da hayali, korkunç bir zaferin beklentisiyle sırıtıyordu. İki küçük dokunaç daha havanın tadına bakmak için sırıtışından çıkıverdi. Vinç kuyunun kapağını çekiyordu hâlâ ama aynı zamanda başka bir şey –aşağıdan bir şey– kapağı yukarı itiyor, boşluğu genişletiyordu.

Aşağıda başka bir dünya var, diye düşündüm. *Asla görmek istemediğim kara bir dünya.*

"Hepiniz bu işin parçasıydınız!" diye haykırdı pelte gibi, yeşil suratlı yaratık Leah'ya. *"Hepiniz bu işin parçasıydınız, yoksa sen de benimle gelirdin! Kraliçem olurdun!"*

Uçuşkıran daha çok dokunacıyla Leah'yı yakaladı –bacaklarından, belinden, yine boynundan– ve kendine doğru sürükledi. Bir şey kuyudan çıkıyordu, benek benek uzun beyaz dikenlerle kaplı, yağlı siyah bir şey. Islak bir şapırtıyla yere düştü. Bu bir kanattı.

"Ben KRALİÇEYİM ZATEN!" diye bağırdı Leah. *"Sen benim abim değilsin! O iyi biriydi! Sen bir katilsin, numaracısın! Sahtekârsın!"*

Üzerinden hâlâ kendi kanının damladığı hançeri abisinin gözüne sapladı. Dokunaçlar onu bıraktı. Elden geri geri sendeledi. Kanat yükseldi ve yüzüme mide bulandıran bir hava üfleyerek bir kere çırpındı. Elden'ın etrafına sarıldı. Dikenler onu delip geç-

ti. Kuyunun ağzına sürüklendi. Elden son bir çığlık attı ve o şey kancalı dikenlerini göğsüne saplayıp onu içeri çekti.

Ama kuklasını ele geçirmek onu tatmin etmeye yetmemişti. Kuyudan pelte halinde tuhaf bir et kabarcığı çıktı. Kocaman altın rengi gözleri olmasa yüz sayılmayacak bir şeyden bize baktı. Bir sürtme, kazıma sesi duyuldu, sonra dikenlerle kaplı ikinci bir kanat çıkıverdi. Etrafı keşfeder gibi çırpındı ve ikinci bir çürümüş hava dalgası yüzüme vurdu.

"Geri dön!" diye bağırdı Leah. Parçalanıp özgür kalmış ağzından kanlar fışkırıyordu. Kan damlaları kuyudan çıkan şeye sıçrayıp cızırdadı. *"Empis kraliçesi olarak sana emrediyorum!"*

O şey çıkmaya devam etti, şimdi iki dikenli kanadını da çırpıyordu. Kanatlarından iğrenç kokulu bir sıvı ip gibi fışkırıyordu. Parçalanan ayların ışığı solmaya devam ettiğinden kuyudan çıkan ve yan tarafları körüklü gibi yükselip alçalan, kambur, çarpık şeyi güçlükle görüyordum. Elden'ın başı onun o tuhaf etine karışıp kayboluyordu. Ölü yüzüne yapışıp kalan o son dehşet ifadesiyle bataklığa gömülen bir adamın yüzü gibi bize bakıyordu.

Radar'ın havlamaları artık daha çok çığlık gibiydi.

Sanırım bu şey bir çeşit ejderha olabilirdi ama masal kitaplarında gördüğümüz cinsten değil. Benim dünyamın ötesindendi. Leah'nınkinin de. Kara Kuyu tüm insan kavrayışının ötesinde başka bir evrene açılıyordu. Ve Leah'nın emri onu durdurmamıştı.

Dışarı çıktı.

Dışarı çıktı.

Aylar öpüşmüştü ve o yakında özgür kalacaktı.

9

Leah bir kez daha emretmedi. Bir işe yaramadığına kanaat getirmiş olmalıydı. Sadece o şey kuyudan çıkıp gittikçe büyürken başını geriye yatırıp onu izledi. Artık bir tek Radar kalmıştı,

durmadan havlıyordu ama –mucizevi, kahramanca– bir şekilde yerinden kıpırdamamıştı.

Öleceğimi ve bunun benim için merhametli bir yol olacağını fark ettim birden. Tabii ben –Leah ve Radar– o şeyin tuhaf varlığının içine çekildiğimizde hayatın korkunç, cehennem gibi bir uğultu (*AAAAAAAA*) içinde devam etmeyeceğini varsayarsak.

Böyle anlarda insanın hayatının gözlerinin önünden geçtiğini okumuştum. Benim gözlerimin önünden geçense sayfaları hızla çevrilen bir kitaptaki resimler gibi, Empis'te karşılaştığım tüm masallar oldu, ayakkabıcı kadından kaz kıza, Üç Küçük Sürgün'ün evinden, güzel küçük kız kardeşlerini (ya da sakat küçük kardeşlerini) asla baloya götürmeyen kötü ablalara.

O şey büyüyor büyüyordu. Dikenli kanatlarını çırpıyordu. Elden'ın yüzü onun bilinmez organlarında kaybolup gitmişti.

Sonra aklıma başka bir masal geldi.

Bir varmış bir yokmuş, Christopher Polley adında Bay Bowditch'in altınlarını çalmaya gelen ufak tefek, zalim bir adam varmış.

Bir varmış bir yokmuş, Peterkin adında, bir hançerle Snab'e işkence eden ufak tefek, zalim bir adam varmış.

Bir varmış bir yokmuş, anneme Çınar Sokak Köprüsü'nde bir tesisatçı kamyoneti çarpmış, onu köprünün ayaklarından birine sürüp öldürmüş. Annemin çoğu parçası köprüde kalmış ama başı ve omuzları Rumple Nehri'ne düşmüş.

Hep Rumpelstiltskin. En başından beri. Orijinal masal diyebiliriz yani. Peki kraliçenin kızı o belalı elften nasıl kurtulmuştu?

"ADINI BİLİYORUM!" diye bağırdım. Bu ses benim sesim değildi, aynı bu hikâyedeki birçok düşünce ve sezginin Empis'e gelen o on yedi yaşındaki çocuğa ait olmaması gibi. Bu bir prensin sesiydi. Bu dünyadan da değildi, benimkinden de değildi. En başında Empis'e "Diğer" demiştim ama diğer olan bendim. Hâlâ Charlie Reade'dim tabii ki ama aynı zamanda başka biriydim ve buraya tam da bu an için gönderildiğim –saatimin yıllar önce,

annem bir tavuk kanadı kemirerek o köprüden yürüdüğünde kurulup ayarlandığı– fikrinden şüphe etmem imkânsızdı. Daha sonraları, yeraltındayken olduğum kişi kaybolmaya başladığında bundan şüphe *edecektim* ama o an? Hiç şüphem yoktu.

"ADINI BİLİYORUM GOGMAGOG VE SANA İNİNE DÖNMENİ EMREDİYORUM!"

O şey çığlık attı. Taş zemin sallandı ve üzerinde çatlaklar oluştu. Çok üzerimizde mezarlar bir kez daha ölülerini serbest bırakıyordu ve Kral Kelebekleri Sahası'nda zikzaklar halinde büyük yarıklar açılıyordu. O devasa kanatlarını çırptı, asit gibi yakan pis kokulu sıvısını saçtı. Ama ne oldu biliyor musunuz? O çığlık *hoşuma gitti* çünkü ben karanlık bir prenstim ve bu bir acı çığlığıydı.

"GOGMAGOG, GOGMAGOG, SENİN ADIN GOGMAGOG!"

Adını söylediğim her seferinde çığlık attı. O çığlıklar bu dünyadaydı ama aynı zamanda o mırıltı gibi kafamın içindeydi, kafatasımı patlatacak gibiydi. Kanatlarını deli gibi çırptı. O koca gözler bana dik dik baktı.

"İNİNE DÖN GOGMAGOG! DAHA SONRA GERİ GELEBİLİRSİN GOGMAGOG, ON YIL, BİN YIL SONRA, GOGMAGOG AMA BUGÜN OLMAZ GOGMAGOG!" Kollarımı iki yana açtım. *"BENİ DE ALIRSAN GOGMAGOG, ÖLMEDEN ÖNCE KARNINI ADINI BAĞIRARAK PATLATIRIM GOGMAGOG!"*

Kanatlarını o iğrenç, dik dik bakan gözlerinin üstüne katlayarak geri çekildi. Deliğine inerken midemi kaldıran ıslak bir şılup sesi çıkardı. Ne bok yapıp da o kocaman vincin kapağı indirmesini sağlayabileceğimizi düşündüm ama Leah bu işi halletti. Sesi boğuk ve çatlaktı... ama parçalanmış ağzının kenarlarında dudak oluşmuyor muydu sanki? Emin değilim ama boğazımdan aşağı o kadar çok hayal ürünü şey sokuşturulmuştu ki bunu da memnuniyetle yuttum.

"Gallienlerden Leah adına kapan."

Kapak yavaş yavaş –istediğimden çok daha yavaş–aşağı inmeye başladı. Kablonun gerilimi gittikçe azaldı ve sonunda çengel boşa çıktı. Rahat bir nefes aldım.

Leah kollarıma atıldı, tüm varlığıyla bana sarıldı. Yeni açılan ağzından boynuma akan kan ılıktı. Bir şey de bana arkadan çarptı. Bu Radar'dı, arka patileri yerdeydi, ön patilerini kıçıma dayamıştı, kuyruğunu deli gibi sallıyordu.

"Nereden bildin?" diye sordu Leah çatlak bir sesle.

"Annemin anlattığı bir hikâyeden," dedim. Bir bakıma doğruydu bu. O zaman ölerek şimdi anlatmıştı bana. "Gitmemiz gerek Leah yoksa yolumuzu karanlıkta bulmaya çalışmamız gerekecek. Ayrıca konuşmayı bırakman lazım. Ne kadar canının yandığını görebiliyorum."

"Evet ama acısı harika."

Leah tahtırevanı gösterdi. "Yanlarında en azından bir tane fener getirmişlerdir. Kibritler hâlâ sende mi?"

Şaşırtıcıydı ama bendeydi. El ele terk edilen tahtırevana yürüdük, Radar da aramızdaydı. Leah yürürken bir kere eğildi ama fark etmedim bile. Parçalanan ayların ışığı tamamen solmadan yolumuzu aydınlatacak bir şeyler bulmaya odaklanmıştım.

Tahtırevanın perdelerinden birini kenara çektim ve karşı köşeye sinmiş, Elden'ın grubunun tamamen unuttuğum bir üyesinin durduğunu gördüm. *Uçuşkıran*, demişti Percival. *Dört kişi daha. Bir de sürtük.*

Petra'nın saçları onları bağladığı inci dizili iplerden kurtulmuştu. Beyaz makyajı çatlayıp akmıştı. Bana yüzünde dehşet ve nefretle baktı. "Her şeyi mahvettin lanet olasıca piç!"

Piç demesi beni gülümsetti. "Yo, yo, tatlım. Boş laflar canımı yakmaz."

Tahtırevanın ön tarafındaki küçük pirinç bir kancada tam da umduğum şey asılıydı: o torpido biçimindeki lambalardan biri.

"Ben onun eşiydim, anlıyor musun? Seçtiği kişiydim ben! Kolu olacak o iğrenç yılanlarla bana dokunmasına izin verdim!

Salyasını yaladım! Çok ömrü kalmamıştı, bir aptal bile görebilirdi bunu, ben hüküm sürecektim!"

Benim naçizane fikrimce cevap vermeye değmeyecek bir konuşmaydı bu.

"*Empis'in kraliçesi olacaktım!*"

Lambaya uzandım. Dudakları sıyrılıp açıldı ve Hana'nınkiler gibi sivriltilmiş dişleri çıktı ortaya. Belki de bu, Uçuşkıran'ın cehennem sarayında moda olan bir şeydi. Öne atılıp o sivri dişlerini koluma gömdü. Acı çok ani ve dayanılmazdı. Kenetlediği dudaklarının arasından kan sızdı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kolumu çekmeye çalıştım. Etim yırtıldı ama dişleri kenetli kaldı.

"Petra," dedi Leah. Sesi boğuk bir hırıltıya dönüşmüştü artık. "Al bunu, leş acuze."

Bay Bowditch'in .45'liğinin gürlemesi, Leah'nın yolda durup yerden onu almıştı, sağır ediciydi. Petra'nın sağ gözünün hemen üstünde topaklanmış beyaz makyajda bir delik açıldı. Başı arkaya düştü ve tahtırevanda yere düşmeden önce görmeden de yaşayabileceğim bir şey gördüm: O sivriltilmiş dişlerinden sarkan, kolumdan aldığı kapı tokmağı boyutlarında bir lokma.

Leah hiç durmadı. Tahtırevanın sarkan yan perdelerinden birini yerinden söküp altından uzun bir parça kopardı ve yaraya sardı. Artık etraf neredeyse tamamen kararmıştı. Sağlam kolumla lambayı almak için karanlığın içine uzandım (Petra'nın canlanıp bu kolumu da ısıracağı fikri gülünç ama çok güçlüydü). Az daha lambayı düşürüyordum. Prens olsam da olmasam da şoktan titriyordum. Kolum sanki Petra sadece ısırmamış da yaraya benzin döküp yakmış gibi acıyordu.

"Sen yak," dedim. "Kibritler tabancanın kılıfında."

Kalçamda aranan parmaklarını hissettim, sonra da tahtırevanın yan tarafına sürtülen kibritlerin sesini duydum. Fenerin cam bacasını geriye doğru eğdim. Leah fitili biraz daha çıkarmak için yan taraftaki küçük düğmeyi çevirdi ve fitili yaktı. Sonra da feneri benden aldı ki bu çok iyi oldu. Ben düşürebilirdim.

Sarmal merdivenlere yöneldim (bunlardan ömrümde bir daha hiç görmesem çok memnun olurdum) ama o beni tutup geri çekti. Fısıldarken parçalanmış ağzının kulağıma yaklaştığını hissettim.

"O benim büyük büyük halamdı."

Senin büyük bir şeyin olmak için çok gençti, diye düşündüm. Sonra bir seyahate çıkıp kendi oğlu olarak dönen Bay Bowditch'i hatırladım.

"Haydi buradan çıkalım ve bir daha asla geri dönmeyelim," dedim.

10

O çukurdan çok yavaş çıktık. Her elli basamakta bir durup dinlenmem gerekiyordu. Kolum kalbimin her atışıyla sızlıyordu ve Leah'nın uydurduğu bandajın kandan sırılsıklam olduğunu hissedebiliyordum. Ağzında etimden bir parçayla ölüp geriye doğru savrulan Petra geliyordu sürekli gözümün önüne.

Merdivenlerin tepesine çıktığımızda oturmam gerekti. Artık kolumla beraber başım da zonkluyordu. Bir yerlerde tehlikeli, hatta ölümcül bir enfeksiyon yaratma konusunda sözde sağlıklı bir insanın ısırığından daha kötü tek şeyin, kuduz bir hayvanın ısırığı olduğunu okuduğumu hatırladım... Elden'la bunca yıldır ilişki içindeki (gerçek bir cinsel ilişki fikri ödümü koparıyordu) Petra'nın ne kadar sağlıklı olduğunu nereden bilecektim? Zehrinin kolumdan omzuma çıktığını, oradan da kalbime yayıldığını hissedebiliyorum gibi geliyordu. Kendime saçmaladığımı söylemek de pek bir işe yaramadı.

Leah burnunu endişe içinde yüzümün yan tarafına sürten Radar'la beraber biraz oturmama müsaade etti, sonra fenerin haznesini gösterdi. Neredeyse boşalmıştı, duvarlardaki parıltıysa Elden'ın ölümü ve Gogmagog'un geri çekilmesiyle kaybolmuştu.

Ne demeye çalıştığı açıktı: Karanlıkta tökezleyerek yolumuzu bulmaya çalışmak istemiyorsak harekete geçmemiz gerekiyordu.

Etrafı on iki geçitle çevrili büyük salona giden dik yolun yarısındayken fener tükendi ve söndü. Leah iç çekti, sonra sağlam elimi tuttu. Yavaş yavaş yürüyorduk. Karanlık pek hoş değildi ama mırıltı ve fısıldayan sesler gittiğinden o kadar kötü de değildi. Kolumdaki acı çok kötüydü. Isırılan yerde kan pıhtılaşmamıştı, ılık kanın avucumdan ve parmaklarımın arasından aktığını hissedebiliyordum. Radar elimi koklayıp sızlandı. Zehirli bıçağın attığı kesikten ölen Iota'yı düşündüm. Petra'nın sivri dişlerinin arasından sarkan etim gibi bunu da düşünmek istemiyordum ama kendime engel olamıyordum.

Leah durup eliyle ileriyi işaret etti. Onun işaret ettiğini görebildiğimi çünkü geçidin yine bir ışıkla aydınlandığını fark ettim. O tuhaf yarı cam, yarı taş duvarlardan gelen hastalıklı yeşil ışık değildi bu ama, bir güçlenip bir zayıflayan sıcak, sarı bir parıltıydı. Işık güçlenirken Radar ona doğru koştu, çatlayacak gibi havlıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım. Bu baş ağrımı daha da fena yaptı. "Dur kızım!"

Bana aldırmadı, hem bunlar ardımızda bıraktığımız (yeterince değil tabii, oradan asla yeterince uzakta olmayacağız) karanlık evrendekiler gibi dehşetli havlamalar değildi. Bunlar heyecanlı havlamalardı. Gittikçe artan parıltının içinden bir şey bize doğru geliyordu. Bize doğru *zıplıyordu*.

Radar kuyruğunu ve kıçını sallayarak yere yattı, Snab onun sırtına atladı. Peşinde de bir ateş böceği sürüsü vardı.

"Küçük şeylerin efendisi," dedim. "İnanamıyorum!"

Ateşböcekleri –en az bin tanelerdi– köpeğimin ve sırtındaki büyük kırmızı çekirgenin üstünde göz kamaştıran bir bulut oluşturdular, o ikisi yere yakın, yanıp sönen ışıkların altında çok

güzel görünüyordu. Radar, sanırım sürücüsünün insan kulaklarına uygun olmayan bir emriyle yerinden kalktı. Dik yolu tırmanmaya başladı. Ateşböcekleri de onların üstünde dönüp durarak o tarafa gitti.

Leah elimi sıktı. Ateşböceklerinin peşinden gittik.

11

Eris on iki geçide açılan katedral boyutlarındaki salonda bekliyordu. Snab bize bir tabur ateşböceği getirmişti ama Eris zifiri karanlıkta kalmasın diye orada da küçük bir ekip bırakmıştı. Odaya çıktığımızda Eris yanıma koşup bana sarıldı. Acıyla kaskatı kesilince geri çekilip sırılsıklam olmuş, üzerinden kan damlayan eğreti bandajıma baktı.

"Yüce tanrılar, sana ne oldu?" Sonra Leah'ya baktı ve nefesi kesildi. "Ah, leydim!"

"Anlatamayacak kadar çok şey var," dedim, yaşananların her zaman anlatamayacak kadar çok olacağını düşünerek. "Neden buradasın? Neden geri geldin?"

"Snab getirdi beni. Ve ışık getirdi. Gördüğün gibi. Tıbbi müdahale gerekiyor, ikinize de, Freed çok hasta ama."

O zaman Claudia ilgilenecek, diye düşündüm. *Claudia ne yapılacağını bilir. Yapılabilecek bir şey varsa tabii.*

"Buradan çıkmamız gerek," dedim. "Yeraltında olmaktan bıktım."

Radar'ın sırtındaki kırmızı çekirgeye baktım. O da bana baktı, o küçük kara gözleri ona tuhaf bir biçimde kutsal bir hava veriyordu. "Rica ederim yolu gösterin Snab Efendi."

Gösterdi.

12

Sonunda dışarı çıktığımızda kıyafetlerin konduğu odaya doluşmuş birkaç kişiyle karşılaştık. Ateşböcekleri ışıktan bir bayrak gibi onların üzerinden akıp geçti. Jaya oradaydı, Percival da, Derin Maleen'de hapis kaldığım dönemden başka birkaç kişi daha ama kimler hatırlamıyorum. O noktada artık bayağı sersemlemiştim ve başımın ağrısı öyle kötüydü ki somutlaşıp gözlerimin yedi sekiz santim üstünde nabız gibi atan beyaz bir acı topuna dönüşmüştü. Net olarak hatırladığım iki şey var sadece, Snab artık Radar'ın sırtında değildi ve Percival daha iyi görünüyordu. Hemen önümde duran beyaz acı topu ve parçalanan kolumdaki kemiğe inen zonklama düşünülürse nasıl daha iyi göründüğünü söylemek imkânsızdı ama daha iyi görünüyordu. Bundan emindim. Bizi karşılayanlar prensesi görünce diz çöktüler ve ellerini eğdikleri başlarına götürdüler.

"Kalkın," dedi çatlak bir sesle. Sesi neredeyse gitmişti, ama çok konuştuğu için böyle olduğunu, sesinin zamanla normale döneceğini düşündüm. Ses tellerinin kalıcı olarak koptuğu fikri aklımdan bile geçiremeyeceğim kadar korkunçtu.

Kalktılar. Bir yanımda Leah, diğer tarafımda Eris'ten destek alarak aşırı kalabalık odadan çıktım. İlk merdivenlere giden yolun çoğunu yürüyebildim, sonra bacaklarım boşaldı. Beni taşıdılar, belki Derin Maleen'den arkadaşlarım, belki griler, belki de ikisi birden. Hatırlayamıyorum. Karşılama salonundan taşındığımı ve orada en az otuz kırk gri yüzlü kadın ve adamın Kral Jan'in maiyetinden sadakatini Uçuşkıran'a sunmayı seçenler tarafından bırakılan pisliği temizlediğini hatırlıyorum. Temizlik yapanlardan biri Dora gibi geldi bana, saçına kırmızı bir kumaş sarmıştı ve ayağında o aşırı sarı bez ayakkabıları vardı. Elini ağzına götürüp bana yüzgeç değil de yeniden parmak gibi görünmeye başlayan parmaklarıyla bir öpücük gönderdi.

O burada değil, diye düşündüm. *Sen hezeyan içindesin Prens Charlie. Buradaysa bile parmakları yeniden oluşuyor olamaz. Bu tip şeyler ancak...* Ancak nerede olur? Eh... böyle hikâyelerde olur.

Bekleme salonu gibi bir yer olan bir sonraki odaya taşınırken ona bir kez daha bakmak için başımı uzattım, parlak başörtüsünü ve daha da parlak ayakkabıları gördüm ama onun Dora olduğundan emin olamadım. Sırtı bana dönüktü ve diz çökmüş, yerlerdeki pisliği ovalayarak temizliyordu.

Daha fazla odadan geçtik, uzun bir koridordan indik ama o noktada artık bilincimi kaybetmeye başlamıştım, beni kafamın patlayacak gibi olmadığı ve kolumun cayır cayır yanan bir kütük gibi gelmediği bir yere götürecekse memnuniyetle dalıp gidebilirdim. Ama direndim. Ölüyorsam –ki kesinlikle ölüyormuşum gibi geliyordu– bunu dışarda içime temiz hava çekerek yapmak istiyordum.

Parlak bir ışık vurdu üzerime. Baş ağrımı iyice kötüleştirdi ama yine de harikaydı çünkü bu Lilimar'ın altındaki yeraltı dünyasının hastalıklı ışığı değildi. Ateşböceklerinin çok daha sıcak parıltısı da değildi. Bu gün ışığıydı ve dahası da vardı.

Bu *güneş ışığıydı.*

Yarı oturur yarı yatar halde güneş ışığına taşındım. Bulutlar dağılıyordu, sarayın önündeki büyük meydanın üstündeki mavi gökyüzünü görebiliyordum. Azıcık bir mavilik de değildi, metrelerce uzanan bir maviydi. Hayır, *kilometrelerce.* Ve tanrım, ne ışıktı ama! Aşağı bakınca gölgemi gördüm. Onu görmek bana kendimi Peter Pan gibi hissettirdi, Kayıp Çocuklar'ın Prensi.

Sevinç çığlıkları koptu. Şehir kapısı açıktı ve meydan Empis'in gri halkıyla doluydu. Leah'yı görünce tüylerimi diken diken eden toplu bir hışırtıyla dizlerinin üstüne çöktüler.

Leah bana bakıyordu. Sanırım o bakış, *biraz yardım fena olmaz* diyordu.

"Beni indirin," dedim.

Beni taşıyanlar dediğimi yaptılar, ayakta durabiliyordum. Acıların hepsi hâlâ oradaydı ama şimdi başka bir şey daha vardı. Kendi sesim olmayan bir sesle Gogmagog'un adını bağırdığımda oradaydı bu şey ve şimdi de buradaydı. Kollarımı kaldırdım, sağlam olan sağ kolumu ve üzerinden hâlâ kan damlayan, Jaya'nın bir ara sardığı yeni bandajı kıpkırmızı boyayan sol kolumu. Dora'nın biblo gibi küçük evinin arkasındaki tepede yetişen gelincikler misali.

Aşağıdaki insanlar sessizdi, dizlerinin üstünde bekliyorlardı. O sırada içimde coştuğunu hissettiğim güce rağmen benim için diz çökmediklerini hatırladım. Burası benim dünyam değildi. Benim dünyam diğer dünyaydı ama burada yapmam gereken son bir iş vardı.

"Beni dinleyin Empis halkı! Uçuşkıran öldü!"

Takdir ve teşekkürlerle gürlediler.

"Kara Kuyu kapandı ve orada yaşayan yaratık içeri hapsedildi!"

Yine haykırışlarla karşılandı.

Artık o gücün, o diğerliğin, beni terk ettiğini ve beraberinde ödünç aldığım kuvveti de götürdüğünü hissedebiliyordum. Yakında yine bildiğin Charlie Reade olacaktım... Petra'nın ısırığı beni öldürmezse tabii.

"Leah'ya selam dur Empis halkı! Çok yaşa Gallienlerden Leah! ÇOK YAŞA KRALİÇE!"

Sanırım babamın da diyebileceği gibi konuşmayı bırakmam gereken harika bir son cümleydi bu ama asla kesin olarak bilemeyeceğim çünkü dizlerim tam da o anda boşaldı ve bilincimi kaybettim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ziyaretçiler. Beyazlar İçinde Kraliçe. Merhamet. Woody ve Claudia. Empis'ten Ayrılış.

1

Uzun bir zaman boyunca beyaz perdeleri uçuşan güzel bir odada kaldım. Perdelerin ardındaki camlar açıktı, içeriye sadece hafif bir esinti değil, dolu dolu temiz hava giriyordu. O odada üç hafta mı geçirdim? Dört hafta mı? Bilmiyorum çünkü Empis'te hafta hesabı yapmıyorlar. En azından bizim haftalarımız gibi de-

ğil. Güneş doğdu ve battı. Bazen geceleri o perdeler parçalanan ayların ışığıyla aydınlanıyordu. Bella ve Arabella'nın kalıntıları gökyüzünde bir çeşit kolye oluşturmuştu. O sıralar o kolyeyi hiç görmedim, sadece en kaliteli tülden yapılmış uçuşan perdelerin ardında dolaşan ışığını gördüm. Bazen hemşirelerimden biri (en iyisi Dora'ydı, Ayakkabıcı Kadın) akşam sisi müşkül halimi daha da kötü yaparsa diye perdelerin ardındaki camı kapatmak isterdi ama izin vermezdim çünkü hava çok tatlıydı. Prens olduğum ve sözüm yasa olduğu için karşı çıkmazlardı. Hiçbirine yeniden sıradan Charlie Reade'e dönüştüğümü söylemedim. İnanmazlardı zaten.

Uçuşan perdeli odada birçok kişi ziyaretime geldi. Bazıları ölülerdi.

Bir gün Iota geldi, onun ziyaretini gayet net hatırlıyorum. Bir dizinin üstüne çöküp avcunu alnına dayadı, sonra yatağımın yanındaki alçak sandalyeye yerleşti, gri hemşirelerim eski ilaç lapasını kazıyıp (acıtıyordu), yarayı temizleyip (daha da çok acıtıyordu) yeni ilaç lapası koyarken bu sandalyeye oturuyordu. Claudia'nın hazırladığı o yeşilimsi çamur ölümüne kokuyordu ama rahatlatıcıydı. Tabii onun yerine iki Advil alsam fena olmazdı. İki Percocet daha da iyi olurdu.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Eye.

"Sağ ol. Çok naziksin."

"Benim işimi gören eşekarısı zehri oldu," dedi Eye. "Bıçaktaymış. Bıçağı hatırlarsın, kapının arkasındaki adamı?"

Hatırlıyordum. Jeff, eski, bilindik bir Amerikalı ismi. Ya da Geoff, eski, bilindik bir İngiliz ismi. "Bence Petra, Elden öldüğünde ve diyarın kraliçesi olduğunda onu eşi olarak seçecekti."

"Muhtemelen grilerden birine emir verip bıçağı zehirle güzelce kaplanacak kadar uzun bir süre boyunca kovana sokturmuştur. Zavallı sokulup ölmüştür."

Bunun çok büyük bir ihtimalle doğru olduğunu düşündüm, hele de Empis'teki eşekarıları hamamböcekleri kadar büyükse.

"Ama o piçin umurumda olmuş mudur?" diye devam etti Iota. "Yo, yo, o yavşak umursamaz. Eşekarıları eskiden bu kadar tehlikeli değildi ama..." Omuz silkti.

"Uçuşkıran başa geçince her şey değişti. Kötüleşti."

"Kötüleşti, evet." O alçak sandalyede oturmuş dizleri kulaklarının yanında dururken bayağı komik görünüyordu. "Bizi kurtaracak birine ihtiyacımız vardı. Sen geldin. Hiç yoktan iyidir sanırım."

Sağlam elimi kaldırıp yüzükparmağımı ve serçeparmağımı kaldırdım, eski dostum Bertie'nin çektiği bir el hareketiydi bu.

Iota, "Petra'nın zehri o piçin bıçağına sürülen kadar kötü olmayabilir ama haline bakılırsa yeterince kötüymüş," dedi.

Tabii ki kötüydü. Elden yaratığının salyasını yalamıştı ve beni ısırdığında ondan kalanlar ağzındaydı. Bunu düşününce ürperdim.

"Savaş onunla," dedi ayağa kalkarken. "Savaş Prens Charlie."

Geldiğini görmemiştim ama gidişini gördüm. Uçuşan perdelerin arasından geçip kayboldu.

Gri hemşirelerden biri geldi, endişeli görünüyordu. Artık griye yakalananların yüzündeki ifadeleri ayırt etmek mümkündü, ağır şekil bozuklukları kalıcı olabilirdi ama hastalığın sürekli ilerleyişi –*lanet*– durdurulmuştu. Dahası yavaş ama istikrarlı bir gelişim de vardı. Çoğu gri yüze hafif bir renk geldiğini görebiliyordum, ellerini ve ayaklarını yüzgece çeviren o ağlar da çözünmeye başlamıştı. Hiçbirinin tamamen iyileşeceğini sanmıyordum ama. Claudia yeniden duymaya başlamıştı –azıcık– ama Woody hep kör kalacaktı bence.

Hemşire konuştuğumu duyduğunu ve yine hezeyanlara kapılmaya başladığımı düşündüğünü söyledi.

"Kendi kendime konuşuyordum," dedim, belki de öyle yapıyordum. Sonuçta Radar, biz konuşurken başını kaldırıp bakmamıştı bile.

Cla da bir uğradı. Avcunu alnına götürüp selam durmakla uğraşmadı, oturmadı da, sadece yatağın tepesinde dikildi. "Hile yaptın. Kuralına göre oynasan seni prens olsan da olmasan da yere sererdim."

"Ne bekliyordun?" diye sordum. "Benden kırk, kırk beş kilo daha ağırdın, hızlıydın da. Benim yerimde olsan aynını yapmaz mıydın?"

Güldü. "Doğru dedin, kabul, ama bence birilerinin ensesinde dövüş sopası kırdığın günler geride kaldı. İyileşecek misin?"

"Biliyorsam ne olayım."

Biraz daha güldü ve uçuşan perdelere doğru yürüdü. "Gözü pek çocuksun, orası kabul." Sonra kayboldu. Tabii öncesinde gerçekten odadaysa; *gözü pek çocuksun*, içtiği günlerde babamla beraber izlediğimiz bir TCM filmi repliğiydi. Filmin adını hatırlamıyorum, sadece Paul Newman'ın filmde oynadığını, Kızılderili rolünde olduğunu hatırlıyorum. Hikâyemdeki bazı şeyleri inanılması güç mü buluyorsunuz? Paul Newman'ı Kızılderili olarak hayal etmeyi deneyin. Gerçekliğin sınırlarını zorlamak budur işte.

O gece –ya da başka bir gece, emin değilim– hırlayan Radar'ın sesine uyandım ve yatağımın başında havalı kırmızı robdöşambırıyla oturan Kellin'i, bizzat Yüce Lord'un kendisini, gördüm.

"Kötüleşiyorsun Charlie," dedi. "Isırığın daha iyi göründüğünü söylüyorlar sana, belki öyle görünüyor ama enfeksiyon derinlere inmiş. Yakında onunla dolup taşacaksın. Kalbin şişip patlayacak ve ben seni bekliyor olacağım. Ben ve bir tabur gece askeri."

"Nefesini boşa yorma," dedim ama bu aptalcaydı. Nefes alamazdı, tutamazdı, veremezdi. Sıçanlar onu ele geçirmeden önce bile ölüydü o. "Defol buradan hain."

Gitti ama Radar hırlamaya devam etti. Onun bakışlarını takip edince sivriltilmiş dişleriyle gölgelerin arasından bana sırıtan Petra'yı gördüm.

Dora genelde bitişik yan odada uyuyordu, çığlığımı duyunca parantez bacaklarıyla koşarak hemen yanıma geldi. Gaz lambasını kaldırmadı, o torpido şeklindeki fenerlerden vardı elinde. İyi olup olmadığımı, kalp atışımın düzenli olup olmadığını sordu çünkü tüm hemşirelere kalp ritmimdeki değişikliklere dikkat etmeleri söylenmişti. İyi olduğumu söyledim ama o yine de nabzımı ölçtü ve son sürülen ilaç lapasını kontrol etti.

"Hayaletler gelmiş olabilir mi?"

Köşeyi işaret ettim.

Dora olağanüstü bez ayakkabılarıyla pıtır pıtır oraya gitti ve feneri kaldırdı. Kimse yoktu ama aslında bana göstermesine gerek yoktu çünkü Radar tekrar uykuya dalmıştı. Dora eğilip yamuk ağzının elverdiğince beni yanağımdan öptü. "So'un yok, he şey yolunda. Uyu Charlie. Uyu ve iyileş."

2

Yaşayanlar da ziyaretime geldi. Cammit ve Quilly, sonra oralar onunmuş gibi kasılarak içeri giren Stooks. Yarık yanağını on iki siyah dikişle dikmişlerdi, aklıma babamla TCM'de izlediğimiz Frankenstein filmini getirdi.

"Çok fena bir yara izi bırakacak," dedi dikişleri ovalayarak. "Bir daha asla güzel olamayacağım."

"Stooks sen hiçbir zaman güzel olmadın ki."

Claudia sık sık geliyordu, derken bir gün –evet, herhalde hayatta kalacağım dediğim zamanlarda– Doktor Freed de onunla beraber geldi. Hemşirelerden biri onu bir zamanlar krala falan ait olan, teker telleri saf altından gibi görünen bir tekerlekli sandalyede iterek getirdi. Eski düşmanım Christopher Polley görse hasetten altına sıçardı.

Freed'in ezilen ve enfeksiyon kapan bacağı kesilmişti, belli ki çok acı çekiyordu ama hayatta kalacak gibiydi. Onu gördüğüme

sevinmiştim. Claudia nazikçe ilaç lapamı kazıdı ve yarayı yıkadı. Sonra başları neredeyse birbirine değene dek yaranın üstüne eğildiler.

"İyileşiyor," diye duyurdu Freed. "Sence de öyle değil mi?"

"EVET!" diye bağırdı Claudia. Gerçekten yeniden duymaya başlamıştı –en azından birazcık– ama sanırım ömrünün sonuna dek o detone böğürtüyle konuşacaktı. "PEMBE ET! LAPADAKİ KOCAKARI OTU DIŞINDA KÖTÜ KOKU YOK!"

"Belki enfeksiyon vardır hâlâ," dedim. "Belki derinlere inmiştir."

Claudia ve Freed şaşkın bakışlar attılar birbirilerine. Doktor gülemeyecek kadar acı çekiyordu ama Claudia onun yerine de güldü. "BÖYLE SALAK BİR FİKRE NEREDEN KAPILDIN?"

"İnmez, öyle mi?"

"Hastalıklar saklanabilir Prens Charlie," dedi Doktor Freed, "ama enfeksiyon gösterişçidir. Kokar ve kabarır." Claudia'ya döndü. "Etraftaki etten ne kadarını almak zorunda kaldınız?"

"DİRSEĞE KADAR, AŞAĞIDA DA NEREDEYSE BİLEĞİNE KADAR! LANET OLASI PİS BİR ISIRIK ALMIŞ, KASLARIN BİR DAHA ASLA OLUŞMAYACAK VE BİR BOŞLUK KALACAK. SPOR GÜNLERİN BİTTİ MUHTEMELEN SHARLIE."

"Ama burnunu iki elinle de karıştırabilirsin," dedi Freed, bu beni güldürdü. Gülmek çok iyi geldi. Kara Kuyu'dan döndüğümüzden beri bir sürü kâbus görmüştüm ama kahkaha nadirdi.

"Yatıp dinlenmelisin, sana şu ağrı kesici şeyden vermeliler," dedim doktora. "Çiğnenen şu küçük yapraklardan. Benden de kötü görünüyorsun."

"Toparlıyorum," dedi. "Charlie... sana hayatlarımızı borçluyuz."

Bu kısmen doğruydu ama tamamen doğru sayılmazdı. Snab'e de borçluydular mesela. Snabler nereye gidiyorsa oraya gitmişti şimdi ama zamanı gelince ortaya çıkabilirdi (böyle bir huyu vardı). Ama Percival başka bir meseleydi. Beni görmeye kendisi

gelmedi, ben de çağrılmasını istedim. Uçuşan perdelerin olduğu odaya utangaç bir tavırla girdi, üzerinde beyaz aşçı üniforması vardı, bere tipi bir şapkayı göğsüne bastırmıştı, bu Empislilerin aşçı şapkasıydı herhalde.

Yerlere kadar eğildi, selam verirken eli titredi. Ona sandalyeye oturmasını söyleyene ve içmesi için bir bardak soğuk çay ikram edene dek bana bakmaya çekindi. Yaptığı her şey için ona teşekkür ettim ve onu gördüğüme ne kadar sevindiğimi söyledim. Bu dilini çözdü, başta biraz, sonra çok. Bana başka kimsenin anlatmaya zahmet etmediği Lilimar haberlerini anlattı. Sanırım şehri bir işçi gözüyle gördüğü için.

Sokaklar temizleniyordu, çöpler ve molozlar toplanıyordu. Elden'ın çürümüş krallığını devirmek için şehre gelen yüzlerce kişi kendi kasaba ve çiftliklerine dönmüştü ama onların yerini yeni yüzlercesi almıştı, Sahil ve Deesk gibi yerlerdeki evlerine dönmeden önce Kraliçe Leah'ya karşı görevlerini yerine getirmeye gelmişlerdi. Okulda hakkında yazılar okuduğum iş bulma kurumu projeleri gibi gelmişti bana duyduklarım. Camlar siliniyor, bahçeler ekiliyordu, tesisat işinden anlayan akıllı biri çeşmeleri teker teker açmıştı. Artık huzur bulan ölüler yeniden gömülmüştü. Dükkânlardan bazıları yeniden açılmıştı. Dahası da olacaktı. Percival geveler gibi karmaşık seslerle konuşuyordu, bazen anlaması zor oluyordu ama sizi bundan esirgeyeceğim.

"Üç kulenin camı günden güne değişiyor Prens Charlie! O çirkin koyu yeşilden eski günlerdeki mavi rengine dönüyor! Zeki olanlar, eskiden işlerin nasıl yürüdüğünü hatırlayanlar, tramvay tellerini geri takıyor. Tramvayın yürümeye başlaması uzun zaman alır, lanet şeyler en iyi zamanlarında bile bozulup dururdu zaten ama yeniden çalışmaları güzel olacak."

"Nasıl çalıştıklarını anlamıyorum," dedim. "Sarayın alt katlarından birindeki tahminimce arkadaşım Bay Bowditch'in getirdiği o küçük jeneratör dışında elektrik yok ki."

Percival şaşkın görünüyordu. *Elektrik* ne anlamamıştı, tahminimce bunu Empis dilinde değil İngilizce söylemiştim.

"Güç," dedim. "Tramvaylar gücü nereden alıyor?"

"Ah!" Yumru yumru ama düzelmeye başlayan yüzü aydınlandı. "Eh, güç istasyonlardan geliyor tabii. Bu..."

Bu sefer de onun dediği kelimeyi *ben* anlamadım. Anlamadığımı görünce elini dalgalandırarak salladı.

"İstasyonlar nehrin üstünde Prens Charlie. Büyüklerse akarsuların. Denizlerin de, ah, Sahil'de kocaman bir istasyon var."

Sanırım bir çeşit hidroelektrik enerjiden bahsediyordu. Öyleyse de bu enerjiyi nasıl depoladıklarını asla öğrenemedim. Empis hakkında benim için gizem olarak kalan çok şey var. Zaten en başından nasıl –ve *nerede*– var olduğu sorusuyla karşılaştırınca enerji depolama üzerine sorularım çok önemsiz kalıyor. Hatta anlamsız.

3

Güneş doğdu ve battı. İnsanlar geldi ve gitti. Bazıları ölüydü, bazılarıysa hayatta. Görmeyi en çok istediğim kişi –benimle kuyuya giden kişi– gelmedi.

Derken bir gün çıkageldi. Kaz kız artık bir kraliçeydi.

Perdelerin arkasındaki balkonda oturmuş sarayın ana meydanına bakıyor, pek de hoş olmayan şeyleri anımsıyordum, o sırada beyaz perdeler odanın içine doğru değil de dışarı doğru uçuştular ve Leah perdelerin arasından göründü. Üzerinde ince (aşırı ince) beline ince altın bir zincir taktığı beyaz bir elbise vardı. Başında taç yoktu ama bir parmağına üstünde mücevherli bir kelebeğin olduğu bir yüzük takmıştı. Bunun krallığın mührü olduğunu ve altın bir tacı oradan oraya taşımak çok zor geldiğinde işe yaradığını düşündüm.

Ayağa kalkıp eğilerek selam verdim ama elimi alnıma koyamadan önce elimi tutup sıktı ve göğüslerinin arasına koydu. "Yo, yo, ne gerek var ya," dedi, işçi aksanını öyle güzel taklit etmişti ki güldüm. Sesi hâlâ kısıktı ama artık boğuk değildi. Çok güzel bir sesti gerçekten. Lanetten önce böyle çıktığını sanmıyordum ama güzeldi. "Bunun yerine bana sarıl, yaralı kolun mani olmazsa tabii."

Sarıldım. Sıkı sıkı sarıldım. Hafif bir parfüm kokusu vardı, hanımeli gibi bir şey. Ona sonsuza dek sarılabilirmişim gibi geldi.

"Gelmeyeceğini sandım," dedim. "Beni başından attığını düşündüm."

"Çok meşguldüm," dedi ama gözlerini benimkilerden kaçırdı. "Otur benimle canım. Sana bakmam gerek, konuşmamız gerek."

4

Bana bakan beş altı hemşire başka işlerle ilgilenmeye gönderilmişlerdi, Uçuşkıran'ın düşüşünden sonraki haftalarda işten bol şey yoktu ama Dora kaldı. Bize koca bir sürahi Empis çayı getirdi.

"Çok içiyorum," dedi Leah. "Artık konuşmak canımı yakmıyor... eh, çok az acıyor... ama boğazım hep kuru. Ağzım da gördüğün gibi."

Artık kapalı değildi ama yarası hâlâ kötüydü ve her zaman öyle kalacaktı. Dudakları koyu kırmızı kabuklarla çevrili iyileşen yaralardı. Beslenmek için kullandığı çirkin yara tamamen kaybolmuştu ama ağzı bir daha asla tam anlamıyla işlemeyecekti, aynı Woody'nin görüşünü geri kazanamayacağı ve Claudia'nın kulaklarının tamamen düzelmeyeceği gibi. Stooks'un, *bir daha asla güzel olmayacağım*, demesini düşündüm. Gallienlerden Kraliçe Leah da olmayacaktı ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü o çok güzeldi.

"Beni böyle görmeni istemedim," dedi. "İnsanların yanındayken, ki tüm gün insanlarlayım, bana... kapatmamak için kendimi tutmam gerekiyor. Aynaya baktığımda..." Elini kaldırdı. Ağzını kapatamadan tuttum elini ve sıkı sıkı kucağına bastırdım.

"Canını yakmasa memnuniyetle öperdim o dudakları."

Gülümsedi. Çarpık ama hoş bir gülümsemeydi bu. Belki de dudakları çarpık olduğundan. "Aşk öpücükleri için biraz gençsin."

Yine de seni seviyorum, diye düşündüm.

"Kaç yaşındasın?" Bu bir kraliçeye sorulmaması gereken münasebetsiz bir soruydu tabii ama ne çeşit bir sevgiyle yetinmek zorunda kalacağımı bilmem gerekiyordu.

"Senin iki katın. Belki daha çok."

Bay Bowditch'i düşündüm. "Güneş saatine çıkmadın ama değil mi? Yani yüz yaşında falan değilsin?"

Aynı anda hem bunu komik bulmuş hem de dehşete düşmüş gibiydi. "Asla. Kimse güneş saatine çıkmaz, çok tehlikeli. Kral Kelebekleri Sahası'nda oyunlar ve yarışmalar düzenlenirken –yeniden düzenlenecek ama önce halledilmesi gereken çok fazla onarım işi var– güneş saati kilitlenirdi, kımıldamazdı ve garantiye almak için korunurdu. O günlerde gelen binlerce kişiden biri olur da şeytana uyarsa diye. Çok eski. Elden bana bir keresinde saatin Lilimar kurulmadan, hatta kurulması düşünülmeden önce bile burada olduğunu söylemişti."

Bunu duymak beni tedirgin etti. Eğilip ayaklarımın arasına kıvrılan köpeğimi sevdim. "*Radar* saate çıktı. Gelmemin en büyük sebebi buydu, Radar ölüyordu. Claudia sana söylemiştir."

"Evet," dedi Leah ve o da eğilip Radar'ı sevdi. Radiş uykulu uykulu başını kaldırdı. "Ama köpeğin bir hayvan, her kadın ve erkeğin kalbine çöreklenen kötülükten muaf o. Abimi mahveden kötülükten. Sanırım bu kötülük senin dünyanda da var."

Buna karşı çıkamazdım.

"Kraliyetten kimse saatte bir kere bile dönmez Charlie. Saat zihni ve kalbi değiştirir. Yaptığı tek şey bu da değil."

"Arkadaşım Bay Bowditch çıktı saate, kötü biri değildi o. Hatta iyi biriydi."

Bu doğruydu ama durup düşününce *tam anlamıyla* doğru olmadığını fark ettim. Bay Bowditch'in öfkesini ve yalnızlığı seven doğasını aşmak zor olmuştu. Hayır, neredeyse imkânsız gibi gelmişti. Tanrı'ya (babamın AA grubunda *benim anlayışıma göre tanrı* derlerdi hep) söz vermesem vazgeçerdim. Düşüp bacağını kırmasa onu hiç tanımazdım zaten. Karısı yoktu, çocuğu yoktu, arkadaşı yoktu. Yalnızdı ve istifçiydi, kasasında bir kova altın saçma saklayan ve eski şeyleri seven bir adamdı: eski mobilyaları, dergileri, televizyonu, depodaki antika Studebaker arabası. O, kendisinin de dediği gibi, insanları savunmak yerine hediyeler getiren bir korkaktı. Zalimleşelim derseniz –ben demem ama siz derseniz– biraz Christopher Polley gibiydi. Yani Rumpelstiltskin gibi. Bu yapmak istediğim bir karşılaştırma değildi ama yapmadan da duramamıştım. Ben gelmeseydim ve o köpeğini sevmeseydi, Bay Bowditch yokuşun tepesindeki evinde hiç iz bırakmadan, hatırlanmadan ölüp giderdi. Koruyacak kimse olmadığı için de iki dünya arasındaki geçit kesinlikle keşfedilirdi. Bunu hiç düşünmemiş miydi?

Leah bana bakıyor, mühür yüzüğünü parmağında çevirip duruyor, o çarpık gülümsemesiyle hafifçe gülümsüyordu. "Kendi başına iyi miydi? Yoksa onu sen mi iyi yaptın Prens Charlie?"

"Bana öyle deme," dedim. Onun prensi olamayacaksam kimsenin prensi olmak istemiyordum. Böyle bir seçeneğim de yoktu zaten. Saçım yeniden koyulaşmaya başlamıştı ve gözlerim de kendi rengine dönüyordu.

Eliyle ağzını kapattı, sonra kendini zorlayıp tekrar kucağına indirdi. "Kendi başına iyi miydi Charlie? Yoksa sen ona yüce tanrıların bahşettiği bir lütuf muydun?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Empis'te geçirdiğim süre boyunca kendimi daha büyük ve bazen daha güçlü hissetmiştim ama şimdi yine zayıf ve kararsız hissediyordum. Bay Bowditch'i anıların yumuşatan filtresi olmadan görmek çok şaşırtıcıydı. Çınar Sokak 1 numaradaki o eski evin ben havalandırana dek nasıl koktuğunu hatırladım: ekşi ve tozlu. *Kapalı.*

Biraz da endişeyle, "*Sen* saate çıkmadın değil mi?" dedi.

"Hayır, sadece Radar'ı üstünden aldım. O da atladı zaten. Ama gücünü hissettim. Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Evet, tabii."

"Altın platform. Aşağı inmek için yukarı çıktık. O sarmal merdivenlerden aşağı indik."

Biraz gülümsedi, elinden bu kadarı geliyordu. "İndik. Riskliydi ama başardık."

"Duvarların arasındaki merdiven yeraltındaki o odaya kadar iniyor muydu?"

"Evet. Elden iki yol biliyordu. Merdivenler, bir de kıyafetlerin durduğu küçük oda. Başka yollar da olabilir ama varsa da bana hiç göstermedi."

"O zaman neden uzun yoldan gittik?" *Az daha aşağı düşecektik*, bu kısmı söylemedim.

"Çünkü Uçuşkıran'ın birkaç adımdan öteye yürüyemediği söyleniyordu. Bu yüzden duvarların arasındaki merdiven bizim için daha güvenliydi. Hem onun grubundan birileriyle karşılaşmak istemedim, gerçi sonuçta onlardan kaçamadık."

"Yüce Lord'un dairesinde durmasak... Iota hâlâ hayatta olabilirdi!"

"Biz yapılması gerekeni yaptık Charlie. Bu konuda haklıydın. Ben hatalıydım. Birçok konuda. Bunu bilmeni istiyorum, bilmeni istediğim bir şey daha var. Burnumdan aşağısında çirkinim..."

"Değilsin..."

Bir elini kaldırdı. "Şşş! Sen bana arkadaş gözüyle bakıyorsun ve seni bu yüzden seviyorum, her zaman seveceğim. Diğerleri öyle görmüyor ve görmeyecek. Ancak bir kraliçe olarak çok yaş-

lanmadan evlenmem gerek. Çirkin olayım ya da olmayayım beni kabul etmeye hazır birçok kişi olacaktır, en azından ışıklar kapalıyken, hem vâris doğurmak için öpücüklere gerek yok. Ama güneş saatine bir tur bile olsa binen erkekler kısır kalır. Kadınlar da. Güneş saati hayat verir ama aynı zamanda alır."

Bu neden hiç küçük Bowditch olmadığını açıklıyordu sanırım. "Ama Petra..."

"*Petra*!" diye güldü küçümsemeyle. "Petra'nın tek istediği abimin yarattığı bu yıkıntının kraliçesi olmaktı. O zaten kısırdı." İç çekip çayını içti, bardağını bitirdi ve bir bardak daha doldurdu. "Deliydi, zalimdi. Lilimar ve Empis onun eline kalsa güneş saatine tekrar tekrar çıkardı. Nasıl biri olduğunu kendi gözünle gördün."

Görmüştüm. Hissetmiştim de. Hâlâ hissediyordum, gerçi yaramdaki zehri bitmişti ve acının yerini Dora'nın yakında geçeceğine yemin ettiği bir kaşıntı almıştı.

"Daha önce ziyarete gelemememin bir nedeni de Elden, Charlie. Aklımdan hiç çıkmamana rağmen, sanırım hiç çıkmayacaksın da."

Az daha onun için çok genç olduğumdan *emin* olup olmadığını soracaktım ama sormadım. İlk olarak kralı olmayı bırak kraliçenin eşi olabilecek biri değildim. İkincisi hâlâ hayatta olduğumu duymaya can atan bir babam vardı. Dönmek için üçüncü bir nedenim daha vardı. Gogmagog'un dünyamıza karşı yarattığı tehlike bitmiş olabilirdi (en azından şimdilik) ama bizim dünyamızın Empis'e karşı yarattığı tehlike vardı bir de. Tabii bizim dünyamız Empis'in Illinois'deki bir kulübeden erişebileceği tarifsiz hazineleriyle beraber burada olduğunu öğrenirse.

"Abimi öldürdüğümde oradaydın. Onu bir zamanlar olduğu haliyle seviyordum, onu bir zamanlar olduğu gibi görmeye çalıştım ama sen beni onun dönüştüğü canavarı görmeye zorladın. Sana her bakışımda onu ve ne yaptığımı hatırlıyorum. Ödediğim bedeli hatırlıyorum. Bunu anlıyor musun?"

"Kötü bir şey değildi ki Leah. İyi bir şeydi. Krallığı kurtardın, hem de kendin kraliçe olmak için değil. Kurtarılması gerektiği için kurtardın."

"Bu doğru, beraber bu kadar şey atlatmışken birbirimize karşı mütevazı davranmaya gerek yok ama yine de anlamıyorsun. Ben *biliyordum*. Uçuşkıran'ın abim olduğunu biliyordum. Claudia bana yıllar önce söyledi, onu yalancılıkla suçladım. Senin yanındayken şimdi yaptığımı çok daha önceleri yapmam gerektiğini düşüneceğim hep. Beni alıkoyan bencilce bir duyguydu, onun anısına olan sevgimi sürdürme ihtiyacıydı. Krallık acılar içindeyken kazlarımı besledim, bahçemle ilgilendim ve kendime üzülüp durdum. Sen... üzgünüm Charlie ama seni gördüğümde utancımı görüyorum. Toprağım ve halkım etrafımda yavaşça ölürken dilsiz bir çiftçi kız olmayı seçtiğimi görüyorum. *Hem de en başından beri bilirken*."

Ağlıyordu. Ona uzandım. Başını iki yana sallayıp gözyaşlarını görmeme dayanamıyormuş gibi öteye çevirdi.

"Tam da geldiğin sırada Leah, yaptığım kötü bir şeyi düşünüyordum. Utanç verici bir şeyi. Sana anlatabilir miyim?"

"İstiyorsan anlat," dedi. Hâlâ bana bakmıyordu.

"Bir arkadaşım vardı. Bertie Bird. İyi bir arkadaşımdı ama *iyi* bir arkadaş değildi, bilirsin işte. Annem öldükten sonra zor günler geçirdim. Babam da öyle ama ben onun zor zamanlar geçirdiğini pek düşünmedim çünkü küçük bir çocuktum. Tek bildiğim ona ihtiyaç duyduğum ve onun benim yanımda olmadığıydı. Bunu anlarsın sanırım."

"Anladığımı biliyorsun," dedi Leah ve çayından biraz daha içti. Sürahiyi bitirmişti neredeyse, ki sürahi bayağı büyüktü.

"Kötü şeyler yaptık, Bertie'yle beraber. Ama benim düşündüğüm anı şu... okuldan eve dönerken kestirme olsun diye geçtiğimiz bir park vardı. Cavanaugh Parkı. Bir gün orada engelli bir adam gördük, güvercinleri besliyordu. Şort giymişti ve bacaklarında metal destekler vardı. Bertie ve ben onun salak göründüğünü düşündük. Robot Adam dedi Bertie ona."

"Bu ne anlama geli..."

"Boşver. Önemi yok. Bankta oturmuş güneşin tadını çıkaran sakatlanmış bir adamdı o. Bertie ve ben bakıştık, Bertie, 'Hadi koltuk değneklerini yürütelim,' dedi. Sanırım bahsettiğin *kötülük* bu. Kötücüllük. Birden adamın üstüne üşüşüp değnekleri aldık, adam geri getirin diye bağırdı ama götürmedik. Parkın ucuna kadar taşıdık değnekleri ve ördeklerin yüzdüğü gölete attık. Bertie birini attı, ben de diğerini. Bunu yaparken de durmadan güldük. Sakatlanan adamın koltuk değneklerini suya attık, evine nasıl gitmiştir hiç bilmiyorum. Değnekler etrafa su saçarak gölete düştü ve biz güldük."

Çayın geri kalanını koydum. Bardağın ancak yarısını doldurdu, ki bu iyi bir şeydi çünkü ellerim titriyordu ve gözlerim buğulanmıştı. Derin Maleen'de babam için ağladığımdan beri hiç ağlamamıştım.

"Bana bunu neden anlatıyorsun Charlie?"

Başlarken neden anlattığımı bilmiyordum –bunun kimseye anlatmayacağım bir hikâye olduğunu sanıyordum– ama artık anlamıştım. "Senin koltuk değneklerini çaldım. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey bunu yapmak zorunda olduğum."

"Ah, Charlie." Yüzüme dokundu. "Burada mutlu olamazsın zaten. Sen bu dünyadan değilsin, diğer dünyadansın, yakında geri dönmezsen iki dünyada da yaşayamaz hale geleceksin." Ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Yapacak çok şey var."

Onu kapıya kadar geçirdim. Sekizinci sınıfta İngilizce dersinde haikuları öğrenmiştik, o sırada aklıma bu haikulardan biri geldi. Bir parmağımla çok hafifçe kabuk tutan ağzına dokundum. "Sevgi olursa, yara izi güzeldir, gamzeler kadar. Seni seviyorum Leah."

O da benim dudaklarıma aynı şekilde dokundu. "Ben de seni seviyorum."

Kapıdan sessizce çıktı ve kayboldu.

5

Ertesi gün Eris ve Jaya geldiler ziyarete, ikisi de iş tulumları giymiş, hasır şapkalar takmıştı. Artık dışarıda çalışan herkes şapka takıyordu çünkü güneş bulutların ardında geçen yılları telafi eder gibi her gün parıldıyordu ve herkesin teni –sadece uzun süre kader mahkûmu olanlarımız değil– süt gibi beyazdı.

Hoş bir ziyaret oldu. Kadınlar yaptıkları işler hakkında gevezelik ettiler, ben de onlara artık neredeyse tamamlanan iyileşme sürecimden bahsettim. Hiçbirimiz Derin Maleen'den, Adalet'ten, kaçışımızdan ya da gece askerlerinden söz etmek istemiyorduk. Ardımızda bıraktığımız ölü arkadaşımızdan da. Onlara Stooks'un nasıl da kasılarak içeri girdiğini anlatınca güldüler. Kellin ve Petra'nın gece yarısı ziyaretlerini anlatmaktan kaçındım, bunların komik bir yanı yoktu. Cratchy'den bir grup devin yeni kraliçeye bağlılık yemini etmeye geldiğini öğrendim.

Jaya sırt çantamı fark edince yanına çömeldi, avcunu çantanın kırmızı naylonunda ve siyah naylon kollarında gezdirdi. Eris de Radar'ın yanına çömelmiş, ellerini onun kürkünde dolaştırıyordu.

"Ooo," dedi Jaya, "bu çok *güzel* Charlie. Senin geldiğin yerde mi yapıldı?"

"Evet." Muhtemelen Vietnam'da yapılmıştı.

"Böyle bir şey için neler vermezdim." Çantayı kollarından kaldırdı. "Çok da ağır! Taşıyabilecek misin?"

"Taşırım," dedim ve gülümsemeden edemedim. Ağırdı tabii, çantada kıyafetlerim ve Radar'ın maymunu dışında som altından bir kapı tokmağı vardı. Claudia ve Woody almamda ısrar etmişlerdi.

"Ne zaman ayrılıyorsun?" diye sordu Eris.

"Dora yarın şehir kapısına kadar bayılmadan gidip gelebilirsem ertesi gün yola çıkabileceğimi söyledi."

"O kadar çabuk mu?" dedi Jaya. "Üzüldüm! Akşamları eğlenceler yapılıyor, o günün işleri bitince."

"İkimizin yerine de coşkuyla eğlenmen gerekecek sanırım," dedim.

Eris o akşam döndü. Yalnızdı, saçlarını açmıştı, iş kıyafetleri yerine güzel bir elbise giymişti, hiç boşa zaman harcamadı. Ya da boşa konuşmadı. "Benimle yatar mısın Charlie?"

Henüz hayatımda bu şerefe hiç erişmediğimden beceriksizliğimi maruz görürse onunla yatmaktan memnuniyet duyacağımı söyledim.

"Harika," dedi ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı. "Sana öğrettiklerimle idare edersin."

Sonrasında olanlara gelirsek... bu bir teşekkür sevişmesiyse bilmek istemiyordum. Merhamet sevişmesiyse diyebileceğim tek şey şu: Çok yaşa merhamet!

6

Lilimar'dan ayrılmadan önce iki kişi daha ziyaretime geldi. Claudia içeri girdi, Woody'ye alpaka yününden montunun dirseğinden tutarak yol gösteriyordu. Woody'nin gözlerinin üzerindeki yara izleri gevşemiş, ayrılmaya başlamıştı ama boşluklarda gözünün beyazından başka bir şey göremiyordum.

"SANA GEÇMİŞ OLSUN DEMEYE VE TEŞEKKÜR ETMEYE GELDİK!" diye gürledi Claudia. Woody'nin sol kulağına yakın duruyordu, Woody irkilerek geri çekildi. "SANA NE KADAR TEŞEKKÜR ETSEK AZ SHARLIE. SENİN HEYKELİNİ KOYACAĞIZ, ELSA'NIN HAVUZUNUN YAKININA. ÇİZİMLERİ GÖRDÜM, BAYAĞI..."

"Elsa karnına giren bir mızrakla öldürüldü." Sesimi duyana dek onlara kızgın olduğumun farkında değildim. "Bir sürü kişi öldü. Binlerce, onbinlercesi. Siz de kılınızı kıpırdatmadan oturdu-

nuz. Leah'yı anlarım. Sevgisi gözünü kör etmişti. Abisinin tüm bunları... bu *bokları* yapan kişi olduğuna inanmaya ikna edemedi kendini. Ama siz ikiniz inandınız, *biliyordunuz*, yine de kılınızı kıpırdatmadınız."

Hiçbir şey demediler. Claudia bana bakmıyordu, Woody bakamazdı zaten.

"Kraliyet ailesi sizdiniz, Leah dışında geriye kalanlar sadece sizdiniz. En azından önemli olanlar. İnsanlar sizin peşinizden gelirdi."

"Hayır," dedi Woody. "Yanılıyorsun Charlie. Bir tek Leah onları bir araya toplayabilirdi. Senin gelişin onu bir kraliçenin yapması gerekeni yapmaya, başa geçmeye zorladı."

"Ona hiç gitmediniz mi? Yerine getirmek ne kadar canını yakarsa yaksın görevinin ne olduğunu söylemediniz mi? Yaşı büyük olan, daha bilge olması gereken sizsiniz, ona hiç tavsiyede bulunmadınız mı?"

Yine sessizlik. Onlar tam insanlardı, griyle lanetlenmemişlerdi ama başka ıstıraplar çekmişlerdi. Bunun onları zayıf düşürdüğünü ve korkuttuğunu anlayabiliyordum. Ama yine de kızgındım.

"Size ihtiyacı vardı!"

Claudia uzanıp ellerimi tuttu. Az daha ellerimi çekecektim ama bunu yapmadım. Muhtemelen kendisinin duyamadığı yumuşak bir sesle, "Hayır Sharlie, ihtiyacı olan kişi sendin. Vadedilen prens sendin ve şimdi bu vaat gerçekleşti. Dediklerin doğru... zayıftık, cesaretimizi kaybetmiştik. Ama lütfen bizden böyle öfkeli ayrılma. Lütfen."

O andan önce insanın öfkeli olmamayı seçebileceğinin farkında mıydım? Farkında olduğumu sanmıyorum. Bildiğim şey şuydu, ben de böyle ayrılmak istemiyordum.

"Tamam." Onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Ama sırf senin üçtekerlini kaybettiğim için."

Gülümseyerek geri yaslandı. Radar burnunu Woody'nin ayakkabısına dayamıştı. Woody eğilip onu okşadı. "Cesaretinin karşılığını asla ödeyemeyiz Charlie ama bizde istediğin bir şey varsa senindir."

Eh, kapı kulpunu almıştım, iki kilo vardı, altının fiyatı aşağı yukarı Sentry'den ayrıldığım zamanki kadarsa 84.000 dolar değerinde olmalıydı. Kovadaki altınlarla beraber gayet iyi durumdaydım. Dedikleri gibi, lüküs hayat. Ama onlarda işime yarayabilecek bir şey *vardı*.

"Balyoza ne dersiniz?"

Tam olarak böyle demedim ama ne istediğimi anladılar.

7

Kara Kuyu'dan çıkmaya çalışan o korkunç, kanatlı şeyi asla unutamayacağım. Çok kötü bir anı. Onu dengeleyebilecek iyi bir anı ertesi gün Lilimar'dan ayrılışımdı. Hayır, *iyi* demek yetmez. Çok hoş bir anıydı, herkes size kaba davrandığında ve hayat bayat bir dilim ekmek kadar tatsız gelmeye başladığında düşünüp duracağınız türden bir anı. Çok hoş bir anı olmasının nedeni oradan ayrılmam değildi (gerçi babamı görmek için nasıl da sabırsızlandığımı söylemesem yalan olur) çok hoştu çünkü bana... *krallara layık* diyecektim ama sanırım yeniden Illinoisli bir banliyö çocuğuna dönüşen, yoluna giden bir prense layık bir törenle uğurlandım.

İki beyaz katırın çektiği bir arabada önde oturuyordum. Kırmızı başörtüsünü takan ve güzel bez ayakkabılarını giyen Dora dizginlerdeydi. Radar kulaklarını dikmiş, kuyruğunu yavaşça bir o tarafa bir bu tarafa sallayarak arkamızda oturuyordu. Gallien Yolu'nun iki yanına da gri halk sıralanmıştı. Biz yaklaşırken diz çöküp ellerini alınlarına koyarak selam duruyor, yanlarından geçerken de kalkıp tezahürat ediyorlardı. Derin Maleen'den

hayatta kalan arkadaşlarım yanımız sıra hızla yürüyordu, Eris Doktor Freed'in altın süslü tekerlekli sandalyesini itiyordu. Başını kaldırıp bana göz kırptı. Ben de ona kırptım. Üzerimizde kral kelebeklerinden bir bulut vardı, öyle çoklardı ki gökyüzünü karartıyorlardı. Birkaçı omzuma kondu, kanatlarını yavaşça çırpıyorlardı, biri Radar'ın başına indi.

Açık kapıda, üç kulenin dönüştüğü aynı koyu mavi renkte bir elbise giyen, başında Gallien tacı olan Leah bekliyordu. Bacaklarını iki yana açmıştı, Kara Kuyu'nun üstündeki taş merdivenlerde kılıcını çekmiş halde durmasını anımsattı bu bana. Kararlı.

Dora katırları durdurdu. Bizi izleyen kalabalık sessizleşti. Leah ellerinde kan kırmızı gelinciklerden, gri yıllarda büyümeye devam eden tek çiçekten bir çelenk tutuyordu, Empis halkının o çiçeklere Kızıl Umut demesi beni pek şaşırtmadı, sizi de şaşırtmamıştır sanırım.

Leah arkamızdaki sokakları dolduran insanların duyması için sesini yükseltti. "İşte Prens Charlie, artık evine dönüyor! Teşekkürlerimiz onunla ve sonsuz minnetim de! Onun yolunu sevginizle açın Empisliler! Bu bir emirdir!"

Tezahürat ettiler. Çelengi almak... ve gözyaşlarımı saklamak için başımı eğdim. Çünkü bilirsiniz ki masallarda prensler hiç ağlamaz. Kraliçe Leah beni öptü, ağzı yaralı olsa da bu aldığım en güzel öpücüktü, hiç değilse annem öldüğünden beri.

O öpücüğü hâlâ hissedebiliyorum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Buyurun Size Mutlu Son.

1

Empis'teki son gecemde ilk gecemde kaldığım yerde, Dora'nın dünyalar kuyusunun yakınındaki küçük evinde kaldım. Yahni yiyip gökyüzündeki eskiden Bella ve Arabella olan kocaman, altın alyansı izlemek için dışarı çıktık. Bozulan şeyler bazen çok güzel olur ya, aylar da öyleydi. Bir kez daha bu dünyanın nerede olduğunu merak ettim ve bir öneminin olmadığına karar verdim; bu dünya *vardı* işte, bu kadarı yeterliydi.

Yine Dora'nın şöminesinin yanında, başımı kelebek işlenmiş yastığa koyarak uyudum. Gece ziyaretçileri yanıma uğramadan, Elden veya Gogmagog hakkında kâbuslar görmeden uyudum. Sonunda uyandığımda sabahın ilerleyen saatleriydi. Dora, Bay Bowditch'in ona getirdiği dikiş makinesinde çalışmaya koyulmuştu, sol tarafında bir yığın hasarlı ayakkabı, sağ tarafında da tamir edilenler vardı. Bu işi daha ne kadar sürdürebilecekti acaba?

Beraber son bir yemek yedik: pastırma, ev yapımı kalın dilimlenmiş ekmek ve kaz yumurtasından omlet. Yemek bittiğinde Bay Bowditch'in silah kemerini son kez belime taktım. Sonra bir dizimin üstüne çöküp avcumu alnıma koydum.

"Yo, yo, Charlie, kalk." Sesi hâlâ boğuk ve hırıltılıydı ama günden güne gelişiyordu. Saatten saate hatta. Ayağa kalktım. Kollarını açtı. Ona sadece sarılmadım, kucağıma alıp döndürdüm, çok güldü. Sonra diz çöküp köpeğime önlüğünden iki parça pastırma yedirdi.

"Raa," dedi ve ona sarıldı. "Seni seviyorum Raa."

Benimle tünelin girişini kapatan sarmaşıklara doğru, tepesinin yarısına kadar yürüdü. Sarmaşıklar artık yeşermeye başlamıştı. Sırtımdaki çanta ağırdı, sağ elimde salladığım balyoz daha da ağırdı ama yüzüme vuran güneş iyi geliyordu.

Dora bana son kez sarıldı ve Radar'ı son kez sevdi. Gözleri dolmuştu ama gülümsüyordu. Artık *gülümseyebiliyordu.* Yolun geri kalanını tek başıma yürüdüm ve orada bizi başka bir eski dostumuzun beklediğini gördüm. Büyüyen sarmaşıkların yeşilinin önünde kıpkırmızıydı. Radar hemen karnının üstüne yattı. Snab çeviklikle onun sırtına atlayıp bana baktı, antenleri titriyordu.

Onların yanına oturup sırt çantamı çıkardım ve tokasını çözdüm. "Nasılsın Snab Efendi? Bacağın tamamen iyileşti mi?"

Radar bir kere havladı.

"Güzel, sevindim. Ama ancak bu kadar ileri gidebilirsin değil mi? Benim dünyamın havası sana iyi gelmeyebilir."

Kapı kulpunun üstünde, Hillview Lisesi tişörtüne sarılmış, Dora'nın *iik ışk* dediği, minik ışık anlamına geldiğini sandığım şey vardı. Dora hâlâ sessiz harfler konusunda biraz sıkıntı çekiyordu ama bunun da zamanla düzeleceğini tahmin ediyordum. Minik ışık, silindir bir camın içindeki bitmek üzere olan bir mumdu. Sırt çantamı geri taktım, camı kenarından kaldırıp kibritle mumu yaktım.

"Hadi Radiş. Zaman geldi."

Radar ayağa kalktı. Snab aşağı atladı. Duraksayıp o ciddi kara gözleriyle bize son kez baktı, sonra da çimlere doğru zıplayıp gitti. Onu bir an daha gördüm çünkü havada süzülüyordu, gelinciklerse aşağıdaydı. Sonra kayboldu.

Tepeden aşağı Dora'nın evine son bir kez baktım, güneş ışığında çok daha güzel –çok daha rahat– görünüyordu ev. Radar da baktı. Dora ayakkabı astığı iplerin altından el salladı. Ben de el salladım. Sonra balyozu alıp sarmaşıkları kenara çektim ve ardındaki karanlıkla yüzleştim.

"Eve gitmek ister misin kızım?"

Köpeğim içeri girerken başı çekti.

2

Dünyalar arasındaki sınıra ulaştık, diğer geçişlerimden anımsadığım o tuhaf dengesizliğe kapıldım. Biraz sendeledim ve hiç esinti olmamasına rağmen minik ışık söndü. Radar'a beklemesini söyleyip Bay Bowditch'in gümüş düğmeli kemerindeki boş fişekliklerden birinden bir kibrit daha çıkardım. Sert taşa sürtüp tutuşturdum ve mumu yeniden yaktım. Dev yarasalar üzerimizde kanat çırpıp cikledi, sonra duruldular. Yolumuza devam ettik.

Dar, sarmal merdivenlerin yükseldiği kuyuya vardığımızda muma elimle siper yapıp aşağı süzülen bir ışık görmemeyi umarak yukarı baktım. Işık birinin kamuflaj olarak koyduğum tahta ve dergi yığınlarını yerinden oynattığı anlamına gelirdi. Bu da iyi olmazdı. Çok hafif bir ışık görüyormuşum gibi geldi ama o kadarında sorun yoktu. Kamuflajım mükemmel de değildi sonuçta.

Radar dört beş basamak çıktı, sonra geliyor muyum diye dönüp bana baktı. "Yo, yo, köpekçik, önce ben. En tepeye ulaştığımızda önümde kalmanı istemiyorum."

Sözümü dinledi ama hiç istemeden. Köpeklerin burnu insanlarınkinden kırk kat daha keskin. Belki de yukarıda onu bekleyen eski dünyasının kokusunu alabiliyordu. Öyleyse onu çileden çıkaran bir yolculuk olmalıydı bu çünkü benim sürekli durup dinlenmem gerekiyordu. Daha iyiydim ama tamamen iyileşmemiştim. Freed kendimi zorlamamamı söylemişti, doktorun önerisine uymaya çalışıyordum.

En tepeye vardığımızda çamaşır sepeti gibi kafamda dengeleyerek koyduğum son dergi yığınının hâlâ yerinde durduğunu görüp rahatladım. En az bir, büyük ihtimalle iki üç dakika boyunca orada kaldım. Bu sefer sadece dinlenmek için değil. Eve gitmeye çok hevesliydim, hâlâ da öyleydim ama şimdi korkuyordum da. Ardımda bıraktıklarımı da biraz özlüyordum. O dünyada bir saray, güzel bir prenses, cesaret gerektiren işler vardı. Belki bir yerlerde –Sahil'in açıklarında– hâlâ birbirine şarkı söyleyen denizkızları vardı. Aşağıdaki dünyada bir prenstim. Yukardakinde üniversite başvuru formlarını doldurup çöpü çıkarmam gerekiyordu.

Radar burnunu dizimin arkasına sürttü ve tiz bir sesle iki kere havladı. Kim demiş köpekler konuşamaz diye?

"Tamam, tamam."

Dergileri başımla kaldırdım ve üst basamağa çıkıp kenara koydum. Dergi yığınlarını iki tarafımda da uzağa ittim, sol kolumda pek hal olmadığından yavaş çalışmak zorundaydım (ko-

lum artık daha iyi ama asla Amerikan futbolu ve beyzbol oynadığım zamanlardaki gibi olmayacak, çok sağ ol Petra sürtüğü). Radar sırf beni acele ettirmek için birkaç kere daha havladı. Kuyunun ağzını kapattığım tahtaların arasından sıyrılıp geçebilirdim –Empis'te geçirdiğim zamanda çok kilo vermiştim, çoğunu Derin Maleen'de tabii– ama önce sırt çantamı sırtımdan sıyırıp yerde ileri itmem gerekti. Dışarı çıkmayı başardığımda sol kolum sızlıyordu. Radar benim peşimden can sıkıcı bir rahatlıkla dışarı çıkıverdi. Petra'nın ısırığının bıraktığı derin çukuru kontrol ettim, iyileşen yaranın yeniden açılmış olabileceğinden korkmuştum ama iyi görünüyordu. Beni şaşırtan kulübenin bu kadar soğuk olmasıydı. Verdiğim nefesi görebiliyordum.

Kulübe aynı bıraktığım gibiydi. Aşağıdan gördüğüm ışık yan taraflarındaki çatlaklardan içeri giriyordu. Kapıyı denedim ve dışardan kilit vurulduğunu anladım. Andy Chen yardımıma koşmuştu. Kimsenin beni (ya da ölü bedenimi) bulmak için terk edilmiş arka bahçe kulübesine bakacağını düşünmemiştim gerçekten ama kilitlediğini görmek yine de içimi rahatlattı. Tabii bu aynı zamanda balyozu kullanmam gerektiği anlamına geliyordu. Ki kullandım. Tek elimle.

Şansıma tahtalar yaşlı ve kuruydu. Biri ilk darbemde çatladı ve ikincisinde kırıldı, Illinois gün ışığı içeri aktı... beraberinde ince bir kar girdabı getirdi. Radar beni cesaretlendirmek için havlarken iki tahta daha kırdım. Radiş boşluktan atlayıp anında çişini yapmak için çömeldi. Balyozu bir kere daha savurdum ve uzun bir tahtayı daha devirdim. Çantamı dışarı attım, yan dönüp gün ışığına çıktım. Aynı zamanda on santimlik kara.

3

Radar bahçede hoplayıp zıpladı, arada bir duraksayıp burnunu kara gömüyor ve karları havaya saçıyordu. Yavru köpek hareketleriydi bunlar, beni güldürdü. Sarmal merdivenleri tırmandığımdan ve balyoz savurduğumdan yanıyordum ama arka verandaya vardığımda titremeye başlamıştım. Hava en iyi ihtimalle eksi dört derece falandı. Esen kuvvetli rüzgâr da eklenirse hissedilen sıcaklık muhtemelen bunun da yarısıydı.

Yedek anahtarı paspasın (Bay Bowditch hoş gelmediniz paspası diyordu buna) altındaki yerinden alıp içeri girdim. İçerisi küf kokuyordu ve serindi ama birileri –kesin babam– borular donmasın diye kaloriferleri biraz açmıştı. Ön taraftaki dolapta eski bir kaban gördüğümü hatırlıyordum, hâlâ yerindeydi. Bir çift de lastik çizme vardı, tepelerinden kırmızı yün çoraplar sallanıyordu. Çizme ayağımı sıktı ama uzun süreliğine giymeyecektim zaten. Yokuşu inene dek sadece. Silah kemerini ve tabancayı dolabın rafına koydum. Daha sonra kasaya koyardım... kasa zulasıyla beraber yerinde duruyorsa tabii.

Arka taraftan çıkıp evin önüne dolaştık, Radar'ın ulumalarını ve Bay Bowditch'in zayıf yardım çığlıklarını duyunca o ilk seferde üzerinden tırmandığım kapıdan geçtik. Şimdi o gün yüzyıl önceymiş gibi geliyordu. Çınar Sokak Tepesi'nden aşağı doğru dönecektim ama bir şey gözüme takıldı. Daha doğrusu *ben* gözüme takıldım. Çünkü Çınar ve Çam sokaklarının kesiştiği köşedeki telefon direğinde gördüğüm benim yüzümdü. Hatta lise birinci sınıfta çekilen fotoğrafımdı, ilk dikkatimi çeken şey ne kadar küçük göründüğümdü. İşte hiçbir şeyden haberi olmayan bir çocuk, diye düşündüm. *Belki bir şeyler bildiğini sanıyordu ama yo, yo.*

Fotoğrafın üstünde büyük kırmızı harflerle şöyle yazıyordu: BU ÇOCUĞU GÖRDÜNÜZ MÜ?

Altında da parlak kırmızı harflerle: CHARLES MCGEE READE, 17 YAŞINDA.

Altında: Charles "Charlie" Reade Ekim 2013'te kayboldu. Bir doksan boyunda, yüz kilo. En son...

Vesaire. İki şeye takıldım: Poster nasıl da yıpranmış görünüyordu ve şimdiki kilom hakkında nasıl da yanılıyordu. Etrafıma bakındım, içten içe ellerini gözlerine siper etmiş bana bakan Bayan Richland'ı görmeyi bekliyordum ama tuzlanmış kaldırımda bir tek ben ve Radar vardık.

Eve giden yolu yarıladığımda durdum, ani –vahşi ama güçlü– bir dürtüye kapılmıştım, geri dönecektim. Çınar Sokak, 1 numaranın kapısından girecek, evin arkasına dolaşacak, kulübeye girecek, dönen merdivenlerden inecek ve sonunda Empis'e varacaktım, orada bir meslek edinip hayatımı geçirecektim. Freed'e çıraklık yapardım belki, bana hekimlik öğretirdi.

Sonra o posteri ve diğer tüm kopyalarını, kasabanın, şehrin her yanına babam, Bob amcam ve babamın sponsoru Lindy tarafından asılan tüm o posterleri düşündüm. Belki diğer AA arkadaşları tarafından da. Tabii içmeye yeniden başlamadıysa.

Lütfen Tanrım, hayır.

Yeniden yürümeye başladım, ölü adamın çizmelerinin tokaları şıngırdıyordu ve ölü adamın yeniden gençleşen köpeği hemen yanımdaydı. Tepeden yukarı, bana doğru çıkan kapitone kırmızı montlu ve kar pantolonlu küçük bir çocuk vardı. Bir parça iple kızağını sürüklüyordu peşinden. Muhtemelen Cavanaugh Park'taki kayma tepesine gidiyordu.

"Dur bakalım ufaklık."

Bana şüpheyle baktı ama durdu.

"Günlerden ne?" Kelimeler ağzımdan kolayca döküldü ama köşeli gibiydiler. Sanırım bu size hiçbir şey ifade etmiyordur ama bana öyle geliyorlardı ve ben nedenini biliyordum. Yeniden İngilizce konuşmaya başlamıştım.

Doğuştan mı salaksın, yoksa sonradan mı böyle oldun der gibi bir bakış attı. "Cumartesi."

Yani babam evde olmalıydı, AA toplantısında değilse tabii.

"Hangi aydayız?"

Şimdi bakışları *yuh* diyordu. "Şubat."

"2014 mü?"

"Hı hı. Gitmem lazım."

Yokuşun tepesine doğru yoluna devam etti, omzunun üstünden köpeğime ve bana şüpheli bir bakış daha atmayı ihmal etmedi. Kötü niyetlerle onun peşine takılmadığımızdan emin olmak istemişti muhtemelen.

Şubat. Dört aydır yoktum. Bunu düşünmek tuhaftı ama gördüğüm ve yaptığım şeyler kadar tuhaf değildi.

4

Bir dakika kadar evin önünde dikildim, içeri girmek için gücümü topluyordum, babamı kanepede sızmış halde TCM'de *Kanun Harici* ya da *Ölüm Öpücüğü* izlerken bulmamayı umuyordum. Garaj yolunun karı temizlenmiş, eve giriş yolunda kar kürenmişti. Kendime bunun iyiye işaret olduğunu söyledim.

Radar beni beklemekten yorulup merdivenlerden yukarı koştu, orada oturup içeri alınmayı bekledi. Bir zamanlar kapının anahtarı vardı bende ama yolda bir yerde kaybetmiştim. *Claudia'nın üçtekerlisi gibi*, diye düşündüm. *Bir de bekâretim*. Anahtarın bir önemi olmadığı ortaya çıktı. Kapı açıktı. İçeri girdim, televizyonun sesini duydum –haber kanalıydı, TCM değildi– derken Radar koridordan aşağı koşmaya başladı, merhaba der gibi havlıyordu.

Oturma odasına girdiğimde arka patileri üzerinde duruyordu, ön patileri babamın okuduğu gazetenin üzerindeydi. Babam ona baktı, sonra bana baktı. Bir an kapıda kimin durduğunu algılayamadı. Anladığındaysa şaşkınlıktan yüzündeki kaslar gevşedi. Beni tanıdığı o anda nasıl hem daha yaşlı –altmış yetmiş yaşlarında olacağı adam gibi– hem de daha genç –benim yaşlarımda

olan bir çocuk gibi– göründüğünü asla unutmayacağım. Sanki içinde bir güneş saati aynı anda iki yöne de dönmüştü.

"Charlie?"

Ayağa kalkacak oldu ama başta dizleri tutmadı ve koltuğa yığıldı. Radar onun koltuğunun yanına oturdu, kuyruğunu yere vuruyordu.

"Charlie? Gerçekten sen misin?"

"Benim baba."

Bu sefer ayağa kalkabildi. Ağlıyordu. Ben de ağlamaya başladım. Bana doğru koştu, sehpaya takılıp sendeledi, yakalamasam düşecekti.

"Charlie, Charlie, şükürler olsun, öldün sandım, hepimiz öyle sandık..."

Daha fazla konuşamadı. Ona anlatacak çok şeyim vardı ama o an ben de konuşamıyordum. Aramıza girmiş kuyruğunu sallayıp havlayan Radar'ın üstünden sarıldık. Sanırım ne istediğinizi biliyorum ve işte istediğinizi aldınız.

Buyurun size mutlu son.

Sorulan ve Cevaplanan (En Azından Kısmen) Sorular. Empis'e Son Bir Ziyaret.

1

Bu hikâyede on yedi yaşında genç bir adam yazmış gibi gelmeyen yerler olduğunu düşünüyorsanız haklısınız. Empis'ten dokuz yıl önce döndüm. O zamandan beri bolca okudum ve yazdım. NYU'da İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden *cum laude* (*summa*'yı kılpayı kaçırdım) onur derecesiyle mezun oldum. Şim-

di Chicago Sosyal Bilimler Üniversitesi'nde çalışıyorum, Mitler ve Masallar adında gayet güzel katılım alan bir seminer veriyorum. Bayağı akıl küpü biri olarak görülüyorum, daha çok lisansüstü öğrencisiyken yazdığım bir makalenin genişletilmiş versiyonu sayesinde. Makale *The International Journal of Jungian Studies*'de basıldı. Çok cüzi bir para aldım ama sağladığı itibar? Paha biçilemezdi. Kapağında içine yıldızlar dökülen huni olan bir kitaptan da alıntılar yaptım, emin olun.

Sevindim ama birkaç sorum var, diyebilirsiniz.

Bu konuda yalnız değilsiniz. İyi Kraliçe Leah'nın hükümdarlığı nasıl gidiyor bilmek isterdim. Gallienlerden Claudia hâlâ böğürerek mi konuşuyor bilmek isterdim. O dehşetli yeraltı dünyasına –Gogmagog'un inine– giden yol kapatıldı mı bilmek isterdim. Geriye kalan gece askerlerinin işini kim bitirdi, Derin Maleen'den yoldaşım olan tutsaklar onların sonunu getirenlerden miydi (muhtemelen değillerdi ama insan hayal kurabilir) bilmek isterdim. Gece askerleri sadece kollarını uzatarak hücrelerimizin kapılarını nasıl açıyordu, onu bile bilmek isterdim.

Radar'ı merak edersiniz herhalde. Gayet iyi, teşekkürler, gerçi biraz yavaşladı; sonuçta onun için de dokuz yıl geçti, yani bir Alman çoban köpeği için bayağı bir yaşlı, özellikle de eski hayatıyla yenisini toplarsak.

Babama o dört ay boyunca nerede olduğumu söyleyip söylemediğimi merak edersiniz. Cevabım –küçük, kızağını çeken bir ufaklığın yüz ifadesinden ödünç alacak olursam– *yuh*. Nasıl söylemem? Ona Chicago'dan aldığım mucizevi bir ilacın Radar'ı yaşlı, eklem iltihaplı, ölümün eşiğindeki bir köpekten dört yaşında gibi görünen ve davranan kanlı canlı bir Alman çoban köpeğine dönüştürdüğünü mü söyleyecektim?

Ona her şeyi hemen anlatmadım çünkü çok fazla şey vardı ama temel konularda doğruları söyledim. Bizim dünyamızla başka bir dünya arasında bir geçiş var, dedim. (Empis demedim, sadece Diğer Dünya dedim, ilk gittiğimde ben de oraya öyle de-

miştim.) Oraya Bay Bowditch'in kulübesinden gittiğimi söyledim. Dikkatlice dinledi, sonra da –sizin de kesin tahmin edeceğiniz üzere– *aslında* nereye gittiğimi sordu.

Ona kolumu ve hayatımın sonuna dek kalacak, bileğimin üstündeki derin çukuru gösterdim. Bu da onu ikna etmedi. Sırt çantamı açıp altın tokmağı gösterdim. İnceledi, kaldırıp indirdi, –biraz da çekinerek– aslında kurşundan yapılmış, altın yaldızla kaplı eski bir eşya olabileceğini söyledi.

"Kır da kendi gözlerinle gör. Kırsan da bir önemi yok zaten, eninde sonunda eritilip satılması gerekecek. Bay Bowditch'in kasasında aynı yerden gelen bir kova altın var. Görmeye hazır olduğunda onu da göstereceğim. Onunla geçiniyordu. Bir kısmını Stantonville'deki bir kuyumcuya ben kendim sattım. Bay Heinrich'e. Öldü o, yani iş yapmak için başka birini bulmam gerekecek."

Bu inanmaya giden yolda biraz daha ilerlemesini sağladı ama sonunda onu ikna eden Radar oldu. Bizim evin her yerini gayet iyi biliyor, en sevdiği yerlere gidiyordu ama babamı asıl ikna eden küçükken bir kirpiyle talihsiz karşılaşmasının neden olduğu, burnundaki küçük nokta nokta yara izleriydi. (Bazı köpekler hiç ders almıyor ama Radiş'e bir kere kirpiyle karşılaşmak yetmişti.) Babam bu yara izlerini Bay Bowditch bacağını kırdıktan ve öldükten sonra Radar'a baktığımız dönemde, Radar hayattan elini eteğini çekmek üzereyken fark etmişti. Aynı yaralar genç halinde de vardı, muhtemelen onu güneş saatinden burnunun oklarla kaplandığı yaşa erişip geçmeden önce indirmiştim. Babam yara izlerine uzun uzun baktı, sonra da kocaman gözlerle bana baktı.

"Bu imkânsız."

"Öyle göründüğünü biliyorum," dedim.

"Bay Bowditch'in kasasında bir kova altın mı var gerçekten?"

"Sana göstereceğim," dedim yine. "Hazır olduğunda. Tüm bunları kabul etmek zor biliyorum."

Bağdaş kurup yere oturdu, Radar'ı okşuyor, düşünüyordu. Bir süre sonra, "Ziyaret ettiğini iddia ettiğin bu dünya sihirli mi? Lisenin ilk yıllarında okuduğun o Piers Anthony kitaplarındaki Xanth gibi mi? Goblinler, basiliksler, atadamlar falan mı var?" dedi.

"Pek öyle değil," dedim. Empis'te hiç atadam görmemiştim ama denizkızları varsa... ve devler de...

"Ben de gidebilir miyim?"

"Bence gitmen gerek," dedim. "En azından bir kere." Çünkü Empis gerçekten Xanth gibi değildi. Piers Anthony kitaplarında Derin Maleen ya da Gogmagog yoktu.

Bir hafta sonra gittik oraya: artık prens olmayan prens ve Reade Sigorta'dan Bay George Reade. O haftayı evde güzelim Amerikan yemekleri yiyerek, güzelim bir Amerikan yatağında uyuyarak ve güzelim Amerikalı polislerin sorularına cevap vererek geçirdim. Bob amcamın, Lindy Franklin'in, Andy Chen'in, okul yöneticilerinin ve hatta mahallenin merak kumkuması Bayan Richland'ın sorularını saymıyorum bile. O noktada babam artık altın kovasını görmüştü. Ona minik ışığı da gösterdim, büyük bir ilgiyle inceledi.

Birinci sınıf sigorta müfettişi olan, yalancıların düştüğü tuzakları ve dolayısıyla onlardan nasıl kaçınılacağını çok iyi bilen babamın yardımıyla uydurduğum hikâyeyi duymak ister misiniz? Muhtemelen istersiniz, ama kısaca şöyle diyelim, hafıza kaybı hikâyenin büyük bir kısmını oluşturdu, buna bir de Bay Bowditch'in köpeği Chicago'da öldükten sonra başımı hatırlayamadığım (gerçi başıma vurulduğunu ve bayıldığımı hatırlıyordum) dertlere sokmamı ekledik. Babam ve benim şimdiki köpeğimizin adı Radar II'ydi. Sentry'ye kendi oğlu olarak dönen Bay Bowditch'in hoşuna giderdi bu eminim. Bill Harriman, *The Weekly Sun* muhabiri, benden röportaj istedi (polislerden biriyle bağlantısı vardı herhalde), reddettim. İhtiyacım olan son şey reklamdı.

Beni öldürmek ve Bay Bowditch'in servetini çalmak isteyen pis küçük Rumpelstiltskin Christopher Polley'ye ne oldu merak ediyor musunuz? Ben ettim ve Google araştırmasıyla cevabımı aldım.

Hikâyemin başını düşünürseniz babamla beraber evsiz kalmaktan, tüm eşyalarımızı bir alışveriş arabasına yığıp bir üst geçidin altında uyumaktan korktuğumu hatırlayabilirsiniz. Bizim başımıza gelmedi böyle bir şey ama Polley'nin başına geldi (gerçi alışveriş arabası var mıydı bilmiyorum). Polis onun cesedini Skokie'de Tri-State otobanındaki bir üst geçidin altında bulmuş. Defalarca bıçaklanmış. Cüzdan ya da kimliği yokmuş ama ergenliğine kadar giden uzun bir tutuklanma geçmişi olduğundan parmak izleri dosyasında varmış. Haberde Skokie Başkomiseri Brian Baker'dan alıntı yapılmıştı, polis kurbanın kendini savunamadığını çünkü iki bileğinin de kırık olduğunu söylemişti.

Kendime Polley'nin ona saldıran kişiden hiçbir şartta kurtulamayacağını söyleyebilirim –pek bir canı yoktu ve silahını almıştım– ama emin de olamıyorum. Öldürülme nedeninin kuyumcu soygunundan çaldığı mallar olmadığından da emin olamıyorum. Çaldıklarını satma çabasıyla yanlış insanla konuşmuş ve bedelini canıyla mı ödemişti? Bilmiyorum, bilemem ama içten içe böyle olduğuna eminim. Tam da Kızıl Molly'nin Peterkin'i, o sevimsiz cüceyi, ortadan ikiye ayıracak kadar kuvvetle savurduğu anda öldüğünden o kadar emin değilim ama bence pekâlâ aynı an olabilir.

Polley kendi etti kendi buldu diyebilirim, bu doğru, ama çöplerle dolu altgeçitte üzerine çullanan kişi artık her kimse onun bıçak darbelerini savuşturmak için işe yaramaz ellerini kaldırdığını düşündükçe üzülmemek ve utanmamak elde değil. Utanmam için bir neden olmadığını, yaptığım şeyi hayatımı kurtarmak ve kulübenin sırrını korumak için yaptığımı söyleyebilirsiniz ama utanç da kahkaha gibi. İlham gibi. Kapıyı çalmıyor.

2

Eve döndükten sonraki cumartesi Rocky Dağları'ndan aşağı büyük bir kar fırtınası indi. Babamla beraber Bay Bowditch'in evine tırmandık –bu sefer ayağıma kramp girmesine sebep olmayan botlar giymiştim– ve arka tarafa dolaştık. Babam hoşnutsuz bir ifadeyle kulübenin dışarıya doğru kırılmış ahşap duvarına baktı.

"Bunu tamir etmek gerekecek."

"Biliyorum ama Andy kapıya asma kilit taktığı için dışarı çıkmamın tek yolu buydu."

Minik ışığa gerek yoktu çünkü iki fenerimiz vardı. Radar'ı evde bırakmıştık. Bizimle gelse tünelden çıkınca dosdoğru Ayakkabı Evi'ne giderdi ve ben Dora'yı görmek istemiyordum. Oradayken gördüğüm kimseyi görmek istemiyordum. Sadece babamı diğer dünyanın gerçek olduğuna ikna etmek ve oradan çıkıp gitmek istiyordum. Bir şey daha vardı, tuhaf ve muhtemelen bencilce bir şey: Babamın Empis dilinde konuştuğunu duymak istemiyordum. O bana ait bir şeydi.

Sarmal merdivenlerden aşağı indik, ben öndeydim. Babam durmadan inanamadığını, hiç inanamadığını söylüyordu. İçimden onu sinir krizine itmemek için dua ediyordum ama ihtimalleri düşününce başka seçeneğim yok gibi geliyordu.

Hâlâ öyle hissediyorum.

Tünelde ona fenerini taş zemine tutmasını söyledim. "Yarasalar var. Büyük yarasalar. Etrafımızda uçuşmalarını istemiyorum. Ayrıca biraz başının dönebileceği bir yerden geçeceğiz, ruhun bedeninden ayrılırmış gibi. Orası geçiş noktası."

"Burayı kim yaptı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Tanrı aşkına Charlie, *burayı kim yaptı*?"

"Dünyayı kimin yarattığını sorsan da olur."

Bizimkini ve diğerlerini. Başka dünyalar da olduğuna eminim, belki de gökyüzündeki yıldızlar kadar çok. Onları hissediyoruz. Tüm eski hikâyelerden bizim üzerimize dökülüyorlar.

Geçiş noktasına geldik, düşecekti ama ben hazır bekliyordum, kolumu beline sarıp onu tuttum.

"Belki de geri dönmeliyiz," dedi. "Midem bulanıyor."

"Birazcık daha. İlerde ışık var görüyor musun?"

Sarmaşıklara vardık. Onları kenara çektim ve Empis'e adım attık, üstümüzde bulutsuz bir gökyüzü, tepenin aşağısında Dora'nın evi vardı. Çapraz çapraz asılan iplerde ayakkabı yoktu ama Krallık Yolu'nun yakınında otlayan bir at vardı. Mesafe emin olamayacağım kadar uzundu ama o atı tanıdığıma bayağı eminim, hem neden olmasın ki? Kraliçenin artık Falada'ya onun yerine konuşması için ihtiyacı yoktu ve saray da atlara uygun bir yer değildi.

Babam kocaman gözlerle ve açık kalan ağzıyla etrafına bakınıyordu. Otların arasında çekirgeler –kırmızı olan yoktu– sıçrıyordu.

"Tanrım, ne kadar *büyükler*!"

"Bir de tavşanları görsen," dedim. "Otur baba." *Yoksa düşeceksin*, derdim ama demedim.

Oturduk. Ona her şeyi incelemesi ve alışması için zaman verdim. *Yerin altında* nasıl *gökyüzü* olabileceğini sordu. Bilmediğimi söyledim. Neden bu kadar çok kelebek olduğunu ve neden hepsinin kral kelebeği olduğunu sordu, yine bilmediğimi söyledim.

Dora'nın evini işaret etti. "Orada kim yaşıyor?"

"Orası Dora'nın evi. Soyadını bilmiyorum."

"Evde mi? Onu görebilir miyiz?"

"Seni buraya insanlarla tanış diye getirmedim baba, gerçek olduğunu gör diye getirdim, bir daha asla gelmeyeceğiz. Bizim dünyamızdan kimse bilmemeli burayı. Sonu felaket olur."

"Sayısız yerliye yaptıklarımızı düşünecek olursak, iklimimize yaptıklarımızdan bahsetmiyorum bile, sana katılmak durumundayım." Kendine gelmeye başlamıştı ve bu iyi bir şeydi. İnkâr etmesinden ya da balatayı tamamen sıyırmasından korkuyordum. "Ne yapmayı düşünüyorsun Charlie?"

"Bay Bowditch'in yıllar önce yapması gerekeni."

Neden yapmamıştı ki? Güneş saati yüzünden yapmadığını düşündüm. *Her kadın ve erkeğin kalbine çöreklenen kötülük*, demişti Leah.

"Hadi baba. Geri dönelim."

Ayağa kalktı ama sarmaşıkları kenara çektiğimde bir kez daha bakmak için duraksadı. "Çok güzel değil mi?"

"Artık güzel. Ve öyle de kalacak."

Empis'i kendi dünyamızdan koruyacaktık, aynı zamanda kendi dünyamızı da Empis'ten koruyacaktık, en azından deneyecektik. Çünkü Empis'in altında Gogmagog'un hâlâ yaşadığı ve hüküm sürdüğü bir karanlıklar dünyası vardı. Bella ve Arabella son kez, birbirilerine yıkıp geçiren bir öpücük verdikleri için artık oradan asla kaçamayabilirdi ama söz konusu böyle bilinmeyen yaratıklar olduğunda dikkatli davranmak en iyisi. En azında elimizden geldiğince.

O bahar babamla beraber kulübenin yanında açtığım deliği tamir ettik. O yaz Cramer İnşaat için çalıştım; kolum yüzünden çoğu zaman ofisteydim ama ağır işçilik yaparak da oldukça çok saat geçirdim, beton hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendim. Bizim YouTube'da bir sürü şey bulunabiliyor ama yapacak önemli bir işin varsa tecrübe kazanmak gibisi yoktur.

NYU'da ilk döneme başlamak için evden ayrılmadan iki hafta önce babamla beraber kuyunun ağzına çelik saclar yerleştirdik. Gitmeden bir hafta önce de onların üstüne ve kulübenin tüm zeminine beton döktük. Hâlâ ıslakken Radar'a betonda pati izlerini çıkarttırdım.

Size doğruyu söyleyeceğim: O kuyuyu çelik ve yirmi santimlik betonla kapatmak kalbimi paramparça etti. Aşağıda bir yerde sihir ve sevdiğim insanlarla dolu bir dünya var. Benim için özel birinin olduğu bir dünya. Beton bu iş için Cramer'dan ödünç aldığım harç karma makinesinden ağır ağır akarken merdivenlerde kılıcını çekmiş, bacaklarını dövüş pozisyonu alarak açmış

Leah'yı ve abisinin adını bağırmak için mühürlenen ağzını nasıl da kesip açtığını düşünüp durdum.

Biraz önce yalan söyledim tamam mı? Kalbim sadece paramparça olmadı, *hayır, hayır, hayır* diye çığlıklar attı. Böyle bir mucizeyi nasıl arkanda bırakırsın, nasıl sihre sırtını dönersin diye sordu. Yıldızların döküldüğü huniyi gerçekten tıkamak isteyip istemediğimi sordu.

Bunu yapmak zorunda olduğum için yaptım. Babam anlıyordu.

3

Rüya görüyor musun, diye soracaksınız. Tabii ki. Bazıları kuyudan çıkan şey hakkında, o rüyalardan çığlıklarımı bastırmak için ellerimle ağzımı kapatmış olarak uyanıyorum. Ama yıllar geçtikçe kâbuslarım azaldı. Bugünlerde daha çok gelinciklerle örtülü tarlaları görüyorum rüyalarımda. Kızıl Umut'u görüyorum.

Doğru şeyi yaptık, bunu biliyorum. Yapabileceğimiz tek şeyi yaptık. Babam hâlâ Çınar Sokak 1 numaraya göz kulak oluyor. Ben de sık sık gidip aynını yapıyorum, eninde sonunda Sentry'ye temelli döneceğim. Evlenebilirim, çocuğum olursa tepedeki ev onlara kalacak. Küçüklüklerinde bildikleri tek şey merak etmekken onlara eski hikâyeleri, *bir varmış bir yokmuş* diye başlayan masalları okuyacağım.

25 Kasım 2020 – 7 Şubat 2022

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı araştırma asistanım Robin Furth'ün yardımı olmadan yazabileceğimi sanmıyorum. Empis (ve Charlie Reade hakkında) benden daha çok şey biliyor. O yüzden teşekkürler, bana bu delice işi yapmam ve delice hayallerimi kurmam için zaman veren eşim Tabby'ye de teşekkür ederim. Temsilcilerim Chuck Verrill ve Liz Darhansoff'a teşekkürler. Hikâyemi harika ilüstrasyonlarla süsleyen ve *Define Adası*'ndan *Drakula*'ya, eski günlerdeki klasik gerilim ve macera romanları gibi görünmesini sağlayan Gabriel Rodríguez ve Nicolas Delort'a da teşekkür etmeliyim. Her bölümün başında onların olağanüstü yeteneklerine şahit oluyoruz. Ayrıca sana da teşekkür etmek istiyorum Sabit Okur, zamanını ve hayal gücünü benim masalıma ayırdığın için. Umarım diğer dünyaya ziyaretinden keyif almışsındır.

Bir şey daha var: Kendi adıma bir Google Alarmı kurdum ve geçen sene boyunca COVID'den kaybettiğimiz ve benim kitaplarımı seven birçok kişinin vefat ilanını gördüm. Çok fazla kişinin. Her birinin ölümünün yasını tutuyorum ve arkalarında bıraktıkları arkadaş ve ailelerine başsağlığı diliyorum.

Dünya tehlikede... Hem bizimki hem de diğeri...

Charlie Reade on yedi yaşında, beyzbol ve Amerikan futbolunda başarılı, sıradan bir lise öğrencisidir. Bir gün Radar adında bir köpek ve onun sahibi Bay Bowditch'le tanışır. Bay Bowditch bir tepede, tekinsiz görünen büyük bir evde tek başına yaşamaktadır. Evinin arkasında zaman zaman tuhaf seslerin duyulduğu bir kulübe, kulübenin içindeyse bir kuyu vardır.

Ve masal bu ya, bu kuyu bambaşka bir dünyaya açılır.

Gökyüzünde iki ayın ve bizim dünyamızdaki gökbilimcilerin hiç görmediği yıldızların parladığı, korkunç cezalara maruz kalmış prens ve prenseslerin sürgün edildiği, sakinlerinin hastalıkla lanetlendiği bir dünyaya...

Dahi yazar Stephen King, iyi ile kötünün savaştığı paralel bir dünyanın kapılarını aralıyor ve hayal gücünün en derin kuyusuna iniyor. *Peri Masalı*, King'in diğer eserleri kadar şaşırtıcı ve ikonik. Kahraman rolüne soyunan sıradan bir genç adamın olağanüstü macerasını konu alan gerilimli ve tatmin edici bir roman.

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-2837-8

9 789752 128378

KDV'den muaftır.